DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Yakuttan Kral
Katrandan Kalp

Kasırgaya Kanan Saka

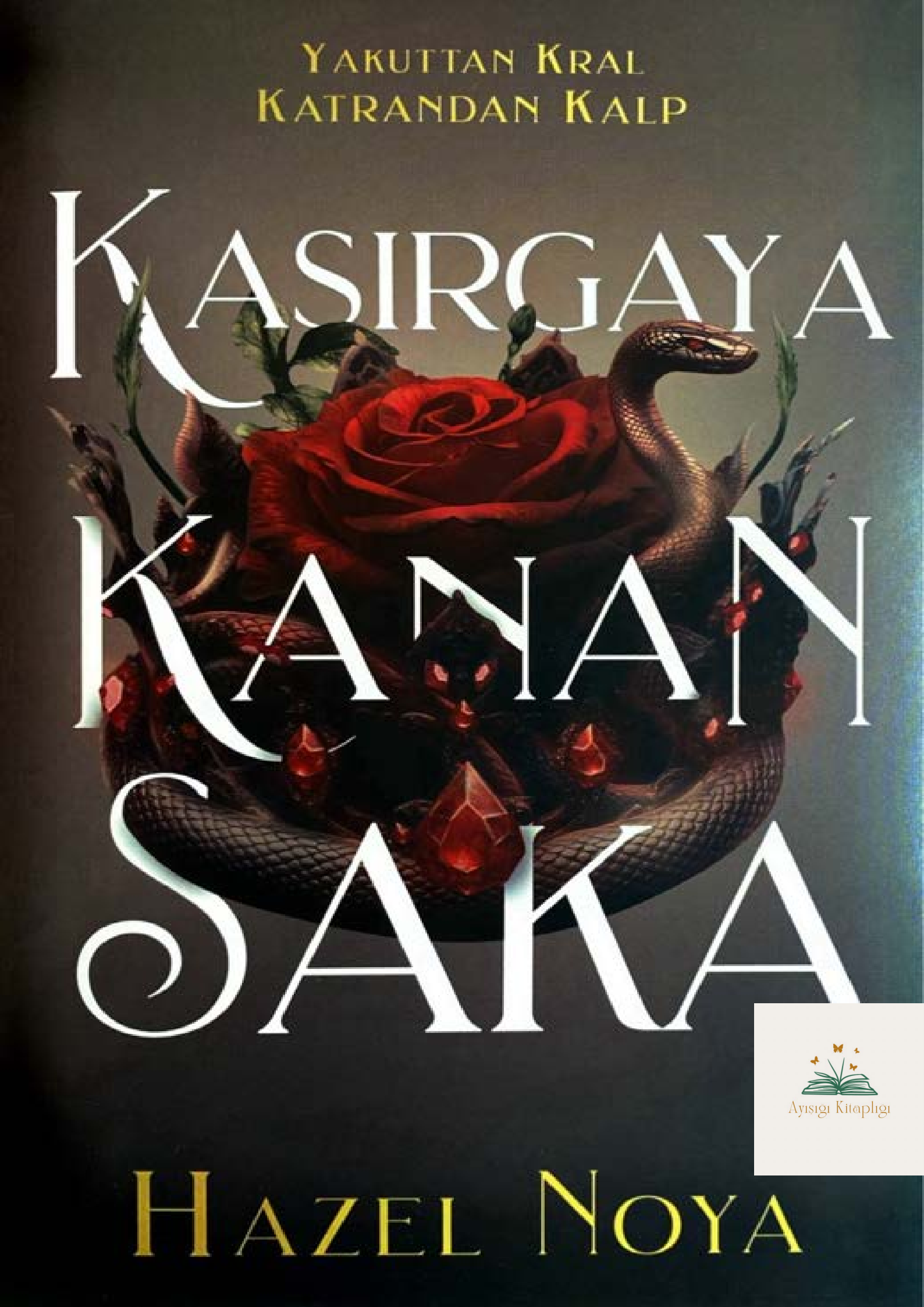

Ayışığı Kitaplığı

Hazel Noya

Valeri Dinç,

ağabeyinin beklenmedik ölümü sonrasında kafasında oluşan tüm soruların cevaplarının bir suç örgütüne uzandığını fark eder.

Sorularının cevaplarını bulmasını sağlayacak ve intikam almasına yardım edebilecek tek bir adam vardır.

Valeri ruhunda hiç dolmayacak boşluklara sahiptir, Songur Yakut ise içini yakan bir hırsla gücüne güç katmak istemektedir.

Bir gece kader onları bir araya getirir ve o gece, Songur ile Valeri beraber karanlık bir yola çıkarlar.

"Derler ki;
çalınan hayatını daima hatırla,
intikamın alevlerini soyunla harla.
Bu ağılı taht bir hatıra;
kalbi katran, ruhu Yakut Kral'a."

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454
9 786256 090248

"Talaz, nihayetinde
hepimiz insanız.
Ne uğruna nefes alırız?
Songur, nihayetinde
insanlıktan çıkar
bazılarımız.
Öldürmek için varız."

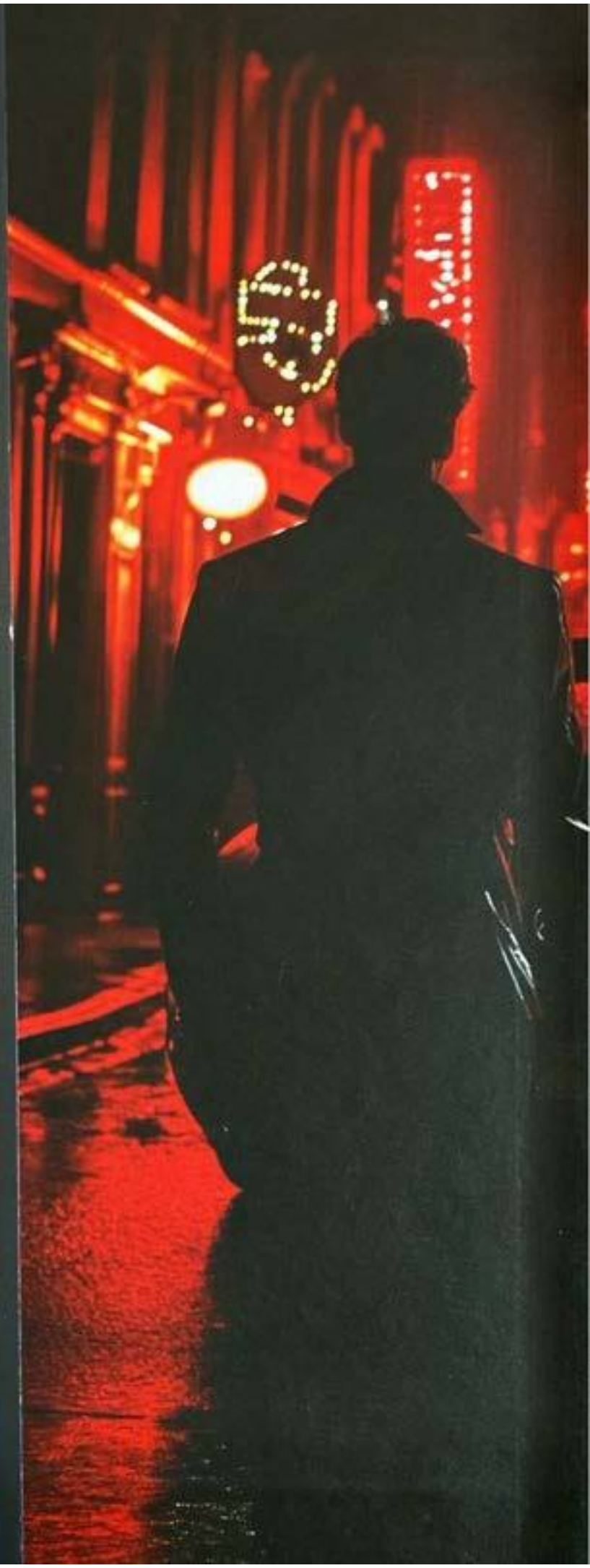

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

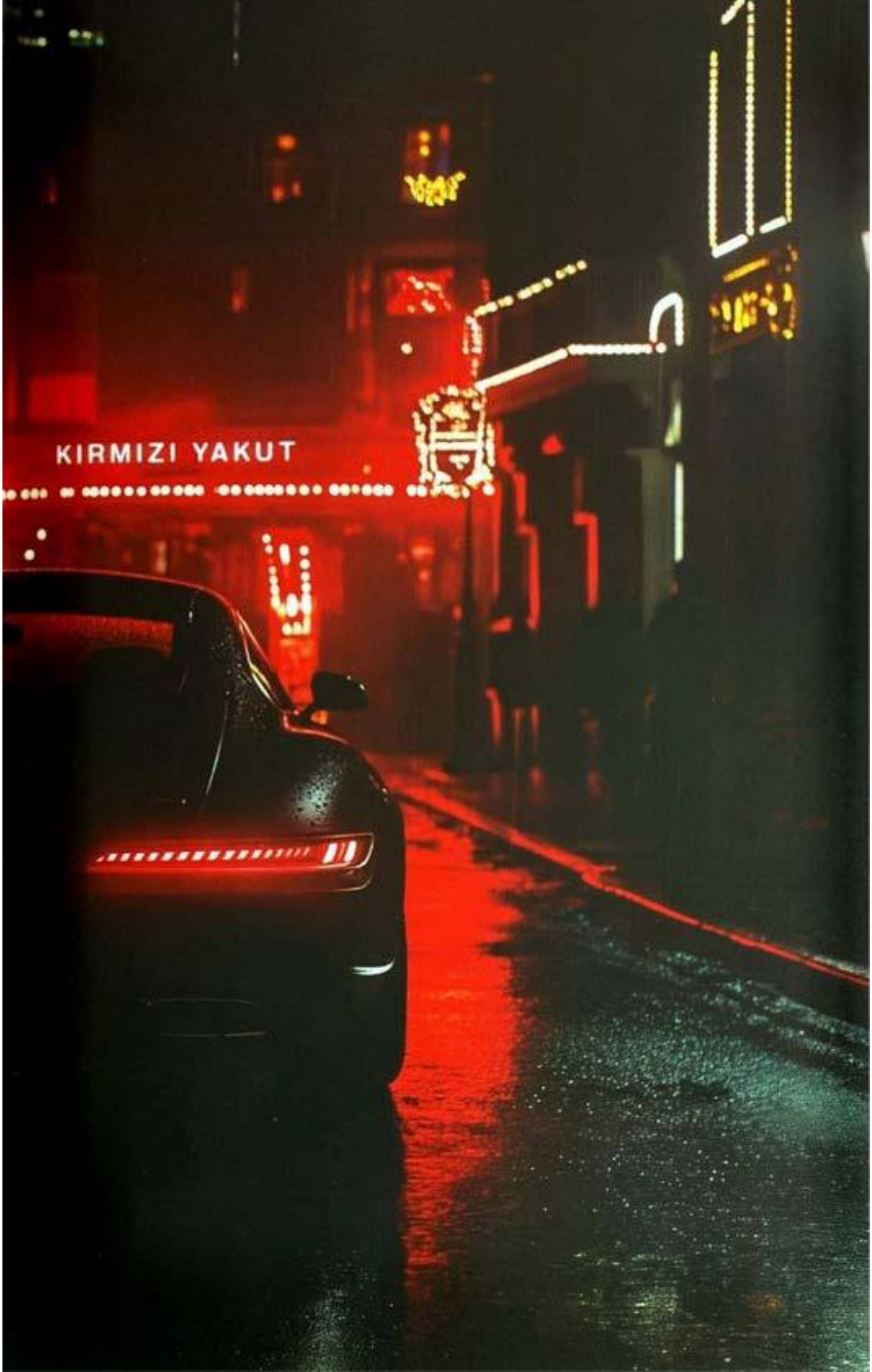
KIRMIZI YAKUT

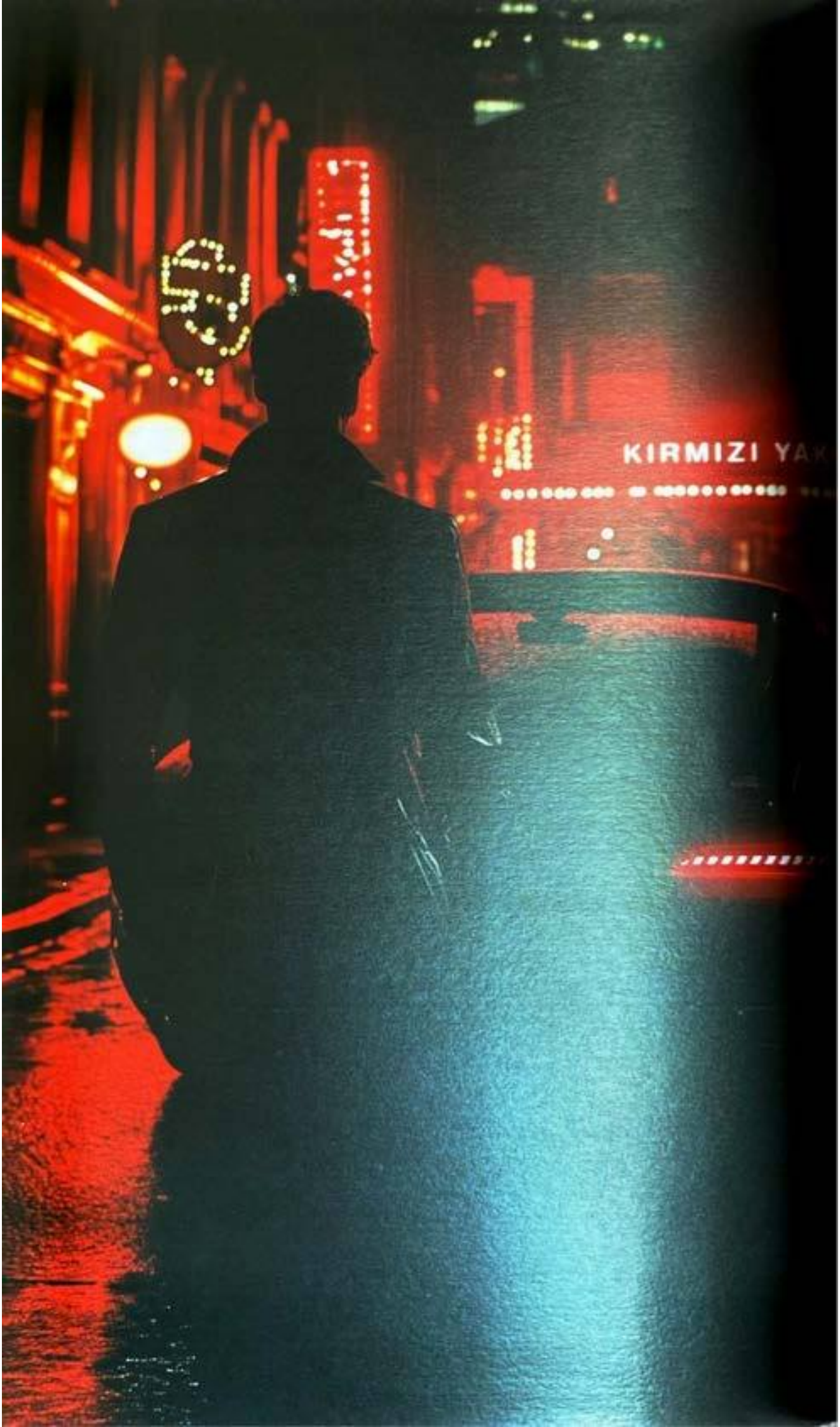
KIRMIZI

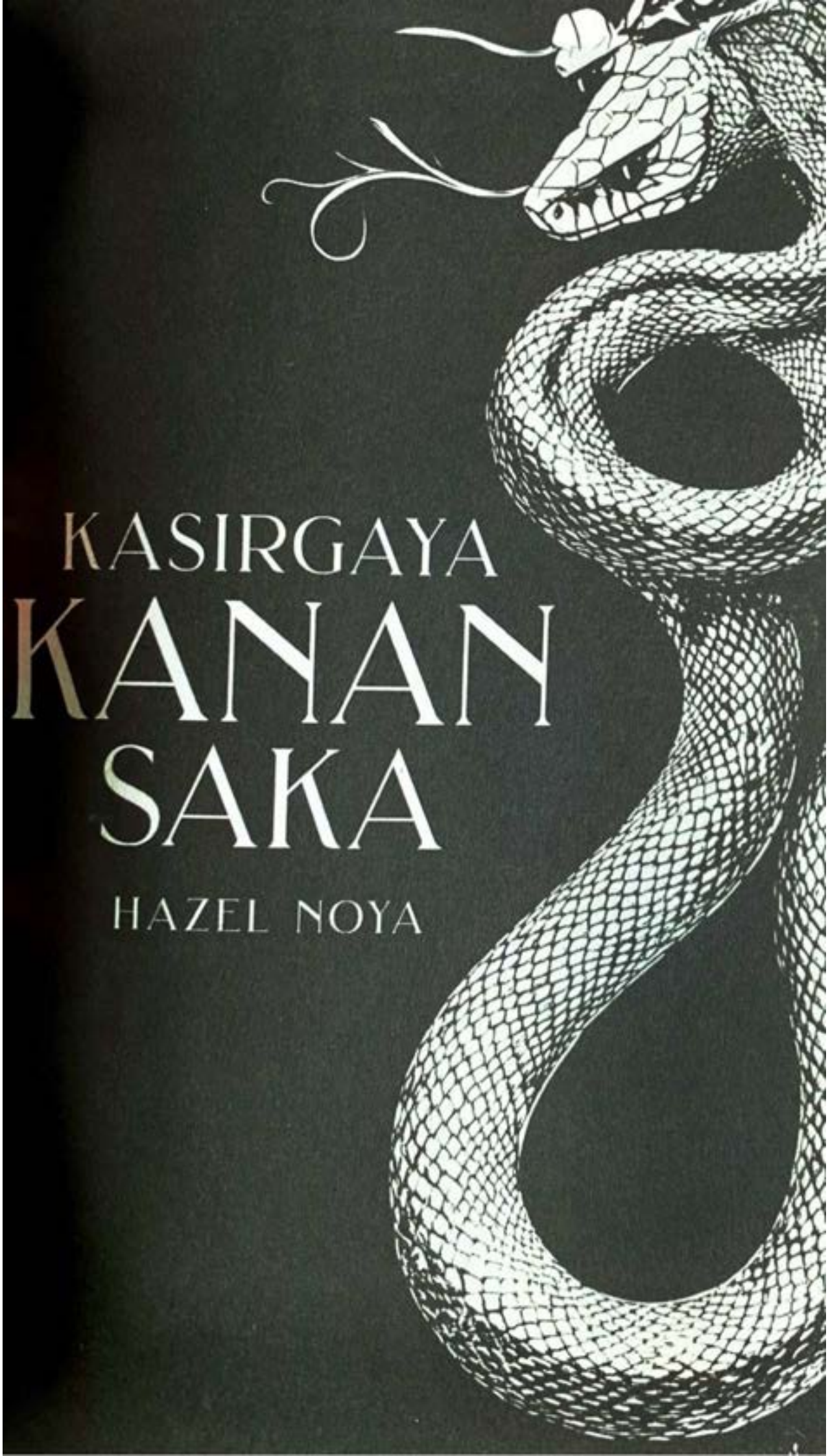
KASIRGAYA
KANAN
SAKA
HAZEL NOYA

Ayışığı Kitaplığı

KASIRGAYA KANAN SAKA - I

Yazarı: Hazel Noya
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Karkavi
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Düzelti: Hande Balkanoğlu
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ekim, 2024

ISBN: 978-625-6090-24-8

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2024, Hazel Noya

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Uyarı: Argo ve küfürlü sahneler içerir. 16 yaş ve üzeri için uygundur.

KASIRGAYA KANAN SAKA

HAZEL NOYA

EPHESUS

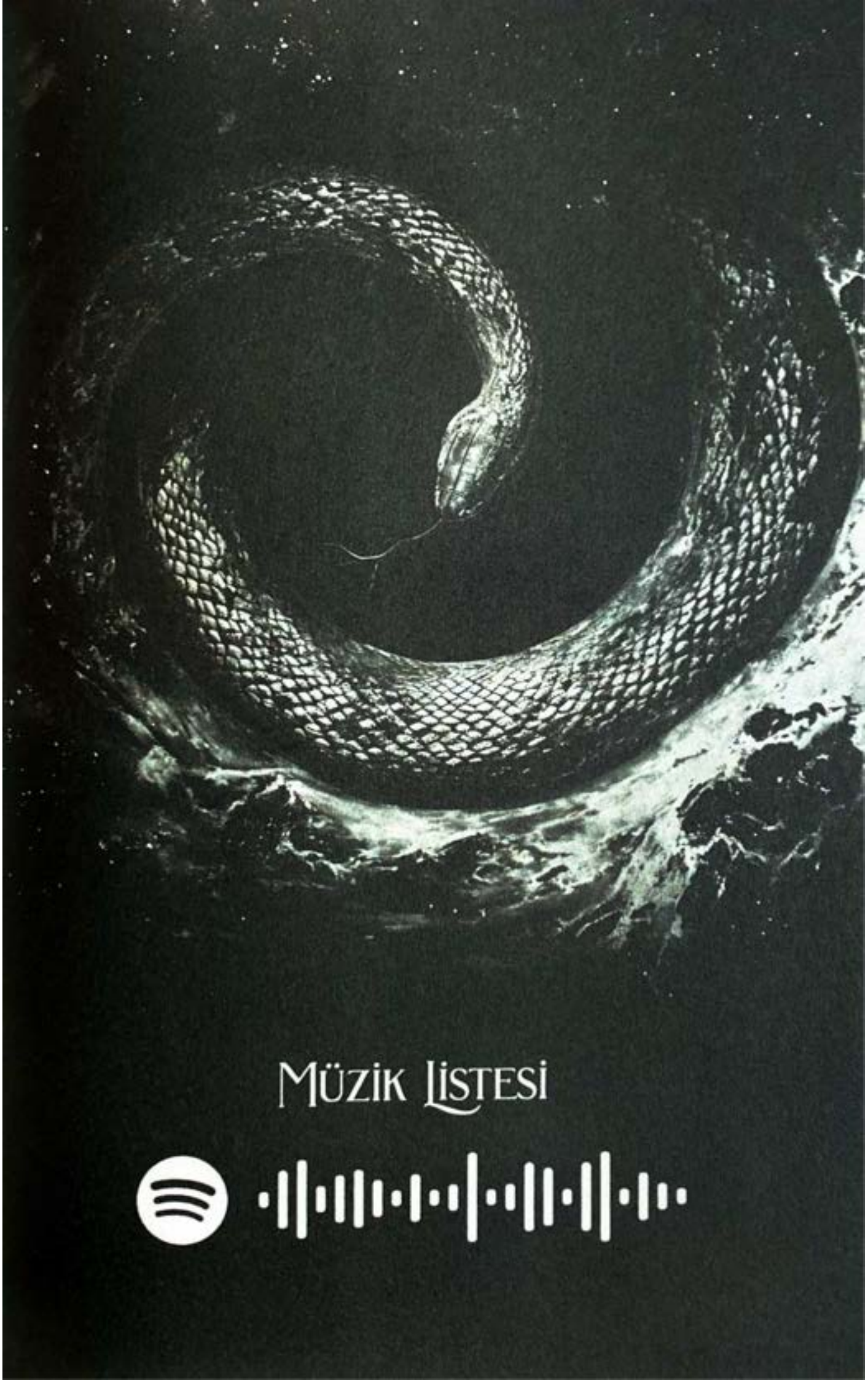
Müzik Listesi

MADİNA'YA.

VE HİÇ TANIŞMASAK DA HAYATIMI DEĞİŞTİREN DİĞER OKURLARIMA. İYİ Kİ VARSINIZ.

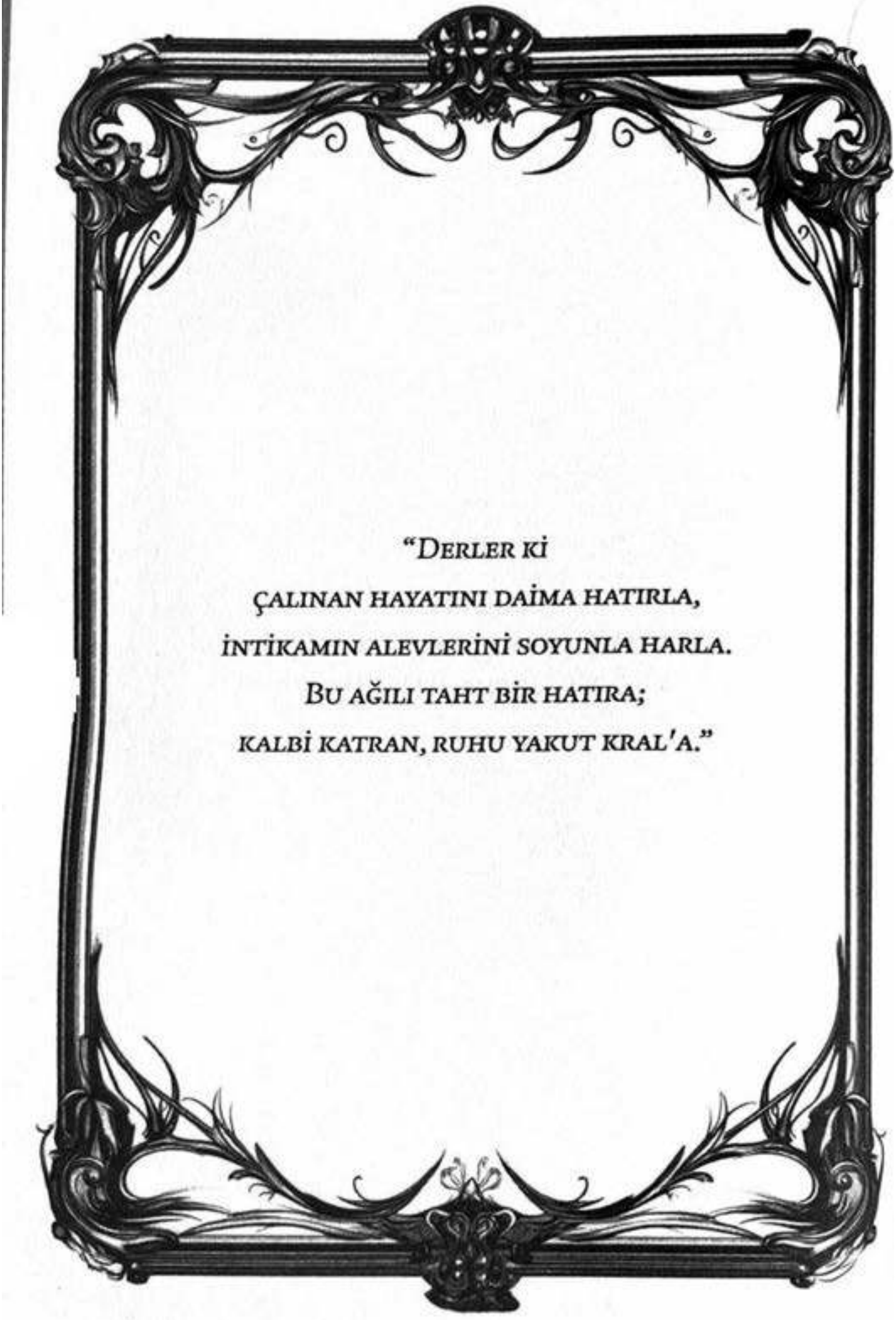

"Derler ki
çalınan hayatını daima hatırla,
intikamın alevlerini soyunla harla.
Bu ağılı taht bir hatıra;
kalbi katran, ruhu yakut kral'a."

Ayışığı Kitaplığı

GİRİŞ

Cennetin kapısından içeri giremiyorsan eğer, cehennemi ayaklarının altına alman gerekir.

İyiyi hak edemiyorsan kötünün efendisi olmalısın.

Kaybetmemenin tek yolu budur.

En azından onun, babasından öğrendiği şey buydu.

Dünyayı bir savaş meydanı olarak belirlemişsen eğer kendine, pek çok şeyden vazgeçmişsindir zaten. Oyunun sonunda kazananın da kaybedenin de aynı yere gireceğini bilmene rağmen bu mücadeleyi vermeyi göze aldıysan, hayatta seni avutabilecek hiçbir şey kalmamıştır. Her şeyi çöpe atmışsındır. Emin adımlarla yürürken ve elinin tersiyle sana ait olabilecek her güzel şeyi iterken tek bir şeyi düşlersin: Kazandığın saniyeyi.

Tek bir saniyeyi.

Sonunda her şeyin bir hiç olacağını herkesten daha iyi bilirsin. Kazanan da kazanmayan da aynı yere gidecektir çünkü. Orası da toprağın altıdır. Ama seni diğerlerinden ayıran fark da orada belli olur. Onlar huzurla kapatmak ister gözlerini ve ne alabilirlerse alırlar bu dünyadan giderken. Sen ise elinde koca bir hiçle gidersin, gözlerin belki de açık kalır ve hiç huzur hissetmezsin ama o bir saniyeyi yaşamışsındır artık. Bu yüzden hiçbir şey umurunda değildir. Çünkü sen uyurken karanlığında, geride kalanlar senin bıraktıklarınla yetinmek zorunda kalırlar.

Çünkü sen kazanmışsındır.

Sen.

Kazanmak için doğduğunu biliyordu.

En azından çocukluğundan beri ona söylenen buydu.

Hava eksi üç dereceydi ve Ankara'da kar yağıyordu. Eli, üzerindeki şişme montun gizlediği silaha gittiğinde ayakları, kimsenin olmadığı ıssız bir sokağa doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Silahı sakladığı yerden çıkardı ve kontrol etti.

Mermileri teker teker saymaya başladı.

Bir, iki, üç, dört ve beş.

Yüzünde bir gülümseme belirdi.

Mermileri tekrar eski yerine koyup silahı beline yerleştirdi ve cebinden sigara paketini çıkardı. Paketten çektiği bir dalı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Çakmağıyla sigarayı yaktıktan sonra derin bir nefes daha çekti içine.

Telefonu çalmaya başladığında sigaradan bir nefes daha çekiyordu. Sigarayı diğer eline aldığında telefona baktı. Arayan numara kayıtlı değildi. Telefonu kulağına yasladı ve aramayı cevapladı.

"Alo?"

"Yakut?"

"Benim."

"Sensin tabii," dedi tanımadığı bir ses. "Benim kim olduğumu sormayacak mısın?"

"Tahminlerime göre birkaç saniye içinde söyleyeceksin zaten," dedi isteksiz bir sesle. Adımlarını hızlandırırken izleniyormuş hissine kapılmıştı. Her zamanki gibi.

"Şu cevaplara bak," dedi tanımadığı kişi. Gülmüştü. "Şu konuşmaya bak. Aynı babasının oğlu."

"Derdini söyleyecek misin?" diye sordu gergin bir sesle. "Yoksa telefonu kapatacağım. İki dakikan var."

"Telefonunu hiç bulamayacağımı sandım," dedi karşı hattaki adam gülerek. Umursamamışın bile. "Türkiye'ye ne zaman döndün?"

"Üç saat önce," diye cevapladı tanımadığı kişinin sorusunu.

Karşı hattaki kişi tekrar güldü. "Ve hemen ava çıkın, öyle mi?"

"Sana bunu düşündüren ne?" diye sordu. Gerilmeye başlamıştı. Sesi tanımaya çalışıyordu ama hiçbir tahmini yoktu. Acaba babasına yine kim kafayı takmıştı?

"Sence ne?" diye sordu adam.

Kelime oyunları oynamak istemediği için, "İntikam beklemez derler," dedi isteksiz bir şekilde.

Neden izleniyormuş gibi hissettiğini şimdi daha iyi anlıyordu.

"Öyle tabii," dedi gülerek adam. "O kadar mermi sana yetecek mi?"

"Emin ol ki yeter," diye cevapladı adamı. Sesi her zamankinden daha soğuktu. "Her zaman teker teker sayarım. Hesap hiç şaşmaz."

"Bu sefer şaşacak gibi, Yakut," dedi karşı hattaki ses. "Sana bir iyilik yapmamı ister misin?"

"Hayır," diye cevapladı onu soğuk bir sesle. "İstemem. Emin ol, sen de istememi istemezsin zaten. İyilik palavralarını bana yutturamazsın. Bana borçlanmak pek de mantıklı bir şey değildir."

"Ya sen bana borçlanırsan?"

"O biraz zor."

Karşı hattaki adam yavaşça güldü. "Zoru severim."

"Bir dakikan kaldı," dedi onu umursamadan ve biten sigarasını yere fırlattı. Üstüne basıp yürümeye devam etti.

"Sayıyor musun gerçekten?"

"Elli saniye."

"İsmim Akın."

"Vaktin azalıyor, Akın." İsim tanıdık gelmemişti bile.

"Akın Ertekin," diye düzeltti yabancı kendini. Artık yabancı sayılmazdı.

"Hmm..." Gülmeye başladı. Karşı hattaki kişi dakikalardır ilk kez ilgisini çekmişti. "Sonunda deliğinden çıktın demek, bu şerefi neye borçluyuz?"

"Asıl eğlencenin şimdi başladığını söylediler, Yakut," dedi Akın gülerek. "Yoksa yanlış mı söylediler?"

"Onlar söylediilerse vardır bir bildikleri elbet," dedi gülerek. Yürümeye devam ediyordu. "Acaba köpeklerine beni izletme nedenin ne? Eğlenceden kendine pay çıkarmak mı?"

"Sen Duman'ı öldürürsen biz kimin ekmeğini yiyeceğiz?" diye sordu Akın Ertekin. "İşimize gelmeyen şeyleri yapmana neden müsaade edelim ki?"

"Duman'ın tasmasını tutan o kadar çok kişi var ki, Ertekin," dedi gülerek. "Bence bırak, gitsin. Ondan sana çıkacak pay ne sanki? Kendini tek mi sanıyorsun? Onun, kaç kişinin köpeği olduğunu hayal bile edemezsin."

"Köpek ya da değil," dedi Akın Ertekin umursamaz bir sesle. "Bana para kazandırıyor."

"Bana kazandırmıyor," diye cevapladı onu Yakut yeni bir sigara yakıp. "Bu yüzden sikimde değil."

"Kazandırabilir ama."

"Zehirden gelen paraya ihtiyacım yok," dedi umursamaz bir sesle.

"Öyle mi?" diye sordu Akın gülerek. "Senin paran nereden geliyor, Yakut? Dedenin dedesinin topraklarından mı? Sanmıyorum. Sen küçükken babanın ağzının açlıktan koktuğunu herkes duymuştur eminim ki. Kimlerin kimlerin kanı var acaba senin paranın üzerinde? Ama bana gelince onurlu adamı mı oynuyorsun?"

Yavaşça güldü. "Sizin yanınızda ben her zaman onurlu kalıyorum, merak etme."

"İyi," dedi Akın umursamaz bir sesle. "Al o onurunu, ne yapıyorsan yap. Benim onura ihtiyacım yok. Neden, biliyor musun? Çünkü onunla bir bok kazanamazsın."

Güldüğünde, "Bana kazanma dersi verebilecek en son kişi bile değilsin," diye cevapladı Akın'ı. "Netîcesinde ben bir Yakut'um. Sen ise bir Ertekin."

"Yani?"

"Yani," dedi gülmeye devam ederken. "Ben karanlığımda onurlu adamı oynamaya devam ederken sen istediğin kadar onursuz ol, yalnızca sana bıraktıklarımla yetinmek zorundasın."

"Öyle mi dersin?" diye sordu Akın güler gibi bir ses çıkardığında. "Her neyse... Uzun zamandır Ezgi'yi aradığını duydum. Sanırım senden kaçıyor. Nedenini biliyor musun? Ben biliyorum galiba. Öğrenmek istersen sana da söyleyebilirim."

Songur'un bedeni gerildi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Mesajlara bak," dedi Akın. "Attığım adrese git ve tuvaletleri kontrol et. Bu iyiliğimi de bir kenara yaz. Vakti geldiğinde lazım olur."

Telefonu hiçbir şey söylemeden kapattığında Songur mesajlarını kontrol etti. Gerçekten de bir adres atmıştı. Songur'un gitmeyi tercih etmeyeceği kadar kötü olan bir gece kulübünün adresiydi. Kısa bir an duraksadı. Üç saat önce Türkiye'ye inmişti ve şimdi tekrar gitmesi gerekiyordu. Bu geceyi sadece birine ayırmıştı ama fikrinden caymak üzereydi.

Bu babasının hoşuna gitmeyecekti kesinlikle.

Yürüdüğü yolu geri dönerek park ettiği *Mercedes*'ine bindi ve arabayı çalıştırarak adrese doğru sürmeye başladı. Yollar boş olduğu için on dakikadan kısa bir süre sonra adresteki gece kulübündeydi. Normal birisi bunun bir oyun olacağını düşünüp gitmekten vazgeçebilirdi ama onu korkutacak kimse yoktu. Ne orada ne de başka bir yerde... Bu yüzden içi rahattı. Neler döndüğünü öğrenmek istiyordu.

Belindeki silahı kontrol ederek arabadan indi ve güvenlik görevlisinin yanından geçerek kapıdan içeri girdi. Mekân o kadar kötü kokuyordu ki buraya on dakikadan fazla dayanamazdı. Normalde bu tarz mekânlarda sık sık bulunan birisiydi ama burası, gördükleri arasında en pis olanıydı. Dans pistinin ortasından geçtikten sonra gözleri etrafta dolaşmaya başladı. Ondan kaçan eski en yakın arkadaşını arıyordu; Ezgi'yi. Kendini hayatından silip öylece giden, sonra da hiçbir şekilde yoluna çıkmayan kızı... Başına bir şeyler geldiğini duymuştu ve bunun doğru olmamasını umuyordu. Aksi takdirde birinin canını çok fena yakacaktı.

Yeşil gözleri mekânın içinde tanıdık bir sima arıyordu. İçerisi çok kalabalık olmamasına rağmen hâlâ beklediği kişi ile karşılaşmamıştı. Garsonun

ona ısrarcı bir şekilde baktığını fark ettiğinde üzerindeki baskıdan kurtulmak için bir bira sipariş etti.

Garson arkasını döndüğü sırada birisinin koşarcasına geldiğini fark etti. Uzun saçlı çocuk kendini barın oraya attığı sırada, "Tuvalette bir ceset var!" diye bağırdı. "Birisi ölmüş!"

Kalabalıktan dehşete düştüklerini belli eden büyük bir gürültü koptuğunda Songur kafasında yapboz parçalarını birleştiriyordu. Birden oturduğu yerden kalkıp tuvalete doğru ilerlemeye başladı. Akın az önce ona oraya bakması gerektiğini söylemişti. Kafasında birleştirdiği parçalar hiç iyi bir sonuç vermiyordu. Eğer düşündüğü şey gerçekse... Akın, hayatının en büyük hatasını yapmış olacaktı.

Tuvalete daldığı an derin bir nefes verdi çünkü yerde uzanan bedenin sahibinin bir erkek olduğunu görmüşrü. Onun yüzüne bile bakmadı çünkü umurunda değildi. Tuvaletin zeminini tamamen kaplayan ve artık nefes almayan bedene kısacık bir bakış attıktan sonra tuvaletten çıktı ve hızlı adımlarla mekânın çıkışına doğru yürümeye başladı. Bu sırada telefonu çalmaya başlamıştı. Arayan az önceki numaraydı.

Akın bu gece sınırları gerçekten zorluyordu.

Songur telefonu açıp kulağına götürdüğü sırada, "Hediyemi aldın mı?" diye sordu.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Songur onu umursamadan. "Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama tuvalette geberip gitmiş bir erkek bedeni umurumda olacak en son şey bile değil, Akın. Ve bu gece beni yapmam gereken şeyleri yapmaktan boş bir eğlence için alıkoyduğunu düşünecek olursak sana karşı pek sakin olamıyorum. O yüzden beni çileden çıkarmadan önce saraşıp durmayı kes."

"Bir saniye," dedi Akın şaşkın bir sesle. "Erkek bedeni mi?"

"Duyduğunu anlamakta bir sorunun mu var?" diye sordu Songur sinirlenerek. "Ne istiyorsun lan gece gece? Kafana kurşun yemek mi? Ne diye Ezgi'nin konusunu açıp oynuyorsun benimle? Ne kuruyorsun kafanda? Seninle bir alakası mı var o tuvaletteki lavuğun?"

"Yüzüne baktın mı?" diye sordu Akın. Soruları umursamamışı bile. Songur'un aksine sesi çok telaşlıydı. "Nasıl ölmüş?"

"Bakmadım," dedi Songur. "Sikimde bile değil! Oyununa bu gecelik eşlik edemeyeceğim." Kilidini açıp arabaya bindi. "Neden bu kadar korktun lan sen? Bu işte bir parmağın mı var? Merak etme, böyle kenarda köşede geberip gidenler için hesap soracak kimse yoktur. Patlamaz bir şey başına."

Gaza asıldı ve bu geceki gerçek hedefine doğru yola çıktı.

1. BÖLÜM:
YAKUTTAN KRAL, KATRANDAN KALP

"Yakut Kral'ın ruhuna saplanmış sanki
yalandan yapılma, zehirli bir ok.
İnan bana, insanı mum alevi gibi yakan
bu sırrın bir çaresi yok."

Bir anıya sahiptim. Gülüyorum, saçlarım rüzgârda uçuşuyor ve güneş tenimi okşuyordu. Gözlerim kapalı, bir salıncaktaydım; uzun zamandır varlığını unuttuğum o kahkaham her yeri kaplıyordu. Arkamda dünyada güvendiğim tek insan vardı, beni sallıyordu. Her şey çok güzeldi. Gerçek olamayacak kadar.

Sonra birden salıncak duruyordu. Kahkaham da. Tenime değen o güneş, bir daha hiç ortaya çıkmamak üzere silinip gidiyordu. Rüzgâr bir kasırgaya dönüşüyor ve ben düşüyordum. Artık kalbimde hissettiğim mutluluk değil de dibi görme isteği oluyordu çünkü biliyordum ki artık o mutluluğun ihtimali bile yoktu. Acı çekmememin tek yolu düşüşün bitmesi, dibi görmekti. Ama o dip hiç gelmiyordu. Sanki ben düştükçe o dip daha da derine uzanıyordu.

Bir sene önce ağabeyimin öldüğünü öğrenmek aynı böyle hissettirmişti.

Artık ne için yaşadığımızı bile bilemezken, her sabah uyanmak insana verilebilecek en büyük cezalardan birisiydi. Aslında bu hayatta her şeyin karşıtı ile anlam kazandığını hepimiz çok küçük yaşta öğreniriz. Yaşam, güzelliği ve iyiliği temsil eder. Bu yüzden hepimiz onun karşıtından korkarız. *Ölümden.* Ama bu hayatta ölmekten daha kötü şeyler olduğunu, yaşadıkça öğrenmek zorunda kalırız.

Geride kalan olmak, ölmekten daha kötüdür.

Çünkü seni kucaklayabilecek bir karanlığa bile sahip olamazsın.

Her gece ağlayarak kendini sarmak zorunda kalırsın. Garip olan ise... Bir cesetten daha soğuksundur. Bir türlü ısınamıyorsundur.

İsmim Valeri Saka.

Yaklaşık bir sene önce ağabeyim öldü ve hikâyem tam da o noktada başladı.

Masanın üzerinde duran sigara paketinden bir dal çektiğimde barın içerisinde bir şarkı çalmaya başladığını fark ettim. Hangi şarkıcıdan olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içerideki insan kalabalığının yarattığı gürültü ile birleştiğinde başımı ağrıtmaya başlamıştı. Sigarayı dudaklarımın arasına koyduğumda en yakın arkadaşıma dönerek, "Ağrı kesicin var mı?" diye sordum.

Kolay arkadaşlık kurabilen birisi olmadığım için lisenin ilk günü yanına oturmak zorunda kaldığım kız, senelerdir en yakın arkadaşımdı. Beni çekmeyi başarabilen nadir insanlardan birisi olduğu için ona tahmin edemeyeceği kadar fazla minnet duyuyordum. O benim aksime sosyal, enerjik, sabahlara kadar eve girmeyen ve partilere daima zaman ayırabilen biriydi. Çevresinde bir sürü kişi vardı. Benimle neden arkadaşlığını sürdürdüğünü bile bilmiyordum ama yanımda olduğu için mutluydum.

Bana cevap vermeyince ne ile uğraştığına bakmak için kafamı kaldırdım. Her zaman olduğu gibi elindeki telefon ile uğraşıyordu. Sarı saçları normalde kıvırcıktı ama her zaman düzleştirirdi, doğal hâlini kullandığını pek görmemiştim. Bizde yatıya kaldığı zamanlarda bile... Her zaman benden birkaç saat önce uyanır ve ben uyanana kadar saçlarını düzleştirmiş, makyajını yapmış olurdu.

"Anka," dedim ona seslenerek. "Duymuyor musun beni?" Belki de sesim içerideki gürültü yüzünden sandığımdan bile az duyuluyordu. Kolumla karşımda oturan bedenini dürttüğümde kafasını kaldırarak bana baktı. Yüzünde soru işaretleri ile dolu bir ifade vardı çünkü kolunu resmen sarsmıştım.

"Ne oluyor yine sana?" diye sordu telefonunu masanın üzerine koyarak.

"Sana seslenıyorum," dedim. "Ağrı kesicin var mı?"

"Var da," dedi kaşlarını çatarak bana baktığında. "Daha iki saat önce sana ağrı kesici vermedim mi ben? Neden bu kadar fazla içiyorsun?"

"Başım çok ağrıyor çünkü," dedim sigarayı yaktıktan sonra.

"Ve bir paket sigara içtin," dedi yargılarcasına bana bakarak. "Bugün yemek yedin mi?" Kafamı *hayır* dercesine iki yana salladım. "Val," dedi uyarır gibi. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Bir şey yapmaya çalıştığım yok," dedim. "Sabah ders vardı, yemek yiyecek çok vaktim yoktu."

"Tamam ama saat şu an sekiz," dedi. "Bunca saat vakit bulamadığın için yemek yemediğine inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?"

Omuz silktim. "Pek iştahım yok."

Derin bir nefes aldığında, "Bu ne kadar böyle sürecek?" diye sordu.

"Ne o?"

"Bu işte," dedi beni işaret ederek. "Bu hâlin."

"Ne varmış benim hâlimde?" diye sordum sigaramı iki parmağımın arasına aldığım sırada.

"Bence gayet iyi biliyorsun," dedi şikâyet eder gibi. "Resmen çöküyorsun. Artık kendine bir çekidüzen vermen lazım."

"Anka," dedim gülerek. "Ağabeyim öldü."

Bunu, sanki farkında değilmiş gibi gözlerinin içine bakarak alayla söylediğime anında pişman olmuştum. Genel olarak sorunum buydu, bu huyumdan nefret ediyordum. Bir şeyi düşünmeden söylüyor ve söylediğim için o anda pişman oluyordum ama bunu bir türlü engelleyemiyordum. En azından dünyada gerçekten sevdiğim son kişiye karşı böyle dikenlerimi çıkarmış bir şekilde davranmak istemezdim ama elimden başka türlüsü gelmiyordu.

Belki de kendime yalan söylüyordum. Belki de artık bir şeyler için çabalayasım yoktu.

"Onun farkındayım," dedi mavi gözleri bana döndüğünde. Tabii ki farkındaydı çünkü benim ağabeyim, onun da sevgilisiydi. Eski sevgilisi, artık ölü olan eski sevgilisi. "Ama sana hep söylüyorum. Devam etmen gerekiyor. Üzerinden bir sene geçti ve her gün giderek daha kötü oldun. Yaşanan yaşandı. Sen buradasın. Bunu kabullenmen lazım."

Bunun farkındaydım. Devam etmem gerektiğinin... Ama bunu başaramıyordum. Elimden daha fazlası gelmiyordu. İçimde hayata devam etme isteği kalmamıştı.

"Bu kabul etmesi kolay bir şey değil," dedim derin bir nefes alarak. Bunu kastetmediğini biliyordum ama nedense konu bu olduğunda kendimi hep dikenlerimi çıkarırken buluyordum.

"Biliyorum," deyip elini yanağına yasladı. "Ben sana öylece yola devam et demiyorum. Ama hayat devam ediyor, bunun sen de farkındasın. Kendi kendini cezalandırarak hiçbir yere varamayacaksın. Kendini yaşamaya layık görmemeyi bırakır mısın artık?"

"Öyle bir şey yapmıyorum ki," dedim sessiz bir şekilde.

"Yapıyorsun."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Öyle değil... Devam etmek istiyorum ama bunu yapamıyorum."

"Deniyor musun ki?" diye sordu içten bir merakla.

Babam her başarısız olduğumda *demek ki aslında yeterince çabalamamışsın,* derdi. Bunu her ne kadar sırtıma biraz daha yük bindirmek için söylese de... Belki de hayatında ilk defa haklıydı. Başarılı olamıyordum çünkü yeterince *çabalamıyordum.*

Ama nasıl çabalayacaktım ki? Yapabileceğim tek bir şey vardı sanki. *Özlemek.*

Onu çok özlüyordum. Acıyla başa çıkmak kolaydı, sanki gözlerimi açtığım ilk andan beri acıyla yüzleşiyordum. İçime çektiğim her bir nefeste onu soluyor; sadece ciğerlerime değil, ruhumun içine de çekiyordum.

Asıl zor olan özlemdi.

Bir insanı özlemek, bir insan için acı çekmekten bin kat beterdi. Çünkü bir insanı özlediğinizde, onun size çektirdiği acıyı bile özlüyordunuz. İşte bu, dünyada tadılabilecek en tehlikeli hislerden biriydi.

Her zaman kafama koyduğumu yerine getiren birisi olmuştum. Bir şeyi isterdim ve onu elde edene kadar her şeyi yapardım. *Babam sayesinde.* Ne istediysem anında benim elimde olmuştu. Dışarıdan görünen buydu. İçeriden ise... Stresten ne kadar fazla saçım döküldüğünü, ağlayarak aldığım duşları, hızlı kilo alıp vermekten bacaklarımda oluşan çatlakları, kendime zarar verdiğim anları sadece ben biliyordum. Dışarıdan görünen başka bir profildi. Başka bir Valeri. İstediği her şeyi kolayca alan o kız.

O kız olmayı çok isterdim.

Ama değil kolayca almak, istediğim şeyleri bile gerçekten *ben* istememiştim ki hiçbir zaman.

Babam istemişti.

Babam isterdi, her şeyi o isterdi. Kendi istediğimi sandıklarım bile o kadar babamın zihnine bulanmıştı ki bazı zamanlarda gerçekten de tüm onları kendi isteklerim sanırdım. Beni o kadar iyi yönetiyordu ki hayatımın bir döneminde gerçekten de en iyi üniversiteye gitmek, en iyi notları almak, en güzel olmak, en hoş fiziğe sahip olmak, en zengin olmak hayattaki en önemli şeyler sanıyordum.

Belki de uğruna yaşayabileceğim bir hayatım kalmış olsaydı hâlâ aynısını düşünürdüm.

Ama onun söylediklerini harfi harfine, tıpkı bir köle gibi yerine getirmemin tek nedeni böyle düşünmemi sağlaması değildi. Diğer taraftan... Onun takdirini kazanmak istiyordum. Onun ağzından çıkacak tek güzel sözün ihtimali, bana her şeyi yaptırabilecek güce sahipti.

Eğer istediklerini yaparsam, ufak bir ihtimalle sadece bir kere bile olsa beni karşısına aldığında azar konuşması yapmak yerine beni takdir edebileceğini

düşünürdüm. O takdiri o kadar çok düşünürdüm, o kadar çok isterdim ki hayatım boyunca içimdeki boşluğa neden olan şey zaten o lanet takdir iken, o boşluğu onun doldurabileceğini düşünüp durmuştum. Ona ulaşmak için her şeyi yapmıştım.

En iyi üniversiteyi mi kazanmamı istemişti? Kazanmıştım. Sırf bunu aile mesleği olarak göstermek istediği için tıp okumamı mı istemişti? Okumuştum. Köpek gibi çalışmıştım, sayısal derslerde her zaman berbattım, o yüzden bunun için herkesten daha çok çaba sarf etmem gerekiyordu. Etmiştim. Bunların yanında asosyal olmamı istemiyordu; onun seçtiği arkadaşlardan, yani onun iş arkadaşlarının çocuklarından olan bir grupla takılmamı istiyordu ancak derslerimi de hiçbir zaman aksatamazdım. Bu yüzden uykularımdan olmuştum.

Sadece dış görünüşten ibaret insanlarla senelerimi geçirmiştim, tüm ilişkilerim babamın istediği şekilde olmuştu. Çocukluktan beri tutkum olan heykellere bile engel koymuştu, tıpkı dans etmeme koyduğu gibi.

Kendime vakit ayıramaz, kendimi dinleyemez olmuştum. Zihnimin içindeki her bir düşünce o ve isteklerine bulandırılmıştı, cılız yardım çığlıklarının hayatımda yeri yoktu.

İçimde sadece boşluk vardı. Dışarıdan görünen, hayatım boyunca herkesin imrenerek baktığı Valeri Diriç gerçek değildi. Yenilmez egosu, kendini beğenmişliği, öz güveni, en iyi olma isteği... Hiçbiri gerçek değildi.

Gerçek değildim çünkü ona ulaşmak için kendim olmaktan bile vazgeçmiştim.

İçimdeki boşluğu bununla doldurabileceğimi sanmıştım. Eğer en iyisi olursam babamın beni seveceğini sanmıştım. Avuçlarımın içinde tuttuklarımın hep benim olacağını, hiç gitmeyeceğini sanmıştım.

İçimdeki boşluk dolmamıştı. Babam beni hiç sevmemişti. Ve avuçlarımın içindeki her şey teker teker gitmişti.

Eskiden babama kimsenin karşı gelemeyeceğini düşünürdüm.

Sonra bir gece yarısı babam, sadece o istediği için benim gibi tıp kazanan ve tüm hayatını babamın istekleriyle harcayan, onun seçtiği kişilerle arkadaş olan, hatta bir dönem sadece babam sussun diye ortağının kızıyla sevgililik oyunu bile çevirebilecek kadar babama bağlı olan ağabeyimin giysi dolabında kokain bulmuştu.

Hayatımda gördüğüm en büyük kavgayı o gece etmişlerdi. Hayatımda ilk kez ağabeyimin babama karşı geldiğini görmüştüm. Babam onu evden kovana kadar bağırmayı kesmemişti ama nihayetinde o da ona karşı gelemeyeceğini biliyordu.

O gece ağabeyim evden çıkıp gitti.

Bir daha da dönmedi.

Ve o gece yarısından sonra hayatımdaki her şey ters gitmeye başladı.

"Deniyorum," dedim aslında yeterince denemediğimi bildiğim hâlde. "Ama anlamıyorsun. Benim yaşamaya devam etmemin tek bir yolu var, Anka. O da ağabeyime bunu yapanların, onunla aynı duruma düşmeleri. Onlar öldüğü zaman gerçekten devam edebileceğim. Ağabeyimin intikamını aldığımda. Ama o zamana kadar... Sadece nefes alabiliyorum. Elimden bu kadarı geliyor."

Derin bir nefes verdiğinde, "Yine mi aynı konu?" diye sordu bıkkın bir sesle.

"Ever," dedim. "Artık kabul etmemiş miydin? Etmediysen neden buraya gelmeyi kabul ettin?"

"Çünkü sen bana yalvarınca dayanamıyorum," dedi bu huyundan nefret ediyormuş gibi soluduğunda. "Gerçekten... İnsanlara istediğini nasıl yaptıracağını çok iyi biliyorsun." *Babamdan öğrendiğim onca dersten sadece bir tanesi.* "Ama kabul etmem, bunu onayladığım anlamına gelmiyor. Sen bu insanları bilmiyorsun, ben biliyorum. Eğer bir kere işin içine girersen istesen de bir daha çıkamazsın."

"Güzel," dedim umursamaz bir sesle. "Zaten istemiyorum."

"Şu an böyle diyorsun," dedi. "Zamanla acın ve öfken azalacak. Hayata devam etmek isteyeceksin ama edemeyeceksin. Bu sefer edememe nedenin kendine ettiğin işkence olmayacak, *onlar* buna izin vermeyecek."

"Ben bunu göze alıyorum," dedim omuz silkerek. "Bak, senden kendini zora sokacağın hiçbir şey istemiyorum. Bana sadece bu konuda yardımcı ol, ismin bile geçmesin, sonra seni tehlikeye sokacaksa yanında bile durmam." Bana gözlerini devirerek baktığında neredeyse bitmiş olan sigaramı kül tablasına bastırarak söndürdüm ve ona döndüm. "Daha sonrasında seni suçlayacağımı mı düşünüyorsun beni bu işe soktun diye? Hayır, öyle bir şey yapmam. Bunu ben istedim. Çocuk değilim. Nasıl bir yola girebileceğimin farkındayım."

"Öyle bir şey düşünmüyorum," dedi sanki bu, hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi. "Çocuk olmadığını biliyorum ama bu işlerin ciddiyetini anladığın anlamına da gelmiyor ne yazık ki. Senin düşündüklerinin bin kat kötüsü dönüyor *yerin altında.* Neden ağabeyinin onlarla ne işi olduğunu hiç düşünmüyorsun?"

"Düşünüyorum," dedim. "Önce onun cevabını bulmam lazım zaten, değil mi? Yoksa nasıl ilerleyebilirim?"

Oflayıp, "Bak," dedi. Pes etmişti artık. "Tek başına yaşıyorsun, hep hayal ettiğin gibi. İstediğin bölümdesin. Artık özgürsün. Ve intikam için tüm bunları çöpe atmak istiyorsun. Bu mantıklı bir karar değil."

Mantıklı bir karar olmadığını biliyordum ama yine de boşa konuşuyordu. Zaten hiçbir şekilde ikna olmayacaktım. "Bu olayı öylece bırakamam," dedim sesli bir nefes alarak. "Bırakamam. Biliyorum. Her gece onu rüyamda görüyorum. Gittiği yerde... Huzurlu hissetmediğini biliyorum. Ve ben bunu kimin yaptığını bulup aynısını ona yaşatana kadar da gittiği yerde huzurlu hissetmeyecek."

"Ona bunu yapana aynısını yapabileceğini nereden biliyorsun?" diye sorduğunda duraksadım.

Çünkü gerçekten bunu nasıl yapabileceğim hakkında bir fikrim yoktu.

"Şimdilik sadece içlerine girsem yeter," diye mırıldandığımda yüzünde *sen aptalsın* dercesine bir ifade belirdi.

"Evet çünkü bu çok kolay bir şey ya!" dedi gülercesine.

"Onunla tanışırsam kolay olur," diye mırıldandım.

"O her gün elli kızla tanışıyor," dedi gülerek. "Bunun yeterli olduğunu sanmıyorum."

"Sen bana bu adamın, kardeşinin varlığından kimsenin haberi olmasını istemediğini söylemedin mi?" diye sordum. "Senin bilmen önemli değil, değil mi? Sonuçta sır, sırdır. İlgisini çekmeye yeter."

"Eee?" diye sordu. "İlgisini çekince ne olacak?"

"Onu da o zaman düşünürüm."

"Bu, hayatımda duyduğum en aptalca plan," dedi. "Yemin ederim ki öyle. Kendini öldürteceksin."

"Sonunda huzuru bulacağım desene," dedim gülerek.

Bana ters ters baktığında gözlerimi kaçırdım.

"Eee?" dedim onun ters bakışlarını umursamadan etrafıma bakınarak. "Ne zaman gelecek?"

"Kim?"

"Senin arkadaşın işte."

"Sonay mı?" diye sordu. "Iyy, benim arkadaşım falan değil o." Gözleri etrafta dolaştı. "Az sonra damlar. Kaner burada, çok uzak kalamaz yani."

"Kaner kim?"

"En yakın arkadaşı," dedi sadece.

"Bu senin bir ara takıldığın Kaner mi?"

"Evet."

"Senin çevrendeki herkes bu işin içinde mi?" diye sordum şaşkınlık dolu bir sesle. "Sadece ben mi yokum yani? Sadece bende mi dövme yok?"

Ağabeyimi evi terk ettiği o geceden sonra bir kere görmüştüm. Sadece bir kere. Onda ilgimi çeken iki şey vardı: Birincisi, bir bağımlı gibi görünmemesi hatta bizim evde olduğundan çok daha sağlıklı ve mutlu görünmesiydi. Sanki hayat bulmuş gibiydi. İkincisi ise kolundaki dövmeydi. Buna şaşırmıştım çünkü tenine bir şey kazıtma fikrinden nefret ettiğini biliyordum. Kendine zarar vermek ona göre değildi ancak gözlerimin içine baka baka bir bağımlı olduğunu düşündüğümde, bu nefretini de yok sayması bana o kadar garip gelmemişti. Çok üzerinde durmamıştım, geçici bir heves olarak yaptırdığını düşünmüş ve güzel olduğunu söyleyerek geçiştirmiştim.

Bir sene sonra, kıvrılmış bir yılan simgesinin basit bir dövmeden ibaret olmadığını, bir örgütün damgası olduğunu öğrenmiştim.

Ve sonrasında, hayat beni bir şekilde bu noktaya getirmişti.

Artık babamın istediği o okulda, o bölümde değildim. Eskiden görsem, "Burada kim yaşayabilir ki?" diyeceğim bir evde yaşıyordum ve eskiden taktığım bir çantanın çok rahat çıkarabileceği yıllık kiram için bir dans kursunda çalışıyordum. Eskiden on dakika bakmadığımda bildirimden patlayan telefonum uzun zamandır çalmıyordu. O zamanlar Güzel Sanatlar Akademisi'nde okuyordum, bundan ayrı olarak bu hayatta en sevdiğim şeyi yapıyordum.

Ve ağabeyim artık yoktu.

Ama en azından... Özgürdüm.

Zor yollardan elde edilmiş özgürlüğün bir tadı oluyordu, içten içe bana bu hayatta başaramadığım bir şey olmayacağını fısıldıyordu. Yıllar sonra gerçekten kendime güvenmemi sağlıyordu. Bu yüzden, dışarıdan yürüyen bir ceset gibi görünsem de aslında kendimi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Dövmenin derinine inecek olursak... Ağabeyimin kolundaki yılan dövmesi aslında doğrudan örgütün isminden geliyordu. *Yılanlar.* Olay burada garipleşiyordu. Görünen oydu ki aslında dünyada hep sandığımızdan daha fazlası vardı ve biz adaletsizliği parmağında oynatarak gücünü besleyen adamların kişisel oyuncaklarından başka bir şey değildik. Sahnede biz olduğumuz için kendimizi oyunun sahibi sanıyorduk ama onlar karanlıkta duruyor ve bizim ne zaman sahneye çıkıp ne zaman ineceğimizi kendileri belirliyorlardı.

Ağabeyimin nasıl bulaştığı hakkında hiçbir fikrimin olmadığı bu örgüt, bir krallıktan farksızdı. En azından duyduklarım arasında emin olduğum tek şey buydu.

Başta kim varsa her şeyde onun sözü geçiyordu. İçeri adım atabilecek, yaşayabilecek, hatta ölecek adamları o seçiyordu.

Songur Yakut.

İsmi buydu.

Herkesin bildiği ama gizlemeyi seçtiği bir şeydi onun kral olduğu gerçeği. Kendi aralarında ona taktıkları bir lakap bile vardı.

Yakut Kral.

Ama hiçbiri çıkıp da onun hakkında tek kelime etmezdi.

Bu işe gireceğime kesin olarak karar verdiğim gece, yani altı ay önce, saat üç olmasına rağmen umursamadan yola çıkmış ve taksiye binip Anka'ya gitmiştim. Cenazeden beri onu ilk görüşümdü. Yani yaklaşık altı aydır... Aslında o bana ulaşmıyor değildi. Her gün mesaj atıyordu ama ben evden çıkacak hâli kendimde bulamadığımdan onu bir şekilde oyalıyordum. Bana gelmemesi için bahaneler sunuyordum çünkü kendimi hayata devam etmeye hazır hissetmiyordum.

O gece bir yerden başlamam gerektiğini kabul etmiştim.

Anka'nın bu işlerin içinde olduğunu cenazeden kısa bir süre sonra, o bana dövmenin anlamını açıkladığında öğrenmiştim. Öğrendiklerime bakılırsa ortada iki örgüt vardı: Kargalar ve Yılanlar. Kargalarla bir işim yoktu, olması da istediğim son şeydi ancak onların beni götürebileceği bir kapı vardı: Anka. Anka, bu işlerin içinde olan bir diğer isimdi ve doğrusunu söylemek gerekirse bunu öğrendiğimde ağabeyim hakkında öğrendiklerimden daha fazla şaşırmıştım. Bana *aile işi* olduğunu söylemişti. Onun ailesi tam bir gizem olduğu için aslında öğrendiğim şeye şaşırdığım bile söylenemezdi. Ağabeyimin onun ne işlerde olduğunu bilmediğini, hiçbir alakası olmadığını söylemişti. Ve o Kargaların içinde olsa da beni o noktaya sürükleyemez, aralarına kabul ettiremezdi. Benimle uğraşmak istemezdi çünkü onun başını belaya sokardım, bunu ikimiz de biliyorduk. Bu yüzden ona bir şey diyemezdim, kızamazdım, sadece kendini koruduğu için ona bağıramazdım. Bana bu aralık kapıyı bırakması bile benim için önemliydi çünkü o olmasaydı bunu bile elde edemezdim.

"Galiba öyle," dedi dudaklarını büzerek. "Bunun değerini bil diyeceğim ama görünen o ki istemiyorsun."

"Of," dedim kafamı geriye attığımda. "Ne zaman gelecek bu çocuk?"

"Bilmiyorum," dedi telefonuna baktığında. "Yazmadı da. Damlar az sonra. Bir acelen mi var?"

"Bir an önce o herifle konuşmak istiyorum."

"Herifi karşında görsen tanımazsın bile," dedi gülerek. "Neyin acelesi bu?"

"Kaç haftadır Türkiye'ye dönmesini bekliyorum," dedim masanın üzerinde duran sigara paketini açtığım sırada. "Neye benzediği sikimde bile değil! Sadece onunla konuşmak istiyorum."

"Tamam," dedi. "Tamam, konuşacaksın. Sakin ol biraz."

"Sen bu çocuğun, beni onunla tanıştırabileceğine emin misin?" diye sordum.

"Neden isimlerini kullanmıyorsun, kızım?" diye sordu gülerek. "Korkma, seni kimse duymaz." Ona cevap vermediğimde, "Tabii ki eminim," dedi. "Kardeşi sonuçta. Ayrıca dışarıya yansıtıldığı kadar da ulaşılmaz bir herif değil. Seni, onunla ben bile tanıştırabilirdim. Ama bu görümü tehlikeye atar."

"Anka, ona kardeşini bildiğimi söylediğimde zaten senin söylediğini anlayacaktır," dedim. "Salak değil ya."

"Olsun," dedi. "Sorun onun anlaması değil ki. Sorun benim onun yanında görülmem. Ben *karşı taraftayım.* Sana bunları anlattım. Normalde Sonay da öyle. Ama onun koruması var anlayacağın üzere."

Sonay Vural. Bahsi geçen şahsın ismi buydu. Songur Yakut'un herkesten sakladığı kardeşiydi ve nedenini tam olarak anlayamadığım bir şekilde, Sonay'ın onun kardeşi olduğunu kimsenin öğrenmesini istemiyordu. *Yeraltı işleri,* demişti Anka. *Düşmanının dostun olduğunu kimse öğrenmemeli.*

Benim yabancı olduğum bir dünyanın, yabancı olduğum kuralları...

Anka'nın önündeki bira bardağını alarak kafama diktim. İçerisi çok sıcak olduğu için içim yanmaya başlamıştı. Birayı neredeyse dört yudumda bitirdiğimde Anka'nın sesli bir şekilde, "Oha!" dediğini duysam da ona bir şey söylemedim.

Bu aralar pek konuşkan değildim.

Aslında hiç olmamıştım.

Lise hayatım, eski sevgilim ve Anka sayesinde bir şekilde sosyal geçmişim olsa da ben hiçbir zaman arkadaş edinebilen taraf değildim. İnsanların ilk adımı atmasını beklerdim her zaman. Ve dışarıdan ne kadar ters bakışlara sahip olduğumu düşünürsek... O adım da çoğu zaman gelmezdi zaten. Ama bazen, bazı istisnalar yaşanabiliyordu ve o insanlar hayatımdaki en değerli insanlar oluyordu.

"Senin yarın dersin yok mu peki?" diye sordu Anka, ardından yeni bir bira sipariş etti. Onu da benim içeceğimden haberi yoktu. "Bu malın gelmesi uzun sürerse eve geç gideceksin. Nasıl uyanacaksın?"

"Yarın dersim yok," dedim. Sonra aklıma gelen şey ile duraksadım. "Yani okulda dersim yok. Dans kursuna gideceğim, orada dersim var. Ama o da

akşam zaten. Bir şey olmaz. Ayrıca eksem bile Enes bir şey demiyor. Kötü bir dönemden geçtiğimi biliyor. Anlayış gösterir."

Doğduğumdan beri Ankara'da yaşıyordum. Babam lisenin son senesinde taşınmak istediğinde ağabeyim ve ben karşı çıkmıştık. Hayatında ilk kez bize itiraz etmemişti. Sanırım tıp kazanamama neden olacak bir şey yapmaktan korkuyordu. Düzenimi bozmak da bunlardan biriydi. Ve ona göre onun yaptığı mesleği yapmamam büyük bir utanç olurdu. Bu yüzden o sadece hafta sonları eve uğrarken ben ağabeyimle yaşamaya başlamıştım. Zaten sonra o da gitmişti. O gidince ve ben babama rest çekince, babam da evini taşıma ve tamamen buradan gitme kararı almıştı. Beni arkasında bırakarak.

Benim bir kızım yok artık.

Bana son söylediği şey buydu.

Onun sözünden çıktığım ilk an, onun için bir hiç oluvermiştim.

Kredi kartımı bile iptal ettirdiğini gördüğümde bana artık asla para vermeyeceğini biliyordum. Bu yüzden ben de annemden kalan pahalı kıyafetleri ve mücevherleri sattıktan sonra kenara bir miktar para ayırabilmiş ve kirası çok da yüksek olmayan bir ev tutmuştum. Ama param bitmek üzereydi, dibi görüyordum ve bu yüzden üniversitede tanıştığım bir kızın ayarladığı bir dans stüdyosunda ders veriyordum.

Dans etmek küçüklüğümden beri en sevdiğim şeylerden biriydi.

Beş parasız ortada kaldığımda beni kurtarabileceğini o zamanlar bilmiyordum tabii ki.

Anka'nın heyecanla kolumu sarstığını hissettiğimde kafamı kaldırarak ona baktım. "Geldi," dedi beni sarsmaya devam ederken. "Uyan, kızım! Geldi diyorum."

"Sonay mı?" diye sordum etrafa bakarken. "Zahmet oldu ya. Hani, nerede?"

"Hayır, aptal!" dedi. "O değil, Yakut geldi."

Yakut geldi. Bir an oturduğum yerde doğruldum, bunu nedensizce yapmıştım ve dışarıdan fark edilebilecek kadar belli ettiğimi Anka'nın bana gülmesinden anlayabiliyordum. Yine de bozuntuya vermeden, sırf elimde oynayabileceğim bir şey olsun diye garson çocuğun Anka'nın önüne bıraktığı birayı kaparak kendime çektim.

"Ne yapıyorsun be?" diye sordu şaşkın bir sesle. "O benim biramdı."

"Artık değil," dedim birayı kendime doğru biraz daha çektiğimde. "Nerede?"

"Orada işte," dedi gözleriyle barı işaret ettiğinde. Ama gösterdiği yer o kadar kalabalıktı ki kimse doğru düzgün seçilmiyordu. "Orada değil, salak."

"Of, salak deyip durma bana!" dedim ona doğru eğilerek. "Doğru düzgün söylesene. Nerede? Bir saniye... Yanımda seni görmesin, görmesini istemiyordun."

"Kafasını kaldırıp bir yere bakmaz zaten," dedi gülerek. "O kadar egoludur."

"Baktığımızı hisseder," dedim gerginlikle. Ne saçmalıyordum gerçekten? Ama ben, biri bana bakınca bakışlarının baskısını anında hissediyordum.

"Bir bok hissetmez," dedi Anka tekrar güldüğünde. "Zaten herkes ona bakıyor."

"Nerede ya?" dedim ısrarla. "Göstersene."

"Kızım, orada işte!" dedi sinirle. "Elimle mi işaret edeyim?" Birden sinirlenmiş gibi elini enseme koydu ve beni kendine doğru çekerek kafamı baktığı yöne çevirdi. "Orada işte. Kapüşonlu olan. Kim olduğunu zaten anlayacaksın."

Anka'nın işaret ettiği yere sonunda bakabildiğimde, gözlerim doğrudan kapüşonlu giyen adama odaklandı. Gri kapüşon saçlarını örtüyordu ve sırılsıklam olmuştu. Dışarıda yağmur mu yağmaya başlamıştı? Mekâna girdiğimizde hiçbir şey yoktu ama bu aralar hava durumunun ne zaman değişeceği belli olmuyordu.

Sırtına bakarken yüzünü bana dönmesini bekledim ama asla dönmedi. Görebildiğim tek şey iri cüssesi ve uzun boyuydu. Hayatımda gördüğüm en uzun erkeklerden biri olduğuna emindim, önünde durduğu masadaki erkekler ayağa kalkarak onu selamlamaya başladığında belli olan boy farkı da bunun kanıtıydı.

Kafasındaki kapüşonu indirdiğinde saçlarını gördüm. Simsiyah ve tıpkı üstündeki kapüşonlu gibi sırılsıklamdı. Masanın üzerinde duran sigara paketini eline aldığında nefes bile almadan her hareketini takip ettiğimden gözlerim ellerine kaydı. Dövmeli olduğunu buradan görebiliyordum. Parmaklarında harfler yazıyordu ama ne yazdığı seçilmiyordu.

"Yüzünü dönmüyor," dedim hayal kırıklığına uğrayarak. Aslında neden bu kadar merak ettiğimi bilmiyordum bile. Sonuçta illaki yüzünü görecektim, değil mi? Planın tüm amacı buydu. Onun yanına yaklaşmak, onu ikna etmek ve beni yanına almasını sağlamak.

Çünkü ondan başka hiç kimse beni bu işe sokamazdı.

Ve bu işe giremezsem de ağabeyimin kanı yerde kalmış olurdu.

Yaşamamın hiçbir anlamı kalmazdı o zaman.

"Ne bu merak?" diye sordu Anka alaycı bir sesle. "İstersen ben sana tarif edeyim. Esmer, yeşil gözlü, siyah saçlı. Bekle, onu görebiliyorsun zaten. Yüzünde ufak bir yara izi var. Yakışıklı piç!"

"Of, bana ne tipinden?"

"Aynen," dedi gülerek. "O yüzden mi pürdikkat izliyorsun?"

"Ne var bunda?" diye sordum savunmaya geçerek. "Yanına yaklaşacağım kişinin nasıl göründüğünü merak etmiş olmam çok mu garip?"

"Yok canım, hiç de değil," dedi tamamen bana döndüğünde. "Ama o bira şişesini o kadar sıkman biraz garip. Parmakların bembeyaz oldu. Sakinleş."

"Sakinim zaten," dedim.

"Bence heyecanlandın," dedi. Birden bana doğru eğildiğinde, "Bana bak," dedi tehdit edercesine. "Sakın bu adama düşeyim deme! Sakın!"

"Ne düşmesi ya?" diye sordum şaşkın bir sesle. "O nereden çıktı? Ne yapayım ben adamı? İşime yarasın yeter."

"Ben bilmem," deyip omuz silkti. "Tanıdığım çoğu kişi bu adama düşüyor. İnsanı çeken bir cazibesi var. Ayrıca çok da flörtöz. O yüzden dikkatli ol. Sakın oyununa gelme."

"Beni oyununa düşürmesi öyle kolay olmaz, merak etme," dedim gülerek. "Benim amacım belli. Onun ne yaptığıyla ilgilenmiyorum. Tek umurumda olan, benim işime yaraması."

"Öyle diyorsan..."

"Öyle diyorum," diye kestirip attım.

"Sonay gelmeden buradan siktir olup gitse ya," dedi Anka kendi kendine. "O yanımıza gelirse kesin fark eder beni. Buraya geleceği tuttu bunun da... Aylardır yoktu ortalıkta."

Aylardır ortalıkta olmadığının ben de farkındaydım. Çünkü aylardır dönmesini bekliyordum. Adım atmak istediğim yerin tüm sokakları ondan geçiyordu. Ona *ihtiyacım* vardı ve onun bana ihtiyacım olanı vermesi için istediklerini yapmam gerekiyordu, biliyordum.

Tozpembe şeyler olmayacağını biliyordum. Ama bir şekilde üstesinden gelebileceğimi de biliyordum.

Sanki Anka'nın söylediklerini duymuş gibi birden dikildiği yerden çekilerek barın içine doğru yürümeye başladığında yüzünü ilk kez gördüm. Mekânın ışığı ve uzak mesafe yüzünden pek seçilmiyordu ama Anka haklıydı, çok yakışıklıydı. Hatta... Güzeldi. Çok güzeldi. Burnu kemikli ve kendine hastı, yandan baktığım için kemikli olduğunu açıkça görüyordum. Çene kemiği, yüz hatları gibi keskindi ve ona soğuk bir hava katıyordu. Anka'nın bahsettiği yara izini seçemiyordum, belli ki yüzünün diğer yarısındaydı.

Burnunda tıpkı bende olduğu gibi *piercing* vardı. Kirli sakalla süslenmiş yüzü ne kadar kemikli olsa da beklediğimden daha küçük görünüyordu.

Ve beklediğimden daha yakışıklı.

Mekânın kapısına doğru yürürken bir an gözlerimiz kesişti. Çok kısa bir andı ama anında panik olmuştum çünkü Anka yanımdaydı. Ama paniğim boşunaydı çünkü onu fark edecek kadar uzun bakmamıştı bile. İlgisini çeken bir şey yokmuş gibi bu mesafeden rengini seçemesem de yeşil olduğunu bildiğim gözlerini çevirdi, kapıdan çıkıp aşağıdaki merdivene ilerlemeye başladı. O gidene kadar gözlerim siyah pantolonunu ve gri kapüşonlusunu izlemeye devam etti.

"Gitti," dedim Anka'ya döndüğümde. Telefonunu çıkarmış, alakasız bir şekilde kendi fotoğrafını çekmeye başlamıştı. Bunu her zaman yapıyordu. Geçen gün baktığımda telefonunda altmış beş binden fazla fotoğraf olduğunu görmüştüm ve yarısından fazlası *selfie*ydi.

"Ne?" diye sordu kameraya poz vermeye devam ederken.

"Gitti diyorum," dedim. Hâlâ kameraya bakıyordu. Birden öne atılarak telefonunu elinden aldığımda, "Bıktım bu huyundan ya," dedim. "Şu an önemli bir görev üzerindeyiz. Bana odaklanamaz mısın?"

"Ne görevi ya?" diye sordu çantasından çıkardığı ruju dudaklarına sürmeye başladığında. "Salak Sonay'ı bekliyoruz alt tarafı."

"Nereye gitti acaba?" diye sordum onu umursamadan.

"Kim?" diye sordu.

"Ya sen beni dinlemiyor musun?"

"Gitti gitti deyip duruyorsun, kimin gittiğini söylemiyorsun ki!"

"Yakut," dedim. "Ondan bahsediyorum. Başka kimden bahsedeceğim ya? Sen iyi misin? Sarhoş mu oldun?"

"Ne sarhoşu, Val?" dedi gülerek. "Üç tane bira söyledim, onların da ikisini sen içtin." Gözleri etrafta dolaştı. "Gider tabii," dedi. "Mekâna baksana. Leş! O eğlenir mi hiç bu tarz yerlerde?"

"Niye geldi acaba?"

"Arkadaşları," dedi az önce Yakut'un olduğu yeri işaret ettiğinde. "Yanlarına uğramıştır. Geldiğini millet bilsin diye." Telefonuna gelen bildirim ile tekrar odağı telefon oldu. "Oh be!" dedi rahat bir nefes aldığında. "Sonay gelmiş. Sonunda."

"Umarım bu çocuk bir işe yarar," dedim. "Yoksa tüm hıncımı ondan çıkaracağım. Burada iki saattir onu bekliyoruz."

"Yarar, yarar," dedi kafasını sallayarak. "Merak etme."

Birkaç dakika sonra masamızda yabancı bir beden vardı. Kafamı kaldırıp ona baktığım sırada içimden *sonunda,* diyordum. Üzerindeki kahverengi ceketi çıkarırarak Anka'ya bakıtığında gözlerim yüzünde dolaştı. Siyah saçları, beyaz teni ve mavi gözleri ile yakışıklı bir çocuktu ama benden bile küçük görünüyordu. Belki de gerçekten öyleydi. Sonuçta Songur'dan küçüktü.

"Ne dönüyor burada?" diye sordu gülerek Anka'nın yanına oturduğunda. "Kızım," dedi Anka'ya dönerek. "Sakıncalı biri falan değil, değil mi? Zaten üzerimizde gereğinden fazla göz var. Dolkan ile beni papaz etme, gözünü seveyim."

Dolkan. Bu ismi ilk duyuşum değildi. Beynimde onu Songur Yakut ile beraber kodlamıştım. *Aynı seviye, farklı taraflar.* Songur Yakut'un sözü Yılanlar denilen pislik yuvasında geçiyordu, Dolkan'ın sözü de onların karşısında olan Kargalarda. Yani Anka ve Sonay denilen çocuk da Kargaların bir parçası olduğu için hesap vermeleri gereken kişi Dolkan'dı.

"Saçmalama," dedi Anka. "Sen papaz oluyorsun da ben olmuyor muyum sanki?" Önüme çektiğim birayı alarak bir yudum içti. "Ben senden çok daha büyük tehlikelerdeyim, Sonaycığım. O yüzden başımızı belaya sokacak bir şey yapmam." Eliyle beni işaret etti. "Valeri. Liseden beri en yakın arkadaşım." Sonra Sonay'ı işaret etti. "Bu da Sonay işte."

"Beni tanıtacak bir cümlen yok mu?" diye sordu Sonay gülerek. Anka onu umursamadan omuz silktiğinde bana dönerek, "Tanıştığıma memnun oldum," dedi. "Güzelmiş ismin. Anlamı ne?"

Sorusunu umursamadan ona doğru eğildim ve "Korkuyorsan neden geldin?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu gülerek.

"Rahatsızsın," dedim. "Diken üstündesin. Bu kadar korkuyorsan neden geldin? Yanlış anlama ama bu kadar rahatsız olan, kendine güvenmeyen insanlar genelde yardımcı olmak için pek hevesli olmazlar."

"Ne bu sinir ya?" diye sordu kafasını iki yana sallayarak. Ona cevap vermediğimde, "Geldim çünkü Anka çağırdı," dedi. "Anka çağırırsa gelirim."

"Neredeyse bana değer verdiğini düşüneceğim," dedi Anka gülerek. "Millete böyle anlatma ilişkimizi. Gerçekten arkadaş olduğumuzu sanacaklar."

Sonay ona dönerek, "Değil miyiz ki?" diye sordu ama cevap alamamıştı. Zaten umursamadı da. Anında bana döndü ve masaya doğru eğilip yanağını eline yasladığında, "Ne konuda yardımcı olmamı istiyorsun?" diye sordu meraklı bir sesle. "Anka'nın yardım edemediği neye yardım edebilirim ben? Sana bir dövme yapabiliriz. Kuş kanadı, teninde mükemmel dururdu."

"Kalsın," dedim gülerek çünkü Kargaların bana sunacağı hiçbir şey yoktu. Bu boka sebepsiz yere bulaşmak istemiyordum. Aradığım heyecan değildi, sadece intikamdı. Yani Sonay Vural'ın bana sunabileceği hiçbir şey yoktu. "Kıvrılan yılanlar daha çok hoşuma gidiyor."

Beni sadece ağabeyi ilgilendiriyordu.

Yakut.

Sonay, "Ne?" diye sordu şaşkın bir sesle. Anında Anka'ya dönmüştü. "Ne dönüyor lan burada? Yine ne açacaksın sen benim başıma?"

"Ne bu sinir?" diye sordum onu taklit ederek. "Çok istiyorsan kuş dövmesini de ver. İkisinden biri olmak mümkün mü acaba?"

"He aynen," dedi Sonay gülerek. "Çay da ister misin yanında? Ya da tatlı?"

"Ağabeyine çay ve tatlı da verdiler mi iki dövmesinin yanında?" diye sordum gülerek.

Yüzündeki ifade birden değişti.

"Ona söyledin mi gerçekten?" diye sordu sinirle Anka'ya dönüp. "Seni var ya... Öldüreceğim."

"Aynen," dedi Anka. "Eminim ki yaparsın."

"Ne istiyorsun kızım sen benden ya?" diye sordu Sonay sinirle. "İyi ki bir sırrımı öğrendin lan. Bu yüzden senin ağzına bakacağımı mı sanıyorsun? Kafana göre ona buna anlatamazsın bunu. Seni iyiliğin için uyarıyorum çünkü bunu bir kere daha yaparsan bu sefer benimle değil, onunla muhatap olacaksın ve emin ol, o sana hiç tatlı yaklaşmaz."

Anka güldü. "Çok korktum."

"Sizin burada amacınız ne?" diye sordu Sonay gergin bir sesle. "Ölmek için bir dakikanız var yoksa kalkıp gideceğim."

Gözlerine baktığımda gerçeği söylediğini anlamıştım. Gerçekten de kalkıp gidecekti. Umurunda bile değildi. Anka bu sırrını başka birilerine söylemiş miydi?

"Dolkan biliyor mu bu sırrını?" diye sordum. "Ağabeyinin kim olduğunu?"

"Şaka mı bu?" diye sordu Sonay gülerek. "Ne diyorsun?"

"Soru sordum," dedim sakin bir sesle. "Biliyor mu, bilmiyor mu?"

"Tabii ki de bilmiyor," dedi Sonay. "Tehdit mi edeceksin? Yapabileceğini mi sanıyorsun? Anka bunca zaman bunu neden gizledi diye sormazlar mı sanıyorsun? Burada işler öyle yürümez, tatlı kız. Onun da başını yakarlar."

"Yo," dedim. "Nasıl kanıtlayacaksın bildiğini? Onun sözüne karşı senin sözün. Üstelik Dolkan'a ören o olmayacak. Ben öreceğim."

Sonay kısa bir an sessiz kaldı. "Gerçekten Songur ve Dolkan savaşa girmek üzereyken beni bu işe sokmak mı istiyorsun?" diye sordu Anka'ya dönerek. "Siktir git ya!" Bana dönerek "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Beni ağabeyinle tanıştır," dedim sadece.

"Bu mu?" diye sordu şaşkın bir sesle. Çok daha fazlasını bekliyormuş gibiydi. "Sadece bunu mu istiyorsun?"

"Evet," dedim. "Aynı ortama soksan yeter."

"Yüzüne bile bakmaz," dedi alay eder gibi.

Bu sefer gülme sırası bendeydi. "Öyle mi?"

"Öyle," dedi kafasını sallayarak.

Hayatım boyunca hiçbir zaman öz güvene sahip olmamıştım ama en iyi bildiğim şey rol yapmak ve ilgiyi üzerime çekmekti. Gecenin sonunda tek başıma ağlıyor olabilirdim ama yapmam gerekeni, yapmam gereken anda yapmaktan gocunmazdım. Bu yüzden onun benimle konuşmama ihtimali bile olmadığını biliyordum.

Konuşacaktı.

Çünkü ben konuşmasını istiyordum.

Bir şeyi istiyorsam mutlaka ona ulaştırdım.

"Var mısın iddiasına?" diye sordum parmağımı ona doğru uzattığımda. Alaylı bir ifadeyle serçe parmağıma baktı, ne kadar ciddi olduğumu anlamış olmalıydı ki koyu mavi gözleri kısıldı ve o da serçe parmağını uzattı.

"Varım," dedi sıkmadan önce. "Bu gece seni onunla aynı ortama sokarım. *VIP* partisi var."

Parti mi? Suratımı buruşturdum. Partilerden nefret ederdim. Lisede bile... Hepsinde aktif bulunmuş olsam da gerçekten hiçbirinde eğlendiğim olmamıştı. Ve bu basit, masum bir lise partisi de değildi. O adamların verdiği partide neler olurdu, kim bilir? Bunun hakkında düşünmek bile istemiyordum. Oraya gitmek de istemiyordum. Onunla konuşmanın başka bir yolu yok muydu? Herhangi başka bir yolu?

Ama burada hiçbir şey benim isteklerime göre şekillenmeyecekti. İşime yarayan şeyi kullanmak zorundaydım.

"Eee?" diye sordum elimi çekmeden.

"Partide onunla beş dakikadan fazla konuşabilirsen iddiayı sen kazanırsın."

Alayla güldüm. "Onu o partiden alıp çıkarım bile, Sonay."

"Fazla iddialısın," dedi gülerek. "Ben yine de beş dakika konuşma olarak oynayalım diyorum. Sonrasında çok rezil hissetme diye. Eğer konuşursan sen kazanırsın, konuşamazsan ben kazanırım. Ben kazanırsam siktirip gidersin

ve bu konuyu bir daha açıp başımı ütülemezsin. Peki, sen kazanırsan ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedim elimi çektiğimde. "İşime yarayacağın tek şey beni ağabeyinle tanıştırmak. Onu da zaten yapacaksın. Senin bana vereceğin ya da benim için yapacağın başka bir şeye ihtiyacım yok."

"Öyle olsun," dedi omuz silkerek ama belli etmemeye çalışsa da onu bozduğum ortadaydı. "On dakikaya kalkalım o zaman."

"Bu *VIP* partisi nasıl bir şey oluyor tam olarak?" diye sordum.

"Genel olarak Yakut'un tanıdıkları davetli olur," dedi. "İki taraftan da. Genelde üye artırmak için yapılır. Senin gibiler için yani... Gerçekten aramıza katılmak isteyen bir yolunu bulur ve o partiye katılır diye düşünüyorlar. Haksız da sayılmazlar. Sen de kendini o şekilde burada bulmadın mı, Anka?"

"Yaşadığım her gün o geceye lanet ediyorum," dedi Anka gülerek. "Keşke geçmişe dönebilsem de o gece oraya gitmesem." Beni vazgeçirmek için mi böyle diyordu yoksa gerçek düşüncesi bu muydu, emin olamıyordum. "Neyse... Benim işim daha basitti. Ben Dolkan ile muhatap oldum çünkü istediğim o taraftı. Yakut daha zor. Hâlâ güven sorunları var mı?"

Sonay güldü. "Her zaman."

"Harika!" dedi Anka. Bana dönmüştü. "Yani seni büyük bir sınavdan geçirecek."

"O kadar konuşabilirse tabii," dedi Sonay küçümser gibi.

"Sen çok yorum yapma bu konuda," dedim gülerek. "Gece sonunda göt olacaksın zaten. İyice sıkıntıya sokuyorsun kendini." Sonra Anka'ya döndüm ve "Bunu zaten konuştuk," dedim. "*Haydi gel, sana güzel bir dövme yapayım* demeyeceğini biliyoruz. Yapmamı istediklerini, yapabildiğim kadar yapacağım. *Amaca giden yolda her şey mübahtır,* derler."

"O herif sorunlu," dedi uyarır gibi. "Seni aylarca deneyecek piç! Bunu anla önce. Sana güvenene kadar her istediğini yapmak zorundasın. Kim bilir, Yakut senden neler ister! Bunu hesaba katıyor musun?"

"Her şeyi katıyorum," dedim sessiz bir şekilde. "Sorun yok. Sadece denemek istiyorum. Yapamayacağımı düşünürsem zaten bırakacağım, Anka. Ne yapabilirim? İstemediğim bir şeyi yapmam. Hem benden ne isteyebilir ki?"

Neler isterdi? Neler isteyebilirdi? Bunun o kadar fazla cevabı vardı ki... Ama benim de sınırlarım vardı. Hiç kimse bana istemediğim bir şeyi yaptıramazdı. Eğer Anka'nın dediği gibi bu işin boyumu aştığını düşünürsem peşini bırakacaktım.

"Her şeyi isteyebilir," dedi Anka gülerek. "Ve inan bana, isteyecek de. Büyük ihtimalle siz konuşmaya başladıktan yaklaşık yarım saat sonra."

"Ben öyle bir şey olacağını sanmıyorum," dedi Sonay araya girerek. "O kadar diyalog olur mu, göreceğiz."

"Sen bir karışma ya!" dedi Anka sinirle ona döndüğünde. "Burada sırf işimize yararsın diye varsın. Kes sesini de biranı iç."

Sonay'ın söyledikleri umurumda bile değildi. Biriyle iletişime geçmek konusunda hiçbir zaman iyi olmasam da bunun için gerçekten çabalamamıştım. Ve biliyordum ki gerçekten çabalarsam yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Elimde kırk yıl düşünse bile aklına gelmeyecek bir koz varken Songur Yakut'a ezilmek, yapacaklarım listesinde en sonda bile yer almıyordu. Belki sonrasında, elimde ona karşı kozum kalmadığında şansını deneyebilirdi ancak benim ona sadece bir şey için ihtiyacım vardı ve bunu da dilimin ucundaki sırrı karşılayacaktı. Sonrasında o adamı, zihnimdeki insan mezarlığının en pis mezarına sokacak ve onu hiç tanımamış gibi devam edecektim.

"Bana inanman gözlerimi yaşartıyor," dedim Anka'ya alayla güldüğümde.

"Ben *onun ilgisini çekemezsin* demedim ki," dedi Anka gülerek. "Sadece *bu işe bulaşma* dedim. Yoksa ilgisini çekmekte bir sorun yok. Ne kadar kralım diye dolaşsa da erkek, erkektir. Güzel bir kız, her zaman ilgisini çeker. Ve sen de gördüğüm en güzel kızsın."

"Bak, bu konuda haklı," diye araya girdi Sonay.

"Sen iltifat da etme," dedi Anka ona dönerek. Ona tahammül edemiyormuş gibiydi ama Anka'nın herkesle böyle garip bir iletişim şekli olduğu için bana garip gelmiyordu.

"Kızma hemen," dedi Sonay onu umursamadan. "Sen gelecek misin?" Bunu Anka'ya sormuştu.

"Nereye?" diye sordu Anka. "Partiye mi? Manyak mısın? Ne işim var benim orada? Senin gibi kaşınmıyorum ben. Zaten gözler üzerimdeyken kendimi riske atmam. Dolkan beni orada görürse kenara sıkıştırıp ne halt yediğimi öğrenmeye çalışır. Ona yalan söylenmiyor, anlıyor anında. O yüzden kalsın."

Sürekli gözlerin üstünde olduğundan, tehlikede olduğundan bahsediyordu ama konuyu bana bile doğru düzgün açmıyordu. Ona birkaç kere ne olduğunu sorsam da hiçbir şey söylememişti. Sadece burada işlerin her zaman tehlikeli olduğunu söylüyor ve sonrasında beni vazgeçirmeye çalışıyordu ama söyledikleri pek de umurumda olmuyordu.

Bir süreden sonra *yapma* demeyi bırakmıştı.

"O zaman biz yavaştan çıkalım," dedi Sonay bana dönerek. Hemen mi gidecektik?

"Şimdi mi?"

"Yani," dedi kolundaki saate baktığında. "Parti çoktan başladı. Kaner oraya geçmiş bile. O da yarım saate varmış olur."

"Az önce buradaydı," dediğimde Sonay şaşırdı.

"Burada mıydı?" diye sordu anlam verememiş gibi. "Ne zaman çıktı?"

"Sen gelmeden beş dakika önce," dedim. Az önce Yakut'un olduğu yeri işaret ettim. "Orada takılıyordu. Selamlaşıp gitti. Tanıyor musun sen oradakileri?"

Sonay göz ucuyla işaret ettiğim yere baktığında kafasını salladı ama rahatsız olmuş gibi ayağa kalktı. "Haydi, kalkalım biz."

"İyi şanslar," dedi Anka bana öpücük atarak.

"Bana öpücük yok mu?" diye sordu Sonay pisliğine.

"Sen defol git," dedi Anka gözlerini devirerek. "Dikkat et. Gece eve döndüğünde bana mesaj atmayı unutma."

"Unutmam," dedim deri ceketimi üzerime giyerken. "Sen de yaz bana. Burada mı takılacaksın?"

"Kızlarla otururum biraz, eve gidesim yok," dedi telefonunu eline aldığında. "Bir şey olursa da mesaj at. Sonay'a güvenme, hiçbir şey yapmaz seni kurtarmak için."

"Atarım," dedim telefonumu deri ceketimin cebine attığımda. Siyah çantamı omzuma asıp, "Önce lavaboya gitmem lazım," dedim Sonay'a dönerek. "Sen dışarıda bekle beni. Geliyorum."

Kafasını salladığında mekâna ilk girdiğimde de kullandığım için yolunu bildiğim lavaboya doğru ilerledim. Merdivenden inerek sola döndüm, içerisi o kadar doluydu ki resmen nefes alacak alan bile yoktu. En köşeye, aynanın karşısına geçerek nasıl göründüğüme baktım. Yüzümde her zamanki makyajım vardı, siyah saçlarımı da her zaman yaptığım gibi düzleştirmiştim. Bordo rujum biraz silinmişti, zaten lavaboya onu tazelemek için gelmiştim. Çantamdan rujumu çıkardım ve dikkatlice sürdükten sonra kendimi dışarı attım. Az önce indiğim merdiveni çıkarak kenardaki çıkış kapısından sokağa çıktım.

Yağmur yağıyordu ve hava daha da soğumuştu. Üşümeyi sevmesem de Ankara'nın soğuğuna alışmıştım artık. Omzumdan düşen çantamı düzeltikten sonra beni bekleyen Sonay'ın yanına ilerledim.

"Araban nerede?"

"Bu işte," dedi karşıda duran park hâlindeki siyah *BMW*'yi işaret ettiğinde. "Ne oldu? Beğenmedin mi?"

Ona hiçbir şey demediğimde dudaklarının arasındaki sigarayı yere attı ve botunun ucuyla ezerek söndürdü. Yürümeye başladığında peşinden gidiyordum. Kapısını açtığında ben de arabanın arkasından dolaşarak yolcu koltuğunun kapısını açtım. Emniyet kemerimi taktıktan birkaç saniye sonra arabayı çalıştırıp sürmeye başlamıştı.

"Sen ne ayaksın?" diye sordu göz ucuyla bana baktığında.

"O ne demek?"

"Nereden çıktın birden diyorum," dedi gülerek. Sinir bozucu bir çocuktu. "Ne işin var Songur ile?"

"Neden garipsendi bu, anlamadım?" diye sordum ona dönerek. "Hani kendisi kraldı? Öyle demiyor musunuz siz baştaki adamlarınıza? Sanki masalda yaşıyormuşsunuz gibi saçma sapan lakaplar falan... Sizin kral saydığınız bir adamın da peşine düşeni çoktur diye düşünüyorum. Nesi garip geldi bu kadar?"

"Garip gelmedi," dedi güldüğünde. "Ondan ne isteyeceğini merak ettim sadece."

"O da bana kalsın, Sonay."

"Kalsın bakalım," dedi umursamadan. "Ama dikkatli ol. Yanlışlıkla Dolkan'ın radarına girme. Hedeften sapmış olursun. Gerçi sen sarışın değilsin, girmen zor."

"Bu adam hani Yakut'un düşmanıydı?" dedim son dediğini umursamadan. "Partisinde ne işi var?"

Adamlar iki düşman örgütün başlarıydı. Tamam, sözde başları onlar değildi ancak gerçekte olayların arka yüzündeki isimler onlardı. Aynı ortamda bulunmalarının en ufak bir mantıklı açıklaması yoktu. Düşmanlar neden beraber vakit geçirirdi ki? Örgütler ikisini de gizliyorlardı. Gerçi, anladığım kadarıyla Kargalar çok daha şeffaflardı çünkü Yılanların çoğu üyesi gizem içerisinde gibi duruyordu. Bunu biliyordum çünkü bu birkaç ay içinde ne zaman Yılanlardan bahsetsem, ne zaman onlar hakkında bir araştırma yapsam Doren denen bir adamı öne sürerlerdi; nihayet Anka sayesinde Songur'u öğrendiğimde mekânlarda iletişim kurabildiğim birkaç üye ile konuşmuş ve adamın ismini laf arasında geçirmiştim.

Songur mu, diye sormuşlardı bana gülerek. *Hayatımda hiç duymadım.*

Aynen. Eminim ki duymamışsınızdır.

İnsanlar onunla doğrudan iletişime geçmesin diye onu tanımıyormuş gibi davranıyorlardı. Ama hepsinin onunla bağlantısı olduğu belli bir şeydi.

Sadece birinin karşılarına geçip, "Beni onunla tanıştır," demesinden koruyorlardı kendilerini.

Sonay'ın şansına, kendini koruyamayan tek kişi o olmuştu.

"Ne derler bilirsin, canım..." dedi bana döndüğünde. "Dostunu yakın tut, düşmanını daha yakın."

Onların arasındaki dramlarla ilgilenmediğim için kafamı çevirerek camdan dışarıyı izledim. İlgilendiğim şey bana ne verebileceği, beni nereye götürebileceğiydi. Kapkaranlık bir kuyu vardı, ben o kuyunun içinde tek başıma kalmış bir kızdım ve o kuyu benim yolumdu. Elimdeki her şey alınmış, terk edilmiştim ve yolumu bulup beni buraya hapseden, elimdekileri alan insanlara ulaşarak onlardan hesap sormayı her şeyden çok isriyordum. Bunu sağlayabilmek için o kapkaranlık kuyunun dibinde bir ışık yanması gerekiyordu ve bunu yapabilmemin tek yolu ona yaklaşmaktı.

"Pek konuşkan değiliz bakıyorum da," dedi Sonay arabadaki rahatsız edici sessizliği bozarak. Benim aksime onun çok konuşkan olduğu her hâlinden belliydi. "Neyse... Bir şeyler aradığın belli. Bir kişi? Bir isim? Bir cevap? Hangisi?" Ona ters ters bakıtığımda, "Tahminlerden biri doğru belli ki," dedi alaycı bir sesle. "Ama aradığın şey her neyse, ağabeyim ile alakası olmadığına eminim. Buralarda değildi bile."

"Hmm..." Bakışlarımı, kaldırım taşlarını döven hırçın yağmur damlalarına çevirdim. "Ona ben karar veririm."

"Sen beni fena eğlendireceksin," dedi ama yine cevap vermedim. Somurtarak önüne döndüğünü fark ettim ama yol boyunca benimle bir daha iletişime geçmeye çalışmadı. Pahalı bir siteye girdiğimizde arabasını park etti ve hiçbir şey söylemeden arabadan indi. Ben de peşinden indim ama o ilerlerken binanın önünde durdum.

"Gelmiyor musun?" diye sordu bana döndüğünde.

"Sigara içeceğim."

"Sigaranı içeride de içebilirsin," dedi bana tuhaf bir bakış atarak.

"Burada içmek istiyorum," dedim. Aslında içeri girmeden önce biraz kendimle baş başa kalmaya ihtiyacım vardı çünkü dışarıdan tam tersini göstersem de olacaklardan korkuyordum. Hayatımın tepetaklak olacağını biliyordum ve bunun için biraz cesaret toplamam gerekiyordu.

"İyi, iç o zaman," dedi umursamaz bir sesle. "Ben içeri giriyorum. Kapıyı sana açarım. Telefonunu ver de numaramı kaydedeyim. Ararsın." Telefonumu ona uzattığımda numarasını yazdı ve kaydetti. Sonra hiçbir şey demeden karşımdaki binaya girdi.

Omuzumdaki çantadan sigara paketimi çıkartarak içinden bir dal çektim ve dudaklarımın arasına sabitledikten sonra cebimden çıkardığım çakmakla yaktım. Daha içime bir nefes çekebilmişken tam karşımda duran siyah, devasa ve kesinlikle canavar gibi görünen motosikleti fark ettim. Gözlerim yavaşça güzel canavarın plakasına doğru indi.

06 STY.

06 STY mi? Songur T. Yakut?

Gelmişti yani.

Ve bir diğer yandan... Bu adam şaka mıydı? *Kendi baş harflerinin yazdığı bir plaka mı? Yok artık.*

Sigaradan bir nefes daha aldığımda gerginliğimin geçmesi için istemsizce dengemi bir ayağımdan diğerine veriyordum. Siyah bir *Maserati*'nin yanına park etmiş motosikletinden indiğini gördüm. Motosikleti, *Maserati*'nin sahibini sinir etmek istiyormuş gibi arabanın hemen dibine park etmişti.

Üstünde aynı gri kapüşonlusu vardı ama onun üzerine siyah deri bir ceket geçirmişti. Siyah bir pantolon giyiyordu, altında da *Harley Davidson*'ın oldukça kaba duran postalları vardı. Kafasındaki siyah kaskı çıkardı ve siyah saçlarını sallayarak elleriyle düzeltti. Kaskı motosikletinin arkasına yerleştirdikten sonra kolundaki saati kontrol etti ve telefonunu cebinden çıkararak yürümeye başladı. Yola değil, doğrudan telefona bakıyordu.

Bir anda elimdeki sigarayı yere fırlattım. Hâlbuki daha yarısını bile içmemiştim ve boşa giden sigaraya çok üzülürdüm ama şu anki durumun aciliyeti vardı. Aşırı yüksek bir bina olduğundan, asansör kullanmadan çıkmasına imkân yoktu. *Lütfen asansör henüz gelmemiş olsun,* diye geçirdim içimden. Bu sırada yağmur yüzünden ıslanan saçlarımı düzelterek hızlı adımlarla yürümeye başladım. İçeri girdikten sonra büyük lobiyi koşar adım geçtim ve asansörün önüne geldiğimde adımlarımı yavaşlatıp rahat bir nefes verdim çünkü hâlâ oradaydı. Asansörün gelmesini bekliyordu. Kafasını eğmişti ve elindeki telefonu incelerken bir yandan da ayağıyla ritim tutuyordu. Gelen mesaja gözlerini devirerek cevap yazmaya başladı.

Bilerek tam yanında durduğumda kafasını kaldırıp bana bakmasını bekledim ancak bakmadı. Varlığımı hissetmemesi mümkün değildi ama ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Ben şaşkın bir şekilde yanında dikilmeye devam ederken elindeki siyah *iPhone*'u cebine sokmaya yeltendi ancak telefonu tekrar titremeye başladığından bunu gerçekleştiremedi.

Egoist piç beni resmen fark etmiyordu.

Birkaç saniye daha asansör bekledik ancak hâlâ dönüp de bana bakmamıştı. Asansörün kapıları açıldığında, telefonuna bakarak asansöre adımını attı ve

ben de hemen peşinden, yeri titretecek kadar sert olan adımlarını izleyerek asansöre bindim.

Asansör üçüncü kata çıktı. Bekledim. Asansör on üçüncü kata çıktı. Bekledim. Asansör yirmi üçüncü kata çıktı. Bekledim. Asansör otuz üçüncü kata çıktı.

Bekledim, bekledim ve bekledim.

Kafasını telefondan kaldırıp bana göz ucuyla bile bakmadı.

Bu şaka mıydı?

Asansör kırkıncı kata ilerlerken yeşil gözlerinin, elinden düşürmediği ve sürekli mesaj yazdığı telefonundan ayrıldığını gördüm. Hemen kafamı kaldırarak bakışlarımı asansörün kapısına odakladım. Asansör büyüktü, sinir bozucu bir şarkı çalıyordu ve sadece ikimiz vardık. Bakışlarım kapıdaki aynadaydı ve onun bana baktığını net bir şekilde görebiliyordum.

Dilini dudaklarının üzerinde dolaştırdığını ve telefonu cebine koyduğunu fark ettim. Kafasını asansörün duvarına yasladığını göz ucuyla gördüm ama ona dönüp de bakamıyordum çünkü az önce ısrarla telefondan ayrılmayan bakışları şimdi sadece bendeydi. Sanırım telefona olan ilgisini kaybetmişti. Dudakları her an konuşacakmış gibi aralıktı ancak öyle bir duruşu vardı ki o dudakların arasından tek bir kelime çıkacağını düşünemezdim. Dışarıya yaydığı bir hava vardı, tehlikeli olduğunu ona yaklaşmadan, gözlerinden dünyaya yansıyan o bakışlardan anlayabiliyordum.

Ya da belki de bana anlatılanlar yüzünden zihnimde öyle bir profil oluşturmuştum.

Asansör durduğunda artık yeşil olduğuna emin olduğum gözlerini benden çekerek asansörün açılan kapısına odakladı. Gözlerim yavaşça yüzüne kaydı ancak ona baktığımı anlamasın diye bakışlarımı hemen kaçırdım. Telefonunu cebinden çıkarmıştı. Adam telefon bağımlısı falan mıydı? Gözlerim siyah *iPhone*'u tutan parmaklarına kaydı, parmaklarının her birinde küçük birer dövme vardı. Harfler yazıyordu.

Bana son bir kez bakmadan yavaş adımlarla partinin olacağı daireye ilerlemeye başladı. Gözlerim siyah, deri ceketinden bir an olsun ayrılmadı. Büyük ihtimalle üzerindeki keskin gözleri hissetmişti çünkü onun gibi bir adam hissederdi. Ancak bunu umursamadı çünkü onun gibi bir adam umursamazdı.

Onun ardından asansörden çıktım ancak o kadar hızlı gözden kaybolmuştu ki nereye, hangi daireye girdiğini bile görememiştim. Burası en yüksek kattı ve sadece iki apartman dairesi vardı, o yüzden yüzde elli şansım vardı ancak bu bir şans oyunu değildi, buraya yanlışlıkla uğramış gibi hiç tanımadığım birinin kapısını çalacak değildim ya! Dudaklarımı ısırarak telefonumu

çıkardım. Hayatımın yeterince boka batmış olması yetmiyormuş gibi bir de aptal bir çocuğa işim düşüyordu, beni en çok sinirlendiren şeylerden birisiydi bu.

Valeri: Neredesin? Kapıdayım. Hangi daire?

Cevabın gelmesi sadece birkaç saniye sürdü.

Sonay Vural: Geliyorum, gangster.

Birkaç dakika bekledikten sonra, tam karşımdaki kapıdan Sonay çıktı ve eliyle gelmemi işaret etti. Ona gözlerimi devirerek saçlarımı ardıma attım ve kapıyı ardına kadar açmasını izledim. Kapıyı açtığında bakışlarım kapıya kaydı, haklıydı. Şifre girilen bir düzenek vardı. Onu takip ederek daireye adımımı attığımda ardımdan kapıyı kapattı ve bana yolu gösteriyormuş gibi önden yürümeye başladı.

Beni karşılayan ilk şey, alkolün pis kokusu olmuştu. Gözlerim etrafta dolanmaya başladı, holde çok fazla kişi yoktu. İçerideki sıcaktan dolayı çıkardığım deri ceketimi herkesin ceketlerini fırlattığı yere gelişigüzel attım; üzerimde uzun kollu, *crop* kazak olduğu için hâlâ sıcaklıyordum ama yapacak bir şey yoktu.

Önümdeki Sonay'ın elinde bir votka şişesi olduğunu ve yalpalayarak yürüdüğünü görebiliyordum. İki saniyede sarhoş mu olmuştu yani bu salak? Belki de sadece rol yapıyordu.

Salon olduğunu düşündüğüm yer ışıklandırılmışsa, buraya minyatür bir gece kulübü yapmışlardı âdeta. Kalabalık bir grup, çoğunluğunu kızlar oluşturuyordu, devasa salonun ortasında dans ediyorlardı. Yüksek sesli, hareketli müzik dans edenleri gazlıyordu.

Gözlerim sadece onu arıyordu ancak neredeyse yüz kişinin olduğu bu salonda ondan en ufak bir iz bile yoktu. Beş dakikada nereye kaybolmuştu bu herif?

Sonay bir yere doğru ilerlerken onu izlemeye devam ettim. Bir grubun, orada *doğruluk mu, cesaret mi* tarzında bir oyun oynadığını gördüm. Bir çift opüşüyordu ve oyun onları epey bir eğlendiriyor olmalıydı ki grup kahkahalar atıyordu. Parıldayan mavi ve yeşil ışıklar herkesin yüzünü bir aydınlatıp bir kaybolduğundan kalabalıktaki kimse tam olarak seçilmiyordu. Kahkaha atan bir çocuk, kahverengi saçlarını karıştırarak bize doğru yaklaşmaya başladı. Sonay onu fark etmemişti ancak ben fark etmiştim; kafası kesinlikle iyiydi ve kahverengi gözleri doğrudan Sonay'a odaklanmıştı.

Üzerinde lacivert bir tişört, altında ise kot pantolon vardı. Kolundaki yılan dövmesini buradan bakınca görebiliyordum ancak dövme büyük ya da ayrıntılı falan değildi, üstelik daha rengi oturmamıştı.

"Lan, Sonay!" diye bağırdı çocuk yüksek sesle, sonrasında bakışları bana döndü. "Nereye kayboldun? Gelsene lan!"

"İşim var," dedi Sonay baygın bakışlarla ona döndüğünde, müzik sesi o kadar yüksekti ki sesini duyurmak için bağırmak zorunda kalmıştı. "Geleceğim yirmi dakikaya. Kaner nereye kayboldu?"

"Bilmem, buradaydı en son," dedi çocuk kahverengi, uzun saçlarını karıştırırken. "Tuvalete falan gitmiştir. Keyfi pek yerinde değildi."

"Dolkan nerede?"

"Songur'laydı," dedi çocuk bir odayı işaret ederek.

Bir kız onu çekiştirdiğinde gülümseyerek kıza dönmüştü ve bize olan kısa süreli ilgisi bir bulut gibi dağılmıştı. İçkilerin dizildiği masaya doğru ilerlerken çocuğun işaret ettiği odaya çevirdim bakışlarımı. Beyaz kapı tam anlamıyla açık olmasa da aralıktı. Bir adamın vücudunu net bir şekilde görüyordum. Altında siyah, dar bir kot pantolon; üzerinde ise gri bir tişört vardı. Sapsarı, gördüğüm en canlı görünüme sahip saçları, vuran mavi neonların altında parıldıyordu ve dudaklarının arasında sigara vardı. Birkaç adım atarak koltuğa oturduğunda kaşlarını çatarak karşısına baktı.

Birkaç saniye sonra karşısındaki adam, yani Yakut aralık kapıdan kendini gösterdiğinde mavi neonların vurduğu bedenini izlemeye başladım. Dudaklarını yalayarak adama bir şey dediğinde sarı saçlı yabancı gerildi. Onun gerilmesi Songur Yakut'un hoşuna gitti.

İnsanların zaaflarından beslenen bir şeytanı andırıyordu.

Sarı saçlı yabancının kaşlarını çatarak Songur Yakut'u süzdüğünü gördüm. Songur'un yüzü ise alaycı bir ifadeyle aydınlanmıştı. Dudakları tehlikeli bir kıvrımla sola kıvrıldı ve hiç beklemediğim bir şey yaparak cebinden cüzdanını çıkardı. Cüzdanı adama uzattığında sarı saçlı adam elinin tersiyle parayı itti ancak Songur ona aldırmadı, parayı masanın üzerine koydu. Birkaç saniye sonra, sarı saçlı yabancının cebindeki araba anahtarını çıkarıp masanın üzerine koyduğunu gördüm.

Önce ne yaptıklarını anlayamadım.

Sonra ise jeton düştü. İddiaya giriyorlardı.

Peki, ne için?

"Ne yapıyor yine bunlar?" diye sordu Sonay sesli bir şekilde homurdanarak. "Hay sikeyim!" Bana doğru döndü. "Biraz salonda otur, insanlarla kaynaş. Bunlar yine saçma sapan bir yarışa girdiler, şu herifi şutlamazlarsa Songur'un bu gece seninle konuşabilecek kadar boş olacağını sanmıyorum."

Bir şey dememe fırsat bile vermeden ilerlemeye başladı. Kapıyı açıp içeri girdikten birkaç saniye sonra kapı kapanmıştı. Sıkıntı ile iç çektim

ve adımlarımı içkilerin olduğu masaya çevirdim. Birkaç kız yerde yatarak gülüşüyorlardı. Kafamı sallayarak önüme döndüm, içerisi iyice sıcak olmaya başlamıştı. Mavi neon ışıkların değip geçtiği her bedenin sahibinin elinde bir içki şişesi ya da bardağı vardı, müzik sesi iyice yükselmişti ve istisnasız herkes dans ediyordu. Dışarıda sağanak yağdığından teras açılmamıştı ve bu, burayı çok daha havasız kılıyordu. Soluduğum tek şey alkol, sigara ve ter karışımı iğrenç bir kokuydu.

Yine de lise hayatı boyunca istemese bile bir sürü partiye katılmış biri olarak, bu partinin epey sağlam olduğunu söyleyebilirdim.

Eğlenmeyen tek kişi bendim.

Bu son derece normaldi çünkü buraya eğlenmek için gelmemiştim.

Aradan geçen yaklaşık yarım saatin sonunda telefonumun ön kamerasından dudaklarımdaki bordo ruju kontrol ederken odanın kapısı açıldı ve tahmin ettiğimden çok daha fazla sayıda kişi dışarı çıkmaya başladı. Önce Sonay çıktı, ardından kahverengi saçlı ve yeşil gözlü bir çocuk çıktı. Dolkan denilen sarışın adam kapı kapanmadan önceki somurtan yüz ifadesine zıt olarak oldukça keyifli bir şekilde odadan çıktığında Songur da onu takip etti.

Bunlar ne iş çeviriyordu?

Sarışın adam hiçbirini umursamadan hızlı adımlarla daireyi terk ettiğinde Songurlar arkasından bakmadılar bile. Odaya girdiklerinde kalabalığın kalktığı büyük koltuklara doğru ilerlediler, Sonay da yanıma geldi. Songur kolruğa gevşek bir şekilde otururken elindeki telefonda yine bir şeyler yazmaya başladı. Üzerindeki deri ceketini ve gri kapüşonlusunu çıkarmıştı, şimdi sadece siyah bir tişört ile duruyordu ve kollarındaki dövmeler gözler önüne serilmişti. Kolları da tıpkı elleri gibi dövmelerle kaplıydı.

En çok dikkat çeken, kolundan el bileğine kadar inen yılan dövmesiydi. Daha önce bu dövmeyi çok görmüştüm ancak bu kadar büyüğünü ve ayrıntılısını ilk defa görüyordum. Çift yılan vardı ve biri, diğerinin gölgesi gibiydi. Karşı karşıya bakıyorlardı ve kuyrukları el bileğinin hizasında birbirlerine kördüğüm şeklinde bağlanıyordu. Diğer kolunda ise oldukça görkemli, Sonay'ınkinden bile daha büyük bir kuş tüyü dövmesi yer alıyordu. Dövme o kadar büyüktü ki kolunun neredeyse tamamını kaplamıştı.

"Sana bakıyor," dedi Sonay yanıma yaklaştığında. Sonra birkaç saniye duraksadı. "Sikrir! Sana bakıyor. Bu iyi bir şey olamaz ki."

"Neden?" diye sordum bacak bacak üstüne atarak ona doğru döndüğümde. Mavi gözlerim, yeşil gözleri tesiri altına almak için bana âdeta yalvarıyordu ancak onlara istediklerini vermiyor, sadece Sonay'a bakmaya çabalıyordum.

"Çünkü iddiayı kaybedeceğim," dedi Sonay somurtarak. "Genelde insanlara bakmaz. Telefonuyla ilgilenir."

Onu fark etmiştim. "Telefon bağımlısı falan mı?" diye sordum istemsizce.

Sonay kahkaha attı. "Olabilir," dediğinde elindeki şişeden büyük bir yudum almıştı. "Babasının işlerine bakıyor. Her saniye göreve çağrılıyor yani. O yüzden."

Kendime engel olmak için çabalamayı bırakarak ona döndüm. Mavi neon ışıklar, yüzünü tesiri altına almıştı. Kafasını geriye atmıştı ve sol kolunu da kafasının arkasına yaslamıştı. Mavi neonlar hedef değiştirdiğinde bu sefer yeşiller ona döndü, keskin çene kemiği ve yüzündeki derin kesik izi aydınlandı. Cebindeki sigara paketini çıkararak yaladığı dudaklarının arasına bir dal yerleştirdi ve siyah çakmağıyla sigarayı ateşleyerek kafasını geriye atıp derin bir nefes çekti.

Az önce Sonay ile konuşan çocuğun hızlı adımlarla yanımızdan geçerek Songur'un olduğu tarafa ilerlediğini gördüm ancak hedefi Songur değildi. Az önce odadan Sonay ile beraber çıkan kahverengi saçlı çocuktu.

"Kaner!" diye bağırdı çocuk. "İşimiz var, gel."

Kaner dedikleri kişi buydu demek. Kaner, Songur'a dönüp bir şey dediğinde Songur sadece kafasını salladı. Bir cevap vermemişti. Oturduğu yerden biraz bile doğrulmamıştı. Hâlâ kafasını kolunun yastığına yaslamış şekilde elindeki telefona bakıyordu.

"Ben de gidiyorum," dedi Sonay birden. "Sen otur burada."

Hızlı adımlarla benim bir şey dememe bile fırsat vermeden yanımı terk ettiğinde öfkeyle giden bedenini izledim. Aptal çocuk, beni buraya neden getirdiğini unutmuş muydu? Burada yaptığım tek şey, dans eden çıldırmış insanları izlemek ve ter kokusu solumaktı.

Bir de intikam planımın üzerinden geçip durmaktı.

Zihnimde, o kadar derinlerde düşünürdüm ki her şeyi, çoğu zaman benim bile haberim olmazdı. Bir kere bir düşüncenin batağına düştüğümde, saatlerimi bir duvarın soğuk betonlarını izleyerek geçirebilirdim ve dahası, bunu fark etmezdim bile. Zaman, mekân ve kişiler yok olurdu. Sadece düşüncelerim kalırdı ve içime aka aka biriken yer altı sularının bastığı bir yer altı mağarasının içerisinde çıkış yolunu bulmaya çalışırdım.

Ayağa kalktım. O salağı bulmam lazımdı. Hızlı adımlarla onların ilerlediği yere, evin karanlık görünen ve kimsenin olmadığı koridoruna doğru yürümeye başladım. Öfkeyle beni rahatsız eden saç tutamlarımı gözümün önünden çekmek amacıyla elimi kaldırdığımda aniden bileğim sertçe

kavrandı ve bileğimi kavrayan kişiye doğru, tamamen kendi isteğim dışında döndüm.

"Benimle tanışmak mı istiyorsun?"

Ve Songur Yakut benimle konuştu.

Ses tonu o kadar güzeldi ki birkaç saniye ona bakakalmama neden olmuştu. Sonrasında bileğimi elinin baskısından kurtarmak için çekmeye karar verdim ama çekmeme gerek kalmadan beni bıraktı.

"Ne?" diye sordum şaşkın bir sesle. Böyle bir giriş yapmasını beklemiyordum. Gergin olsam da ona belli etmemek için gülerek yüzüne baktım. "Bileğimi çekip beni duvara yaslayan sensin. Asıl benim sana sormam lazım, benimle tanışmak mı istiyorsun?"

"Önce barda karşıma çıktın," dedi. "Sonra asansörde. Yetişmek için koşmanı saymıyorum bile." *Siktir! Onu görmüş müydü gerçekten?* "Şimdi de partidesin. Durmadan bana bakıyorsun. Bence salağa yatmana gerek yok."

"Tesadüf," dedim ona yetişmeye çalıştığımı fark ettiği için utanmama rağmen, sesim soğuktu.

"Tesadüf mü?" diye sordu. "Sence bu kadar fazla karşılaşmamız tesadüf mü?" Omuz silktiğimde, "Bence olamaz," diye cevapladı kendi sorusunu. "Bu kadar tesadüfe bir aptal bile inanmaz."

"Bilmem," dedim dudaklarımı yalayarak. "Biraz zorlasam seni inandırabilirim aslında, Songur Yakut."

Ama ben burada oyun oynamıyordum. Tesadüflerle işim yoktu. Hızlıca bitecek bu yolculuğa bir an önce başlamam gerekiyordu.

"Adımı biliyorsun," dedi kafasını sallayarak. "Güzel. Seninki ne?"

Dudaklarıma fısıldadığının farkında mıydı? Bunu neden yapıyordu?

"Valeri." Kaşlarımı kaldırdım. "İnsanlarla konuşmadığını sanıyordum."

"Dersine iyi çalışmışsın," dedi alaycı bir sesle. Bakışlarını yüzünden alamıyordum. Mavi neonlar bir yara izini, bir keskin çene kemiğini, bir burnundaki metal halkayı aydınlatıyordu. Esmer teni o kadar kusursuzdu ki mermerden yapılmış bir heykeli andırıyordu. "Konuşmamak demeyelim... O kadar keskin sınırlarım yoktur ama genelde gereksiz diyaloglara girme taraftarı değilimdir. Ama biri sapık gibi beni izlerse, karşısına çıkıp beni rahatsız ettiği konusunda onu uyarmam gerekir."

"Sapık gibi seni izlemiyorum," dedim çenemi kaldırıp sırtımı sert duvara yasladığımda. Boyu benden çok uzun olduğundan ona bakmak için kafamı tamamen kaldırmam gerekiyordu. "Sende istediğim bir şey var."

Benim ondan gizleyecek bir şeyim yoktu, zaten tam olarak istediğim de ona bildiklerimi söylemekti. Herkesi soktuğu o sınavı acilen unutması

gerekiyordu. Elimde bir koz vardı ve amacım bunu doğrudan ona söylemekti. Böylece, sadece bir gece konuşup ertesi gün unuttuğu insanlardan biri olamayacağımı anlamış olurdu belki.

Songur Yakut bana istediğim şeyi, benim istediğim şekilde verecekti.

"Buradaki herkesin benden istediği bir şey var," dedi düz bir sesle. "Senin istediğin ne?"

Elimle ani bir şekilde kolunu tuttum ve özenle yapılmış o ihtişamlı yılan dövmesinde parmaklarımı dolaştırmaya başladım. Düz bir ifadeyle bana bakarken hiçbir tepki vermedi. Gözlerimi kısa bir süreliğine dövmesine indirdim ancak hemen sonra, tekrar yeşil gözlerine odakladım. Göz temasını sevmiyor olabilirdi, yine de gözlerini benden hiç çekmiyordu.

Dövmesine dokundum. Dudaklarını yalayarak kirpiklerinin altından, eğer düşündüklerimi gizlemekte bu kadar iyi olmasaydım beni bile yere mıhlayabilecek kadar erkili olan bir bakış attı.

"Bu," dedim anında geri çekilerek. Bu temas beni germeye başlamıştı. "İstediğim şey bu. Sadece dövmen. Bana bunu verebilir misin?"

Alayla gülümsediğinde dolgun dudakları iki yana kıvrıldı. Birden kulağıma doğru eğildiğinde sıcak nefesinin boynuma çarptığını hissettim.

"O kadar kolay olmaz," diye fısıldadı kulağıma doğru. O kadar yakınımdaydı ki tüm bu gürültüye rağmen fısıltısının zihnimde yankı yaptığına yemin edebilirdim. "Hiçbir zaman karşılıksız bir şey yapmam. Eğer sana istediğin bir şey verirsem istediğim bir şey alırım." Nefesini üfledi. "Sen bana, benim zaten sahip olmadığım ne verebilirsin, Valeri?"

"Eğer isteseydim," dedim alayla. "Cevap *birçok şey* olurdu ancak istemiyorum. Bu yüzden, cevap *hiçbir şey*."

"Hmm..." Sesindeki alaya ellerimi uzatsam dokunabilirdim. "Onu nasıl yapacaksın? Benden büyük bir şey isteyip karşılığında hiçbir şey vermemek?" Kafasını salladı. "Sanırım benim kim olduğumu bilmiyorsun."

"Seni bilmeme gerek yok ki," diye fısıldadım kulağına doğru fısıldayarak. İstemsizce gülümsemiştim. "Çünkü senin en büyük sırrını biliyorum, Songur Yakut."

2. Bölüm:
Kalpsiz Kralın Krallığı

"Sevgili günahkâr, ruhunun çaldığı günahlarda soluklan.
Derler ya bani sana hep; güç, taht, kan.
Sen anca sahte intikamına kan.
Göremediğin acılarından saklan.
Aslında yaşadığını sandığın her an,
Yakutu bile yapar zehre bulanmış katran.
Sen yenilmez bir askersin, zorlu galibiyetlerin var,
sırtına acının izlerini bırakan.
Silinip gitmezsin çünkü kendine kanlı bir savaş bile açsan.
Kalbin boşluktan yapılmış senin, zırhın en değerli yakuttan.
Çık kanlı krallığının karanlığından.
Gözlerin kimseyi göremese de bil, hep var sana bakan.
Yakut Kral, sen sadece bana inan."

Sırlar.

Bir insanı, kelimelerden ziyade hislerin parçalayabileceğine inananlardan olmuştum her zaman. Zihinde dönüp duran düşünceler bastırılırdı, zihnin ücra bir köşesine atılırdı ancak hisler bir kere kalbi zehirli bir sarmaşık gibi çepeçevre kuşattı mı insan, içine düştüğü kuyudan kurtulmayı bir türlü başaramazdı.

Çünkü hisleri görmezden gelemezdiniz. Ruhunuzu besleyen hiçbir alevi, zihninize düşen ateş tutamları gibi kendi düşüncelerinizle söndürmeye çalışamaz, görmezden gelip yangından kaçamazdınız. Yapabileceğiniz tek şey vardı: *Teslim olmak.*

Ancak sırlar devreye girdiğinde hisler de düşünceler de göğün, güneşi yerinden eden ve yıldızları ihtişamıyla taşıyan gecenin boyunduruğu altına girdiği gibi sırların boyunduruğu altına girer; sadece onun emirlerini dinler, tüm etkisini kaybederdi.

Bir insanı sırlarıyla yok edebilirdiniz.

Karşımdaydı. Yeşil gözlerinin ardına saklanmış tüm şeytanlar, şeffaf duvarlarının ardından kendini belli ediyordu. *Birinin bakışlarını derinizin altında hissetmek.* Yakut'un yaptığı şey buydu, kimseyi dönüp bakacak kadar önemsemeyen yeşil gözler o kadar yoğun bakıyordu ki belki de Yakut, insanlar onun bakışlarını kaldıramayacağı için onlara bakmayarak dünyaya bir iyilik yapıyordu.

Kolumu kavradığını hissettim. Hemen sonra sırtım soğuk duvarla bir kere daha buluştu. Duvarın rahatsız edici dokusu sırtımı karıncalandırırken kafamı bile kaldırmama izin vermeden önümde dikildi.

Bakış açımı tamamen kapatıyordu iri cüssesi. Elini soğuk duvara yaslayarak üstüme eğildi. Kafasını yana eğmişti.

Öyle bir surata sahipti ki hayatımı, üzerinde onun yüz hatlarının *biraz* benzerini taşıyan bir heykele can vermeye adasaydım bile başarılı olamaz, hayatımı onun yüzünün bir benzeri daha olamayacağını beynimin içine iyice kazımış olmak uğruna harcamış olurdum.

"Hmm," diye mırıldandı burnundan sert bir nefes verdiğinde. Sinirli görünmesine rağmen sesi hiçbir açık vermemek için yemin etmiş gibi alaycıydı. "En büyük sırrım demek, ha?"

"Evet," dedim bakışlarımı ondan çekerek. "En büyük sırrın. Yoksa senin de bilmediğin kadar büyük bir sır mı bu?"

Alayla kafasını sallayarak başparmağıyla kaşını kaşıdı. Bakışlarının baskısı ona bakmam için beni zorluyordu. Baktığımda ise gözlerini anında benden çekiyordu.

Göz temasını sevmediğini düşündüren de buydu.

Songur Yakut hakkında emin olduğum tek şey, onun garip bir adam olduğuydu.

"Neymiş benim en büyük sırrım, Valeri?"

İsmim daha önce kulağıma hiç bu kadar güzel gelmemişti.

Yanağımın içini dişlediğimde onun güzel ses tonuyla birleşen ismimin bende yarattığı etkiye zihnimin en ön sıralarında yer tutmam. Sadece ismimi söylemişti. *Nesinden etkileniyordum?* Ondan etkilenemezdim.

Onun gibi adamlardan...

Bir hırsız olduğunu biliyordum. İnsanların hayatları, onun gibi adamların parmak uçlarında birer oyuncaktan ibaretti. Daha fazlası olmazdı, olamazdı. Herhangi birine karşı duygu beslemezlerdi, onların hisleri değil, istekleri olurdu. O isteklere ulaşmak için önlerine çıkan her engeli yıkıp geçmeye hazır olurlardı. O engel bir insan olsa, söz konusu insanın hayatı olsa da onu çiğneyip geçerlerdi.

İstediklerini aldıkları sürece hiçbir şey umurlarında olmazdı.

Çünkü onun gibi adamlar bilirlerdi, dünyanın omuzlarına bindirdiği yükü öylece silkelenerek atamazlardı, arzularının onları soktuğu karanlık kafesten kolayca kurtulamazlardı.

Gözleri sadece karanlığı görmeye alıştığında ise en ufak ışığa bile tahammül edemezlerdi. Bu yüzden çareyi yüzleşmekte değil, dünyayı karanlığa boyamakta bulurlardı.

"Kim bilir, kaç tane sırrın vardır?" dedim gözlerimi gözlerine kenetlediğimde. "Ben sadece bir tanesini biliyorum. Belki çok daha büyük, çok daha tehlikeli, kendinden bile sakladığın sırların vardır, Yakut. Belki de düşüncesinin bile sana işkence olduğu sırlar vardır zihninin içinde."

"Başka birinin bildiği bir sır, sır mıdır sence artık?" diye sordu gözlerini kısarak. Bana bakmıyordu, gözlerimin içine bir türlü bakmıyordu ancak her nasılsa karşımdaki duvarı izlerken bile sanki dikkatle izlediği şey yüzümmüş gibi renim karıncalanıyordu. "Bildiğin şeyi söyle."

Gözlerimi istemsizce diğer kolumdaki *kuş rüyü* dövmesine çevirdim. Bu dövme Kargaların işaretiydi ve bir Yılan iseniz, bir Karga olmanız imkânsızdı. Aynı anda her ikisine de üye olamazdınız. Herkesin söylediği buydu. Eğer olmaya çalışırsanız sizi öldürüyorlardı. Kurallar bu kadar açıktı, kimse onların gazabına uğramadan kurtulamazdı.

Bunun tek bir istisnası vardı, o da tam karşımda duruyordu.

"Kardeşin," dedim gözlerinin içindeki şeffaf duvarları yakalamaya çalışırken. "Kardeşini biliyorum. Kim olduğunu... Sanırım bunu saklamayı pek iyi beceremiyorsun ama duyulursa kardeşin için sıkıntı olacağını öğrendim."

"Kardeşimi öğrendin, öyle mi?" diye sordu düz bir sesle. Ama sinirlendiğine emindim. "Nereden öğrendin?"

Bunu gerçekten cevaplayacağını düşünerek sorduğunu sanmıyordum.

Sesi sert ve tehditkârdı. Bana doğru eğildiğinde bir adım geriye çekildim. Bir adım atarak üzerime geldi. Bir adım daha, bir adım daha ve bir adım daha. Adımları durmadan üzerime geliyordu, kafasını yana eğmişti ve suratında sert bir ifade vardı. Bir adım daha attığında dayanamayarak iki adım geriye gittim, sırtım duvara değdiğinde dudaklarında silik bir kıvrımın doğduğuna

şahit oldum. Geri adım attığım yokru ancak biraz uzaklaşarak da benimle savaşabilirdi, değil mi?

Hem o zaman adil bir savaş olurdu.

"*Üvey* kardeşini," dedim kafamı sallayarak. "Sana nereden öğrendiğimi neden söyleyeyim ki? Doğrusu, o sana pek benzemiyor. Bence sen, onun kadar kolay kandırılacak bir adam değilsin ama kandırılamayacak bir adam da değilsin."

"Son kez soruyorum," dedi ondan beklemediğim kadar sakin bir sesle. "Kimden öğrendin?"

Kandırılabilecek bir adam değildi. Bunu, tek bir bakışımla bile anlayabilirdim. Şu an şaşırmış gibi bile durmuyordu, gelecek her saldırıya hazırlıklıydı sanki.

"Söylemeyeceğim," dedim kafamı kaldırarak. Anka'yı tehlikeye atamazdım. *Asla*. "Sana açık açık söylüyorum, Songur. Karşına çıkabilirdim, seni oyalayabilirdim, sana amacımı hiç söylemeyebilirdim, seni kandırabilirdim ama yapmadım. Neticede, kralları da kandırabilirsin. Şimdi söyle. Ne zaman bana o iğrenç dövmenden yapıyorsun?"

Dediklerim umurunda değilmiş gibi durdu. "Soyadım ne demiştin?"

İyi de soyadımı söylememiştim ki.

"Dinç," dedim. "Soyadım, Dinç."

Kaşları çatıldı ve yeşilleri gözlerime düştü. Koridor gittikçe sıcaklaşmaya başlamıştı, şarkı sesi çok yüksekti ancak sadece fısıldamasına rağmen tek duyduğum oydu.

Göz ucuyla kapıya döndüğümde Kaner denilen çocuğun kapının önündeki kilitli çekmeceden siyah bir silah çıkarıp beline koyduğunu gördüm ve hemen sonra yeşil gözleri etrafı turlamaya başladı.

Bir şeyler dönüyordu.

"O kadar kolay olmaz, Valeri," dedi durum ber neyse umursamadan. Onun da benim gibi fark ettiğini biliyordum ama bir şeyleri umursayacak bir adama benzemiyordu. "Bir koza sahip olman seni üstün yapmaz. Yine de bana ihtiyacın var." Kendini işaret etti. "İstediğin şey herhangi birinde değil, *bende*. Ve bu, bu oyunu benim istediğim gibi oynayacağımız anlamına gelir."

"Oynuyorsun yani?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Hani karşılığında bir şey almadan bir şey vermezdin?"

"Karşılığında bir şey almayacağımı kim söyledi?" diye sordu tehlikeli bir şekilde gülümsediğinde.

"Ne?" diye sordum garip bir merakla. Korkuyordum. "Ne istiyorsun?"

Sesim az kalsın fazla telaşlı çıkacaktı. *Az kalsın.* Eğer çelik gibi bir yüze sahip olmasaydım ve hissettiklerimi kendimden bile gizlemede bu kadar iyi olmasaydım, bir ihtimalle bende bu tepkiyi görebilirdi.

Bana doğru yaklaştı ve yüzünü yüzüme doğru eğdi. Her zaman bu kadar yakın mı olacaktı? Acaba hep fısıldarcasına konuştuğundan dolayı sesini duyurmak için mi bu kadar yaklaşıyordu? O bana yaklaştıkça burnuma kokusu doluyordu. Parfümü ağırdı ama güzel kokuyordu. Yine de tenine sinmiş sigara kokusunu alabiliyordum.

Songur Yakut hakkında birkaç şey biliyordum; ne kadar kötü biri olduğunu, insanlarla sadece çıkarları için rahatça oynadığını biliyordum ve şimdi de hissiz gözlerine karşın hisli bakışları olduğunu öğreniyordum. Bir maske ustası olduğunu öğreniyordum, öğreniyor ve her şeyi beynime kazıyordum. *Beni asla kandıramasın diye.*

"Ona da sonra karar vereceğim."

"Ne?" diye sordum. "Neden bahsediyorsun? Nasıl yani?"

"Yakında anlarsın," dedi. Dudakları kendini beğenmişlikle yana kıvrıldı. "Güven testi lazım, değil mi? Merak etme, sana bir fırsat vereceğim." Gözleriyle yılan dövmesini işaret etti. "Güvenimi kazanırsan senin olur."

Bu kadar çabuk mu kabul ediyordu yani?

Ama benden ne isteyeceğini bilmiyordum.

"Senin dediklerini yapmam," dedim geri çekilerek. "Elimde koz var, çıkar ve herkese sakladığın şeyi söylerim. Başı yanan kardeşin olur. Sınama beni, Yakut."

"Senden bir şey istemedim," dedi geri çekilerek. "Sadece güvenimi kazanmanı söyledim. Eğer bu sana ağır geliyorsa şu an vazgeçmelisin."

Arkasını dönerek kapıya yürümeye başladığında bakakaldım. Nereye gidiyordu? Ortaya bir bomba bırakıktan sonra böylece gidebileceğini mi sanıyordu?

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum öfkeyle. "Ne istediğini söyle. Ben böyle anlaşma yapmam, Yakut."

"Henüz anlaşma yaptığımızı söylemedim," dedi bana döndüğünde gözlerini kısarak. "Birkaç saat sonra burada ol. Şu inadın etkileyici, bir şansı hak ettin doğrusu." Beni inceledi. "Ağzını kapalı tut ve istediğin her neyse ona bir adım yaklaş. Ve şunu unutma, kardeşime bir daha asla ama asla yaklaşma. Benimle ters düşmek istemezsin."

Demek ki kardeşini umursuyordu.

İşte, bu beklenmedikti.

Onun gibi bir adamın, bir şeyleri önemsemesi beklenmedikti.

Bir şey demeden çekip gittiğinde derin bir nefes vererek birkaç saniye arkasından baktım. Beklediğimden çok daha iyi geçmişti. Sürpriz bir şekilde kozum, sandığımdan daha çok umurundaydı. Kardeşini de kendini de tehlikeye atacağını biliyordu.

Acaba kardeşi ile arası iyi miydi?

İçimden bir ses bunun cevabının *hayır* olduğunu söylüyordu.

Onun iyi anlaşabileceği bir insan var mıydı ki?

Koridordan çıkarak az önce oturduğum bar tezgâhının oraya doğru ilerledim. Millet şimdi çok daha sarhoştu.

Kafamı çevirdim, gözlerim başkasını arıyordu. *Songur.* Nerede olduğunu bilmiyordum. Yine ortalıkta görünmüyordu.

Elimdeki telefonum titrediğinde esneyerek telefonumun kilit ekranını açtım. Gözlerim kısılarak ekrana döndü. Mesaj Anka'dandı.

Zaten başka mesaj atacak kimim vardı ki?

Kimsem kalmamıştı.

Telefonun mesajlar kısmına girerek attığı mesajı okudum.

***Anka:** Nasıl gidiyor? (22.45)*

***Ben:** Sence nasıl gidiyor olabilir? (23.00)*

Anında cevap verdi.

***Anka:** Konuştu mu seninle? (23.01)*

***Ben:** Evet, konuştu. (23.01)*

Hızlıca o mesajıma da cevap yazdı ancak mesaja bakmadım. Mesajlar kısmında başka bir sohbet yoktu. Ne bir mesaj ne bir arama ne de başka bir şey... Kimse beni arayıp sorma gereği duymuyor gibiydi.

Eskiden insanların sevdiği, merak ettiği ve çevresinde istediği biriydim ancak önemsedikleri ben değildim, büründüğüm sahte kişilikti. Ayakta durmamın, rol yapmamın belirli sebepleri vardı. Birinci sebep, ağabeyimin de bu düzene uyum sağlamasıydı. O en iyisini yapardı, en iyisini bilirdi, hayatımdaki tek gerçek örnek oydu ve o da babamın bize biçtiği bu hayatı yaşıyordu. *Eğer o yapıyorsa ben de yapmalıyım,* diye düşünürdüm daima. İkinci sebep ise babamın beni sevme ihtimaline karşı olan açlığımdı. Sevmesi demiyordum, sadece *ihtimali* vardı ve ben bu ihtimal için bir cinayet bile işleyebilirdim. İşlemiştim de. Onun sevgisine o kadar açtım ki kendi bedenimin içinde kirlettiğim ruhumun kanını akıtmıştım.

Eğer dönüp baksaydım bir kere kendime, geç kalmasaydım her şeye, belki o zaman ağabeyim de burada olurdu; daima ayakta durabildiğimizi babama kanıtlar ve onun bizi dönüştürmek istediği kişiliklerle dalga geçerdik.

Ama artık her şey için çok geçti.

Çünkü geç kalmıştım. Kendime, ona, hayata... Bana ait olan her şeye, başka birisi gibi davranırken geç kalmıştım.

Kafamı iki yana salladım. Şimdi yapuğum hiçbir şey bana onu geri getirmeyecekti. *Getirmeyecekti işte.* Yine de bir nebze olsun rahatlayacaktı içim, her şey bundan ibaret değil miydi zaten? En azından huzur içinde uyuracaktım onu, katillerinin rahatça ortalıkta dolaştığını bilmeyecekti güzel ruhu.

Ağabeyimi öldürdünüz, diyecektim o adamlara. Hesap soracaktım, bağırıp çağıracaktım. *Her şeyimi öldürdünüz. Kendine, ağabeyinin ölüm haberini aldığında bile bunu tekrarlamamış bir kızdım ben; hayallerimi, umutlarımı, sevgimi, her şeyimi aldınız. Acıdan başka bir şey bırakmadınız.*

Kendime itiraf edemiyordum. Uzun bir yolculuğa çıktığını düşünmek istiyordum çoğu zaman. Günün birinde geleceğini ve onun yakışıklı suratını, parıldayan gözlerini, kahverengi saçlarını göreceğimi düşünüyordum. Sonra bir gece, onun kanını akıttıklarını gördüğüm bir kâbustan uyanıyordum. Başımı soğuk yatak başlığına yaslıyor ve gözlerimi tavana çevirerek senelerdir alamadığım nefesleri zayıf ciğerlerime çekiyordum. O zaman, her daim açık olan penceremden süzülen rüzgârdan daha sert bir şey vuruyordu suratıma: Gerçekler.

O geceler, ağabeyimin öldüğünü kendime itiraf edebildiğim tek zamanlardı.

Ve o gecelerde *ölen o değil de ben olmalıydım,* diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Kafamı kaldırıp bakışlarımı salonun diğer ucuna odakladım. Songur, saatler önce Kanerlerle beraber çıktığı odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Üzerindeki tişörtü değiştirmişti, yine siyah bir tişört giyiyordu ancak bu seferki daha boldu. Kaşları çatılmıştı ve yüzündeki ifade o kadar öfke doluydu ki bu benim de kaşlarımın çatılmasına neden olmuştu.

"Senin ölünü bile sikerim, orospu çocuğu!" diye bağırdı Songur birden. "Sen ne halt sanıyorsun lan kendini? Ölmek mi istiyorsun lan? Oğlum, benim kurallarıma uymazsan ne olur bilmiyor musun sen lan, köpek?"

"Ne var, ağabey?" diye sorduğunu duydum bir adamın titreyen, korku dolu bir sesle ancak adamı göremiyordum. Songur'un önü çok kalabalıktı. "Hepsi kullanıyor bunların. Hepsi haplanıp gelmiş, baksana. Senin çevrendeki herkes kullanıyor."

"Dışarıdan zıkkımlanıp gelin bu siktiğimin bokunu, lan!" diye bağırdı korkunç bir sesle. Ben bile irkilmiştim. *Ben bile.* "Kaç kere öldürmem lazım

sizi anlamanız için? Benim olduğum mekâna, uyuşturucu madde giremez lan! Kazı onu o siktiğim beynine!"

Bir adamı duvara sertçe ittiğini duydum, hemen ardından bir yumruk sesi geldi. Etin ete çarpma sesinden hemen sonra adam acı bir şekilde inledi. Bu Songur'u daha çok öfkelendirmiş olmalıydı ki bir yumruk sesi daha geldi.

"Satamazsın, amına koyduğumun çocuğu!" diye bağırdı daha yüksek sesle. "Duydun mu? Siz kimsiniz de benim emrime kulak asmıyorsunuz lan? *Benim emrime.*"

Kalabalık biraz daha büyüdü. Kaner denilen çocuğun, Songur'u ayırmaya çalıştığını görebiliyordum ancak nafileydi. Songur on kişi tarafından tutulsa da öfkesi o kadar güçlüydü ki sanki adam, *onun hayatındaki en büyük sınır çizgisini geçmiş, Yakut'un mayın tarlasına ayak basmıştı.* Adamı görmüyordu bile.

Kaner onu uzaklaştırmaya çalıştı ancak Songur buna daha çok sinirlenerek Kaner'i sinirle göğsünden ittirdi. Kaner, onun gücüne dayanamayarak birkaç adım geriledğinde bağırarak bir şeyler dedi ancak Türkçe konuşmamıştı, aksanı kusursuzdu ancak hangi dil olduğunu bilmiyordum. Rusça mıydı?

Çocuk yabancı mıydı? Buna şaşıracakken Songur'un bağırarak Kaner'e aynı dilde, kusursuz bir aksanla cevap verdiğini duydum.

"Bir daha olmaz," dedi adam korkuyla. "Yemin ediyorum, bir daha olmayacak, Songur. Sana yemin ederim. Affet."

Songur'un başparmağı ile yara izini kaşıdığını gördüm. Diliyle yanağının içini yokladıktan sonra omuz silkti ve belindeki silahı çıkardı. *Siktir!* Ben az önce, ona o kadar yakınken, nefesi dudaklarıma çarparken de o korkunç silah belinde miydi? Nasıl hissetmemiştim? Kalbimin kasıldığını hissettim.

Onu incelemeye devam ediyordum. Ateşler miydi? *Evet, ateşlerdi.* Bu, onun için nefes almak kadar kolay olmalıydı. Bu kadar kalabalığın içinde korkmadan bunu yapabilir miydi? *Yapabilirdi.* Buraya gelen herkes nasıl bir işin içinde olduğunu biliyordu zaten. Ne yapacaklardı? Polisi mi arayacaklardı? Onlar bunu yapamadan cesetleri bir yolun kenarına çöp gibi dikkatsiz bir şekilde atılırdı, bunu onlar da biliyorlardı.

Ağabeyime yapıldığı gibi.

"Yeter lan!" diye bağırdı biri. "Başımıza bela açmayın gece gece. Yeter artık, ağabey." Adama doğru döndü. "Siktir git sen de canını almadan, aptal orospu çocuğu! Öğrenemediniz mi kuralları hâlâ?"

Yeter artık, ağabey. Ağabey. Öylesine söylenmiş gibi duran bu kelimenin aslında öylesine söylenmediğini benden başka fark eden var mıydı acaba?

Doğrusu, benzer olan tek şey isimleriydi. Bunu öğrendiğimde dikkatimi çeken ilk şey bu olmuştu çünkü başka hiçbir benzer yönleri yoktu. Sadece isimleri vardı. *Songur ve Sonay.* Sadece üç harf. İkisi de isminin *başında* aynı kelimeyi taşıyorlardı: *Son.*

"Şunu sustur ve kuralları anladığından emin ol," dedi Songur, sinirinde bile umursamazlık vardı. Kaner'e dönmüştü ve dövdüğü adamdan bahsediyordu. "Yoksa ben susturacağım ve bir daha *hiç* konuşamayacak."

Sonay adama bir şeyler söyledi. Songur ise koltukların üzerine bıraktığı siyah, deri ceketini üzerine geçirdi ve bana doğru yürümeye başladı. Kaşlarımı çatarak önüme döndüm. Neden buraya geliyordu?

Bar tezgâhına eğildiğini hissettim. Arkamdaydı. Eğilerek az önce eline aldığı viski bardağını tezgâhın üzerine bıraktı. Önce bunu neden yaptığını anlayamasam da sonra sadece dikkat çekmemek için yaptığını anlamıştım. Amacı bana bir şey söylemekti, bardağı tezgâha bırakmak falan değildi.

Bardağı bıraktıktan sonra kulağıma doğru eğildi. Sıcak nefesi boynuma çarptığında, "Beni takip et," diye fısıldadı. "Bir dakikaya aşağıda ol."

Ve anında geri çekildi. Adımları çıkışa doğru ilerlemeye başladığında şaşkın şaşkın ona bakıyordum. Burası ona ait değilmiş, bu partinin ev sahibi değilmiş gibi büyük bir umursamazlık ve rahatlıkla ortamı terk ederken benim planlarıma da hız kazandırmış oluyordu. Birkaç saat sonra onu beklemem gerektiğini söylemişti ancak belli ki parti canını sıkmıştı. Oturduğum yerden kalkarken göz ucuyla Sonay'a baktım ancak kalabalık o adamla uğraştığından kimse Songur'un benimle konuştuğunu fark etmemişti bile.

İddiayı kazandım, aptal.

Fark edilmemenin verdiği rahatlıkla adımlarımı kapıya doğru ilerlemeye başladım. Daireden çıktığımda ve gürültülü müzik sesi peşimi bıraktığında, alkol ve ter kokusundan kurtularak derin bir nefes aldım.

Gözlerim Songur'u aramaya başladı ancak etrafta yoktu. Kim bilir, nereye kaybolmuştu? Bunu umursamayarak hızlı adımlarla asansöre doğru ilerledim ve en alt katın tuşuna bastım. İçimde garip bir his vardı.

Asansör en alt kata inince hızlı adımlarla rezidansın dışına çıktım. Songur Yakut, motorunun önünde duruyordu. Kalçasını motora yaslamış, yeşil gözlerini kısmış ve *yine* elindeki telefonu inceliyordu. Telefonunda bir mesaj yazarken elini burnundaki gümüş halkaya götürerek onunla oynadı. Birkaç saniye sonra ise telefonu cebine koyarak kafasını geriye attı.

"Sanırım partiyi sevmedin, ha?" diye sordum ona yaklaşırken.

Kafasını öne doğru attığında gözleri çehremi tutlamaya başladı. Ardından yeşillerini umursamaz bir şekilde yüzümden çekti ve yaslandığı motordan

kalçasını kaldırdı. Gözleri o kadar parlak, o kadar dikkat çekiciydi ki yüzünde başka bir şeye odaklanamıyordum.

"Bir dakika geciktin," dedi umursamaz bir sesle. "Beklemeyi sevmem. Dakik olmayı ve hızlı davranmayı bir an önce öğren. Malum, seninle fazla vaktimiz olmayacak, onu da böyle harcamamalısın."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Bana emir verip durma."

"Şansına küs," dedi siyah bir *BMW*'ye doğru ilerlerken. "İşler öyle yürüyecek."

O kadar sinir bozucuydu ki... Sahip olduğu ego, metrelerce uzaktan bile belli oluyordu. Sanki bu dünyada, herkes onun metrelerce altında duruyordu ve o altından bir tahtta otururak insanları ezici bakışlarıyla izliyordu. Bu kadar öz güven, bu kadar kendini beğenmişlik insanın sadece sonunu getirirdi.

Bunu bilmiyor muydu?

Bence bunu biliyordu.

"Kendini gerçekten de kral sanıyorsun," dedim onu takip ederken.

"Sanmıyorum," dedi kafasını sallayarak. "Zaten öyleyim."

"Nereye gideceğiz?" diye sordum onu umursamadan. "Beni nereye götüreceksin?"

"Gerçekten de olay buradan mı ibaret sanıyorsun sen?" diye sordu alaycı bir şekilde. "Bu," dedi rezidansı işaret ederek. "Sadece bir düzmece. Dikkat dağıtmak için. Bu saatte, buradaki partiden ayrılırız ve *gerçek* olana gideriz." Bir adım yaklaştığında kaba postalları ıslak asfalta tok bir ses bıraktı.

"Beni oraya götüreceğini nereden bileyim?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Sana nasıl güveneyim?"

Beni başka bir yere götürüp kafama bir silah dayamayacağını nereden biliyordum? *Bilmiyordum.* Ona güvenmek, kırk sene geçse de yapabileceğim bir şey değildi. Görünüşünden bile tehlike akan, şeytanın yeryüzüne düşen gölgesini andıran bir adama kim güvenirdi ki?

Kim kendine bu eziyeti çektirirdi?

"Güvenmeyeceksin," dedi düz bir sesle. *Güvenme zaten bana,* diye bağırıyordu âdeta sesi. "Olay senin bana değil, benim sana güvenmem." Dudakları yana kıvrıldı. "Eğer risk almaktan korkan bir kızsan evine git ve yatağında ağla, bu işe hiç bulaşma. Her şeyi garantileyen bir korkaksan buradan defolup gitmen gerekir çünkü biz, burada işleri spontane yaparız. Benim küçük çocuklarla harcayacak vaktim yok."

Bir an o kadar öfkelendim ki sinirimin beni tamamen ele geçireceğini ve ona, onun üyesi olduğu saçma örgütün benden çaldığı şeyin benim için anlamını haykırarak onu yumruklayacağımı sandım. Ancak ben acılarımı

kimseye belli etmezdim, hele ki insanların acılarından beslenen bir canavarı andıran bir adama, bunu asla belli etmezdim. Ona istediğini vermezdim, bir şeyler kaybettiğimi ve ona ihtiyacım olduğunu gösteremezdim.

Bir şeyler istediğimi, sadece arzu ettiklerimi elde etmek için onu bir basamak olarak kullandığımı düşünmeliydi.

"Sen beni daha hiç tanımıyorsun, Yakut," dedim alayla ona bir adım attığımda. "Hem de hiç."

"Tanımak da istemiyorum," dedi aşağılayıcı bir şekilde bana bakarken. "Kaç yaşındasın? On sekiz mi?" Kafasını salladı. "Sadece heyecan mı arıyorsun, tehlikeli işler mi görmek istiyorsun? Kardeşime tırnaklarını geçirerek bana ulaşmak mı amacın, onu parmaklarında oynatmaya mı çabalıyorsun? O aptalın tekidir, her güzel kızın peşinden koşar. Peki, sen de onun gibi bir aptal mısın? Senin gibi küçük kızları çok gördüm, eğlence ve heyecan için bu işe bulaşmak isterler ve işin sonunda buradan kurtulmak isterler ama *kurtulamazlar.* Umurumda olduğundan söylemiyorum, sadece bu işin sonunu görebiliyorum."

Anka gibiler. Gerçekten de onun gibi çok insan var mıydı? Bu pisliğe bulaştığı için pişman olan, kaçmak ve kurtulmak isteyen ama elleri bağlı olan çok mu insan vardı?

Kaç ruhu hapsediyordu bu adamlar?

"Ben küçük bir kız değilim ve işim kardeşinle değil, seninle," dedim. "Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ve bu tahminlerin, senin gibi bir adamı bile epey aptal gösteriyor, Yakut."

"Küçük bir kız değilsin?" dedi alayla. "Öyle mi? Neye bulaşmaya çalıştığının farkında mısın? Benim için hava hoş. Elinde koz mu var? Onu nereden bulduğunu öğrenip bunu sana ödetebilirim, istersem seni şurada öldürebilirim. Onun yerine, bu çabanı takdir ediyorum. Yılanları mı merak ediyorsun? Sana onları göstereceğim. Güvenimi kazanırsan, çok daha fazlasına ulaştıracağım. Bizden mi olmak istiyorsun?" Dudaklarını yaladı. "Dikkat et, Valeri. Biz sürüngenler, *pisliğe bulanmaktan gocunmayız.*"

Bunu biliyordum. Bunu, ağabeyim elimden alındığı ilk andan beri biliyordum. Ölüm kaderi miydi? Onlar yapmamış mıydı? Umurumda değildi. Onu benden uzaklaştıran bu insanlardı. İçlerine girmelerine müsaade etmiş, onu ailesini terk ettirecek kadar zehirlemişlerdi. Doğrusu gerçekten de pisliğe bulanmaktan gocunmamışlar, üstüne onu da pisliğe bulamışlardı.

"Saçmalık," dedim düz bir sesle. "Sen bunları yapana kadar, Sonay'ın başına adamları ile bir akbaba gibi üşüşmesi için Dolkan Parskan'ı aramış olurum bile." Gözlerimi kıstım, beni sadece boş tehditlerle korkutmaya

çalışıyordu. Eğer karşısındaki ben olmasaydım belki de bunu başarırdı. "Beni aşağıda görmeyi bırak da kabulleri artık, bir anlaşma yapacağız ve bu senin üstün olduğun bir anlaşma olmayacak."

"Dolkan Parskan'dan mı korkacağım?" diye sordu alayla. "O kim ki? Babasının bile sahip çıkmadığı bir *piç* mi korkutacak beni?"

"Sen babana güveniyorsun galiba?" diye sordum sinirle.

Yeşil gözleri beni uzun uzun süzdüğünde önünde bulunduğumuz siyah *BMW*'ye yaslanarak kollarını önünde bağladı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu. Az önce söylediğim her şeyi duymazlıktan gelmişti. Hep böyle mi yapacaktı?

"Yirmi," dedim dudaklarımı yalayarak. Birkaç ay sonra olacaktım ama bu önemli değildi.

"Tahminim doğru yani," dedi gülerek. "Küçüksün."

"Sen kaç yaşındasın ki?"

Bunu neden soruyordum? O büyük ihtimalle reşit olduğumdan emin olmak için soruyordu, pekâlâ bu konuda yalan da söylüyor olabilirdim. Benimki ise sadece meraktı, kaç yaşında olduğunu tahmin edebiliyordum ve bunu düşünmem bile şu an bulunduğumuz durum içerisindeyken fazla saçmaydı.

"Yirmi beş." Gözleriyle arabayı işaret etti. "Atla haydi."

Ne yani, öylece gidiyor muyduk? Belki de dediklerimi göründüğü kadar umursamazca dinlememişti. Belki de sonunda, beni bu kadar küçük görmemesi gerektiğini anlamıştı. *Sanmıyordum.* Bu gece bir şey mi olacaktı? Bana zarar mı verecekti? O arabaya binmeli miydim? Ona nasıl güvenecektim?

Haklıydı. Ona güvenemezdim. Sadece kumar oynuyordum ama bunu yapmazsam istediklerime hiçbir zaman ulaşamazdım. Tırnaklarımı birbirine geçirerek ona baktım. Arabanın anahtarını deri ceketinin cebinden çıkarak arabanın kapılarını açtığında beni beklemeden sürücü koltuğuna yerleşti. Onu takip ederek arabanın yolcu koltuğuna yerleştiğimde arabayı hızla çalıştırdı.

Tek eli direksiyonunun üzerindeydi, diğer eliyle deri ceketinden sigara paketini çıkararak paketten bir dal çekti ve dudaklarının arasına yerleştirdi. Sigarasının ucunu gümüş rengi *Zippo'su* ile yaktığında dudaklarının arasında sallanan zehirden derin bir nefes çekti ve kafasını arkaya yaslayarak çakmağı tekrar cebine koydu, bakışları bütün dikkati ile akıp giden beyaz şeritlerdeydi.

"Bu araba senin mi?" diye sordum. "Motor ile gelmiştin."

"Oradan bakınca zengin birine mi benziyorum?" diye sordu sert bir sesle, gözleri bana dönecek kadar beni önemsemiyordu. Sözlerinin ardından

görüntüsünü uzun uzun incelerken, zihnimdeki ön yargı bulutlarının altında onu sağanağa maruz bıraktım, sırf görünüşü ile cevabımı alabilmek için.

"Evet," dedim hiç düşünmeden çünkü öyle olduğunu biliyordum.

Bu onu güldürdü. "Doğru tahmin."

"Ama bu, başkasının arabası," diye mırıldandım çünkü plakasında SİY yazmıyordu. "Neden motoruna binmedik?"

Silecekler hiç durmadan çalışıyor, sağanağın ıslattığı ön camı hayatın hızına uyum sağlamak istercesine korkunç bir telaşla siliyorlardı. Onun bakışları sileceklerdeydi, benim bakışlarımsa sadece onun profilinde ancak o benim aksime, meraklı gözlerle değil bir ölüyü andıran silik bakışlarla izliyordu karanlık gecede dökülen yağmurun dövdüğü ön camı.

Profilden burnu çok daha güzel duruyordu.

"Arkadaşımın arabası," dedi. *Arkadaşım* kelimesi dudaklarında dökülen tatlı bir zehirdi. Kaşları çatıldı. "Motoruma tanımadığım insanları, hele de kızları bindirmem. Epey meraklısın sen."

Bahsettiği yeşil gözlü, kahverengi saçlı o çocuk olmalıydı. Şu Kaner dedikleri çocuk. Sonay ile hemen hemen aynı yaşta görünüyordu, belki de ondan biraz daha büyük olabilirdi.

"Düşmanımı tanımak istiyorum diyelim," dedim ona doğru dönerek. "Sen de epey suskunsun. Söylesene, konu sadece kuralların ve emirlerin olduğunda mı aralanır o dudakların?"

Bana göz ucuyla bile bakmadı. "Yabancılarla konuşmam."

"Benimle konuşuyorsun," dedim.

"Beni buna mecbur bıraktın."

Yabancılarla konuşmam. Biliyordum, aksi takdirde ortalık bu kadar karışmış olmazdı. Sonay'ın yanına yaklaşmış olmazdım, Anka'dan zorla bunu öğrenmek zorunda kalmazdım. Bu partiye girebilmek için uğraşmazdım, sadece onu bir şekilde bulur ve yanına giderek sıradan bir şekilde konuşmaya başlardım ancak Songur Yakut zordu, insanı da kendisi ile beraber zorluyordu. Ona ulaşmak için çabalamak gerekiyordu. İnsanlarla konuşmaz, göz teması kurmaz... Kim bilir, daha neler vardı? Hayatı, dünyayı ya da tüm kâinatı avuçlarının içine hapsetmiş gibiydi, kendini kral ilan etmiği yetmiyormuş gibi bir de kendini herkesten üstün görüyordu.

"Evet, bunu biliyorum," dedim. "Konuşmadığını yani. Egonu tatmin etmek için her şeyi yapıyorsun."

Bana göz ucuyla baktı. Yeşil gözleri yüzümde dolanırken bir eli hâlâ direksiyonun üzerindeydi. Arabayı boğucu, gri sigara dumanı kaplamıştı ve bu

benim de canımın sigara çekmesine neden olmuştu. Derin bir nefes aldığımda boynundaki dövmeye baktım. *17* yazıyordu.

"Seni götüreceğim yerde herkes beni kralı olarak görüyor, bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "İçine girmek istediğin işin boyutunu bilmelisin. O kapıdan içeriye adımını attığında senin de *kralın* olacağımı bilmelisin."

Kralım olması... Bu kelime beni hâlâ güldürüyordu.

"Bu," dedim düşünceli bir sesle. Parmaklarımla oynuyor, yüzüklerimi çıkartıp takıyordum. Gergin olduğumda hep bunu yapardım. "Ne anlama gelir?"

"Ben ne istersem onu yapmak zorundasın."

Değildim. Yapmayacaktım. O istediği kadar küçük görsün, yine de onun için benim bildiğim sırrın bir önem teşkil ettiğini biliyordum. Aksi takdirde beni oraya götürmeyi kabullenmezdi. Bunu kendine de bana da itiraf edemese de ben biliyordum, Yakut'u köşeye sıkıştırmıştım.

"Songur, sırlar," diye mırıldandım dalga geçercesine. "Bir krala uykusunda saldırırlar."

"Valeri, krallar," diye mırıldandı benim gibi alaycı bir sesle. "Uykusunda bile saldırıya hazırlardır."

Cevap vermedim.

Buna hazır mıydı? Olamazdı. Bu sırrı bilen sadece Anka vardı, o da bunu Sonay'dan öğrenmişti. Başka kimse bilmiyordu, *ben hariç*. Bunu gizlemelerinin nedeni Songur değildi, onun başına bir şey de gelmezdi ancak Sonay bir hain ilan edilirdi, Anka'dan öğrendiğime göre bu *öldürülmek* demekti.

Hepsi sadece bir avuç katildi.

Ve ben, bir gece yarısı onların inine girmeye çalışıyordum.

"Torpidoyu aç," dedi arabanın hızı düştüğünde, gece kulüpleri ile dolu bir caddeye girmiştik ve araçlar oldukça fazlaydı, yol kalabalıktı. "Torpidoda bıçak var."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Araba onun değildi ki. "Araba senin değil."

"Kaner'den bahsediyoruz," dedi bu apaçık bir şeymiş gibi. "O piç kendi gölgesine bile güvenmez."

Torpidoyu açmadan önce ona döndüm. "Bıçağı ne yapacaksın?"

"Sadece dediğimi yap," dedi sinirle nefes verdiğinde. "Sorgulama, *sadece yap*. Eğer bana bu kadar asi davranırsan nasıl anlaşma yapabiliriz? Meraklı insanlardan hoşlanmam."

Alayla güldüm. Aman, onun gibi iğrenç bir adamın benden hoşlanıp hoşlanmaması da çok umurumdaydı ya sanki!

"Yakut," dedim alayla gülümserken. "Oradan bakınca benden hoşlanıp hoşlanmamanı umursuyor gibi mi görünüyorum?"

"Bilmem," dedi umursamazca omuz silkerek. "Buradan sana hiç bakmadım."

Sinirle dudaklarımı dişledim, rujum bozulacaktı ama umursamadım. Dediğini yaparak torpidoyu açtım ve bingo! Gerçekten de torpidoda bir bıçak vardı. Sadece bıçak yoktu. Torpido ağzına kadar ilaç kutuları ile doluydu.

"Dur," dedi tam çakıyı oradan alacağım sırada. "Ne yapıyorsun? Elini sürme ona."

"Bıçağın telepati yoluyla sana gelmesini mi sağlayayım?" diye sordum ona ters ters bakarak. "Neremle alacağım, ağzımla mı tutacağım?"

Bana bir uzaylıya bakıyormuş gibi baktı.

Sonra sabır dilenircesine kafasını iki yana sallayarak bana doğru eğildi. Kırmızı ışıkta durmuştuk, bu yüzden bunu rahatlıkla yapabilmişti. Üzerime eğildiğinde biraz geri gitmeye çalıştım, normalde insanların yakın temasından hoşlanmazdım ancak onun varlığı ve garip kokusu beni daha çok geriyordu. Sonrasında bıçağı aldı ve geri çekilerek arabayı çalıştırdı.

"Sigara mı kullanıyorsun sen?"

"Evet," diye onayladım onu.

"Hiç sigara içmedin."

Ona düz düz baktım. Beni mi izlemişti?

"İçesim yoktu."

Hiçbir şey demedi. Rahatsız edici araba yolculuğu çok değil, beş dakika sonra sona erdiğinde bir gece kulübünün önünde durduk. Hâlâ neyin içine girmek üzere olduğumun farkında değildim, gergindim ancak ona yol boyu beni nereye getireceğini sorsaydım bunu yapmayacağının da farkındaydım. Tek bir çarem vardı, o da duruma uyum sağlamaktı.

Aksi takdirde beni içlerine almazlardı.

"İn," dedi emredici ve sert bir sesle.

İndiğimde arabayı kilitledi ve ellerini deri ceketinin ceplerine sokarak yürümeye başladı, beni beklemedi bile. Deri ceketinin yakaları yine havadaydı, bu yüzden boynundaki dövmeler de kapanmıştı. Kaşlarım çatılırken onu izleyerek peşine takıldım, gece kulübünün girişine geldiğimizde kafamı kaldırıp mekânın ismine baktım.

Sarmaşık.

Kapının önünde dikilen iri yarı güvenlik görevlisi önce beni fark etti, ağzını açıp bana kimliğimi soracağı sırada Songur'un yüzünü gördü, Songur

ona tek bir kelime bile etmeden yanından geçerken o başını yere eğerek geri çekildi.

Mekâna girdiğimizde beni ilk karşılayan sigara dumanı ile karışık alkol ve ter kokusu oldu. Kırmızı neonlar her yerdeydi. Mekânın en ucunda büyük bir bar vardı, barın etrafında siyah koltuklar ve masalar vardı ancak orada oturan kimse yoktu. Hepsi devasa, mekânın neredeyse tamamını kaplayan dans pistinde dans ediyor ve kendilerinden geçmiş gibi eğleniyorlardı. Genel olarak adına uygun bir yerdi, her yeri yeşil sarmaşıklar sarmıştı ve oldukça estetik görünüyordu. DJ kabininin içinde bir adam vardı ve oldukça gürültülü dans müzikleri ile kalabalığı daha da kıvama getiriyordu. Diğer tarafta, dans pistinin karşısında büyük bir duvarda yeşil neonlarla mekânın ismi yazıyordu. Hemen altında ise devasa, kıvrımlı bir yılan motifi vardı. Damgalamışlardı sanki burayı. Yılanın ağzı açıktı ve zehrini saçmak istercesine dili, her yeri sarmış yalancı sarmaşıklara doğru uzanmıştı.

"Bu mu yani?" diye sordum ona yetişmeye çalışırken, umursamaz bir şekilde kalabalığın içinde ilerliyordu ve insanlar onu görünce geri çekiliyordu. "Songur," diye sesimi yükselttim, aslında müzik çok gürültülü değildi ancak insanlar öyleydi. "Buraya kendim de gelebilirdim, biliyorsun değil mi?"

Aniden bana döndü. "Sabırlı olman gerektiğini sana daha önce kimse söylemedi mi?" diye sordu sinirle dudaklarını yalarken, yürümeye devam ediyordu.

"Söylemedi," diye cevapladım onu. Daha önce hiçbir şey için sabırsız davranmamıştım ki.

"O zaman şimdi ben söylüyorum," dedi. "Sadece beni takip et."

Suratımı buruşturdum. Biraz daha böyle devam ederse suratına yumruğumu geçirecektim. *Gerçekten.*

Karanlık bir koridora doğru ilerledi ancak girmeden önce bir anlığına durdu ve kapıyı itmeden bir şifre girdi. Koridor çok karanlık olsa da sonunda loş bir ışık olduğu belliydi, ara sıra yanıp sönen floresanlar vardı ve burası tam anlamıyla yasaklı bölgeydi, nefes alan tek bir canlı bile yoktu. Müzik sesi kaybolmuştu, sadece onun adım seslerini işitiyordum. Korku ile atan kalbimin tekdemesine uyumlu olarak ilerliyordu.

Nihayet bir kapının önüne geldiğimizde duraksadı. İçeriden deli gibi bir müzik sesi geliyordu. *Eğlence, mekânın altındaki bir başka mekânda mıydı?* Kapının önünde durduğunda bakışlarım devasa kapıya çevrildi.

Zehir.

"Burası neresi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Nereye getirmişti beni?

"Yılanların yuvası," dedi. "İçeride yüzlerce Yılan var. *Zehrin kaynağı.* İstediğin buydu, değil mi? Buraya ulaşmak. Seni *yeraltı partisine* getirdim."

"Neden?" diye sordum. Neden bunu yapmıştı? Bana güvenmiyordu, benimle anlaşma yapmayı bile kabullenmemişti.

"Yaptığım her şey, Valeri Dinç," diye fısıldadı kulağıma eğilerek. "Senin sınavın."

"Ben Yılan değilim," dedim. "Beni içeri sokamazsın."

Yanıp sönen floresanlar tehlikeli gülümsemesini aydınlattı. "Burada kuralları sadece ben koyarım. Canım ne isterse o olur."

Ve kapıyı açtı.

Beni karşılayan ilk şey, yeşil neonlar oldu. Yukarıdaki mekânın aksine sadece yeşil neonlar vardı, yılan yeşilini andırıyordu sanki. Songur kapıyı kapatarak geçmeme müsaade ettiğinde dudaklarım aralanarak etrafı incelemeye başladım, biz gerçek eğlence kulübünün alt katında bir yere girmiş olsak da şu an ikinci kattaydık. Mekân alt katta kalmıştı ve diğerinden çok daha büyüktü. Doğrusu daha önce gördüğüm en büyük eğlence mekânı burasıydı.

Devasa bir bar vardı, yanında locaları andıran tüm koltuklar dolmuştu. İnsanlar bar tezgâhlarının üzerindeydi, o kadar eğleniyorlardı ki altında uzanıp giden koskocaman, yuvarlak pist bile onlara yetmemişti. Localarda oturan adamlar kumar oynuyordu, yanlarında kızlar vardı. Büyük bir kız grubu bar tezgâhının üzerindeydi ve dans pistindeki insanlar hayatları bundan ibaretmiş gibi dans ediyorlardı. Duvarlar yakut kırmızı renkteydi, içerideki yeşil ışıklara tezat oluşturuyordu. Dans pistini kaplayan insan denizi içerisinde onlarca öpüşen çift görebiliyordum, bazı erkeklerin başından aşağı şampanya dökülüyordu. Burada DJ çok daha hareketli ve yüksek sesli parçalar çalıyordu ama mekânı inleten dans müziği değil, insanların bağırışları ve kahkahalarıydı.

Daha önce insanların bu kadar eğlendiğine hiç şahit olmamıştım.

Duvardaki yılan motifi daha farklıydı. Çok daha büyüktü fakat kıvrımlara sahip değildi. Ayağa kalkmıştı ve kendiyle gurur duyup düşmanlarına hiçbir şans tanımıyormuş gibi şahlanmıştı. Ağzı aralıktı ancak dili zehrini insanlara saçmıyordu; ağzında, zehirli dili ile sardığı kan kırmızısı bir taşı tutuyordu.

Bunun *yakut* olduğunu düşündüm.

Ve sonra kırmızı neonla motifin altında yazan *Yakutlar* yazısını gördüm.

Songur önüme geçerek birkaç adım ilerledi. Balkon gibi bir yerdeydik, doğrudan aşağıyı görüyorduk ve buradaki merdivenler mekâna iniyordu. Önüme geçerek ellerini siyah, demir parmaklıklara koydu ve eseriyle gurur duyan bir ressam gibi kendini kaybetmiş kalabalığa baktı.

Gözlerimin önünde taçlı yakuttan bir kral belirdi.

"Krallığıma hoş geldin, Valeri."

3. Bölüm:
Nefesi Çalıntı Kurşun Asker

Yakut Kral'dan ruhu çalınmış bir akşam üzeri.
Onu görsen dersin, yoktur hissizliğinin bir benzeri.
Çünkü o babasının kurşun askeri.
Nefesi de zebir saçan gözleri gibi zemberi.

Cama çarpan yağmur sesinin yarattığı tıkırtı, sessizliği ikiye ayırıyordu.

İçinde dumanı hâlâ tütmekte olan kahvenin bulunduğu, üzerinde bir kardan adam motifi olan kupayı iki elimle tutarak dudaklarıma götürdüğümde, ellerim kahve sayesinde sıcacık olmuştu. Kahvenin kokusu, sıcak dumanı ile beraber burnuma doğru tırmanırken güzel kokuyu derin derin soludum.

Yorgun bakışlarım yağmurun düzenli darbelerle vurduğu pencereye geri döndü. Mutfaktan tabak sesleri gelmeye başladığında huzursuz bir şekilde kıpırdandım kıvrandığım kanepemde. Sessizliğe o kadar alışmışım ki, o kadar sızmıştım ki onun insanı çeken inlerine, o kadar karışmıştım ki sessizliğin kendisine; şimdi en ufak tıkırtı bile beni huzursuz ediyordu.

Tüm dünya sussun istiyordum.

Çok uzun zamandır.

"Bu evde yiyecek bir zıkkım yok mu?" diye bir ses yükseldi mutfaktan.

Anka'nın tiz sesiyle kaşlarımı çattım, yüksek ses gerçekten de tahammül edemediğim bir şeydi.

Ayaklarımı onurduğum siyah, pofuduk kanepeden aşağıya sarkıttığımda bakışlarım hole açılan salon kapısına döndü. Mutfağım salonun hemen yanındaydı, bu yüzden kulağımın dibinde bağırmış gibi hissetmiştim.

"Sana diyorum, Valeri!" diye bağırdı tekrardan.

Sinirim bozulmuş bir şekilde yüksek sesli bir nefes verdim, zaten kafamın içinde bağırarak kaçmamı istememe yetecek kadar yüksek ses varken sığındığım bu evde de ses olmasına katlanamıyordum.

"Makarna yap işte," dedim ayağa kalkıp mutfağa doğru ilerlemeye başladığımda. "Çekmecede makarna vardır illaki."

Ev küçücüktü, o kadar küçüktü ki eskiden yaşadığım evde sahip olduğum odanın bile bu evden daha büyük olduğunu rahat bir şekilde söyleyebilirdim. Çıplak ayaklarım buz gibi olan parkelere değdiğinde ürpererek ellerimi üzerimdeki siyah poların ceplerine soktum. Ev fazla soğuktu, nedenini anlayamadığım bir şekilde asla tam olarak ısınmıyordu.

"Makarna falan yok ya burada," dedi huysuz bir şekilde. "Kahve ile mi besleniyorsun sen? Çünkü bu mutfakta olan tek şey kahve. Yemek yok. Kırk beş kilo olmandan anlamam lazımdı zaten hiçbir şey yemediğini. Hata bende."

Tam o sırada en az salon kadar küçük olan mutfağa adımımı atmıştım. Gözlerimi ovuşturdum. Altımda paçaları yerlere sürünen siyah bir pijama altı, üzerimde kalın bir uzun kollu, onun üstünde ise kalın, siyah bir polar vardı. Saçlarımı dağınık bir topuz yapmıştım, uyanalı sadece yarım saat olduğundan yüzüm gözüm de şişti. Saat akşamın yedisiydi ancak uyku düzenine sahip olmadığım için sabahın yedisinde uyuyup bu saatte uyanmıştım işte.

Eve gelir gelmez kendimi yatağa atmıştım, bir saniye bile beklememiştim. Muhtemelen makyajım akmıştı, rimel yüzünden kirpiklerimin yapış yapış olduğunu tahmin edebiliyordum ancak yine de temizlemek için bir girişimde bulunmamıştım henüz.

"Umay almıştır bir şeyler," dedim soğuktan çatlayan dudaklarımı yaladığımda. "Oradadır. Sen bulamamışsındır."

Sesim o kadar cılızdı ki sanki bedenine hapsolmuş bir zihnin içinden değil de toprağın altına gömülmüş bir ölünün cesedinden dökülüyordu kelimeler.

"Sen iyi misin?" diye sordu, bakışlarının bana döndüğünü hissetsem de ona bakmadım.

Çok değil, sadece beş dakika önce kapıyı çalarak eve adımını atmıştı ve doğrudan mutfağa girmişti, tek bir kelime bile etmemiştim. O gelmeden çok kısa süre önce uyandığımdan pek de kendimde değildim, sabit bakışlarım sadece yağmur damlalarının durmadan vurduğu pencereye odaklanmıştı.

Düşünüyordum.

İyi miydim?

"İyiyim," dedim düz bir sesle. Bu ezberlenmiş bir cevaptı. "Neden?"

"Solgun görünüyorsun," dedi su ısıtıcının içine su doldururken. O sırada mutfaktaki sandalyelerden birine oturmuştum ben de.

Kaşlarım çatıldı. Solgun mu görünüyordum? Belki de onlara bu kadar yaklaşmak, ağabeyimin katilleri arasında olmak iyi bir fikir değildi.

Belki de bu, ölmek için yalvaran ruhumun ilacı olan intihara kavuşmak için büyük bir adım demekti.

"Sen neden geldin?" diye sordum birden, lafı dolandırma gereği bile duymadan.

Ters bir insandım. Babam yüzünden.

Bırakamıyordum. Onun bende sebep olduğu şeyleri öylece bırakamıyordum.

Babamı arkamda bıraksam bile kâbuslarımın beni uyanık tuttuğu gecelerde babamın elleriyle şekil verdiği bu kızı, ellerimden alınan o kızı bir türlü arkamda bırakamıyordum.

Unutamıyordum benden çalınan onca şeyi.

Durduramıyordum *eğer benden onca şey çalınmasaydı nasıl biri olurdum* diye düşünmeyi.

Mutlu olabilir miydim o zaman? Hiç değilse yaşıyormuş gibi hisseder miydim?

"Dün gece ne olduğunu anlatman için, küçük hanım," dedi gözlerini kısarak. "Seni tam otuz iki kere aradım. Otuz iki." Bakışları yüzümde dolaştı, bir ipucu arıyordu ancak yüzüm ifadesizdi. "Neden açmadın?"

Görmedim, diyerek geçiştirebilirdim fakat görmüştüm. Yalan söyleme gereği duymadım, bununla uğraşacak birisi değildim.

"Açasım gelmedi çünkü."

Yüzüme dik dik baktı. Aslında beraber geçirdiğimiz onca seneden sonra ne kadar dobra olduğuma alışması gerekiyordu ancak ayrı kaldığımız sürede nasıl bir insan olduğumu unutmuştu sanırım. Gözleri birkaç saniye gözlerimde takılı kaldı, sonrasında kafasını sallayarak buzdolabına doğru ilerledi.

"Nasıldı?" diye sordu beni duymazlıktan gelerek. "Ne oldu? Konuştu seninle, değil mi? Anlat her şeyi."

Bakışlarım donuklaştı. Bahsettiği kişi zihnime bir karabasan misali çökerken, ellerim masanın üzerine bıraktığım sıcak kahve kupasını sardı.

"Alo," dedi Anka sesini yükselterek. "Yine daldın gittin, ne oluyor ya sana? Songur Yakut ile ne oldu, anlatsana."

"Hiçbir şey," dedim.

"Hiçbir şey?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Neden bu kadar meraklanmıştı bu konuda? "Seni Sarmaşık'a götürmedi mi?"

Gözlerimi kıstım. Yalan söyleyemezdim. Arabaya bindiğimi biliyordu. Ona bu kadarını söylemiştim. Ama ona hiçbir şey anlatmak istemiyordum, bir şeyler öğrenip bu olaya karışmasını istemiyordum çünkü bu, onun başını belaya sokardı.

"Götürdü," dedim yutkunarak. "Bu kadar. Mekânı gördüm ve eve geldim, istediği zaman bana ulaşacağını söyledi. Sadece beklemeliymişim." *Beklemeliymiştim* kelimesini söylerken parmaklarımla tırnak işareti yapmıştım.

Aptal herif, canımı fazla sıkıyordu. Mekânda sadece yarım saat falan kalmıştım. Onun işi çıktığından ayaklanmıştı, bu benim de gitmek zorunda olduğum anlamına geliyordu çünkü kolumda bir yılan dövmesi falan yoktu. Eğer beni orada görürlerse benim için pek de iyi şeyler olmazdı.

Bu yüzden o, ona gelen telefonla anında ayaklandığında ben de onu takip etmiştim. Kalabilirdim ama kalsam ne olacaktı sanki, aralarına mı karışmış olacaktım? Mekândan çıkmıştık ve bana, istediği zaman beni bulacağını söylemişti. Hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Beni nasıl bulacaktı ki? Yine de o an bunu umursamamıştım.

"Bir telefon geldi," dedim umursamaz görünmeye çalışarak. "Anında ayaklandı. Koşarak gitti. Ben de eve geldim işte."

"Seni o bırakmadı mı yani?" diye sordu kafası karışmış gibi. Ona kaşlarımı çattım. Neden o bırakacaktı ki? "Kimdi arayan, gördün mü ismini?"

Kaşlarım çatılırken işaret parmağımı kaşlarımın ortasında oluşan çukura bastırdım. "*Hemen geliyorum, baba*, dedi," dedim umursamaz bir sesle. Anka neden bu kadar ilgiliydi? "O hâlde arayan babası oluyor sanırım."

Anka sesli bir şekilde homurdandı. "Bitmiyor bu adamın emirleri bir türlü."

Su ısıtıcısı öttüğünde suyu tencereye boşaltıp, az önce olmadığını iddia etmesine rağmen çekmeceden çıkardığı makarnayı da tencerenin içine boşaltığında ona *ben demiştim* dercesine baktım, anladığını biliyordum ancak bunu umursamadı.

Onu nereden tanıyordu? Kaşlarım çatıldı. Nasıl bir oyunun içine düşrüysem herkes birbirini tanıyordu bu lanet yerde. Herkesin birbiriyle bir alakası vardı, bir şeyler kazanmak için herkes bir diğerini ortaya atıyordu.

Tam anlamıyla bir cehennemin içine düşmüştüm.

Sesli bir şekilde nefes verdim. Anka yaptığı makarnayı bir tabağa koydu. Saat akşam yedi olmasına rağmen ben henüz yeni kalkmıştım, henüz bir şey yememiştim. Ama o evime aç kurt gibi düşmüştü. Bu yüzden sanki birkaç saniye daha yemezse ölecekmiş gibi makarnaya saldırdığında ben de elimde

tuttuğum kahve bardağından bir yudum aldım. Belki bir tane muz falan yiyebilirdim, nedense iştahım yoktu.

Zihnimin içinde dönüp duran düşünce, beni hep aynı zindana hapsediyordu.

Ağabeyimi öldüren kişi, o pis örgütün içindekilerden biriydi.

Ama bunun onunla bir ilgisi yoktu. Bunu biliyordum. Önceden her ne ile ilgileniyorsa, bu işle ilgilenmediği kesindi. Anka, onun henüz yeni döndüğünü söylemişti.

Ondan önce Songur Yakut kayıptı.

"Ne düşünüyorsun böyle?" diye sordu Anka gözlerini kısarak.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Sadece zihnimin içinde oradan oraya savruluyordum.

On yedi yaşındayken zihnimin içinden sağ çıkamayacağımı düşünürdüm.

O kadar oradaydım ki bir türlü dışarıya taşamıyordum. Gerçekten arkadaşlarımın yanında değildim hiçbir zaman, akşam zorla oturduğum o masada önüme gelen yemek en sevdiğim yemek olsa bile bir tat almıyordum. Sevdiğim bir şarkı çalsa umursamıyordum mesela, bir satır okuyordum herhangi bir kitapta fakat dalıp gitmem saniyelerimi bile almıyordu.

Yirmi yaşındaydım ve hâlâ aynı durumdaydım.

"Hiçbir şey," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Dedim ya sana, dersim yok bugün. Stüdyoya gideceğim. Ama ondan önce Sonay'a ulaşmam lazım."

"O neden?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Tamam, Songur'a ulaştın. Bir Songur'un yanında bir Sonay'ın yanında görünemezsin. Kendini açık hedef hâline mi getirmek istiyorsun?"

"Umurumda bile değil," dedim. "İlgi çekmeyi falan bekleyemem. O lanet herifin de keyfini bekleyecek hâlim yok." Gözlerimle kolumu işaret ettim. "İhtiyacım olan buraya bir dövme. Oyalanacak zamanım yok."

"Kaner'in yanına gidip bir şeyler öğrenebilirsin," dedi birkaç saniye düşündükten sonra. Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Dedim ya sana, Songur'un ekibinden işte. Hem o iyi birisi, Sonay salağı gibi başına bela açmaz. Sonay'a çok güvenme, hem bir Karga hem de şekil değiştiren, sülük gibi bir şey."

Bunu bana söylemesi o kadar saçmaydı ki dudaklarımın iki yana kıvrılmasına engel olamadım. Benden bahsediyorduk, Valeri Saka Dinç'ten, ayaklı güven problemi olan kızdan.

"Saçmalıyorsun," dedim kahvenin hepsini bitirerek kupayı masaya koyduğumda. "Benim ona gerçekten güveneceğimi düşünüyor olamazsın."

"Ama Songur'a güvenirsin," dedi alaycı bir sesle. Arkasına yaslanarak ellerini göğsünde bağladığında mavi gözleri üzerime dönmüştü. Kaşlarımı

kaldırarak ona kısık bir bakış attım. Gerçekten de bunca senedir beni sadece bu kadar mı tanımıştı? Oysa onun basit bir olayda verdiği ufacık tepkiler bile benim zihnimdeki defterlerde kayıt altındaydı.

"İmkânsız."

"Valeri, tatlım," dedi alaycı bir sesle. "Songur Yakut kurbanlarını kendi ayağına, kendi istekleri ile getiren bir avcıdır." Kaşlarımı çatarak ona baktığımda umursamadan devam etti: "Ama onun kurduğu tuzakların tehlikesi yola bıraktığı ağlardan değil, cazibesinden gelir."

"Anka," dedim gerçekten bezmiş bir sesle. Ne saçmaladığını kendi içinde tartmaya çalışıyordu kafamın içindeki Saka ancak cevaplar yetersizdi. "Gerçekten saçmalıyorsun."

"Öyle olsun," dedi umursamaz bir sesle. "Yine de Sonay bir Karga olduğundan, Yılan olmak için çabalayan birisi olarak onun yanında görünmen pek mantıklı ve sağlıklı olmaz. Hem Sonay'ın açısından hem de senin açından."

Bunu bir saniye için kafamda tarttım. Aslında haklıydı. Beni kimse tanımıyor olsa da Sonay, bu işin içinde olan birisiydi. Üstelik onun, Songur'un üvey kardeşi olduğunu ben bile biliyorsam başka bilen kişiler de olmalıydı. Ne kadar kimsenin bilmediğini söyleseler de... Onların beni görmesi, kafamın içindeki planları sadece çıkmaza sürüklerdi.

Bu yüzden Kaner'in yanına gitmek daha mantıklı bir seçenek gibi geliyordu. Hem Anka onun iyi birisi olduğunu söylemişti, değil mi? Ona katılanmak, Sonay salağına katlanmaktan çok daha basit olacaktı.

"Tamam, tamam," dedim kafamı sallayarak. "Bana Kaner'in adresini ver."

"Ona benim arkadaşım olduğunu söyleyeceğim," dedi. "O kimseye güvenip kolay kolay konuşmaz."

Telefonunu çıkarıp mesaj yazmaya başladı. Büyük ihtimalle Kaner'e yazıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak dizlerimi karnıma doğru çektim. O kadar yorgun hissediyordum ki kendimi, bir türlü uyuyamayacağımı bilsem de kafamı şu mutfak masasının üzerine yaslamaktan alıkoyamıyordum.

"Yazdım ona," dediğinde kafamı salladım. "Evden çıkacakmış bir saatte. O zamana kadar yetiş." Kaşları çatıldı. "Ona ne diyeceksin ki?"

Ayağa kalkarak mutfağın kapısına doğru ilerledim, ona cevap vermemiştim bile. Koridorda ilerleyerek önce banyoya girdim. Suyu en sıcak seviyeye ayarladım. Böyle duş almayı seviyordum, her ne kadar tenim kıpkırmızı olsa da bu vazgeçemediğim bir alışkanlık hâlini almıştı.

Derin bir nefes vererek üzerimdekileri çıkardım ve kirli sepetine fırlattım, kaynar su başımdan aşağıya akmaya başladığında gözlerimi kapatarak kendi kafamın içindeki kafeslerden birinin içine girdim.

Ne zaman düşüncelere dalsam, kafamın içindeki varlığından haberimin olmadığı yeni bir kafese giriyormuşum gibi hissediyordum.

Sorun şuydu ki Songur Yakut'a güvenmiyordum. Bahsettiğim güven, ona bir dal gibi tutunarak uçurumdan düşmekten kurtulacağım gibi bir şey değildi tabii ki. Dudaklarından dökülenleri gerçekleştireceği konusunda tamamen inançsızdım.

Belki de beni ciddiye almamıştı. Belki de Sonay'ın tehlikeye atılacak olması umurunda bile değildi. Onun bakışlarından bir şeyler çekip alabileceğimi düşünmüyordum. Onu okuyabileceğim konusunda tamamen inançsızdım.

Bir keresinde babam bana, inançsızlık ile güvensizliğin çok farklı şeyler olduğunu söylemişti. Ona karşı çoğu şeyi görmezden gelmek istesem de dudaklarından çıkan kelimeler hangi zehre bulanıyorsa kafamın içinde bir çukur yaratıyorlardı kendilerine, bütün toprağı çürütecek olsalar da oraya kazınıyorlardı.

"*Biri senin güvenini sarsarsa, hayatta tek seçeneğin bu olsa bile ona artık güvenemezsin,*" demişti bana, sesinin hâlâ zihnimin içinde çınlayışını işitebiliyordum. "*Fakat biri senin inancını sarsarsa, sadece o değil, tüm dünya dizilse karşına inanamazsın kimsenin ağzından çıkanlara.*"

Güven hissi, tek bir insanda harcanıp gitmiyordu. Yaralar bırakıyordu belki, attığınız diğer adımların daha sağlam olmasına ve karşınıza çıkan her insana şüphe ile bakmanıza neden oluyordu ancak bir şekilde size kendini hatırlatıyordu, gömüldüğü mezardan kafasını uzatabiliyor ve eskisinden bile daha canlı bir şekilde hayata devam edebiliyordu.

Fakat inanç öyle değildi. Birisi sizin inancınızı kırdığında onu avuç içlerine alıyor, sizinle alay edercesine sıkıp yok ediyordu. Ve inanç yok olduğunda sadece o inanca değil, sadece insanlara değil, tüm dünyaya karşı ruhunuzda umut beslemeyi bırakıyordunuz.

Babam, benim tüm inancımı kırmıştı.

Ve onlar da inancın beni attığı o iğrenç, dipsiz uçurumdan kurtulmak için tutunduğum tek dal olan ağabeyimi benden çalmıştı.

Saçlarımı durulayarak sıcak suyu kapattığımda kenara koyduğum bornozu giyerek hızlıca duştan çıktım. Saçlarımı beyaz bir havluyla kuruladım, saçlarım hoşuma gitmeyecek kadar düz ve inceydi, bu yüzden yıkadığım zaman birbirlerine giriyorlardı. Saçlarımı taramaktan da nefret ediyordum, küçüklükten beri nefret ederdim.

Havluyu açarak kenara fırlattım. Lavabonun üzerinde duran gümüş rengi tarağı alarak saçlarımı özensizce taramaya başladım, bazen o kadar sert tarıyordum ki saç diplerim acıyordu.

Eskiden saçlarımı annem tarardı.

Her zaman yumuşak hareketlerle tarardı ve bunu yaparken çok güzel saçlarım olduğunu söylerdi. Yatağın üzerinde bağdaş kurarak otururdum duştan çıktıktan sonra, o da odama gelerek saçlarımı taramaya başlardı. Günümün nasıl geçtiğini, gereksiz yere sinirlendiğim her saçma anımı anlatırdım ona ve o her zaman sessizce dinlerdi. Şimdi geriye dönüp baktığımda annemle geçirdiğim vakitleri, onunla ilgili şeyler dinlemek yerine bunları anlatarak harcadığım için deli gibi pişmandım.

Bana sadece gülerdi. Babam ile o kadar zıtlardı ki bazen hayal dünyamda sadece annem, ağabeyim ve benim olduğumuz bir ev kuruyordum. Bedenim, babamın bizi hapsettiği küçük bir akvaryumda hareket etse de kafamın içinde hep orada olurdum. Hâlâ öyle hissediyordum. Şimdi ikisi de olmamasına rağmen... Zihnimdeki o ev, yaşanabilir tek yerdi.

Çocukluğumda her şey çok güzeldi. Bahçeli, küçük bir evimiz vardı. Sonrasında taşındığımız o evin yanında bir kulübe sayılacak kadar küçüktü ama gerçek bir ev gibi hissettiriyordu. Babam vardı. O zaman vardı. İşle o kadar kafayı yememişti. Eve en geç yedide gelirdi, hep beraber akşam yemeğine oturmadığımız bir gün bile olmazdı.

Annem vardı. Daima yanımdaydı. Ben uyumadan önce bana masallar okur, saçlarımı okşayarak rüyalarıma uğurlardı beni. Gözlerimi sımsıkı yumardım hissettiğim huzurun içinde mayışırken, hatırlıyordum bu hissi, sadece hatıralarımda kalmıştı şimdi. O yanımdayken göz kapaklarıma düşecek hiçbir görüntünün bana zarar vereceğini düşünmezdim karanlığa kendimi teslim ederken.

O gittikten sonra uzun bir süre uykuya dalamamıştım.

Uykuya dalmayı başardıktan sonra ise... Uyanmak zor gelmeye başlamıştı.

Çünkü sabah kalktığımda annem yanımda olmayacaktı.

Bir daha hiç olmayacaktı.

O gittikten sonra sadece ağabeyime tutunmuştum.

O da gitmişti.

Sımsıkı tutunduğum her elin sahibi öylece gitmişti.

Kimi sevsem gidiyordu.

Tarağı sert bir şekilde lavaboya bıraktım. Odama ilerlerken Anka'nın bağırarak telefonda konuştuğunu duydum ancak onu umursamadım. Kapıyı kapatıp kilitledim, bu bende rahatsız edici bir tik oluşturmuştu artık. Girdiğim her odanın kapısını kilitliyordum.

Dolaptan siyah, deri bir pantolon aldım, ilk elime gelen bu olmuştu. Tişörtlerimin olduğu kısımdan siyah bir body çıkardım. Çekmeceden de siyah iç çamaşırlarımı çıkararak hızlıca üzerime geçirdim. Kıyafetleri de hızlıca giydiğimde masanın üzerinde duran makyaj malzemelerime baktım. Sadece kapatıcı sürdükten sonra en sevdiğim bordo ruju elime alarak, aynada kendimle göz göze gelmeden dudaklarıma sürdüm.

Saçlarımı kurutmayı sevmiyordum ancak bu kadar ıslak saçla dışarı çıkarsam hemen hasta olacağımı da biliyordum. Bu yüzden tekrar banyoya ilerledim. Anka hâlâ bağırarak telefonda konuşuyordu ancak umursamamaya devam ettim. Kim bilir, yine ne saçmalıklar açmıştı başına da onlarla uğraşıyordu! Saçlarımı hızlıca kuruttuktan sonra salona doğru ilerlemeye başladım, hava tamamen kararmış ve Anka telefonla konuşmayı kesmişti.

"Sen nasıl bu kadar hızlı hazırlanıyorsun ya?" diye sorduğunda omuz silktim, tezgâhın üzerindeki sürahiden bir bardağa su doldurdum.

"Çıksana haydi," dedi beni ittirerek. Suyu içip bardağı kenara koymuştum bu sırada. "Ben de mekâna gideceğim, Sonay yine bir boklar yemiş."

Bu çocuğun vasfı ya da amacı neydi ram olarak?

"Bu çocuğun amacı ne?" diye sordum, o sırada üzerime askıdaki deri ceketimi geçirmiştim. Anka da beni takip ederek siyah, şişme montunu giydiğinde siyah spor ayakkabılarımı ayağıma geçirerek dış kapıyı açtım. Kenarda duran ve çoğu zaman değiştirmeye üşendiğim siyah çantanın içine telefonumu atarak çantayı omzuma astım.

"Ortalığı karıştırmak," dedi Anka. "Anlamıyorum, tüm iyi genleri Songur'a mı vermiş annesi? Buna hiçbir şey kalmamış mı?"

Kaşlarım çatıldı. Kapıyı kilitledikten sonra asansörü çağırdım, beşinci katta olduğumdan yürümeye üşeniyordum her zaman. "Annesi mi?"

"Aynen," dedi. "Anneleri aynı kişiymiş."

Anka, Sonay'a ne kadar küfrediyor olsa da arkadaş olduklarını biliyordum. Sanırım Sonay, kimsenin tam anlamıyla sevemediği ama tam anlamıyla nefret de edemediği birisiydi. Bazen Anka'yı çileden çıkarıyordu ancak sonra bir iyilik yaparak tüm saçmalıkların üstünü örtüyordu. Bunu bana Anka anlatmıştı, anladığım tek şey Sonay'ın kafasının çok karışık olduğuydu. Belki de kimlik karmaşası yaşıyordu, nereye ait olduğunu ya da ne yapmak istediğini bilmiyor olabilirdi, yaptığı şeyler öteki türlü fazla anlamsızdı.

Asansörün kapısını kapatırken ona bir cevap vermedim. Zemin katın tuşuna bastığımda asansör hareket etmeye başladı, Anka düzleştirdiği saçlarını montunun dışına atarak asansörün aynasında kendine baktı.

"Kaner'e selamımı söylersin," dedi asansörden inip binadan dışarı çıktığımız sırada. İmalı sesine donuk bakışlarla baktım.

"Kaner ile aranda bir şey mi var?" diye sordum, sesi o kadar imalı çıkmıştı ki bunun normal bir selam olmadığını anlamıştım.

"Takılıyoruz bazen," dedi cebinden telefonunu çıkarırken. "Benimle mi geleceksin, taksi ile mi geçeceksin?"

"Öylece çocuğun evine mi gideceğim?" diye sordum. "Sen gelmeyecek misin?"

"Kaner bu," dedi sanki onu tanıyormuşum gibi. "Karıncayı bile incitmez o. Eğer korktuğun buysa... Tek git işte, işim var benim."

Ona ters ters baktım. Eğer gelmek istemiyorsa onu zorlayacak hâlim yoktu. Görüşürüz bile demeden arkamı döndüm, hemen bir taksi çevirerek Anka'nın bana attığı konumdaki adresi söyledim ve arkama yaslanarak akıp giden şeritleri izlemeye başladım.

O çocuktan korkmuyordum tabii ki. Zaten evden çıkacaktı, bu yüzden çıkmadan önce onu yakalamam lazımdı. O yüzden kapısına kadar gidiyordum ya, belki gideceği yere gitme fırsatım olurdu, belki onu kandırabilirdim. Songur Yakut bana istemediği bir şeyi verecek gibi durmuyordu, üstelik kabul ettiğini ve bende istediği bir şey olduğuna karar verdiğini de söylemişti ancak istediği her ne ise yerine getirmeyi düşünmediğim için onun da bana istediğim şeyi vermeyeceğini düşünmeye başlamıştım.

Ayrıca beni bulacağını söyleyerek geçiştirmişti resmen. Adresim, telefon numaram, okulum... Hakkımda bildiği tek şey ismimdi, beni nasıl bulmayı planlıyordu? Bulamazdı işte, beni başından savmak için söylemişti.

Ama benim onu rahat bırakmaya hiç ama hiç niyetim yoktu.

Aradan geçen yaklaşık yirmi dakikanın sonunda taksi, verdiğim adreste durduğunda ücreti ödeyerek indim.

Evin önündeki siyah, demir kapıya doğru ilerlerken evin arka bahçesindeki havuzu göz ucuyla görebiliyordum, karşısında da büyük bir hamak vardı. Yanda büyük bir köpek kulübesi gördüğümde bu gerilmeme neden olmuştu çünkü köpeklerden çok korkuyordum.

Kapının önündeki mermer basamakları yavaş adımlarla çıktım, etrafı aydınlatan tek ışık kapının önündeki sokak lambasıydı. Kapıda bir zil olmadığından dolayı büyük tokmağı kaldırarak kapıya üç kere vurdum, bakışlarım yerdeki siyah paspasa düşmüştü.

Birkaç saniye sonra kapı açıldığında kafamı kaldırarak karşımdaki çocuğa odakladım gözlerimi. Kahverengi, dalgalı saçları ve yemyeşil gözleri ile karşımda duran yabancı, geçen akşamki partide Songur Yakut'un yanında

gördüğüm çocuktan başkası değildi ancak şimdi sert yüz hatlarına tezat olan yumuşak bir ifade vardı gözlerinin içinde.

"Valeri?" dedi sorar gibi. Anka tabii ki adımı söylemişti. Kafamı salladım. "Kaner ben de." Dalgalı saçlarını karıştırdı. "Zaten biliyorsun, saçma oldu şimdi. Neyse, ben mekâna kadar yürüyecektim. Yürürken konuşuruz diye düşünmüştüm ama işlerim uzadı. Beş dakika duş almam lazım."

"Tamam," dedim kafamı sallayarak. "Bekliyorum ben seni. Hazırlan sen."

"Dışarıda mı bekleyeceksin?" diye sordu. "Hava buz gibi kızım, içeride bekle işte."

Eğer bahçede beklersem... Köpek kulübesi vardı. Bu da demekti ki köpek de vardı. *Bravo, parlak zekâ. Nasıl kurdun bu bağlantıyı sen ya?* Evet, bahçede köpek vardı ve köpek olması demek... Kaner gelene kadar benim bahçede saklambaç oynayacağım anlamına geliyordu. Köpek kulübesine tekrar baktım, bu kadar büyük bir kulübenin içinde ne kadar büyük bir köpek kalıyordu, kim bilir?

"İyi misin sen?" diye sordu bana garip garip bakarken. "Beyaza döndün iki saniyede."

"İyiyim," dedim. "Geçeyim ben içeri, haklısın. Köpeğin var galiba." Sesim o kadar umursamazdı ki az kalsın köpekle oynamak için sorduğuma ben bile inanacaktım. "Nerede?"

"İki tane köpek var içeride," dedi, kendi kendine gülmeye başladığında belli olan gamzelerine bakarım. Kaşının yanında ufak bir yara izi vardı. "Zifir ısırmaz, çok uslu bir kız ama Yakut için aynısını söyleyemiyorum."

İki köpek mi vardı içeride? Gözlerim büyürken kendimi sakin olmaya zorladım ancak avuç içlerim terlemeye başlamıştı bile. Bunu ne kadar yenmeye çalışsam da lanet postacı yüzünden bu korku bir kere aklımın karanlık köşelerine saklanmıştı, onu bir türlü yenemiyordum.

"Öyle mi?" diye sordum. Köpeğinin adını neden Yakut koymuştu ki? "Hangi tür bu köpekler?"

"Birisi Sibirya Kurdu," dedi Kaner, nedense gülüyordu. "Diğeri Trabzon Zerdavası."

"Trabzon neyi?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Trabzon'a özgü bir av köpeği," dedi içeri girmem için işaret ederken. "Yeni sahiplendim, aşıları da tam değildi, kuduz falan olabilir."

Gözlerim irileşti ancak ciddi olmadığını biliyordum, kapının önündeki bu garip anı daha fazla uzatmak istemediğimden içeri girdim.

"Sen ilerideki misafir odasına geç," dedi gözleri ile işaret ederken. "Zift eve girse bile oraya girmez." Ah, söylemesem bile korktuğumu anlamıştı. "Geliyorum ben on dakikaya, sonra mekâna geçeriz."

Bakışlarım, üzerindeki hâki renkli kısa kollunun açıkta bıraktığı yılan dövmesine takıldığında kafamı salladım, Yakut'unki kadar büyük ve detaylı olmasa da oldukça büyük bir dövmeydi.

O duş alırken ben de ona diyeceklerimi kafamda ölçüp biçebilirdim. Bakışlarım devasa salonda dolaştı. Ev çok büyük olsa da abartılı bir tarzda döşenmemişti. Salon ile mutfak birleşikti, mutfak da salon da açık gri renginde ydi. Salondaki bir duvarın tamamı camdı, doğrudan arka bahçedeki havuzu görüyordu.

Kaner bir şey demeden, büyük ve açık renkli L koltuğun yanındaki mermer merdivene doğru ilerlemeye başladı. Sanırım ev üç katlıydı. Bakışlarımı koltuğun önündeki büyük sehpaya çevirdim, üstünde üç farklı sigara paketi vardı. Duvarlar soğuk ve bomboş duruyordu, merdivenin yanındaki duvar hariç. O duvarda büyük bir yılan resmi vardı ancak baskı falan yapılmamıştı, birisi tarafından özenle çizilmişti. Siyah renkteydi, çizen kişi o kadar yetenekliydi ki yılanın pulları bile gerçekmiş gibi gözüküyordu. Gözlerimi o duvardan çekerek duvara sabitlenmiş büyük ekran televizyonun yüksek vitrinine çevirdim, bir sürü çerçeve vardı vitrinin üstünde. Adımlarım istemsizce oraya ilerlemeye başlamıştı fakat gözlerim odayı turlayıp duruyordu.

Çerçevelerin hepsi siyahtı ve aynı boyuttaydı. Kaşlarım çatılırken eğilerek ilk fotoğrafa baktım. Fotoğrafta dört kişi vardı. İkisi önde, diğer ikisi arkadaydı. Önde, en sağda olan kişi Kaner'di; fotoğraf belli ki bu salonda çekilmişti ancak ev, şu an olduğunun aksine bir savaştan çıkmış gibi duruyordu. Kaner, elindeki büyük şampanya şişesini, önünde eğilmiş olan bir çocuğun ağzına döküyordu. Çocuğu tanımıyordum, seçebildiğim tek şey üzerindeki lacivert tişört ve saçlarının üzerindeki siyah fötr şapkaydı. Hemen arkalarında Sonay vardı; sırtını hafifçe eğmiş, ağzına şampanya dökülen kişiye kahkaha atıyordu. Gözlerimi ondan ayırdığımda kaşlarım yavaşça çatılırken dudaklarım aralanmıştı.

Fotoğrafın dördüncüsü Songur Yakut'tu. Üzerinde, diğerlerinin aksine kısa kollu bir tişört değil, deri bir ceket vardı. Siyah, dalgalı saçları şimdi olduğu gibi değildi, üç numaraydı. Kaşlarım çatılırken onu daha dikkatli inceledim, saçı böyleyken daha yakışıklı görünüyordu. Dudaklarının arasında bir sigara, sol elinde neredeyse bitmiş olan büyük bir viski şişesi vardı ve öne doğru eğilmiş olan kardeşinin omuzuna gevşek bir şekilde kolunu armıştı.

Dudaklarında silik bir kıvrım yer alsa da yüzündeki ifade sertti, yeşil gözleri kısılmıştı, başka bir yere bakıyordu. Kameraya bakmayan tek kişi oydu.

Fotoğrafın altında, *Doren herkesin üstüne kusmadan beş dakika önce,* yazıyordu.

Diğer fotoğraflara bakacağım sırada, Kaner'in içerideki odaya geçmemi söylediği aklıma geldi. Belki bunlara böyle bakarsam rahatsız olurdu, çocuk bana bu kadar kibarken böyle yakalanmam hoş olmazdı. Ayrıca kapıdan bir tıkırtı gelmişti, eğer Zift evin içine girdiyse salona gelebileceğini söylemişti.

Bu düşünce zihnime düştüğü gibi salonun sonunda, merdivenin karşısında olan karanlık hole doğru ilerlemeye başladım. Koridorda üç oda vardı; birisinin kapısı kapalıydı, diğeri en az salon kadar büyük olan oturma odasıydı. Dev ekranın karşısındaki pofuduk koltuklar ve yanlarındaki oyun konsollarına bakılırsa burada oyun oynuyor olmalıydı. Odaya ilerlemek için bir adım attığım sırada kapısı açık olan çaprazdaki odadan kısık bir ses yükseldi.

Sesin geldiği odaya ilerlerken gözlerimi kısmıştım, garip garip sesler duyduğumu düşüneceğim sırada bir ses daha yükseldi. Elimi aralık olan kapıya koyarak içeri baktım. Kenardaki spor aletlerini gördüğümde kaşlarımı çatarak sesin nereden geldiğini anlamak amacıyla kapıyı açtım. Bununla beraber şaşkınlığın bütün bedenimi ele geçirmesi uzun sürmemişti. Gözlerimin irileşmesini engelleyememiştim. Çünkü Songur Yakut, karşımdaki demire asılmış bir şekilde barfiks çekiyordu ve üzeri çıplaktı. Gözlerim belirgin köprücük kemiklerinden aşağıya kayarak göğsünü süsleyen dövmelere takıldı. Esmer teninin her bir karışına işlenmiş siyah mürekkep, sol göğsünün ortasında bir yakut şeklini alıyordu. Bir şeyler mırıldanarak tekrar kendini yukarıya çekti, kasılan kol kaslarına dönen bakışlarım ani bir şekilde karnındaki belirgin baklavalara saplandığında bakışlarımı ondan çekmek için kendimi zorlasam da bunu başaramadım. Her hareketinde daha belirgin bir hâl alan karın kaslarına bakmamak imkânsızdı. Ama en azından gözleri kapalı olduğu için onu bu şekilde izlediğimin farkında değildi.

Dudaklarım aralandığında gözlerimi odanın içinde dolaştırdım sanki tekrar baktığımda kaybolacakmış gibi ancak rabii ki böyle bir şey olmadı. Onun burada ne işi vardı? Gerçekten, bu nasıl bir tesadüftü? Şimdi her şey mahvolacaktı, bana beklemem gerektiğini söylemişti. Ben ise onu dinlemek şöyle dursun, aynı evde kalacak kadar yakın olduğu bir arkadaşına gelmiştim.

"Kırk sekiz," dedi kendini tekrar yukarı çekerken. Bir an benimle konuşuyor sanarak korksam da sonrasında, "Kırk dokuz," deyince çektiği barfiksleri saydığını anlamıştım. Yani hâlâ beni görmemişti. Rahat bir nefes verdim.

Ama o şekilde izlemeye devam edersen görecek, Valeri!

Beni fark ederse sinirlenecekti. Kaner ile iletişime geçtiğimi öğrenirse onun sözünü dinlemediğim ve o bana ulaşmadan bir şeylere giriştiğim için eminim ki kızardı. O yüzden bu evden acilen çıkmam lazımdı.

Sonunda hareket edebildiğimde hızlı bir adım attım geriye doğru, bir adım daha ve bir adım daha... Tam arkamı dönerek koşar adım evin dış kapısına ilerleyecektim ki bacaklarıma değen tüylü, kocaman bir şeyin varlığını hissettim. *Zift.*

Ne ara çığlık attığını anlamamıştım bile.

Küçükken okula gideceğim bir sabah neredeyse on beş köpek üzerime koştuğundan beri köpek korkumu yenemiyordum. Aslında onları çok seviyordum, üzerime koşan köpekleri de ama işte ormandaki iğrenç insanlar onlara zarar verdiklerinden insanlardan ürküyorlardı, postacı adamı da sabah sabah onları kışkırtarak apartmanın içine saklandığında onlarla bir başıma kalmıştım ve adım attığımda onlara saldıracağımı sanıp beni kovalamaya başlamışlardı.

Gözlerimi sımsıkı yumduğumda köpeğin, yani Zift'in yüksek sesle havladığını duydum. Kapıdan bir ses yükseldi ve Songur Yakut'un varlığından önce o garip kokusu geldi. Üstelik Zift üstüme çıkmak için ısrar ederken, ben resmen olduğum yerde dönüp duruyordum.

"Ne oluyor?" diye sorduğunu duydum. Belki de daha kim olduğumu fark etmemişti çünkü sesi çok sakin çıkıyordu. "Şşt, kızım, sakin ol." Zift daha yüksek sesle havladı. "Senin burada ne işin var?" Sesi işte şimdi şaşkındı. "Valeri?"

"Köpeği alırsan," dedim zıplayarak. "Yanıt verebilirim."

"Ne oluyor?" diye sordu beni umursamadan, sesi şaşkın olduğu kadar sinirliydi de.

"Köpeği al şuradan!"

"Şaka mısın kızım sen?"

"Ya al şu köpeği, Songur!" diye cırladığımda suratını buruşturduğunu gördüm. Acaba Kaner şu an sesleri duyuyor muydu? "Al diyorum sana, kucakla işte, haydi git!"

Zift yine havlıyordu, hem de çok yüksek sesle. Yanlışlıkla ona zarar verecek bir şey yapmanın korkusu da vardı içimde çünkü ona nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Songur kaşlarını çatarak bana doğru eğildiğinde, "Korkuyor musun?" diye sordu, sesi şimdi öylesine yumuşaktı ki duraksamama neden olmuştu bu.

"Hayır," dedim kafamı sallayarak.

Aynen, kesinlikle korkmuyorum.

Benimle dalga geçmesini bekledim ancak bunu yapmadı, "Sakin ol," dedi. Bunu Zift'e dediğini sansam da bana demişti. "Normalde insanlardan ürker zaten, zarar vermez benim kızım kimseye." Kocaman Sibirya kurdunu kucakladığını gördüm, Zift sakinleşerek Songur'un suratını yalamaya başladı, Songur yüzünü buruştursa da dudakları yana kıvrılmıştı. "Değil mi, kızım?" Zift'in ağzını elinin arasına alarak kafasını iki yana salladı. "Sakin ol. Aferin sana."

Fark ettiğim ilk şey, Songur Yakut'un, Zift'e kimseye karşı olmadığı kadar yumuşak olduğuydu.

"Zarar vereceğini düşünmedim zaten," dedim. Düşünmemiştim. Sadece refleksti. Korkular kolay kolay yenilmiyordu.

Bir şey dememe fırsat bile vermeden tekrar konuştu: "Onu da korkutmuşsun. Beraber korkmuşsunuz, salak. Neden kızımı korkutuyorsun?"

"Salak mı?" diye sordum sinirle. "Düzgün konuş benimle." Derin bir nefes verdim. "Onu korkutmak istemedim."

"Benim evimde ne işin var, Valeri?" diye sordu bana bir adım yaklaştığında, terden alnına yapışmış saçlarını geriye atmıştı. Yine söylediklerimi umursamamıştı bile. "Her yerden çıkacak mısın sen böyle?"

Burası onun evi miydi? Yeşil gözlerine baktım, gözleri yüzümde geziniyordu ve yalan söylüyor gibi değildi. Kısılan, rengi koyulaşmış gözlerinden ayırdığım gözlerimi, sıktığı çene kemiğine çevirdim. Salondan gelen ışığın altında parıldayan burnundaki hızmaya, spor yaptığı için hafif kızarmış elmacık kemiklerine baktım. Üstünde hâlâ bir şey yoktu, altında ise belinden düşecekmiş gibi duran gri bir eşofman altı vardı.

"Senin evin mi?"

Zift, onun kucağından atlayarak salona koşturmaya başlamıştı. Songur yavaş bir hareketle kafasını sallayarak bana doğru bir adım attığında artık kaçacak bir yerim yoktu. Yine ve yine yakın temastaydı.

Acaba temas bağımlılığı falan mı vardı?

"Benim evim," diye tekrarladı.

"Niye fısıldayarak konuşuyorsun?" diye sordum. "Her saniye... Sesini duyurmak için dibime girip duracağına azıcık sesini yükselt. Ne dediğin bile anlaşılmıyor." Bir adım geri gittiğimde sırtım duvara çarptı. "Dibime girip duracak mısın hep böyle?"

Beni umursamayıp bu sefer gerçekten dibime girdi. Bir adım attı ve beni duvarla arasına aldı. Burnu burnuma değecek kadar yakınımdaydı. Bir bacağım, ben farkında bile olmadan onun iki bacağının arasından geçmişti.

Bakışlarının dudaklarıma düştüğünü fark ettiğimde az kalsın yüzlerimizi biraz daha yaklaştıracaktım fakat bu saçma isteğe karşı koydum.

Yeşil gözleri, gözlerimden içeri sızarken düşünmek zordu.

"Ne istiyorsun benden, Valeri?"

"Sana ne istediğimi söylemiştim," dedim sert bir sesle. "Sen ne istiyorsun, Yakut?"

"Dünyayı yönetmek."

"Düzeltiyorum," dedim. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu, hangisinin kendi nefesim olduğunu ayırt edemiyordum. O kadar yakındı ki bana, tek görebildiğim şey gözleriydi, yüzü bile görüş açıma girmiyordu. "Benden ne istiyorsun?"

"Birkaç şey," dedi tereddüt bile etmeden. Sesi, tıpkı attığı adımlar gibi öz güven doluydu. "Ama bunlardan birisi evime bu şekilde girmen değil."

"Burası Kaner'in evi," dedim sinirle. "Ben öyle biliyordum. Onunla konuşmak için geldim, senin burada olduğunu bilsem adım bile atmazdım bu eve."

"Pek sanmıyorum," dedi alaycı bir sesle. "Buradan bakılınca durmadan bana doğru çekiliyormuşsun gibi görünüyor. Bence burada olduğumu bilseydin koşarak gelirdin."

Alnının alnıma değmesine bir göz kırpışı kadar mesafe vardı, belki de dudaklarımızın buluşmasına... Gözlerim dudaklarına düştü, bu benim isteğim dışında gerçekleşmişti. Bunu fark etmesi bir saniye bile sürmedi.

"Nereye bakıyorsun?" diye sordu alaycı bir sesle ancak şimdi benim bakışlarım onun yosun yeşili gözlerindeyken, onun bakışları bordo rujlu dudaklarımdaydı. Dudaklarım alayla yana kıvrıldı, bileğimi hâlâ bırakmamıştı.

"Sen nereye bakıyorsun asıl?" diye sordum.

Tereddüt etmeden cevap verdi: "Dudaklarına."

Bir düğümün en zayıf noktasıydım şu an, en çok ben direnirken kopmanın tek nefes uzağındaydım. Gözlerimi dudaklarına indirmedim, kalbimin içini bir zehir kuşatırken o zehrin beslendiği yeşil gözlerinden gözlerimi çekmedim.

Parmak uçları çenemi kavradığında dudaklarımı emerek kafamı dikleştirdim. Beni öpecek miydi? Beni neden öpecekti ki? Neden geri çekilmiyordum? Parmak uçları sımsıcaktı, her zaman soğuk olan tenimi sadece ısıtmıyor, yakıyordu. Çenemi kavrayarak kendine çektiğinde yüzümün içindeki çukurların onun tamamlaması için yaratıldığını düşündüm. Parmakları çenemde bir keşif turuna çıktı, gözlerimi yüzünden çekmedim ancak kafamın

içindeki ses, tüm hücrelerimi uyararak tehlike sinyali gönderiyordu. Dudaklarını yalayarak araladığını gördüm.

Dumur edecek kadar yoğun bir sesle, "Bakışların," dediğinde gözleri hâlâ gözlerime değmemişti.

"Bakışlarım?" diye sordum. Sesim nefes nefeseymişim gibi çıkmıştı. Ne oluyordu? Neden ipler ellerimden düşüyordu, neden dizginleri sağlam tutamıyordum?

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordu. Kısa bir an duraksadıktan sonra, "Neden ürküyorsun?" diye sordu bu sefer. "Sana zarar vermeyeceğim, Valeri. Sadece amacını anlamaya çalışıyorum."

"Ürkmüyorum," dedim ama benden uzaklaşmıştı bile.

"Benim uslu kızımdan bile korktun," dedi, sesi alaycıydı ancak gözlerindeki yoğunluk hiç azalmamıştı. "Bu mu ürkmeyen hâlin?"

"Senden korkmuyorum, Songur Yakut."

"Çünkü böyle bir şey istemiyorum," dedi düz bir sesle.

Eğer korkmanı isteseydim benden korkardın, diyordu.

Cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada, merdivenden gelen sesi duydum. Zift havlamaya başladığında Songur hızla benden birkaç adım uzaklaştı çünkü Kaner salona girmişti. Kaner buraya doğru ilerlerken, elinde tuttuğu siyah, kot ceketi üzerine geçiriyordu.

"Hazırım ben," dedi. Ona ters ters bakma dürtümü bastırdım. Güya beş dakikada duş alacaktı, oysaki ben bu herifin yoğun baskısı altında on beş dakikadan uzun bir süredir mücadele ediyordum. O garip kokusu o kadar sızmıştı ki ciğerlerimden içeri, benden kilometrelerce uzaklaşsa bile onu soluyacaktım.

"Benimle geliyorsun," dedi Songur uyarıcı bir şekilde fısıldayarak. Kaner'i umursamamıştı. "Bu konuşma daha bitmedi."

Ona ters ters baktım ancak biliyordum ki şu an Kaner ile gitmem her şeyi daha da kötüleştirirdi. Tüm planlar elimde patlamıştı, ben yine Songur Yakut ve kendinden büyük olan egosuna hapis kalmıştım.

"Benim işim çıktı ya," dedim Kaner bize doğru yürümeye başladığında. Kaşları çatıldı, bir Songur'a bir bana baktı ancak anlam veremedi.

Zaten ben de veremiyordum.

"Tamam, sorun değil," dedi Kaner saçlarını düzeltirken. "Boşuna bekletttim seni." Bakışları Zift'e döndü. "Tanışmışsınız."

"Ya..." dedim. Songur'un dudakları iki yana kıvrılmıştı. Gerçekten de o çığlığı duymamış mıydı? "Tanıştık. Ama öteki nerede, kuduz dediğin? Şu Trabzon Zerdavası mıydı?"

Kaner kahkaha atarak kafasını geriye attığında Songur ona öldürecekmiş gibi sert bir bakış attı. Yanlış bir şey dediğimi anlamıştım ancak çok geçti. Songur, Kaner'e doğru bir adım atacak gibi olduğunda Kaner hâlâ gülüyordu.

"Hee," dedi. "Kuduz olan. Trabzon köpeği, yanında duruyor ya. Onunla da tanışmışsınız işte." Songur, Kaner'e doğru bir adım ilerlediğinde Kaner bunu fark ederek koşmaya başladı.

"Ağzını sikerim senin!" diye bağırsa da daha fazlası için uğraşmamıştı. Kaner ise maraton koşucusu gibi ilerliyordu. Bir an güleceğimi sandım. "Amına koyduğumun piçi!"

"Amına kodumun uşağı da," dedi Kaner, korkudan kapının önündeydi ama uğraşmayı bırakmıyordu. Sesinin, o ağız ile uzaktan yakından o kadar alakası yoktu ki dudaklarım yana kıvrıldı. "Kız var diye şive kaymıyor, hayırdır? Karizma gider diye mi yoksa? Haşa kralım, senin carizma gider mu da?"

Gülmeye başladığımda elimle ağzımı kapattım, dudaklarımı birbirine bastırmaya çalışıyordum ancak bir işe yaramıyordu. Songur bana dönecek gibi oldu bir an, gülüşümü bastırmak için daha büyük bir çaba sarf ettiğimde bana bakmadan Kaner'e döndü.

"Siktir git şuradan!" derken yüz ifadesi taş kadar sertti ancak sesi alaycıydı. "Benim şivem mi var, geri zekâlı herif?"

Kaner güleerek kapıyı açtı, dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tamam, gidiyorum, vurma bana."

Kaner kaçarcasına kendini kapıdan dışarı attığında mermer basamaklara çarpan yağmurun sesini duydum. Yağmur ile bir problemim yoktu fakat bir şapkam ya da kapüşonlum olmadığında yakalanmak ve saçlarımın yapışması pek sevdiğim şeyler değildi.

"Evet," dedi Songur Yakut bana dönerek, tekrar bir adım attığında bu kez geriye gitmedim. "Nerede kalmıştık? Neden buradasın?"

Ona ne diyecektim şimdi? Kaner'in arkadaşım olduğunu söylesem bunu yutmazdı, adamla aynı evde kalacak kadar yakınsa onun arkadaşlarının kimler olduğunu bildiğinden de son derece emindim. Öte yandan, ona gerçekten neden geldiğimi söylersem vereceği tepki büyük ihtimalle pek sakin olmayacaktı.

"Kaner ile konuşmak için geldim," dedim. "Bunu zaten söylemiştim. Anlamıyor musun? Aptal mısın sen?"

Bir an kolumu tekrar kavrayacağını ve beni duvarla bedeni arasına alacağını düşünmüştüm ancak bunu yapmadı, bana sadece bakışları ile dokunmayı tercih etti.

"Öncelikle şu konuda anlaşmamız gerekiyor," dedi kafasını hafifçe yana eğerek. "Benimle dürüst konuşacaksın." Ona gözlerimi kısarak baktım. "Sonrasına gelecek olursak, senin Kaner ile ne alakan olabilir? Önce Sonay, sonra Kaner, amacın ne?"

"Ne ima etmeye çalışıyorsun?" diye sordum sinirli bir şekilde, tepemin tası aniden atmıştı.

Gözlerinin harelerine sinmiş alay, yüzümdeki boşluklara dokunurken kafasını salladı. "Bir şey ima etmiyorum," dedi tane tane. Kelimelerinin arasında bıraktığı boşluk, ölçülemeyecek kadar soğuktu. "Sadece bir anda neden, nereden ve nasıl çıktığını sorguluyorum. Her gün görüşecek miyiz böyle?"

Kendimi onun yerine koydum bir an. Gerçekten de hiç tanımadığım birisi benim karşıma çıksa, beni çok az kişinin bildiği bir sırrımla tehdit etse, durmadan kendini hatırlatmaya devam etse benim vereceğim tepki ne olurdu? Sakin kalamayacağını biliyordum, sanırım çileden çıkardım.

Ancak onun düşünceleri umurumda bile değildi.

"Senin keyfini bekleyemem," dedim net bir şekilde. "Tamam mı? Bana beklememi söyleyerek, ki bunu da apaçık bir şekilde alay ederek yaparak, bir kenara sinmemi bekleyemezsin." Bir adım attım. "Sana bunu son defa tekrar ediyorum, senin sandığın gibi eğlence arayan bir kız değilim."

Keyifli bir şekilde kafasını duvara yasladığında yüz hatları daha tehlikeli bir keskinliğe büründü. Sertçe yutkundu, bu ademelmasının belirgin bir şekilde hareket etmesine neden olmuştu. Hayatımda gördüğüm en uzun kirpiklere sahipti.

"Onun farkındayım zaten," dedi net bir sesle ancak sesi keyifliydi.

"O zaman neyi sorguluyorsun?" diye sordum, onun sesinin aksine benimki öfke dolu ve yüksekti.

"Eğer bu işe girmek istiyorsan öğrenmen gereken ilk şey, Valeri..." dedi parmağını çekmeden. "Benim sözümü dinlemektir. İkincisi ise benim her zaman sözlerimi tutacağımdır. Ben hiçbir zaman boşa konuşmam. Seni bulacağımı söylersem bulurum ve eğer beklemeni söylüyorsam beklemen gerekir."

Alayla güldüm.

"Sana güvenmemi mi bekliyorsun gerçekten? Bunu isteme," dedim alayla. "Bu asla gerçekleşmez."

"Bana güvenmen umurumda bile değil," dedi düz bir sesle. "Sana geçen gece de söyledim, güvenmemen çok daha akıllıca olur." Kafasını biraz daha geriye attı. "Bana güvenme, sadece sözlerime güven."

Sözlerine güvenmek...

Zihnimin içinde yüzlerce tehlike sinyalinin aynı anda çalmasına neden olan, dışarıya güvensizlik ve tehlikeden başka bir şey yaymayan bu adamı; ona asla güvenmememi isterken nasıl oluyordu da dudaklarından çıkan kelimelere inanmamı istiyordu? Sahibinin zihninin içinden koparak dünyaya düşen bir kelime olur muydu hiç? Hepsi tepeden tırnağa bize bulanır, karanlığımızı da aydınlığımızı da taşırlardı.

Yani bu durumda, onun dudaklarından çıkanlara da sırtımı dönmekten başka bir seçeneğim olamazdı çünkü babamın bana öğrettiği tek faydalı şey bu olmuştu.

"Hiçbir farkı yok," dedim umursamaz bir sesle ancak umursuyordum, sadece onun bilmesine gerek yoktu.

"Eğer kendini bu saçma duruma sokmasaydın, Valeri," dediğinde durakladım. "Az sonra zaten senin evinin kapısında olacaktım." Ona şaşkın şaşkın baktım. "Şimdi adresi bilmediğimi, salladığımı söylersin sen. Güvener Sitesi, A blok, beşinci kat, on üçüncü daire." Dudaklarım benden habersiz bir şekilde aralandı. Nereden biliyordu? "Şimdi bir kez olsun söz dinle ve beni burada bekle."

"Nereye?" diye sordum geriye çekilmemi fırsat bilerek karanlık koridorda ilerlemeye başladığında. Merdivene doğru ilerlemeye başladığında tabii ki peşinden bir adım atmadım ancak ona ters ters bakıyordum.

"Duşa," dedi alaycı bir sesle. Salona adım attığında yukarıdaki led lambaların ışığı kaslı sırtını aydınlattı. Bakışlarım oraya kilitlendi. "Gelecek misin?"

Ona cevap vermedim. Fark ettiğim ilk şey, sırtındaki dövmenin ürkütücülüğü olmuştu. O kadar büyük bir dövmeydi ki daha önce dövme yaptırmış olmama rağmen bunun acısına dayanamayacağımı düşünmüştüm. Sırtında resmen bir tablo taşıyordu, omuzlarından başlıyor ve kalçasına kadar devam ediyordu. Omuzlarından boynuna ve göğsüne uzanan pençeye benzer siyah karaltıları az önce fark etmiştim ancak sırtındaki tablonun devamı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Attığı her adımda benden biraz daha uzaklaştığından seçmem zorlaşsa da sırtında resmedilen şeyin bir cehennem imgesi olduğunu fark etmiştim. Yukarıda melekler vardı, ustalıkla tenine işlenmiş kanatları boynunu kaplayacak kadar uzun ve görkemli olsa da hale yerine büyük şeytan boynuzları taşıyorlardı. Etraflarını kargaya benzeyen kuşlar, bir yağmur bulutu kadar yoğun bir şekilde sarmıştı. Cehennemin alevlerinin yükseldiği noktada, arkada büyük bir aslan ağzı vardı; o büyük aslanın ağzının içine büyük bir kaya parçasına benzeyen bir karaltı çizilmişti. Kaya parçasının dört bir yanını kıvrılan yılanlar sarmıştı. O kayaya yarmış üstü çıplak adamın kollarından ve

ayaklarından meleklerin kanatlarına sarılmış zincirlere bağlı kalın prangalar geçiyordu, yüzü ise tamamen aslanın ağzının içine girmişti. Adamın yüzü bir karalıydı, çizilmemişti ancak vücudu tam karşıya dönüktü. Karşısında ise üç başı olan, ejdere benzeyen büyük bir canavar vardı. Bu yaratığın vücudu insan vücuduydu. Her kafadan bir el uzanıyordu. Birinci el, zincirlenmiş adamın önünde ufak bir insanı diz çöktürüyordu. İkinci el, büyük bir kılıç tutuyordu ve bunu zincirlenmiş adama doğrultmuştu. Üçüncü el ise diğerlerinden biraz daha farklıydı, bir yılan gibi kıvrılarak zincirlenmiş adama doğru uzanmış ve tuttuğu kral tacını ona uzatmıştı.

İnanamaz bakışlarla dövmeyi incelemeye devam ettim. Bu, hayatımda gördüğüm en güzel dövme olmasının yanında gördüğüm en güzel çizimdi. Bunu bir insan yapmış olamazdı. O kadar ayrıntılıydı ki kim bilir, biraz daha incelesem nasıl detaylar ile karşı karşıya bırakacaktı beni? Bunu bir insan mı çizmişti? Bunu bir insan çizmiş olamazdı.

"Dövmeni kim yaptı?" diye sordum merdiveni çıkmaya başladığında.

"Eski bir arkadaş," dedi yüzünü bana dönmeden.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, o da bir şey demeden üst kata çıkmıştı. Birkaç adım daha atarak koridordan salona ilerledim. Zifi etrafta değildi. Bu ikimiz için de iyi haberdi çünkü birbirimizden korkuyorduk.

Songur Yakut'un hazırlanması Kaner'den çok daha kısa sürmüştü. Beş altı dakika sonra merdivenden inmeye başlamıştı bile. Her şey beklediğim gibiydi. Altında gri kot pantolon, üzerinde beyaz bir kapüşonlu ve deri ceket vardı. Saçları ıslak olduğundan gri bir bere takmıştı.

Burnundaki gümüş hızma ile oynayarak gözleriyle bana kapıyı işaret ettiğinde hızlı birkaç adımda ona yetiştim, ben de istemsizce burnumdaki hızma ile oynamaya başlamıştım. Acaba tiki mi vardı? Bunu çok sık yapıyordu.

Cebinden anahtarını çıkardı ve benim geçmemi bekledi. Geçtiğim zaman kapıyı kapatarak kilitledi.

"Yani burası senin evin mi?" dedim sorarcasına. Aynı evde yaşamaları hâlâ çok saçma geliyordu. Nasıl arkadaşlardı ki? Birbirleri ile alakaları bile yokmu ve Kaner, Songur Yakut için fazla çocuksu kalıyordu.

"Burası Yılanların evi," dediğinde kaşlarım havalandı. Ne demişti o? Doğru mu duymuştum? "Bayağı kişi kalıyor orada. Eğer ihtiyacı olan bir Yılan varsa o da kalabiliyor. Çocuklar genelde kız arkadaşları ile takılmak için kullanıyor."

"Senin kendi evin yok mu? Bu kadar kişi beraber mi kalıyorsunuz?"

"Evim temizleniyor," dedi umursamaz bir sesle. Önden yürümeye başladığında "Ondan buradaydım, normalde buraya nadir uğrarım," dedi.

Ona denk gelmek tamamen bizim şanssızlığımızmış. Zaten bir kerecik olsun şans yüzüme gülse o zaman şaşıracaktım.

Sessizce onu takip ederken yağmur damlaları saçlarımı ıslatıyordu ancak şiddeti azalmıştı, o yüzden bir sorun yoktu. Cebinden bir anahtar daha çıkararak evin yanındaki garajı açtı. Şu an evin arkasına giriş yaptığımız için burayı geldiğimde görememiştim. Birkaç saniye sonra karşımda son model, siyah bir *Mercedes* vardı.

Gözlerim plakaya kaydı. *06 STY. Songur T. Yakut.* Bir kez daha.

"Oradan bakınca zengine mi benziyorum?" diye sordum onun bana önceki gece sorduğu şeyi taklit ederek, sesimi kalınlaştırmıştım.

Arabanın kapısını, cebinden çıkardığı anahtarlar ile açtığı sırada alaycı bir şekilde bana döndü. "Atla haydi. Boş boş konuşma."

"Ne diyorsun?" diye sordum ters bir şekilde.

Kapıyı açarak yolcu koltuğuna oturduğumda arabanın içini saran yoğun puro kokusu burnuma dolmuştu. Kapıyı sertçe kapattım, bana dönmeden arabayı çalıştırdığında hâlâ bana cevap vermemişti. Sesli bir şekilde homurdandım ama beni umursamadı.

"Kaner'i nereden buldun?" diye sordu bakışları bana değmeden. Net bir ifadeyle akıp giden şeritlerin iz bıraktığı yolu izliyordu.

İri yağmur damlaları arabanın ön camına hızla çarpıyordu, silecekler son hızla çalışsa da yağmur ilerleyen saniyelerle beraber güçlenerek hızlanıyordu. Arabanın içi, koltukların derisi ve geriye kalan her şey siyahtı, sadece içeride yanan ve renk değiştiren ışıklar vardı. Bu ışıkların ayarlanabildiğini biliyordum ve Songur Yakut'un arabasının ışıkları bile tabii ki kırmızı tonlarındaydı.

Anka'dan bahsedemezdim fakat ona bir cevap vermeden de çekip gidemezdim. "Ufak bir araştırma yaptım," dedim kısık bir sesle. Bu, kaşlarını kaldırarak alaycı bir hareketle bana dönmesine neden olmuştu. Bakışları, ortada herhangi bir kelime olmadan bile bana inanmadığını fısıldayabiliyordu.

"Gerçekten kafayı Yılanlarla bozmuşsun sen," dedi. "Amacını o kadar çok merak ediyorum ki... Sonradan hayatının en büyük pişmanlığını yaşamana değecek mi?"

Bakışlarımı ondan çekerek cama odaklıadım. Ağabeyim, annemi yağmurlu bir havada toprağa verdiğimizden beri yağmurlu havaları sevmezdi ama ben yağmura bir türlü sırtımı dönememiştim.

Sonra ağabeyimi de yağmurlu bir gece de kaybetmiştim.

Birini kaybetmenin en kötü yanı; o kişi ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın, onunla ilgili anıları besleyen ve kafanızın içindeki toprakta yetişen tohumların

hızla büyümesiydi. Hızlı bir şekilde çıkıyordu topraktan ancak artık o kişi yanınızda olmadığından o bitkiyi sulayamıyordunuz yeni anılarla. Hırçınlaşıyordu böylece. Sadece size değil, güneşe bile sırtını dönüyordu ve solup gidiyordu. Size sadece dikenlerini batırıp duruyordu. Böylece o kişiyi unutmanıza fırsat da vermiyordu.

Ben dokuz yaşımdayken, ağabeyim ihtiyacım olduğu her anda beni kurtaran kahramanımdı. Şimdi yirmi yaşımdaydım, o artık sadece ihtiyaç duyduğum zamanlarda değil, hiçbir zaman yoktu ancak hâlâ benim kahramanımdı.

Songur sessizleştiğimi fark etmiş miydi, bilmiyordum ancak bana uyum sağladı ve ilk kez bir şey için ısrar etmedi. İfadesiz bir şekilde yağmur damlalarının çarptığı camı izlemeye başladım ancak yaşların indiği tek yer o cam değildi, benim canımın içiydi.

Songur bunu fark edemedi. Tıpkı benim onun kafasının içinde dönen savaşları fark edemediğim gibi.

Songur'un müzik çaları açtığını göz ucuyla fark ettim. Medya tuşuna bastı, araba otomatik olarak cebinden çıkardığı *iPhone*'a bağlanmıştı. Telefonu koydu ancak bir şarkı açmadı. Onun yerine cebinden sigara paketini çıkardı, pakete gözlerimi kısarak baktım. *Marlboro Red* içiyordu. Paketten bir dal çekerek dudaklarının arasına yerleştirdiğinde ona bakmaya devam ettim. Sokak lambaları, ilerlediğimiz süre boyunca anlık olarak yüzünü aydınlatıp hemen sonrasında karanlığa teslim ediyorlardı.

Ona baktığımı fark ettiğinde kafasını kaldırdı. Saçları o kadar dağınıktı ki o gri berenin içinden bile firar ederek alnına dökülmüştü. Ona bakmamın nedenini sigara sanarak paketi bana uzattığında direksiyonun kontrolünü sol eliyle sağladı.

Onu incelememin nedeni sigara istemem değildi, cebimde kendi paketim vardı ancak başka bir sebep uyduramayacağımdan elimi uzatarak bir dal çektim paketten. Deri ceketinin iç cebinden siyah bir Zippo çıkardı ve sigarasının ucunu ateşledikten sonra bana döndü. Çakmağı bana vermek yerine elini dudaklarıma doğru uzatınca sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirerek hafifçe eğildim. Yanan zayıf ateş arabanın içini aydınlattığında sigaramın ucu yandı, derin bir nefes çekerek geri çekildim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Gidince görürsün," dedi kafasını arkaya atarak.

Sigara, dudaklarının arasında her an düşecekmiş gibi duruyordu. Sol bileğinde deri, eskimiş bir bileklik olduğunu fark ettim. Geçen gecede de bunu takıyordu ancak bileklik artık takılabilecek durumda değildi. Fazla

yıpranmıştı. Diğer eli ise gri pantolonunun üzerinde duruyordu. Uzanarak telefonundan çalma listesine girmesini izledim, birkaç saniye sonra bir şarkıya basmıştı bile.

Arabanın içinde The Last Shadow Puppets'ın *Aviation* şarkısı çalmaya başladı.

Kendi camını biraz açtığında, sert bir rüzgâr uğultusu kulaklarıma akın etti. Şimdi dudaklarının arasındaki sigaranın dumanı, arabanın tavanına doğru süzülüyordu. Sokak lambasının ışığı yüzünün sağ kısmını aydınlıkta bıraktığında sigaramdan bir nefes çektim. Hafif yana yatırdığı kafası arabada yükselen şarkının ritmi ile uyumlu olarak sallanmaya başladı, direksiyonun kontrolünü tek eline bırakarak diğer eliyle ritim tutmaya başlamıştı.

Solist şarkıya giriş yaptı. Onunla beraber Songur Yakut da şarkıyı mırıldanmaya başlamıştı.

Beni umursamadı, kafasını arkaya yaslayarak sigarayı dudakları arasına sıkıştırdı, diğer eli direksiyonda ritim tutarken şarkıyı mırıldanmaya devam ediyordu.

Tek eliyle viraja aldığında arabaların daha az olduğu bir yola girmiştik. Kırmızı ışıkta durdu, yağmur biraz daha hızlanmıştı. Eve gidene kadar sırılsıklam olacaktım ancak bunu o an umursamadım.

Kulaklarıma dolan şarkıyı biliyordum ancak ben Songur Yakut gibi hiç tanımadığım bir insanın yanında mırıldanmak da olsa şarkı söyleyecek kadar delirmemiştim. Ayrıca sadece mırıldanmasına rağmen sesinin iyi olduğuna emin edebilirdim, o kadar rahat seçiliyordu ki bu.

Songur Yakut'un garip bir umursamazlığı vardı.

"*Mama told me, you should start as you mean to go wrong. Or else you're never gonna get it right,*" diye mırıldanarak soliste eşlik ettiğinde arabanın hızı biraz daha arttı. Virajı o kadar hızlı almıştı ki araba hafifçe yana savrulmadan edemedi. Islak asfaltta kayan tekerleğin kopardığı tiz çığlık sesi kulaklarımı doldurdu ancak Songur yavaşlamadı.

"Yavaş sür biraz," dedim ona ters ters baktığımda.

Bana bir şey söylemedi ama bir daha o kadar hızlanmadı. Özellikle virajları alırken çok yavaş ve dikkatliydi.

Birkaç dakika sonra nihayet vardığımızda arabayı mekânın arkasına park etti. Arka girişte bile parıldayan kırmızı neon ışıklardan nereye geldiğimizi anlamıştım. Onun mekânıydı.

Kırmızı Yakut.

Önden yürümeye başladığında onu takip ettim. Songur arka kapıdaki güvenlik görevlisine bakmadı bile ancak iri yarı güvenlik görevlisi ona başıyla

selam vererek geriye çekilmişti. Aramızda çok fark olduğu için güvenlik görevlisi onunla olduğumu anlamadı, Songur bu sırada hızlı adımlarla içeriye girmişti. Adamın benden kimlik isteyeceğini anladığımda elimi cebime atacaktım ki Songur Yakut arkasını dönerek hızlıca birkaç adım atıp aramızdaki farkı kapattı.

O büyük elini bileğime sararak beni çekiştirmeye başladı. Öküz herif, muhtemelen el tutmayı bile bilmiyordu.

Şaşkın şaşkın ona bakarken, "Kız benimle," dedi görevliye. Güvenlik görevlisi mahcup bir tavırla geri çekildi, bir şey diyeceği sırada Songur onu umursamadan ilerlemeye başladı.

"Öncelikle birkaç kuralımız var," dedi. "İlki, sözümü dinliyorsun." Gözlerimi devirdim, bunu görmedi. "İkincisi, yanımdan ayrılmıyorsun."

"Ne yapacağız ki?" diye sordum, beni resmen arkasında sürüklüyordu.

"Güven testi." Arkasında olduğumu fark edince, "Yanımda yürü," dedi bileğimden çekiştirmeye devam ederken. "Deli etme beni."

"Of, bıraksana bileğimi," dedim sinirle bileğimi onun elinden kurtarmaya çalışırken. "Hayvan mısın sen? El tutmayı da mı bilmiyorsun?"

Bana cevap vermedi. Ama bileğimi bırakmıştı.

Arka girişten mekâna girdik, onu ilk gördüğüm gece oturduğu locaların arkasına açılıyordu bu giriş. Mekân tamamen doluydu, iğne atsan yere düşmezdi.

Kırmızı neon ışıklar yüzüme çarptığında gözlerimi kısarak Songur'un yanında yürümeye devam ettim.

Hızlı adımlarla locaların oraya ilerledi, ben ise hâlâ etrafı izliyordum. Müzik sesi o kadar yüksekti ki dans edenler saatlerdir burada olduğundan alışmış olsa da ben buraya dayanamıyordum. Bir kız grubunun masaların üstüne çıktığını gördüm, kız üzerindeki ceketi çıkarmaya başladığında kırmızı neonlar kolundaki büyük yılan dövmesini parlattı.

Burada herhangi bir *hayvan* dövmesi taşımayan sadece ben olmalıydım.

"Kafanı eğ," dedi bana ilk kez bağırarak sesini duyurmak için. Ona anlam veremeyen bir şekilde baktım. "Yüzünü görmesinler. İstemiyorum."

"Kimler?"

"Eğ kafanı, Valeri. Yere bakmanı istiyorum sadece."

Anlam veremiyordum. Kimden bahsediyordu? Kafamı yere eğince ne olacaktı? Kafasındaki berenin onu koruduğunu falan mı düşünüyordu? Songur Yakut geldiğini on metre öteden bile, hiçbir şey yapmadan belli edebilecek birisiydi.

Ama ben de onu tanıyan insanların beni görmesini istemediğim için kafamı eğdim.

"Uslu kız."

"Sana buradan bir çarparım, Yakut!" dedim sinirle. "Topaç gibi döne döne uslanırsın. Abuk sabuk konuşma benimle."

"Amma da agresifsin," dedi homurdanarak. "Yürü haydi."

En sondaki, ışıkların vurmadığı locaya geçtiğimizde rahat bir nefes alarak insanların sadece sırtımı görebileceği şekilde oturdum. Songur tam karşıma otururduğunda cebindeki sigara paketini çıkarmak için ceketinin önünü açtı. O zaman silah taşıdığını fark ettim. Geçen gece olduğu gibi.

"Şimdi biraz gerçekleri konuşalım, Valeri," dedi net bir sesle. "Eğer seni içeri almamı, vücudunda bir dövme taşımanı sağlamamı istiyorsan benim istediklerimi yapacaksın." Ona öfkeli bir şekilde baktım. "Buna alışsan iyi edersin çünkü buraya girdiğinde de benden emir alacaksın."

"Kimseden emir almayacağım," dedim net bir sesle. "Kardeşini hiç umursamıyor musun?"

"Bunun hakkında konuşma bile," dedi, diline yuva yapmış yılanların tenine sindirdiği zehri hissetmiştim. "Beni bir şeyle tehdit etmen önemli değil, bunu Anka'dan öğrendiğini bilmiyor muyum sence?" Kaşlarım havalandı. Biliyor muydu? O zaman neden söylememişti? Anka'ya bir şey yapar mıydı? "Sonuç olarak istediğini sana verebilecek tek kişi benim, bunu sen de biliyorsun."

"Anka'yı biliyorsan ona bir şey yapmayacak mısın gerçekten de?" diye sordum şaşkın bir sesle.

"Ne yapayım?" diye sordu umursamaz bir sesle. "Başıma açabileceği tek bela sensin işte. Ciddiye alacağım birisi bile değil."

"Kendini çok büyük görüyorsun, Songur," dedim sakin bir sesle. "Kendini kral olma olayına fazla kaptırmışsın. Dikkat et de rüyalara kapılıp bu oyundan silinme."

"Ben bu oyunun kötü adamıyım," dediğinde duraksadım. "Her zaman kendine rol bulabilecek tek kişiyim. Herkes yok olsa bile ben silinmem. Ben olmadan bu oyun bir hiç ve gidebileceği tek yer benim avucumun içi. Sen benim için endişelenme."

"Kötü karakter mi?" diye sordum ona bakarken. Kafasını yavaşça, beni onaylarcasına salladı. Dudaklarının arasına bir dal yerleştirerek onu siyah çakmağı ile yaktı.

"Kötü adamlar," dedi yavaşça. "Herkesin yüz çevirdiği gölgelerdir, bazılarının tüm spot ışıklarını üzerine çektiği o sahnede basit birer nesnedir, varlıkları izleyicileri rahatsız eder ama onlar hep orada yer almaya devam ederler. Oyundaki herkesin sevdiği karakteri yakalayan avcıdır, cezalandıran tanrıdır, yaralayan şeytandır; saldırır, sarar, kurar, bozar. Nefes aldırmaz, seni rahat bırakmaz, mutluluğu tattırmaz. Bu oyundan çıkmaz. Ben bu oyunun kötü karakteriyim, arkanı döndüğün an sırtından bıçaklayacak kişiyim, herkesin

korktuğu o şeytan benim, hepsi benim." Duraksadığımı görünce güldümsedi. "Sen bana ne olacağını düşünme o yüzden. Benim oyundaki yerim belli. Sen nasıl bir yer edineceksin, onu konuşalım."

Sanırım şeytan bile diz çöke önünde, silinmez içindeki o zayıf gölge, diye düşündüm o an. *Alevlerin isi karışmış aldığın her nefese ve bu öfken, seni hapseden kafese.*

Ben duraksadım ancak onun yüzünde mimik bile oynamadı. Kötü adam... Oyunun yapı taşıydı çoğu zaman, oyun başkarakterden çok kötü adamın etrafında dönerdi de bunu bir türlü fark etmezdik oyunun içindeyken. Sonra kenara çekilip sahneye uzaktan bakabildiğimizde anlardık olayın aslını. Aslında en çok duyguyu ona verirdik, kopup giderdi kalbimizdeki nefret kurduğu planların etrafında döne döne.

Ama hiç sorgulamazdık hikâyelerini. Kim olduklarını ya da niye *böyle* olduklarını.

Songur Yakut tehlikeli bir şekilde bana doğru eğildiğinde sıcak parmaklarının buz kesmiş tenime temas etmesine izin verdim. Gözlerim kısılırken bakışlarını benden çekerek gözleriyle kalabalığın içindeki bir çocuğu işaret etti.

"O çocuğu görüyor musun?" diye sordu bana. Çocuğun yüzünü göremesem de önündeki kızla dans ettiğini görebiliyordum. Bana döndüğünde kafamı onaylarcasına salladım. "Senin testin o." Gözlerim kısıldı. Neden bahsediyordu? "Onu ağına çekmeni istiyorum. Senden istediğim ilk şey bu."

"Saçmalama," dedim geri çekilerek. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Çocuğa tuzak kurmaktan bahsediyorum," dedi. Nefesi bana o kadar yakındı ki sadece onun nefesini kabul ediyordu ciğerlerim. "Onu yanına çekmen gerekiyor."

"O kim?"

"O piç kurusu," dedi. Bakışları bana döndü. "Babama sorun çıkaran küçük bir sülük. Ateş Vural. Onu yanına çekersen içeri girmeye yaklaşırsın. Bakalım sana güvenebilecek miyim? O zaman belli olacak. Bunu bir anlaşma olarak düşün."

Anlaşma. Ona nasıl yaklaşabilirdim ki?

"Vural..." Duraksadım. "Sonay'ın soy ismi değil mi?" Bana öyle bir baktı ki Sonay'ın akrabası olduğunu anında anladım. "Sonay bunu biliyor mu?"

"Kralların sırları olur," dedi gözlerini kısarak. "Ve bazen bilmemek, en iyi seçenektir."

"Ona ne yapacaksın?"

"Yapacaksın, değil," dedi çenemi daha sıkı tutarak. "Yapacağız." Üzerime eğildi. "Sen onun güvenini kazanacaksın, ben de onu öldüreceğim."

4. Bölüm:
Halkını Ezen Kral, Zihnindeki İnde Çakal

Öldürmek.

Bir insanın tüm yaşamını parmak uçlarınıza bulaştırmak ve o minicik yerde onu var eden tüm hayalleri, hisleri, umutları bitirmek.

Bazıları için nefes almak kadar kolay...

Benim gibiler içinse bir ihtimal bile değil.

"Ne?" Duraksadım. "Ben kimseyi öldürmem."

Dudaklarım benden habersiz aralandığında, bataklık yeşili gözleri hâlâ yüzümü turluyordu. Sanki vereceğim her bir tepkiyi, daha sonrasında bana karşı kullanmak için belleğine kazıyordu.

"Hmm..." diye mırıldandı. "Öyle mi?"

Biraz geriye çekilmişti, ışıkların yüzüne bir vurup bir kaybolmasını izlerken panik olmuş bir tavırla arada sırada az önce işaret ettiği adama bakıyordum.

Dudaklarımı yaladım. Neyin içine atıyordum ben kendimi hiç düşünmeden?

"Saçmalık bu," dedim. "Benim bunu yapacağımı düşündün mü gerçekten?"

Hayatı düşündüm. Ölümü ve de bizden alınan tüm insanları. Benden çalınanları.

Eskiden annem hep uzun etekler giyerdi, ben de onun eteklerinden çekiştirerek bahçede dolanırdım. Onun çiçekler ile ilgilendiğini hatırlıyordum.

Çocukluğum çok net değildi. Hatta hiç net değildi, ilkokulu bile hatırlamıyordum ancak annemin olduğu hiçbir anı gömülmemişti anılarımın yattığı o soğuk mezara.

Annemin gülleri vardı. Eskiden, çok eskiden ben de güllerle uğraşmayı çok severdim. Hep elimi kanatırdı dikenleri ama bu umurumda olmazdı

çünkü annem parmaklarıma yara bandı yapıştırmak için orada olurdu her zaman.

Annem gittiğinde gül bahçemiz de onunla beraber gitmişti.

Yanmış, kül olmuştu. Tıpkı çocukluğum gibi. Tıpkı benden geriye kalanlar gibi.

"Evet," dedi bana doğru aniden eğildiğinde. Nefesi yüzüme çarptı.

Songur Yakut hakkında ilk fark ettiğim şeylerden birisi, kesinlikle konuştuğu insandan uzak duramıyor olmasıydı. Sürekli o baştan çıkarıcı nefesi dudaklarıma çarpıyordu, sürekli büyük ve kemikli elleri bana dokunuyordu. Nefes alacak alan bırakmıyordu, tamamen hükmüne alıyordu.

"En fazla ne yapabilirsin, merak ediyorum," diye devam etti sözlerine. "O kadar fazla istiyorsan o dövmeyi, bana bunu göstermen gerekiyor."

Belki de umurunda bile değildi. Ne yapacağım, Ateş, biz... Sadece bir oyun kuruyordu kendine ve benimle eğleniyordu. Ne yapacağımı görmek istemiyordu. Neyi kabul edip neye hayır diyeceğimi, ne kadar ileri gidebileceğimi öğrenmek istiyordu.

"Bu sayılmaz," dedim. "Bir insanın canını almaktan bahsediyoruz, Songur. Bu konuda sana kendimi neden ispatlayayım? Ben bir katil değilim."

Buraya girmek için ona kendimi kabullendirmem gerektiğini anlamış olsam da bunu bir türlü gururuma yedirip kabullenemiyordum. Buraya girsem bile ondan emir alacağımdan bahsetmişti. Gerçekten böyle mi olacaktı? İçinde yanacağım bir intikamı almak uğruna, Songur Yakut'un emirlerine mi uyacaktım?

"Sen bir katil değilsin, Valeri," diye tekrar etti beni. "Olmayacaksın da. Katil olan benim." Parmakları tekrar çeneme dokunduğunda sertçe tutarak yüzümü yüzüne çekti. Bana dokunduğunda yüzüm cayır cayır yanıyordu. "Sadece bana yardım edeceksin."

Sadece ona yardım edecektim. Bunu yapabilir miydim? Benim ağabeyimi öldürdükleri için bir insanın kanına bulaştırabilir miydim ellerimi? İntikam uğruna gerçekten de yapabilir miydim sadece bir sene önce düşüncesinin bile beni uyutmayacağı bir şeyi?

Yapacaktım.

Gözümü kararacak ve gerekirse olmaktan korktuğum kişiye dönüşecektim.

Kimseyi umursamayacaktım.

Çünkü benim hiçbir suçu olmayan ağabeyim öylece ölürken kimse onu umursamamıştı.

"Nasıl yardım edeceğim?" diye sordum dudaklarımı yalayarak, kendime düşünme fırsatı bile vermeden dudaklarımdan öylece dökülmüştü bu kelimeler.

Kaşları havaya kalktı, gözlerini kısarak bana kısa bir bakış attı. Birden, bu kadar hızlı bir şekilde fikir değiştirerek ona uymam onu şaşırtmış mıydı? Oysaki bu birden ya da nedensizce olmamıştı. Bir birikimin sonucuydu. Bana hükmeden öfkenin, kırgınlığın ve en tehlikeli his olan acının dilinden dökülen bir cevaptı.

İntikamın sesini güçlendiren şey acının varlığıydı.

Songur Yakut kafamın içinde dönen savaşları bilse benden kaçardı.

"Ölüme fazla fiziksel anlam yüklüyor senin gibiler," diye fısıldadı kafasını hafifçe yana eğerek. "Bir insanı sadece toprağın altına gömerek öldürmezsin."

Dudaklarımı yaladım, derin bir nefes aldım ancak mekân o kadar havasızdı ki soluyabildiğim tek şey yoğun içki kokusuydu.

"Başka nasıl öldürürsün?" diye sordum düz tutmak için yoğun bir çaba gösterdiğim sesimle, yine de açık vermiyordum.

O adam, Ateş Vural bu işlerin içinde miydi? Tabii ki öyleydi. Yoksa Songur ondan ne isteyecekti ki?

"Değer verdiklerini elinden alırsın. Bir daha hiçbir şeye değer verememeyecek kadar korkmasını sağlarsın," dedi ciddi bir sesle. "Hayatta istediği her şeyi elinden alırsın. Bir daha hiçbir şey isteyemeyecek kadar korkmasını sağlarsın. Ölüm sadece kan dökmekle olmaz; kurbanının korkularını ortaya dökmen, açığa sermen gerekir. O kadar açıkta kalır ki sonunda sana teslim olur çünkü elinde tutunmaya değer hiçbir şeyi kalmaz."

"Haydi ya," dedim alaycı bir sesle. "Seni öldürdüler sanırım. Fazla bilgili konuştun."

Bu adamın düşünceleri, karanlık ses tonu ile birleştiğinde beni etkiliyordu. Bu bir gerçekti. Ama onun oyununa gelmeyecektim.

Alayla güldüğünde kafasını biraz daha yana eğdi. Kırmızı neonlar yüzünün bir kısmına vuruyor, diğer yarısını ise karanlıkta bırakıyordu. Gözlerim keskin yüz hatlarını ezberlemeye odaklandı. Dudaklarını yaladığında, gözlerimi keskin çene kemiğinden alarak tekrardan yana kıvrılmış olan dudaklarına odakladım.

Bu adamın gamzeleri vardı.

Hem de fazla gülümsemese, yalnızca alayla dudaklarını kıvırsa bile belli olacak kadar derin çukurlardı.

"Hayır," dedi alaycı bir sesle. "Ölümü ölen ve öldüren bilir." Cebindeki sigara paketini çıkardı. "Ve benim ikinci grupta olduğumu biliyorsun."

Biliyorum.

"Yani değer verdiğin kimse, hiçbir şey elinden alınmadı mı?" diye sordum kafamı yana eğerek. Ondan biraz uzaklaşmış, kafamı yavaşça geriye atmıştım ve vereceği cevabı deli gibi merak ediyordum.

Sigara paketinden bir dal çektiği sırada sorumun onu kısa bir an da olsa duraksattığını fark ettim. Ama sonra o kadar umursamaz bir şekilde çıkardı ki bir sigara dalını, halüsinasyon gördüğümü sandım.

Songur Yakut'un maskeleri hızlı ve sağlam değişiyordu.

Sigarayı dolgun dudakları arasına yerleştirmesini izledim sessizce, bakışlarım hâlâ bir cevap beklediğimi gösterir nitelikteydi. Cebinden çıkardığı siyah Zippo ile sigaranın ucunu ateşleyerek dalı iki parmağının arasına almadan derin bir nefes çekti ve kafasını yana yatırarak gözlerini tekrar gözlerime çevirdi.

Kimsenin gözlerine değdirmeyi sevmediği gözlerini.

"Hayır," dedi Songur umursamaz bir sesle. Yüzüme bile bakmamıştı. "Ben doğduğundan beri her şeyi olan, babasının dünyayı ayakları altına serdiği bir zengin piçiyim. Sence hayat beni hangi kayıpla sınamış olabilir? Kendimi bildim bileli her şeye sahibim."

İçimi kaplayan hayal kırıklığı o kadar ani devraldı ki kontrolü, kendi kendime şaşırarak donakalmıştım.

Neden böyle hissetmiştim? Neden uzun zamandır kimse hakkında tek bir kelime bile düşünmezken, içten içe bu adam hakkında bir sürü paragraf rüketiyordum ki? Neden onu beklentilerimin içindeki kalıplara sokuyor, daha derini olduğunu düşünüyordum?

Evet demesini beklemiştim.

Daha derin biri olmasını beklemiştim.

Belki de yalan söylüyordu.

Ya da sadece onda daha fazlası olmasını istiyordum.

Yüzüne baktım. Umursamazca dans pistine çevirdiği gözlerine, rahat yüz ifadesine ve birbirine bastırdığı ifadesiz dudaklarına.

Bir insan bu kadar iyi yalan söyleyebilir miydi?

Maske miydi, gerçek miydi? Hızlı değişmesinin nedeni çok usta olması mıydı yoksa bunların üzerine geçirdiği bir koruma kalkanı olmaması, tamamen gerçek ve onun olması mıydı?

"Fazla dürüst bir cevaptı," dedim alayla kafamı sallayarak. Daima alaycıydım, sanırım bu da benim savunma mekanizmamdı. "Ama birine değer vermenin zenginlikle bir alakası yok."

"Değer verdiğim birisi benden alınmadı," dedi net bir şekilde. İşte, şimdi sesi alaycı değildi ve cevabı, üstüne hiç düşünülmemiş gibi doğaldı.

Yani birisine değer vermişti? Nedense asıl buna *hayır* diyeceğini düşünmüştüm.

"Öyle mi?" diye sordum. "Değer verdiklerini çok mu sağlam korursun?"

Çünkü ben ne kadar sağlam korumaya çalışsam da dünya onları benden çaldı.

Sesimde, üzerini kapatmak için çabaladığım bir merak vardı, bu beni rahatsız ediyordu ama konu Songur Yakut bile olsa biliyordum ki eğer ben bir şeyi gizliyorsam ne yaparsa yapsın bir türlü göremezdi.

Neden bunu konuşuyorduk? Neden onun hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum ki? Kendi kendime kızdım, şimdi Ateş Vural'a odaklanmam gerekiyordu.

"Hayır," dedi sigarasından bir nefes daha çektiğinde. "Dokunmaya cesaret edemeyecekleri için korumama gerek kalmaz."

Kaşlarım hayretle havalandı. Bu cevabı beklemiyordum. Yüzüne baktım, sigaradan bir nefes daha çektiğinde sarı filtreli dalı dudaklarına sabitleyerek bana döndü. Bakışları, benimkilerin aksine umursamazdı.

Belki de beni çözmeye değer görmüyordu.

Ya da belki dışarıdan sandığım kadar karmaşık görünmüyordum.

"Sonay'a değer veriyor musun?" diye sordum. Onu koruyordu ancak ben onu kardeşi ile tehdit ettiğimde aldırış etmiyor, üstelik onun akrabası olan birini öldürmek istiyordu. "O adam Sonay'ın nesi?"

"Benim aile meselelerime o küçük burnunu sokmamayı çabuk öğrensen iyi olur," dedi sert bir şekilde. "Sabırlı bir adam değilimdir ve biri benim emirlerime uymazsa yapacaklarımdan sorumlu da olmam."

Suratımı buruşturdum. Emirler, emirler, emirler... Bu adam şimdiden içimi sıkmaya başlamıştı. Ona tokat atasım geliyordu, hem de sürekli. Konuştuğunda, o güzel dudakları aralandığı her seferde onu öpmek ve yüzüne bir tokat patlatmak seçenekleri arasında gidip geliyordum.

"Artık bana emir verme," dedim gözlerimi tehditkâr bir şekilde kısarak. "Sinirleniyorum, Yakut."

"Çok korktum," dedi tıpkı benim gibi gözlerini kısarak ancak bunu benimle alay etmek için yapmıştı, sinirlendiği için değil. "Ne yaparsın yoksa bana? Tırnaklarını mı geçirirsin?"

Bana biraz daha yaklaştığında dudaklarının arasındaki sigaranın dumanı yüzüme çarptı ama bunu umursamadım. Mekândaki müzik tekrardan değişti, kalabalığın sesleri arttı. Gözlerimi biraz daha kısarak yüzünü yüzüme

yaklaştırmasına izin verdim. Daha tanışalı birkaç gün olmasına rağmen her an bana o kadar yakındı ki çok uzun zamandır böyleymiş gibi bunu kabullenmiştim.

"Ne şekilde geçireceğime bağlı," dedim dudaklarımı yalayarak, ona uyum sağlayarak yüzümü yüzüne yaklaştırmıştım. Bakışları yavaşça dudaklarıma düştüğünde alayla gülümsedim. "Duruma göre bir silah olabilir."

"Hangi duruma göre?" diye sorduğuna dudaklarım alayla iki yana kıvrıldı, neden bahsettiğimi tam olarak anladığını biliyordum. Sadece pisliğine soruyordu. "Tepkilerini kontrol edemeyeceğin bir durumda mı mesela?" diye fısıldadığında nefesi şimdi bana daha yakın olduğundan donakalmıştım. "Ne yaptığını bile bilemeyeceğin kadar kendinden geçeceğin bir durumda mı?"

Sertçe yutkunarak biraz geriye çekildiğimde yüzüme alaycı bir tavırla baksa da geri çekilmeme izin verdi. Kaçarak geriye çekilmem karşısında belli belirsiz gülümsediğinde kafama sıkıp buradan gidesim gelmişti. Öyle derin gamzeleri vardı ki sadece alaycı bir kıvrımla aydınlanıyor olsa da dudakları, yanaklarında ruhumu gömebileceğim kadar derin çukurlar açılıyordu.

Gözlerim gamzelerine kaydığında gülümsediğinde ne kadar güzel bir görüntü sunacağını düşündüm, sonra her zaman sert olan yüz ifadesine tekrar baktım ve bu fikrin imkânsızlığını kabullendim.

"Eğer sonrasında geri çekilerek kaçacaksan böyle cesur adımlar atmamalısın, küçük kedi," dediğinde geri çekilmeme rağmen nefesini yüzümde hissediyordum. "Çünkü bana doğru bu şekilde gelmeye devam edersen dokuz canın bile seni benden kurtaramaz."

Sertçe yutkunduğumda yeşil gözleri boynuma kaydı. Ne diyeceğimi bilemiyordum, ilk defa bir insanın yanında ne diyeceğimi bilemiyordum. O yanıma yaklaştığında, bana böyle fısıldadığında kafamın içinde uğuldayan sesler duyuyordum.

Bu adamı sadece iki gündür tanıyorsun, Valeri. Sakin ol.

Yine de neden böyle olduğunu, neden bu kadar zor olduğunu bir türlü anlamıyordum. Bu istek değildi korkutucu olan, nedeniydi. Bunun adı neydi, bu saçmalığa neden olan neydi?

İlgimi mi çekmişti bu adam yani? Bir örgütün başındaki bu şerefsiz adamdan etkileniyor muydum?

Kendimi anlayamıyordum.

"Sana adım falan atmıyorum, Yakut," dedim gözlerimi ondan çekerek. Umurumda değilmiş gibi davranabiliyordum ama zihnim uğulduyordu. "Kafandan saçma sapan şeyler uydurmayı kes bence."

Kafamı koltuğa yaslayarak mavi gözlerimi dans eden kalabalığa doğru çevirmiştim yine, dans pisti ilerleyen saatle beraber daha kalabalık bir hâl alıyordu.

Bana bakarken birden gözleri dans pistinde bir noktaya, kendini kaybetmiş insanların arasına takıldı. Kaşlarımı çattım, nereye baktığını anlamamıştım ancak daima sert olan yüz ifadesi şimdi çok daha tedbirli ve tehlikeli bir hâl almıştı. Birden bana doğru yaklaştı ancak az önceki gibi ufak bir adım olmadı, bir saniye sonra Songur Yakut hemen yanımdaydı ve vücutlarımız bir bütün olmak istiyormuş gibi dip dibeydi.

Nefes alıp verişimin hızlandığını fark ettiğimde buna engel olmaya çalıştım ancak o da fark etmiş olmalıydı. Nasıl fark etmezdi ki? Göğsüm göğsüne yapışmıştı. Yüzü yüzümü tamamen kapatıyordu. O hayatımda gördüğüm en iri adamdı, devasa cüssesiyle beni tamamen kapatıyordu. Bu yüzden hâlâ oraya baktığını farkında olsam da kime ya da neye baktığını bir türlü anlamıyordum.

"Neye bakıyorsun ya sen?" diye sordum ters bir sesle. "Ne yapıyorsun?"

Görebildiğim tek şey boynuydu. Şimdi mavi renge dönmüş olan neon ışıklar esmer tenine vuruyordu. Boynundaki damarlar o kadar belirgindi ki içimde dokunma isteği uyandırıyordu. Boynundaki küçük 17 sayısına baktım ama ben onu izlememe rağmen o bana bakmıyordu bile. Hem de dibime giren oyken.

"Parskan girdi az önce mekâna," dedi rahatsız olmuş bir sesle. "Seni görürse iyi şeyler olmaz."

"Neden?"

"Benim yanımdasın çünkü," dedi gayet açık bir cevapmış gibi. "Hay sikeyim ya! Bu da zabıta gibi mekân denetliyor son günlerde, amına koyayım! Deli edecek beni gerçekten."

Onun yanında olmam ne değiştirirdi sanki? Onun yanında bir sürü kız gördüğüne emindim. Onu bu kadar iyi tanıyan Dolkan Parskan, yanında duran bir kızı ciddiye mi alacaktı?

Kafamı kaldırmaya çalışarak onun baktığı yere baktım. Gerçekten de sarı saçlı bir adam, barın orada duruyordu.

"Gidene kadar böyle mi kalacaksın yani?" diye sordum kafamı biraz geriye atarak.

Bana döndüğünde gözleri aniden gözlerime tutundu.

Yüzü parlıyordu, pürüzsüzdü, güzeldi.

"Neden?" diye sordu kafasını biraz daha yana eğdiğinde. Ondan başka bir şey göremiyordum artık. Tamamen kaplamıştı zaten sınırlı olan görüş açımı.

"Rahatsız mı oldun?" Yüzü yüzüme biraz daha yaklaştığında sıcak nefesi tüm hücrelerimi ayağa kaldırdı, gözlerimi gözlerinden çekmedim. Bana çok önemli bir sır veriyormuş gibi fısıldadı: "Kendini tutamamaktan mı korktun yoksa?"

Bunları söylerken suratında tek bir mimik bile yoktu. Nasıl bu kadar ifadesiz olabildiğini anlamamıştım.

Hiçbir şey hissetmiyor gibiydi.

Benim şekil verdiğim heykellere benziyordu.

Her açıdan.

Özellikle güzellik açısından.

Yüzü en az onlar kadar kusursuzdu ancak yemin edebilirdim ki onlardan daha ifadesizdi.

"Komiksin," dedim titrek bir nefes aldığımda. "Neden kendimi tutamayacakmışım ki?"

"Belki dudaklarıma kapanmak istiyorsundur şu an," dedi beni umursamadan. *İstiyordum.* "Belki kafanın içindeki şeytan seni umursamadan beni istiyordur. Sen kendine tutunmaya çalışıyorsundur. Şeytanın her zaman galip geleceğini henüz hayat sana öğretmemiştir belki de."

Kafamın içindeki şeytan *gerçekten* onu istiyordu.

Onu ilk gördüğümde insanların zaaflarından güç alan bir şeytan olduğunu düşünmüştüm ancak şimdi görüyordum ki gerçek bu değildi.

O insanların zaaflarını şekillendiren bir şeytandı.

"Bence kendini inanmak istediğin şeylere inandırmak konusunda çok iyisin," dedim umursamaz görünmeye çalışarak. "Bu pek normal değil."

"Güzel boynun kızardı," diye fısıldadı yavaşça, gözleri hâlâ boynumu inceliyordu.

Ses tonu çok kalın değildi, kadife gibiydi ve hep sessiz konuştuğu için her seferinde bana temas ediyormuş gibi ürperiyordum. Sesi bana dokunuyordu sanki. Üstelik normal bir şey söylerken bile o kadar sert bir tınıya bürünüyordu ki sanki dudağından çıkan her şey bir emirdi.

Sesindeki o yanıştırıcı tını kulaklarımdan içeriye sızarak zihnime ulaştığında ona dönmeden duramamıştım. Sanki kafamın içinde onun sesinden hüküm alan bir canavar yaşıyordu.

"Boynum falan kızarmadı," dedim sert bir şekilde. Sesim o kadar ters çıkmıştı ki ben bile inanmıştım söylediğim şeye.

Kafasını yana yatırarak bana doğru eğildiğinde sesine direnemedim ve kafamı yasladığım koltuktan çekerek ona döndüm anında. Boynum mu kızarmıştı? Utanınca değil, heyecanlanınca kızarıyordum.

Heyecanlandığımı biliyordum.

Sadece kendime anlam veremiyordum.

"Evet, kızardı," dedi net bir sesle. "Heyecanlandırdım mı seni yoksa, Valeri?"

Evet.

Hayır.

Hayır. Ona kaşlarımı çatarak baktığımda bu sefer içimde oluşan sertçe yutkunma isteğini bastırdım ve gözlerimi kısarak ona baktım.

"Heyecanlanmadım," dedim düz tuttuğum sesimle. "Sürekli böyle üstüme gelip duracak mısın? Söyle de bilelim, Songur Yakut. Aksi takdirde sana okkalı bir tokat atmak zorunda kalacağım. Suratında iz bırakacak sertlikte olacak."

Yalandı. Bu koca bir yalandı. Eğer bana yakın durması hoşuma gitmiyor olsaydı zaten onu çoktan ittirip mekânı ateşe vermiştim. Ama hoşuma gidiyordu. Tamam, kendime dürüst olduğum anlar bir elin parmak sayısını bile geçmezdi ancak bunu reddetmek, çabalasam da yapabileceğim bir şey değildi. Bana yakın durması beni rahatsız falan etmiyordu, aksine dudaklarımın üstüne değen nefesini solumak ve sigara ile karışmış garip kokusunu almak hoşuma gidiyordu.

Gitmemesi gerektiğini biliyordum.

"Yüzüme dokunamazsın," dedi birden ciddileşerek. Ancak bu çok kısa sürdü, birkaç saniye sonra sesi alaycıydı. "Ama heyecanlandığını reddetmene yardımcı olacaksa eğer, geçir haydi o küçük patilerini bana."

"Benim patilerim yok," dedim ona alayla baktığımda. "Pençelerim var, Songur."

"Saplayabilecek gücün varsa durma," dedi. Dudaklarının yanağıma sürtündüğünü hissettim. "Sapla haydi onları bana."

Bu adamda geriye gidemeyeceğim, hep ileriye savrulacağım bir şey vardı. Gözlerim istemsizce dudaklarına kaydı. *Yine.* Bana biraz daha yaklaştığında kafamı geriye atmadım, burnu burnuma sürtündü, ellerimi tek eliyle bir suçluymuşum gibi kelepçeleyerek bacaklarının üzerine sabitlediğinde diğer eli ile çenemi kavrayarak yüzümü yüzüne yaklaştırdı.

Karşı koymayı düşünmedim bile.

Yaklaştığını fark ettiğimde her şey çok ani gerçekleşti. Dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı, çenemi tutan parmaklarının baskısı canımı acıtacak kadar arttı. Mekândaki müzik sesi benim için kesildi ve ilk defa tattığım bu tutku, kalbimde bir deprem yarattı.

Beni öpüyordu.

Songur Yakut beni öpüyordu.

Dudaklarındaki viskinin tadını almam ile gözlerimin sımsıkı kapanması aynı saniye içerisinde gerçekleşmişti. Olduğum yerde donakaldığımı hissettim, oysaki kalbim benim yerime de hareket ediyordu.

Kafamın içinde konuşan ikinci bir kişi vardı ve bu tıpkı onun dediği gibi onu isteyen bir şeytandı. Çenemi daha sıkı kavrayıp alt dudağımı dudaklarının arasına alarak çekiştirdi. Şeytanın isteği, pençelerini tüm varlığıma geçirdi ve birkaç saniye sonra Songur Yakut'un beni öpen ısrarcı dudaklarına karşılık vermeye, ben de onu öpmeye başladım.

Ellerimi daha sıkı bir şekilde büyük avucuna aldığında çenemdeki parmakları ilerleyerek çene kemiğimi hükmü altına aldı. Islak dudakları alt dudağımı emmeye başladı, dudaklarımı aralayarak ona karşılık vermeye çalıştığımı anladığında öpüşü sertleşmişti, dudaklarımı yerinden koparmak istiyormuş gibi hırçın öpüyordu beni. Aldırmadım, dinlemedim, sadece kafamın içindeki şeytanın sesine kulak astım.

Alt dudağımı ısırarak çekiştirdiğinde hafifçe inledim, kendime engel olamamıştım. Bu dudaklarının, dudaklarım üzerinde alayla kıvrılmasına neden olurken tüm silahlarıyla üstüme gelmeye devam etti, dilinin baskısını dişlerimin üstünde hissettiğimde dudaklarımı aralayarak ıslak ve sıcak dilini kabul ettim.

Eğer şeytan bir saniye sussaydı, içimdeki mantıklı tarafın bana anlatacağı çok şey vardı ancak şeytan susmuyordu. Durdurmuyordu beni, ona itiyordu. Gerçek olan, algılayabildiğim tek şey Songur Yakut'un gerçekten de bu işte çok iyi olduğuydu. Dilim, onun dilini kavradığında eli yavaşça enseme doğru ilerledi, saçlarımı hafifçe çekiştirerek dudaklarımı yok etmeye devam etti. Nefeslerimiz birdi.

En sonunda alt dudağımı dudaklarının arasına alarak sertçe asıldığında kanattığını anlamıştım. Ben de onu taklit ederek alt dudağına asıldığımda dudağımdan dökülen kan dudaklarına dokundu. Umursamadım.

Geriye çekildiğinde nefes nefese kalmış bir şekilde ona baktım. Parmağım ile dudağımdaki kanı silerken bilincim hâlâ bana söz geçiremediğinden şokta değildim. Göğsüm inip kalkarken sessiz bir şekilde ona baktım.

Hafifçe geri çekildi ancak hâlâ beni kapatıyordu. Islak dudaklarının etrafı tamamen bordo rujum ile kaplanmıştı, rujumun benim yüzüme de dağıldığından emindim. Elinin tersli ile ağzına bulaşan bordo ruju silmeye çalıştığında yeşil gözleri bana döndü.

Bir şey demesini bekledim. En azından az önceki garip anla ilgili bir kelime dökülmesini beklemiştim hâlâ çekici görünen dudaklarının arasından, o ise sakince geriye çekildi ancak beni tamamen açıkta da bırakmadı.

Kafasını arkaya attığında, "Parskan gitmiş," dedi. Tekrar bana döndüğünde dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı.

"Öyle mi?" diye sordum geriye çekilerek. Beklediğim bu değildi ancak o bunu istiyorsa uyum sağlayacaktım. "O zaman çekilebilirsin."

Bunu beklemiyormuş gibi baksa da dudaklarının yana kıvrılmasından bunun hoşuna gittiğini fark etmiştim. Kenara çekildiğinde aramızdaki farkı çok açmadı ancak benden biraz uzaklaştı. En azından artık nefeslerimiz bir değildi.

Ne hissetmem gerekiyordu? Onun yüzü her zamanki gibi ifadesizdi, benim ise içimde daha önce hiç hissetmediğim bir çalkantı vardı.

"Tekrar düşün," dediğinde neden bahsettiğini anlamayarak ona baktım. "Bu işe girmek istiyor musun?"

Gerçekten az önceki öpüşme hakkında tek kelime etmeyecek miydi?

Az önce beni resmen yemişti ve şimdi Ateş Vural'dan bahsediyordu. Konuyu nasıl bu kadar çabuk ve ani değiştirebiliyor, nasıl istediği seyirde ilerlememe neden oluyordu?

Bakışlarımı Ateş Vural'a çevirdim. Pistte dans ederek ondan çok daha eğlendiği belli olan kıza eşlik ediyordu. Yüzü görünmüyordu, kız bedeninin önünü kapatsa da adamın oldukça uzun olduğunu görebiliyordum.

Ve bizim oturduğumuz yer kapalı olduğu için onun bizi görme ihtimali bile yoktu.

"Sana nasıl yardım edebilirim ki?" diye sordum adamı incelemeye devam ederken.

Bunu istiyordum. Başka seçenek yoktu. Buna ulaşmak zorundaydım.

Ağabeyimin hatırası bu kadar yoğun bir şekilde hücum etmişken kafamın içine, ne kadar çabalasam da kafamın içindeki kötü karakterden kaçamazdım.

"Ateş sizin okulda," dediğinde şaşkınlıkla ona döndüm.

Okulumu mu biliyordu? Dudaklarım şaşkınlıkla aralandığında kafamın içinde dönen kelimeler tam da özgürlüğüne kavuşacağı sırada buna izin vermedi.

"Okulumu nereden biliyorsun?" diye sordum şaşkın bir sesle.

"Ev adresini bilmeme şaşırmadın da buna mı şaşırdın?" diye sordu güldüğünde. "Karşıma çıkıp *senin en büyük sırrını biliyorum,* diyen kızı araştırmam çok mu garip sence?"

"Ne biliyorsun hakkımda?" diye sordum merakla.

"Pek bir şey değil," dedi. "İsmin, yaşın, bunları sen söyledin zaten. Okulunu biliyorum. Ev adresini. Ve bir de o baş belası sarışın ile yakın arkadaş olduğunu."

"Sadece bu kadar mı?" diye sordum inanmayarak.

"Sizin okulda her dönem büyük bir parti olur," dedi sorumu cevaplamadan. Cevap vermeyeceği kesinleşmişti. "O ve arkadaşları organize ediyor. Her zaman aynı gece kulübünü kapatıyorlar. Parti yarın gece on ikiden sonra. Oraya gideceksin."

Ona garip garip bakım. Bu okula geleli henüz bir ay olmuştu, bu yüzden hiçbir şeyden haberim olmaması doğaldı ancak o nasıl bu kadar hâkimdi her şeye?

"Ateş'in hayatına girmeni istiyorum," dedi birden. "Bir şekilde ilgisini çek ve gir onun sikik hayatına. Önce şu partiye bilet bulman gerek. Herkesi davet etmiyor çünkü sıktığımın salağı! Çok sosyal olmadığına yüzde yüz eminim, bunu sana bakınca görebiliyorum ancak birkaç arkadaşın da vardır. Seni çok zorlamayacaktır."

Benim arkadaşlarımın Ateş ile ne işi olurdu ki? Onun daha hangi bölümde olduğunu bile bilmiyordum. Okulda sadece birkaç arkadaşım vardı. En yakın olduğum kişi Umay'dı ve aslında Umay, okulun büyük bir çoğunluğu hakkında bilgiye sahipti. Bu gece onu sorguya çekebilirdim.

Tamam, bu o kadar da büyük bir şey değildi. Bunu rahatlıkla halledebilirdim.

"Bir partiye girmek basit," dedim.

"Seni çok zorlayacağımı sana düşündüren ne ki?" diye sordu alaycı bir sesle.

Sensin.

"Ama onun hayatına nasıl girebilirim?" diye sordum sorusunu cevaplamadan. "Onun hayatına giremem."

Bu benim için imkânsız ile eş değerdi ancak onun gibi biri, benim neden bahsettiğimi anlayamazdı. Eminim ki lise boyunca altın çocuk olmuştu, tüm gözler üzerindeydi, her istediği yerine geliyordu, sadece istemesi yetiyordu. Herkes ona hayrandı, bir sürü arkadaşı vardı, emindim böyle olduğuna çünkü şimdi bile dışarı yaydığı hava bana sadece bunu haykırıyordu.

Ben ise her zaman sessizlik yemini etmiş o kızı oynamıştım; sıraların en arkasında, pencere kenarında. Evet, sosyal biriydim ama bunun nedeni insanlara benim adım atmam değildi ki. Okulun en popüler çocuğu olan sevgilim ve en popüler kızı olan en yakın arkadaşım benim için her

şeyi hallediyordu. Hayatım boyunca kimseyle tanışmak için gerçekten çabalamamıştım.

Hayatım boyunca arkadaşlık konusunda bile sorun yaşamıştım ben. İlkokulda tek bir arkadaşım olmamıştı, ağzımı bıçak açmazdı ve eve dönüp annemin gülleri ile vakit geçirmeyi dört gözle beklerdim.

Ortaokulda da durum hiçbir şekilde değişmemişti. Lisede hazırlıkta da oldukça yalnız ve sessizdim ancak bu beni rahatsız etmiyordu. Her zaman elimdekinin kıymetini bilen biri olmasam da elimdeki ile yetinirdim, yapım buydu.

Dans vardı, heykellerim vardı, annem vardı, ağabeyim vardı. Başka kimseye gerek yoktu.

Sonra lise birinci sınıfta hayatıma Anka girmişti ve her şey değişmişti, tıpkı babam o hastanede başhekim olma teklifini aldığında olduğu gibi.

"Normalde hayatına girmek istediğin birinin hayatına nasıl giriyorsan öyle," dediğinde bana aptalmışım gibi bakmıştı ancak asıl aptal olan oydu. Bu nasıl bir cevaptı? "Bu nasıl bir soru?"

"Bu nasıl bir cevap?" diye sordum huysuz bir sesle. "Kimsenin hayatına girmek için çabalamadım daha önce. Arkadaş edinmekte pek iyi değilimdir ben. Senin de anladığın üzere, Songur."

Ağabeyim bana her zaman yabani olduğumu söylerdi. Aklıma düşen seviyle beraber dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım, içim yanıyordu sanki.

Bu öyle bir yangındı ki alevler benden çıkıyor ve yalnızca beni yakıyordu. Başka kimseye değmiyor, küllerimi bile bana yutturuyordu.

Gözlerimin içine öyle bir baktı ki bir an dudaklarımdan çıkan şeyin yanlış olduğunu düşünmüştüm. Hâlbuki doğrusu ya da yanlışı olan bir cümle değildi söylediğim, kimsenin gerçekten tanımadığı benliğim hakkında bir bilgiydi, hem de bilinmemesi gereken. Sertçe yutkunarak bakışlarımı ondan çektim ama hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum.

"Senin için zor olmaz," dedi net bir sesle. "Eminim ki hayatına girmek istersen birinin, rahatça girersin. Sadece daha önce kimseyi çabalayacak kadar ilgi çekici bulmamışsın. Olay bundan ibaret."

Kimseyi tırnaklarımla kazıyarak bir ilişki kurmaya çalışacak kadar ilgi çekici bulmamıştım bu zamana kadar. Birileri gelmişti hep bana, ben kimseye gitmek istememiştim. Arkadaşlıklarım hep bu şekilde kurulmuştu. Bu doğruydu, yanılmıyordu.

Nasıl yapmıştı, bilmiyordum ancak hayatım boyunca kimsenin yapamadığını yapmış, beni gözlemlemişti.

"Eminim ki zor olur," dedim alaycı bir sesle, gözlerimi devirerek. Ne diyeceğimi bilmiyordum başka türlü.

"Bunu beklemiyordum," dedi sakin bir sesle.

Kaşlarım çatıldı. "Neyi beklemiyordun?"

"Çok öz güvenli görünüyorsun ancak hiç değilsin," dedi sessiz bir şekilde açıklayarak. Donakaldım. "Bunu beklemiyordum."

Ben de bunu söylemesini hiç ama hiç beklemiyordum. Ona nasıl açık vermiş olabilirdim ki?

Belki sandığım kadar iyi değildim bir şeyleri gizleme konusunda.

Sadece kendimi kandırmıştım bunca zaman.

Ya da belki kimse bana gerçekten bakmak istemediği için bunca zaman şans eseri devam etmiştim.

Yani bana gerçekten bakan tek kişi o muydu?

Saçmalıyorsun.

Kendimi toparlayarak ona döndüm ve "Öyle bir şey yok," dedim. "Beni kafandan uydurduğun çerçevelerin içine yerleştirip de o şekilde inceleme."

Kaşlarını çatarak yüzüme hafifçe eğildi. Geri çekilmedim, bana yaklaşmasına izin verdim.

Bir kez daha.

"Seni kafamın içinde hiçbir yere koymuyorum," dedi ezici bir sertlikle. "Bana nedenini söyle o zaman. Neden onun hayatına giremeyeceğini düşünüyorsun?"

"Onun suratına bakarak ters ters konuştuğumda, çünkü bunu yapmadan asla duramam, hassas egosu bunu yediremeyecek," dedim net bir şekilde. Gözlerimi gözlerinden çekmiyordum. "Buradan bakınca bile kendini beğenmiş olduğunu görebiliyorum."

"Ön yargılısın," dedi ciddi bir sesle.

Onunla tanıştığımdan beri sesi ilk defa içinde hiçbir şekilde alay barındırmıyordu. Cebindeki paketi çıkararak yeni bir dal çektiğini gördüm göz ucuyla. Dalı dolgun dudaklarının arasına yerleştirerek ucunu ateşlediğinde soru sormamasına rağmen bir cevap ister gibi bakıyordu gözlerimin içine.

Neden gözlerimin içine bakıyordu?

"Ön yargı değil bu," dedim. "Sadece öyle sezdim işte."

"Benim hakkımda ne seziyorsun?" diye sorduğunda şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Bunu gerçekten merak ediyor muydu? "Ben de kendini beğenmiş miyim?"

"O adam ile kıyaslanamazsın bile," dedim dudaklarımı yalayarak alaycı bir tavırla. "Kendine kral dedirttiğinin farkında mısın?"

Alayla güldüğünde gözlerim tekrar o derin çukurlara kilitlendi. Nasıl bu kadar derin olabilirlerdi, aklım almıyordu.

"Olduğum şey bu," dedi sigaradan bir nefes çektiğinde. "Başka ne diyebilirler ki?"

"Seni tanımlayacak başka bir kelime yok mu yani?" diye sordum ancak sorum dudaklarımdan çıktıktan birkaç saniye sonra kendime kızarak dudaklarımı dişlemiştim.

Bana neydi? Şu an konuşmam gereken konu bu muydu gerçekten? Beni bir dövmeye ve intikamıma götürecek olan adam, tüm beklentilerimin rotasını değiştirerek karşıma bir sınav olarak hiç tanımadığım bir adamı koyarken hem de?

"Herifin ilgisini çekmen çocuk oyuncağı, inan bana," dedi sorumu tamamen es geçerek. Gözlerinin yüzüme düştüğünü hissettim, tenim alev alırken ona döndüm. "Sadece şunu söyle bana. Var mısın, yok musun?"

Bir an bile düşünmedim. Eğer düşünseydim buradan çıkıp giderdim. Eğer düşünseydim ihtimaller çoğalırdı, büyürdü, üstüme gelip beni ezerdi. Düşünmemem gerekiyordu. Tek yapmam gereken ağabeyimin, benimkilerin aksine soluk mavi olan gözlerini gözlerimin üzerine getirmekti. Sonra her şey yok olup gidiyordu benim için.

Buna dünya üzerine kazınmış bütün doğrular da dâhildi.

Babam bana bir mezarın içinde bitiyorsa intikamın hiçbir anlamı olmadığını söylemişti ağabeyim öldükten sonra. İntikam alsam da kendimi kaybedecektim ona göre ve ortada bir kazanç olmaması, ona göre girilen savaşı en başından yenilgi yapıyordu.

Ama ben içimde harlanan yakıcı bir cehennem ile beraber yaşamaya çalışmak yerine, içimde sönerek buz tutmuş bir cehennem ile ölmeyi tercih ederdim.

"Varım."

Kendi sonuma sadece ben karar verebileyim diye... *Varım.*

"Güzel," dedi elindeki bitmiş sigarayı kül tablasına bastırarak söndürdüğünde. "Yarın o partiye iki bilet bul."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "İki bilet?"

"Evet," dedi. "Seni partiye götürüyorum."

"Sen bu partiyi nereden biliyorsun, önce onu bir söyler misin?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Ne alaka?"

"O partide hep çılgın bir uyuşturucu tüketimi oluyor," dedi. "Önceden Yılanlardan temin ediyorlardı tüm malı, şimdi ise bu konuda yetkili benim ve bulunduğum hiçbir mekâna uyuşturucu madde girmesine izin vermem. Bizimkilerin ne kadar sadık olacağını ölçmek için içeri girmem gerekiyor. Tabii ki bileti rahatça bulurdum ama seninle yapmamız gereken farklı gözlemler de var."

Bana söylemediği, bambaşka bir amacı olduğuna yemin edebilirdim çünkü söyledikleri mantıklı gelmiyordu ama bunu sorgulamadım.

Sadece dediğini yapacak ve sonra bana lazım olanı alacaktım.

"Beni çamuruna bulaştırma, yeter," dedim ters bir sesle. Sinirlenmiştim çünkü yalan söylüyordu. "Bana zarar gelmesine neden olma."

"Ben bir Yakut'um," dedi alayla. "Çamur bana sıçramaz. Eğer yanımda durursan... Emin ol ki sana da sıçrayamaz."

Bir şey demek için dudaklarımı aralayacağım sırada telefonu çalmaya başladı, bu kadar sese rağmen hemen yanımda, âdeta dibimde olduğundan *iPhone*'un sinir bozan o zil sesini duyabilmiştim. Kaşlarını çatarak deri ceketinin cebine attı elini, birkaç saniye sonra normalde büyük olmasına rağmen, avucunun içindeyken küçük kalan telefonu açarak kulağına götürmüştü.

Birkaç saniye sonra sert ve ters bir sesle, "Ne var?" dediğinde gözlerimi yüzüne odakladım, o şimdi beni değil de kalabalığı izliyordu kısılmış, koyu renk olmasına rağmen soluk görünen yeşil gözleri ile. "Hayır, yapamazsın," dedi birkaç saniye karşı hattaki kişiyi dinledikten sonra. "Nedeni yok, canım yapmanı istemiyor."

Ona ters ters baktım. Bu adam inanılmazdı.

"Salak mısın?" diye sordu birden. "Kafama göre emir verir miyim sence? Bekle mekânda, kızı sıkıştırmak şu an aptallık olacak sadece. İşimiz var seninle, geleceğim ben gece."

Gece gelecek miydi? Saat zaten on ikiye yaklaşıyordu, daha ne gecesinden bahsediyordu?

"Babam benimle konuşmuyor, oğlum," dedi Songur karşı tarafı dinledikten birkaç saniye sonra. Sesi bıkkın çıkmıştı. Mekânda çok ses olduğundan karşı hattaki kişinin ne dediğini duyamıyordum. "Hiç sorma amına koyayım, hâlâ aynı olay. Neyse, gece hazır ol. Aradığım an in mekâna. Şu Zara'yı da kontrol et, uyuzluk çıkaracak gibi duruyor."

Telefonu kapattığında nihayet bana döndü.

"Benim gitmem lazım," dedi. "Yarın partinin kaçta olacağını bilmiyorum. Ara beni, ona göre seni alayım evinden. Geçeriz beraber."

Beni mi alacaktı?

"Numaran yok ki," dediğimde kaşlarını çatarak bana döndü.

"Telefonunu ver," dedi elini uzatarak. Deri ceketimin cebinden çıkardığım telefonun parmak izi şifresini girdikten sonra ona uzattım. Rehbere girdi, rakamları tuşlamasını ve sonra kaydetmesini izledim sessizce. İşi bitince ekranı kilitleyerek telefonu bana uzattı. "Kaydettim. Kalkalım haydi."

Telefonu elinden alarak oturduğumuz yerden sessizce kalktım ve onun peşine takılarak bizi geldiğimiz yerden, karanlık bir koridordan çıkarmasına izin verdim.

Mekânın arka kapısından çıktığımızda dışarıdaki yağmur hâlâ şiddetli bir şekilde yağıyordu. Sesli bir nefes verdim, şimdi bir taksi bulana kadar sırılsıklam olacaktım. Şimdiden saçlarım yüzüme yapışmaya başlamıştı bile.

"Atla haydi," dedi kafasıyla arabayı işaret ederek. "Seni bırakayım." Ona gözlerimi kısarak baktığımda, "Acelem var, kızım," dedi aceleci bir tavırla. "Haydi."

"Taksiyle giderim," dedim cebimdeki telefonu çıkardığımda.

"Bin."

Ona ters ters baksam da arabaya doğru adım attım. Taksiye boşuna o kadar para verecek kadar delirmemiştim, eğer beni bırakmayı teklif ediyorsa gayet de bırakabilirdi şehrin bir diğer ucundaki evime. Arabanın yolcu koltuğuna geçerek kapıyı kapatmamdan birkaç saniye sonra arabayı çalıştırıp yağmurun ıslattığı asfalt yola girmişti bile.

Yolculuk sessiz geçti. Hiç konuşmadık. Bu sefer şarkı bile açmadı.

Çok sevdiğim sessizliğin bu sefer beni rahatsız ettiğini fark ettim.

Beni öpmüştü.

Onu öpmüştüm.

Ne yapıyordum ben?

Ondan uzak durmam gerekiyordu ama fiziksel olarak bu mümkün değildi. En azından bir süreliğine... Bu yüzden tek bir seçeneğim kalıyordu. O da içimde konuşup onu isteyen şeytanı susturmaktı.

Kafamı yaslayarak gözlerimi kapattım. Açtığımda çoktan eve gelmiştik. Zaman düşündüğümden çok daha hızlı geçmişti.

Arabayı durdurduğunda ona döndüm. O bana bakıyordu zaten. Bu sefer dikkatli bir şekilde beni inceleyen onun gözleriydi. Sertçe yutkunduğunda çıkık âdemelması hareket ettiğinde gözlerimi kıstım.

"Bu gece bilet bulabilirim sanırım," dedim. Yol boyu bunu düşünmüştüm. Tabii, beraber birini öldürmemizi isteyen biriyle öpüştüğüm gerçeğini sindirebildiğim anda. "Sana haber vereceğim."

"Tamam," dedi yalnızca. Gözlerim istemsizce kıpırdayan dudaklarına kaydı, hâlâ rujum yüzünden kırmızılık vardı. "Haber verirsin işte."

Kafamı sallayarak arabadan inmek için bir adım attım. Birden bileğimi tutarak, "Bekle," dedi. Evden çıkmadan önce takığı ama mekâna girmeden önce çıkarıp arabaya koyduğu bereyi elinde tuttuğunu fark ettim. Ben tepki bile veremeden bereyi kafama geçirdi. "Eve geçene kadar ıslanma diye," diye açıkladı tuhaf bakışlarımı fark ettiğinde. "Sağanak var."

Birkaç saniye şaşkınlıkran konuşamadım.

"Teşekkür ederim," dedim şaşkın bir sesle. Bana cevap vermedi. Kafamdaki bereyi düzeltirken, "Başka bir şey yoksa gidiyorum ben," dedim.

"Yok," dedi sadece.

Bir şey söylemeden arabadan indim, ben kapıyı kapatarak apartmana doğru ilerlerken arabası hâlâ kapının önünde duruyordu.

Yağmur şiddetini azaltmadığından binaya aceleyle girdim ve asansöre bindim. Düşünmemeye çalışıyordum, düşünürsem delirecekmiş gibi hissediyordum. Anahtarları cebimden çıkararak kapıyı açtım ve eve girdim. Hızlıca üzerimi değiştirerek kalın, uzun bir polar ve kalın, yünlü çoraplar giyerek salona ilerledim. Ev bu gece, diğer gecelere nazaran daha sıcaktı. Salonun ışığını sonunda yaktığımda camdan dışarı bakıtım ve orada olduğunu gördüm.

Arabadan çıkmıştı ve yağmurda ıslanıyordu.

Şaşkınlıkla camı açtığımda, "Dış kapıyı aç, Rosa!" diye bağırdı bana.

Rosa ne ya? "Rosa kim be?"

Dudaklarını yaladığında yüzü serseri bir gülümseme ile aydınlandı ve gamzeleri anında belirdi. "Dış kapıyı aç," dedi tekrar. Soruma cevap vermemişti.

"Neden?" diye sordum şaşkın bir sesle.

Elindeki telefonu salladı. "Telefonunu arabada unutmuşsun."

"Bir saniye," dedim. "Açıyorum."

Salondan çıkarak hole girdim ve alt kapıyı açtım. Bir dakika sonra asansörün sesini duyduğumda gerginlikten resmen ölecektim.

Kapıyı çalmadan açtım. Telefonu bana uzattığında hiçbir şey söylemedi ve arkasını dönerek birden yürümeye başladı.

"Bir şey demeyecek misin?" diye sordum şaşkın bir sesle, asansörün kapısını açmasını izlerken.

"Ne söyleyeyim?" diye sordu. "Daha dikkatli ol. Telefonunu orada burada unutma. O bana lazım. Yoksa kapına dayanmak zorunda kalırım hep böyle."

"Bilmem," dedim. Sinirlerim bozulmuştu. "Bir *iyi geceler* fena olmazdı."

Sadece güldü ve asansöre bindi.

Hayvan.

Kapıyı kapattığımda hemen Umay'a mesaj attım ve hızlı bir şekilde bu olayı özet geçerek partiyi bilip bilmediğini sordum. Cevap tabii ki beklediğim gibiydi, partiden haberi vardı.

Bu sırada Ateş hakkında da bilgi sahibi olmuştum.

Ne alakaydı, bilmiyordum ancak resimle ilgilendiğini söylemişti bana Umay, doğal olarak bölümü de buna paraleldi. Tam olarak gözlemlediğim gibi bir çocuktu, şu okuldaki kızların canını yakan, oldum olası hazzetmediğim tiplerdendi.

Gerçi, onlardan hiç hazzetmezken onlardan daha kötüsünün dudaklarını kanatan da bendim bu gece.

Kendime ilk defa bir konuda hüküm geçiremiyordum ve bu yüzden çok kötü hissediyordum. Sesli bir nefes vererek kalktım ve mutfağa ilerleyerek kendime sert bir kahve yaptım. Umay ile sohbet ederken saatin nasıl geçtiğini fark etmemiştim ve Umay bu sırada bizim okulda okuyan kuzeni ile konuşmuştu.

Kuzeni, Ateş'in bir tanıdığıydı. Zaten çocuğun çevresi oldukça genişti.

Yani artık o lanet partiye biletim vardı.

Hem de iki tane.

Biri bana, biri de Songur Yakut'a.

Kahveyi bir kupaya döktükten sonra ellerimi sıcak kupanın etrafına sardım ve salona doğru ilerlemeye başladım. Masanın üstünde duran sigara paketinden çekriğim bir dalı da dudaklarım arasına yerleştirmiştim bu sırada. Salondaki masanın üzerinde duran çakmak ile sigaramın ucunu ateşledim ve derin bir nefes çektim içime.

Telefonumu elime aldım, bir yandan da sıcak kahveden içiyordum. Saat gecenin dördüne gelmesine rağmen hiç uykum yoktu. Birkaç saniye sonra telefondan bir mesaj bildirimi geldiğinde mesaj uygulamasına girdim.

Kralım: *Uyudun mu?*

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken doğru görüp görmediğimden emin olmak için birkaç kere ekrana baktım. *Kralım* mı? Başta kim olduğunu anlamadım, sonradan Songur Yakut'un telefonuma kendini böyle kaydettiğini anladığımda ise gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu adamın gerçekten de sorunları vardı.

Valeri: *Kralım?*

Anında cevap geldi.

Kralım: *Efendim?*

Bu adam komik olmayan bir şaka gibiydi. Benimle resmen alay ediyordu. Gözlerimi kısarak mesaj yazmaya başladım, Songur Yakut ile mesajlaşmanın garipliği üzerinde durmamaya çalışıyordum.

Bu gece hiçbir şeyin üzerinde durmamaya çalışıyordum doğrusu. Kafamın içindeki şeytan her şeyi ele geçirmiş, tırnaklarımla söke söke kazandığım bütün kontrolü bir çöp gibi çiğnemiş ve geçmişti.

Valeri: *Komiksin. Bu da ne şimdi?*

Kralım: *Bileti ayarladın mı?*

Siktir ya! Ona haber vereceğimi söylemiştim. Tabii ki onun için yazmıştı. İyice salaklaşmaya başlamıştım bu gece.

Valeri: *Evet, iki tane. Her şey tamam.*

Kralım: *Güzel. Neden uyumadın?*

Ekrana ters ters baktım.

Valeri: *Uyku tutmadı.*

Kralım: *Uyu.*

Sinirlenerek düşünmeden bir mesaj daha yazdım.

Valeri: *Bir daha öpme beni.*

Görüldü olduğunda bir şey yazmasını bekledim ama sadece mesajımı beğendi. Birkaç dakika daha umutsuzca cevap vermesini bekledim ama vermedi. Hâlbuki beni bozmasına bile kendimi hazırlamıştım.

Sinirle ofladım. Hiçbir zaman beklediğim tepkileri alamıyordum ondan.

Valeri: *Bu ne demek şimdi?*

Anında görüldü oldu ve ekranda yazdığını gösteren üç nokta çıktı.

Kralım: *Tamam demek işte.*

Valeri: *Senlik bir cevap değil.*

"Sanki adamı çok tanıyorsun kızım ya," diye mırıldandım kendi kendime. "Bu ne demek şimdi?"

Yine beni bozacaktı.

Ama yine beklenmedik bir cevap verdi.

Beni bozmadı.

Kralım: *Ne diyecektim ya?*

Valeri: *Bana saldırır gibi karşılık veren sendin falan demeyecek misin yani?*

Kralım: *Yok.*

Valeri: *İyi misin sen?*

Görüldü olduğunda bu sefer yazdığına dair bir şey belirmedi. Mesajı sadece beğendi ve çevrim dışı oldu.

Görüldü yapılmasından nefret ettiğim için kendime engel olamayarak bir mesaj daha yazdım.

Valeri: *Gerçekten sinir bozucusun.*

Mesaj anında geldi.

Kralım: *Bence sadece iyi geceler demeni istiyorsun.*

Bir süre bir şey yazdığını gördüm ancak sanırım ekran kilitli kalmıştı çünkü hemen sonrasında o sembol yok olmuştu. Bu sefer ben görüldü yaparak mesaj uygulamasından çıkacağım sırada bir mesaj sesi daha yükseldi.

Ekranı açtım, dudaklarım hükmüm altından çıkarak yana kıvrıldı. Engel olamadım.

Kralım: *İyi geceler, Rosa.*

5. Bölüm:
Uğruna Yanılacak Bir Cennet

Kasırgada uçamazsın.
Biliyorsun.
Ama nefes almak için kaçıyorsun.
Yavaşla, dur ve dön arkana.
Hep kaçtığın acıların var ya,
Şimdi hepsini sırtlanıyorsun.

Hiç düşündün mü peki?
Ya geldiysek dünyanın sonuna sonunda?
Ya boşaldıysa cehennem dokuzuncu katından?
Ya çıktıysa Altan Dolay saklandığı mağaradan?

Bazen dönemezsin istesen de arkanı,
Dilini ısırsan da tutamazsın o sırları,
Seçtirmiş çünkü çoktan dünya sana acını.

Sanıyorsun ki yolunu sen seçiyorsun.
Fakat bir şey bildiğin yok.
Hazanın ortasındasın,
Sağanak düşüyor çarpık kaldırım taşlarına,
Hazal gibi oradan oraya savruluyorsun.

Aldılar seni yaşlı bir ağacın altından.
Ve fırlattılar bir yalanın ortasına,
Ruhun bir yangından geriye kalan kordan.

Biliyorsun, hayat sana yalan söyledi.
Tanımıyorsun çünkü aynadaki yansımayı,
Gölgen bile bir mumun alevinde eridi.
Annenin adını fısıldadığı tek gecede terk etti.

O güçlü yakut oldu acılarla katran,
Şimdi kabullendiğin tüm yalanlara katlan.
Bak görmediğin yüzüne, anla günahını,
İçine çağır, inine davet et, konuştur şeytanını.
Haydi söyle onlara zaaflarını, göster zindanını.

Dünya çaldı senden seni.
Küçükken yuttuğun yalanlar,
Oldu uykusuz gecelerinde ninni.
Büyüttü içten içe, kafesin olan öfkeyi.
Kabullenmek istemesen bile gerçeği,
Hafızan çoktan sildi eski seni.

Şimdi bu kokusuz gül,
Hiç durmadan saplıyor tenine dikenlerini.
Doğruyu söyle, sen mi çaldın onun nefesini?
Çünkü istiyor senden hayatını geri.
Belki de geride bıraktığı kendini.

En son ne zaman hissettik çocuk gibi?
Hatırlıyor musun?

Sarmıştı o gün bizi bir ağacın gölgesi.
Oysa şimdi yetmiyor karanlığın kendisi.

Atacak mısın adımını içeri?
Artık yol yok ki.
Çünkü sakalar kasırgada gidemezler ileri.
Yüzüne vursana artık kaçtığın o gerçeği.

Gökyüzü bize cennet değil ki.
Küçükken saklandığımız bulutlar,
Şimdi içimizdeki cehennemin feneri.

Bak göğe de bırak bu geceye fısıltılarını,
Parıldıyor mu artık yıldızlar eskisi gibi?
Sevgilim, saklıyor mu ay da yaralarını?
Yoksa bir tek bize mi bu evrenin acıları?

Kaçmak mı daha iyiydi yoksa teslim olmak mı? Bir türlü bilemiyordum. Kazanmak zaten bir seçenek değildi; kalbim kanıyordu, yeniliyordum.

Derin bir nefes aldım. Kendime fazla geliyordum son zamanlarda, kendime yetmediğim bunca seneyi düşününce garip geliyordu bu durum. Yediremiyordum bazı şeyleri ama kabullenemiyordum da bir türlü bunun hiçbir anlamı olmadığını bu dünyanın pis düzeninde.

Oturduğum yataktan kalkarak kitabı bir kenara attım. Yine uyuyamamıştım. Saatlerce tavanı izledikten sonra zaman ve mekân anlamını yitiriyordu. Ben de kendimi satırlara adamayı seçiyordum, tıpkı benim gibi renksiz olan duvarda, benden önce burada yaşamış kişinin bırakmış olduğu yaşanmışlıkları saymak yerine.

Odamdan çıkarak banyoya doğru ilerledim. Bizim yaşadığımız o devasa evden sonra bu ev, gerçekten de bir kulübe gibiydi fakat içinde babam olmadığından, çok daha huzur verici geliyordu. O büyük ev babamın soğukluğu ile birleştiğinde o kadar dayanılmaz bir hâl alıyordu ki attığım her adımda titriyordum soğuktan, hatırlıyordum.

Yüzüme soğuk su çarptıktan sonra banyodan çıkarak mutfağa doğru ilerledim. Bugün hava düne göre bile daha kasvetliydi. Yağmur bulutları gökyüzünü kaplamış, geriye sadece hoş bir grilik bırakmışlardı. Su ısıtıcının içine su döktükten sonra fişi prize taktım ve birkaç adım atarak camın önüne ilerledim.

O kadar karanlıktı ki hava, sabah olmamıştı sanki. Bu havaları benim zihnimin içine benzetiyordum. Güneş doğuyordu ancak yeni bir gün başlamıyordu, koca bir hayat arafı andıran griliğin içinde geçip gidiyordu.

Her yeri kaplayan sise bakarak pencereyi biraz açtım ve derin bir nefes alarak geri çekildim. Havada is kokusu vardı, pencereyi kapatmadan su ısıtıcının tiz sesiyle fişi çekmek için oraya ilerledim.

Sabahları kahvaltı yapamıyordum. İştahım olmuyordu. Bu yüzden vücudum kendine gelene kadar kahve ile idare ediyordum. Büyük ihtimalle okula gittiğimde Umay ile beraber bir şeyler yiyecektim.

Kahveyi yaptıktan sonra dün gece mutfak masasının üzerinde bıraktığım telefonumu alarak saate baktım. Saat henüz altı buçuk bile değildi. Bugün dersim vardı, dokuzda okulda olmam gerekiyordu. Sonrasında stüdyoya geçmeliydim. Hepsinden daha kötüsü, tüm bunlardan sonra bu dünyada en kötü olduğum şeyi yapmam gerekiyordu.

Yeni bir insanla tanışmak...

Hem de bunu ona zarar vermek için yapmak...

Derin bir nefes daha çektim içime. Dişlerim gıcırdadığında masanın üzerinde duran Marlboro paketinden bir dal çekerek dudaklarımın arasına yerleştirdim, bu son dalımdı. Çakmağımla sigaranın ucunu yaktıktan sonra bir nefes çekerek üzerimdeki siyah askılının düşen omzunu düzelttim. Ev fazla soğuktu ancak yapım buydu, yatağın içine kat kat kıyafetle de giremiyordum. O yüzden normalde evin içinde giydiğim o kalın polarları çıkarıyordum yatağa girerken.

Saçlarımı dağınık bir topuz yapmak için tokamı aramaya başladığım sırada dış kapının zili çaldı. Kaşlarımı çatarak kahve kupasını mutfak masasına bıraktım, askılımın askısı yine düşmüştü ancak umursamadan kapıya doğru ilerlemeye başladım. Çıplak bacaklarım, ayaklarım yere temas ettiği her an üşüyordu. Bu sabah Anka'nın geleceğini biliyordum çünkü dün gece bana mesaj atmıştı ancak bu kadar erken gelmesini de beklemiyordum.

Sigarayı dudaklarıma sabitleyerek koridorda yürümeye devam ederken zil bir kere daha çalındı. Sesli bir şekilde homurdandım, bir kez olsun beklemeyi öğrenseydi ölür müydü bu kız?

"Ne var ya?" diye homurdandım kapıyı açmadan hemen önce yüksek bir sesle, dudaklarının arasında sigara yüzünden sesim boğuk çıkmıştı. Kapıyı açıp geri çekildim. "Biraz beklesen ölür müsün, Anka?"

Gözlerim birden kapıdaki bedenin bacaklarına takıldığında korku ile yerimde zıpladım. Mavi gözlerim az önce bakmadığı kapının önündeki bedene döndü bir refleks kadar hızlı bir hareketle. Gözlerim irileşmişti, eğer dudaklarımın arasında bir sigara olmasa ağzım bile açılırdı. Onun burada ne işi vardı? Bir an zihnimin bana oyun oynadığını düşündüm, gözlerimi kırpıştırarak tekrar baktım ona ancak görüntü aynıydı.

Karşımda duruyordu işte. Siyah saçları yağmur yüzünden ıslanmış ve alnına doğru dağılmıştı. Üzerinde her zamanki gibi deri ceket vardı. Altında da bol bir siyah kot. Botları biraz çamurlanmıştı ve üzerindeki her şey tıpkı dağınık saçları gibi yağmurdan nasibini almıştı.

"Anka yok ya," dedi alaycı bir sesle. Sesi hafif... Uyuşuktu? Sabahın bu saatinde Songur Yakut sarhoş muydu? "Songur Yakut verelim?"

Bir süre idrak edememeye devam ettim bu durumu. Sabahın köründe, kapımın önünde dikilen kişi Songur Yakut'tu. Kaşlarım çatıldı, gözlerine bakmak istiyordum ama garip bir şekilde sabahın bu saatinde, üstelik hava bu kadar karanlık ve yağmurluyken güneş gözlüğü takıyordu.

"Senin burada ne işin var be?" diye sordum birkaç adım gerileyerek. "Ayrıca neden güneş gözlüğü takıyorsun sen?" Bu soru aklıma nereden gelmişti? "Bu havada?"

Bir şey demeden güneş gözlüğünü indirdi ve bana kısa bir bakış attı açılan mesafeden. Sonra gözlüğü tamamen çıkarmıştı. Mosmor olmuş göz altlarını fark etmem zor olmadı... Ya da kıpkırmızı olan yeşil gözlerini...

"Birileri fena akşamdan kalma anlaşılan," dedim alaycı bir sesle. Resmen kafası yorgunluktan yana düşüyordu. Eğer bu kadar şaşkın olmasaydım kesinlikle bu duruma gülerdim. Dudaklarımı birbirine bastırarak sigarayı parmaklarımın arasına aldım. "Geçecek misin içeri?"

"Geçmemi mi istiyorsun?" diye sordu alaycı bir sesle.

Buraya ne için geldiğini bilmiyordum ancak derdi her neyse böylece kapımda dikilerek mi anlatacaktı?

Gözleri hiçbir engel olmadan gözlerimin sınırlarına girdiğinde ne yapacağımı bilmez bir hâlde bakakaldım, benim sahip olduğum şaşkınlığın kırıntısı bile yoktu onda. Gözleri önce gözlerime düştü, sonra üzerimdeki askılıya, sonra da çıplak bacaklarıma. Gergin bir şekilde yutkundum ancak o tenimi karıncalandıran bakışlarını bir saniye olsun çekmedi üzerimden. Öylece

kalakalmıştım. Zaten ne olduğunu anlamadığım için şaşkındım, bir de beni *bu bakışlarla* izlemesi bana hiç iyi gelmiyordu.

"Tabii," dedim birden. Hevesli mi çıkmıştı benim sesim? Sonra duraksadım, dilimi ısırmıştım. Mantıklı düşünemiyordum, özellikle de o bana bakarken. O yeşil gözleri, mavi gözlerimi bir kasırga gibi içine çekerken hiç mantıklı düşünemiyordum sabahın alacasında kapının önündeyken. Şaşkın bir şekilde bana baktı. *Tabii mi? İyi misin sen, geri zekâlı?* "Yani... Şey, tabii istiyorsan geçebilirsin içeri. Sabahın köründe kapının önünden laf atıp kaçmak için mi geldin?" *Saçmalıyorsun ya!* "Yani o yüzden gelmediğine göre... Geçmek istersin içeri herhâlde."

Sus, Valeri, diye bağırdım içimden kendime. *Sus, salak! Nefes al da mantıklı konuş!*

"Bana yalan söylemediğinden emin olmak için geldim," dedi net bir sesle, saçmalamamı umursamıyormuş gibiydi.

Evin içine doğru bir adım attığında kapıyı arkasından kapatmıştı. Bir adım daha geriledim, hâlâ fazlasıyla şaşkındım. Gözleri açıkta kalan boynumdaki altın kolyeye düştü, ucunda S harfi vardı. Bu kolye benim lanetimdi, yine de onu hayatımdan çıkarıp atamıyordum. Zaten oldum olası geçmişine bağlı bir insan olmuştum, anıların içinde o kadar fazla yaşıyordum ki gerçek hayatta soluyabileceğim bir nefes kalmıyordu.

"Ne yalanı?" diye sordum. Neden bahsediyordu? Sabahın köründe bu adamın evimde ne işi vardı?

"Bilerler," derken sesi yine netti. Ne zaman değildi ki? "Eğer beni oyalamak için yalan söylediysen o partiye giremem ve oraya bu gece girmem gerek."

Bu adam bana *dün iyi geceler* diyen ve beresini veren adamla aynı kişi miydi? "Sana aldığımı söyledim ya."

"Sana güvenmiyorum," dedi keskin bir sesle.

Bana güvenmiyordu... Bu cümlesi, o sert ve keskin sesiyle birleştiğinde beni duraksatmıştı işte. Hâlbuki umurumda olmaması gerekiyordu. Ben de ona güvenmiyordum. Birbirimize güvenmemiz gerekmiyordu.

"Güvenmemeni gerektirecek hiçbir şey yok," dedim sert bir sesle. "Olay zaten senin güvenini kazanmam değil mi, Yakut? Onu kazanmış olsaydım sen burada olmazdın çünkü dövmemi aldıktan sonra seni şutlamış olurdum."

"Hmm..." diye mırıldandı alaycı bir sesle. "Şutlamış mı olurdun gerçekten?"

"Sabahın köründe evime gelemezsin," dedim bu söylediğine daha da sinirlenerek. "Sana yapacağımı söyledim. Tamam, tabii ki de sana yardım etmek

umurumda bile değil. Ama bunu yapmazsam bana istediğimi vermezsin. Neden kendi amacımı da riske atayım ki?"

"Kimseye güvenmem," dedi yemin eder gibi. Diğer dediklerimi es geçmiş, sadece *güvenmemeni gerektirecek hiçbir şey yok* sözüme cevap vermişti.

O zaman benden neden güvenini kazanmamı istiyorsun, Yakut?

"Sen değil miydin *bana güvenme, sözlerime güven,* diyen?" diye sordum bana bir adım daha attığında. "Bunu bekliyorsan benden, sen de böyle davran o zaman, Yakut."

"Kendinden ödün veren değil, verdiren taraf olurum her zaman," dedi net bir sesle. *Kendini beğenmiş züppe!*

"O zaman bu bir istisna olacak," dedim alaycı bir sesle. "Kendini hazırla bence."

Bir adım daha uzaklaştım, sırtımın soğuk duvarla buluşmasını istemiyordum. Manyak herif beni yine duvara sıkıştırırdı muhakkak. Ne alıp veremediği vardı duvarlarla, bitmiyordum ancak beni sıkıştırarak etkisi altına alacağı kadar yakın bir şekilde konuşmayı sevdiği kesindi.

"Hmm..." diye mırıldandı bana cevap verme gereği duymadan, alaycı bir sesle. *Yine.* Gözleri tekrar kolyeme düştü. "S?"

"Seni ilk gördüğümde o kadar etkin altına girdim ki Songur," dedim alaycı bir sesle. Yalan değildi ama o bunu bilemeyecekti hiçbir zaman. "O gece ilk işim kuyumcuya gidip bu kolyeden yaptırmak oldu o yüzden. Songur'un S'si yani. Baş harfini boynumda taşıyorum."

Songur'un dudakları birden yana doğru kıvrıldı. O derin çukurlar anında kendini belli etmişti, su yüzüne çıkan gerçekler gibi. Dudaklarını ısırarak o kıvrımı gizlemeye çalıştığında gözlerim dudaklarına düştü.

"Olası bir durum," dedi alaycı bir sesle. "Büyük ihtimalle kaçamadığın bu gerçeği dalgaya vurmaya çalışıyorsun." Burnumdan alaycı bir nefes verdim. "Sakın kendini körü hissetme. Biliyorsun, gözlerime bakıp da boğulan ilk kişi değilsin."

"Ama büyük ihtimalle gözlerine bakıp da seni boğmak isteyen tek kişiyim, Songur," dedim alaycı bir sesle.

Dudakları tekrar yana kıvrıldı. Gamzeleri o kadar derindi ki gerçekten biraz olsun dudakları kıvrılsa yüzündeki tüm ilgiyi kendilerine toplayacak kadar belirginleşiyorlardı. Bana doğru eğildikten birkaç saniye sonra kolyemin ucu parmakları arasındaydı. Bunu yaparken parmakları boynuma değmişti, belki de bilerek temas etmişti. Büyük ihtimalle bilerek temas etmişti.

Hep bilerek temas ediyordu.

Sırf beni etkisi altına alabilmek için.

Ucuz bir oyundu ama ne yazık ki işe yarıyordu.

Asıl acı verici olan da buydu.

"Bana söyleseydin eğer, senin için yakuttan yaptırırdım," dedi alaycı bir sesle. Tekrar kızaracaktım, kafamdaki düşünceleri ondan uzaklaştırmaya çalıştım. "Hem boynuna yakut kırmızısı daha çok yakışırdı."

"Haha," dedim geriye çekilerek. Mutfağa doğru bir adım atarken, "İkinci ismimin baş harfi," dedim.

Arkamdan geldiğini hissettim. Daha doğrusu duydum. O kadar iri bir cüssesi olup da ses çıkarmadan yürümesi mümkün değildi zaten. Bu benim için yabancıydı, ben bir dansçıydım, çoğu zaman parmak uçlarımda yürüyordum istemsizce. Yalnızlığımla da birleşince pek ses çıkmıyordu bu soğuk evde. Oysaki o yürürken bile çok ses çıkarıyordu, duvarlar bile şaşkındı artık sessizliği yutmadıklarına.

Birden önüme geçerek yüzüne bakmamı sağladı. Afallasam da geri çekilmedim, duraksayarak yüzüne baktım. Mutfağın girişindeydik, içeri girmek üzereydim ancak buna engel olmuştu. Sırtını mutfak kapısına yaslayarak bana döndü.

"İkinci ismin ne?" diye sordu.

"Saka," dedim. "İsmim, Valeri Saka."

Bu isimden nefret ediyordum.

Babam ve ağabeyim dışında kullanan kimse yoktu zaten.

Artık gerçekten kullanan kimse yok, Valeri.

"Saka?" diye sordu şaşırarak. "Senin isimlerin niye bu kadar tuhaf?"

"Neyine şaşırıyorsun?" dedim. "Kendi ismine bak sen. Songur çok normal bir isim sanki."

"Nesi varmış Songur'un?" diye sordu savunmaya geçerek.

Acaba Songur ne demekti? Bir an bunu soracağımı düşündüm, sonra bundan vazgeçtim. Kulağa alışılmadık geliyordu, bu yüzden anlamı merak uyandırıyordu ancak bunu sormama gerek yoktu.

"İkinci ismin kuş ismi yani," dedi gülerek.

Anlam veremesem de "Evet," diyerek onu onayladım.

"Ne tatlı tesadüf," diye fısıldadı bana yaklaşarak. Bir an dumura uğramış, bu yüzden kımıldayamamıştım bile. "O zaman kanatların kırılmadan öğren, Rosa. *Sakalar kasırgada uçamazlar.*"

Bu da ne demekti şimdi? Bazen gerçekten anlam veremediğim şekilde konuşuyordu. Nedenini bilmiyordum ama söylediği şey ve ses tonu beni gerdiği için istemsizce geriye çekilmiştim.

"O ne demek şimdi?" diye sordum onu geçerek mutfağa girdiğimde. Kahvemi aldım, telefonu da masanın üzerinden almıştım. Sesli bir nefes verdim. Songur bana cevap vermedi.

"Sen bu evde üşümüyor musun?" diye sordu evde göz gezdirerek. Sorumu yine cevaplamamıştı. Artık şaşırmıyordum. Bakışlarını üzerimdeki askılıya ve bacaklarımı tamamen açıkta bırakan şorta dikti. Bu kadar dikkatli bakması iyi değildi. Üşüyordum, tüylerim diken dikendi. "Bu ev neden bu kadar soğuk?"

"Isınmıyor," dedim sandalyenin üzerindeki poları üstüme geçirirken.

"Neden ısınmıyor?" diye sordu evi incelemeye başladığında. Neden ilgileniyordu ki? İlerleyerek salondaki peteğe dokundu. Ne yapıyordu be bu? "Daha fazla yaksana şunu." Sonra bana döndü. "Bu kadar soğuksa ve bariz bir şekilde üşüyorsan neden o kadar ince giyiniyorsun?"

"İnce giyinmiyorum," dedim net bir sesle.

"Bacakların tamamen çıplak."

"Olabilir," dedim. "Bu ince giyindiğim anlamına gelmez." Şortu gösterdim. "Bu kalın."

Bana garip garip baktı, sonrasında kafasını sallayarak tavana dikti gözlerini. Sabır mı dileniyordu o?

Kahveden bir yudum aldığımda bakışları tekrar bana döndü, evin içerisini incelemeyi bırakmıştı. Burada bana dair hiçbir şey bulamazdı. Bu evde tek bir hatıram bile yoktu. Sadece hayaletim, başka bir şey değildim.

Buraya ait hissedemiyordum bir türlü.

"İster misin?" diye sordum kahveyi işaret ederek. Hâlâ baktığından bunu sorma ihtiyacı duymuştum. "Belki ayılmana yardımcı olur. Hiç bu kadar ağır akşamdan kalma biri görmemiştim."

"Akşamdan değil, sabahtan kalmayım," dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. Sonra siyah saçlarını karıştırdı. Songur Yakut uykusunu alamadığında gerçekten de huysuz olmalıydı. "İsterim."

"Yapayım," dedim mutfağa doğru adım attığımda. "Madem bu saate kadar bu kadar sağlam içeceksin, neden sabahın köründe kapıma dikiliyorsun?"

"Öyle gerekti," dedi sadece.

Gözlerim kısıldı ancak bir şey demedim. Ben ona kahve hazırlamaya konsantre olmuşken üzerindeki deri ceketi çıkararak mutfağa girdi ve ceketi masanın üzerine bıraktı.

Acaba bu saatte uyanık olmayıp kapıyı açmasaydım ne yapacaktı?

Gözlerim üzerindeki beyaz tişörte döndü. Baştan aşağı dün geceki gibi giyinmişti fakat üstünde bir *sweatshirt* değil de beyaz bir tişört vardı. Gözlerimi tam ondan çekecekken yaka kısmındaki silik ruj izine takıldım.

Çekemedim, bakmaya devam ettim. Kan beynime sıçramıştı. Umursamamam gerekiyordu ancak karşı gelemiyordum. Beni öptükten sonra gidip başka birini daha öpmüş ve sabah kapıma mı dikilmişti? Böyle yaptıysa ne kadar umurumda olması gerekiyordu? *Hiç...* Peki, gerçekte ne kadar umurumdaydı? *Hiçten biraz daha fazla...*

Kupaya döktüğüm sıcak su birden parmağıma sıçradığında kısık sesle inledim. Su ısıtıcıyı bıraktığım an, ben daha bir şey yapamadan hızlı birkaç adımda dibimde bitmişti.

"Salak mısın?" diye sordu elime uzanırken. Musluğu açarak en soğuk ayara getirdi. Elimi hareket bile ettiremedim. Suyun altına götürmesine müsaade ettim.

Gözlerim hâlâ üzerindeki tişörtteydi fakat şimdi yanımda olduğundan daha dikkatli bakabiliyor ve aptallığıma kızabiliyordum. Çünkü ruj izi yakasının altındaydı, beynime kan gitmediğinden bir anlığına bunu fark etmemiştim tabii. Şimdi ise rujun benim bordo rujum olduğu o kadar bariz şekilde gözlerimin önündeydi ki kendime bir tokat atasım gelmişti. Salak herif, tişörtünün yakası ile ruju temizlemeye çalışmıştı.

Oraya, tişörtüne baktığımı fark ettiğinde alaycı bir şekilde geriye çekildi. "Rujunu değiştirmen gerek," dediğinde gözlerimi yüzüne çevirdim. Suratında alaycı bir ifade vardı. "Bir türlü çıkmıyor. Tişörtüm sikildi."

Gözlerimi devirdim ancak içimdeki rahatlama hissi kendime tekrar tekrar tokat atmak istememe neden oluyordu. Bana neydi ne yaptığından? Evet, normalde umurumda olmazdı ancak beni öptükten hemen sonra gidip de başka birisini öpmesi neden hoşuma gidecekti ki? Üstelik sabahın altısında kapıma dikilmişti.

Tabii ki böyle bir durum hoşuma gitmezdi, normal olan buydu.

"Neden rujumu değiştireyim?" diye sordum. Siyah kahve kupasını ona uzattığımda bardağı aldı. "O ruju seviyorum, bana yakışıyor."

"Her seferinde çıkarmakla beni bu kadar uğraştıracak mısın yani?" diye sorarak kafasını yana yatırdığında kaşlarımı kaldırdım istemsizce. *Her seferinde?* Az kalsın gülecektim. Yani bunun tekrarlanacağını düşünecek kadar güveniyordu kendine.

"Her seferinde?" diye sordum kafamı sallarken alaycı bir sesle.

"Hıhı," dedi o da beni taklit ederek kafasını salladığında. "Her seferinde."

"Aslında birkaç saat önce attığım mesaj yeterince açıktı," dedim omuz silkerek. "Alkolü fazla kaçırdığın için mi unuttun acaba? Sana bir daha beni öpmemeni söyledim."

"Ben o mesajlardan sadece iyi geceler mesajı almak istediğini çıkardım," dedi umursamaz bir sesle.

"Yanlış bir çıkarım olmuş o hâlde."

"Tamam," dedi bana doğru bir adım atarak. "Ben seni öpmeyeyim. Ya sen beni öpersen? O zaman ne olacak?"

"Öpmem," dedim net bir şekilde.

Ama kendime o kadar da güvenmiyordum.

"Peki, öyle olsun." Geriye çekilerek mutfağın kapısına ilerlemeye başladığında kahveyi masanın üzerine bırakmıştı. "Yüzümü yıkayıp geliyorum," dediğinde hiçbir şey demeden masaya oturdum. Ev zaten küçücüktü, lavaboyu kendi başına bulması çok da zor olmazdı.

Mutfak masasının üzerinde bıraktığı telefonu bir mesaj bildirimi ile titrediğinde gözlerim hemen önümdeki siyah *iPhone*'a kaydı. Ekran birden aydınlanmıştı. Duvar kâğıdında hiçbir şey yoktu, dümdüz siyahtı. Gözlerim benden bağımsız şekilde telefonun ekranına düştü ve gelen mesaja baktım. Babasındandı.

Gözlerimi tam telefondan çekecekken bir mesaj sesi daha geldi.

Bir anda elim yanlışlıkla mesaja bastı ve hiç beklemediğim bir şekilde telefon açıldı. Songur Yakut'un telefonu şifresiz miydi? İstemsizce mesajlara göz gezdirmeye başlamıştım.

Babam: *Hallet bugün.*

Mesaj uygulamasında sadece üç sohbet vardı: Babam, Rosa ve kayıtlı olmayan bir numara.

Babasına attığı son mesaja baktım. Baktığım için kötü hissetsem de bunu umursamamaya çalıştım. O benim arkadaşım değildi. Hakkında kozlar edinmek zorunda olduğum bir yabancıydı ve dürüst olmak gerekirse durmadan telefona bakmasına neden olan babası ile neler konuştuğunu da biraz merak etmiştim.

Ama şifre bile koymaya tenezzül etmediği telefonunda özel konuşmalar gerçekleştirmeyeceğine emindim.

Babam: *Şirkete.*

Songur: *Tamam.*

Altındaki konuşma, bir gün sonrasına aitti.

Babam: *Toplantı var. Benim yerime katıl. 9.30.*

Songur: *Tamam.*

Babam: 21.00. Yönetim kurulu ile yemek.
Songur: Tamam.
Babam: Eve gel. Hemen.
Songur: Tamam.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, telefonu hemen kilitledim çünkü koridordan ses gelmişti. En alttaki mesajda, kayıtlı olmayan numaraya attığı mesajda bir kız ismi geçiyordu ancak dikkatli bakamamıştım. Sanırım Yalissa yazıyordu. O kimdi ki? Kaşlarım çatılırken arkama yaslandım.

Bunu yapmak istememiştim, sadece elim çarpmıştı... Kendimi mesajları okuduğum için kötü hissetmiştim ama... Gözümün önünde bu mesajlar açılmışken nasıl okumazdım ki?

Birkaç dakika sonra içeri girdi. Neden bu kadar uzun sürmüştü? Yoksa odamı mı karıştırmıştı?

Gerçi orada bana dair bulabileceği bir şey yoktu.

"Nihayet," dedim mutfaktan içeri girdiğinde. "Kahve soğudu."

Yüzüne su çarptığından hâlâ hafifçe ıslaktı. Yüzüne baktım, hafif kemerli olan burnuna, ucunda parıldayan gümüş hızmaya, kusursuz dudaklarına... Kollarındaki kaslar, kasılmadığı hâlde fazlasıyla belirgin ve gergindi. Tek bir boş yer yoktu kolunda, esmer tenini göremiyordum, dövmelerin siyah mürekkebi her yerdeydi. Tek bir renkli dövmesi bile yoktu, oysaki benim sahip olduğum tüm dövmeler renkliydi. Altısı da.

Bana bir şey demeden mutfağa girdi ve kahveyi eline alarak tam karşıma geçti. Kahveden bir yudum almasını izledim, hemen sonrasında deri ceketinin cebine doğru eğilerek sigara paketini çıkardı. İçinden bir dal çekti, sigarayı dolgun dudaklarının arasına sıkıştırarak siyah bir Zippo ile yakarken tüm dikkatim üzerindeydi.

Sigaranın ucunu ateşleyerek çakmağı elinde döndürdüğünde derin bir nefes çekti, hemen sonra tekrar kahveden içmişti. Gözlerimi masaya diktim, onu bu kadar dikkatli incelediğimi fark ettiğini tabii ki biliyordum ama buna bir son vermeyi başaramıyordum.

"Sen bu saatte neden ayaktasın?" diye sordu bana.

Kafasını duvara yaslamıştı, kalçasını da aynı şekilde. Oturmuyordu nedense masaya, sadece başımda dikiliyordu. Boyu neredeyse tavana değecekti, kapıdan girerken başını eğdiğini görmüştüm. İri yarı olduğunun farkındaydım, acaba boyu kaçtı?

"Uyku tutmuyor," diye geveledim ağzımda umursamazca. "Ben uyuyor olsaydım ne yapacaktın? Bu saatte kapıma dayanırken ne düşünüyordun? Normal insanlar bu saatte uyur, biliyorsun."

"Eğer uyuyor olsaydın seni uyandırırdım," dedi bu açık bir şeymiş gibi net bir sesle. Ona alaycı bir şekilde baktım. Eğer uyuyorsam beni kimse uyandıramazdı ancak bunu bilmesine gerek yoktu. Sonra bir adım atarak bana doğru yaklaştı. "Evet. Bilerler?"

"Elimde değiller," dedim aniden sormasına şaşırarak. "Kanıt mı istiyorsun?"

Bir şey demeden kafasını salladı. Eğer o bana böyle bir durumda bilet bulduğunu söylese ben bu kadar sorgulamazdım ancak o böylesine güvensizse benim de tutumum ona göre olacaktı. *Ona güvenmediğini kendi ağzınla söyledin, Valeri.* Evet, söylemiştim. Ancak benim ona güvenmemek için nedenlerim vardı.

Vardı işte.

Babam benim inancımı kırmıştı.

Ve bir daha kimseye güvenemez olmuştum.

Sinirli bir şekilde telefonumun şifresini girdim ve hemen Umay ile olan konuşmamı açarak ona uzattım. Telefonu gözüne sokmak istercesine tutmuştum. Bana aldırmadan eğilerek mesajları okuduğunda bir şey söylemeden geri çekildi.

"Akşam onda seni alırım," dedi. "Bugün Ares ile arkadaşlığının ilk günü olsa iyi olur."

Ona gözlerimi kısarak baktım. Gözlerim birkaç saniye sonra tenindeki yılan dövmesine düşmüştü. Bu dövme... Şu an bütün bunları yapmamın nedeni bu dövmeydi.

"Dünyadaki en sinir bozucu insan olduğunu sana hiç söyleyen oldu mu?" diye sordum.

"Genelde dünyadaki en seksi adam olduğumu söylerler," dedi alaycı bir sesle. "Sinir bozucuya daha sıra gelmedi o yüzden."

"Ne yazık," dedim alaycı bir sesle. "Sana yalakalık yapmak için ağzına gelen her iltifatı suratına söyleyen insanların sözlerini ciddiye alıp da buna kendini inandırman..."

Kaşları havalandı, burnundan sert ve alaycı bir nefes verdi. Bitmiş sigarasını kül tablasında söndürdükten hemen sonra yeni bir dal yer almıştı dudaklarının arasında. Dudakları çok küçük bir tebessümle yana kıvrıldığında kahrolası gamzeler hemen kendini göstermişti.

"Gözlerin kaç numara?" diye mırıldandı. "Bu vücudu görüp de böyle konuşuyor olmanın nedeni bu olabilir sadece."

"Protein tozuna ne kadar para harcadın acaba?" diye sordum.

Batırıyordum.

Saçmalıyordum çünkü ne kadar aksini iddia etsem de ondan etkileniyordum.

Ama onun da benden etkilendiğini biliyordum. Etkilenmeyen birisi, dün onun beni öptüğü gibi öper miydi hiç?

"Protein tozu mu?" diye sordu alaycı bir sesle. "Bu vücut için on iki yaşımdan beri çalışıyorum ben. Tamamen emek işi. Hiçbir iftirayı kabul etmiyorum." Muzip bir şekilde gözlerini gözlerime indirdi. "Dokunmak ister misin? Farkı anlayacağına eminim."

"On iki yaşından beri mi?" diye sordum. "Kızları etkilemek için mi? Bunun için bu kadar sıkı çalışman göz yaşartıcı. İltifat almaya çok mu açsın? İlgi arsızı falan mısın sen, Yakut?"

"İlgiyi sevdiğim doğrudur," dedi alaycı bir sesle. "Ama onun için bu vücuda ihtiyacım yok."

"Sporcuydum eskiden," dedi. "Yüzme. Dövüştürdüm bir de."

"Neden bıraktın?"

"Tatsız olaylar," dedi sadece kestirip atmak istiyormuş gibi.

"Bir kere de açık açık konuşsan."

"Fazla meraklısın," dedi. Bu kesinlikle sorumu cevaplamayacağını söyleme şekliydi. Ona ters ters baktım. Bana hiçbir şey anlatmazsa nasıl bilgi sahibi olacaktım onun hakkında?

"Bunu bana ilk söyleyen insan sensin," dedim alaycı bir sesle. Meraklı birisi değildim. Çoğu zaman etrafımda dönüp duran tüm olaylara kapalı olurdum, bir şey ilgimi çekmediğinden merak etme aşamasına gelemiyordum hiçbir zaman.

"Belki de ilk kez beni merak etmişsindir," dedi alaycı bir sesle.

Sesli bir nefes verdim. Sinirlerimi bozuyordu. Ne yapmam gerektiğini ilk defa bilmiyordum, hangi silahla saldırırsam saldırayım onun zırhı yakuttandı. Elimdeki koz bile adamda bir işe yaramamıştı.

"Çok komiksin," dedim.

Bütün gece uyumamış biri ile sabahın beşine kadar içmiş bir ayyaşın diyalogları en fazla bu kadar mantıklı oluyordu.

Derin bir nefes aldığımda birden bana doğru yaklaştı, birkaç saniye sonra ise dibimdeydi. Aldığı alkolün ve içtiği sigaranın kokusunu sıcak nefesinden soluyabiliyordum. Sigarası ağır kokuyordu. Bu ani hareket karşısında

afallasam da Songur Yakut'un yakın temaslarına yavaş yavaş alışmaya başlıyordum.

"Aslında fazlasıyla sinirliyim," dedi. Yüzündeki ifade o kadar ani değişmişti ki donakalmıştım. Gözlerinin içine baktım, bataklık gibi yeşil olan koyu gözlerine... "Bu işi çabuk halletsen iyi olur."

"Benden bunu istemene inanamıyorum," dedim. "Ya ona yalandan yaklaştığımda ona değer vermeye başlarsam?"

Bunun olmasına ihtimal vermiyordum, yine de bu ihtimali göz önünde bulundurmayacağı kadar aptalca bir plan yaptığını suratına vurmak istemiştim. Ona değer vermeme bile gerek yoktu. Yanında vakit geçirdiğim bir insana nasıl zarar verecektim ki?

"Kalbine söz geçiremeyecek kadar zayıf mısın sen?" diye sordu yakıcı bir sertlikte.

"Bunun zayıflıkla ne alakası var?" diye sordum sinirli bir şekilde.

Birine değer vermemek hangi açıdan güç oluyordu ki? Risk bile almıyordunuz, çıkmıyordunuz mağaranızın içinden, birine bakmıyordunuz bile kalbimi ya ezip geçerse diye... Güç müydü bu yoksa hayatın bize öğrete öğrete kazıdığı korkuya kılıf uydurmak mıydı?

"Kalbin sadece senin hükmünde."

Alayla güldüm. "Bu duyduğum en saçma şey."

Beni umursamadı, belki de duymuyordu. Üstüme geleceğini sansam da geri çekilmişti, hiçbir şey demeden deri ceketini üzerine geçirdi ve telefonunu ceketinin cebine attı.

"Umurumda bile değil," dedi arkasını dönmeden hemen önce. "Ne düşüneceğin, ne hissedeceğin, kafanın karışıklığı... Umurumda değil."

Kafasını eğdi, gözleri gözlerime kilitlendi, ciğerlerim nefes için dilendi. Ondan değil, içine düşeceğim durumdan, hangi olaylara karışacağımdan, kimin hayatına parmak uçlarımı bulaştıracağımdan korkuyordum ve bu korku onunla yan yana olduğum her an biraz daha büyüyordu. Bu işin sonunu doğru düzgün düşünmemiştim bile, Anka haklıydı. Hiçbir şey bilmeden kendimi bir savaş meydanının ortasına fırlatmıştım.

Ne kadar *evet* demiş olsam da bir insanın ölümünde parmağım olmasını kaldıramazdım.

"Ben sana seçenek sundum," dedi sert bir şekilde. "Bunu seçen sendin. Ben sana zorla hiçbir şey yaptırmadım, yaptırmam da." Yüzünü yüzüme doğru eğdi. "Bir şeyi düşünmeden kabul etmen benim suçum değil. Anlaşma çoktan yapıldı. Hoşuna gitse de gitmese de bunu yapacaksın. Çünkü ben bir şeyi istersem..." Parmakları çeneme değdi, beni gözlerinin içine bakmaya

zorladı. Eli o kadar büyüktü ki yüzümün tamamını kaplıyordu istemese de. "Ne olursa olsun onu alırım. Ellerimi kimin kanına boyamam gerektiği umurumda bile olmaz ve ne kadar çirkinleşeceğimi tahmin bile edemezsin."

"İstediğin şey Ateş, evet," dedim. "Bunu kabul etmek zorundaydım, anlıyor musun? Bana seçim hakkı tanımış gibi davranamazsın! Bana tek bir seçenek sundun! Onu öldüremezsin, başka bir yolu olmalı. İstesen bulabileceğine eminim."

"Ama bulmak istemiyorum," dedi. "O Ateş'in ölmesini istiyorsa Ateş ölür," dedi arkasını dönerek. "Bu kadar basit."

Ve sonra dış kapının sertçe çarpıldığını duydum. Songur Yakut gitmişti.

O kimdi? Babası mıydı?

Gözlerimi kapatarak sesli bir nefes verdim.

Küçükken kimseyi yaralamayacağımı düşünürdüm, her kâbus uyandırırdı beni bir kez daha annemsiz sabahlara. Göremez oldum kendimi bile, ben de aynanın karşısına geçip kendimi büyüttüm.

Şimdi yapmak zorundaydım. Yaralamak zorundaydım, bulaştırmak zorundaydım parmak uçlarımı bir insanın hayatına, karışmaltydım onun günahlarına ve çıkmalıydım bu intikam yolculuğuna benden çalınanların hatırasına.

Sinirli bir şekilde yerimden kalkarak banyoya attım kendimi. Üzerimdekileri çıkardım, suyu en sıcak seviyeye ayarladım ve duşa girdim. Tüm kara düşünceler kafamın içindeydi, bana nefes alacak alan bile bırakmıyorlardı.

Duştan çıktıktan sonra odama geçtim. Altıma koyu mavi kot; üzerime kısa, siyah bir body ve siyah bir hırka geçirdim. Saçlarımı yine kendimden hıncımı almak istermiş gibi taradım, annem artık onları tarayamadığı için dünyadan nefret ediyordum. Artık her şeyden nefret ediyordum. Dünyanın bize sadece bizden çalmak için verdiği şeylerden nefret ediyordum. Gülemiyordum bile artık çünkü biliyordum ki alacaktı elimden o gülümsemeyi ve yerine asla dinmeyecek gözyaşları verecekti bir kez daha.

Saçlarımı kurutmuktan sonra her zamanki gibi kapatıcı hariç diğer makyaj malzemelerini es geçerek en sevdiğim rujumu aldım elime. Aynadaki yansımamla göz göze bile gelmeden o ruju dudaklarıma sürerken Songur Yakut'un tişörtünün yakasında hâlâ bu rujun izi olduğu gelmişti aklıma.

Beyaz tişörtle bordo ruj silmeye çalışmak... Başarısız bir deneyimdi.

Yaptığı her davranışı sorguluyordum, hiç istemediğim bir şekilde. Bazen anlamlar yüklüyordum yaptıklarına ya da bir bakışına. Nasıl oluyordu, bilmiyordum ama yeşeriyordu bir şeyler kafamda, dallanıp budaklanıyordu ve

tek şansım onların köklerini kazımakken ben tüm bu merakımla biraz daha suluyordum onları.

Bu işin sonunu görebilecek miydim?

Daha risksiz bir yol yok muydu? Sadece bu olay değildi, bu adam bana tamamen zarar verecekti, biliyordum. Annem, "*Bir insanın gözlerinin içine beklenti ile bakarsan eğer, kafanda bir kılıf uydurursun hep duygusuzluğuna,*" derdi bana.

Uydurma. O sadece kötü. Fazlası yok. Uydurma. İnandırma kendini inşa ettiğin bir yalana. Uydurma.

İç çekerek büyük, siyah çantamı hazırladım. Buradan sonra dans dersi verecektim, yani stüdyoya gitmem gerekiyordu. Eve gelip bir daha parti için hazırlanacak olma düşüncesi gerçekten beni daraltıyordu ancak ne üzerimdekilerle partiye gidebilirdim ne de partide giyeceklerimle dışarıya çıkabilirdim sabahın köründe. Umay'ın söylediğine göre abartılı bir partiydi.

Bir saat sonra kapı tekrar çaldığında bu sefer gelenin Anka olduğuna emin olmadan kapıyı açmadım. Dün gece, bu sabah kahve içmek için sözleşmiştik. Bu yüzden ben derse gitmeden önce yanıma uğramıştı.

O kapının önünde bekleyip biriyle mesajlaşırken ben de bugün üşümemek için üzerime siyah, şişme montumu geçirdim ve çantamı omzuma astım.

"Günaydın, aşkım," dedi Anka kafasını telefondan kaldırmadan. Siyah botlarımı ayağıma geçirdim, sonra siyah beremi taktım ve anahtarları alarak evden çıktım. Ben kapıyı kilitlemekle meşgulken kafasını telefondan kaldırmış ve ani bir şekilde bana dönmüştü. "Kim geldi bu eve?"

"Ne?" dedim birden korku ile ancak sesim ifadesizdi. Nereden anlamıştı? Bu kızın dikkatinden herhangi bir şey kaçıyor muydu?

"Ne, ne?" diye sordu alaycı bir şekilde. "İçeriye birisi çamurlu ayakkabısıyla dalmış. Şuna bak, maşallah, elli numara ayağı var." Dudaklarım aralanmıştı. "Takıldığın biri mi? Yoksa artık biriyle yatmaya mı karar verdin?"

"Ne saçmalıyorsun, Anka ya?" diye sordum birden savunmaya geçerken. "Beş saniyede ne hikâye yazdın kendi kendine?"

Bir de bana kafamda kurup durduğumu söylerlerdi. Anka beş saniyede senaryo kurmuştu, inanılmazdı.

"Erkek ayağı bu, tahmin yürürtük ya," dedi. "Yatmıyor musun bununla yani? Büyük hata..."

"Ne yatması ya?" diye sordum. Songur Yakut'un sabahın altısında kapıma dikildiğini bilse böyle tepki verir miydi acaba? Çünkü benim gülesim geliyordu onu takıldığım biri sanmasına. "Ne hatası ayrıca?"

"Baksana kızım şu ize," dediğinde güldü. "Elli numara falandır bu. Ayağı böyle büyük olanın..."

"Of!" diye bağırdım birden şok içinde. O izi temizlemeyi nasıl unutmuştum ben ya? Şimdi Anka asla susmayacaktı. "Sus, Anka!"

"Tamam ya, tamam," dedi alayla. "Sustum. Susuyorum. Kızma."

"Kızdırma," dedim asansöre doğru ilerlerken. Arkamdan geliyordu yavru bir kedi gibi.

Düzleştirmişti yine kıvırcık saçlarını. Üzerinde ince ve uzun bacaklarını saran dar bir kot, üzerinde ise V yakalı siyah bir kazak ile siyah bir ceket vardı, çantasını omzuna asmıştı. Üzerindeki her şey o kadar belli ediyordu ki marka olduğunu, eskiden maddi durumunun çok kötü olduğunu biliyordum ve bu, kötü işlerden fazlasıyla para kazandığı gerçeğini suratıma çarpıyordu.

"İnsan sevdiğine takılırmış," dedi bana doğru eğilirken. Öpeceğini anladığımda geri çekildim, o ise sadece güldü. Dudaklarında pembe bir parlatıcı vardı ve liseden beri yanaklarıma bulaştırıyordu. Bu durumdan hoşlanmıyordum. "Benim sevdiğim tek kişi sensin bu dünyada."

Eskiden tek değildim. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, hatıraların gölgesi acımasızdı. *Bu dünyada.* Çünkü sevdiği diğer kişi artık bu dünyada değildi.

Şu an kendime onu hatırlatamazdım. Şu an hatırlatırsam Ateş'in suratına bakıp da oyun oynayamazdım. Görmezden gelmem gerekiyordu içimdeki yangını, çığlık atan şeytanları ve sadece uzanıp tutmam gerekiyordu hayatımda işleyeceğim en büyük günahı.

"Biliyorum," dedim o yüzden asansör zemin katta durduğunda. Dışarıya adım attığımızda, "Beni kim sevmez ki?" dedim düşüncelerimden sıyrılmak adına.

Gülerek kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. Benim okulum buraya yakındı. O yüzden hep yürüyordum, o da bana uyum sağlamak için geldiği sabahlarda arabasını almıyor, yürüyordu. Beraber kahve almaya gidiyorduk, sonra ben okula geçiyordum.

"Bugün hava çok güzel ya," dedi. "Mis gibi, kasvetli. Akşam ne yapacaksın? Yemek yiyelim mi?"

"Okulda parti var," dedim. Anka ile yemek yemeyi kesinlikle o partiye tercih ederdim. "Ona gideceğiz bizimkilerle."

"Ooo," dedi alayla. "Partilere gitmeye de başlamışız. Git bakalım." Gözlerini kıstı. "Biz de işte tek başımıza yemek yiyelim. Sen ne yaptın dün?"

"Kaner aşırı komik bir çocuk," dedim birden gülerek. "Çok saçma bir ortam vardı. İçeriden Songur ve onun iki metrelik köpeği çıktı."

"Haydi oradan," dedi gülerek. Köpekten ne kadar korktuğumu biliyordu. Her seferinde buna gülerdi. *Hain.* "Yakut'un orada ne işi varmış?"

"Evi temizleniyormuş," dedim ellerimi hırkamın ceplerine soktuğumda. Tatlı bir rüzgâr siyah saçlarımı savuruyordu.

"Siktirsin oradan," dedi alayla. "Yalan. Yakut'un sadece bu şehirde en az yüz evi var." Ayağını sertçe asfalt zemine vurdu, topuklusunun sesi çıkmıştı. "Şu üzerinde yürüdüğün yol, Yakut malı, bebeğim. Bu şehrin sahibi onlar. Hele o piç... O zengin piç... Sence dört erkeğin kaldığı eve döner mi? Yalan söylemiş."

İyi de neden yalan söylemişti ki? Neden sürekli yalan söylüyordu? Üstelik sözlerine güvenmemi istiyordu.

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Bu da kafamın içindeki bir soru işareti hâlini almıştı ve böylece Songur Yakut'a sormam gerekenler listesine bir yeni madde daha eklenmişti. Maddeler gittikçe çoğalıyordu ancak cevapların dökülmesi gereken dudaklar, sadece bana emretmek ve beni sinir etmek için açılıyordu. Bir şeye ulaşamıyordum.

"Songur Yakut'un babası kim?" diye sordum. Anka bunu kesin biliyordur.

"Soysal Yakut," dedi. "Tahta olsa vururdum. Alma adını ağzına. Korkuyorum ben o adamdan."

"Neden ki?" diye sordum saf bir merakla. İsmi tanıdık geliyordu.

"O adam o kadar tehlikeli ki," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Sana kafayı takarsa öldün demektir. Adam Türkiye'nin en zengini falan, adını duyduğuna eminim. Her yer onların bu şehirde." Aslında tanıdık geliyordu ancak tam olarak hatırladığım söylenemezdi. "Hayatımda duyduğum en acımasız adam. Sorsan medyaya, aşırı yardımsever bir adamdır... Yakutlar sahtedir. Songur da ona çok benziyor. Herkes ne kadar benzediklerini konuşur hep."

Yakutlar sahtedir.

Songur da ona çok benziyor.

"Yalissa diye birini tanıyor musun?" diye sordum birden.

Kahvelerimizi almış ve dükkândan çıkmıştık. Yağmur biraz azalmıştı, yine de sokakta fazla insan yoktu. İkimiz de Anka'nın açtığı siyah şemsiyenin altındaydık, o benim koluma girmişti.

Kaşlarını çatarak bu ismi hatırlamak istiyormuş gibi bana döndü. Sonrasında kafasını *hayır* anlamında iki yana salladı. Buna şaşırmıştım çünkü Anka'nın tanımadığı birisi olmazdı. Belki de kız bu olaylarla ilgili birisi değildi. Belki de sadece Songur'un tanıdığı birisiydi.

"Neden sordun?" diye sordu. "İstersen Kaner'in ağzını bir ararım."

"Ara," dedim kafamı sallayarak. "Anlamasın ama bir şey."

Songur Yakut benim hakkımda her şeyi biliyordu ama benim elimde olan şey kocaman bir hiçti. Hayır, bu iş böyle olmazdı. Ben de elimden geleni yapacaktım.

"Onu ayakta uyuturum ben," dedi alaycı bir sesle. "Tabii ki anlamaz."

"Bunu neden yaptıyorsun ki?" diye sordum. "Bir kardeşi vardı? Neydi ismi?" Hatırlamıyordum ama Anka'nın onunla da bir olayı olduğunu biliyordum. "Neden erkeklerle böyle oynamaya çalışıyorsun?"

Eskiden böyle değildi.

Umursadığı tek erkek ağabeyimdi.

Eski sevgilisi...

Ama her şey onun için de mahvolmuştu.

Güldüğünde koluma daha sıkı şekilde girmişti. Kahveden bir yudum alarak ona doğru döndüm. Bir şey yargılamıyordum, kimseyi yargılayacak konumda değildim bu hayatta ve o benim en yakın arkadaşımdı. Ağabeyimi unutmayıp hayatını kendine zindan etmesini istemiyordum. Âşık olmasını, sevmesini ve mutlu olmasını istiyordum. Sadece onu anlamaya çalışıyordum. Bu işin sonunda neye varmaya çalıştığını... Çünkü takıldığı erkekler tehlikeliydi.

"Onların hiçbiri umurumda bile değil," dedi arınmasız bir sertlikle. "Tek istediğim güçlü olmak."

Tek istediğim güçlü olmak.

Kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ettim. Bir zamanlar tanıdığım kızdan çok farklıydı.

Ama bunun için onu suçlayamazdım.

"Sence Eran'ın ya da Kaner'in nesini sevebilirim? Hele ki Dolkan'ın..." Dudaklarını yalayarak bana doğru döndü. "Eran, Kaner'in kardeşi olan... Başta o var, Kargaların başında. Babası sayesinde. Onu görünce düşündüm ki sadece basit bir çocuk, onu yönetebilirim." Kaşlarım çatıldı, bana aldırmadan devam etti: "Ama o hastalıklı bir piç. Hiçbir şekilde uğraşılmaz. Ona karşı hiçbir şey hissetmedim, hep rol yaptım. Kaner'e gelirsek, ondan hoşlanmıştım ilk gördüğümde... Çünkü burası için fazla iyiydi. Bıkmıştım artık kalp kıran tehlikeli çocuklardan, sadece güvenmek istedim. Sonra başka bir kızı sevdiğini gördüm, hep üçüncü kişi konumunda olacağımı anladım. Biliyorsun, o da beni terk etmişti başkası için." Ağabeyimden bahsediyordu. Ama o olay sandığı gibi değildi. Babam, ağabeyimin seçtiği kişi ile beraber olmasını istiyordu ve bu konuda onu baskılıyordu. Ve bildiğim kadarıyla, Anka da bu olayın böyle olmadığını biliyordu. Hatta sonrasında barıştıklarını sanıyordum ama şimdi farklı konuşuyordu. "Onunla takılmaya devam

edebilirdim ama bunu kendime yapmak istemedim. Ona da hiç bulaşmadan sessizce ayrıldım. Ve sonra..."

"Sonra?"

"Sonra Dolkan ile tanıştım," dedi. "Partide yanıma geldi. Onun namını duymuştum, Yalçın Ertekin'in manevi oğlu diyorlar onun için." İfadesiz bir şekilde ona bakmaya devam ettim. "Onun yüzüne baktığımda onu yönetemeyeceğimi biliyordum, onun benden istediği tek şey bedenimdi ama ben ondan çok daha fazlasını istiyordum. Aslında benimle yatıp beni kenara atmasını beklemiştim ama öyle yapmadı. O göründüğünden daha derin bir insan. İnsanlar onunla olduğumu sanıyordu ama bunu söyleyen ya da yayan ben değildim, hiçbir zaman ona karşı bir şey hissetmedim ama cazibesi ortada, ona hayrandım. Bir gece konuşurken artık hayatımda bir boka yaramak istediğimi söylemiştim. Çünkü o kadar sıkılmıştım ki... O siktiğimin yerinde bile hepimize emreden bir erkek var, taht için savaşıp duruyorlar. *Kralımız olsun.* Neden kraliçemiz olmuyor?" Duraksadı. "Her ne sikimse işte. Bana ihtiyacım olan gücü sağladı. İki taraflı bir çıkar ilişkisiydi başlarda. Yılmaz'ı biliyorsun."

Biliyordum. Ne yazık ki biliyordum.

"O orospu çocuğunu Dolkan öldürdü," dedi. "Aslında ben yapacaktım ama yapamadım işte. Yapamadım. Demek ki o kadar güçlenememişim henüz, silahı aldı ve bana sadece onun ölmesini isteyip istemediğimi sordu. Ona, yaptıklarını anlatamadım... Biliyorsun..." Kafamı salladım, ağlamak üzereydim. O çoktan ağlamaya başlamıştı. "Ama anladı. Söylemesen de her şeyi anlıyor çünkü. Kafamı salladım, öldürmesini istediğimi söyleyemedim ama onayladım, bana arkamı dönmemi söyledi ve onu öldürdü. Ve sonra sikeyim ki ona hissettiğim minnet bana nefes bile aldırmadı. Şimdi bile onu korumaya çalışıyorum çünkü ona teşekkür borcum var. Hepsi bu kadar. Sonra yine aynı şey oldu... Yine aynı kız, yine aynı olay." Tırnaklarını avuçlarına sapladığını gördüm. "O kızdan nefret ediyorum, ediyorum işte, hakkım değil ama ediyorum. Çünkü ondan etmezsem kendimden edeceğim, çünkü bana bir hiç gibi hissettiriyor her seferinde, hem de hiç bilmeden. Bıktım hep yan karakter olmaktan. Ben de dedim ki bir bok olamıyorsam güçlü olayım en azından. Kullanayım insanları, başta olayım. Başka bir şey sunmuyor bu sikik hayat!"

Bazen kelimeler silinip giderdi.

Kollarımı açarak ona sımsıkı sarıldım. Yapabileceğim tek şey buydu. Şemsiye yavaşça yere düştü, o da bana bu dünyada tutunacak son dalıymışım gibi sıkıca sarılmıştı. Yüzümü omzuna gömdüm, nefes alamıyordum.

"Sana o gücü vereceğim," dedim. "Bundan sonra sadece intikam yok, haklısın." Bana daha sıkı sarıldı. Hep geri planda kalmak, kendi hikâyende bile başkarakter olamamak ne demek, en iyi ben bilirdim. "Madem bize verilen rol bu hayatta, o hâlde hepsini döndüreceğiz parmaklarımızın ucunda."

"Öldü," dedi ağlayarak. Gözyaşları hırkama düşüyordu, bunun farkındaydım. "İntikam falan gerçek değil. Ölen parçan öldü zaten, kan döksen neye yarayacak?"

"Hiçbir işe yaramayacak," dedim acımasız bir şekilde. "Ama hep onlar benden çaldı. Biraz da ben hırsızı oynamak istiyorum."

Dakikalarca sarılmaya devam ettik yağmurun altında. Kötü bir insan olmak... Hiç düşündünüz mü? Belki de hepimize biz doğmadan önce biçiliyordu rollerimiz. Belki de hayat bir tiyatro sahnesiydi sadece, bize verilen oyunu sergiliyorduk.

Belki de dünya kimseye istediği kişi olma şansı sunmuyordu.

Ya da belki de bu bir yalandı.

Belki de kırılabilirdi zincirler, yakılabilirdi limanlar, çıkabilirdi ihtilaller ya da başlatılabilirdi savaşlar.

Oyun değiştirilebilirdi.

Anka ile kol kola tüm yolu geri yürüdük. Sadece yağmur sesini dinledik. Hiç konuşmadık.

Gerek yoktu.

Ben derse girmek için yanından ayrıldığımda o da işlerini halletmeye gitti. Normalde Umay'ın yanına uğrardım okula girdiğim anda ancak bu sefer doğrudan kafeteryaya ilerledim. Tahmin ettiğim gibi Ateş dışarıda sigara içiyordu. Umay'dan öğrendiğime göre bir keşti. Yanında kimsenin olmadığını gördüğümde adımlarımı doğrudan oraya çevirdim, bu sırada telefonumu cebimden çıkarmıştım.

***Valeri:** Hızlandır planı, Yakut.*

Beklediğim gibi ben yürürken mesaj gelmişti. Telefonu elinden hiç bırakmıyordu sanırım.

***Kralım:** Bu sana bağlı, biliyorsun. Bunları konuştuk.*

Yağmur damlaları telefonun ekranını ıslattı. Umursamadan yazmaya devam ettim.

***Valeri:** Ateş senin olsun. Ben sadece o dövmeyi istiyorum.*

Cevap yazmayınca sinirle telefonu cebime koydum ve Ateş'e doğru ilerledim. Anka ile kahve almadan önce sigara almıştık, bu yüzden artık sigaram vardı. Çantamın ön gözündeki *Marlboro* paketini çıkardım ve bir dal çekerek dudaklarımın arasına yerleştirdim. Üstümüzü çatı kapatıyordu,

ıslanmıyorduk. O yanımdaydı, dikkat çekmeden biraz daha yaklaştığımda telefonla mesajlaşmasını izledim birkaç saniye.

Yüzüne gülümseme yerleştir, Valeri.

Gülümseyerek, benim bile gerçek olduğuna inanacağım kadar içten bir şekilde gülümseyerek, "Pardon," dediğimde Ateş ani bir şekilde arkasını döndü. "Çakmağını kullanabilir miyim?"

Sakın silme gülümsemeni. Sakın. Gözlerinin içine bak.

Gözlerimi siyah gözlerine çevirdim; simsiyah saçlara, beyaz bir tene ve sıcacık bakan siyah gözlere sahipti... Islak saçlarını karıştırarak yavaşça kafasını salladığında cebinden çıkardığı çakmağı bana uzatmıştı bile.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek ve kullandıktan sonra çakmağı geri verdim. O da gülümseyerek kafasını salladı ancak benimkinden çok daha yapay görünüyordu.

"Rica ederim."

"Sen o çocuksun, değil mi?" diye sorduğumda bana kaşlarını çatarak baktı. "Bu geceki partiyi yapan."

Suratında şaşkın bir ifade vardı. Başparmağı ile kaşındaki *piercing*le oynadığında kafasını salladı.

"Daver edildin demek," dedi alaycı bir sesle. Sigaradan bir nefes çekerken kafamı salladım. "Tanımadıklarım daver edilmez genelde. Sen beni tanıyorsun ama ben seni tanımıyorum."

"Bu senin kaybın," dedim alaycı bir sesle. Gerçekten de Umay'ın dediği kadar flörtöz olmalıydı, konuyu kendisi açıyordu. Biriyle tanışmak bu kadar basit miydi? "Ayrıca ben de senin ismini bilmiyorum."

"Ateş ben," dedi elini uzattığında.

Elimi uzatsam hayatına kanını bulaştıracaktım. Elimi uzatsam Songur Yakut'un kurduğu bir tiyatro oyununda figüran olacaktım. Küçük savaşı kaybedecektim ama büyüğü ufuktaydı, şeytanın avuçlarında bana göz kırpıyordu.

Ona ulaşmam gerekiyordu.

Bu yüzden ona elimi uzattım.

"Valeri."

6. Bölüm:
Altı Ölümcül Saka, Yedinci Kasırga

Bir keresinde kâbusumda altı *saka* görmüştüm.

Peşimi bırakmadıklarını anımsıyordum, o zaman da şu an bulunduğum zaman diliminin içine sıkışmışım gibi nefes almayı başaramamıştım bir türlü. Nefes nefese uyanmıştım gece yarısı, korku göğsümü harlayan bir ateşti ve gözlerimi açmam sandığımdan çok daha uzun sürmüştü.

Çünkü sakalar hâlâ kafamın içinde dolanıyor, birbirlerine çarpan kanatları ile zihnimin duvarlarına vuruyorlardı.

Altı.

O rüyayı anlatmıştım anneme, tıpkı diğerlerini anlattığım gibi. Bu karanlık rüyaların beni kötü etkilediğinin farkındaydı, bu yüzden psikolojik yardım almıştım bir süre. Uykusuzluk da terk etmişti beni böylece, annem gidince o istediği için yuttuğum hapları bir kenara itmiştim.

Altı.

Altı sayısı hayatım boyunca peşimi bırakmamıştı. Her yerde karşıma çıkmıştı. Rüyalarımda bile. Bu sayının, o rüyanın üstünden yıllar geçtikçe yedi ölümcül günahı temsil ettiğini düşünmeye başlamıştım, Dante'nin *İlahi Komedya*'sını okuduktan sonra. Bunu bir metafor hâline getirmiştim kafamın içinde.

Ama bir tanesi eksikti. Altı taneydiler, yedinci yoktu. Kafesinden çıkmamıştı ya da hiç var olmamıştı.

Songur Yakut'un parmaklarında harfler ve minik şekiller vardı. Bunu ellerine ilk baktığımda fark etmiştim.

Önümdeki kitapta, *Yedi Ölümcül Günah* hakkında yazılan bu yazıyı okurken elleri düşmüştü tekrar zihnimin içine. Anlam veremesem de başta, şimdi her bir harfin anlamı vardı. Sol elinde, elinin üstünde *Saligia* yazıyordu. Yedi Ölümcül Günah'ın diğer ismiydi, her birinin baş harfiydi.

Sol elinin başparmağında *S* yazıyordu. *Superbia. Kendini beğenmişlik, gurur.* Ölümcül günahların ilkiydi, bana kalırsa en tehlikelisiydi. İşaret

parmağında *A* yazıyordu. *Avaritia. Açgözlülük.* Durmadan dudaklarıma sürttüğü, boynumu okşadığı orta parmağında *L* yazıyordu. *Luxuria. Şehvet.* Yüzük parmağında *I* yazıyordu. *Invidia. Kıskançlık.* Serçe parmağında ise *G* yazıyordu. *Gula. Oburluk.* Sağ elinde ise sadece iki harf vardı. Başparmağında *I* yazıyordu. *Ira. Öfke, yıkıcılık, gazap.* İşaret parmağında ise sonuncu günahı temsil eden *A* harfi vardı. *Acedia. Tembellik.*

Yedi ölümcül günah işlenmişti tenine.

Ve o hepsinden birer parça taşıyordu.

Kafamı kitaptan kaldırarak telefondan saate baktım. Yedi olmuştu. *Yedi.* Gerginlikle derin bir nefes aldım. Gözümün önünden gitmiyordu bataklık yeşili gözleri.

Nedense tüm bu olacaklardan sonra, kafamın içindeki yedinci sakanın can bulacağını düşünüyordum. Songur Yakut, kafesinden çıkaracaktı onu eğer hapisse. Hiç var olmamışsa da bir nefes verecekti ona. Kafamın içindeki yedinci saka onun yüzünden kanat çırpacaktı, varlığını içimde sürdürürken beni yok etmek için narin gagasını bana geçirecekti. Saka küçük, uslu bir kuştu ama kendime olan nefretim onu da öfkeli ve ölümcül yapacaktı. Benim yedinci, sonuncu ölümcül günahım o olacaktı.

Yanılmayı umuyordum. Hayatımda ilk defa yanılmak istiyordum.

Oturduğum yerden kalktım. Bugün öğleden sonra sıkıcıydı. Derslere girmiştik, benim derslerim bitmişti ve bu yüzden dans dersi için stüdyoya gelmiştim. Ateş'i gün boyu bir daha okulda görmemiştim, görmek için çabalasam da görememiştim. Zaten sabah da sadece tanışmış ve biraz okul hakkında konuştuktan sonra ayrılmıştık.

Birazdan ikinci derse girecektim. Dersten sonra eve gidecektim, aslında evde duş almayı düşünmüştüm fakat şimdiden planlamadığım kadar terlemiştim. Büyük ihtimalle bu dersten sonra duş almam gerekecekti.

"Pişt," diye bir sesin yükseldiğini duyduğumda kafamı kaldırdım, oturduğum yerde okuduğum kitabı kaldırmış ve çantama tıkmış, az sonra gelecek olanları beklemeye başlamıştım. "Bugün modun düşük. Ne oldu?"

Karşımda duran bedene baktım. Enes, tıpkı benim gibi burada ders verenlerden biriydi, benden tek farkı patron olmasıydı. Ama bize hiç öyle yaklaşmıyordu. Benim daha önce eğitim verme tecrübem olmamıştı ama bu stüdyo da çok iyi bir yer sayılmazdı zaten, fazla başvuru gelmediğinden beni direkt işe almıştı. Bir de Hale ve Ömer vardı.

Kahverengi saçları terlemişti, içeriden yeni çıkmıştı çünkü. Üzerindeki beyaz tişört de terden vücuduna yapışmıştı, altında bir şort vardı. Ona daha

fazla bakmadan gözlerimi tavana çevirdim, ışıklar gözümü alacak kadar rahatsız ediciydi.

"Yok ya," dedim umursamaz bir sesle. "Bir şey yok. Okulda yoruldum sadece."

"Anladım," dedi bana bir adım daha yaklaştığında. "Biliyorsun, istersen Hale alabilir ikinci dersi. Uyuyacakmış gibi duruyorsun."

"Paraya ihtiyacım olduğunu biliyorsun," dedim dudaklarımı yalayarak.

Kafamı geriye atmıştım, altımdaki tayt son derece rahat olsa da o kadar terlemiştim ki bacaklarıma yapışmıştı. Siyah saçlarımı tepeden atkuyruğu yapmıştım. Üzerimde, taytın takımı olan sporcu atleti, altımda ise siyah spor ayakkabılarım vardı. Aslında ben topuklu dansı için ders veriyordum ama bugün gelecek olan ekip öyle değildi.

"Biliyorum," dedi yanıma oturduğunda. "Bu aralar durumunun kötü olduğu gibi iyi bir dönemden geçmediğini de biliyorum, az ders verebilirsin, sorun değil. Ben sana yine aynı parayı veririm, bir dersin hesabını yapacak değiliz. Hale hevesli zaten bugün, modu epey yüksek."

"Ben kimsenin hakkına giremem," dedim net bir şekilde. Ne durumda olduğum önemli değildi, hakkım olmayan parayı almayacaktım.

Babam bana para göndermiyordu, biriktirdiğim para ne kadar idareli kullansam da bitecekti. Buradan cebime para giriyordu ve hepsi bu kadardı, daha fazla para biriktirmem gerekiyordu. Evin kirası beni zorluyordu, üstelik ev sahibi hayatımda gördüğüm en sinir bozucu insandı. Bu ayın kirasını erken istemişti, arayıp duruyordu ama verebilecek durumda değildim. Anka'ya taşınmak tek çaremdi, onun düzenini bozmamak için teklif etmemiştim şimdiye kadar ama bu durumda elimden başka bir şey gelmiyordu.

Hem ev aşırı soğuk oluyordu, katlanılabilecek gibi değildi doğrusunu söylemek gerekirse.

"Haksız şekilde falan almayacaksın, Saka," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Valeri," diye düzeltim onu. Yine ters ters bakıyordum ve bu isteğim dışındaydı.

"Tamam, haksız şekilde almayacaksın, Valeri," dedi gözlerini devirerek. "Sonra daha fazla ders koyarız programına, tamam mı? Haydi git şimdi, birazdan şuraya bayılacakmış gibi görünüyorsun. Beni fena korkuruyor bu."

Aslında gitmek istiyordum, çok yorgundum. Dersler beni yormuştu, zaten yine uyuyamamıştım dün gece. Ve buradan sonra, saat onda parti vardı. Bir de onunla uğraşacaktım, sıkıntılı düşünceler aklımı sararken derin bir nefes aldım. Yorgunluktan kafamın yana düştüğünü hissediyordum, eve gitme fikri çok cazipti ve bu teklifi reddetmek aptallık olurdu.

"Hale nerede?" diye sordum. "Geldi mi? Yetişebilecek mi? Gelir öğrenciler şimdi."

"Geldi, içeride," dedi oturduğu yerden kalkarken. Kahverengi gözleri gözlerimdeydi. "Gidecek misin? Haber vereceğim ona."

"Gideceğim," dedim kafamı sallayarak. "Teşekkür ederim. Telafi edeceğim, söz veriyorum."

"Söz vermene gerek yok," dedi umursamaz bir sesle. "Telafi edeceğini biliyorum. Dert etme bu kadar."

Telefonumun çantamın içinde titrediğini fark ettim. Elimi siyah, büyük çantaya daldırarak telefonumu zor da olsa çıkarmayı başardım. Enes birkaç saniye beklese de sonra içeriye, Hale'nin oturduğu odaya ilerlemişti. Orayı oturma odası olarak kullanıyorduk, bazen tüm günüm burada geçiyordu. Hale ile iyi anlaşıyordum.

Kralım: *Ne zaman bitecek zımbırtın?*

Valeri: *Zımbırtı? Dans ne zamandan beri zımbırtı?*

Kralım: *Saat söyle. Boş konuşma.*

Valeri: *Hayırdır, tabakhaneye bok mu yetiştiriyorsun, ne bu acele?*

Kralım: *Ben bir iş adamıyım.*

Valeri: *Suç örgütü ile ilgilenip illegal işlerden para kazanan kişilere ne zamandan beri iş adamı diyoruz?*

Kralım: *Aslında bir holdingim, yirmi bir hastanem var ve yarın da ikinci için ihaleye gireceğim. Hazırlanmam gerekir tahmin edersin ki. Bana ne dediğin ,ikimde değil, vaktim olmadığını bilmen yeterli.*

Valeri: *Bitti şimdi işim. Çıkacağım, sonra da eve gidip hazırlanacağım. Saat dokuzda gelebilirsin.*

Bana görüldü attığında birkaç saniye ekrana baktım, sonra gözlerimi devirerek telefonu kapattım. Umay bana bir sürü mesaj atmış, ne giyeceği konusunda yardım istemişti. Gözlerim elbiselerde üstünkörü dolaştığında mavi, mini elbiseyi seçtim ve ona bir mesaj gönderdim.

Ona dokuzda gelmesini söylemiştim, bu yüzden burada duş alma düşüncesini es geçtim. Burada su soğuk oluyordu, evde sıcak bir duş almak çok daha iyiydi. Üzerime çantamdan çıkardığım temiz, bol ve bej rengi *sweatshirt*ü geçirip şişme montumu da üzerime giydim. Dersi olan grup yavaş yavaş içeri girmeye başlamıştı, Hale'nin de oturup lak lak ettiğimiz odadan çıktığını gördüm.

Altın sarısı saçlarını geriye atarak bana gülümsedi, üzerinde beyaz bir *crop* tişört, altında ise siyah eşofman altı vardı. Hale güzel bir kızdı, badem rengini andıran iri gözleri, iri dudakları ve bebeksi bir cildi vardı. Boyu benden biraz

daha uzundu, kıvrımlı bir vücudu vardı. Ben buraya katılmadan önce de buradaydı, Ömer ile sevgililerdi. Enes onların yakın arkadaşıydı, ben sonradan katılan bir yabancı olsam da Hale beni sıcak karşılamıştı.

"Yorgunmuşsun, bebek," dedi yanıma geldiğinde. "Kendine iyi bak. Sen bize lazımsın."

Ben de kendime lazımdım ancak bir türlü iyi bakamıyordum işte.

Derin bir iç çektim ve gülümseyerek kafamı salladım, normalde çok sert baktığım için bana iyi davranan insanlarla konuşurken kendimi bunu yapmaya zorluyordum. Umay kırılabiliyordu çünkü, ben de bana hiç kötülüğü dokunmamış insanların benim yüzümden kırılmasını istemiyordum.

"Bakarım," dedim kafamı sallayarak. "Sen de kendine iyi bak. Salı günü görüşürüz."

Telefonumu ve kulaklığımı aldığımda çıkmaya hazırdım, az önce Hale'nin çıktığı yerden şimdi üzerine bir kot ve tişört geçirmiş olan Enes çıktığında, eliyle beklememi işaret etti. Telefonumu açarak saati bir kez daha kontrol ettim, sadece bir saat sonra gelecekti. Otobüs biraz sıkıntıydı, otobüs durağı eve uzak olduğundan yürüme mesafesi de vardı. Duş almasam, hızlı hazırlandığım için yetişme ihtimalim olabilirdi ancak duş alacaktım, ıslak saçla çıksam bile kurtaramazdım.

Songur Yakut kesinlikle beni kapıda beklemezdi.

"Ben de çıkıyorum," dedi Enes yanıma geldiği sırada. "Bırakayım mı seni? Evin yolumun üstünde zaten."

Otobüste sürünmek bir yana, geç kalmak çok daha büyük sıkıntıydı şu an. O yüzden bu teklifi reddetmek sadece aptallık olurdu. Bir an bile düşünmeden kafamı *evet* dercesine salladım. Kahverengi ceketini üzerine geçirip bana doğru ilerledi, arabasının anahtarını cebinden çıkarırken stüdyodan çıkmıştık, muhtemelen arabasını arka sokağa park etmişti.

Yağmur damlaları kaldırım taşlarına düşüyordu. Spor ayakkabılarım yüzünden ayaklarım anında üşürken, üzerimdeki *sweatshirt*ün kapüşonunu kapattım çünkü terliyken üşüyüp de hasta olmak istemiyordum.

Bir adım atmıştım ki önümdeki kaldırımın yanına park eden arabanın farları gözümü çarpık kaldırım taşlarından almama neden oldu. Kaşlarımı çatarak kaldırımda park hâlinde duran *Mercedes*'e baktım; bu sefer siyah değil, beyazdı. Gözlerim plakaya kaydı, arabanın içinde kimin olduğunu bilmeme rağmen bunu teyit etme ihtiyacı hissetmiştim. *06 STY.* Evet, teyit edilmişti.

"Yürüsene, kızım," dedi Enes gözleri ile ileriyi işaret ederek. "Ne oldu? Bir şeyini mi unuttun içeride?"

Bunu yapması normaldi çünkü far görmüş tavşan gibi arabayı izlemeye başlamıştım. O ise birkaç adım ilerlemişti.

Songur Yakut'un burada ne işi vardı?

Songur'un yanına mı gitmem gerekiyordu? Arabadan inecek gibi durmuyordu. Enes'e onunla beraber geleceğimi söylemiştim ve çocuk beni bekliyordu. Songur'un burada ne işi vardı, anlayamıyordum. Adresi nereden öğrenmişti hem? Ben ona dansa geldiğimi bile mesajlaştığımız sırada söylemiştim.

Cam birden açıldı, yüzünü tam olarak göremedim. Sadece siyah saçlarını görüyordum, dağınık bir şekilde alnına dökülüyordardı. Tek eli direksiyonun üzerindeydi ve diğeri elindeki telefonu tutuyordu.

"Binecek misin, Valeri?" diye sordu bana döndüğünde. "İşim var."

Hay senin işlerine, diye geçirdim içimden. *Bıktım be!*

"Sen niye geldin?" diye sordum şaşkın bir şekilde. "Ben gidecektim zaten." Gözlerim Enes'e düştü. "Gidiyordum da."

Kafasını kaldırarak Enes'e baktı. Yeşil gözlerinde bir ifade yakalamaya çalıştım, bomboştu. Kafasını koltuğun baş kısmına yaslamış, öylece Enes'e bakıyordu.

Bana değil, sadece Enes'e.

Enes de ne olduğunu anlayamamıştı, şaşkın bakışlarla Songur'a bakıyordu. Songur, başparmağı ile yara izini kaşıdığında aklına çok komik bir şey gelmiş gibi bakmaya başlamıştı.

"Haydi, Valeri," dedi kapıyı açtığında. "Bin."

"Ne haydi?" diye sordum ona doğru ilerlerken. Arabaya binecektim ama neden burada olduğunu anlayamamıştım. "Anlayamadım, ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Bin," dedi tekrar. "Acelem olduğunu yüz kere söylemem mi gerekiyor?"

Enes olayı yanlış anlamıştı. Beni tanımıyordu, hakkımda bir şey bilmiyordu ve doğal olarak *etkilendiğim kişilerle* inatlaşmaya yönelik bir iletişimim olduğundan da bihaberdi. Büyük ihtimalle Songur'u beni zorlayan biri sandığından, "Yalnız hiçbir şey yapmak zorunda değil," dedi birden. "Saka, benimle gelmiyor muydun sen?"

Songur Yakut'un yüzünde öyle bir ifade belirdi ki *kahkaha atacağını* sandım.

"*Saka,*" dedi üzerine basa basa, büyük bir alayla. Kimsenin dudaklarına sürmesine izin vermediğim o isim, güzel dudaklarındaki bir zehirdi artık. "Sen arabaya bin." Sonra zehir yeşili gözleri Enes'e döndü. "Sen de kendi işine bak, aslan."

"Arkadaşım," dedim Enes'e, Songur'dan bahsederken. Bu saçma ve kaotik duruma son vermek istiyordum. *Aman, ne arkadaş ama!* "Geleceğini bilmiyordum, o yüzden şaşırdım. Seni de beklettim boşuna ama... Unutmuşum, onunla gitmem gerekiyordu benim."

"Önemli değil," dedi bana gülümseyerek. "Ben yanlış anladım bir an."

"Görüşürüz salı günü," dedim gülümseyerek. O da görüşürüz dediğinde Songur'un araladığı ön kapıyı biraz daha açarak koltuğa oturdum, kapıyı sert bir hareketle kapattığımda sinirle ona dönmüştüm.

"Arkadaşınım, ha?" diye sordu alaycı bir sesle. Bu gevşekliği onun ağzına vurma isteği duymama neden oluyordu. "Vay be!"

Bir insan nasıl bu kadar alaycı olabilirdi? Aklım almıyordu doğrusu. Daha önce hiç kimse beni böylesine sinir etmemişti.

"Amacın ne?" diye sordum gözlerimi onun yüzüne dikerek.

Bana aldırmadan yola dönmüştü, gözleri yağmur damlalarının düştüğü ön camdaydı. Arabayı çoktan çalıştırmış, gazı ise aniden köklemişti.

"Ne amacı?" diye sorduğunda sinirle dudaklarını yaladım. "İşim sandığımdan erken bitti. Yolumun üzeriydi. Ben de almaya karar verdim çünkü acelemiz var, on saat otobüsle uğraşmanı bekleyemezdim. Eğer arkadaşınla gideceğini bilseydim gelmezdim."

Arkadaşım değildi, sadece çalıştığım yerin sahibiydi ama düzeltme ihtiyacı duymadım. "Yolunun üzeri?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Ne alaka? Ayrıca sen adresi nereden biliyorsun?"

"Sana yalan borcum yok, Valeri," dedi yoldan geri döndüğü sırada, geldiği yola girmişti. Eve buradan gidiliyordu. Gaza biraz daha asıldığında ana caddeye çıktık, bu sırada sözlerine devam edeceğini düşündüğümden hiçbir şey söylememiştim ama tek kelime etmedi. Ana caddede, büyük plazaların kenarda uzanarak gökyüzünü kapladığı yolda ilerlerken gözleri ile simsiyah, diğerlerinden çok daha büyük ve uzun görünen ışıklı bir binayı işaret etti.

Yakut Holding yazıyordu.

Bu adam tanıştığımız zaman utanmadan, *oradan bakınca parası olan birine mi benziyorum,* diye sormuştu bir de.

Şimdi üzerini saran beyaz gömleğin kenarındaki işlemeden bile aşırı pahalı bir marka olduğunu anlayabiliyordum ve bu gömleklerin bir tanesinin fiyatının neredeyse bir yıllık kiram kadar olduğunu biliyordum. Ve sol bileğindeki saat... Siyah kordonlu saat özel tasarıma benziyordu, simsiyahtı ama içinde parıldayan kırmızılıklar vardı. Saatin içine yakut koydurmuş olabilir miydi? Yakut olma işini çok ciddiye alıyordu, *çok.*

"Yolumun üzerindeydi gördüğün üzere," dedi kafasını sallayarak. "Seni görmek için şehrin bir ucuna gelecek değilim ya." *Yine beni susturdu.* "Adresi nereden bulduğuma gelirsek eğer, her yerde elim ayağım olduğuna çabuk alış bence sen."

"İki gün sonra holdinginle ve hastanelerinle hava atacaksan tanıştığın insanlara *sence zengin miyim,* diye olta atmaya çalışma," dedim diğer dediklerini görmezden gelerek. Şu an neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışıyordum sadece. "Merak ediyorum, fakir numarası da yapacak mıydın bana?"

"Bence seni her şeye rahatça inandırabilirdim," dedi omuz silkerek.

"*Sen de işine bak aslan* ne ayrıca?" diye sordum onu umursamayarak. Bunu söylerken sesimi kalınlaştırmış, onu taklit etmiştim. Birkaç saniye duraksasa da bana gözlerini devirmekle yetindi, gözleri yolda olmasına rağmen fark etmiştim bunu. Ben dikkatli bir gözlemciydim.

"Yavşak yavşak konuşuyordu," dedi omuz silkerek. "Ona ne, amına koyayım? Kendi kendine atlıyor, yavşak işte. Aynı Ateş." Aklına bir şey gelmiş gibi durdu. "Ateş ile konuştun mu bu arada?"

Ona gözlerimi devirmemek için zor tutuyordum kendimi.

Sözleri sinir bozucuydu. Yüzü de... Özellikle yüzü. Çünkü güzeldi. O kadar güzeldi ki ellerimle şekillendirdiğim heykellerim, hayalimdeki yüz hatlarını açığa vurmasına rağmen, onlara bakarken bile bu kadar etkilenmiyordum.

Derin bir nefes aldığımda, "Konuştum," dedim ifadesiz bir sesle. "Partide yanına gideceğim."

"Fazla yakınlaşma," dedi umursamaz bir sesle.

Dalga mı geçiyorsun sen benimle?

Kaşlarım çatıldığında ona bağıracağımı sanmıştım. Anlamıyordum. Bu adamı asla anlamıyordum. Hareketleri dengesiz olmasına karşın, cevapları da yoktu. Vardı ama beni tatmin etmiyordu, kendi kendine bir şeyler geveliyordu.

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Onun hayatına girmemi söyledin, şimdi fazla yakınlaşmamamı söylüyorsun. Sen ne yaptığını biliyor ya da ne dediğini duyuyor musun acaba?"

Bir an sinirlendiğini hissettim, bataklık yeşili gözleri aniden bana dönmüştü. Öyle bir tarıyordu ki bakışları çehremi, sanki içinde taşıdığı ölümcül bir silah vardı. O kadar ani sinirleniyordu ki artık bu umursamaz ifadesinin bir maske olduğunu düşünmeye başlayacaktım. Sanki her zaman sinirliydi de böyle anlarda sinirini gizlediği maske çatlıyordu, gerçek yüzü ortaya çıkıyordu

ve gözlerinin derinlerinde taşıdığı silahı bana doğrultup tetiği çekiyordu bir an bile düşünmeden.

"Ben ne yaptığımı çok iyi biliyorum," dedi. Sesi çok sinirli çıkmıştı. Ona gözlerimi kısarak baktım. "Onun hayatına girmek için ona fazla yaklaşmaya gerek yok. Sana onun hayatına gir dedim, onunla yakınlaş demedim." Ben ne diyeceğimi bilemezken o devam etti: "Emin ol, senin aklından geçmeyen şeyleri bile düşünüyorum. Ateş'i bitirmek, tek hareketime bakar. Kül olur evi, uçurumun kenarında bulunur arabası, atar kendini bir yerden aşağı, fark etmez. Böyle düşünür insanlar. Kim dönüp arkasına da bakar bana, kim şüphelenir? Benim için yapacak onca adam varken elimi onun kanına boyar mıyım sanıyorsun?" Donakalmıştım. "Ben sürsem bile elimi onun kanına, dönüp de bana bakarlar mı sanıyorsun? Ben bir Yakut'um, bizimle Tanrı bile zar atsa, çift altı bize düşer."

Bu oyunun kötü adamı o, diye tekrarladım içimden. Nasıl düşünmesini bekliyordum ki? Elinde tuttuğu gücün farkındaydı, onun ne istediğini bilmiyordum ancak istediği şeyi elde etmek için her türlü pisliğe bulaşabilecek biri olduğunu kendisi söylemişti. Ardında derin biri olduğuna inandırmıştım kendimi, doğrusu hâlâ da inanıyordum.

Ama karanlık ağır basıyordu.

"Onu öldürmek istemiyorum, Saka," dedi net bir sesle. "Gerçekten bunu istesem sana geleceğimi mi sanıyorsun? Onu bitirmek istiyorum."

"Paranı kullanarak insanları parmağında oynatıyorsun," dedim sertçe yutkunduktan sonra. "Gücünün farkındasın, bu yüzden ona istediğini yapabiliyorsun. Baban sayesinde. Bu ne kadar adil, Songur? Sadece canın istediği için onu bitirmek istiyorsun. Evet, teklifini kabul eden bendim. Beni buna zorladığını söyleyemem ama başka bir seçenek bırakmadın, bunu yapmak zorundaydım."

"Babam sayesinde mi?" diye sordu alaycı bir sesle. "Sana oturup da hayatımı anlatmayacağım, Valeri. Bu bana bakışını değiştirir çünkü. Ben, her zaman bana tam olarak şu an baktığın noktadan bakmanı istiyorum. İnsanları onlardan çaldıkları ile elde ettiği gücü sayesinde ezen bir şeytanım sana göre. Bu böyle kalmalı. Ama düzeltmek istediğim bir şey var. Sen bana istediğini diyebilirsin ama elimde tuttuğum gücün kaynağının babam ve bana bıraktığı para olduğunu iddia edemezsin. Bu gücü ben kendim kazandım, elde etmem gereken her şeyi tırnaklarımla kazıdım, hazıra konmadım, şu an olduğum adamı kendim yarattım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Yine de bu adil değil," dedim sessizce.

Adil olan ne, diye sordu içimdeki ses bana. Kafamın içinde külden bir hapishane vardı; kanat çırpan sakaların çıkardığı sesler, cesede dönmüş soğuk bir bedenin soluk borusunda biriken kelimelerinin sessizliğini yarıyordu. *Adil olan ne?* Babam yüzünden annemin o hâle düşmesi miydi adil olan, kansere yakalanması mıydı, hiç üzerine düşülmemesi miydi? Ağabeyimin de gitmesi miydi adil olan? Babamın dönüp bir daha bana bakmaması mıydı yoksa?

"Yaşın daha küçük, Rosa," dediğinde kafamı kaldırdım. "Anlarsın ileride, hayatta hiçbir şey adil değildir."

"Yaşım küçük değil," dedim gözlerimi devirerek.

"Areş masum değil," dedi net bir sesle, benim dediğimi umursamayarak. Zaten ben de sadece laf olması için söylemiştim. "Buna emin olabilirsin. Yaşayacağı her şeyi hak eden biri. Bu konuşmayı bir daha yapmak istemiyorum. Kabul ettin ve bitti, ısıtıp ısıtıp önüme koyma aynı konuyu." Ağzımı açacağım sırada tekrar konuştu: "Zarar görmemen için ona yakın olmamanı söyledim."

"Ona yakın olmaya meraklı değilim," dedim bıkkın bir ifadeyle ona döndüğümde. Kafamı arkaya yaslamıştım, atkuyruğumun sıkılığı ve bu konunun gericiliği göz önünde bulundurulduğunda başımın çatlamak üzere olması çok doğaldı. "Sadece senin ne istediğini bir türlü anlayamadığım için sinirleniyorum, Songur."

İçimden bir ses hiçbir zaman da anlayamayacağını fısıldayıp duruyordu bana. Ona baktığımda buğulanmış yeşil bir camı andıran gözlerinin ardında başka bir şeylerin olduğunu anlayabiliyordum ancak göreceğime dair inancım yoktu.

"Senden mi?" diye sordu dudaklarını yalayarak bana döndüğünde. Kafamı onu onaylarcasına salladığımda sakin bir sesle, "Senden bir şey istemiyorum," dedi. "Benden bir şey isteyen sensin."

"Benden bir şey istediğini söylemiştin," dedim gözlerinin içine baktığımda. Tanıştığımız geceden bahsediyordum.

"Senden bir şey istediğimi söylemedim," dedi cebinden sigara paketini çıkardığı sırada. "Ne isteyeceğime daha sonra karar vereceğimi söyledim."

Yolun devamında Songur Yakut'un ağzını bıçak açmadı. Ben de onun yarattığı sessizliğe seve seve uyum sağladım. Bazen sıcak hissettiğim, hiç var olmayan bir evdi benim için sessizlik. Bazen ise soğuktu, duvarlar üzerime geliyordu ve yalnızlık içime sızıyordu.

Evin önünde arabayı park ettiğinde kapıyı açtım. Bu araba öyle büyüktü ki yere adım atmak demek, atlamak demekti. Dikkatli bir şekilde arabadan indiğimde sanki evin sahibi oymuş gibi önden yürümeye başlamıştı. Hızlı

birkaç adımda ona yetiştim. Ben içeride hazırlanırken o ne yapmayı planlıyordu acaba? Eve girmeyi düşünüyorsa eğer, belki de önceden bana bunu söylemeliydi.

"Ben hazırlanacağım," dedim ona garip garip bakarken. "Duş almam gerek. Sen ne yapmayı planlıyorsun acaba?"

"Yardım etmeyi," dedi yana doğru alayla kıvrılan dudakları ile beraber.

"Anlamadım," dedim kaşlarımı çatarak. "Neye yardım edeceksin?"

"Soyunmana," dedi alaycı bir sesle.

Ters ters ona baktığımda asansörün kapısı açılmıştı, içeri geçtiğinde hâlâ o derin gamzelerini belli eden alaycı bir kıvrım vardı dudaklarında.

"Çok düşünceli ve yardımseversin," dedim alaycı bir sesle. "Ama kalsın, teklifinle pek ilgilenmiyorum."

Alaycı bir ifadeyle bana baktı. Anahtarı çantamdan çıkarıp kapıyı açtım, içeri girdiğimde çantamı kapının önüne fırlattım. Songur Yakut, büyük bir rahatlıkla nerede olduğunu bildiği salona ilerlerken kafamı iki yana sallayarak ona baktım. Bu rahatlığı akılalmazdı gerçekten.

"Odamı karıştırabilirsin."

Bana döndüğünde onu inceledim. Onu ilk kez gömlekle görüyordum ve feci yakıştığını kabul etmem gerekiyordu. Gömleğin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış ve gömleğin ilk birkaç düğmesini açmıştı.

"İznini aldığım iyi oldu," dedi alaycı bir sesle. Benim odama doğru ilerlediğini gördüğümde ben de odaya girdim. "Hızlı ol."

Bir şey demedim. Haklıydı, hızlı olmam gerekiyordu yoksa yetişemeyecektim. Mor perdelerin asılı olduğu odamın duvarları açık griydi, kendim boyasam kesinlikle bu rengi seçmezdim. Masa lambasının loş ışığını yaktım, Songur Yakut odaya girmedi ama kapının eşiğinden sessizce içeriyi inceledi, yeşil gözlerinde büyük bir dikkat vardı.

Songur Yakut'a bu kadar yakın olmak garip hissettiriyordu. Sabah mutfağımdaydı, şimdi ise odamdaydı. Bu iş başlamadan önce böylesine yakın olacağımızı asla düşünmezdim ama olay farklı bir boyut almıştı. Gerçi onu ararken, beni nefessiz bırakacak kadar etkileyici olduğunu da düşünmemiştim ama hayat sürprizlerle doluydu işte.

"Ne giyeceğine karar vermişsindir umarım," dedi yatağın karşısındaki kitaplığa doğru ilerlediğinde. Kitaplarıma mı bakacaktı? Bir tanesini eline aldığında bir şey arıyormuş gibi sayfaları karıştırmaya başladı. Sonra kafasını kaldırıp bana baktı. "*Yeraltından Notlar*, okudun mu?"

"Evet," dedim şaşkın bir sesle. Bunu sormasını beklemiyordum.

"Sessiz okuyan birisin o hâlde," dedi sayfaları çevirdiğinde. "İz bırakmayı sevmiyorsun. Yürüdüğün satırlarda ayak izi bırakmamışsın."

"Kitapları çizmeye kıyamıyorum," dedim üzerimdeki kapüşonluyu çıkarıp sandalyenin üstüne attığım sırada. Üzerimde sadece sporcu atleti kaldığından biraz ürpermiştim ama önemsemedim.

Yeşil gözleri üzerime düştü. Kafasını hafifçe yana yatırmıştı, elindeki kitabın sayfalarını çevirmesine rağmen bana bakıyordu. Neden böyle bakıyordu, bilmiyordum ancak bakışlarında bir şey vardı.

"İz bırakmak istemediğindendir," dedi. Kitabı aldığı yere bırakırken gözleri odamda dolanmıştı. "Güzel kitaplar."

"Evet," dedim Songur Yakut ile ortak bir paydada buluşmamıza şaşırarak. "Bence de öyle."

Elindeki telefonu koltuğun üzerine bırakarak başka bir kitabı aldı, bu sefer suratını buruşturmuştu çünkü elinde tuttuğu bir aşk romanıydı.

"Sen duşa girsene." Bunu bana bakmadan söylemişti.

Ona gözlerimi devirdim. "Gireceğim, odamdan çıkmanı bekliyorum," diye cevap verdim. Üçüncü kitabı eline aldı, *Otomatik Portakal*'a bakarken dudakları aralandı, bir şey diyecekken bundan vazgeçmişti. Yanında *İlahi Komedya* vardı. Onun yanında ise *Yunan Mitolojisi* hakkında bir ansiklopedi ile *İlyada ve Odysseia* duruyordu.

"Yunan mitolojisine ilgi duyuyor musun?" diye sordu dilini dudaklarında gezdirdikten hemen sonra.

Benim hakkımda bir şeyi merak etmesine karşılık kaşlarım çatıldı, kafamı onu onaylarcasına sallamıştım sorunun cevabını kafamda tartmadan. Lisede mitolojiye fazla ilgiliydim. İnsan zihninin böyle bir şey üretmiş olması bana çok fantastik, çok ürpertici ve ilgi çekici geliyordu. O zamanlar mitoloji hakkında çok araştırma yapmıştım ama on birinci sınıfa geldiğimde, sayısal derslerin ağırlığından kafamı kaldıramadığımdan bir daha açıp da okumamıştım hakkında herhangi bir şey.

"Evet," dedim bana bakmadığından dolayı. "Sen de öyle misin?"

"Biraz," dedi umursamaz bir sesle.

Kendi hakkında bir şey söylemek istemiyordu, benim hakkımda bir şeyler öğrenmek istiyordu. *Düşmanını iyi tanı.* Ona karşı elimde bir koz vardı, beni susturmayı başarsa da sağım solum belli olmazdı ve büyük ihtimalle o da tam olarak bunu düşünüyordu. Bu yüzden evime girip çıkıyordu, bu yüzden yanıma geliyor ve tıpkı şu an olduğu gibi garip sorular soruyordu.

Bir insanın zaaflarını bulmanın tek yolu onun size göstermesidir. Ve siz onu tanımadan, size onları göstermez.

"Hades'e benziyorsun," dedim giyeceğim kıyafetleri seçmek için dolabı açtığım sırada.

Sayfalarını çevirdiği kitaptan kafasını kaldırarak bana baktı, gözlerini göremesem de tenimin karıncalandığını hissettiğimden, bakışlarının nerede olduğunu biliyordum.

"Ben kendime Hades demezdim," dedi alaycı bir sesle. "Benim için fazla sessiz, sakin ve iyi kalpli bir adam. Bir de... Salağın teki."

"Ölüm tanrısından bahsediyoruz," dedim. "Hades, tanrılar ve ölümlüler arasında en korkulanı ve sevilmeyeni."

Bir yandan da giyeceklerimi seçmeye çalışıyordum. Elbise giymek istemiyordum ama kızların hepsi elbise giyecekti, dolaba kararsız bir bakış atarak seçimi duştan sonraya bıraktım. Belki siyah eteğimi giyerdim.

"Bu onu kötü yapmaz," dedi umursamaz bir sesle. "Sadece anlaşılmamış yapar."

Yani senin gibi mi?

"Sen kendini kime benzetirsin peki?" diye sordum.

Bu onun taktiği miydi? Tanımaya çalışmak? Oysaki ben gerçekten merak ettiğim için soruyordum, bu konuda da bir bahanenin ardına saklanmayacaktım. Merak ediyordum, deli gibi hem de.

Onu merak ediyordum.

"Bana kaybetmene neden olacak şey tam da bu, Rosa," dedi bana doğru bir adım attığında. "Ben senin kafanın içinde yanan cehennemin tahtına geçebilecekken, sen benim kim olduğumu bile bilmiyorsun." Sertçe yutkunduğumda gözleri dudaklarıma düştü. "Ve hiçbir zaman bilemeyeceksin."

"Beni tanıdığını düşünmen çok garip," dedim şaşkınlığımı bir kenara atabildiğimde. "Ben senin hakkında ne kadar şey biliyorsam sen de benim hakkımda o kadar şey biliyorsun, Yakut."

"Öyle mi?" diye sordu kafasını kaldırdığında. "Bunu düzeltmem gerekiyor o zaman."

Yani beni daha fazla tanımak mı istiyordu?

Bir şey demek için yüzüne baktığımda kitabı yavaşça aldığı yere bırakarak kapıya ilerledi, odadan çıktığında ben de hızlı adımlarla banyoya ilerledim. Suyu en sıcak seviyeye getirdiğimde terden üzerime yapışan kıyafetleri çıkardım. Kafama üşüşen kara bulutlarla duşa girdim, sıcak su saçlarımı ve vücudumu ıslatırken gözlerimi kapatmıştım.

Saçlarımı duruladıktan sonra her yerden buhar yükselmesine neden olan sıcak suyu kapatarak duş kabininden dışarı adımımı attım. Bornozum kurumak için asılı olduğundan beyaz bir vücut havlusunu vücuduma sardım.

Daha küçük bir havlu ile siyah saçlarımı üstünkörü kuruladım, tarağı aynaya bakmadan saçlarıma sürdüğümde zihnimin içindeki tatlı bir anı saçlarımı okşuyordu. Sanırım bu yüzden kendime karşı daha da acımasız olarak saçlarımı hırçın bir şekilde taradım, tarakta ve elimde bir sürü saç kalsa da umursamadım, klozete attıktan sonra sifonu çekerek tuvaletten çıktım.

Aynalarla göz göze gelmek, başkasının gözlerinde kendi yansımanızı görmekten daha zordu.

Evde çıt çıkmıyordu. Salonun ışığı yanıyordu, içeride oturuyor olmalıydı. Odamın kapısı çıktığım zaman olduğu gibi hafif aralıktı ve ışık kapalıydı. Kapıyı açarak içeriye girdim, ışığı açacağım sırada mor perdenin önünde hareket eden silüeti görünce olduğum yerde sıçramıştım, çığlığı andıran bir ses dudaklarımdan firar ettiğinde inip kalkan göğsüme sağ elimi bastırdım.

Birkaç saniye sonra burnum Songur Yakut'un kendisine özel kokusu ve teninden yükselen yoğun sigara kokusu ile sızlamıştı.

"Sakin ol, kızım," dedi. "Benim."

"Neden odamdasın sen?" diye sordum ters bir şekilde. *Ne işin var senin durmadan etrafımda?*

"Telefonumu unutmuştum, Valeri," dedi siyah *iPhone*'u elinde sallayarak. Doğru, telefonu koltuğun üzerine bırakmıştı. "Çok ürkeksin."

"Ürkek falan değilim," dedim sinirle.

Üzerime biraz daha geldiğinde ne olduğunu anlayamadan kendimi yine duvar ile onun iri bedeni arasında bulmuştum. Havlu sırtımın yarısını açıkta bıraktığından soğuk duvara temas edince ürpermiştim. Vücudunu vücuduma yaslamadı ancak üzerimdeki havlu biraz aşağı kaydı, yine de gözleri gözlerimden bir saniye bile olsun ayrılmamıştı. Yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdığında kafasını hafifçe eğerek gözlerimin içine baktı.

"Sen bu kadar ürkek olursan olmaz, Rosa."

Sesi içimi gıdıklıyordu. Zaten güzel bir sesi vardı, bir de sıcak nefesi dudaklarıma değerken çok daha etkileyici oluyordu. Az önce kulağıma ilerleyen parmakları yavaşça çenemi buldu; büyük eli sadece çenemi değil, yüzümü de kaplamaya yeterdi ama sadece başparmağı ve işaret parmağı ile dokunuyordu.

"Ne olmaz, Songur?" diye sordum. Nefesim içime kaçacak sanmıştım, sesim o kadar kısık çıkmıştı. Çenemdeki parmaklarının dokunuşu ile kafamı biraz daha yukarı kaldırmama sebep oldu.

"Kıyamam sana," diye fısıldadığında donakaldım.

"Ne?" diye sordum şaşkın bir sesle.

Kafasını hafifçe geri çekti, bu tepkim bile sinirini bozmuş gibi diliyle yanağının içini yokladı. Bir eli yanında, duvarın üzerindeydi. Üzerimdeki

havlunun her geçen saniye biraz daha aşağı kaydığını hissediyordum. Bu, beni bir telaşa bile sürükleyemiyordu böyle bir anda. O kadar şaşkındım, o kadar afallamıştım ki sadece onun tepkilerini takip edebiliyordum.

"Şu tepkin bile o kadar..." Önce duraksadı ancak sonra, "Salakça ki..." diye devam etti sinirli bir sesle. *Birden niye sinirlenmişti şimdi?* "Rol yaptığını düşünmüştüm ama yapmıyorsun. Neden bu işe girmek istiyorsun?"

Yine başa mı dönmüştük yani?

"Düzgün konuş benimle!" dedim sinirle.

Geri çekilmiyordu, çekilmesini de istemiyordum. Yine de böyle konuşmak zor geliyordu. Derin bir nefes aldığımda parmakları çenemde hareket etti, gözlerim çenemi tutan başparmağındaki dövmesine düştü.

Güçlü olmak, zırh kuşanmak her zaman çok basit olmuştu benim için. Nedenini bilmiyordum ama şu anda değildi. Birinden ilk defa etkilenmiyordum ancak ilk defa *bu kadar* etkileniyordum.

Yine de biliyordum, o günahkârını keşfetmek isteyen bir şeytandan farksızdı benim için. Dudaklarıma fısıldadığı her bir kelime, nefesime karıştırdığı her bir nefes tatlı bir davetti cehenneme. Cezbedici gelebilirdi ama onun amacı, beni tutup çıkarmak değildi arafın zindanından. Cehennemine sokmak, orada yakmaktı.

"Cevap ver bana," dedi. Çenemdeki parmaklarının tutuşu sertleşmişti. "İstediğin ne, Saka? Neyi bu kadar istiyorsun da bir insanı bitirmeyi göze alabiliyorsun? Niye istiyorsun o dövmeyi?"

Onu ittirmek istedim, elim kalkmadı. Sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu, sigara kokusu yoğun olsa da beni rahatsız etmiyordu. Bir eli duvardaydı hâlâ, diğer eli çenemi okşuyordu ve ben bu isimden nefret etmeme rağmen onu düzeltmiyordum bile.

"Söylemeyeceğim," dedim inatla. "Çekilecek misin? Neden beni sorguluyorsun?"

"İstersem o lafı ağzından alırım," dedi net bir sesle. "Hem de öyle yöntemlerle söker alırım ki devam etmem için bana yalvarırsın."

"Sen bana teklifini sunmadan önce nedenini sorsaydın," dedim sertçe yutkunarak. "O zaman umurunda olmadı, beni çıkarların için kullanmak istedin ama şimdi gelip soruyorsun yalandan. Cevap versem ne değişecek? Söyle bana."

Kafasını yana eğdi, yüzünde bıkkın bir ifade oluştuğunda düşündüğüm hiçbir şeyin doğru olmadığını hissettim ancak hislerime göre hareket etmemeyi çok önceleri öğrenmiştim. Hisler sadece bir anlığına tatmin ediyordu

insanı, sonrası ya boşluk ya da pişmanlıktı. Pek olumlu hisler yuva yapmadığından kalbime, edindiğim tüm tecrübeler fazla acıydı.

"Çok şey değişecek," dedi. "Bana bak, gözlerime bak."

Bakmadım, çenemdeki parmaklarının baskısı arttı, yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Altımdaki havlu biraz daha aşağıya kaydığında nefesimi tuttum, düşmesine ramak kalmıştı ama ben geri çekilmek bir yana dursun, bu düşünceyi aklımdan bile geçirmiyordum. Yüzüme yine bir tutam saç düştü, parmaklarındaki nasırlar yüzüme sürterken onu da kulağının arkasına itti.

"Saçların da senin gibi inatçı," dedi elini duvardan çektiğinde. "Beni iyi dinle, Valeri Saka Dinç. Kafanın içindeki cehennemin hangi ateşinde beni yaktığın umurumda bile değil ama görüyorum, sen ne kadar reddetsen de ben görüyorum duvarlarının içini. Biliyorum hemen benim yanımda kendini de yaktığını." Üzerime doğru eğildi, havluyu tutan tek şey onun üzerimdeki baskısıydı. "Eğer beraber yakıyorsan ikimizi şunu bilmen gerekir, suçsuzları ateşime çekmem ben. Ve sen suçsuzsun, Rosa."

Her şey senin suçun, Saka, diyen bir adam vardı zihnimin içinde. Gözleri tıpkı benimkiler gibi maviydi.

Ve sen suçsuzsun, Rosa, diyen bir şeytan vardı zihnimin içinde şimdi. Gözleri bataklık yeşiliydi.

"Çekilir misin?" diye sordum derin bir nefes aldığımda.

Onu öpmekten korkuyordum. Şu an, kendi odamda, sırtım bu duvara yaslıyken istediğim tek şey buydu. Derin bir nefes aldım, geri çekilmemesi için her şeyi yapacakken nasıl dilimi böyle bir yalana sürmeyi başarabiliyordum? Anlayamıyordum.

"Çekilirsem üzerindeki havlu düşer," diye fısıldadı. Tüm hücrelerimi uyarıyordu, üzerimdeki etkisinin farkındaydı ve hepsini bilerek yapıyordu. "Bunu istediğine emin misin?"

Cevap veremedim. O da zaten bunu bekliyordu. İfadesiz bir şekilde yüzüme bakmaya devam etti, söyleyecek çok şeyim olmasına rağmen konuşamıyordum.

Kıyamam sana.

Yalan söylüyordu. Beni avucuna almaya, cazibesi ile baştan çıkarmaya çalışıyordu sadece.

"Boynun kızardı," dedi bana doğru eğildiğinde. "Yine heyecanlandırdım seni."

"Hayır," dedim. Kaçacak delik yoktu. Beni kendi hapsine almıştı. Yalan, sığınacak tek limandı. "Heyecanlanmadım."

"Yalandan nefret ederim, biliyor musun?" diye sordu. Gözleri daha yoğun işliyordu gözlerimin içine. "Birinin yalan söylediğini çok kolay anlıyorum ve o saçma sözlerine katlanamıyorum. Tam o an sesini kesmesini istiyorum ve çoğu zaman bunu yapıyorum."

"Benim sesimi kesemez..."

"Sanırım sözümü tutamayacağım," dedi bana doğru birden eğildiğinde. "Yapmayacağım demiştim ama..." Bir an duraksadı. "İzin var mı?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Öpmeme," dedi. "İzin var mı?"

Gözlerinin içine hipnoz olmuş gibi bakarken bir anda kafamı salladım.

Aynı saniye içinde beni çıldırtan dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı, çenemdeki parmaklarının baskısı arttı ve yüzümü sertçe yüzüne yasladı. Vücudum havalandığında üzerimdeki havlu az kalsın düşecekti. Songur kendini vücuduma öyle sert yasladı ki düşmesine fırsat bile tanımadı. Dudakları alt dudağımı emiyordu, sigara ve viski tadını alıyordum. Tıpkı burnuma dolan kokusu gibi yoğun hissettiriyordu.

Dolgun dudakları alt dudağımı emerek iki elimi kavradı, bir saniye sonra iki elim de başımın üzerindeydi, beni kelepçelemişti. Diğer eli ise boynumdaydı, oradaki sıcaklığın onu yakacak hâle geldiğini hissettim. Yanıyordum. Daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim ve bunun yanlış olduğunu biliyordum. O benim hayatımı mahveden bir örgütün başındaydı, onlardan biriydi, oyunun kötü adamıydı, uzak durmam gereken karakterdi. Tüm bunlara rağmen kafamın içinde dönüp duran bir ses, onun Hades için düşündüklerini fısıldayıp duruyordu bana.

Sadece anlaşılmamış bir kurban, belki o da bir piyon.

Gözlerimi sımsıkı yumduğumda benden karşılık istediğini gösterircesine asıldı dudaklarıma. Ona anında karşılık vermeye başladım, sanki bir uykudaydım ve şimdi uyanmıştım. Dudaklarımız bir savaşa tutuştu, kafamın içinde şimşekler çakarken dişlerime çarpan dili ile beraber fırtına şiddetlendi.

Dudaklarımı ihtiyaçla araladım, dilini içeriye sokuğunda uzun zamandır açlık çekiyormuş gibi büyük bir ihtiyaçla kavramıştı dilim dilini. İkinci savaş başladığında kulaklarım uğulduyordu.

Dudaklarımı ısırdı. Songur Yakut hırpalamayı seviyordu, bu hoşuma gidiyordu, normal değildi ama hoşuma gidiyordu. Boynumdaki parmakları çene kemiğime çıktığında diz kapağını bacaklarımın arasına yasladı. Kafamı geri atarak inlediğimde daha çok bastırdı bedenini. Alt dudağımı çekiştirdiğinde elimi elinin baskısından kurtarmak, o yumuşak siyah saçlarına daldırmak istemiştim ancak yapamıyordum.

Alt dudağımı çekiştirerek geri çekildiğinde nefes nefese kalmış hâlde ona bakakaldım. Göğsüm bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu, gözlerim ise rotasını şaşırmış şekilde onu izliyordu.

"Senin için tehlikeli bir oyuna atlıyorsun," dedi bıkmış gibi. "Kuralları bilmediğin gibi risklerden de habersizsin. Ne istediğini gerçekten biliyor musun, Valeri?"

"Biliyorum," dedim net bir sesle. Bu sefer susmadım. Cevap istiyorsa tıpkı onun gibi üstü kapalı cevaplar verecektim ona. "İntikam istiyorum."

Sol elinin orta parmağını ıslak dudaklarıma bastırdığında kontrol altına almaya çalıştığım nefesim beni zorlamaya başlamıştı. Parmağındaki harfe baktım.

L. Luxuria. Şehvet.

Zihnimin içindeki yedinci saka kafesinden salındı, diğerlerinin aksine bakanı boğabilecek güce sahip olan baraklık yeşili gözleri vardı. Parmağını dudaklarıma biraz daha bastırdığında gözleri gözlerime kilitlendi. Gözleri, özgürlüğü elleriyle parçalayan sakanın gözleri ile aynı renkteydi.

Üçüncü ölümcül günah oydu. Ölümcül yedinci saka oydu; eksiği tamamlıyordu, beni günahına davet ediyordu. İçimdeki karanlığı tutup beni de oraya çekebiliyordu, şehvetti beni ona bu kadar iten, tutkuydu. Daha önce hiç hissetmediğim iki duyguydu, kâbuslarla dolu bir uykuydu.

Kafamın içinde nefes alan yedinci şeytanın adı Songur'du.

7. Bölüm: Karanlık Bir Gece, Dudaklarındaki Tek Hece

Karanlık, insanın tenine pençelerini geçirdiğinde ay, gökyüzünü kendi mezarı yapıp güneşin oturmasına müsaade etse de ışık görünmezdi.

Karanlığın insanı kendine çeken bir cazibesi vardı. Size pençelerini sapladığı andan itibaren ondan öyle kolay kolay kurtulamıyordunuz. Öyle bir tutuyordu ki sizi, öyle bir sarıyordu ki dört bir yanınızı. Hele hayatınız boyunca hiç sarılmamış yaralarınız varsa... Kurtulma ihtimaliniz olmuyordu.

Songur Yakut'a bakarken kafamın içerisinde onlarca şimşek çakıyordu.

İçimin günahla dolduğunu hissediyordum. İçimde bir sürü kötü his uyandırdığı için ondan nefret ediyordum. Tehlike sinyallerini almama rağmen geri adım atamıyordum. Engel olabileceğimin farkındaydım ama yapmak istemiyordum.

Anka'nın haklı çıkıyor olması sinirlerimi bozuyordu.

Göğsüm hızla inip kalkarken, kafamı geri atıp nefes alacak bir alan yaratmaya çalıştım ancak beni yine duvarla kendisi arasına sıkıştırdığı için kaçabilecek alanım yoktu. Zaten kaçmak için geç kalmıştım.

Oda o kadar sessizdi ki seslerini duyabiliyordum, benden daha sakin nefes alıp veriyordu. Parmağını ve dudaklarını dudaklarımdan çekmiş olabilirdi ama geri çekilmiyordu.

Geri çekilmesi için içimden âdeta yalvarıyordum çünkü bu saçmalığın bitmesini istiyordum.

Bir şey demek için dudaklarını aralayacağını sandım, bu yüzden gözlerim dudaklarına düşmüştü. Anında nasıl bu kadar kızarıp şişmiş olabilirlerdi, bilmiyordum. Dudaklarını diliyle ıslattı, gözlerim öyle bir kilitlenmişti ki dudakları alaycı bir tavırla sola doğru kıvrıldı.

Bir şey diyeceği sırada cebindeki telefonun sinir bozucu zil sesi odayı sardı. Anın büyüsü, gri ve boğucu bir sigara dumanını andırarak uçuşurken

içten içe rahat bir nefes vermiştim. Geriye çekilmek istedim ama bileklerimi hâlâ bırakmamıştı ve üzerimdeki kısa havlu düşmek üzereydi, son gücüyle direniyordu ve düşmesine engel olan tek şey Songur Yakut'un göğsüme yasladığı göğsüydü.

Bileklerimi bırakmasına rağmen üzerimden çekmemişti bedenini. Cebindeki telefonu çıkarmadan meşgule attığında bakışları bana dönmüştü tekrar.

Telefonu açsa ve defolup gitse olmuyor muydu?

"Çekilecek misin?" diye sorduğumda hiçbir şey demeden bana bakmaya devam etti.

Onu ittirmek istiyordum ancak bunu yapamıyordum. Belki de kendime okkalı bir tokat atmam lazımdı çünkü ihtiyacım olanın tam olarak bu olduğunu düşünüyordum. Artık kendime gelmem gerekiyordu, istediğim şey bu adamdaydı, bana saçma bir güven testi yapacaktı ve bu, ne yazık ki bir süre boyunca hep onun yanında olacağım anlamına geliyordu.

O yanımda olduğu her an böyle çıldırmış gibi davranamazdım.

Bedenim bedenine çekiliyordu. *Garip ve beklenmedik bir şekilde.* Bunu artık kabullenmiştim, bedenim onun dokunuşlarına hiçbir şeye olmadığı kadar açtı. Tenim, tenini üzerinde hissetmek istiyordu.

Bunu bu gece, karanlığın içinde, o karşımdayken kabul ediyordum çünkü kaçmak bana hiçbir çıkar yol sağlamayacaktı, anlamıştım.

Ama kabul etmek, teslim olmak anlamına gelmiyordu.

En azından benim için.

Ondan uzak duramayacağım için ona karşı gelmeyi öğrenmem gerekiyordu. Zihnimdeki şeytanları ya da onun için kıvranan bedenimi değil de yalnızca mantığımı dinlemem gerekiyordu.

Mantığım bana bir aptal olduğumu söylüyordu.

"Merak ediyorum," dedi sessizliği bölerek. "Daha ne kadar direneceksin?"

Sertçe yutkundum. "Neye daha ne kadar direneceğim?"

"Aramızdaki bu çekime," dedi çok bariz bir şeymiş gibi. En azından bunun farkında olan tek kişi ben değildim. "Neden öyle bakıyorsun? Bunu da mı reddedeceksin yoksa?"

"Aramızda bir çekim olduğunu inkâr etmeyeceğim," dedim yavaşça.

İstesem de edemezdim.

Gözlerimi kaçırmıştım bunları söylerken. Sandığı kadar urangaç değildim. Eğer o benim için bu kadar tehlikeli bir adam olmasaydı, onu nefesini çalmak istiyormuş gibi öpen taraf ben olurdum her seferinde.

Ama şartlar... Bu şartlar içindeyken onunla aramızda bir şey olma ihtimali bile yoktu.

Eğer üstüne düşünseydim delirirdim.

Telefonu bir kere daha çaldığında bu sefer üzerimden hafifçe çekildi. Havlu düşmek üzereyken sol eli havludan önce davrandı ve buna izin vermeden havluyu tutarak göğsüme doğru bastırdı. Bir elimi kaldırıp havluyu tutmamı sağladığında elini çekti ve bana tatlı bir şekilde göz kırparak odadan çıktı.

Tatlı bir şekilde mi?

"Ne var?" diye sorduğunu duydum. Kapının arkasındaydı. Bir an benimle konuştuğunu sansam da tekrar konuştuğunda bana söylemediğini anladım. "Niye arayıp duruyorsun?"

Odanın kapısını kapatarak çıkmış olmasına rağmen evin duvarları inceydi. Bu yüzden kısık sesle konuşsa da onu duyabiliyordum.

"Yanına falan gitmeyeceğim," diye devam etti, sinirlenmişti. "Çok istiyorsan sen gidebilirsin. Seni götürecek birini gönderebilirim. İşlerim var, Yalissa. Gidemem diyorum. Şöyle konuşup sinirlendirme beni."

Yalissa. Geçen gün Songur'un telefonunu karıştırdığımda görmüştüm bu ismi. Mesajlardan birinde yazıyordu. Numarası kayıtlı değildi ama mesaj uygulamasında sadece babası, ben ve o kızla olan sohbetleri vardı.

Kimdi bu kız?

"Aptal mısın?" diye sordu birden Songur. "Hazar'ı hapse sokan Aykan, bunu biliyoruz, şimdi nereden çıktı o? Saçma sapan şeyler uydurma. Ertekin olman, onlardan biri olduğun anlamına gelmiyor. Kimin yanında olman gerektiğini idrak et." Derin bir nefes aldığını duydum. "Yalissa, gece gece delirtme beni. Gitmek istiyorsan çocukları göndereyim; gitmek istemiyorsan Doren'i ara, seni Emek'teki eve götürsün. Yarın sabah gidersin hastaneye."

Hazar kimdi? Zaten hiçbir şey bilmiyordum, bir de her seferinde bir yeni isim ekleniyordu listeye. Delirecekmiş gibi oluyordum.

"Farkındayım onun," dedi Songur gülerek. "O dışarıda olsa zaten seninle konuşuyor olmazdım, Yalissa. Sırf seni bana emanet etti diye katlanıyorum buna. Yoksa emin ol ki senin bu çocukça hareketlerinle uğraşmazdım."

Ayrıca bu kız kimdi de Songur'un evinde kalabiliyordu? Yakın olduğu birisi miydi?

"Hazar'ın yanına gittim zaten ben bugün," dedi Songur derin bir nefes verdiğinde. "Sorun yok. Önemsiz şeyler için arama bir daha," dedi en son. "Söylüyorum çocuklara, gelip alırlar seni."

Uzaklaştığını sesinin kesilmesinden anladım. Perdeleri çekerek odamın ışığını açtım ve dolabın karşısına geçtim. Dolaptan siyah, mini bir elbise çektim; en son ne zaman giydiğimi bile hatırlamıyordum. İç çamaşırlarımı

üzerime geçirdikten sonra elime aldığım straplez elbiseyi giydim. İçten içe kendime söyleniyordum. Ona *bir daha beni öpme* temalı bir mesaj attıktan sonra beni öpmesine izin verdiğimi yeni idrak edebilmiştim çünkü.

Utançla yanaklarımı şişirerek odadan çıktım ve banyodaki saç kurutma makinesini alarak tekrar odama girdim. Saçlarımı on dakika boyunca sırf hasta olmayayım diye kurutmum. Bir an için düzleştirmeyi düşünsem de Songur'un evin içindeki homurtularını duyduğumda bundan vazgeçmiştim. Normalde de saçım düzdü ama kusursuz olmasını sevdiğim için sürekli düzleştiriyordum.

Maalesef bu gece vaktim yoktu.

Bu sefer makyajımı sadece kapatıcı ve rujdan ibaret tutmamıştım. Siyah bir göz makyajı bile yapmıştım ki normalde göz makyajı yapmak, en çok üşendiğim şey olurdu. İki gözüme de keskin bir *eyeliner* çektikten sonra dudaklarıma her zaman sürdüğüm bordo rujumu sürdüm ve ruju, omzuma asacağım çantaya attım.

Rujun tonunu ve yapısını çok seviyordum ama hiç kalıcı değildi, iki saatte bir tazelemem gerekiyordu, bu yüzden hep yanımda taşımak zorunda kalıyordum.

Üzerime deri, *oversize* ceketimi giydikten sonra odadan çıktım. Songur Yakut salonumda oturuyordu. Birkaç gün önceye kadar göreceğime inanacağım bir manzara değildi ama son günlerde her sabah kapıma dayandığından alışmaya başlamıştım.

Hâlâ telefonda konuşuyordu ancak şu an Türkçe konuşmadığından ne dediğini anlayamıyordum, sesi de fazla kısıktı zaten. Ellerini saçlarının arasından geçirerek bir şeyler söyledi. Konuştuğu dilin Slav dili olduğundan emindim ama hangi dil olduğundan emin değildim. Büyük ihtimalle Rusçaydı.

Gözlerini ovuşturup kafasını geriye attı. Beni hâlâ fark etmemişti. Bir şeyler diyerek gözlerinden açtığında kafasını kaldırdı, tam o sırada gözlerim gözlerini bulmuştu. Birkaç saniye beni izledi. Bir şey söyleyerek telefonu anında kapattı ve ayağa kalkarak yanıma geldi. Gözleri hâlâ üzerimdeydi. Az önce olduğu gibi baştan aşağı süzmese de çok dikkatli bakıyordu.

Siyah saçlarını karıştırarak masanın üzerine bıraktığı deri ceketi aldı. Kaslarını saran beyaz gömleğin üzerine geçirdikten sonra ceketin yakalarını düzeltti ve masanın üzerinde duran sigara paketiyle araba anahtarını da alarak cebine koydu. İçerisini yoğun bir sigara kokusunun sardığını fark ettim, ben içeride hazırlanırken içmiş olmalıydı.

"Çıkalım haydi," dedi birkaç adım atarak önüme geçtiğinde, az önceki garip bakışma hiç yaşanmamış gibi normaldi sesi.

Acaba ben mi bir şeyleri kafamda kuruyordum?

Ben de ona uyum sağlamaya karar verdim. Evin anahtarını alarak onun ardından kapıdan çıktım ve kapıyı kilitleyerek anahtarı çantama attım.

Onu izleyerek asansöre bindim. Asansörde dönüp yüzüme bakmadı bile. Kaşlarımı çatarak ona birkaç saniye baksam da sonrasında bundan vazgeçerek elime telefonumu aldım. Anka, ben bugün dans dersine girmeden önce telefonda neler olduğunu sorup durmuştu. Ben de ona partiye Songur ile gideceğimi ve Ateş olayını anlatmıştım. Partiye giderken mesaj atmamı söylemişti, normalde olsa atmazdım ancak neyin içine girdiğim belli değildi, en azından Anka'nın benden haberi olması başıma gelecek bir durumda işime yarardı.

Telefonu elime alarak hızlıca bir mesaj yazdığım sırada asansör durdu. Songur'un bakışlarını üzerimde hissetsem de dönüp ona bakmadım. Telefonu cebime koyarak asansörden çıktım, Songur da beni takip ederek dışarı çıkmıştı.

Bana söyledikleri aklımda dönüp duruyordu. Birbirimizden uzaklaşalı çok olmuştu ancak nefesinin sıcaklığını hâlâ dudaklarımın üzerinde hissediyordum. *Etkisi altına girme, ona inanma.*

Söylediği cümleyi, kafamın içine saçtığım zehirle beraber karalayıp atmak istiyordum. Sözlerine inanmayacaktım, bildiğim yoldan sapmayacak ve onun etkisi altına girmeyecektim.

Arabasına doğru ilerledik. Kapıyı açtığında yolcu koltuğuna otururak kapıyı kapattım. Birkaç saniye sonra o da sürücü koltuğundaydı, kapıyı kapatarak anahtarı taktığında *Mercedes*'i çalıştırdı. Hiç bilmediğim bir mekâna gidiyorduk, adını hatırlamıyordum ancak Umay daveriyeyi anığında daha önce hiç duymadığımı fark etmiştim. Ama navigasyona bakmadığına göre o nerede olduğunu biliyor olmalıydı.

Huzursuzca yerimde kıpırdandığımda nedense bunu fark etmiğini düşündüm ancak bir şey demedi. Arabanın hızını biraz daha arurmıştı sadece. Bir şey demek için dudaklarımı aralayacağım sırada arabaya bağlı olan telefonu çaldı, sinir bozucu zil sesi arabanın dört bir yanına yayılırken gözlerim ekrana gitti. Ekranda Selim Akay yazıyordu.

Bu adam günde kaç telefon konuşması yapıyordu acaba? Dudaklarımı yalayarak ona döndüm, ciddiye almamıştım ancak gerçekten de tüm işlerle o ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Telefonu bir türlü susmuyordu.

Homurdanarak telefonu açtı. "Ne var, Selim?" diye sorduğunda karşı hattaki adamın sesli bir nefes verdiğini duydum, rahatsız gibiydi.

"Efendim, rahatsız ettiğim için özür dilerim ama..." Duraksadıktan sonra devam etti: "Yarın ile ilgili bir sorunumuz var."

Kaşlarımı çatarak Songur'a döndüm, ciddi bir ifadeyle akıp giden beyaz şeritleri izliyordu. Geçtiğimiz yoldaki sokak lambalarından vuran ışık ara ara yüzüne çarpıyor, yara izini aydınlattıktan sonra aynı saniye içerisinde kayboluyordu.

"Ne sorunundan bahsediyorsun sen?" diye sordu Songur sinirli bir şekilde.

Her zaman gergin olan yüzündeki kaslar biraz daha gerilmişti, çenesini sıktığı için keskin kemiği âdeta bir bıçak hâline gelmişti. Gözlerimi ondan çekme gereği duymadan, ruh hâlinin hızla değişmesini izlemeye devam ettim. O kadar çabuk değişiyordu ki suratında hep yerini koruyan o ruhsuz ifadenin bir maske olduğunu düşünüyordum bu yüzden. Çünkü birden sıyrılıyordu yüzünden, yerini hislerle dolu bir ifade alıyordu.

"Hastane işi değil, efendim," dedi Selim denilen adam. "Onda bir sorun yok, magazine yansıyan bir haber..."

"O zaman şu an konuşacak bir şey de yok, Selim," dedi Songur net bir tavırla. "Basit işleri siz de halledebilirsiniz, değil mi? Her şeyde beni aramanıza gerek yok, yarını atlatmadığımız sürece yarından başka her soruna kapalıyım."

"Tabii, Songur Bey," dedi Selim denilen adam, başka bir çaresi kalmamıştı. Devam edeceği sırada Songur telefonu adamın suratına kapattı.

"Ne oluyor?" diye sordum.

Sigara paketinden çektiği dalın ucunu cebinden çıkardığı çakmak ile yaktığında derin bir nefes çekerek kafasını koltuğa yasladı. Paketi bana uzattığında bir dal çektim, dudaklarımın arasına dalı sıkıştırdığımda parmakları ona doğru yaklaşmamı işaret etti. Ona doğru hafifçe eğildiğimde elinde duran siyah Zippo ile benim sigaramı yaktı. Sigaradan bir nefes çektiğimde geri çekilerek kafamı koltuğa yasladım.

"Hiçbir şey," dedi alaycı olmaya çalışarak. "Sen beni ne kadar öyle görmesen de sanırım gerçekten bir iş adamıyım."

"Ever," dedim gözlerimi devirerek. "Kesinlikle. Telefonun bir türlü susmuyor."

"Maalesef," dedi alaycı bir sesle. "Sanırım bu seni rahatsız etti." Alayla bana doğru eğildiğinde kafasını da hafifçe yana yatırmıştı. "Seninle ilgilenmediğim için kıskandın mı yoksa?"

Dudaklarım yana kıvrıldığında ona alaycı bir bakış attım. Dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigara her an düşecekmiş gibi duruyordu. Direksiyonu tek

eliyle tutmaya başladığında sigarayı sağ eline aldı, yola değil de bana bakıyordu.

"Selim'i mi kıskanacaktım?" diye sorduğumda dudaklarındaki alaycı kıvrım, güzel gamzelerinin ortaya çıkacağı kadar belirginleşti. Ardından, "Yoksa Yalissa'yı mı?" diye ekledim.

Dudaklarındaki alaycı kıvrım silinirken, "O ne alaka?" diye sordu. Kaşları çatılmıştı. "Onu nereden tanıyorsun ki?"

"Tanımıyorum," dedim rahat bir tavırla. "Telefonla konuştuğunu duydum, evin duvarları ince ve yüksek sesle konuşuyordun."

"Hım..."

"Ne hım?" diye sordum gerilerek.

"Kim olduğunu merak ettin yani," dedi bana döndüğünde. Gözlerinde alaycı parıltılar vardı.

"Merak etmedim," dedim omuz silkerek. Aslında etmiştim ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Takıldığın kızlardan biridir işte."

"Takıldığım kızlar mı?" diye sordu şaşırarak.

"Öyle," dedim. "Çapkın biri olduğunu duydum."

"Aynı zamanda da sadık biriyimdir," dedi. "Kimseyle takılmıyorum. Biriyle takılsam seni neden öpeyim, Saka?"

"Bilmem," dedim rahatladığımı belli etmeden. Songur Yakut'un böyle şeyleri önemseyen bir insan olduğunu düşünmemiştim ama rahatladığımı söyleyebilirdim çünkü ben böyle şeyleri umursuyordum. "Ayrıca bana Saka deme. O ismi sevmiyorum."

"Ben deyince mi sorun oluyor bir tek?" diye sordu alaycı bir sesle. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı ancak bir şey dememe fırsat vermedi, araba sağa doğru saparken, "Benzin alacağız," dedi. Gözlerimi kısarak benzin göstergesine baktım. Uyarı veriyordu.

Benzinlikte durduğumuzda hiçbir şey demeden arabanın kapısını açtı ve dışarıya çıktı. Ben de elimdeki sigarayı arabanın içindeki küllükte söndürerek dışarı çıktım. Hâlâ yağmur yağıyordu, şiddeti her geçen saat biraz daha artıyordu sanki. Saçlarımın ıslanmayacağı bir yere geçtim, kapalı alanlarda durmayı sevmediğim için onun işini halletmesini dışarıda bekliyordum.

Bu gece aklımı kurcalayan çok şey vardı. Telefon konuşmaları tamamen kafamı karıştırmıştı, tek bir kelime bile anlamamıştım. O kız bir Ertekin'di, Anka'ya bunu söylemek için can atıyordum. O işin içinde olduğundan parçaları anında birleştirirdi. Öte yandan Selim denilen adamın dedikleri vardı. Songur Yakut'un babası, Soysal Yakut magazine yansıyacak kadar önemli biri miydi?

Tabii ki öyleydi. Anka şehrin ona ait olduğunu söylemişti. Gözümün önüne düşen saçlarımı hafifçe kulağımın arkasına ittim. Elimdeki siyah *iPhone*'un parmak izi kilidini girdiğimde hemen tarayıcıya bastım. Arama çubuğuna *Soysal Yakut* yazdığımda ne yaptığımı çok da biliyor sayılmazdım. Sonuçlar anında yüklendiğinde soğuktan titreyen ellerimle telefonu yüzüme yaklaştırdım.

Çıkan fotoğrafta takım elbiseli bir adam vardı. Siyah saçları ve yeşil gözleri ile Songur Yakut'un yaşlanmış hâli gibiydi ve bu korkutucuydu. Gözlerinin kenarları dışında yüzünde pek bir kırışıklık yoktu, seneler adamdan hiçbir şey götürmemiş gibiydi.

Soysal Vail Yakut, Türk iş adamı. 1977 yılında Moskova'da doğan iş adamı, Yakut Holding'in kurucusu ve yönetim kurulu başkanı. Soysal Vail Yakut 5,6 milyar dolar serveti ile Türkiye'nin en zengin insanı.

Kaşlarım çatıldı. Songur'un yirmi beş yaşında olduğunu biliyordum. Yani sadece on yedi yaşındayken baba olmuştu. Dudaklarımı yaladım, aşağıda eski karısıyla alakalı bir haber vardı. *Bernis Yakut.* Kadın evlenmelerinin üzerinden bir sene geçtikten sonra vefat etmişti. Songur altı yaşındayken. Songur'un annesi olamazdı çünkü Songur ve Sonay'ın anneleri aynı kişiydi ve Sonay, kadın öldükten sonra doğmuştu.

Songur'un annesine dair hiçbir şey yoktu.

Geri dönerek Soysal Yakut'un sayfasına geldim. Çocuklar kısmından Songur'a bastım, tarayıcıda karşıma takım elbiseli bir fotoğrafı çıktığında kaşlarım havalanmıştı. Burnundaki *piercing* yerinde değildi, tıraş olmuştu ve esmer teni bir mermer gibi pürüzsüz görünüyordu. Yanında babası vardı, tek başına çekilmiş bir fotoğrafı yoktu. Bir davette olmalılardı, ikisi de kameraya bakıyordu. Songur'un yüz ifadesi her zamanki gibi sertti, Soysal Yakut ise kameralara gülümsemeye alışmış gibi sahte bir ifadeyle gülümsüyordu.

Songur Yakut, Türk iş adamı. Eğitimini Galatasaray Lisesi ve California Üniversitesinde tamamlamıştır. Soysal Yakut'un tek çocuğu, Türkiye'nin en büyük şirketlerinden olan Yakut Holding'in yönetim kurulu üyesidir.

Doğum: 17 Kasım 1994. Yakutsk, Rusya.

Ebeveynler:

Songur Vail Yakut ve Bernis Nil Yakut.

Bu yalandı.

Bernis Nil Yakut, onun annesi değildi. Ortada Sonay'ın adı bile yoktu ve kadın ölmüştü, Sonay henüz doğmadan. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Songur'un annesi kimdi, hiçbir fikrim yoktu ama babası sadece bir evlilik yaptığına göre, annesiyle hiçbir zaman evlenmemişti. Büyük ihtimalle

Songur'un evlilik dışı bir çocuk olması magazine düzgün yansımayacağından, Soysal Yakut bunu yapmıştı.

Duyduğum sesle beraber aniden ekranını kilitlediğim telefonumu cebime atarak ona döndüm. İsmini söylemişti, arabaya doğru ilerleyen siyah postallarına baktığımda ben de onu takip etmeye başladım. Topuklu çizmelerim, henüz birkaç adım atmama rağmen ayağımı vurmaya başlamıştı.

Songur Yakut'un kimliğinde bile doğru olmayan bilgiler yazıyordu. Bu herifi çözmem imkânsızdı çünkü hakkında öğrendiğim, öğreneceğim her şey bir aldatmacaydı. Ortada tuzaklar vardı, gerçek her neredeyse onu görmeden önce sizi bir sürü yalanın kucağına itiyordu.

Rusya'da doğmuştu. Rusya ile ne alakası olabilirdi ki?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu hafifçe bana doğru döndüğü sırada. Gözlerimi yağmur damlalarının vurduğu ön camdan ayırarak ona çevirdim; mavilerim, gizemini çözemediğim yeşillerine değdiğinde eskisi gibi panik yapmıyordum, olması gereken buymuş gibi geliyordu.

Hayatım boyunca kendimi yabancı hissetmiştim adım attığım her şehirde. Gördüğüm her yüzde, tanıdığım her insanda ya da tattığım her yaşanmışlıkta. Buna engel olmak imkânsızdı. En yakın arkadaşımın gözlerinin içine baktığımda bile neden o odanın içinde olduğumu sorguluyordum.

Ona bakmak kendimi yabancı hissetmeme neden oluyordu.

"Seni," dedim net bir sesle.

Kaşları havalanırken bana ciddi olup olmadığımı sorgulayan bir bakış attı. Onu gördüğüm ilk an, onda istediğim bir şey olduğunu söylediğimde de bana böyle bakmıştı. Belki bu kadar dobra bir insan görmeye alışkın değildi, belki de kendisi dudaklarına yalan olmayan bir sözcüğü sürmeyi bırakalı çok uzun zaman olduğundan dürüst olmam ona garip geliyordu.

"Beni mi?" diye sordu. "Daha açık ol."

"Daha ne kadar açık olabilirim?" diye sordum kafamı yana eğerek. "Neden bu kadar karmaşık olduğunu düşünüyordum." Gözlerinin içine baktım. "Ve gözlerinin rengini."

"Gözlerimin rengini mi?" diye sordu cebindeki sigara paketini çıkardığı sırada. "Ne renk ki?"

Karmaşık olman konusunda bir yorumun yok yani.

Konuyu işine gelen noktaya çekmek, hayatıma giren hemen hemen her insanın huyu olmasına rağmen bunu Songur Yakut kadar sık yapan birisiyle tanışmamıştım. Ve şimdi, bahsettiğim diğer şeyi masaya yatırmak yerine benimle göz rengini konuşmak istiyordu.

Tam da ondan beklenecek bir hareketti.

"Gözlerinin ne renk olduğunu bilmiyor musun?" diye sordum alaycı bir sesle. Gözlerimi kısarak bakmaya devam ettim.

"Yeşil değil mi?" diye sordu sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdiğinde. Sesi ilgisiz çıkmıştı. "Babamın gözleri yeşil."

Kendi gözlerinin rengini, babasının gözlerinden yola çıkarak mı söylemişti az önce?

"Gözlerinin yeşil olduğunu babanın gözlerinin renginden mi anlıyorsun?" diye sordum şaşkın şaşkın. "Aynaya da bakabilirsin, biliyorsun değil mi?"

"Bütün fiziksel özelliklerimiz aynı," dedi umursamaz bir şekilde. "Ayrıca aynalarla çok aram yoktur."

Songur Yakut'u çözmek, onunla beraber geçirdiğim her an daha da zorlaşıyordu. Olması gereken tam tersiyken hem de. Normalde bir insanla vakit geçirdikçe onu daha iyi tanımaz mıydık? Ben onu tanıyamıyordum. Yüzünde hiçbir ifade yoktu çoğu zaman, mermerden bir heykele benziyordu. Gözlerinin içine zaten hiçlik sinmişti.

Aynalarla çok aram yoktur. Benim de yoktu.

Bir ortak nokta daha.

"Senin mi aynalarla aran yok?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "O yüzle mi?"

Bir adama yürümediğin kalmıştı, onu da yaptın.

"Sen bana mı yürüyorsun, Rosa?" diye sordu alaycı bir sesle. Tam da beklediğim gibi.

Sonra birden ciddileşti. Yüzü tekrar mermerden bir heykelin ifadesine büründü. Anlayamıyordum, o alaycı ifadesi miydi maske olan yoksa bu tehlikeli ifadesi mi? Söz konusu o iken her şey çok dengesizdi, bilinmezdi. Bir anı, bir anına uymuyordu. Alaycı olduğunu düşündüğümde sinirli bakabiliyordu, bunun gerçekleşmesi için bir saniyeye bile ihtiyaç duymuyordu belki de.

Karmaşık bir denklem gibiydi ve maalesef, benim matematiğim hiçbir zaman iyi olmamıştı.

"Öyle olmasını isterdin, değil mi?" diye sordum alaycı bir sesle. Gözleri dudaklarıma düştüğünde sigarasından bir nefes daha çekti.

"*İsterdim* pek doğru bir tabir değil," dedi gözlerini kısa bir an yola çevirdiğinde. Ona kaşlarımı çatarak baktım, bir şey dememe fırsat olmadan araba durmuştu. "Geldik," diye açıkladı anlamsız bakışlar attığımı fark ettiğinde.

Kafamı kaldırarak yağmur damlalarının çarptığı camdan dışarıya baktım. Daha önce hiç gelmediğim bir kulübün önündeydik.

"Neden partiyi burada yaparsın ki?" diye söylendim kendi kendime.

Ancak Songur çoktan arabadan indiği için beni duymamıştı. Ben de onu izleyerek arabadan indim, yağmur damlaları bir saniye bile duraksamadan saçlarımı ıslatmaya başlamıştı ancak bunu umursamadım. Songur'a bakmadan yürümeye başladım.

Bir anda Songur'un eli bileğime dolandı. Beni kendisine doğru sertçe çektiğinde, "Yavrum, nereye gidiyorsun acaba?" diye sordu yaptığım harekete anlam vermeye çalışır gibi. *Yavrum* mu?

"Ne?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Yolu biliyorsun galiba," dedi sorarcasına. Bileğimi saran elini hâlâ çekmemişti, öyle bir sarmıştı ki fark etmese de sıkıyordu. Ona boş boş baktım. "Giriş oradan değil," diye açıkladı kendisini.

Kendi salaklığıma sinir olarak onu takip etmeye başladım. *Neden bilmediğin bir yere, yolu biliyormuş gibi önden yürüyerek gidersin ki, Valeri?*

Mekâna girdiğimizde birkaç adım atarak ona yetiştim, eli hâlâ bileğimdeydi. Elimi çekmeye çalıştığımda bir an bırakmayacağını sansam da kavradığını yeni fark etmiş gibi anında bıraktı. Mekânın içine yayılan müzik sesi kulaklarıma dolarken ifadesiz kalmak için kendimi zorladım, o ise çoktan birkaç adım daha atmıştı.

"İçerisi çok kalabalık, bu yüzden fark edileceğimizi sanmıyorum," dedi sesini duyurmak için hafifçe yükselttiğinde. "Bu yüzden sorun çıkmaz ancak yine de benim yanımda olduğunda sırtını dön herkese, tamam mı? Benim yanımda görünmeni istemiyorum."

Arkasını dönerek bana baktı, neon ışıklar yüzüne çarparken dediklerini kabul ettirmek istiyormuş gibi dikkatle yüzümü inceledi.

O gece de bunu yapmıştı. *Kafanı eğ. Yüzünü görmelerini istemiyorum.* Yüzümü görseler ne olacaktı? Ne değişecekti? Onun düşündüğü şeyleri, kafasının içinde dolaşan canavarları ya da zihninin duvarlarını sarmış zehirli sarmaşıkları anlayabileceğimi düşünmüyordum.

"Neden?" diye sordum.

Kapıdaki adama, Umay'ın fotoğrafını attığı kırmızı kâğıdı gösterdim, üzerinde bir şifre yazıyordu ve davet edilmek için bu yetiyordu. Adam geriye çekildiğinde Songur Yakut bana cevap vermeden içeriye doğru bir adım atmıştı bile.

Gözüme ilk çarpan dans eden kalabalık oldu. Songur Yakut'un mekânındaki kadar coşkulu bir kalabalık olduğu söylenemezdi ancak buradaki insanlar da fazlasıyla eğleniyordu. Yeşil ve mavi renkteki neon ışıklar mekânı aydınlatıyordu. Dans pistinin çaprazında bar tezgâhı vardı, iki barmen nefes bile almadan bu delirmiş kalabalığa içki yetiştirmeye çalışıyorlardı.

Barın önündeki taburelerin hepsi doluydu; bar tezgâhının üzerine çıkmış, dans eden bir kızın bizim bölümden olduğunu fark ettim. Arkadaşları onu indirmeye çalışsa da o üzerindeki siyah tişörtü sıyırmaya çalışıyordu, kafamı iki yana sallayarak gözlerimi etrafta dolaştırmaya devam ettim. Bizimkiler beni görmeden benim onları görmem çok daha iyi olacaktı çünkü Umay'ın, Songur'u görmesini istemiyordum.

Bar tezgâhının karşısında birkaç tane siyah masa vardı, tavandan inen kirişler o siyah masaları görmeyi biraz engellese de çaprazdan bakınca oturanların birkaçı görünüyordu. Siyah saçlı bir adam ve sarışın bir kız, koltuğun sol tarafında oturuyordu; karşılarında ise sarışın bir adam vardı.

Barın arkasındaki koyu renkli duvarı yeşil neon yazılar süslüyordu. Mekânda çınlayan şarkı değişirken, Lady Gaga'nın *Judas* şarkısı çalmaya başlamıştı.

"Leş gibi," dedi Songur suratını buruşturarak. "Bir insan nasıl doğru düzgün parti bile yapamaz?"

"Bence şarkı güzel," dedim alaycı bir sesle.

"Şarkının bu ortamla hiçbir alakası yok," dedi umursamaz bir sesle.

Bir şey demek için dudaklarımı aralayacağım sırada görüş açıma giren Umay ile beraber dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun yanına gitmem gerekiyordu, aksi takdirde beni görecekti ve yanımıza gelebilirdi. Bunu istemiyordum. Gerçi şu an yanlarına gitmek de istemiyordum ama gecenin devamında ne olacağını bilemezdim, Songur'un buraya neden gelmek istediğini bile anlayamamıştım ve bir şeyler olurken Umay'ın olaya dâhil olmasını istemiyordum.

"Arkadaşlarım beni görecek," dedim, müzik yüzünden sesimi duyurmaya çalışmak çok zor oluyordu. Resmen bağırıyordum. "Yanlarına gitmem gerek. Sonradan gelmemeleri için."

"Çabuk ol," dedi huysuz bir sesle, tıpkı benim gibi sesini yükseltmişti. Bir şey olursa mesaj at. Kaybolma gözümün önünden."

Dilimin ucuna gelen lafları yutarak sadece kafamı salladım, bu gürültüde bir şey açıklamakla uğraşamazdım. Parti henüz yeni başlamasına rağmen kendini kaybetmiş gibi dans eden kalabalığı zar zor aşarak Umay'a doğru ilerlemeye başladım.

Umay oradaydı, arkası dönüktü ancak anlamıştım o olduğunu. Yanında Kayra ile Yaren vardı. Onlar da bizim bölümdelerdi. Adımlarımı biraz daha hızlandırdım, dans eden bir kız yanımdan geçerken ona sertçe çarptım ancak özür dileyecek vaktim olmadığından hiçbir şey demeden adımlarımı biraz daha hızlandırdım.

"Selam," dedi Kayra beni gördüğünde, elindeki bardakta muhtemelen bira vardı. Bardağı dudaklarına götürdüğünde açık kahverengi saçlarını karıştırarak bana dönmüştü.

Umay onun selam verdiğini duyduğu an hızlı bir şekilde arkasını döndü. Dudaklarında pembe bir ruj vardı, kızıl-kahverengi karışımı gözlerini ortaya serecek güzel bir göz makyajı yapmış ve kahverengi saçlarını düzleştirmişti. Umay gerçekten de güzel bir kızdı, boyu benden birkaç santimetre uzundu, hemen hemen aynı kilodaydık. Üzerindeki siyah elbisede gözlerimi birkaç saniye gezdirdikten sonra tekrar yüzüne odaklandım; göz makyajında parıldayan, simli şeyler kullanmayı seviyordu ve ona çok yakışıyordu.

Beni gördüğü an dudakları yana kıvrıldı ve yüzünde büyük bir gülümseme oluştu. Ben de gülümseyerek masanın üzerinde duran renkli kokteyllerden birini elime aldım, vaktim azdı ancak sadece kafa sallayarak yanlarından ayrılamazdım. Birkaç kelime etmem gerekiyordu. Biraz okuldan bahsedebilirdik, aksi takdirde özel meselelere giriyorlardı.

Umay'ın, Kayra'dan hoşlandığını biliyordum. Geçen senenin başından beri bu durumdaydı, ben aralarına sonradan katıldığım için yeni öğrenmiştim ancak Kayra hâlâ bilmiyordu. Kayra'nın en son flört ettiği ya da sevgili olduğu kız, Umay'ın arkadaşı olduğundan Umay bunu söylemek istemiyordu ancak söylemedikçe geçeceğini düşünmesine rağmen tam tersi oluyor, gitgide daha büyük boyutlara ulaşıyordu.

"Of, ben de diyordum ki burası bir sıcak oldu," dedi Alper alaycı bir şekilde, muzip bir tavırla kafasını eğerek yanıma yaklaştığında. Her zamanki gibi yavşaktı. "Meğer sen giriş yapmışsın mekâna. Bir ateş bastı bana."

Ona gözlerimi devirdim. Bu tavırlarına artık alışmıştım. Gözlerim kalabalığın içinde dönüp dolanıyordu, Songur'un tam olarak nasıl şüpheliler aradığını da bu partiye neden gelmek istediğini de bilmiyordum.

"Yavaş ol, yavşak," dedi Umay onu yanımdan itiverek. Elinde plastik bira bardağı vardı. "Utandırma artık beni ya!" Sonra koluma girerek beni kendine doğru çekmişti. "Bu arada partiye kiminle girdiğini gördüm. Nerede o?"

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Görmüş müydü? Nasıl görmüş olabilirdi ki? Beni onu fark ettiğim ilk an, dikkatleri bir daha bana çekmeyeyim diye koşar adım yanlarına gelmiştim. Üstelik arkası dönüktü, bu kız nasıl bizi görmüş olabilirdi partiye adım attığımız ilk an ayrılmamıza rağmen?

"Ne?" diye sordum şaşkınlığımı gizlemeye çalıştığım bir ses tonu ile. "Neden bahsediyorsun?"

"Yanındaki iki metrelik Yunan tanrısından," dedi kısık bir sesle. "Kim be o? Zeus'un oğlu falan mı?"

Bunu diğerleri duymasın diye yapıyordu ancak müzik sesi o kadar yüksekti ki dans pistinden uzak olmamıza rağmen onu duymamı çok zorlaştırıyordu.

Umay meraklı bir kızdı. Bunu biliyordum. Okulda dönen dedikodular ondan soruluyordu, Ateş'in bile sadece yarım saatte tüm geçmişini önüme dökmüştü sanki daha önce onun biyografisini yazmış gibi. Bu yüzden bu soru beni rahatsız etse, cevaplayamayacağım bir şey olsa da bunu kötü niyetinden değil, sadece bitmek bilmeyen merakından dolayı yaptığını biliyordum.

"Bir tanıdık işte," dedim.

Bizim okuldan olmadığı başka birinin gözüne batmazdı çünkü okul çok kalabalıktı ancak Umay'dan bahsediyorduk, tabii ki bizim okuldan olmadığını anlamıştı. Bu yüzden neden bu partide olduğunu sorguluyordu.

"Bizim okuldan değil," dedi tıpkı düşündüğüm gibi. *Asla kaçmaz.* "Ne alaka ya?"

"Eski mezun," dedim bir an bile düşünmeden, yalan öylece çıkıvermişti dudaklarımdan, anlık bir içgüdüydü. "Bizim dans kursundaki Enes'in arkadaşıymış." *Aynen, "sen kendi işine bak, aslan" sözü üzerine kurulu bir arkadaşlık.* "Bugün dersten sonra geldi, ben de orada gördüm, aynı anda çıkıyorduk stüdyodan, yağmur yağdığından bırakmayı teklif etti ama şansa bak ki aynı yere geliyormuşuz."

Tabii, bu şekilde makyajlı ve partiye hazır olmam uydurduğum yalanın içinde bir boşluk yaratmıştı ancak ona da uyduracak bir şeyim vardı eğer sorsaydı. Sormamıştı.

"Çok da güzel şans olmuş yani," dedi tam da beklediğim gibi yalanımı yutarak. "Kedi misin nesin, anlayamadım hâlâ neden burada olduğunu anlayamadığım gibi. Gitsene yanına, için beraber güzelce, içtikçe yakınlaşıp konuşun. Konu konuyu açar, sonra daha da yakınlaşın, mesela dudaklarınız birleşmek istesin... Sonra sarhoş olun, sadece dudaklarınız değil de vücutlarınız..."

Elindeki bira bardağını ani bir şekilde dudaklarına yasladığımda kelimelerini yutmak zorunda kaldı, biranın bir kısmı da yere dökülmüştü. Ona gözlerimi kısarak baktım, beni sinirlendirdiğini anlayarak kafasını masum bir şekilde sallarken içinde hiç bira kalmamış olan bardağı kenardaki çöpe fırlattı.

"Ya da burada kal bebeğim, tüm gece Alper yavşasın sana, bu da diğer seçeneğin." Elindeki bardağı masaya bırakığında dudakları aralanmış, şaşkın bir ifadeyle döndü. "Al işte ya!" diye bağırdı beni sarsarken. "Sen şu cıvık, avlanmaya çıkmış Alper'in yanında dururken Alessa kapıı seninkini!"

"Ne Alessa'sı ya?" diye sordum. Birden duraksamıştım. *Asıl sorun Alessa kısmı mı, salak?* "Ne seninkisi ya?"

"Neden öyle diyorsunuz, hanımefendi?" diye sordu Alper kafasını birden bize doğru uzattığında, Umay'ın cevap vermesine fırsat bile tanımamıştı. "Alınıyorum, güceniyorum ama... Ben sadece Allah'ın yarattığı güzellikleri takdir eden bir kulum. Güzel bir çiçek görsem, yanından geçerken onun güzelliğini takdir edeceğim gibi sizin de güzelliğiniz karşısında bir şey söylemeden geçmek tabii ki yakışmaz bana." Umay'a doğru eğildiğinde şaşkın şaşkın ona bakıyordum. "Bu arada göğüslerin kaç bedendi senin, Umay?"

Gözlerimi abartılı bir şekilde devirdiğimde, "Iyy," diyerek suratımı buruştırdığım sırada Alper bana döndü. Kafamı iki yana sallayarak, "Aklından bile geçirme!" dediğimde o da kafasını sallayarak benden uzaklaşmıştı. Umay, Alper'in omzuna sert bir darbe geçirerek yanından ittirdi. Bu şekilde kovulan Alper hiç umursamadan Yaren'in yanına ilerlemeye başlamıştı.

"Alessa, oldu sana Alessa ve Hülya," dedi Umay kafasını sallayarak. "Mitoz bölünüyorlar bunlar, girdi güzelim Yunan tanrısı. Of Valeri ya!"

"Ne diyorsun sen, Umay?" diye sordum huysuz bir şekilde.

Sadece selam vermek için gelmiştim ama şimdi Umay, Songur'dan bahsedip duruyordu. Bakışlarının odaklandığı yere doğru çevirdim kafamı, gözlerim onun gözlerinin odaklandığı yere döndü. Songur Yakut, bar tezgâhına sırtını yaslamış bir şekilde yeşil neon yazıların süslediği duvarın önündeydi. Neon ışıklar güzel yüzüne bir çarpıp bir kayboluyordu. Sağ elinde telefonu vardı, sol eliyle ise burnundaki gümüş halkayla oynuyordu. Siyah saçları alnına dağılmıştı, yüzündeki sert ifade burada olmaktan hiç memnun olmadığını belli edercesine sertti.

Yanındaki kızları o an fark ettim.

Umay'ın Hülya ve Alessa dediği kızlar onlardı sanırım. Umay onları tanıyordu. Tabii ki tanıyordu. Zaten o okulda kimi tanımıyordu ki? Hangisi hangisiydi, bilmiyordum ancak biri sarışın, diğeri esmerdi. Esmer olan gülerek bir şeyler söylediğinde Songur kafasını telefondan kaldırmadı ancak dudakları hareketlenmişti, ona cevap veriyordu.

"Bunlar kim?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Tanımıyorum ben."

"Alessa'yı nasıl tanımazsın?" diye sordu yapuğum şey kabul edilemez bir yanlışmış gibi abartılı bir ses tonu kullanırken. "Kızım, gösterilerde çıkıyor ya, sesi enfes. Gerçi ben gelmiş olmasına şaşırdım buraya. Allah Allah, nasıl davet edildi acaba?"

"Neden şaşırdın ki?"

Umay yine dedikodu modunu açmıştı. Zaten ne zaman kapatıyordu ki? Ona kaşlarımı çatarak baktım, birkaç saniye sonra gözlerimi Songur'a çevirmiştim. Kafasını hâlâ telefondan kaldırmamıştı ancak Alessa denilen esmer kız bir şeyler söylediğinde ona cevap veriyordu. Kız gülümsediğine göre onu tersliyor olamazdı.

O hâlde ne konuşuyor olabilirdi ki o kızla?

Barmen, yeni doldurduğu turuncumsu renkteki kokteyli Alessia denilen kızın önüne, bıraktığında Songur'a dönerek bir şeyler söyledi. Songur kafasını umursamaz bir tavırla kaldırdığında kızlara bakmadı, barmene dönerek bir şeyler söyledi. Barmen, ona döndüğünde Songur gözleri ile bir şeyi işaret etti. Barmen, Songur'un işaret ettiği şeyi alıp bir şeyler hazırlamaya başladığında, Songur başında durarak bir şeyler anlatıyordu çocuğa. Az kalsın gülecektim.

"Barmene içki tarifi falan mı veriyor bu adam?" diye sordu Umay, Songur'dan bahsederek. Kafasını iki yana sallayarak bana dönmüştü. "Ha, neden şaşırdım? Şaşırdım çünkü Alessa, Ateş'in eski sevgilisi. Ateş'in onu buraya davet etmiş olmasına ayrı, Alessa'nın buraya gelmiş olmasına ayrı şaşırdım."

Ateş'in eski sevgilisi miydi? İşte, bu kız şimdi ilgimi çekmişti. Gözlerimi oradan almadım; üzerinde siyah, mini bir elbise olan esmer kıza bakmaya başladım. Dudaklarında koyu kırmızı bir ruj vardı; uzun, siyah saçlarına maşa yapmış ve birkaç tutamını tepeden tuttурmuştu.

"Neden?" diye sordum gözlerimi oradan alarak Umay'a döndüğümde. "Eski sevgililer alt tarafı, düşman değiller ya."

"Sen eski sevgilinin verdiği partiye gider misin yani?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Kafamı onu onaylarcasına salladım. Bir sorun yaşanmamışsa, kanlı bıçaklı davranılması bana kalırsa sadece çocukluktu, başka bir şey değildi.

"Ben, Güney ile hâlâ arkadaşım," dedim masada duran içki bardağını elime aldığımda. "Öteki türlüsü çok çocukça olurdu."

Bir an önce Umay'ın yanından gitmek istiyordum, kızlar Songur bir şey dedikten sonra ondan uzaklaşmışlardı, ne dediğini merak eden tarafımın dediklerini duymazlıktan gelmeye çalıştım. Songur etrafımdayken sesi gür çıkan bir şeytan besliyordum içeride, kulaklarımı kapatsam da fısıltıları içime sızıyordu.

Neden kızlar en başından beri çekip gitmemişlerdi ki sanki? Alessa denen kız eline aldığı içki bardağı ile birkaç adım ötesinde açılan kapıya doğru ilerlemeye başladığında kızı izliyordum, son bir kez dönüp Songur'a baktı, sonrasında ise karanlık koridora girdi.

Bu kız, Ateş'in yanına gidiyor olabilir miydi? Çünkü geldiğimden beri Ateş'i hiç görmemiştim, buraya Ateş'i gözlemlemeye gelmesine rağmen kafasını telefonundan kaldırmayan Songur Yakut'un da gördüğünü sanmıyordum.

"Kızım, Güney ile Ateş bir mi?" diye sordu Umay. Güney hakkında çok az şey biliyordu ama onun için yeterliydi. "Bunlar bayağı uzun süre beraberlerdi ama Ateş bu kızı bin kere aldattı, ren geyiği gibi dolanıyordu kız."

"Düzgün konuş ya," dedim suratımı buruşturarak. "Deme öyle."

Eğer aldatıyorsa neden uzun süre beraberlerdi ki? Böyle insanlardan iğreniyordum.

Aldatan insanlardan...

Ateş'in iyi birisi olmadığını söylemişti Songur Yakut. Kendisi de iyi değildi ona göre. Bu oyunun kötü adamı, cezalandıran tanrısı ve cezalandırılan şeytanıydı, vicdanını artık kestmeyen bir bıçak gibi körelterek susturması gereken kişiydi, bilemesi gereken zehir yeşili gözlerinden dışarı taşan günahlarıydı.

O değildi, bu değildi, ben değildim... Bu oyunda kim masumdu o zaman?

"Sonra bir öğrendik ki Alessa da Ateş'i aldatıyormuş," diye devam etti Umay, benimle dedikodu yapabildiği için keyfi yerindeydi, benim tüm bu olanlarla ilgilenmediğimin farkında bile değildi. "Hem de kiminle biliyor musun?"

Songur Yakut'un yeşil gözleri bu kalabalığa rağmen beni bulduğunda, "Umay, benim gerçekten gitmem gerek," dedim içki bardağını masaya bırakarak. Songur'un gözlerindeki ifade artık oraya gitmem gerektiğini belli ediyordu çünkü. "Zaten bir uğrayayım dedim, gitmem gerek yani. Söylersin çocuklara, görüşürüz!"

Umay'ın bir şey demesine izin vermeden dans eden kalabalığın arasına karıştım. Mekânda dönüp duran neon ışıklar kör ediciydi, gözlerim rahatsızlıkla kısılıp duruyordu. Her şeyin bir dozu vardı ve burası görüntüyü de gürültüyü de fazlasıyla abartmıştı doğrusunu söylemek gerekirse.

"Sana çabuk olmanı söylemedim mi ben?" diye sordu kafasını yana eğerek.

Omuz silkerek çantamı ve ceketimi yanındaki siyah bar taburesine bıraktım ve elindeki kristal bardağı alarak yarısını içtiği içkiyi kafama dikirim. Bana kısık gözlerle bakması umurumda dahi olmamıştı, kafamın içini bir örümcek ağı gibi saran düşüncelerden kurtulmamın bir yolu olmadığı gerçeğiyle küçük yaşlarda yüzleşsem de bu geceyi atlatabilmenin tek yolu içmekti, kafamdaki düşüncelerin yanına her saniye öğrendiklerim de eklenince kaçmak imkânsızlaşıyordu.

Zihnimi uyuşturmadığım sürece...

"Neden?" diye sordum umursamaz bir sesle, ardından barmene yeni bir içki siparişi verdim. "Keyfin yerindeydi, laflıyordun kızlarla işte. Ha bu arada..." Barmenin tezgâha bıraktığı içki bardağına uzandığım sırada anlamsız bakışlarla bana bakan Songur Yakut'a dönmüştüm. "O esmer kız..."

"Ateş'in sevgilisi," dedi kafasını sallayarak. "Biliyorum."

"Eski diyecektin sanırım," dedim bu bardağı da kafama diktikten hemen sonra. Bilmesine hiç şaşırmamıştım doğrusu, eğer bilmiyor olsaydı şaşırırdım hatta. "Bilmesen şaşardım zaten."

"Eski olması önemli değil," dedi Songur. "Hâlâ bir bağları var. Kız az önce onun yanına indi." Cebindeki sigara paketini çıkardığında barmenin sipariş için hazırlamaya başladığı *shot*lara baktım. "Hatta benim yanıma da bu yüzden geldi. Ağzımı aramaya çalıştı."

"Senden şüphelenecekler yani," dedim. "Neden kendini bu kadar belli ediyorsun ki?"

"Kendimi belli etmiyorum," dedi. "Burada oturup telefon ile uğraşıyorum. Her şekilde ilgi çekiyorsam bu benim suçum mu?"

Egosu karşısında gözlerimi devirdim.

"Beni senin yanında görmelerini istemiyorum."

"Aşağıdalar zaten," dedi rahat bir sesle. "Ne bu surat?"

"Ne suratı?" diye sordum gergin bir sesle. "Sıkıldım sadece. Neden buraya geldik biz mesela? Herife çaktırmadan yaklaşmamı istiyorsan neden seni tanıyabilecekleri bir ortama birlikte giriyoruz? Mantıklı mı bu sence?"

"Yapmıklarımı mı sorguluyorsun, Valeri?" diye sordu sinirlenmiş gibi. "Anlaşmamız, benim istediklerimi yapman üzerine kurulu. Ve isteklerim arasında beni sorgulaman yok."

"Kes artık sesini," dedim sinirle garsonun, Songur'un önüne koyduğu içkiyi de kafama diktiğimde.

"Ne oluyor sana?" diye sordu. "Yavaş iç biraz."

Kafamı kaldırarak dövmesine baktım. Onu istediğim için adımımı atmıştım bu zehirli yola, değil mi? Birbirini izleyen, kuyrukları birbirlerine dolanmış iki yılan. İkisinin de dilleri çıkmış, birbirlerinin bir parçaları olmalarına rağmen düşmanlarına yaklaşmışlar gibi temkinli görünüyorlardı. Birinin boyu diğerinden daha uzundu ancak diğer yılan, ötekinden daha kalındı. O kadar ustaca işlenmişti ki siyah mürekkeple çizilen derisinin pulları bile gerçekmiş gibi görünüyordu. Sanki onun esmer tenine bırakılmış bir izden ibaret değildi, gerçekten nefes alan iki yılan hapsolmuştu tenine.

Yılanların üzerinde çizgiler ve harfler vardı. Songur Yakut'un dövmelerinin her biri, muhakkak ki bir anlam ifade ediyordu çünkü şimdiye kadar

gördüklerimin hepsi bir mesajı ölümsüz kılıyordu. O yüzden yılanların üzerindeki çizgilerin ve harflerin de bir anlam ifade ettiğine son derece emindim, tıpkı boynundaki o 17 dövmesinin bir yaşanmışlık ifade ettiğine emin olduğum gibi. Sadece onu, bunu anlayacak kadar tanımıyordum. Gerçi onu hiç tanımamama rağmen, parmaklarında izini bıraktığı yedi ölümcül günahı anlayabilmiştim.

Nedenini bilmiyordum ancak Songur hakkında kesin bir sonuca varmam için dönüp kendi içime bakmak zorundaymışım gibi hissediyordum. Bana bir ayna tutuyordu sanki, aynalara bakmaktan nefret etmesine rağmen.

"Parmaklarındaki harf dövmeleri yedi ölümcül günahı temsil ediyor, değil mi?" diye sordum dudaklarımı yalayarak, Songur *shot* bardaklarına öyle baktığımı gördüğünde barmene sipariş vermişti, dudaklarımdan çıkan kelimelerle beraber dikkati bana döndü.

Kaşları çatıldı, bunu fark etmiş olmama şaşırdığını belli edercesine baktığında düşüncemi doğrulamış oldu. Beni görebilseydi eğer, bilseydi kafamın içinde kanat çarpan altı sakanın doğmasına neden olan acıları, yine de bu kadar ifadesiz bakar mıydı bana? Sorgular mıydı istediğim şeyi, attığım adımları küçümser miydi? O kadar dikkatli bakıyordu ki bana, bazen gerçekten de beni gördüğünü sanıyordum. Görse böyle mi davranırdı? Umursar mıydı? Bilseydi ağabeyimi, yine de yanlış yaptığımı söyler miydi bana?

Yedi ölümcül günah... *Ve hepsi namlusunu alnına dayadığın bir silah.*

"Evet," dedi dudaklarını ıslattığı sırada. "Nereden anladın?"

"Tahmindi sadece," dedim gözlerimi ondan çekerek. "*Shot* atacak mısın?"

"Sana ne oluyor?" diye sordu gözlerini kısarak, beni göz hapsine almıştı âdeta.

Bana ne oluyor?

Bunu ben de bilmiyordum. Kendimi uzun zamandır tanıyamıyordum. Kendi hayatıma bakarak yabancılık çektiğim çok olmuştu ancak aynaya baktığımda bile kendimi tanıyamayacağımı bilmek, aynı kuyunun çok daha dibiydi. *Daha dibi olmaz sanmıştım, daha fazla düşmem sanmıştım...* Düşmemiştim, düşememiştim. Çakılmıştım, en dibi boylamıştım.

En dibi boylarsınız ne olur? Yabancılaşırsınız. Kurtulamazsınız. Sadece siz kurtarabilirsiniz kendinizi. Yalnız değil, kimsesiz kalırsınız. O karanlık boşlukta hiçbir şeyi görmez gözleriniz. *Görmez mi sahiden?* Göremiyor muydum kafamı çevirdiğim her noktada, en çok da ondan kaçarken beni mahsur eden koyu yeşil gözleri?

"Hiçbir şey," dedim. Kafamın içi bu kadar gürültülüyken sesimin bu kadar kısık çıkmasının nedeni neydi, bilmiyordum. Belki de artık buna bağımlı olmuştum. "Sadece içmek istiyorum."

"Abartmasan," dedi elini tezgâha yasladığı sırada. "Sarhoş olmak mı istiyorsun?

Gözlerim ellerine düştü, tenine kazınmış mürekkep izlerine bakarken bir sürü düşünce geçiyordu kafamın içinden, o kadar hızlılardı ki hiçbirine tutunamıyordum. Ellerine baktığımı fark etti, parmakları kıpırdadığında Songur Yakut'un görülme ihtimalinden bile nefret ettiğini düşündüm kendi kendime.

Kimsenin onu çıkaramayacağı bir karanlığa saklanmasının nedeni, o karanlığa ait hissetmesi değilse eğer? Söylediği gibi kötü değilse? Kimse onu göremesin, dudaklarından dökülen yalanlara fark etmeden kapılsın diye o karanlığın arkasına gizlenmişse?

O zaman ne yapacaktım?

Bir insanı suçluyken cezalandırmak kolaydı.

Suçsuzsa? O zaman olabilir misin masuma siper?

O zaman ne yapacaksın?

Yakabilir misin cenneti çalınmış birini, ait olmadığı cehennemin içinde hapisken?

Peki, ben neden yanıyordum? Beni neden yakmışlardı? Ben hiçbir şey yapmamıştım. *Ben hiçbir şey yapmadım.* Neden çaldılar tüm sevdiklerimi benden? Neden bu kadar çok acıyı yaşattılar? Rüyalara sarılan bir kız çocuğuydum ben, nasıl açılar gözlerimi düştüğüm kâbus biç bitmezken?

Songur bana, beni okuyabildiğini sanacağım kadar yoğun bakarken bile beni görmüyordu. Kafamın içindeki savaşlardan haberi yoktu, tıpkı benim onun kafasının içindeki savaşlardan haberim olmadığı gibi.

Onun dışa yansıtmak istediği bir hiçlik vardı, benim ise elimde kalan tek şeymiş gibi sımsıkı sararak saklamama rağmen birinin görmesini dilediğim yalnızlığım.

"Sorun mu?" diye sordum ikinci kez *shot* attığımda. Boğazım yandığında suratımı buruşturmuştum. "Sanmıyorum."

"Sorun değil," dedi alaycı bir sesle. Bir bardaktan sonra bana dönmüştü, ona biraz daha yaklaştım, gözlerim hâlâ tezgahın üzerinde duran elindeydi. "Bir sarhoşla uğraşmak istemiyorum."

"Ben sarhoş olmak istiyorum belki," dedim kaşlarımı çatarak. "O zaman uğraşmazsın. Sana uğraş diyen olmadı."

Evet, alkol bana çabuk etki ediyor ve lanet çenemi açıyordu. Buna kaç senedir herhangi bir çözüm bulamamıştım, artık umursamayı da bırakmam gerekiyordu. Zaten her şeyi boş vermek için içtiğim zamanlarda çok konuşuyor olmamı dert etmek yalnızca saçmalıktan ibaretti.

"Seni burada sarhoş hâlinle bırakıp giderim ya ben de," dedi gözlerini devirerek önüne döndüğünde.

Üçüncü *shot* sonrasında gözlerim etrafta dolanıyordu, neon ışıkların aydınlattığı yüzüne bakmamak için kendimi oyaladığımı o bilmese de ben biliyordum. Umay ve Yaren beraber dans ediyorlardı, biz karanlıkta kaldığımızdan dolayı bana bakıyor olsalar bile ne yaptığımızı tam olarak göremezlerdi. Alper, sarışın bir kızın yanındaydı; onu az önce bizimkilerin olduğu masaya çağırmıştı. Kayra ise ortam onu sarmamış gibi önündeki içkiyi içiyordu sessizce.

"Bırakmaz mısın?" diye sordum elime bardağı aldığım sırada. *Dört...*

"Cık," dedi, dili dudağının üzerinde döndüğünde kendimi daha fazla oyalamayı başaramadım, bakışlarım ona dönmüştü. "Bırakmam."

Yaptığı her şey neden bu kadar çekici geliyordu, anlayamıyordum. Ondan neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyordum, zehir gibi sarmışı kafamın içini ona karşı olan bu beğenim, bir türlü kendimi bundan kurtaramıyordum.

"Hmm..." diye mırıldandım. *Beş ve altı.* Kafam gidiyordu.

"Arkadaşların yavşağa benziyor," dedi kafasını Alper'in olduğu yere doğru çevirdiğinde, sinirle ona döndüm. Tamam, Alper'e bunu söyleyebilirdi ama Kayra benim hayatımda tanıdığım en düzgün çocuklardandı. Ona böyle demesi haksızlıktı.

"Sen de herkese yavşak diyorsun," dedim baygın bakışlarla ona bakarak.

"Demek ki senin çevrende hep yavşaklar var, Valeri," dedi umursamaz bir sesle.

"Bence sana göre herkes yavşak," dedim kafamı kaldırdığımda. "O kızlar seninle ne konuştu o kadar? Anladı mı yani sende bir şeyler olduğunu?" Umurumda olduğundan sormuyordum, sadece planın tehlikeye girip girmediğini öğrenmek istiyordum, bu öylesine sorulmuş bir soruydu. Eminim ki o da saçma sapan şeyler düşünmezdi.

"İçki tarifi istediler," dedi. "Bahane işte, Valeri. Ateş'in eski sevgilisi olduğunu bildiğimden kovmadım kızı. Numarasını verdi."

"Numarasını aldın mı yani kızın? Neden numarasını verdi?" diye sordum, yavaş yavaş sarhoş olduğumdan zihnimin kontrolünü sağladığım tüm ipleri salmıştım, hepsi boşlukta sallanıyordu. "İyi bari, sen beni Ateş diye diye zorlarken bir şeyler yapmış olursun, bir şeyler öğrenirsin."

Kızla bunun için flört eder miydi? Kesin ederdi. Songur'dan bahsediyorduk. İstediğine ulaşmak için her şeyi yapabileceğini, düşünemeyeceğim kadar pisleşebileceğini bana söyleyen kendisiydi, ben kendi kafamdan uydurmamıştım. Bunu yapması da garip olmazdı. Bir Ateş'i öldürmek istediğini söylüyor bir onu öldürmeyeceğini, sadece bitirmek istediğini söylüyordu. Bu konuda çok dengesiz olsa da kesin olan tek şey Ateş'e zarar vermek istediğiydi.

Bu yüzden onun hayatına sızması gerekirdi.

"Sence neden?" diye sordu alaycı bir sesle. Ben bir *shot* daha attıktan sonra o da bardaklardan birini eline almıştı. Kaçıncı bardağım olduğunu umursamamıştım.

"Seni beğenmiştir."

"Fazla safsın," dedi. "Senin yanına insanlar gelip duruyor mu bu gece?"

Kaşlarım çatıldı. "Bunun konu ile alakası ne?"

"Sen de herkesin beğenebileceği birisin," dedi düz bir sesle.

Bu, onun iltifat etme şekli miydi? "Yani?"

"Yani," dedi gülerek bana eğildiğinde. "Beni beğendiği için falan gelmedi. Sadece neyin peşinde olduğumu öğrenmek istedi. Ayrıca bana numarasını verdiğini söyledim, aldığımı söylemedim. Sakin ol."

"Ben zaten sakinim."

"Hıhım," dedi imalı bir sesle. "Belli."

"Ateş hiç ortaya çıkmadı," dedim gözlerimi neon yazılardan alarak. "Bu partiyi güya o düzenlemişti."

"Aşağıda daha büyük bir parti var," dedi Songur. Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne? Uyuşturucu alıyorlar aşağıda. O kızın indiği yerde. Ateş ve aptal arkadaşları var, geçen sene olaylar olduğundan arkadaşlarının da kafası yerinde olmayan tipler olduğunu biliyorum ama babaları önemli insanlar." Hep böyle olmaz mıydı zaten? "Hatta birkaçı bizim ortak projelerde çalıştığımız adamlar."

"Bu gece ne yaptığımızı hiç anlamadım," dedim bıkkın bir sesle. "Sen yapmak istediğin şeyi yapabildin mi?"

"Evet."

Her şey Songur Yakut'un zihninde yeşeren düşüncelere göre ilerliyordu. Ben sadece bir figürandım, sahne tamamen ona aitti. Ateş'ten ne istediğini çözememişken bu işlerin ne ile ilgili olduğunu çözmem imkânsızdı. Bu uyuşturucu olayında öğrenmek istediği neydi de yerinden kımıldamadan bunu öğrenmişti?

Bu adama akıl sır erdirmek mümkün değildi.

Hâl böyleyken, ben ağabeyimi bu iğrenç bataklığa saplayanları nasıl bulacaktım? Bu kadar karanlıkken burası, nerenin ışığını kullanacaktım önümü aydınlatmak için? Her şey bu kadar karmaşıkken nasıl çözecektim?

"Sarhoş oldun," dedi net bir sesle, yeni bir bardağa uzandığım sırada buna izin vermeyerek elini bileğime sardı.

Başım dönerken kafamı *hayır* anlamında salladım ancak görüşüm o kadar bulanıktı ki tek seçebildiğim yeşil neon ışıkların altında zümrüt gibi parıldayan gözleriydi.

"Hayır," dedim, sertçe yutkunurken kafamı tekrar iki yana sallamıştım. Ama kendimi yavaş yavaş kaybettiğimi bozulan görüşümden bile anlayabiliyordum.

Arkama yaslanarak kafamı geriye attığım sırada dengemi kaybettim, tam oturduğum bar taburesi ile birlikte arkaya devrilecekken büyük eli elbisemin açıkta bıraktığı çıplak bacağıma değdi, beni tek eliyle kolayca kendine çektiğinde savrularak göğsüne tutundum. Her yer dönüyordu.

"Hop," dedi, göğsüne yaslandığımdan nefesi alnıma çarpıyordu. Kafam çok iyiydi, içtiklerimin içinde bir şey mi vardı? Kalbim çok hızlı çarpıyor, kafamın içi uğulduyordu. "Tuttum seni."

Ama elini belimden de bacaklarımdan da çekmedi. Parmakları belimi belli belirsiz hareketlerle okşuyordu. Elimi karnına bastırdım doğrulmak için, kaslarını ellerimin altında hissedebiliyordum, ne kadar sert olduklarını ve dokunuşumla beraber kasıldığını da.

"Kasların çok sert," diye fısıldadım birden aptal gibi. Sarhoşum, bunu reddetmeme rağmen çakırkeyifliğimi ve sarhoşluğumu ayırt edebiliyordum.

Bu benim kararlarımda bir şey değiştirmiyordu, ona baktığım her lanet an dokunmak için can çekişiyordum, onu ilk gördüğümden beri en çok reddettiğimde bile ona çekiliyordum. Sarhoş olmasam da ona dokunurdum, bu ortamda bu gece bunu yapardım. Sadece bu kadar cesur olamazdım.

Gözlerinin kararttığını gördüm. Dilini yanaklarının içinde gezdirerek bana ince ve uzun kirpiklerinin altından bir bakış attı. Göğsü daha kontrolsüz bir şekilde inip kalkıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu tehlikeli bir güzellik okunurken yüzünden. Kafamı onaylarcasına salladım. "Protein tozu iyi ki var, değil mi?"

"Çok komik," dedim ona gözlerimi kısarak baktığımda.

Muzip bir tavırla kafasını arkaya yasladığında gözlerim merakla onu inceliyordu. Mekândaki gürültülü müzik değiştiğinde sonunda kulaklarım rahatlamıştı, onun yerine dinlediğim bir parça çalmaya başlamıştı. Songur'un eli

hâlâ belimi sarıyor, beni kendisine bastırıyordu. Neredeyse tek dizinin üzerindeydim. Oturmuyordum ama ona yaslanıyordum.

"Bu şarkı çok güzel," diye fısıldadım. Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki beni duyacağını düşünmemiştim. Dizinin üzerinde belli belirsiz hareket ettim, aşağı inmek istiyordum çünkü çözümleyemediğim kokusu başımı döndürüyordu ancak adım atacak gücü kendimde bulamıyordum, mekân dönüp duruyordu. "*There's something about you. It's not that I doubt you.*"

Gözümün önüne düşen bir tutam saçı geriye ittiğini hissettim ancak başımı kaldırıp da ona bakmadım. Şarkı, kafamın içine kırılan cam parçaları gibi saçılırken sigara ve alkol kokusu ile harmanlanmış parfümü yoğun geliyordu. Neyi neden yaptığımı sorgulamıyor gibiydi. Zaten ben de sorgulamıyordum.

"Angels circle around you.

'Cause you shouldn't be on your own."

Dudaklarının arasına daha yeni yerleştirdiği sigarayı kaparak kendi dudaklarımın arasına sabitlediğimde elindeki çakmağı sorgulamadan dudaklarıma uzattı. Ateşi yaktı, hafifçe eğilerek sigaranın ucunu ateşe değdirdiğimde sigaradan bir nefes çekerek tekrar dudaklarının arasına sabitledim.

"Gidelim mi?" diye sorduğunda kafamı iki yana salladım. Sigaradan bir nefes çektiğinde, "Sarhoş oldun," diye devam etti.

Bunun farkında olmama rağmen, "Cık," dedim. Alkol aldığımda genelde melankolik bir ruh hâline bürünüyordum, bir köşeye çekilip sessizce ağlıyordum çünkü çenem açılıyordu, insanlardan gizlediğim şeyleri bir anda söyleyebilecek duruma geliyordum.

Ve gizlediğim şeyler canımı acıtıyordu.

Çok acıtıyordu hem de. Çok...

"Ne yaptığını bile bilmiyorsun, Rosa," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Seninle bu tartışmaya girmeyeceğim. Gidiyoruz."

"Bir şey yapmıyorum," dedim, karnının üzerinde duran elimin hareket ettiğini o an fark etmiştim. Elimi sabitlediğim sırada onunla dalga geçip geçmediğimi sorgulayan bir bakış attı bana.

Aramızdaki bu fiziksel çekim beni öldürüyordu.

Bir şey dememe fırsat vermeden oturduğu yerden kalktı, onunla beraber ben de kalkmak zorunda kalmıştım. Gözlerimi kısarak deri ceketimi üzerime geçirdim, o da deri ceketini giymişti. Ayakta durmaya çalışırken olduğum yerde sendelediğimde sinirli bir şekilde homurdanarak elini bileğime sardı.

"Bir daha ben bir şeyi abartmamanı söylersem o şey abartılmayacak," dedi beni mekânın dış kapısına doğru sürüklerken. "Tıpkı bir şeyi yapmamanı söylediğimde yapmamayı öğreneceğin gibi, bunu yapmayı da öğreneceksin."

"Ah," dedim kafamı alaycı bir tavırla sallayarak. Kapıdan dışarı çıktığımızda gözüm karanlıkla beraber rahatladı, Ankara'nın soğuğu yüzüme çarparak beni gafil avlamıştı. "Doğru, unutmuşum. Sen benim kralımsın, değil mi? Tabii, her sözünü dinlemem gerekiyor, ne bok yediğim hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen." Elimi alnıma götürdüm, sesim o kadar alaycıydı ki onun sinirlerini bozduğumu anlamam için bir saniye bakmam yetmişti. "Krala küfretmem yanlıştı, değil mi? Kralım, affeder misiniz beni?"

"Saçmalamaların aylana kadar devam edecek mi?" diye sordu sert bir sesle. "Çünkü bu gece yapmak isteyeceğim son şey sarhoş, küçük bir kızla uğraşmak."

"Beni küçük görüp durma," dedim dudaklarımı yalayarak. Sesim biraz yüksek çıkmıştı. Engel olamamıştım. Bana göz ucuyla bakarak cebinden çıkardığı araba anahtarı ile kapıyı açtı.

"Seni küçük görmüyorum, Valeri," derken çenemi tutarak beni ona bakmaya zorlamıştı. "Eğer başkalarına nasıl davrandığımı görseydin, sana davranış şeklim için bana teşekkür ederdin. O yüzden bence şansını zorlama. Çünkü benim sınırlarımı zorluyorsun."

"Hiçbir şey yapmadan mı sınırlarını zorluyorum?" diye sordum huysuz bir şekilde. Soğuk hava hücrelerimi ürpertse de kapısını açtığı arabaya binmemiştim hâlâ. "Anlat da bileyim, ne yapıyorum da sınırlarını zorluyorum?"

Benim sınırlarımı zorlayan oydu. Ben ona hiçbir şey yapmıyordum. Üstelik hiçbir şey bilmediğim bu oyunda bir o yana bir bu yana savrulup duruyordum. Dengesiz olan oydu, sınırları çiğnemesine rağmen bir sınırdan bahseden de oydu. Bir anda parlıyor, sonra bir anda sönüyordu.

Hangisi gerçekti? Bilmiyordum.

"Hiçbir şey yapmıyor musun?" diye sordu alaycı bir sesle. "Her şeye kendi pencerenden bakan küçük bir kızsın sen, anlatsam neyi anlayabilirsin ki?"

Ellerinin kirli sakallarında dolaştığını gördüm, dili yavaşça yanağının içini yokladı ve bana sinirlendiğini belli eden bir bakış attı.

"Ben senin kendi kafanda uydurduğun kalıplara giren birisi değilim," dedim keskin bir sesle. Alkol kanımda akmasına rağmen mantığım hâlâ beni terk etmemişti, ona minnettardım. "Sürekli bunu yapıyorsun."

"Sen de bunu yapıyorsun," dedi yüzünü yüzüme eğdiğinde. "Hangimiz bunu yapmıyoruz ki?" Duraksadığımda çenemde duran parmakları biraz

daha sertleşti, yüzümü aniden kendine doğru çekti. Yağmur ikimizi de ıslatıyordu. "Benim sözlerime uymaman, beni dinlememen, sınırları zorlayan bunlar. Anladın mı? Böyle bir işin içine hiçbir bok bilmeden bulaşacak kadar aptalsan eğer, beni dinlemek zorundasın. Keyfin bilir, aksi takdirde başın belaya girer ve umurumda olmaz. Kendi başının çaresine bakarsın. Çünkü seni korumayacağım, anladın mı?"

Çünkü beni korumayacak.

Beni korumasına ihtiyacım yoktu, bu beklediğim en son şey bile değildi. Sadece kulaklarımda çınlayan bu cümle, beni bir gerçekle yüzleştiriyordu. Gerçek böyle bir şeydi, ne kadar kaçmaya çalışırsanız o kadar hazırlıksız anınızda sizi yakalıyordu.

Suçlu ya da suçsuz olmam önemli değildi. Gerçek buydu. Kimse beni umursamayacaktı, geriye dönüp bakmayacaktı. Gerçek buydu. Ben kimsesizdim, yanımda biri olduğunu sandığım anlarda bile. Gerçek buydu.

Bu adam sadece birkaç saat önce bana kıyamayacağını söylemişti. Bu adam bana suçsuzları ateşinde yakmayacağını, suçsuz olduğumu söylemişti. Hayatımda ilk defa birisi bana suçsuz olduğumu söylemişti, ilk defa biri bunu fark etmişti ama bu önemli değildi. Önemli olan, ilk defa bu bir şey fark edermiş gibi hissetmemdi.

Ama etmemişti.

Songur Yakut iyi bir yalancıydı.

Az kalsın inanacaktım. İpleri bu yüzden salmamış mıydım? Ben onun gibi bir adamın tek güzel sözüne nasıl kanabilirdim? Beni sadece dağıtmak için sarardı o, ne kadar sıkarsa beni dağıtması o kadar kolay olurdu çünkü. Neden bunu yapacaktı peki? Nedeni var mıydı? Onun gibi adamların nedenleri olmazdı.

Ben senin kafanda uydurduğun kalıplara uyan birisi değilim. Sürekli bunu yapıyorsun.

Hangimiz yapmıyoruz ki?

Hepimiz. Hepimiz yapıyoruz. Ben... Ben de yaptım az önce. Gözlerinin içine baka baka yaptım.

"Az kalsın yalanlarına inandıracaktın beni," dedim alaycı bir şekilde gülümseyerek. Oysa öyle çok kırılmıştım ki dudaklarım kıpırdanmaz sanmıştım. "Ama gözlerindeki öfke ele verdi seni."

Ve belki de o öfke, yakacak hep seni diri diri.

"Ne?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Hiç," dedim gözlerimi yüzünden çektiğimde.

"Saka," dedi geri çekilmeye çalıştığımda, parmaklarının tutuşu sertleşmişti ve ısrarcı bir şekilde yüzümü yüzüne çekmeye çalışmıştı. Onun gücü karşısında şansım yoktu, bu yüzden gözlerine bakmak zorunda kalmıştım.

"Saka deme bana," dedim suratımı buruşturarak. Bana ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu.

Elini ittirdiğimde birazcık bile oynatamamıştım ama istemediğimi anlayarak beni bıraktı. Arabaya geçtim. Kırgın olmam sadece aptallıktı, o benim kırılıp uzak durabileceğim bir insan değildi. Ona ihtiyacım vardı. İstediğimi elde ettikten sonra kendi yoluma bakacaktım, hayatımdan çıkıp gidecekti. Bir daha onun o lanet yeşillerine bakmak zorunda kalmayacaktım.

Başım çatladığından, görüşüm de bulanık olduğundan araba yolculuğu boyunca gözlerim kapalıydı. Yine de bana baktığını hissedebiliyordum. Yolculuk sürmesi gerekenden uzun sürdüğünde kafamı kaldırmıştım ve girdiğimiz ormanlık yolu böylece fark etmiştim.

"Nereye sürüyorsun?" diye sordum gözlerim kısık bir şekilde ona döndüğümde. "Benim evime buradan gidilmiyor!"

"Biliyorum," dedi rahat bir tavırla. "Benim evime geldik."

"Saçmalama," dedim şaşkınlıkla. "Ne alaka ya? Geri döner misin?"

Ancak kelimeler dudaklarımdan öylece kayıp gidiyordu, başım çok fena dönüyordu ve kusmak üzereymiş gibi hissediyordum. Yine de istediğim tek şey biraz daha alkoldü.

"Sarhoşsun," dedi, açıklayacakmış gibi bana döndü ancak hemen vazgeçmişti.

Normalde birine, şu an ona kızgın olduğum kadar kızgın olsaydım hiçbir şeyi umursamadan kaçıp giderdim ama ona şu an öfkemin nedeni tamamen kendi aptallığımdı. Onun dediklerini umursamak benim aptallığımdı. Bir insana size yok etme gücünü onu severek, sizi kırma gücünü ise onu umursayarak veriyordunuz. Onun beni kıracak güçte olmaması gerekiyordu.

Sadece çıkarım için ona yaklaşmıştım, bu sıktığımın fiziksel çekimi umurumda bile değildi. Onun dediklerine aldırış etmeyecektim, o ben konuştuğumda beni duymamak için bağırıyorsa eğer, ben de bu saatten sonra binlerce anlam çıkardığım cümlelerine göz ucuyla bakacaktım sadece.

Siyah, büyük bir evin önünde durduğumuzda kafamı kaldırdım. Burası resmen bir ormanın içiydi, ne bir ev ne de bir insan vardı, sadece kapının önünde Songur Yakut'un motoru vardı. Arabanın içine yayılan sigara dumanı beni boğduğu için arabayı park ettiği ilk an kapıyı açtım. Büyük bir bahçesi vardı, ev geniş olmasına rağmen fazla yüksek değildi. Hiçbir yerde ışık olmadığından ve evin dış cephesi siyah olduğundan arka bahçedeki havuzu

seçebilmiştim sadece. İçindeki koyu lacivert ışıklardan dolayı havuzun suyu parıldıyordu. Tıpkı onun gibi arka bahçede, havuzun hemen önünde büyük bir köpek kulübesi vardı. O kadar büyüktü ki bu bir an korkmama neden oldu, sarhoşluğum yüzünden bana ihanet eden hafızam birkaç saniye sonra zaten o kulübenin sahibiyle tanıştığımı hatırlattı.

Bu, korkumu sadece harlamıştı. Çünkü onunla pek hoş bir tanışma yaşamamıştık.

"Haydi," dedi arabayı kilitlediğinde.

Ön bahçeden aşağıya inen mermer merdiveni siyah olduğundan dolayı iyi seçemiyordum, görüşüm bulanıktı. Bunu fark ermiş gibi elini tekrar bileğime sardığında yağmurun ıslattığı mermer basamakları inebildim. Kapıyı açarak bana içeriye geçmemi işaret etti, ona ters ters baksam da bunu yapmıştım, bu kafayla bu dağın başında başka nereye gidebilirdim ki zaten?

Eve girdiğimiz gibi salonu ile karşılaşmıştım, içeride ışık yanmamasına rağmen hiçbir perdenin örtmediği, tam olarak bir duvar boyutunda olan camdan içeriye sızan ay ışığı sayesinde içerideki koltukları seçebilmiştim. Arkamda olduğunu adım seslerini işittiğimde anladım, o sırada bir şeye basarak salonun içinde loş, sarı bir ışık yaktı. Ev bu kadar büyük olmasına rağmen böylesine sessiz olması ürperticiydi, tam Songur Yakut'tan beklenecek şekilde içeride oldukça az eşya vardı.

Büyük, siyah koltuk takımı iki tane iki kişilik, iki tane tek kişilik ve bir tane L koltuktan oluşuyordu. Karşılarındaki siyah duvarda büyük ekran televizyon vardı. Sadece alt kata inen mermer merdivenin bulunduğu duvar beyazdı. O duvara kara kalemle bir şeyler çizilmişti, profesyonel biri tarafından yapılmış gibiydi, oldukça hoş görünüyordu. Kenarda kaldığından tam olarak inceleyemiyordum, kafamı yana eğerek televizyonun olduğu yere çevirdim bakışlarımı. Koltuk takımı, eve girdiğim ilk an ayağımı bastığım zeminden biraz daha aşağıda olduğundan üç basamak inmem gerekiyordu. Salonun bir duvarı, koltukların hemen yanındaki duvar tamamen camdı, arka bahçedeki havuzu ve hamağı görüyordu. Havuzun ışığı orayı aydınlatmaya yetiyordu.

Arkada duran siyah masa da odadaki son eşyaydı. Duvarlarda tablolar vardı, hepsi soyut çizimleri andıran karmaşık eserlerdi, belki de bir arkadaşı falan yapmıştı. Üst kata çıkan merdivene yaklaştıkça duvarlara asılmış olan çizimlerin sayısı artıyordu.

"İçki var mı?" diye sordum olduğunu bilmeme rağmen. Bu kadar sinirliyken buraya katlanabilmemin tek yolu içkiydi.

Bana ciddi olup olmadığımı anlamak istermiş gibi baktı. "Zaten leş gibi sarhoşsun, Valeri."

"Bir biradan bir şey olmaz," dediğimde kafasını iki yana sallayarak deri ceketini siyah berjerlerden birinin üzerine fırlattı. Ben de deri ceketimi çıkararak oraya atmıştım. Mutfağa ilerlediğini düşünerek peşine takıldım. Attığım adımlar bile sağlam değildi, yine de içmek istemem benim aptallığımdı.

Ben mutfağa girmedim, sadece buzdolabından yayılan ışığı gördüm. Buzdolabı anında kapanırken bana bir şişe uzattı. Kırmızı bira şişesini elime aldığımda o da kendi elindekini açtı. O sırada yiyecek bir şeyler arıyormuş gibi dolaba bakınmıştı. Bu saatte acıkmış mıydı?

Hiç konuşmadık. Kafamın içindeki düşünceler ben her ne kadar onları görmezden gelmeye çalışsam da durmadan bana kızgınlığımı hatırlatıyordu. Babam bana duyguları çok derin yaşamanın bir zayıflık olduğunu söylemişti. Eğer bir insana çok sinirleniyorsam bu da bir zayıflık belirtisiydi çünkü bu, onun üzerimde bir hükme sahip olmaya başladığını gösterirdi.

Öğütlerinin canı cehennemeydi.

Bir havlama sesi duyduğumda her şey çok ani gerçekleşti. Zift koşarak mutfağa girdiğinde nedense Songur yerine benim üzerime koşmayı tercih etmişti. Ben o gelene kadar çoktan ikinci biramı içmeye başladığımdan havlaması bile onu algılamama yardımcı olmamıştı.

Ta ki üstüme atlayana kadar.

"Üstüme mi atladı?" diye bağırdım. O kadar sarhoştum ki algılayamıyordum bile. "Songur?" Tüylerini hissediyordum, benden daha ağır olma ihtimali neydi? Dilini yüzümde hissettiğimde bağırarak yerimde zıpladım. "Suratımı mı yaladı o? Songur, öldün mü? Bir şey yapsana!"

"Yavrum, sakin olsana," dedi. Kokusunu burnumda hissettim, bana doğru attığı adımın sesini de duymuştum. "Sevdi seni, o yüzden yapıyor. Sevmediğinden ürker zaten. Kaynaşın işte."

"Ne kaynaşmasından bahsediyorsun sen? Ben gözlerimi açamıyorum, farkında mısın acaba?" diye sordum sinirle. Hâlâ kucağımdaydı.

"Sevdirmek istiyor kendini," dedi, sesi şimdi tam kulağımın dibinden gelmişti. Gözlerimi yavaşça araladığımda Zift'in mavi gözleri ile karşılaştım. Songur neredeyse gülümseyerek onun kafasını sevdi, kafasını koparırcasına iki yana salladıktan sonra dudaklarını hayvanın kafasına bastırmıştı. "Benim kızım sevilmeyecek kız mı?" diye sordu. Benimle değil, Zift ile konuşuyordu. "Sen sevilmeyecek kız mısın? Zevki yok bunun."

"Salak salak konuşma ya," dedim, sesim boş mutfakta eko yaptığında ürpermiştim. "Ay, mal mısın, Valeri? Ay dur, sana demeyecektim. Ha yani, Zift çok güzel bir şiirmiş ama ben okumayı bilmiyormuşum, öyle bir olay bu yani."

"Sen iyi misin?" diye sordu Songur, göz ucuyla boş bira şişelerine bakmıştı. İçinden onları vermemesi gerektiğini geçirdiğine emindim. Zift bana baktığında dayanamayarak başını okşadım, Songur korkudan ağlamak üzere olduğumun farkında değildi ama bu travma benim için kolay atlatılabilecek bir şey değildi.

Neyse ki Zift üzerimden inerek Songur'un kucağına atlamıştı. Derin bir nefes aldığımda ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Göz makyajım akmış olmalıydı. Bunu da umursamadım, sigara paketimi deri ceketimin cebinden almak için salona doğru ilerlemeye başladım.

"Bir duş alsana," dedi arkamdaki ses. "Ayılırsın, kahve falan yaparız. Böyle uyursan yarın başın çatlayacak."

"Duş almak istemiyorum," dedim. Başka bir evde duş alma olayını sevmiyordum. Gerçi benim evim de bana ait sayılmazdı ama idare ediyordum. "Nerede kalacağım? Uyumak istiyorum."

"Üst kat," dediğinde zar zor merdivene doğru ilerledim. Tırabzanlara tutunduğum sürece yürümekte sorun yoktu, bu yüzden merdivenden düşüp bir rezillik çıkarmadan atlatabilmiştim. Üst katı incelememe fırsat bile tanımadan, "Soldaki son oda," dedi arkamdan. Sola doğru ilerleyerek sondaki odaya girdim.

Bu odanın Songur Yakut'un odası olduğunu kokusundan anlamıştım daha ilk anda.

Odayı inceleyecek hâlim olmamasına rağmen, eğer içeriyi biraz olsun aydınlatan bir ışık olsaydı incelerdim ama yoktu. Tek görebildiğim şey, camın yanında duran çerçevelenmiş Fenerbahçe'nin basketbol formasıydı. Formanın üzerinde bir sürü imza vardı, muhtemelen tüm oyuncular imzalamıştı, Songur'a özel yaptırıldığı belliydi.

"Ne yazıyor bu çerçevenin üzerinde?" diye sordum Rusça yazıyı fark ettiğimde. Camdan sızan ay ışığının gücü sadece önündeki formayı aydınlatmaya yetiyordu ama onu da tüm ayrıntısı ile görebiliyordum.

"*Dünyanın en iyi ağabeyi için,* yazıyor," dedi beni belimden tuttuğu sırada.

"Sonay mı aldı?"

"Evet," dedi.

Sonay'ın, ağabeyine bu kadar düşkün olacağını kim düşünürdü ki? Dünyanın en iyi ağabeyi... O sırada araları epey iyi, benim sandığımdan bile iyi olmalıydı. Şaşkın şaşkın formaya baktım, bu benim için beklenmedik olmuştu. Sonay'ın bunu yaptırmış olması da Songur'un bunu odasına asmış olması da beklenmediktı.

"Ben..." dedim duraksayarak. "Kusacağım galiba."

Belimden tuttuğu eli ile beni odanın içinde bir köşeye itti, kapının ardından ışığı da açmıştı ve artık odasının içindeki banyodaydım. Ona laf ediyor ve kızıyordum ancak şu an benimle uğraşmasının tek nedeni sarhoş olmamdı. Ve onun hazırlanması gereken bir ihale vardı.

Küçük bir kız olduğumu düşünmekte haklıydı belki de.

Klozetin kapağını açtığında birkaç adım geriledim. "Tamam," dedim kendimi tutarak. Onun yanında kusmayacaktım. "Geçti."

"Kus," dedi net bir tavırla. "Kusarsan rahatlarsın."

"Kusmayacağım," dedim net bir tavırla. Banyodan çıkarak odaya doğru ilerledim. "Benimle uğraşmana gerek yok. Sanırım haklısın. Gerçekten de bir bok bilmeyen bir kız çocuğu gibi davranıyorum ben."

"Saka," dedi bileğimden kavrayarak beni kendine çektiğinde. "Amacın ne senin bu gece?

"Söyleme şu ismi ya," dedim, sesim biraz yükselmişti ben engel olamadan. "İstemiyorum."

"İstememen umurumda bile değil," dedi umursamaz bir şekilde. "Ben öyle söylemek istiyorum." Sesli bir nefes aldı. "Sen bu gece beni delirtmek mi istiyorsun?"

"Sen herhangi bir şeyi delirecek kadar umursayabilir misin?" diye sordum alayla gülerken. "Tutun beni; dedin ki bana değil, sözlerime inan. Sana şu an bakıyorum ve dudaklarından dökülenlerin de yalan olduğunu düşünüyorum." Kaşları çatıldı, bu tepkime anlam verememişti. "Sen sadece insanları manipüle etmeye çalışıyorsun. Sana da sözlerine de güvenemezken beni buraya getiriyorsun! Nasıl senin odanda uyuyabilirim ya ben?"

"Seni manipüle etmeye çalışsaydım eğer," dedi sert bir sesle. Bileğimi birden kavradığında canım yansa da belli etmedim. "Bunu ruhun bile duymadan yapardım, emin ol." Dili dudaklarının üzerinde gezindi. "Beni sınama, tamam mı? Anlayamadığın için beni, kafanda kurduğun oyunlara alet edip durma."

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedim elimi sertçe çekerek. Bu gece neden böyleydi? "Seni anlamamı bekleme benden," dedim onu irkildiğimde. "Hem de ben bu kafadayken. Ne saçmalıyorsun sen, Songur? Bir sözün diğer sözünü tutmuyor be senin, hâlâ ne anlatıp da kafamı bulandırıyorsun sen?"

"Banyoya gir," dediğinde ters ters ona baksam da dediğini yaptım. Benim düşüncem, yüzüme biraz su çarpmaktı ancak Songur bu düşünceyi bambaşka bir boyuta taşıyarak beni küvete doğru itti ve "Küvete gir," diye emretti.

Ona şaşkın şaşkın bakmığım sırada duş başlığını eline alarak suyu en soğuk seviyeye ayarladı. Kalbimin ritmi değişse de ne yapacağını anlamakta çok geç kalmıştım, başlığı birden yüzüme doğrultmuğunda sadece çığlık atabilmiştim.

Sikti! Buz gibiydi.

"Buz gibi bu!" diye bağırdım yerimde zıplayarak.

Songur'un ellerini saçlarımda hissettim, saçlarımı tek omzumda topladığında su başımdan aşağı akıyor ve tüm hücrelerimi ayağa kaldırıyordu. Kaçacağım sırada buna izin vermedi, tek kolu belimi sıkıca kavradı ve suyu bana tutmaya devam etti.

"Sarhoşken çenen bu kadar açılıyorsa sana içkiyi yasaklamam gerek," dediğinde ona dil çıkarmak istemiştim. Beni gerçekten de sinirli, küçük bir kıza dönüştürüyordu.

"Hayatta ayılmam biraz suyla," dedim, beni duvara doğru ittirdiğinde duş başlığını elinden almaya çalıştım ancak buna izin vermedi.

Yine de çabalarımla su onun üzerindeki beyaz gömleğe de sıçramıştı. Bana sinirle homurdandığında gömleğinin birkaç düğmesini açtı, gözlerim üzerine yapışıp şeffaflaşan beyaz gömleğin etkisi ile kendini gösteren kaslarına takıldığında, lanet okuduğum o fiziksel çekim yine bileklerime pranga vurmuştu.

Çünkü nefesim bile titriyordu.

"Biraz suyla mı?" diye sordu alaycı bir sesle. "Sırılsıklam oldun, kızım." Bir an durdu, sanki yanlış bir cümle kurmuş gibi donakalmıştı. "Islandın yani." Anlamsız anlamsız ona baktım. "Hay sikeyim!"

"Ayılmış hissetmiyorum," dedim kafamı iki yana sallayarak. Hâlâ başım dönüyordu ama asıl sinirimi bozan şey ona bu kadar kızgınken bedenimin geri çekilemiyor olmasıydı.

Üzerindeki gömleği birden çıkardığında gözlerim karnındaki kaslara düştü. Alkolün isteği artırdığını bilmeme rağmen, ne olursa olsun şu an tenimi karıncalandıran bu hissi yaşayacağımı düşünmezdim. Kaslarındaki siyah mürekkep lekelerine baktım, karnının kenarında Davud dövmesi vardı. Gözlerim tüm dövmeleri gibi ustalıkla işlenmiş dövmesinden çekilmezken küvetin içine girdi. Kaslı kolları, rahat durmayan ellerimi kafamın üstünde kelepçelediğinde gözlerimi her nefes alıp verişinde hareket eden belirgin baklavalarından anlamamıştım.

"Şimdi hissedersin bence," deyip duş başlığını tam kafamın üzerine tuttu. Boyu benden o kadar uzundu ki sudan etkilenmiyordu. "Seninle uğraştığıma inanamıyorum. Gerçekten, Valeri."

"Ben de seninle aynı odada olmama inanamıyorum!" dedim sinirle.

Alayla güldü. "Nereye gidebilirsin ki?" Bir eli, bileğimi serbest bırakarak üzerime yapışmış olan elbiseye doğru ilerlediğinde gözlerimi kısarak ona baktım, nefes alış verişim hızlanmıştı. "Eğer beni istemediğine kendini inandıracaksan, işe her dokunduğumda ürperen teninden başla."

Sinirle gözlerimi yumdum. Bu adam, babamın bana aşıladığı tüm kurallarımın yıkılmasına neden oluyordu. Öfkemi belli etmemem gerekiyordu ama bu adam, kendime kızmama neden oluyordu, üstelik bunu içimden atmamın tek yolu çığlık atmaktı.

Kıyamam sana, dediğinde ona inanmıştım. Ne kadar kendime itiraf edemesem de en azından inanmak istemiştim ve ben bugün onun gözlerine sinmiş tehlikeli öfkeyi, ruhunun içine saçılmış gibi berrak bir şekilde görmeseydim inanmaya devam edecektim.

Ama inanmamam gerekiyordu.

Dudaklarımı aralık duran dudaklarına bastırmak istiyordum.

Ama bunu yapmamam gerekiyordu.

Buna engel olacak gücüm vardı. Onun varsa benim de vardı. *Aynen öyle.*

"Tamam, tamam," dedim artık soğuktan titrediğim sırada. "Tamam, kendimdeyim. Çekil artık, tamam ya!"

Islanmış siyah saçlarını geriye attığında dili yanağının içini yokladı, bana ıslak kirpiklerinin altından baktığında sırtım hâlâ duvara yaslıydı. Üzerimden hafifçe çekildiğinde ayıldığıma emin olmuş gibi dolaptan siyah bir havlu çıkararak bana doğru uzattı ve banyodan çıktı.

Titreyerek saçlarımı kuruladım, ben de küveten çıkacağım sırada ayağım kaymıştı. *Hâlâ ayılamamıştım ki.* Songur'un içeriye girdiğini kapının gürültüyle açılmasından anladım. Altındaki ıslak kotu gri bir eşofmanla değiştirmişti ancak üzeri hâlâ çıplak, siyah saçları da ıslak ve dağınıktı.

"Sen benim belam mısın?" diye sordu kendi kendine.

Bir şey dememe fırsat vermeden beni bir bez bebekmişim gibi kolayca kucaklamıştı. Vücudumu omzuna yatırdığında baş aşağı bir şekilde yere bakıyordum, yüzüme o kadar su çarpmış olmasına rağmen nasıl aylmazdım, bilmiyordum.

"Sen kaç kilosun ya?" diye sordum şaşkın şaşkın. "Nasıl kaldırdın beni böyle?"

"Seni kaldırmak, ağırlık kaldırmaktan daha kolay," dedi beni yatağa yatırdığında. Sırtım onun yatağı ile buluştuğunda dört bir yanımı kokusu sarmıştı. *Tarif edemediğim kokusu.* "Otuz kilo bir şeysin, kızım."

"Kırk beş kiloyum," dedim umursamaz bir sesle.

Alaycı bir nefes verdi burnundan, dizini yasladığı yataktan kaldırmış ve giysi dolabına ilerlemişti. Birkaç saniye sonra tekrar dizini yatağa yasladığında bana doğru eğildi.

"Ben yüz on iki kiloyum," dedi ben gözlerimi yumduğum sırada. Gözlerim aniden açılmıştı. Her şey bulanıkken bile onun gözlerinin yeşili netti gecenin karanlığında. "Üstünü kendin değiştirebilir misin?"

"Hayvan mısın be?" diye sordum. "Elim kolum var, değiştiririm herhâlde."

"Var, görüyorum ama işlevlerini pek yerine getiremiyorlar şu anda," dedi alaycı bir sesle. Bana uzattığı, yeni yıkandığı kokusundan belli olmasına rağmen yine de onun kokusundan izler taşıyan siyah tişörtü elime aldığımda giyeceğim sırada, "Valeri," dedi bıkkın bir sesle. "Üzerindekini çıkarmadan yeni bir şey giyemezsin, bu bir. Tişörtün kol kısmından kafanı sokmaya çalışıyorsun, bu da iki."

"Of!" diye homurdandım kafamı geriye attığımda. "Giymiyorum ya ben hiçbir şey! Böyle yatacağım!"

"Seni sadece benimle tartışmak ayılıyor galiba," dedi bıkkın bir sesle. "Kaldır kollarını. Islak ıslak yatıp hasta olma bir de. Bir daha hayatta uğraşmam seninle."

"Bırakıp git demiştim ben sana," dedim umursamaz bir şekilde kollarımı kaldırdığımda. Üzerimdeki elbiseyi sıyırdığında içim yanıyordu.

"Kızım, neden sütyen giymedin sen?" diye sorduğunda burnumdan sert bir nefes verdim. "Neden söylemiyorsun? Sınav mısın sen ya?"

"O elbisenin altına sütyen olur mu sence?" diye sordum onunla her an tartışmaya hazırmışım gibi sesle. "Oha, baykuş mu yaşıyor burada? Guk etti pencerenin dışından bir şey."

Sarhoşluk zaten bir miktar olan utancımı da alıp çok uzaklara götürdü.

Ona ait olan tişörtü bana giydirmek için elimden aldığında parmakları göğsümün altından okşarcasına geçmişti. Derin bir nefes aldığımda kollarımı havaya kaldırdım, oda aşırı karanlık olduğundan bir şey görebileceğini düşünmüyordum, bu yüzden alkolle beraber bu rahatlama birleştiğinde utancım siliniyordu.

"Altında külot vardır umarım," dedi.

"O kadar da değil," dedim tişörtü kalçama doğru çekerken.

Ben de yanağımın içini dişleyerek elimi sertçe çarşafın üzerinden çektiğimde birkaç saniye bana baktı, sonra oturduğu yerden kalktı. Ben ise sadece durduğum yerden kendime küfürler savurüyordum.

Sen ne zamandan beri öfkeni hak eden insanlara böyle davranır oldun, Valeri Saka?

Bilmiyordum.

Artık neyi biliyorsun ki zaten?

Hiçbir şey bilmiyordum.

Savrulup duruyordum.

Hazanın içindeki hazal gibi.

"Bir daha söz dinlemeyen bir kız olma," dedi bana doğru eğilerek. Saçlarımı omzumun üzerinde toplarken elinin tersini yavaşça boynuma sürttü. Kendime ettiğim onca lafa rağmen uzaklaşmak yerine titrek bir nefes aldım. Dudaklarını muhtemelen kızarmış olan, yandığını hissettiğim boynuma bastırdı yumuşak bir şekilde, o kadar hafif öpmüştü ki ona bakmıyor olsaydım belki de bunu hissetmezdim ama hissediyordum. Hiçbir şeyi hissetmediğim kadar çok hem de.

"İyi geceler, Rosa."

"Bağırarak çıkış yapman gerekmiyor muydu?" diye sordum alaycı bir sesle. "Bütün gece yaptığın şekilde bitirseydin geceyi."

Abartıyordum belki de. Elini çekmesine miydi öfkem? Yoksa sözlerinin, bakışlarına rağmen yalan söylemesine miydi? Neden öfkeliydim ki zaten? En büyük hata buyken hem de.

"Sana bağırmamı istemiyorsan beni bağırtacak şeyler yapmazsın," dedi sert bir sesle. "Bu kadar basit."

Az önce boynumu öpen adamın yumuşak tavırları silinmiş, yerine bir robot gelmişti. Hangisi gerçekti?

Bana gerçeğini göster.

Daha çok erken ama bir gün göster.

"Ben bir şey yapmasam da bağırırsın," dedim umursamaz görünmeye çalışarak. "Sen, beni susturmaya çalışıyorsun çünkü sesimi duymak istemiyorsun."

Bir süre hiç konuşmadı ama odadan da çıkmadı. Gözlerim uykunun bana vadettiği karanlık ile buluşacağı sırada yatağa doğru bir adım attığını hissettim, dizini koyduğunda orası yatak, ağırlığı ile aşağı çöktü.

"Sen o masumiyetin yüzünden benim suskun vicdanımın sesisin," diye fısıldadı. "Seni duymamam gerek ki şeytanım bu savaşta galip gelsin."

8. BÖLÜM:
ŞEYTANIN ATTIĞI ZAR

Sabaha karşı uyandığımda tıpkı beklediğim gibi başım çatlıyordu.

Hızlı bir şekilde hareket eden göğsüme elimi bastırdım. *Sakin olur musun?*

Dudaklarımın arasından sesli bir nefes firar etti, kafamı yatak başlığına yasladığımda nefeslerim hâlâ düzene girmemişti. Ellerimi yüzüme götürerek gözlerimi ovuşturdum. *Sadece bir kâbustu,* diye geçirdim içimden. *Sadece kâbus gördün.* Dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissetmiştim ama *kâbustu.* Sıcak nefesinin tenime çarptığını hissetmiştim. Ellerinin bileklerimi kelepçelediğini sadece *görmemiştim,* aynı zamanda *hissetmiştim.*

Kâbus... Bu kelime birçok açıdan ele alınabilirdi. Az önce gözlerimi kapattığımda gördüğüm adam, beni öperek öldürmediğine göre bunu kötü rüya kategorisinde değerlendirmem adil değildi ama öte yandan, onun kafamın içine bile sızdığının en büyük kanıtıydı. Zihnimin içine adım atmıştı, gözlerinin yeşilini içeriye saçmışn. Ondan nefret ettiğimi kendime hatırlatmak isterken bile rüyalarıma girerek sıcak nefesini dudaklarıma üflüyor, tenini tenime sürtüyordu.

Nasıl kaçacaktım? Ben bu çekimden nasıl kaçacaktım? Nefesim biraz olsun düzene girdiğinde, yavaş yavaş etkisi silinmeye başlayan rüyayı düşünmemeye çalıştım. Eğer düşünürsem onun odasında, onun yatağında delirebilirdim.

Lanet kokusu etrafı sarmıştı, çarşaf onun gibi kokuyordu. Üzerimdeki lanet siyah tişört de o kokudan nasibini almıştı.

Bu da bir çeşit kâbustu, diye geçirdim içimden. *Düşünme.* Songur Yakut'u rüyamda bile gördüğümü düşünmemem gerekiyordu. Dudaklarını tenimde hissettiğimi düşünmemem gerekiyordu.

Kafamı iki yana sallayarak tüm bu olanları unutmaya çalıştım. O rüyayı kafamdan atmam gerekiyordu, aşağıya indiğimde rüyanın etkisi hâlâ zihnimi süslerken ona nasıl bakacaktım? Delirmiş gibi ellerimi saç köklerime sapladım. Benim bu adamdan uzak durmam gerekiyordu, artık bundan

emindim. Tenimi dokunuşlarıyla kontrolü altına alabildiği yetmezmiş gibi, bende bıraktığı izlerle zihnimin içine sızıp bana karşı savaşabiliyordu.

Benim zihnimin içinde, bana karşı savaşıyordu. Bu savaşı o başlattığına göre, kazanma ihtimali de çok düşük sayılmazdı.

Başımın ağrısı şiddetlendiğinde parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Şiddetli bir ağrı hissetmeyi bekliyordum ancak bu kadarı benim için bile fazlaydı. Gözlerimi aralayamadan işaret parmaklarımla şakaklarımı ovuşturdum. Yattığım yeri, burnuma dolan onun tanımlayamadığım kokusu olsa bile yadırgamıştım. Ev olarak kabullendiğim yerde olmadıkça uykum sürekli bölünüyordu, sanırım şu an yaşadığım yeri de bir türlü ev olarak kabul edemediğimden uyku epeydir bana uğramıyordu.

Alkollü olmama rağmen deliksiz uyuyamamıştım. Bunun nedenlerinden biri de kusup rahatlayamamış olmamdı sanırım. Onun yanında kusmak istememiştim ancak şimdi istesem de kusamıyordum. Bu his midemi rahatsız ediyordu.

Gözlerimi hafifçe aralayarak kafamı arkadaki yastıklara yasladım, yatağın içerisinde bir sürü yastık vardı. İçeriye ay ışığı sızıyordu. Bunun dışında civarda herhangi bir ışık kaynağı yoktu. Dudaklarımı yaladım, makyajımın ne hâlde olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Adam beni küvete atıp suratıma su tutmuştu, makyajımdan sadece kalıntılar kaldığına emindim çünkü ojelerim bile soyulmaya başlamıştı.

Ev çok sessizdi. Bu kadar büyük bir evin böylesine sessiz ve boş olması beni ürpertiyordu. Siyah saçlarım kurumuştu, saatin kaç olduğunu bilmiyordum ancak beş buçuk ya da altı olduğunu tahmin ediyordum.

Yatağının yanındaki siyah komodinin üzerinde dijital bir saat vardı. Gözlerimi kısarak sola doğru döndüm ve yataktan çıkmadan saate uzandım. Ekranda 05.47 yazıyordu.

Harika, diye geçirdim içimden. Eve geldiğimizde saat neredeyse ikiydi. Yine sandığımdan fazla uyumuştum. Sabah erken saatte dersim vardı, bu ev hangi dağın başındaydı, bilmiyordum ancak tek başıma okula gidemeyeceğimden son derece emindim. En azından birisi bana yolu tarif etmediği sürece gidemezdim çünkü nerede olduğumu bile bilmiyordum, keşke yolda gözlerimi kapatmak yerine dikkatlice etrafı izleseydim çünkü bu adama güven olmuyordu.

Telefonumun ve çantamın da komodinin üzerinde durduğunu o an fark ettim. Onları buraya getiren ben değildim, uykuya dalana kadar geçen süre çok silikti, bu yüzden emin olamasam da tek seçenek Songur Yakut'tu. Telefonu elime aldığımda gelen bildirimlere baktım.

Umay'dan dört, Kayra'dan bir cevapsız arama vardı. Sanırım Umay, bir de onun telefonundan aramıştı. Anka'dan on cevapsız arama ve beş mesaj vardı. Telefonun parmak izi kilidini başparmağımla açarak direkt mesajlar kısmına bastım.

Anka: *Neredesin sen? (02.03)*

Anka: *Siktiğimin partisi bitti, neden açmıyorsun telefonunu? (02.14)*

Anka: *Endişelenmeye başlıyorum, Val. (02.30)*

Anka: *Eve geldim, evde yoksun! Hangi cehennemdesin? Beni korkutma. (02.50)*

Anka: *Gördüğünde mesaj at. Polise gitmeme az kaldı. (03.10)*

Neden bu kadar korkmuştu ki? Dudaklarımı ıslattım. Gerçekten de ortadan kaybolduğum an felaket senaryoları yazmaya başlayabileceği bir işe mi girişmiştim ben? *Sanırım öyleydi.*

Ellerim hızlıca klavyenin üzerinde dolaşmaya başladı, ona bir an doğruyu söylememeyi düşündüm ancak Ankara'da o ve Umay'dan başka gidecek kimsem olmadığından dolayı söyleyeceğim yalanın hemen ortaya çıkacağını fark ettim. İsteksiz bir şekilde durumu açıklamaya başladım, Anka'nın bu kadar endişelenmiş olması beni çok germişti. Anka abartmayı seven bir insan değildi, endişelendiğine göre haklı olmalıydı. Yani sürekli bir korku ile mi yaşıyordu?

Valeri: *Songur Yakut'un evindeyim. Sorun yok. Sarhoş oldum aptal gibi, o da kendi evine getirdi. (05.49)*

Anında cevap geldiğinde şaşkınlıktan kaşlarım havalandı. Bu kız bu saatte neden ayaktaydı?

Anka: *Biliyorum, salak. Yoksa çoktan polis basmıştı evi. Nasıl kortum, haberin var mı senin?*

Kaşlarım çatıldı. Biliyor muydu? Nereden biliyor olabilirdi ki bunu?

Valeri: *Nereden biliyorsun ki?*

Anka: *Umay'ı aradım. İki metrelik bir Yunan tanrısı ile partiden çıktığını söyledi. Başka kimden bahsediyor olabilir ki? Bu arada kız çok kafa ya, bir ara canıştır da dedikodu yapalım.*

Gözlerimi devirerek parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirmeye başladım. Bir tek dedikodumuz eksikti, o da olunca her şey dört dörtlük olacaktı.

Valeri: *Sen neden bu saatte ayaktasın?*

Anka: *Sen neden ayaktasın?*

Anka: *Dürüst ol, o ayak izi onundu, değil mi? Eve o geldi.*

Dürüst ol... Bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyordu. Babamdan kendimi korumak için sürekli yalanın kollarına atmıştım kendimi.

Açık olmazdı benim yalanlarımda çünkü en iyisinden, babamdan öğrenmiştim yalan söylemeyi. Bizden gizledikleri bir dağ değildi onun, koca bir hayattı ve çığ olup bizim hayatlarımızı darmadumân etmişti, onun hayatı zaten yalanlardan ibaret olduğundan zarar bile görmemişti. Tüm o yalanlara rağmen hiçbir açık vermeden senelerce yaşamayı başarmıştı.

Ama ben eski hayatımı geride bırakmak istiyordum. Eski Valeri'yi de.

Valeria Evet.

Anka: Ne yapıyorsun ya sen o adamla? Ne oluyor, ben anlamıyorum çünkü. Bana her şeyi anlatabilirsin, Val.

Ona her şeyi anlatabileceğimi biliyordum ama ne yaptığımı bilmiyordum, anlayamıyordum. Bu yüzden Anka'ya verebileceğim bir cevap yoktu. Anka'nın mesajına görüldü atarak telefonu yatağın içinde bir yere bıraktım ve komodinin üzerinde duran ışığı açtım.

Loş, kırmızı ışık sert yatak başlığının etrafını ve tavanı aydınlatmıştı. Şakaklarıma saplanan berbat ağrıyı görmezden gelerek gözlerimi odada dolaştırmaya başladım. Duvarlar siyahtı; içinde bulunduğum yatağın hemen yanında cam bir duvar vardı, doğrudan ormana bakıyordu. Yağan yağmur damlaları cam duvara çarpıyordu, hava henüz aydınlanmamış ve ayın gölgesi gökyüzünden çekilmemişti. Ormandaki gür ağaçların koyu yeşil yaprakları, yağmurun ağırlığıyla hafifçe aşağı eğilmişlerdi, evin sessizliği ile ormanın sesi birbirine karıştığında bu büyük ev daha korkunç oluyordu.

Hafifçe doğruldum ve ayağa kalktım, karşımda bir masa vardı. Üzerinde hiçbir şey durmuyordu, sadece üç tane siyah çerçeve vardı. Masanın baktığı duvar da siyah ve bomboştu. Siyah masanın yanında çift kişilik bir koltuk vardı; siyah kadifeydi, üzerine ters dönmüş bir kitap bırakılmıştı. Yani Songur Yakut burada oturarak kitap okuyordu... O koltuğa doğru ilerledim, koltuğun önündeki siyah camdan yapılmış küçük bir sehpanın üzerinde purolar duruyordu. Bu puro markasını biliyordum, *Gurkha Black Dragon.*

Koltuğun üzerinde duran kitaba baktım. *İlahi Komedya.* Birkaç saniye boyunca şaşkınlıkla kitaba bakmaya devam ettim.

Sonra gözlerimi odanın içerisinde dolaştırdım. Cam duvarın yanındaki kirişte dün gece gördüğüm, Sonay'ın hediyesi olan forma duruyordu ve odanın içindeki tek renkli şey oydu sanırım. Odası o kadar büyüktü ki siyah bir taşın üzerine yerleştirilmiş bir şömine bile vardı ve yatağın durduğu alandan bir basamak aşağıdaydı. Yerler de tıpkı odanın geri kalanı gibi siyahtı. Cam duvarın bir kısmı tavana kadar uzanıyordu ve tavanın da bir bölümü camdı. Tavanın kalan kısmındaki siyah taş kaplama, zemindekiler ile aynıydı.

Yatağın arkasında büyük bir yatak başlığı vardı, üzerindeki nişe ise birkaç biblo yerleştirilmişti. Cam duvarın üzerinden sarkan birkaç büyük lamba görünüyordu ancak nereden açıldıklarını anlayamamıştım.

Yatağın kenarında siyah, buzlu camın arkasındaki alan banyoydu. Dün gece beni zorla soktuğu o siyah küveti ve banyonun geri kalanını görebiliyordum. Tam olarak görülmese de seçilebiliyordu. Buzlu camın ortasında bir kapı vardı, karanlıkta bunu bile seçememiştim.

Masaya doğru ilerleyerek bakışlarımı çerçevelerden birine diktim. Fotoğrafta bir adam vardı, üzerine beyaz bir tişört ile deri ceket, altına ise siyah bir kot pantolon giymişti. Kaşında *piercing* vardı, deri ceketinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdığından kollarındaki büyük dövmeler belli oluyordu, saçları üç numaraydı. Gülerek kameraya bakıyordu; aslında gülmüyor, kafasını hafifçe geri atmış şekilde kahkaha atıyordu. Kollarını adamın boynuna sarmış bir şekilde tutunmaya çalışan siyah saçlı çocuk aynı zamanda adamın sırtına çıkmıştı. Gözlerimi kısarak yeşil gözlerine baktığımda başka bir ayrıntıya gerek kalmadan o küçük çocuğun Songur Yakut olduğunu anladım. Fotoğrafta gerçekten küçüktü, en fazla dört ya da beş yaşında olmalıydı ancak yüzü çok değişmemişti. Sırtına çıktığı adamın da babası olduğunu fark etmiştim, Songur, babası gibi kahkaha atmıyordu ancak dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı, adamın boynunu onu boğmak istiyormuş gibi sıkı sıkı sarmıştı. Siyah saçları alnına doğru dökülmüştü, bunu dediğime inanamıyordum ancak Songur Yakut tatlı bir çocuktu. Yeşil gözleri şimdikinden çok daha canlı bir renkteydi sanki.

Yüzündeki o derin yara izi yoktu.

Diğer çerçeve ise boştu.

Gözlerimi ovuşturarak kapıyı açtım ve odadan dışarı çıktım. Hava yağmurlu ve kasvetli olduğu için sabah olmasına rağmen evin içi çok aydınlık değildi. Esneyerek merdiveni inmeye başladım, derse nasıl yetişeceğimi bilmiyordum bile, buraya gelirken yolun bu kadar uzun sürebileceğini tahmin etmemiştim. Sanırım dersi kaçıracaktım.

Gözlerim salonda dolaştı, içerisi bomboştu ancak mutfaktan havlama sesi geliyordu. Zift orada mıydı? İçimi saran korkuyu göğsümden silip atmak istiyordum. Zaten yeteri kadar yakın temasta bulunmuştuk onunla, neden hâlâ korkuyordum ki?

"Kızım, dursana," diye alaycı bir ses yükseldi mutfaktan.

Bu sesten hemen sonra tekrar havlama sesi yükseldi. Zift, dünyanın en tatlı köpeği olabilirdi ancak ciddi anlamda kocamandı, bu zaten köpeklerden korkan bana hiç ama hiç yardımcı olmuyordu. Eğer küçük bir köpek olsaydı

belki korkumu daha iyi kontrol altına alabilirdim ama köpek ayağa kalktığında benimle aynı boya geliyordu ya!

"Acıktın mı?" diye sorduğunda bir an salak gibi bana sorduğunu sansam da sonradan Zift'le konuştuğunu anlamıştım. Uykulu olduğumda beynim tüm işlevlerini kaybediyordu, uyumam ne kadar zorsa uyanmam ondan iki kat daha zordu ve bu yüzden, sabahın ilk birkaç saati çöp oluyordu. Adam beni görmüyordu, ben de adamı görmüyordum. Telepati yoluyla geldiğimi hissedip acıkıp acıkmadığımı mı soracaktı?

Hâlâ sarhoş musun acaba sen?

"Sen hiç aç değilsin yalnız, gördüm o etleri nasıl yediğini," dedi Songur. Az kalsın gülecektim. Ciddi ciddi Zift ile konuşuyordu. "Kızım, sabahtan beri oynuyoruz, bende bu kadar enerji yok. Sen nasıl bir şeysin?"

O sırada ben de kafamı mutfak kapısından içeri doğru uzattım. Dün gece sarhoş olduğumdan çok net inceleyemesem de içerisi düşündüğüm gibiydi. Köşede gri bir buzdolabı vardı, aslında tüm mutfak gri renkteydi, dün gece karanlıktan dolayı hiç belli olmuyordu. Tezgâhın karşısında fazla büyük olmayan bir masa vardı, bu evde tek kişi yaşadığı düşünülürse zaten abartılı bile sayılırdı.

Songur ankastre ocağın önünde duruyordu, sırtı bana dönüktü. Bu yüzden sırtındaki o büyük, korkunç bir tabloyu andıran dövme gözlerimin önüne serilmişti. Gözlerim geçen sefer zaten ezberlediğim dövmenin üzerinde bir tur daha dolaştı, zincirlenmiş ve kafasını zar zor yukarı kaldırmasına rağmen başına bir taç koymaya çalıştıkları adama baktım, önünde duran üç başlı ejdere karşı hiçbir şansı yoktu.

Songur Yakut'un bu kadar erkenci bir insan olduğunu düşünmezdim. Altında gri bir eşofman vardı, üzeri çıplaktı ve siyah saçları ıslaktı, yeni duş almış olmalıydı. Zift hemen yanında duruyordu, Songur ise bir şeyler hazırlamaya çalışıyordu. Eşofman belinden düşmek üzereydi. *Bu adamın belinde derin çukurlar vardı.*

"Günaydın," dedi mutfağa girdiğimde, adımlarımın sesini duymuş olmalıydı. Konuşmasına rağmen arkasını dönmemişti. "Erkencisin, uyusaydın biraz daha."

"Günaydın," dediğim sırada bana dönmüştü. "Asıl sen erkencisin. Bu saatte ne yapıyorsun mutfakta?"

Bataklık yeşili gözleri benimkiler gibi uykulu bakmıyordu, aksine çok canlı görünüyordu. Saat altıya geliyordu, bu adam nasıl bu kadar canlı görünebilirdi? Islak saçlarını hafifçe geriye attığında yeşil gözlerini üzerimde dolaştırdı, üzerimdeki tişörtün ona ait olduğunu hiç bakmadan, burnuma

dolan kokudan bile anlayabiliyordum. Tişörtü birkaç saniye inceledikten sonra gözlerini gözlerime dikti, onunla göz teması kurmak ilk defa bu kadar zor geliyordu. Eğer gözlerim vişne rengi dudaklarına kayacak olursa, az önce etkisinden zar zor kurtulduğum rüya zihnimin ücra köşelerinde tekrar belirecekti.

"Beşte kalkıyorum ben," dediğinde ona inanamaz gözlerle baktım.

"Ne yapıyorsun beşte kalkıp?" diye sordum. *Bir insan neden beşte kalkar ki?*

Zift hemen yanında zıplayıp duruyordu. Songur Yakut ankastre ocağın üzerindeki tavada bir şey yapıyordu, güzel bir koku mutfağa yayıldığında ne yaptığına bakmak için kafamı yana eğdim ancak Zift durmadan bir o yana, bir bu yana hareket ettiğinden görüş açımı ve hareket alanımı kısıtlıyordu. Bana doğru döndüğünde kafamı geriye attım, aramızda bir bakışma yaşandığında gergin bir şekilde Zift'e gülümsedim, içimdeki Saka şu an altına işemiş gibi göründüğümü düşünüyordu. *Hayır ya, sabah sabah olmasın bari. Hayır ya, hayır... Bakma bana.*

Zift bana doğru bir adım attığında Songur ıslık öttürerek köpeğin dikkatini kendi üzerine çekti. Tamam, onun yanında olmak ile ilgili hiçbir sorunum kalmamıştı ama hâlâ ona oyun ihtiyacını karşılayabilecek kadar yakın olamazdım. Ve belli ki oyun oynamayı gerçekten seven bir köpekti.

"Spor falan," dedi Songur, Zift'i kendine doğru çektiğinde. Beni boydan boya süzdüğünde alaycı bir şekilde kafasını yana eğdi. "Tişörtüm yakışmış."

"Falan?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak, kalçamı arkamdaki masaya yasladığım sırada gözlerim pencereye kaydı. *Son söylediğine cevap alamazsın.* "Ne yapıyorsun ki burada?"

Dışarıdaki yağmurun şiddeti artmıştı. Bir anda boydan boya cam olan mutfak duvarına çarpan şiddetli yağmur damlalarının çıkardığı gürültü Zift'in ilgisini çektiğinden Songur'u bırakarak mutfağın kapısına doğru koşmaya başladı. Gözlerimi Songur'a çevirdim. Zift koşarak gittiğinde dudaklarını ıslatarak kafasını iki yana salladı, yüzündeki ifadesizliğe rağmen dudaklarında can bulan ufak tebessüm, gamzelerinin ortaya çıkmasına neden olmuştu.

"Aşağıda bana lazım olan her şey var," dedi. Doğru ya, salonda aşağıya inen bir merdiven vardı. Evi üç katlıydı. "Ve koşu yapmak için harika bir orman var."

"Gerçekten de sabahın beşinde kalkıp ormanda koşuyor olamazsın, değil mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırdığımda. "Yoksa üzerin çıplak şekilde kapının önünde odun da kırıyor musun?"

Gözlerim çıplak olan göğsüne düştükten hemen sonra sağanak sesi ile gürleyen ormanı gözler önüne seren cama çevrildi. Bu havada, henüz güneş doğmadan beni değil koşturmak, olduğum yerden kaldırmayı bile başaramazlardı.

"Kıyıyorum," dedi kafasını sallayarak alaycı bir sesle. "Beni bu şekilde hayal etmen çok garip. Sahi, görmek için her şeyini verirdin, değil mi?"

Alayla güldüm. "Hiç sorma..." dedim alaycı bir sesle. Gözlerimi tavaya çevirdim. "Ne yapıyorsun?"

"Kuymak yapıyorum," dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. "Yedin mi hiç?"

"Cık," dedim. Yememiştim. "Ama güzel kokuyor."

Annem vefat ettiğinden beri evde sadece babamın istediği yemekleri yapmıştı çalışanlar, babamın zevkleri de görüş açısı kadar dar olduğundan sık sık aynı yemeği yiyorduk, çok farklı şeyler denememiştim bu yüzden. Zaten liseye geçtiğimden bu yana iştahım azalmaya devam etmişti, çok fazla yemek seçtiğimden farklı bir şey de yiyemiyordum.

"Tadı da çok iyidir," dedi. "Ben yaptım yani, tabii ki iyi olacak. Daha önce yemediğine göre açılışı en iyisi ile yapmış olacaksın."

Ona gözlerimi devirsem de gülmeden edememiştim. Bu kendini beğenmişliklerine bile alışmaya başlamıştım, tanışalı bu kadar az zaman olmasına rağmen Songur Yakut'u senelerdir tanıyormuş gibi hissediyordum ve bu hissi bir türlü bastıramıyordum.

Dün gece ona çok fazla sinirlenmiştim, bana kalırsa öfkelenmeme neden olan bir insan öfkemi bile hak etmezdi. Eğer öfkelenirsem ona istediğimi vereceğimi bilirdim, yine de kendimi bağırıp çağırmaktan alıkoyamazdım. Dengesizdim, ne yapacağım öngörülemez ya da kestirilemezdi, bazı zamanlarda ben bile kendimi tanıyamazdım. Ama emin olduğum tek bir şey vardı, o da bana böyle davranan bir insana ertesi sabah aynı şekilde davranmayacağımdı. Şimdi ise kendimi durduramıyordum ve bu, öfkemin hedefi olmama neden oluyordu.

Çaydanlığı aldığını gördüğümde, "Ben yapayım mı?" diye sordum. Kendimi çok kötü hissediyordum. Ne kadar dün gece beni sinir etmiş olsa da ben salak gibi sarhoş olduğumda benimle uğraşmıştı, evine getirip yatağına yatırmıştı, üzerimi bile kendisi değiştirmişti. Ellerimle siyah saçlarımı geri iterek elinden çaydanlığı aldım, aklımdan geçen o son kısmı düşünmek bile istemiyordum ve her zaman yaptığım gibi karanlığa güveniyordum. Neyse ki karanlıktı.

Kafamın içindeki ses durmadan şu an ne halt yediğimi bana soruyor olsa da ben o sesi dinlemeyi, Songur'u ilk gördüğüm anda bırakmıştım. Bu iş nereye gidiyordu? Bana o dövmeyi gerçekten verecek miydi? Anka, onun bana bir güven testi yapacağını söylemişti, Ateş meselesi başlı başına korkunç bir olaydı ancak Songur Yakut, bana beklediğim kadar kötü davranmıyordu. Yine de beklediğim gibi benim bu yola çıkış amacıma yarar sağlayacak bir şey de yapmıyordu.

İki bardak çıkararak tezgâha koydum ve çaydanlıktaki çayı bardaklara döktüm. O sırada Songur da tavayı masaya götürdü. Tezgâhın önündeki bedenimi geri çekeceğim sırada arkamda hissettiğim bedenin varlığı ile nefesimi tuttum. Önce boynuma çarpan nefesini hissettim, sonra her zaman vücudundan yayılan o garip koku ile saçlarından gelen temiz şampuan kokusunu. Elleri iki yanımdan geçerek beni kafes altına aldığında nefes almakta zorlandığımı hissettim. Bu adam benim zihnimde bile var etmişti kendini, sızmıştı ve alt etmişti içerideki şeytanlardan birini. Rüyalarıma bile sızmıştı. Nefesinin boynuma çarptığını hissettiğimde o rüyanın hatırası zihnime doldu, kafamı geriye atarak neden benden uzak durmadığı konusunda ona isyan etmek istedim ancak bunu yapamayacağımı biliyordum çünkü benden uzak durmasını istemiyordum.

Tezgâhın üzerinde duran bezi alıp geri çekildi, bunu yapacağını biliyordum çünkü hiçbir nedeni olmadan yakın temasta olmamıza neden olup duruyordu.

Bir nefes verdim ve çay bardaklarını mutfak masasının üzerine koydum. Kahveye olan düşkünlüğüm ile çaya olan düşkünlüğüm birbirleriyle yarışırdı, günüme ikisinden biri olmadan başlayamıyordum.

"Neden tabak çıkarmadın?" diye sordum Songur'a kaşlarımı çatarak.

Dilimlediği ekmekleri de mutfak masasının üzerine bıraktığında gözlerim çıplak sırtına düştü, sırtındaki o korkunç tabloya bakmamak için gözlerimi çevirdiğimde altındaki eşofmanın belinden düşmek üzere olduğunu fark ettim.

"Tabağa gerek yok," dedi sandalyeyi çekip oturduğu sırada. Bir dilim ekmeği eline aldığını gördüğümde kaşlarımı çatarak ona baktım. "Otursana, kızım," dediğinde yanındaki sandalyeyi çekerek oturdum.

"Ben böyle yiyemem ya," dedim. "Çatal ile tabak alayım ben."

Songur ekmeği kuymağa daldırırken onu izliyordum. Biri yemek yerken beni izlese aşırı panik olurdum, bu yüzden asla yiyemezdim. Ama Songur'un umurunda bile değildi.

Kalkacağım sırada tek eliyle sandalyemi tuttu, ben ne olduğunu bile anlayamadan beni kendisine doğru çektiğinde şaşkın bakışlarla yüzüne bakakaldım. Rüyamda tenimi okşayan dudakları şimdi dudaklarıma sadece bir nefes uzaklıktaydı ve bu, midemin fokurdamasına neden oluyordu. Gözleri yüzümü inceledi, gözlerimi dudaklarına değdirmemek için büyük bir çaba sarf ediyordum ancak beni kendine çekiyordu, bir türlü kaçamıyordum ve hangi kuyunun daha dipsiz olduğu konusunda henüz bir karara varabilmiş değildim.

Midemde uçuşacak olan tatlı kelebekler nereye uçmuştu, diye geçirdim içimden dudaklarımı sessizlik yemini etmiş gibi birbirine bastırdığım sırada. *Benim kelebeklerimin kanatları alev alıyor.*

"Yalnız o öyle yenmez, yavrum," dediğinde ona düz bir ifadeyle bakmaya devam ettim. "Daldır ekmeği işte, mis gibi." Dediğini yaptığında bu sefer gözlerimi kuymağa çevirdim. "Peynirinin uzaması lazım bak, olayı o."

Dudaklarımda bir gülümseme belirmesine engel olamadım. Ben kendime hâkim olamıyordum artık. Dediğini yaptım, normalde birisinin önünde yemek yemek benim için gerginlik verici bir şeydi ancak Songur Yakut'un gözleri tüm hücrelerimde izini bıraksa da göğüs kafesimi baskısıyla daraltmıyordu. Üzerimde bu etkiye sebep olan tek insan oydu.

"Trabzonlusun sen, değil mi?" diye sordum çaydan bir yudum aldığımda.

Kuymak bile bana bunu kanıtlıyor aslında. Ama o Rusya'da doğmuştu, Rusçayı ana dili gibi akıcı konuşabiliyordu. Babası da Rusya'da, Moskova'da doğmuştu; ona dair kısa araştırmanın sonuçları beynimde kazılıydı. Ama Kaner Trabzonlu olduğunu söylemişti.

"Çok da sayılmam aslında," dediğinde ilgili bir şekilde ona döndüm.

Onun hakkında bir şeyler öğrenmemem çok daha iyiydi, böylece kafamın içinde onu haklı çıkaracak nedenlerin yeşermesine izin vermemiş olurdum. Senelerce insanlara uzak davranmıştım, kimseyi merak etmemiştim, kimseyi görmek istememiştim, hakkında bir şey öğrenmek istememiştim. Kafamı kaldırıp birilerine bakacak hâlim yoktu çünkü.

Ama onu merak ediyordum.

Ne yazık ki onu hiçbir zaman tanıyamayacaktım çünkü kendisini hiçbir zaman bana açmayacaktı.

Sıkıştığında başkasını çıkaracaktı karşıma, içeride yarattığı kişiliklerden birini sürecekti oyununa, maskelerini takacaktı ama hiç geri çekilmeyecekti.

"Rusya'da doğdum," dedi. "İki yaşıma kadar falan orada yaşamışız, sonra Trabzon'a gittik. Orada üç sene kaldık, sonra da Ankara'ya geldik. Bir süre sonra ben Rusya'ya döndüm. Beş yaşımdan on beş yaşıma kadar oradaydım.

Sonra tekrar Ankara'ya geldim lise için. Ama ben köklerini toprağa tuttura-bilen bir insan değilim, bu seneye kadar burada da sabit kalmıyordum."

Yuh! Hiçbir yerde sabit kalamamıştı. Bu benim için çok korkunç bir şeydi, ben hayatım boyunca aynı evde yaşamıştım, sadece bir kere evimizi değiştir-miştik, o zaman da sadece iki sokak öteye gitmiştik.

Sonra ben farklı bir eve taşınmıştım.

Düzenimi değiştirmek beni geriyordu, her zaman her şeyimin sabit kal-masını, karşıma sürprizlerin çıkmamasını istiyordum.

O ise durmadan şehir ve düzen değiştirmişti. *Rusya, Trabzon, Ankara, sonra tekrar Rusya, tekrar Ankara, sonra Amerika ve tekrar Ankara.* Aslında söy-lediği şeylerin çoğunu zaten biliyordum ancak ona bildiğimi söyleyemezdim. Ne diyecektim ona? *Songur ya, ben dayanamayıp seni stalkladım. Bu arada Instagram hesabını da gördüm ama incelemeye vaktim olmadı... Aktif kullanıyor musun bu arada? Kaç takipçin var mesela? Kaç kişiyi takip ediyorsun ya da?*

"Ne yapıyordun burada yokken?" diye sordum, çayı koyduğum bardak ellerimin arasındaydı. Bu sıcaklık hissi hoşuma gidiyordu, hep kaç saniye dayanabileceğimi hesap edip duruyordum kafamda.

"Okul," dedi. "Amerika'daydı okulum. Orada kaldım bir süre bu yüzden, Kaliforniya'da. Ama Hacettepe'den mezunum zaten. Buraya geri dönmek zo-runda kaldım yani. İyi de oldu, diğer türlü gidip geliyordum her hafta, bu-radaki işlerde bana ihtiyacı oluyordu babamın, o yüzden ikisi arasında denge kurmaya çalışıyordum."

"Hangi bölümden mezunsun?" diye sordum bu sefer. Cevap vermeyece-ğini düşünsem de sorduğum her şeye cevap veriyordu.

"Tıp mezunuyum," dediğinde çayım az kalsın boğazımda kalıyordu.

"Ne?" diye sorarken şaşkınlığım sesime bile yansımıştı. "Gerçekten mi?"

Tıp... Babamın beni zorladığı bölüm. Kazanmak için uykularımdan, sağ-lığımdan ve hayatımdan olmuştum. Kazanmıştım da zaten ama hayat sürp-rizlerle doluydu işte. Babasına dört sene boyunca karşı gelemeyen kız, en so-nunda bir ay kala patlamıştı ve yapabileceği en büyük başkaldırıyı yapmıştı.

"Bende hiç doktor tipi yok, değil mi?" diye sordu alaycı bir sesle. "Epey bir şaşırdın."

"Hayır, o yüzden şaşırmadım..." dedim düşünceli bir sesle. Ben insan-ları dış görünüşlerine göre yargılayan birisi değildim, çoğu konuda ön yargılı olabilirdim ama bu konuda değildim. "Yani içinde bulunduğun şartlar belli. Bir suç örgütünün başındasın. Olayı insanlara zarar vermek olan bir suç ör-gütünün başında, insanların hayatını kurtaracak birisi olması tezat oluyor anlarsın ki."

"Bizim amacımız insanlara zarar vermek değil," dedi net bir şekilde. Gözlerinde soğuk rüzgârlar esiyordu her zaman olduğu gibi, şimdi yüzündeki o sert ifade de gözleri ile uyum sağlamıştı. "Her şeyi bildiğini sanan birine göre her şeyi fazla yanlış anlıyorsun." Kaşlarım çatıldı, ne demek istediğini açıklamasını isterdim ama buna izin vermedi. "Zaten doktor olmayacağım hiçbir zaman, merak etme."

"Eğer olmayacaksan neden o kadar zor bir bölümü bitirdin ki?" diye sordum, o diğer konu hakkında bir şey demeyeceğini kesin bir şekilde belli ettiğinden ben de ona uyum sağlamıştım.

Babasının torpilinin geçemeyeceği bir yerde, tamamen kendi emeği ile okuyup mezun olmuştu. Zaten babası Türkiye'nin en zengin adamı değil miydi? O zaman neden elinde olan her şey için sıfırdan başlayan bir insan gibi çabalaması gerekiyordu? Neden her şeyi tırnaklarıyla kazıyarak kazanıyordu?

"Çünkü hastanelerin başına ben geçeceğim," dedi net bir sesle. "Babam her şeyi bana bırakacak. Bir işin başındaki insanın ne yaptığını bilmemesi kabul edilebilir bir şey mi? Hayır. Nasıl işletme eğitimini aldıysam tıp eğitimi de almalıydım. O yüzden okudum. Bir hastane yöneteceğim, dükkân değil. Bir şeyi yapıyorsam tam anlamıyla yapmalıyım."

Songur Yakut, gerçekten de dışarıya gösterdiği gibi bir adam değildi.

"Her neyse," dediğinde konuyu değiştirmek istediğini biliyordum. Bu yüzden, "Yirmi ikinci hastane işi ne oldu?" diye sordum.

Masadan kalkmış ve tavayı mutfak tezgâhına bırakmıştı çünkü tavanın dibini âdeta kazımıştık. Daha doğrusu o kazımıştı. Songur Yakut'un kilosunu öğrendiğimden iştahının böyle olmasına hiç şaşırmamıştım. Yine de ben de iyi yediğimi düşünüyordum, daha önce hiç kuymak yemediğim için tadının nasıl olduğunu bilmiyordum ama Songur'un yaptığı şeyin tadı efsaneydi.

"Çıkacağım az sonra," dedi bardakları da tezgâhın üzerine koyarken. "Sen de hazırlan haydi. Bırakayım seni." Gözlerinde alaycı bir ışık parıldadı. "Bitirdin bu arada kuymağın hepsini, bir tek parmaklarını yemediğin kaldı."

"Hiç de bile," dedim omuz silkerek. Songur'a iltifat etmemek üzere kodlanmış gibi davranmama rağmen o, egosu yüzünden her şeyden kendine bir pay çıkarmaya devam edebiliyordu. "Dün sabahtan beri hiçbir şey yemedim ben, ne olsa iştahla yerdim."

Bileğindeki siyah kordonlu saate baktı, geçen gün taktığı saat değildi bu. Kadranı açık gri gibi görünüyordu, yine de Songur'un bileğini hiç boş görmemiştim. Her zaman saat takıyordu. Bir de sol bileğinde hiç çıkarmadığı

eskimiş görünen deri, kayışlı, siyah bir bileklik vardı. Doğrusu pek onun tarzı olan bir şey değildi çünkü Songur genel olarak gösterişli şeyler kullanıyordu.

"Dersin var mı bugün?" diye sordu tekrar bana döndüğünde, bu sırada burnundaki hızma ile oynamıştı.

"Hıhım," dedim yanından geçtiğimde. "Bugün fazla dersim var."

"Kaçta biter?" diye sordu arkamdan yürümeye başladığında.

Mutfaktan çıkarak salona doğru girdik, Zift ortalıkta görünmüyordu. Büyük ihtimalle bahçeye çıkmıştı. İçerideki camlardan biri duvardan duvara olduğundan salon, mutfaktan biraz daha aydınlıktı.

"Beş gibi biter sanırım," dedim, aşağı yukarı konuşuyordum çünkü ders saatlerimi bilmiyordum, çıktıktan sonra bizimkilerin yanına uğramam gerekirdi ya da Enes beni stüdyoya çağırabilirdi, geçen günkü dersimi de başkası devraldığından bu sefer gitmemezlik yapamazdım.

"Benim işim bitmez beş gibi," dediğinde kaşlarım çatıldı. *Ne yapayım yani?* "Seni alması için birini gönderirim. Bu gece işimiz var."

"Ne işinden bahsediyorsun sen?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Bana her şeyi böyle son anda mı haber verecekti? Ve bizim durmadan beraber bir iş halletmemiz mi gerekecekti? Evet, onun istediklerini yapmam gerektiğini bilerek bu yola çıkmıştım ama bunu kabul ederken sürekli yan yana olacağımızı düşünmemiştim.

"İstediğin bu değil miydi?" diye sordu kafasını yana eğdiğinde. "Bizden biri olmak istemiyor muydun? Bana elle tutulur bir şeyler vermen gerekiyor ki ben de sana istediğini vereyim, değil mi?" diye sordu. Dövmeden bahsediyordu. "Olay sadece Areş değil, seni baştan uyarmıştım, Valeri. Biz bir okyanusun içindeyiz, Areş sadece küçük bir balık, benim asıl adamı alt etmem gerekiyor." Asıl adam kimdi? "Ve senin de benim güvenimi kazanman gerekiyor. Sana *git* dediğimde gitmedin, bu kadar şey gördükten sonra da gidemezsin. Hiç hoşlanmayacağın şeylere tanık olacaksın, buna alışsan iyi edersin."

Songur Yakut hakkında her şey belirsizlik içerisinde sallanıyor olabilirdi ama kesin olan tek bir şey vardı ki lafı evirip çevirmiyordu. Eğer bir şeyi istiyorsa bunu doğrudan söylüyordu çünkü hayatı boyunca istediği her şeye sahip olduğu bir yaşantı sürmüştü. Bu öz güven ona kazınmıştı, silinmezdi. İstediği her şeyi dile getirebileceğini düşünüyordu, tıpkı dile getirdiği her şeyin gerçekleşeceğini düşündüğü gibi.

Beni baştan uyarmıştın. Evet, beni uyarmıştı ve onu dinlemeyen bendim. Çünkü dinleyemezdim. Çünkü ben ne içimdeki o cılız sesi ne kalbimin sesini ne de mantığımın gür bağırışlarını duyuyordum. İçeride konuşan tek şey

intikam isteğimi körükleyen canavardı. Sesi o kadar yüksekti ki geriye kalan her şeyi bastırıyordu.

Tam da bu yüzden Songur'un sözlerinin benim için hiçbir anlam teşkil etmemesi gerekiyordu. Olması gereken buydu, yoksa zaten karanlık olan bu yolun sonunda en dibe gömülecektim.

Bana güvenme, sözlerime güven, demişti bana. İkisinin de benim için imkânsızla eş değer olduğunu bilmiyordu ama yine de dudaklarından çıkan her kelime, olması gerektiğinden çok daha büyük bir önem teşkil ediyordu benim için.

Gereğinden fazla kendine güven bir kralı bile tahtından ediyorsa eğer, bir insana gereğinden fazla güvenmek de insanı yerle bir eder.

Bunu asla unutmamam lazımdı.

"Asıl adam kim?" diye sorduğumda bu soruyu beklemiyormuş gibi kaşları çatıldı.

"Bu işlerde asıl adamı asla göremezsin," dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım. *Karşımda duruyorsun ya, Yakut.* "Ama bizim istediğimiz adamlar Aykan Kara ve Cihat Serterkaya," diye devam ettirdi sözlerini. "*Şimdilik.*" Bir şey dememe fırsat vermeden tekrar konuştu: "Üzerini giyin haydi."

Şimdilik.

Ateş, Songur için sadece bir piyon muydu yani? Belli ki bu adamlarla bir şekilde alakası vardı, yoksa bana neden onların isimlerini söyleyecekti ki? Songur'un her sorununu ya da düşmanını bana anlatacağını düşünmüyordum. Ne yapmam gerekiyorsa, ne yapmamı istiyorsa onunla ilgili şeyler anlatıyordu.

Ateş'i ağıma çekmemi istemişti, eğer benim bunu yapabileceğimi düşündüyse Ateş zaten önemli birisi olamazdı. Çünkü Songur, ona böyle bir oyun oynansa asla kanmazdı. Anladığım kadarıyla Cihat Serterkaya ve Aykan Kara da kanmazdı, onları ağına farklı şekilde çekmesi lazımdı.

Şah belli değildi ama piyon Ateş'ti. Piyonu devirip oyundan çekmek bile benim için bu kadar zorken, durmadan kendimi ve bu yaşıma kadar koyduğum kuralları sorgulamama neden olurken kim olduğunu bilmediğim bir şahı nasıl yenecektim?

Şah neredeydi?

Tut nefesini, uzat ellerini ve hisset orada, ensende olduğunu.

Yanımdan geçip gittiğinde yapacak bir şeyim olmadığı için ben de üst kata çıktım, o önce benim kaldığım ama ona ait olan odaya girerek birkaç parça kıyafet aldı, sonrasında kendi kaldığı odaya yöneldi. Ben de onun odasına girerek katlanmış elbisemi üzerime geçirdim. Dün de aynı kıyafetleri

giydiğimden rahatsız olmuştum. *Keşke yanımda en azından parfüm olsaydı,* diye geçirdim içimden etrafa bakarken. Songur'un yatağının yanındaki komodinin üzerinde abartılı bir parfüm kutusu duruyordu. Siyah kutuyu açarak parfümü kokladım, *başım dönmüştü.* Parfümü yerine bırakırken Songur'un teninde böyle kokmadığını düşünüyordum, koku her türlü baş döndürücüydü ama Songur bu parfüm gibi kokmuyordu.

"Giyindin mi?" diye sordu kapının önünden.

Çantamı ve telefonumu kaparak odanın kapısını açtım çünkü bir an önce bu evden çıkıp gitmek istiyordum. *Sanki kaldığım her saniye benim aleyhime işliyordu, her yerde ondan bir parça vardı.* Kapıyı itirerek karanlık koridora girdim, yağmurun şiddeti hâlâ azalmamıştı. Bu yüzden dün geceki ayakkabı tercihim için kendimi kutlamak istiyordum.

Merdivenden aşağı indiğimde Songur dış kapının önünde bekliyordu. Altında siyah bir pantolon vardı, üzerinde ise göğsünü saran dar, beyaz bir gömlek. Onu izlediğim birkaç saniye boyunca yerimden kıpırdamadım ama elindeki telefon ile ilgilendiğinden beni fark etmemişti. Her zaman olduğu gibi değildi, gömleğinin kolları kıvrılmamıştı ya da ilk birkaç düğmesi açılmamıştı. Boynundaki ve ellerindeki dövmeler hariç hepsi gizlenmişti ve siyah bir kravat takmıştı. Elinde bir ceket duruyordu, muhtemelen onu sonra giyecekti. Ona çok yakıştığını düşündüğüm *piercing*'ini çıkarmıştı, aynı şekilde kulağındaki *tragus* küpeleri de yoktu ve hep dağınık olan siyah saçlarını biraz toparlamıştı. Yine de Songur'un saçları en az kendisi kadar hırçındı, bir yolunu bulup alnına dökülmeyi başarıyordu.

Songur Yakut gerçekten her ortama uyum sağlayabiliyordu. Evet, bunu zaten anlamıştım ama asıl sorun bu değildi. Asıl sorun, *nasıl her şekilde nefes kesici görünebildiğiydi.*

"Beğendin mi?" diye sordu alaycı bir sesle. Bakışlarımı fark ettiğinde kendimi toparlayarak merdivenden aşağı indim, birkaç adım sonra karşısındaydım. Gözlerinde alaycı bir ışık parıldıyordu ve dudakları iki yana kıvrılmıştı. "Hayran hayran bakıyorsun. Yalan kabul etmiyoruz o yüzden."

Sırıttım. "Kendini kandır."

"Bak sen," dedi arabanın anahtarını girişten aldığı sırada. Beni gıcık ettiğini düşünüyordu, oysa ben alaycı bir kıvrımla süslenmiş olan dudaklarına baktığım her an, başıboş bir tarlaya üşüşen kargaları andıran rüyamı anımsamamak için büyük bir çaba sarf ettiğimden onun alaycılığına sinir bile olamıyordum. "Yalancılardan hoşlanmam, Valeri."

"Araba seçeneğimiz yok mu ya?" diye sordum konuyu değiştirerek. *Fısıldayan ses tonunu benden uzak tut, Songur Yakut.* "Bu evin altında garaj falan

vardır diye düşünmüştüm ben. Filmlerde öyle olmuyor mu? Bir sürü araba çıkacak falan. Benim şimdi tek araba seçeneğim mi var yani? Sen nasıl zenginsin, Yakut?"

"Neye binmek istersin?" diye sordu. *Neredeyse gülecekti.* Alaycı bir şekilde yana kıvrılan dudaklarının etkisi ile hemen ortaya çıkan gamzelerine bakıtım. Aslında bu güzel manzarayı elde etmek bu kadar basitti, buna rağmen neden dudakları gülmeyi kendisine yasaklamış gibi hep dümdüzdü? Neden yüzündeki ifade ne kadar yumuşarsa yumuşasın koyu yeşil gözlerinin ardındaki o soğuk öfke hep canlıydı?

"Hızlı bir şeye," dedim omuz silkerek.

"Hızı seviyorsun," dedi soru sorar gibi. "Öyle mi?" Kafamı sallayarak onu onayladığımda birkaç saniye yüzüme bakıtı. "Şaşırtıcı."

"Neleri sevdiğimi her gördüğünde şaşırmaya devam edeceksin," diye cevapladım onu.

"Neleri seviyorsun mesela?" diye sordu, kapıyı açmasını beklediğim sırada aşağıya inen merdivene ilerledi, orada çıkış olmalıydı.

Onu takip etmeye başladım. "Dans etmeyi mesela."

"Dans ediyorsun zaten," dedi, zaten dans ettiğimi ona daha önce söylemiştim ama şimdi sevdiğim şeyleri sorduğunda aklıma başka bir şey gelmemişti. "Bunu biliyordum."

"Evet," diye onayladım onu.

"Ne tür dans?" diye sordu aşağıya indiğimiz sırada. Bir iki adımda yanına yetiştim, alt kattaki iki odanın da kapısı kapalıydı. İçlerinden birinde spor aletleri falan olmalıydı, diğerinde ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu ancak çok cam olmadığından bu kat çok daha kasvetli ve karanlıktı.

"*Jazz Funk*," dedim onu takip ederken. "*High Heels. Pool Dance.* Tek bir tür değil. Aslında hepsini yapıyorum. Zaten ders veriyorum, isteğe göre sınıf açtığımız için ne yapılacaksa onu yapıyorum."

Bana döndü, bakışlarından hiçbir şey anlayamadığım birkaç saniye sonrasında gözlerini benden çekti ve hiçbir şey demeden tekrar önüne döndü.

Açılan kapıdan garaja girdik. Garajda bir sürü araba vardı. Gözlerim arabaların üzerinde dolaştı, bindiği arabaların hepsinin neden *Mercedes* olduğunu düşünüyordum. Onu ilk gördüğüm gün motor kullanıyordu ancak bu garajda motor yoktu. Sağa doğru döndüğünde onu takip ettim. Koyu gri bir spor arabaya ilerlediği sırada onu takip etmeye başladım.

"Bunlar ne ya?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Arabalardan bahsediyordum.

Songur'un dudakları alayla yana kıvrıldı ancak bu sefer alaycı değildi, bir şey hatırlamış gibiydi.

"*Oyuncaklarım.*"

"Oyuncak anlayışın epey lüksmüş," dedim alaycı bir sesle.

"Aslında bana kalsa rek bir arabam olurdu," dedi arabayı açtığı sırada. "Ama hepsi babamın hediyesi."

"Baban seni şımartmayı seviyor olmalı," dedim arabaya doğru bir adım attığımda.

Alayla güldü. "Tahmin bile edemezsin."

Bir şey demedim, arabayı açarak sürücü koltuğuna geçtiğinde ben de yolcu koltuğuna oturdum. Songur elindeki otomatik kumanda ile garajın kapısını açtı ve gaza bastığında bu karanlık garajdan çıktık. Araba ormanın içindeki eğri yola saptı, garajın kapısı arkamızdan kapandığında ben Songur Yakut'un nefes kesici profiline baksam da o yolu izliyordu. Gözlerim yara izine değdi, bu sabah bir kez daha tıraş olmuştu ve kirli sakalları da gitmişti. Bu yüzden pürüzsüz görünüyordu.

Orman yolundan çıkarak ana yola saptık, araba ilerlemeye devam ederken ikimiz de konuşmuyorduk. Bazen bakışlarının bana değdiğini hissediyordum, bazen benim bakışlarım da onun yüzüne değiyordu ama hemen sonra yağmur damlalarının vurduğu camı izlemeye başlıyordum.

İkimiz de konuşmuyorduk. Kafamızın içinde büyük savaşlar sürdürüyorduk; yeniliyorduk, belki de yenilgiyi kabulleniyorduk.

Anlamıştım, bu hep böyle olacaktı. İkimizin de kelimeleri silinip gittiğinde aradan, ben sadece onu görmeye çalışmaktan yorgun düşmüş gözlerimle onu izlerken aynı düşünceler zihnimin kıyısına hırçın dalgalar hâlinde vuruyordu.

Songur ile aynı sessizliğin yükünü paylaşıyorduk. İkimiz de birbirimizin düşüncelerini duymuyorduk, maskenin arkasına gizlediğimiz gerçek kimliklerimizi göstermiyorduk.

Songur ile aynı yolun yolcusuyduk.

Ama farklı cehennemlerde yanıyorduk.

"Bugünkü derste Alican beni deli etti," dedi sinirli bir şekilde yanımıza gelen Kayra.

Önüme karton bir kahve bardağı bırakmasaydı dediklerini duymazdım, o kadar soyutlamıştım kendimi bulunduğum kafeden. Eskiden de böyle yapardım, hatta daha sık yapardım. Çünkü yalnız kalmama izin yoktu, etrafımda bitmek bilmeyen bir kalabalık vardı, beni boğduklarını onlara söyleyip

de geri çekilemezdim. Buna en başta babam izin vermezdi. Bulunmayı hiç istemediğim bir ortamdan kaçıp gitmeyi başaramıyordum, ben de zamanla kendimi o ortamdan soyutlamayı öğrenmiştim.

Zaten benim kafamın içi mahşer yeri gibiydi, o kadar çok düşünce vardı ve içerisi o kadar kalabalıktı ki sadece Saka'nın sesini duymaya çalışsam bile diğer sesler silinip giderdi.

Songur, bu oyunda rolünün ne olduğunu rahatça fark etmiş ya da kabullenmişti. Ama ben bir türlü yerimin neresi olduğunu göremiyor, rolümün ne olduğunu kestiremiyordum. Emin olduğum tek şey, zihnimin rolüydü. O, bu oyunda benim düşmanımı oynuyordu.

Songur'dan beni eve bırakmasını istemiştim çünkü o hâlde okula gidemezdim. Eve gidip sıcak bir duş almış ve üzerimi değiştirmiştim. Altıma düz kesim kot; üzerime ise gri, bana en az üç beden büyük gelen balıkçı yaka bir kazak giymiştim. Kazağın üzerine ceket geçiremiyordum, şişme mont giymek için ise hava o kadar soğuk değildi. Bu yüzden üzerime hiçbir şey almamıştım.

Songur'dan haber beklediğim için dersler bitmiş olmasına rağmen oyalanıyordum. Bileğimdeki anneme ait olan gümüş halka ile oynadığım sırada göz ucuyla saate baktım. Saat altıyı geçiyordu, Songur bana mesaj atıp kendisinin gelebileceğini söylemişti ancak bir saattir mesaj atmıyordu.

Dersten sonra Umay ile beraber kafeye geçmiştik. Peşimizden Alper ve bizim sınıftaki Nesrin gelmişti, şimdi ise sinirden köpürmüş olan Kayra aramıza katılmıştı. Nesrin benim hemen yanımda oturuyor, Umay ile koyu bir sohbet çeviriyordu. Alper tam karşımda, dudaklarının arasındaki soğuk kahvenin pipetini çiğneyerek karşı masadaki kızları kesiyordu. Ona artık kimse aldırış etmiyordu. Kayra da benim hemen karşıma, Umay ile Alper'in arasına geçmişti.

"Merhaba."

Duyduğum ince bir kız sesi ile düşüncelerimden sıyrıldım. Oturduğumuz masanın önünde, hemen benim yanımda durduğunu masaya devrilen cılız gölgeden anladım. Kafamı sesin ve gölgenin sahibine bakmak için kaldırdığımda kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

Alessa'nın bizim masamızda ne işi vardı?

"Cadılar Bayramı partisi veriyoruz bu hafta sonu," dediğinde ona *ciddi misin* dercesine baktım. "Katılmak ister misiniz?"

"Veriyoruz?" diye sordu Umay. *Dedikoduyu asla kaçırmazdı.*

Alessa siyah saçlarını kulağının arkasına doğru itti. Siyah bir etek ile kısa bir *body* giymişti, üzerinde deri ceket vardı. Fiziği çok güzeldi. Gözlerine, özendiği açıkça belli olan koyu tonlarda bir makyaj yapmıştı. Alessa'nın

gözleri neredeyse sarı diyebileceğim kadar açık bal rengindeydi. Bu kadar koyu tonlarda makyaj yapıldığında daha tehlikeli görünüyordu.

Bu kız dün gece Songur ile konuşmaya çalıştı.

Kaşlarım çatıldı. Şimdi de benim içinde bulunduğum grubu, bu zamana kadar hiçbir alakası olmamasına rağmen partiye çağırıyordu.

"Ateş, Oktay, ben," dediğinde gözlerimi tekrar ona çevirdim. Oktay kimdi? "Güzel bir mekân ayarladık. Bence kaçırmayın, efsane bir parti olacak. Merak etmeyin, Ateş'in İş partilerinden olmayacak. Bu sefer tüm kontrol bende."

"Ateş ile barıştınız mı?" diye sordu Umay. *Bazen Umay'ın bir sus tuşu olmasını diliyordum.* Böylece o saçmalamadan önce benim onu susturacak imkânım olurdu, o tuşa durmadan basardım çünkü Umay hep insanların özel hayatına burnunu sokuyordu.

"Barışmak mı?" diye sordu Alessa gülmeye başladığında. "Yok, daha neler! Ben o piç kurusu ile barışır mıyım sence? Arkadaşız sadece. İkimiz de yolumuza bakıyoruz."

"Ya..." dedi Umay sanki geçen gün Ateş'in onu aldattığını bana söyleyen o değilmiş gibi sahte bir merakla. Kahvemden büyük bir yudum aldığımda ona gözlerimi kısarak baktım. "Neden ayrıldınız ki siz ya? Anlayamadım valla, çok güzeldiniz hâlbuki."

"Kuzenimle aldattı beni," dedi Alessa birden.

Ortama birden ölüm sessizliği çöktü, az kalsın kahvemi masaya püskürtüyordum.

Umay bile ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bakıyordu. Kafamı ona çevirdiğimde dudaklarımda sinir bozucu bir kıvrım oluşmuştu. Dudaklarım aralanmasa bile yüz ifademden ona ne demek istediğimi anlıyordu şu an. *Gördün mü, Umaycığım? Her şeyi öğrenmeye çalışmak bazı durumlarda dilimizi düğümler.* Gözlerini benden çekti, saçlarını kulağının arkasına atarak Alessa'ya döndü tekrar.

"Ya neyse," dedi Alessa onun yüz ifadesini fark ettiğinde. "Umurumda değil zaten, dalga geçiyorum artık. Bu aralar yoluma bakıyorum hem ben de."

"Çok iyi yapıyorsun," dedi Umay kafasını sallayarak. Yüz ifadesi, *aldım başıma belayı* diyordu âdeta.

"Sana bizim Ozan'ı ayarlayayım?" diye sordu Alper ortamı gevşetmek amacıyla araya girdiğinde, elindeki soğuk kahvenin piperini ısırmaya devam ediyordu. "Ya da Alessa, Ozan'ı boş ver ya sen." Masaya doğru eğildiğinde, Alper'in bizi bir kere daha utandıracağından emin olduğumuzu belli eden bir bakışma yaşadık Umay ile beraber. "Sana beni ayarlayalım?"

"Çok tatlısın, Alper ama biraz yavaş olmak her zaman iyidir," dedi Alessa alaycı bir sesle. "Partiye geleceksiniz, değil mi? Gerçekten efsane bir parti olacak. Kaçırmayın bence, özel çünkü. Zaten biz bizeyiz, çok az kişiyi davet ettik, her şeyin bokunu çıkarabiliriz."

"Gelmez miyiz!" diye cevapladı Alper. *Dur artık, Alper ya.* "Geliriz tabii. Sen mekânın adresini atarsın. Anında oradayım."

Alessa, "Süper o zaman!" dedi ellerini birbirine çarptığında. "Yalnız haberiniz olsun, kostüm giymek zorundasınız. Almıyoruz başka türlü. Mırın kırın etmek yok."

"Sen ne olacaksın?" diye sordu Alper, hâlâ aynı pipeti çiğniyor ve sarıya dönük saçlarını karıştırıyordu. "Uyumlu giyinelim mi? Seksi bir hemşire olmaya ne dersin mesela? Ben de senin doktorun olurum. Ya da seksi bir vampir ol, bütün gece benim kanımı içebilirsin."

"Alper, bir sus amına koyayım!" dedi Kayra kafasını kaldırdığında, artık o da utanıyormuş gibiydi.

"Ne var, ağabey?" diye sordu Alper. "Fikir sunuyorum ben sadece. Seksi bir cadı da olabilirsin, Alessa. Ben de üstüne bindiğin, seni uçuran süpürgen olabilirim. Beraber göğe yükseliriz."

"İyice iğrençleştin ama şu an," dedi Umay suratını buruşturarak, aynı tepkiyi ben de vermiştim içten içe.

"Numaranı vereyim sana ben, Umay," dedi Alessa, suratında hâlâ nazik bir gülümseme vardı. "Adresi yarın akşam atacağım. Mekânı söylemek istemiyoruz herkese, yayılmasın."

"Tamamdır," dedi Umay kafasını salladığında.

Alessa'nın dünden sonra birden yanımıza gelmesi tesadüf olabilir miydi? Nedense öyle olduğunu sanmıyordum. Belki de beni Songur'un yanında görmüştü. Ama Ateş ile hâlâ görüşmeye devam ediyorlarsa bu durumda ben kendimi açık etmiş olmayacak mıydım?

Songur Yakut ya benimle oyun oynuyordu ya da ne yaptığından haberdar değildi.

Alessa bize veda ederek yanımızdan uzaklaştı. Ben de oturduğum masadan kalktım, yeni bir kahve almak için sıraya ilerledim. Bu davetten Songur'a bahsetmem gerekiyor muydu? Neticesinde kızın birden benim bulunduğum grubu, hiç tanımadığı insanları özel bir partiye davet etmesi şüphelenmeyeceğim bir durum değildi kesinlikle.

Ama kafenin içindeki herkesi teker teker davet ediyordu. Gözlerimle görüyordum.

Gergin bir şekilde kahvemi aldım ve tekrar masaya döndüm, kaşlarım çatılmıştı elimde olmadan. "Gidecek misiniz gerçekten buna?" diye sordum kahveden bir yudum aldığımda. Alessa, arkadaşları ile oturduğu masaya geçmişti çoktan. Parmaklarımı çıtlatarak masanın üzerinde duran telefonunu elime aldım.

"Evet, tabii ki," diye atladı Alper lafıma. Hâlâ pipetle oynuyordu.

"Sana sormadım, yavşak Alper," dedim alaycı bir sesle. "Ayrıca şu pipeti çiğnemeyi de bırak, çiğnenecek bir pipet bırakmadın ortada."

"Ya ben anladım şu an seni..." dedi, biraz öne eğildiğinde anlamayan bakışlarla ona baktım. Neyi anlamıştı? "Kıskandın sen benim Alessa'ya olan ilgimi görünce. Ee, Valericiğim, benim ilgim sadece Alessa'ya yönelik değil ki... Güzel olan tüm kızlara yönelik. O yüzden kıskanıp meraklanmana gerek yok."

"Ay, sağ ol gerçekten Alper ya," dedim alaycı bir sesle. "Ben de kara kara düşünüyordum başka bir kızı beğendin diye. Gece uyku girmeyecekti gözüme, sağ ol açıklaman için."

Alper kafasını salladı. "Ne demek, her zaman."

"Gideriz biz ya," dedi Umay da Kayra'ya döndüğünde. "Gideriz, değil mi? Gidersen giderim."

Kayra, Umay'ın ondan hoşlandığını hâlâ nasıl anlamamıştı? İnanılır gibi değildi doğrusu.

"Gideriz ya," dedi Kayra kafasını salladığında. "Bu aralar benim programda bir yoğunluk yok zaten. Takılırız yani." Sonra bana döndü. "Neden öyle dedin? Gitmek istemiyor musun sen yoksa?"

"Yo..." dedim kafamı sallayarak. "Bilmiyorum ki. Karar vermedim daha. Yarın konuşuruz."

Eğer Songur gitmemiz gerektiğini söylerse her şekilde gidilecekti nasıl olsa. O yüzden şimdi gitmeyeceğimi söylemem saçma olurdu. Evet, kafamda ölçüp biçtikten sonra en mantıklısının Songur'a söylemek olduğuna karar vermiştim. Hem benim önemsiz gördüğüm şeyler onun için önemli olabilirdi ve ben, onun gibi bir adamın güvenini kazanmam üzerine bir oyun oynarken böyle basit hatalar yüzünden kaybedemezdim.

Kendine bile güvenmeyen bir adamın güvenini nasıl kazanırsınız?

Bu sorunun cevabı, zihnimin içindeki hiçbir köşeye saklanmamıştı. Çünkü ben, babam yüzünden inancım kırıldığından beri kendime bile güvenmiyordum ve bunu düzeltmemi sağlayabilecek bir insanla tanışmamıştım. Zaten bu durumun düzelmesini de istemiyordum. Böyle iyiydi. Korunaklı bir şatonun arkasındaymışım gibi hissettiriyordu, dışarı çıkmıyordum ve içeri

giren yoktu. Eğer birine güvenirsem yine dışarı çıkmazdım ama birileri içeri girebilirdi. Ve bunun sonu, efsaneye göre Kız Kulesi'ne hapsolmuş Bizans kralının kızına gönderilen yılanlar gibi bitebilirdi.

Bir kapının arkasında karanlığı izlenmek, güvence getirmezdi her zaman. Çünkü o kapıyı bir gün açacak ve arkana yaslanıp uzun zaman sonra gördüğün ışığın keyfini çıkaracaksındır. Ama uzun zamandır yuttuğun tek şey karanlıktı ve şimdi aydınlığın gözlerini kör edeceğini bilmiyorsundur. Bu yüzden içeri sızan kötülüğü de görmeyecek ve bilmeyeceksin, belki de ininden içeri sızana kadar fark etmeyeceksindir.

Benim için tekrar birine güvenmek, böyle korkunç bir şeydi işte.

Bir mesaj bildirimi ile titreyen telefonumu elime aldım, mesaj Songur'dandı.

Kralım: *Hâlâ o kafede misin? Birini gönderdim.*

Kralım: *Geçen Kaner'i görmek için geldiğin ev var ya, oraya götürecek seni. Orada bekle beni.*

Kaşlarım çatıldı. Hem kendisinin geleceğini söyleyip gelmiyor hem geç kalıyor hem de emir veriyordu. Üstelik ne yapacağımız konusunda en ufak bir fikrim yoktu çünkü biz beraber bir yola çıkmış olsak da Songur sadece beni peşinden sürüklüyordu. Birden sinirlendim. Parmaklarım hızla klavyede dolaşmaya başladı.

Valeri: *Sen neredesin?*

Kralım: *İşim bitmedi. Yemekteyim.*

Valeri: *Ne yemeği ya?*

Kralım: *Anlaşmayı kutlamak için yemeğe çıktık. Kalkamadım bir türlü, biraz daha sürecek gibi.*

Valeri: *Oh, harika ya! Ben burada onun keyfini bekleyeyim, bir saattir ne yapacağımızı bilmememe rağmen oyalanayım, kralımız da orada burada kutlama yapsın.*

Kralım: *Saka, sen iyi misin şu an? Sanki pavyondayım dedim. İsteğim dışında gerçekleşen bir durum.*

Valeri: *Ne pavyonu, Songur?*

Kralım: *İşte, ben de onu diyorum, ne pavyonu?*

Valeri: *Ne yapacağımızı hiç anlamadım. Bir kere de bana bir şeyi anlat. Sıkıldım artık bu durumdan. Beni bir oraya bir buraya sürükleyemezsin, son anda bir şeylerden haberdar edemezsin her seferinde. Beraber bir şey yapıyorsak beni de haberdar etmen gerekiyor, altını çiziyorum, son saniyelerde söylemen buna dâhil değil.*

Kralım: Şu an gerçekten konuşabilecek durumda değilim, zar zor yazıyorum. Hem mesajla konuşulacak şeyler değil bunlar, bu şekilde gereksiz yere uzar. Yüz yüze konuşuruz bunları.

Görüldü attım. Sinir olmuştum, bir saattir telefonu eline alamayacak kadar neyin meşguliyetiydi bu? Ne yaptığı ile ilgilenmiyordum, işi olması normaldi ancak bana her şeyi son anda haber vermesi gerçekten sinir bozucuydu. Özellikle benim gibi kontrolü elinde tutmak isteyen birisi için tüm hayatının son dakikalar üzerine kurulması hiç kolay değildi.

Elimdeki telefon tekrar titredi. Cevap vermemiştim ama o bir mesaj daha atmıştı.

***Kralım:** Tamam mı, yavrum?*

Değil ama tamam olsun madem.

***Valeri:** Kim gelecek? Nereden tanıyacağız birbirimizi acaba?*

***Kralım:** Çık sen dışarı. Sonay da arabada olacak.*

***Valeri:** Tamam.*

Sonay ne alakaydı? Gerçi o eve gideceksek onun da olması mantıklıydı çünkü Sonay o evde kalıyordu. Kaner, Sonay ve Doren demişti Songur bana. Sonay aslında bir Yılan değil de Karga olmasına rağmen burada bahsi geçen kişiler de bu sırra ortak olduğundan Sonay onlarla beraber rahatça takılabiliyordu. Tabii, kapalı kapılar ardındayken.

"Benim gitmem gerek," dedim ortaya doğru. "Görüşürüz yarın, haberleşiriz."

"Görüşürüz, bebek," dedi Umay.

Ardından diğerleri ile de vedalaşmıştık, çantamı omzuma asarak kafenin kapısına doğru ilerledim. Dışarıda şiddetli bir yağmur vardı, bu yüzden kapüşonum olmadığına pişman olmuştum. Hep aynısı oluyordu. Homurdanarak telefonu elime aldım, bankadan gelen mesaja baktığım sırada kafenin kapısının açıldığını duydum ama yandan geçip dışarı çıkamadım çünkü iri bir beden, omzuma çarparak beni geriye savurmuştu.

"Pardon," dedim kafamı kaldırdığımda, ben önüme değil de telefona baktığımdan ben çarpmış oluyordum sonuçta.

Kafamı kaldırarak bana çarpan bedenin sahibine baktım. *Ateş.* Üzerindeki koyu mavi kot ceketinin altına geçirdiği kapüşonlu, siyah olan saçlarını örtüyordu. Dışarıdan gelmiş olmalıydı ki sırılsıklam olmuştu. Önce sert bir ifadeyle suratıma baksa da sonradan beni hatırlamış gibi yüzündeki ifade gevşedi, siyah gözleri kısıldı. Dudaklarında anlam veremediğim bir kıvrım oluştuğunda sol eli ile kafasındaki kapüşonluyu geri itti̇rdi ve saçlarını karıştırarak yüzüme baktı.

"Sorun değil," dedi. "Asıl ben çarptım sana, kusura bakma." Bir şey demediğimde o devam etti. "Dalgınsın sanırım."

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak. Normalde arkamı dönüp giderdim ama onunla konuşmak zorundaydım. Kaba davranamıyordum. "Telefona bakıyordum."

"Partiye neden gelmedin?" diye sordu kafasını yana eğdiğinde. "Gelirsin diye beklemiştim."

"Geldim," dedim kaşlarımı çatarak. Şu an bu çocuğun amacı neydi? "O nereden çıktı?"

"Ha yani partiye gelip benim yanıma gelmedin," dedi alaycı bir sesle.

"Senin yanına neden geleyim?" diye sordum, bu kez sinir olduğumu gizleme ihtiyacı bile hissetmemiştim. "Böyle bir şeyin gerçekleşecek olma ihtimalini sana düşündüren tam olarak ne oldu?"

Kaşları havalandı ancak yüzündeki alaycı ifade bozulmadı. Songur burada olsa, bu lafa rağmen hâlâ alaycı bir şekilde bana baktığını görse kesinlikle hep söylediği o kelimeyi söylerdi: *Yavşak.*

"Seni hiç görmedim," dedi kapıdan geçen insanlara engel olmamak amacıyla bana doğru yaklaşırken. "Görsem zaten ben gelirdim. Üst kata sonradan çıktım, partiden erken mi ayrıldın?"

Alessa ve Umay'ın bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum ve bu gerilmeme neden oluyordu ama istesem de öylece çıkıp gidemezdim. Çocuk benimle konuşuyorken bu fırsatı elimle itemezdim.

"Üst kat?" diye sordum kafam karışmış gibi. Bu neden alt katta olduğunu söylemesi için bir fırsat olabilirdi. Ne olduğu önemli değildi, ağzından bir şekilde laf alsam yetecekti. "Alt kat da mı vardı?" Kafasını salladı. "Neden oradaydın ki?"

"Bir dahakine gelirsen öğrenirsin," dedi, dudakları yine alayla yana kıvrıldığında tek düşündüğüm şey ona ne kadar sinir olduğumdu. Yine de ifadesiz olmak için çabaladım. "Yarınki partiye geliyor musun?"

"Senin yanına gelmeyeceğim, şunu anla bence," dedim alaycı bir sesle. "Şimdi gitmem gerek. Görüşürüz."

"Görüşürüz, Valeri," dedi yanımdan geçtiği sırada. "Görüşeceğiz de."

Ona gözlerimi devirdim ama bunu görmedi. Nedenini bilmiyordum ancak ona sinir oluyordum, kendini beğenmiş ve ukala tavırları bir insanın gözümde itici görünmesi için yeterliydi. *Ama bu Songur Yakut için geçerli değildi.* Yağmur yüzünden ıslanan çarpık kaldırım taşlarına bastığım an saçlarım ıslanmaya başladı ama önemsemedim. Aslında Ateş'e yapmak zorunda

olduğum şey hiç hoşuma gitmiyordu, kendimi bu yüzden suçlu hissediyordum hatta.

Çünkü konu zorunda bırakıldıklarını olduğunda bile tüm yükü kendi omuzlarıma yüklemeyi seviyordum, kendi cehennemimin tanrısını da şeytanını da ben oynuyordum.

Hızlı adımlarla arabaların yanaştığı kaldırım kenarına geçtim. Eğer çok fazla ıslanırsam Songur'a patlayacaktım, ona zaten çok sinirlenmiştim. Bu gece sonunda gereken konuşmayı yapmam ve gerçekten onun yanında olmama neden olan şeylerden bahsetmem gerekiyordu. Hedeften sapmaya başladığımı hissediyordum.

Bir insana kafanın içini doldurması için bir kuyu açacak gücü verirsen eğer, onun hakkında ettiğin tüm yeminler toprağın dibine girer.

Bana olan buydu.

Çözebilseydim onu, oturtabilseydim kafamdaki kopuk tren raylarının içine ya da anlayabilseydim hiçbir şey şimdi olduğu gibi zor olmayacaktı. Ama bunları yapamıyordum işte. Sorun da tam olarak burada başlıyordu, bu zamana kadar önüme çıkan tüm engelleri o kadar kolayca atlatmıştım ki şimdi önümde büyüyen bu engele baktığım her an biraz da ben büyütüyordum onu.

Songur Yakut benim için hem her şeydi hem de hiçbir şeydi. Ve bununla baş etmek çok zordu.

Düşüncelerimden sıyrılmama neden olan şey, hemen önümde duran siyah *BMW* oldu. Arabanın camları filmli olduğu için içeride kimin olduğunu göremiyordum ancak öndeki yolcu koltuğunun camı açıldığında, gözlerim Sonay'ın koyu mavi gözlerini yakaladı ve anında arka kapıyı açarak arabaya bindim.

"Merhaba," dedi Sonay bana hafifçe döndüğünde, sesi alaycıydı. Siyah saçları ıslaktı, o da yağmurda kalmış olmalıydı. Arabayı kullanan çocuğa döneceğim sırada, "Ne haber, *yenge*?" diye sordu pat diye.

"Ne?" diye sordum şaşkın şaşkın ona baktığımda. *Ne yengesi be?* "Ne saçmalıyorsun, Sonay?"

"Sonay, amına koyayım, sen de herkese yenge diyorsun lan," dedi arabayı kullanan çocuk.

Arabadaki ışığı açtığında hafifçe arkasını dönerek bana baktı, araba birden aydınlandığında ben de ilk kez gördüğüm çocuğa baktım. Açık kahverengi saçları neredeyse sarıya dönüktü, hafif uzundu. Bal rengi gözleri arabanın ışığı yüzünden öne çıkmışlardı.

"Ulan Seteye..." dedi birden. "Ulan Seteye... Piç, yine dört ayak üstüne düşmüş." Sonay birden kahkaha atmaya başladı. "Yengemiz de güzelmiş yani."

Sonay daha sesli gülmeye başladı, ben ise ne olup bittiğini anlayamıyordum. Sonay'ı tanıyordum ama diğer çocuğu hayatımda ilk kez görüyordum ve buna rağmen, onlar sanki çok önceden tanışıyormuşuz gibi davranıyorlardı.

Çocuk ona garip garip baktığımı fark edince güldü. "Doren ben," dedi önüne döndüğü sırada. "Tanıştığıma memnun oldum."

Doren'in ismini çok duymuştum. Kaşlarım havalandığında ona bakmaya devam ettim ancak o önüne dönmüştü bile. Elini direksiyonun üzerine koyduğunda üzerindeki tişörtün açıkta bıraktığı dövmeler gözlerimin önüne serildi. Tıpkı beklediğim gibi, sağ kolunun üzerinde Songur'un yılan dövmesinin boyutu ile yarışabilecek kadar büyük bir yılan dövmesi vardı. Ancak onun yılanı çift başlı değildi, kıvrımları daha kalındı ve ağzı, elinin üzerine doğru uzanıyordu.

"İsmini çok duydum," dedim. Birçok kez. Hem fotoğrafını da görmüştüm, yüzü belli olmuyordu ama Kaner, Sonay ve Songur'un olduğu fotoğraftaki dördüncü kişiydi o. Fötr şapkalı çocuktu. "Ben de tanıştığıma memnun oldum, sanırım."

"Oğlum," dedi Sonay gülüşlerinin arasında. Aklına bir şey gelmiş gibiydi. "Valeri beni buldu, Songur ile konuşmam lazım falan dedi, tamam mı?"

"Eee, kanka?" diye sordu Doren.

"Ben de diyorum ki amına koyayım kıza, yok işte Songur kimseyle konuşmaz falan filan..." Doren güldü, ben hâlâ şaşkın bir şekilde onu izliyordum. Anlamadığım şeyler oluyordu şu an. "Lan yeminle dediğim laftan utandım ya! Herif kızı bir tuttu, bir daha da bırakmadı."

Doren bir kahkaha patlattığında şaşkınlığım arttı.

"Seteye," dedi tekrardan Doren. "*Ben kimseye bakmam; ben seçilmem, seçerim.*" Sonay dizlerini yumruklayarak gülüyordu artık. "Yine Seteye," dedi Doren. "Esmer ve mavi gözlü kız mı? Uf, saldır amına koyayım, yürüt oğlum gemileri!"

"Ağabey," dedi Sonay ellerini birbirine vurduğunda gülüşleri arasından. "Deniz yok, ağabey!"

"Karadan yürüt, amına koyayım!" dedi Doren aynı şevkle. "Yürüt, yeter!"

Onları anlamıyordum ama bu kadar komik olacaklarını asla hayal etmezdim. Şaşkınlığım hâlâ geçmemişti, özellikle Doren'in bu işlerin içinden

biri olduğunu söylüyorlardı ve şimdi adam kahkaha atmaktan nefes alamaz bir hâlde karşımdaydı.

"Lan, Doren," dedi Sonay birden. "Bizim Esra ile birti bu arada."

"Oğlum, başlamış mıydı ki?" diye sordu Doren arabayı çalıştırdığında. "Sen, memesi büyük olan..." Birden arkasını döndü. "Yengenin yanında konuşmayayım şimdi ama sen anladın. Pardon, yenge."

Suratımı buruşturdum. "İğrençleşmeyin ya."

"Pardon, yenge," dedi Sonay.

"Yenge deme, Sonay," dedim bıkkın bir sesle.

"Tamam, yenge."

"Sen kendi takıldığın adama baktın mı acaba?" diye sordu Doren dikiz aynasından bana bakarken. Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Bize iğrençleşmeyin diyorsun ama."

"Songur ile takılmıyoruz biz," dedim üstüne basa basa. "Yenge deyip durmayın ayrıca ya! Saçmalıyorsunuz."

"Tabii ya, tabii," dedi Doren kafasını salladığında. "Sen gel, kafam çarp duvara, sonra kafasına balyozla vurulan çizgi film karakteri gibi kafamda yıldızlar dönsün... Sonra bayılayım Songur'un göğsüne doğru. Şans işte, dudağım da tişörtünün yakası ile dudaklarına çarpsın, rujum iyice bulaşsın." Sonay gülmeye başladığında donakalmıştım. *Yuh ya!* "Yoksa ne öpüşmesi ya?"

"Sen sapıksın kardo, yemin ederim sana," dedi Sonay kafasını salladığında. "X-Ray cihazı senin kadar röntgen çekmiyor, samimi söylüyorum."

"Dedi *Tinder* kullanan adam," dedi Doren.

"Mal mısın oğlum, senin de var," dedi Sonay savunmaya geçerek. "Hatta sen Songur'a sahte hesap açmaya bile çalıştın lan!"

"Hiç hatırlamıyorum ama yalanlamak gibi bir düşüncem de yok," dedi Doren net bir sesle. "Yapmışımdır. Tam benim yapacağım bir şey çünkü."

"Sen bu gece bizimle gelecek misin?" diye sordu Doren, Sonay'a. O sırada elimdeki telefonum gelen bildirim ile titredi.

Kralım: *Geldi mi o salaklar?*

Hızlıca cevap yazdım.

Valeri: *Geldiler. Sen ne zaman geleceksin?*

Cevap gelmedi.

"Neredeymiş o?" diye sordu Doren kafasını uzattığında. Onunla konuştuğumu nasıl anlamışın? "Ne zaman gelecek?"

"Kutlamadaymış," dedim omuz silkerek. "Bilmiyorum."

"Onun kutlamaları da..." dedi Sonay imalı bir sesle. "Biraz sıkıntılı olabilir. Değil mi, Doren? Sıkıntı..."

"Sıkıntı, sıkıntı..." dedi Doren kafasını sallayarak. "Ben olsam kontrol ederdim yani, ortalık olmuş kurt sofrası..."

"Of, siz yine ne saçmalıyorsunuz?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Ama bir mesaj daha yazmıştım.

Valeri: Neredesin ya?

Birkaç dakika sonra mesaj geldi.

Kralım: Özledin mi yoksa?

Valeri: Lafı evirip çevirmekte gerçekten iyisin.

Kralım: Çıkacağım az sonra.

Valeri: İyi.

Yol boyunca Doren ve Sonay konuşmaya devam etti, benim susmamdan on dakika sonra geçen gün geldiğim evin önündeydik. Bahçedeki köpek kulübesi hâlâ oradaydı ama Zift burada değildi, Songur'un evindeydi. Doren arabayı park ettiğinde Sonay ile aynı anda arabadan indik ve merdiveni çıkarak ahşap dış kapıya ilerledik.

Bu adamları tanımıyordum ama Songur'un arkadaşları olduğu için onların yanında dururken rahatsız hissetmiyordum, belki de şu an koşup kaçmam gerekirdi çünkü bana güven veren, hiç tanımadığım bir adamdı. Songur'du.

"Kaner evde miydi?" diye sordu Doren.

"Çıkmıştı en son," dedi Sonay elini kot ceketinin cebine atarak anahtarı çıkardığında.

Anahtarı kilit yuvasına takarak döndürdü, kapı açıldığında kapıyı ittirdi. Sonra benim geçmem için işaret verdi. İçeriye girdim, hemen ardımdan Doren girmişti ve en son da Sonay. Sonay kapıyı kapattığında geçen sefer geldiğim için ezbere bildiğim salona doğru adım attım.

"Oğlum, ben açım lan," dedi Doren. "Bir şeyler yapsana."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Sonay. Sonra bana dönmüştü. "Sen aç mısın, Valeri? Ona göre yapacağım, yoksa buna yapmam hayatta."

"Açım," dedim. Değildim ama Doren'e yemek yapsın diye öyle demiştim.

Doren bunu anladı. Sonay yanımızdan geçip gittiğinde, "Seni çok fena tuttum bak," dedi.

Mutfağa doğru ilerlemeye başladığımda beni takip ettiler, ışığı açmadan kapıdan içeri girdiğim sırada karanlığın içinden bir beden buzdolabını açtı, ışığı yüzüne o kadar ani yansımıştı ki bir an çığlık atacağımı sanmıştım. Işığı açtığımda görüş açıma giren beden, bu sefer korkmama değil de şaşırmama neden olmuştu.

"Anka?" diye sordum şaşkın bir sesle.

"Valeri?" diye sordu o da en az benimki kadar şaşkın bir sesle.

Anka'nın burada ne işi vardı?

"Anka?" diye sordu Doren de buzdolabına doğru ilerlerken.

"Doren?" diye sordu Anka da ona garip garip bakarken.

"Anka?" dedi Sonay. O şaşkın görünmüyordu.

"Sonay?" dedi Anka da.

"Doren?" dedi bu sefer Sonay.

"Sonay?" dedi Doren.

"Valeri?" dedi Sonay bana döndüğünde.

"Son..." Son anda duraksadım. "Ne yapıyorsunuz be?" Anka'ya döndüm. "Sen neden buradasın ya?"

"Asıl sen neden buradasın, kızım?" diye sordu Anka. Hâlâ çok şaşkındı, far görmüş tavşan gibi bakıyordu. "Sonay ve Doren ile sen ne alaka be?"

İnan ki senin şaşırman çok daha doğal, diye geçirdim içimden. *Ben de kendime aynı tepkiyi veriyorum çünkü. Alakayı çözemedim.*

Cevap vermeme fırsat kalmadan Doren, "Kaner nerede?" diye sordu.

Anka sudan bir yudum aldığında, "İçeride," dedi omuz silkerek.

Sonra bana dönmüştü, şu an hedefinde sadece ben vardım. Neden burada olduğumu anlamamıştı ve Anka bir şeyi anlamadığında durmadan onun üzerine giderdi. Zaten Songur olayında kafasında bir sürü soru işareti vardı, şimdi o soru işaretleri katlanarak artmıştı.

Sonay gerilmiş gibi kafasını salladı. "Neler dönüyor burada?"

"Sana ne?"

"Tekrar mı yakınlaşmaya başladınız?" diye sordu Sonay bu sefer ısrarla.

Anka ona sadece gözlerini devirdi. Mutfağa kaos hâkimdi ve kapıdan içeriye girmek üzere olan Kaner'in sesi yükseldiğinde her şeyin daha da karmaşık bir hâl alacağından emin olmuşrum.

"Güzelim?" dedi Kaner, biz kenarda olduğumuzdan bizi henüz fark etmemişti.

Sonay birden kafasını uzattı, öyle bir anda uzatmıştı ki Kaner tam kapıdan içeri girmek üzereydi. Dudaklarının birbirine çarpacağını düşündüğüm an Kaner şok içinde geriledi. "Efendim, bebeğim?"

"Ne oluyor lan?"

"Merhabalar, amına koyayım," dedi Doren de kafasını uzattığında. "Kim kimi düdüklüyor, gram umurumda değil gerçekten, biri acilen şuraya makarna suyu atabilir mi? Makarna yapalım bari. Midem kendini sindirmeye başladı."

Sonay gerçekten çocuk gibiydi, Doren onun gibi değildi. Bu hareketlerinden bile belliydi ama Sonay ile çok yakın gibilerdi, bu yüzden ona uyum sağlıyordu.

"Lan oğlum, ne oluyor?" diye sordu Kaner. Hâlâ çok şaşkındı. Anka'ya baktığında Anka, *ben de bir şey anlamadım* dercesine omuz silkti. O şaşkınlığı atlatsa da bir şey anlamamıştı.

"Lan bu ne hâl?" diye sordu birden Sonay. "Yengem seni böyle görmek zorunda mı, oğlum? Sen Songur'un dayağını hiç yemedin galiba."

Kaner'e o an ilk kez baktım, altında bir eşofman vardı ve üstü çıplaktı. Göğsünde birkaç dövme vardı, çok büyük olduklarından ilgi çekiyorlardı.

Sonay bana döndü. "Kaner bugün bir hayır kurumunda çalışmaya başladı da," dedi. Ona anlamsız anlamsız baktım. "Yırtıcı hayvanlara bakıcılık yapıyor..." Göğsündeki derin tırnak izlerini gösterdi. "Gördün mü çocuğun kira parasını çıkarmak için uğradığı saldırıyı?"

Anka pet şişeyi Sonay'ın kafasına fırlattı. "Konunun benimle hiçbir alakası yok!"

"Alakası olduğu zamanlara say, Ankacığım..."

Kaner hâlâ şaşkın olduğundan olanları geç kavrıyordu. Sonay'ı basit bir hamle ile yıktırdı ama aralarındaki cüsse farkı çok fazlaydı, Sonay hemen uçmuştu.

"Mal mal konuşma ya!" dedi yanından geçip gittiğinde. "Ne boş adamsın, Sonay!"

"Siz kavgalı değil miydiniz en son, oğlum?" diye sordu Sonay.

"Kavgalıyız," dedi Anka kafasını onaylarcasına salladığında. "Konuşmaya geldim."

"Bak sen," dedi Kaner gülerek. Kolunu Anka'nın beline sararak onu kendine doğru çekip yanağını öptü. Olanları şaşkınlıkla izliyordum. "Hâlâ mı?"

"Hâlâ," dedi Anka kafasını salladığında.

"Neden peki?" diye sordu Kaner, belini tırmayı bırakmamıştı.

"Çünkü sana Eran'ın peşini bırakmanı söylüyorum," dedi Anka. Kaner'in yüz hatları anında gerildi, biraz uzaklaşsa da elini Anka'nın belinden çekmemişti. Ne oluyordu? "Bunu senin için söylüyorum, tamam mı?" diye devam etti Anka. "Sıktığımın çocuğu umurumda değil, bunu biliyorsun. Ama o çocuk deli. Seninle uğraşacak. Biliyorum çünkü kendisi söylüyor."

Anka, önemli bir konu olduğunu bilmeme rağmen burada ulu orta konuşuyorsa Doren ve Sonay da zaten bunları biliyor olmalıydı. Zaten benden çekinmezdi.

"Anlamıyor musun, Kaner?" diye sordu Anka. "Sizin aranızın bozulması için Dolkan yaptı bunların hepsini, ona istediğini mi vereceksin?" Kafasını iki yana salladı. "Hayır, Kaner. Bunu yapmana izin vermem. Hem Eran seni yaralayacak hem de düşmanlar. Ayrıca o kızdan da uzak durmanı söyledim, sinirlerimi bozmaya başlıyorsun. Oyunun umurumda değil, kızı kullanma."

Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Orospu çocuğu Eran!" dedi Doren kafasını iki yana sallayarak.

"Bu konu yüzünden böyle yapmaya devam edeceksen sen bilirsin," dedi Kaner geri çekildiğinde. Birden sinirlenmişti. "Eran piçi, amına koyduğumun piçi öldü gösterdi kendini lan! İyi misin sen? Sıkacaktım onun yüzünden kafama ben, amına koyayım, sıkacaktım! Hiç olmayan kardeşimin arkasından ağlayıp durdum kaç ay boyunca! Onun hayatını sikmezsem bana da Kaner demesinler bu saatten sonra. Çok umursuyorsan siktir git onun yanına sen de! Hâlâ anlamadın mı? Eski Kaner yok artık."

"Çocuğu olacak," dedi Anka birden. Sadece Sonay şaşırmamıştı.

Doren öksürmeye başladığında Kaner donakalmıştı. Yeşil gözleri kısıldı, parmakları ile kirli sakallarını kaşıdığında Anka'ya, *ne dedin az önce sen*, der gibi bakıyordu. Anka ise ağlamak üzereydi. Bir an çok kötü hissettim, onu böyle görmek zaten benim için çok zordu. Bir de olayı anlayamadığım için iyice delirmek üzereydim.

"Ne?" diye sordu Kaner, sesi kısık çıkmıştı. "Ne çocuğu lan?" Sonra bir an durdu. "Ee?" diye sordu Kaner birkaç saniye duraksamadan sonra. "Bu neyi değiştirir? Amca olacağım diye sevinmem mi gerekiyordu?" Kaner'in sesi ıslıklı gibiydi, yakıcıydı. "Sikimde bile değil onun çocuğu!"

"Ona zarar verip bir çocuğu babasız mı bırakacaksın yani?" diye sordu Anka. "Sen böyle biri değilsin, Kaner. Sen iyi birisin."

"O beni babasız bıraktı ya," dedi Kaner gülerek. "Böyle biri değildim, Anka. Artık böyleyim, alış bence."

"Dolkan ile Giryan kudurmuştur şimdi," dedi Doren alaycı bir sesle. "İyice götünü sağlama aldı Eran piçi. Yalçın çocuklara kıyamaz."

"Aynen," dedi Kaner gülerek. "Kesin kıyamaz, Doren. Hiç kıyamaz." Kafasını iki yana salladı, Kaner'in gülerken canı yanıyordu.

"Kaner..." dedi Anka. "Yapma."

"Ne yapma, Anka?" diye sordu Kaner bağırarak. "Ne yapma lan, neyi yapma?"

"Oğlum, kıza neden bağırıyorsun?" diye sordu Doren. "Onun ne suçu var lan?"

Bir şey diyecekken son anda vazgeçti. Kaner'i ilk gördüğümde çok sakin birisi olduğunu düşünmüştüm ancak şu an gördüğüm kişi çok farklıydı. Sanki içinde iki ayrı kişilik vardı.

Kaner, dudaklarından çıkmak için direnen kelimeleri yutarak Sonay'a döndü. O kelimeler zehirdi, yutması zordu ama asıl sorun içeride kalmalarıydı. "Gidiyorum ben."

"Çıkıyor musun lan?" diye sordu Sonay arkasından. "Mekâna mı gideceksin? Oğlum, dursana lan, beraber gidelim." Doren'e döndü. "Ben gideyim bununla. Bunun hâli iyi değil valla. Korkuyorum kendine bir şey yapacak diye."

Ne kadar garipti hayat... Kaner'i ilk kez gördüğümde böyle bir hâlde olduğuna ihtimal dahi vermezdim, belki de o yüzden insanlar içinde debelendiğim çukurdan habersizdi. Hep böyle olmuyor muydu? Dudaklarından çıkıyordu insanoğlunun kelimeler, duyuyorduk sadece. Dinlemiyorduk bile, bakmadan gözlerinin içine bir yalana ortaklık ediyorduk belki de.

Kimse dudaklarından çıkanların daha fazlasına bakmıyordu, bilmiyorlardı ne kadar iyi yalan söylediğini ya da umursamıyorlardı. Bu yüzden çok güvende hissettiğim olmuştu ama okyanusları aşabilecekken kıyıda boğulduğum da olmuştu.

Gözlerimi Anka'ya diktim. Onu uzun zaman sonra ilk kez bu kadar sinirli görüyordum, mavi gözleri öfkeli bir ifadeyle kısılmıştı ve sanki demek istediği çok şey varmış da kendini tutuyormuş gibi dudaklarını sımsıkı bir şekilde birbirine bastırmıştı.

Doğrusu şu an ikimizin de kafasında soru işaretleri vardı, ben onun benden çoğu şeyi gizlediğini düşünüyordum ancak emindim ki onun kafasında dolanan tilkiler de aynısını ona söylüyordu.

O benim hayatta kalan tek yakınımdı, tam olarak güvenemesem bile yanımda durabilecek tek insandı ve öyle bir oyunun içine düşmüştük ki biz, öyle bir çamurun içinde debeleniyorduk ki artık kendimizi bile tanımıyorduk.

"Oğlum, dikkat edin lan," dedi Doren, kaşları çatılmıştı. Az önceki şakacı hâlinden eser bile yoktu, alnına dökülen saçlarını geriye ittirip kalçasını mutfak tezgâhına yasladı. "Düşman gibi takılmanız hoş durmuyor dışarıdan, çok göze batmayın. Zaten sen sıkıntıdasın bu aralar, Sonay. Parskan yavşağının gözleri üzerinizdedir eminim ki."

"Kendine bir şey yapacak," dedi Anka kafasını iki yana salladığında. "Bunu göremeyecek kadar kör müsünüz ya siz gerçekten? Hâlâ onu oyununuza çekmeye çalışıyorsunuz, psikolojisi yerinde değil. Uzak durun onu bu şeylerden, kendiniz halledin. Sırf elinizde, sizin tarafınızda olan bir Ertekin

var diye onu maşa yapmaya çalışıyorsunuz." Sonay'a döndü. "Senin ağabeyin olacak canavar ve babası yapıyor bunu. Rahat bırakın artık Kaner'i de ailesini de."

Onu Songur'a mı söylemişti?

Canavar.

Olanların çoğunu biliyordu, işin içindeydi, Songur hakkında bir şeyler de biliyordu göründüğü üzere. Ama bana hiçbir şey söylememiş, sadece onunla konuşmama yardımcı olmuş ve karışmadan geri çekilmişti. Ben kafamda Songur'un oynadığı bu rolü haklı çıkaracak kılıflar uydurmaya çalışıyordum günlerdir, zihnimin içinde nasıl bir cehennem olduğunu kimse bilmiyordu. Ve şimdi en yakın arkadaşım gelmiş, onun bir canavar olduğunu söylüyordu.

"Songur neden canavar oldu şu an?" diye sordu Doren sinirli bir sesle. "Saçmaladın iyice, Anka. Kimsenin Kaner'i kullandığı yok, tamam mı? Songur'a kendi isteği ile giden oydu, kimseyi böyle şeylere zorlayacak birisi değil Songur. Bilip bilmeden konuşma, öfkeni anlıyorum ama bunu kendine sakla, tamam mı?"

Doren öyle ciddileşmişti ki bir an için az önce o şakaları yapan çocuğun sadece hayal gücümden ibaret olduğunu bile düşünmüştüm. Anka ona cevap vermediğinde sözlerine devam etti. Sonay hâlâ mutfaktan çıkmamıştı, Kaner'in nerede olduğunu ise bilmiyordum. Ortamın birden gerginleşmesine anlam verememiştim. Hiç çözemediğim şeyler oluyordu, Anka'nın daha neden burada ve Kaner ile olduğunu anlayamadan olaya başka şeyler dâhil olmuştu. Hepsinin dönen konulardan haberi vardı, ortadaki konuya oldukça hâkimlerdi ancak ben değildim. Doğrusu ben hâlâ neden tanımadığım insanlarla aynı evde olduğumu da anlayamamıştım.

"Kaner için endişelenmeni anlıyorum," dedi Doren tekrar. "Bunun için mutluyum çünkü Kaner benim canımın içidir. Ama bu bir aile meselesi, Anka. Başka kimseyi ilgilendirmez ve emin ol, Ertekinlere bu konuda karışılmaz. Onun kardeşi sadece başa geçebilmek için ölü numarası yapıp ulan, şu çocuğun düştüğü hâli bir ben biliyorum burada. O yüzden bırak, intikam alacaksa da onu affedecekse de buna kendisi karar versin. Aksi takdirde Kaner daha fazla dayanamayacak tüm bu olup bitenlere. Anlıyor musun? İçinden atması gereken bir öfke var. Bize diyorsun ama bence asıl sen onu rahat bırakmalısın."

"Ben ona ne yapıyorum ki?" diye sordu Anka şaşkın bir sesle, üzüldüğünü yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum ve bir şey yapamıyor olmak beni deli ediyordu. "*Kötüyüm, gel,* diyor, gidiyorum. Gitmem için itiyor, yine

gidiyorum. Ben ona ne yapıyorum, Doren? Zaten ben her şeyi onun kararına bıraktım, sadece iyi olmasını istiyorum, başka bir şey istediğim yok."

Anka'yı, en yakın arkadaşımı tam anlamıyla tanımadığımı yeni fark etmiştim. Bana hiçbir şeyi tam olarak anlatmamıştı, ağabeyim gittikten sonra o da gidivermişti benden. Bir türlü anlayamamıştım ama şu an fark ediyordum ve ağırlığı altında eziliyordum.

"Kabul," dedi Anka sesini biraz yükselttiğinde. "Önceden çok oyun çevirdim ama şu an dürüstüm, Doren. Oyun çevirdiğim kişiler siz değilsiniz, taraf değiştirdim, tamam mı?" Kolundaki karga dövmesini gösterdi. "Sonay bunu kapattıracak ve sizden olacağım, tamam mı? Beni düşman olarak görmenize gerek yok. Sıkıldım bu durumdan." *Burada tam olarak ne oluyordu?* "Hiçbir oyun yok," diye devam etti Anka. "Hiçbir yalan yok, söylediğim hiçbir şey kendi çıkarlarımla ilgili değil, söylediğim her şey Kaner'in iyiliği için. Başka bir şey umurumda değil. Değer verdiğim insanların daha fazla zarar görmesini istemiyorum sadece. İnanmayabilirsin tabii. Ama herkesin ikinci bir şansı hak ettiğini *en iyi senin bilmen gerekir.*"

Cümlenin sonundaki ima dikkatimi çekti ama tepki vermedim. Sadece ona bakmaya devam ettim, o bana dönüp bakmıyordu ama söylediği şey zihnimin içindeki duvarlarda oradan oraya sekip duruyordu.

Uzak dur o adamdan, demişti onun yanına ilk gittiğimde, durumu anlattığımda ve böyle bir yola adım atmak istediğimi belirttiğimde. *Sakın, Valeri. Ondan uzak dur. Yoksa pişman olursun.*

Sakın, Valeri. Annem ve ağabeyimden başka kimseden duymadığım bu uyarı cümlesini, hayatım boyunca ne çok söylemiştim kendime beni düşünecek başka kimse olmadığından. Hani anneler ayaklarının ucunda sallardı ya bebekleri, uyku onları içine çeke çeke büyütürken. Ben babamın isteklerine göre kendi kendime sallanıp durmuştum oradan oraya.

Ama büyümüştüm sonunda. Masallarla değil, acılarla.

Sakın, Valeri, demiştim bir sabah okulun koridorunda ilerlerken. *Sakın, sakın kötüyü düşünme. Bugün önemli bir sınavın var, ağabeyin yine bir deliğe girerek ortadan kayboldu ama merak etme, çıkacak ortaya. Hep çıktı. Sadece sınavı düşün çünkü yüksek not alamazsan, baban sana bu sefer dünyayı dar edecek.*

Çıkmıştı da ağabeyim ortaya, hep saklanırdı ama günün sonunda yine ortaya çıkardı. Buna inandırmıştım kendimi, kafamın içinde dolaşan kara düşünceleri bu hissin verdiği güvenin yarattığı bir çukura gömmüştüm hatta. Ama sonra bir gece çıkamamıştı ortaya.

Dünyam başıma yıkılmamıştı benim, hayatımı oturttuğum zeminim çökmüştü. Çünkü bunca zaman güvende hissetmek için açtığım derin çukurlar, beni içine gömmüştü.

"Ağabey, buradasın, değil mi?" diye sorardım küçükken geceleri karanlık üzerimi örterken. Korkuyordum çünkü karanlıktan, ağabeyim hemen yanımdaki yatakta yatıyor olsa da ona seslenmeden duramıyordum. Hep teyit etme ihtiyacı hissediyordum. Gözlerimi açıp karanlık ile yüzleşmeye cesaretim yoktu ancak gözlerimi açıp karanlığa baksam, o artık orada olmayacaktı sanki.

Ağabeyim bu sorumdan çok sıkıldığı için hep geç cevap verirdi. Ama öyle ya da böyle cevap verirdi. Kıyamazdı çünkü.

Üst üste sorardım her seferinde.

Bir, iki, üç, dört, beş ve altı.

Sayardım. Her seferinde altıncı saniyede cevap verirdi.

"Buradayım."

Sabrı böyle öğrenmiştim. Hayatımda ne zaman bir şey yolunda gitmese saymaya başlardım, altı çok kısa gelirdi bazen, bazı sorunlar bitmek bilmezdi. Yüzü görürdüm, bini de... Ama hep sayardım, ayakta kalmayı böyle öğrenmiştim.

Sonra oturduğum yerde insanları izlerdim, tutunduğum umutla hep kendimi zehirlerdim.

O gece de sordum aynı soruyu. Kendimi kandırmak pahasına olsa da.

"Ağabey, buradasın, değil mi?"

Bir, iki, üç, dört, beş ve altı.

Cevap yoktu.

Tekrar baştan.

Bir, iki, üç, dört, beş ve altı.

Bütün umutlarım su altında kaldı.

O gece öğrendim sabırla her şeyin çözülmeyeceğini. *Elimde tuttuğum güç yetersizdi ve umut, yıllarca içimde beslediğim pis bir zehirdi. Bazı yaraların hiç silinmezdi izi ve bazı acılar sonsuza kadar saydığınızda bile sonsuz yerden kanatmaya devam ederdi.*

"Benim sana inanmamam gibi bir durum söz konusu bile değil, Anka," dedi Doren net bir sesle, beni içinde boğulduğum zihnimden koparduğu sırada karmaşaya sağlam olmayan bir adım atmış oldum.

Sonay bıkkın bir şekilde cebinden sigara paketini çıkardı, Kaner'in peşinden gitmekten neden vazgeçtiğini bilmiyordum. Belki de Kaner henüz çıkmamıştı evden, kapının kapanma ya da açılma sesi gelmemişti çünkü. Ama o kadar dalgındım ki belki de ben duymamıştım.

"Benim sana inanmam da önemli değil," diye devam ettirdi kendini Doren. "Önemli olan Kaner'in sana inanması. Ve emin ol ki inanıyor. Ama şu an ihtiyacı olan şey bu değil. Birinin yanında olduğunu bilmesi gerekmiyor, şu an içindeki öfkeyi atabilmesi için kimsenin yanında olmadığına inanması gerek. Çünkü Kaner'i biliyorsun, o birine zarar vermektense kendine zarar vermeyi tercih eder her zaman. Ve bu sefer bunun sırası değil. Gerçekten değil. Bırak, fırtınası kopsun, kendisi dindirmeyi bilecektir. Ama bu rüzgârın esmesi gerek artık, esip gitmesi gereken pislikler var çünkü etrafta."

Oturduğu yerden kalktığında cebindeki sigara paketini çıkardı, bir dalı içinden çekerek aldı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. Sigaranın ucunu ateşlediğinde bir nefes aldı, duman hemen mutfağa yayılmıştı.

"Songur ve Soysal amca hakkında böyle konuşman da doğru değil," diye devam etti Doren. "Gerçekleri bilmeden yargılamanın sana çok zarar verdiğini duydum, Anka. Bunu kendin yapmazsın sanmıştım."

Soysal Yakut'a amca mı diyordu?

"Elimizde bir Ertekin olmasına ihtiyacımız olsaydı zaten çoktan kullanırdık onu," dedi Doren. "Hiçbir şey bilmiyorsunuz, konuşturmayın işte beni. Hazar'ı kullanırdık, Songur'un sağ koluydu. Songur vurulmasın diye siper bile oldu ona. Ya da Yalissa'yı kullanırdık, Songur'a âşıktı zaten kız. Ne dese yapıyordu. Ama Songur istemedi; biz kurduk planı, Songur reddetti."

"Ne planı?" diye sordu Anka. "Ben onları tanımıyorum, Doren. İlgilenmiyorum da. Ben sadece Kaner ile ilgileniyorum, Ertekinlerin dramaları sikimde bile değil. Onların arasına giren hiçbir yabancı sağ çıkamaz oradan, bunu biliyorum."

"Songur'un bir plan kurduğunu söylüyorsun ama o planı kuran bendim," dedi Doren.

Ne planından bahsediyordu? Songur'a attığı mesajı gördüğüm, benim evimdeyken onu arayan kız, Songur'a mı âşıktı?

"Kaner bu olup bitenleri Sonay sayesinde öğrendiğinde yanımıza geldi, ben de basit bir plan kurdum. Eran piçi yüzünden herkes Dolkan'ı istemeye başladı başta çünkü Yalçın ona *oğlum* diyor ve gerçek şu ki insanlarda bir Ertekin hayranlığı var. Ben de Songur ile Yalissa'ya bir oyun kurmayı teklif ettim. Onları beraber sanacaklardı, böylece Songur'u da kabulleneceklerdi Ertekin meraklısı olanlar. Zaten onları da yanına aldı mı kimse tahtına engel olamazdı. Yalissa'nın babası öldü, hem de Yalçın Ertekin yüzünden. Babasız kalmış küçük bir kız... Üstler onu nasıl el üstünde tutuyor, biliyor musun sen? Yalissa anlaşmayı kabul etti, Songur da öyle. Berabermiş gibi rol yaptılar." Doren bana döndü. "Sonra Songur vazgeçti."

Bu nasıl bir olay böyle, diye geçirdi içimdeki Saka delirecekmiş gibi. *Üstler kim? Hazar kim? Hiçbir şey anlamıyordum.*

"Yani şunu diyorum, Songur bir Ertekin'i kullanmak isteseydi bu Kaner olmazdı," dedi Doren benim kafamdaki soru işaretlerini büyütürken. "Ona gelene kadar bir sürü kişi vardı."

Kaner ve Eran kardeşti. Anka'nın ikisi ile de bir alakası vardı. Anladığım üzere Eran, Kaner'e bir oyun oynamıştı ve Kaner onu aylarca ölü sanmıştı. Şimdi de ondan bunun intikamını almak istiyordu. Anka ise bunu istemiyordu çünkü Kaner'in zarar göreceğini düşünüyordu, Eran'ın akli dengesi yerinde değildi ve bunu o söylemişti. Öte yandan kendi ailesinden böyle bir intikam almaya çalışması, onların düşmanlarını sevindiriyordu çünkü Yakutlar ve Ertekinler düşmandı, bu da Songurların işine geliyordu. Ertekin olan iki kişi daha vardı; biri eskiden Songur'un yakın arkadaşıydı, diğeri ise Songur'a âşıktı.

Çözebilmiş miydim?

"Hazar'ın neden hapiste olduğunu anlat o zaman bana," dedi Anka gülerek. "Hazar neden hapiste, Doren? Sen anlamıyorsun, yemin ediyorum ki Songur'a bir şey demiyorum ama gerçeği görmüyorsunuz siz de. Kusura bakmasın kimse, biliyoruz hepimiz Songur'un karşılıksız iş yapmayacağını," dedi Anka birden parlayarak. "Songur insanları çok iyi manipüle ediyor, görmeniz gereken tablonun sadece istediği kısmını gösterebiliyor, karanlığa boyuyor diğer kısımları. Hazar'a yaptığı gibi. Kaner'e yaptığı gibi."

"Ne sikim saçmalıyorsun?" diye sordu Sonay en sonunda dayanamayarak.

"Ben mi saçmalıyorum?" diye sordu Anka. "Songur Yakut'a çok güvenme, Sonay. Bir şey olur, bir emir gelir, bir seçim yapmak zorunda kalır, o zaman tanıyamazsın onu. Neticede Soysal Yakut'un oğlu."

Songur Yakut'a çok güvenme. Neticede Soysal Yakut'un oğlu.

"Anka, sen şu an neden Songur'a laf söylüyorsun?" diye sordum kafam karışmış bir hâlde. "Kaner'in sana patlamasının nedeni nasıl Songur oldu?"

"Çünkü ona ailesine bunları yapmasını söyleyen kişi Songur," dedi Anka bana döndüğünde. "Kaner böyle birisi değil. Bunu isteyecek birisi değil. Kendi ailesine bir savaş açmasını şeytan gibi kulağına fısıldayan kişi Songur. Çünkü onun işine yarayacak bu parçalanma. En büyük düşmanları olan Ertekinleri devirecek, daha ne olsun ki?"

"Bana bak," dedi Doren birden. "Geçmişte ne yapığını bildiğini biliyorum. *Herkes ikinci şansı hak eder,* diyorsun ya sen; o hâlde ben de sana diyorum ki bize verilen bazı şanslarda bile seçim bize düşmez. Başka seçeneğin olmaz bazen, eğer seni büyütecek kimse yoksa çaresizlik sallar seni

ayaklarında. Yere bir türlü sağlam basamazsın. İnsanlar değişir, Anka. Kaybede kaybede değişir. Kaner de değişti. Kimse suçlu değil."

Dünyayı gördüklerinden ibaret sanma, görmediklerimiz hep daha çok acıtır.

"Hazar, Yakutların işine yarıyordu ve bu yüzden onu yanlarında tutuyorlardı," dedi Anka sert bir sesle. "Çocuk göze battı, ilgi çekti, üstler onu istemeye başladılar. Songur'un işine yaramamaya başladı ve tesadüfe bak ki kendini bir anda hapiste buldu."

Doren öfkeli bir şekilde nefesini verdi.

"Dolkan ile eskiden dostlardı, şimdi düşmanlar ve o durmadan Dolkan'ı suçluyor bu konuda ama kimse neden Songur'un, Dolkan'ın yakın arkadaşının ölümünde parmağı olduğunu konuşmuyor?" Donakaldım. "Gerçekten Songur Yakut'un nasıl biri olduğunu görmüyor musunuz?"

"Nasıl biriymişim ben? Sen biliyor gibisin. Anlat ki ben de bileyim, Anka."

Birden yükselen ses ile irkilerek kafamı mutfak kapısına çevirdim. Songur Yakut buradaydı, gelmişti, tam karşımda duruyordu. Göz altlarındaki morluklar biraz daha belirginleşmişti. Siyah saçları sabahki gibi değildi, iyice dağılmış ve alnına doğru dökülmüştü. Üzerinde ceket yoktu ancak hâlâ siyah pantolon ve beyaz gömlekleydi. Kravatı çözmüştü ama çıkarmamıştı, büyük ihtimalle yoldayken çözmüştü. Gömleği de sabahki gibi durmuyordu tabii ki, hafifçe kırışmıştı. Kollarını dirseklerine kadar kıvırmış ve ilk dört düğmesini çözmüştü. Göğsündeki dövmeler rahatlıkla seçiliyordu. *Piercing*lerini tekrar takmıştı, kısacası özüne dönmüştü. Kolunu mutfak kapısına yaslayarak işaret parmağını sol yanağının üzerindeki yara izinde dolaştırırken yeşil gözleri sadece Anka'ya odaklanmıştı.

Yüzüne baktığımda Anka'nın dediği adamı görmek için çabaladım ama göremiyordum. *Kör mü olmuştum ben?* Neden bir şeytan görmüyordum, bir canavarın gölgesi devrilmiyordu önüme, kötü bir adamın ayak sesleri titretmiyordu evi?

Songur, sen kötüsün. Hep söylediğin bu değil mi? Biliyorum. Sana bakınca milyonlarca şey düşünüyorum, duyuyorum, hissediyorum. Senden uzak durmam gerekiyor, biliyorum. Hep yolumdan sapıyorum, kendi sözlerimi çiğniyorum. Her şeyi yapıyorum ama ben senin göstermek istediklerini göremiyorum.

Bazen kimse kötü karakter değildir, herkes seçtiklerinin ve seçemediklerinin mahkûmudur. Bazen herkes vicdanının ya da acımasızlığının iplerine bağlanmıştır. Yaşıyor sanırız, nefes alıyor deriz ama o, iplerin ucunda oynatılan bir kukladır.

Bazen ise herkes kötü karakterdir, cennet ve cehennemin kapısında durup nereye geçeceğine karar verebilir. Canavarlar her yerdedir, zincirleri

kırmışlardır ama gölgelerin ardına saklanırlar çünkü kandırırlar bizi, reddederler, yalan söylerler. Bazı canavarlar ise iter önüne çıkan kapıları, yolunu kendisi çizer, sığındığı karanlığı aydınlatır ve güneşle savaşmaya çalışır.

Bazen de tek bir kötü vardır, günah keçisi ya da suçlanan değildir, görülmeyen ya da anlaşılmayan bir gölge değildir. Sadece... Kötüdür işte.

Sen gerçekten bu oyunun kötü karakteri misin, Songur Yakut? Sen seçtiklerinin ya da seçemediklerinin mahkûmu musun? Vicdanın ile acımasızlığının kuklası mısın? Kırdın mı yoksa zincirlerini? Karanlıktan çıkmayı bir sen başarabildiğin için mi sana döndü tüm gözler? Kendin mi çizdin bu yolu?

Yoksa sadece... Kötü müsün?

Küçükken masallar dinlemedim ben,
Kulağıma yalnızca düşmanların isimleri fısıldandı.
Kör bir gece yarısıydı, karanlıktı,
Silinmişti hatırası bile güneşin.
Hissettiğim tek şeyin korku olacağını bilsem,
Son kez atan kalbime dokunurdu ellerim.

Gökyüzü koyuydu, saklıyordu gerçekleri.
Yakıyordu sırlar, bir yılanın zehri gibi.
Yelkovan ve akrep birbirini kovaladıkça,
Ruhumdaki canavarların çığlıkları arttı.
Acıdan beslenirdi çünkü hayaller,
Aynadaki yansımam ve yarattığım heykeller.

Bazı geceler sonsuza dek uzardı.
Şeytanlar, başıboş kalbimden içeri sızardı.
Ordular, düşman topraklarına saldırdı.
Kralın canını savaş değil, yaşadığı acı aldı.

Sağıma bakardım, soluma da.
Duyardım, dinlerdim,
Anlardım ama sonunda.
Bakardım, incelerdim,
Yaşadığım her anda.
İhaneti böyle fark ettim.
Dost sandığım düşmanları,
Ya da doğru bildiğim yalanları.

Yalanların zehri beni yakabilirdi.
Bir kralı tahtından edebilirdi.
Yakutu kirletebilirdi.
Nefes boşluğumdan bir çığlık koparabilirdi.

Ama ben sadece sustum.
Sustum.
Sustum ve bir yılanın zehrini yuttum.
Sustum.
Sustum ve cehennemin içine acımı kustum.

Önümü izledim, arkamı inceledim.
Yanımdaki herkesten bir darbe bekledim.
Ama kanı dökülen kimdi, bilemedim.
İyiyi seçemedim, kötüyü yenemedim.
Kendimi bir makine gibi yetiştirdim.
Gözlerimi herkesten gizledim.
Ve saklambacı ölümcül bir oyuna çevirdim.

Yanımda hiç kimseyi göremedim bir gece.
Bu kadar iyi bir yalancı olmasaydım keşke de.

Kimsesizlik benim sonum olurdu o gece.
Çevirdim bu sefer alevlere gözlerimi,
Ve devirdim üzerime ateşin nefesi kesik gölgesini.

Dinlenmedim, duyulmadım,
Anladım ama en sonunda.
Bakılmadım, görülmedim,
Yaşadığım her anda.

Babam diline doğruları hiç bulaştırmadı.
Kendi hayatım bana yabancılaştı.
Gözlerim açıldı ama içimdeki çocuk kör kaldı.
Hatıralarım bile benden çalındı.

Rolümü kabul ettim, sahneye çıktım.
Maskemi taktım,
Ve zırhımı kuşandım.
O zarı şeytanın yerine attım.

Sağıma baktım, soluma da.
Hayatta kalmak için kendimle savaştım,
Anladım ama en sonunda.
Gözümü kapattım, kulaklarımı da.
Ve kendimden kötü birisi yarattım.
Hayatta kalmayı böyle başardım,
Sessizliğin silah olduğu kanlı bir savaş meydanında.

9. Bölüm:
Persephone'nin Hapsolduğu Zindan

Bir gece kaybettin ve zaman durdu.

Geride kaldın, bir kanca gibi geçmişe takıldın; gelecek olana gözlerini kapattın, karanlığın için sığındın, kalkabilmek için güç topladın. Düşünüp durdun, sonunda kendini bir cehenneme kapattın ve artık farkındasın, sen hep kendini kandırdın; hayat devam ediyor diye ayağa kalkabileceğini sandın.

Ama kalkamazsın.

Sen kaybettin.

Ve zaman durdu.

Umut, insanı perişan eden bir zehirdi, bağımlılıktı, hapisti. Avuturdu, gerçek olmayan yalanları kulağına ninni gibi fısıldayarak seni uyuturdu.

O geceden sağ çıkman için yapmazdı bunu. Sabah kalktığında umudun bile üzerini örtemeyeceği acılarla karşılaşacaktın çünkü. Daha çok kaybet diye yapardı, daha çok yenil diye, daha çok hapsol diye. Nefes alamayıp yine yalanlara tutunarak ona dön diye.

Umut seni bir kıskaca alır.

Akrep ve yelkovanı kendi yalanlarıyla kandırır, içine su doldurur, akıp giden zamanla beraber bir akvaryum yaratır.

Hayaller kurdurur, kendini güçlü görmene neden olur, geleceğe hevesli gözlerle baktırır. Ama çabuk patlar, yıkılır ve ortada bir enkaz bırakır.

Bir gece kaybettin.

Zaman durdu.

O saat parçalandı.

Ve sadece umut değil, seni kimse kandıramaz artık.

Beni kimse kandıramaz artık.

Bu yüzden kafayı bozmuştum onunla. Nasıl biri olduğunu çözemedikçe delirmem bu yüzdendi. İyi ya da kötü olmasıyla ilgilenmiyordum. Sadece bilmek istiyorum, netlik istiyordum. Net olmayan her şey önümde bir

engeldi, ayağıma takılabilecek bir çelmeydi. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmediğim sürece ona kanma ihtimalim çok yüksekti.

Beni kimse kandırmamalı artık, o saat parçalandı ve akrep ile yelkovan ruhla saplandı. Şimdi yaralı bir ruhla mücadele ediyorsam *beni kimse kandırmamalı artık. Yoksa bu son mücadelem olur.*

"*En büyük darbe en çok acıtan değil, en beklenmedik yerden gelendir,*" demişti baban bir gün çiftlik evinde otururken. "*Sağına soluna iyi bak.*"

Sağıma baktım.

Soluma da.

Hiçbir şeyin farkına varamadım.

Aslında ben en yakın arkadaşımı bile şu ana kadar tanıyamamıştım.

"Birader, boş muhabbet işte," dedi Doren araya girerek, beni tekrar bulunduğum ana getirdiğinde gözlerim Songur'un yüzünden ayrılarak Doren'e doğru döndü. Elindeki sigarayı kül tablasına bastırdıktan sonra oturduğu yerden kalkarak Songur'a ilerlemesini izledim. "Anka sinirlenmiş biraz. Boş boş konuşuyor her zamanki gibi."

"Hiç boş muhabbet yapıyor gibi değildi," dedi Songur. "Son derece ciddiydi. Anlatsın bakalım bana, kimmiş ulan bu Songur Yakut?"

Hâlâ bana bakmıyordu. Sadece Anka'ya bakıyordu. Sinirlenip sinirlenmediğini anlayamıyordum, önceleri onu sinirlendirmenin bir felaket olacağını düşünürdüm çünkü öfkesini kontrol edebilen birisine benzemiyordu. Ama Anka'nın dediklerini duyduktan sonra sakin kalmasını da beklemezdim, en azından sesinin yükselmesini ya da gözlerinin yeşilinin değişmesini beklerdim ama hiçbir şey olmadı, son derece sakindi duruşu.

"Kaner'e yaptığın şeyi doğru bulmadığımı söyledim sadece," dedi Anka. "Kaner iyi değil ve senin Ertekinleri parçalamak için onu bir maşa gibi kullandığını söyledim. Ne var bunda? Doğru değil mi? Sen söylemiyor musun ona yapması gerekenleri her zaman?"

Songur'un dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

"Ciddi misin sen?" diye sordu Songur alaycı bir sesle. Yine de beklediğim tepkiden çok daha küçüktü bu, yüzünde mimik bile oynamıyordu. "Bir elimde Hazar, diğer elimde Yalissa dururken sence Kaner'e ihtiyacım mı var benim?" Kafasını iki yana salladı. "Kafanda istediğin senaryoyu kur, istediğin gerçeğe inandır kendini. Umurumda bile değil." Kaşları çatıldı ama gözlerindeki boşluk aynı kaldı. "Ama sakın bir daha arkamdan konuşma."

Mutfaktan çıkıp gittiğinde arkasından bakakaldım.

"Amına koyayım, ne oluyor bu evde şu an?" dedi Sonay. "Anka, bir kere sussan ölür müsün be kızım?"

Yüzüme bile bakmadan arkasını dönmüş ve gitmişti, merdivenden çıktığını görebiliyordum ancak birkaç saniye sonra bu manzara da silinerek ortadan kayboldu.

Kendini açıklama ihtiyacı bile duymamıştı. Sadece arkasını dönüp gitmişti.

Eskiden bir insanın kendini açıklamamasının nedenini haksız olması sanırdım. Ama büyüdükçe öğrenmiştim, bu boşvermişliğe neden olan insanın haksız durumda olması değildi; kabullenmesiydi. Kendini açıklamıyordu, dökmüyordu kelimelerini ya da harcamıyordu boşa nefesini, sadece kabulleniyordu. Kabulleniyordu çünkü biliyordu ki ne söylerse söylesin, ister haklı ister haksız olsun insanlar onu görmek isteyeceği gibi görecekti. İnandıramayacaktı onları, söyledikleri gerçek olsa bile. Gösteremeyecekti gizlediklerini, biliyordu çünkü artık anlamıştı. Ona bakan tüm gözler kördü.

"Ben ne yaptım be?" diye soran Anka sinirliydi. Doren hiçbir şey demeden mutfağın kapısında dikilmeye devam ediyordu. "Üstüme gelmeyin artık."

"Her gecenin sonu boklukla bitiyor," dedi Sonay homurdanarak. "Sabrımın son noktasına an itibari ile gelmiş bulunmaktayım. Ben gidiyorum amına koyayım, bir tane koyun satın alıp çiftlik hayatına başlayacağım. Her gece ona sarılıp uyuyacağım, Kurban Bayramı'na kadar..."

Doren, ona *sen salaksın* dercesine baktı.

"Songur epey sinirli görünüyordu," dedim sakin bir sesle, Sonay'ın cümlelerinden sonra oluşan sessizliği parçalara ayırmıştım. Doren ile Sonay aynı anda bana döndüler. Acaba Songur nereye gitmişti? "Onun yanına gitsene, Sonay."

Ben sinirlendiğim zaman beni sadece ağabeyim sakinleştirebiliyordu. Onun sakinleştiremediği kadar sinirli olduğum zamanlar da oluyordu elbette ancak o zamanlar da sessizce yanımda oturuyor ve bana sarılıyordu, her şey daha iyi oluyordu. Zaten onunla ne daha kötü olabilirdi ki? O benim hapis gibi olan hayatımdaki tek güzel şeydi ve solup gitmişti.

Sonay ve Songur'un arasında böyle bir ilişki olmadığını biliyordum. Sonay onun gibi değildi, dışarıya çok fazla şey yansıtıyordu ama Songur'un keskin dikenleri vardı. Kimse ile yakın olamazdı. Yine de belki kötü hissettiriştir diye... Belki kardeşi ona daha iyi hissettirir diye söylemiştim bunu. *Salaksın sen, Valeri. Sana mı kaldı?* Gergin bir şekilde tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım.

Bir de bu laflara üzüldüğünü düşün istersen. Sikine bile takmadı adam, gülüp gitti be... Her şeyi bu kadar dramatize etmen çok aptalca. İyice saçmaladın.

Bence de öyleydi. İyice saçmalamıştım. Kendime gelmem lazımdı artık.

Anka'nın gözleri keskin bir şekilde bana döndü, mavi gözlerinde öfke gördüğümde kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ama o istifini bozmadı. Bana bakmaya devam etti, yine de bakışlarını ilk çeken taraf ben olmadım.

"Bunun sinirli hâli olduğunu mu sandın sen?" diye sordu Doren şaşkın bir sesle. "Masum ya... Cidden masum."

"Evet, ne kadar belli etmese de sinirliydi," dedim kafamı sallayarak. Bundan emindim. "Yüz ifadesi onu ele veriyordu."

"Sen bunu sinir sanıyorsan vay hâline vallahi de... Umarım ağabeyimin gerçekten sinirli olduğu hâlini hiç görmezsin," dedi Sonay alaycı bir sesle. Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Gerçekten sinirli olduğunda yüz ifadesi değil, yakılıp yıkılan ev onu ele veriyor."

Kaşlarım çatıldı. Doren sırıtarak kapıyı geri çekti ve açığa çıkan griye boyalı duvarı gösterdi. Duvar içeriye göçmüştü, şok içinde ona bakuğım sırada arkada duran yarısı kırılmış masayı işaret etti bu sefer. Bir şey diyemeyeceğimi fark ettiğinde sırıtarak, "Geçen gün biraz sinirlendi de..." dedi.

"Hayatta gitmem lan onun yanına," dedi Sonay omuz silkerek. "Sinirlenmese bile beni görünce sinirlenir o lavuk. Vallahi billahi bulaşamam ben ona, beni deneme tahtası gibi kullanıyor deli herif sonra." Yüzünü işaret ettiğinde ona garip garip baktım. "Bu yüzü görüyor musun? Harika bir burun, dolgun dudaklar, mavi gözler, orantılı yüz hatları, porselen gibi bir cilt... Mahvolmasını ister miyiz, Valeri? Söyle bana, şimdi 'Dünyanın Yedi Harikası'ndan biri, bir buldozeri sakinleştirmek için onun önüne çıksa ne olurdu? Yok olurdu! Peki, ne uğruna? Bir hiç uğruna! Bunun olmasını ister miyiz?" Kafasını şiddetle iki yana salladı. "Kariyen istemeyiz."

"Sonay, sen ne anlatıyorsun ya şu an?" diye sordum ona garip garip bakarken.

"Kalbim kırıldı, yenge," dedi Sonay. Anka bana inanamaz gözlerle baku, bakışları âdeta *bitirin sen* diyordu.

"Sonay bu kadar fazla konuşup da işe yarar bir cümle bile kuramayan tek insan sensin lan galiba," dedi Doren bıkkın bir sesle. "Oğlum, sizin nasıl kan bağınız var Songur ile, yemin ederim ki anlayamıyorum bazen. İmkânsız lan!"

O sırada Doren'in cebindeki telefonun sinir bozucu zil sesi mutfağa yayıldı. Telefonu pantolonun ön cebinden çıkarmasını izledim. Birkaç saniyelik duraksama yaşadı, telefonu birden kendine çekmişti kimsenin arayan kişiyi görmesini istemiyormuş gibi. Sonay da gerildiğini anlamış gibi kaşlarını çatarak baktığında Doren telefonu açtı.

"Ne oldu?" diye sordu direkt. Telefonun sesini kıstı, diğer hattaki kişinin sesi, mutfak sessizlik ile kuşatılmış olsa da duyulmuyordu. "Bir kere rahat dur lan, bir kere! Bilerek yapıyorsun sanki, it."

Karşı hattaki kişinin gülme sesi geldi, o kadar sesli gülmüştü ki Doren sesi kısmasına rağmen duyulmuştu. Bağırdığında sesini duydum. "Ayıp ediyorsun, kardeşim," dedi adam gülerek. "Beni kurtarmayacak mısın yani?"

"İhtimali var mı sence bunun?" diye sordu Doren. "Halloldu say sen."

"Kim lan o?" diye sordu Sonay. Doren telefonu kapatmıştı. "Uysal mı?"

Doren kafasını salladı. "Aynen, birilerine bulaşmış yine salak herif."

Kaşları çatılmıştı, Doren'in içinde iki insan yaşadığını düşünmeye başlamıştım. Arabadaki alaycı, durmadan gülen adam ile şu an karşımda yüz kasları bir daha hiç gevşemeyecekmiş gibi görünen ve gözlerinde sert bir ifade taşıyan adam aynı kişi olamazdı.

"İyi, ben gidiyorum Kaner'in peşinden," dedi Sonay mutfaktan çıkmak için adım attığı sırada. "Görüşürüz." Bunu ortaya söylemişti, kafamı salladım. Anka ona bakmıyordu bile, aslında mutfaktan çıkmamasının tek nedeni benimle konuşmaktı, bunu anlamıştım.

"Bekle lan," dedi Doren birden Sonay'ın peşine takıldığında. "Bir şey diyecektim sana."

O da mutfaktan çıkıp gittiğinde Anka ile baş başa kalmıştık. Gergin bir şekilde tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım, bir şey demek istiyormuş ama söze nasıl başlayacağını bir türlü bilemiyormuş gibi dikmişti mavi gözlerini benim gözlerime. Acaba Songur ne yapıyordu şu an?

Anka onun arkasından konuşmuş, birden parlamıştı, değil mi? Hem de bana onun hakkında hiç bu tarz düşüncelerini söylemezken. Songur'un benim evime geldiğini bile biliyordu ama onu şeytan gibi gördüğünü bana bunca zaman söyleyememiş miydi yani? Neydi bu, fırsatı mı olmamıştı? En azından uyarması gerekmez miydi düşünceleri bu yöndeyse? Beni bu işe girmemem konusunda uyarmışın ama Songur hakkında hiç böyle şeyler söylememişti. Bildiklerini anlatmamıştı.

Anka tam söze başlamak için dudaklarını araladığı sırada, "Songur'a bakayım ben de," dedim.

Anka'nın kaşları çatıldı, şaşkın şaşkın yüzüme bakıyordu. "Ne?"

"İşimiz vardı," derken dudaklarımdaki ruju umursamadan dilimle ıslatmıştım dudağımı. "İnmiş olması gerekirdi çoktan aşağı. Sen ne yapacaksın, burada mı kalacaksın?"

"Kalsın, o kadar gurursuz değilim," dedi alayla. "Konuşmak istediğinde konuşuruz. Ama çabuk istesen çok daha iyi olur senin için. Gözlerini kapatıp saklanmak sana göre değil, Valeri."

"Gözlerimi kapatıp saklanmıyorum," dedim net bir sesle. "Songur hakkında düşüncelerini yeterince belli ettin ama bunu herkesin ortasında yapacağına, bunca zaman benimle konuşurken yapmanı tercih ederdim."

Kaşları çatıldı, bunu neden önemsediğimi anlamıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Anlamıyor musun?" diye sordum. "Siz hepiniz burada dönen olayları anlıyorsunuz, bir ben yabancıyım her şeye ve herkese. Aklım karışıyor. Herkesin bu doğru, bu yanlış diye işaret ettiği şeyler farklı, yönler zıt, her şey karmaşık. Çözmeye çalışıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum, çıkmazdayım ve zaten beni ele geçirmiş bir acıyla sarmalanmış durumdayım." Ağabeyimden bahsediyordum, bunu anlamıştı. "Bu yüzden bir daha düşüncelerini ve bildiklerini doğrudan benimle paylaş, tamam mı? Çünkü güvendiğim bir sen kaldın."

Bir şey demeden beni kendine çekti, kolları gövdemi sımsıkı sardığında ben de kafamı omzuna yaslayarak ona sarıldım. Bu kıza sinirli kalmamın ihtimali bile yoktu, anında eriyip gidiyordu öfkem çünkü bu hayatta tutunacak tek dalım oydu artık, onun da bendim. "Birbirinden başka kimsesi olmayan iki kız, rüm dünyaya karşı," dedi Anka gülerek. Haklıydı.

Sarılmayı seviyordum, uyumadan önce annemin bana okuduğu masallar kadar huzurlu hissettiriyordu. Bu yüzden ağabeyime her fırsatta sarılıyordum, hiç rahat bırakmıyordum onu, bana koala demeye başlamıştı bu yüzden. *Koala, omzumda başının yarattığı bir çukur oluştu şu an,* derdi bana.

Omzunda başının yarattığı bir çukur vardı.

Şimdi ondan geriye, zihnime kazınmış birkaç hatırası ile göğsüme kazıdığı acısı kaldı.

"Bundan sonra bildiklerimi anında anlatacağım, düşüncelerimi de. Söz veriyorum. Sadece her şey üst üste geldi ve biraz abarttım, evet. Sadece Kaner'i düşünüyordum, Songur ile bir derdim yok. Kendimi biraz yanlış ifade ettim sanırım ama düşüncelerim aynı yönde." Kötü niyetle bir şey yapmayacağını zaten biliyordum. "Düşüncelerini etkilemek istemediğim için hiçbir şey söylemiyordum, Valeri. Çünkü..." Sustu. "Neyse ya."

"Çünkü?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Çünkü ne?"

"Söylemeyeceğim ya," dedi geriye gittiğinde.

"Söyle, Anka."

Aniden geri çekildim ve yüzüne baktım. Gözlerini benden kaçırdı ancak bu daha çok üstüne gitmeme neden olurdu. Yeni duş aldığından hemen

kıvırcığa dönmeye başlayan saçlarını geriye ittiğinde kafamı eğerek ısrarla yüzüne baktım, bu gözlerime bakmasının tek yol olduğunu belli etme tarzımdı. Sonunda pes ederek bana baktı, sanki söylediği şey onun da hoşuna gitmiyormuş gibi bir ifadeye bürünmüştü yüzü.

"Çünkü belki sen ona güvenirsin," dediğinde donakaldım. "Yalan söyledin, Valeri. Güvendiğin bir ben kalmadım, sen bana güvenmiyorsun. Sen artık kimseye güvenmiyorsun." *Sen bunu nereden bilebilirsin ki?* "Eğer birine güvenme ihtimalin varsa, bu sadece bir ihtimal olsa bile, bunu elinden almak istemedim."

Donakaldığımı hissettiğimde kendimi toparladım ama zihnimin içindeki çarklar hız kazanarak dönmeye başlamıştı, kalbimin sıkışmak üzere olduğunu hissettim. Birine güvenmek değil, sadece güvenme ihtimali bile bana böyle hissettiriyordu. Onun kötü adam olduğunu söylemiyor muydu Anka? Herkes aynı şeyi söylemiyor muydu? O hâlde neyi izlemek, neyi görmek istiyorlardı? Kötü bir adama güvenerek mahvolmamı mı?

Ya kötü bir adama güvenecektim? Olmaz, bunu yapamazdım. Bir kere daha kendimi atmazdım ben o uçurumdan, düşmezdim bitmek bilmeyen karanlık bir kuyunun dibine doğru. Kime güvenmiştim ben bu zamana kadar? *Babama, ağabeyime... Doğruyu sen biraz aptaldın, Valeri.*

"Neyse," dedim toparlanmak istiyormuş gibi. "Ona bir bakayım ben."

Kafasını onaylarcasına salladı. "Dikkat et, bebeğim," dedi. "Ben de eve geçiyorum. İşiniz bitince bana gel, evine gitme."

Mutfaktan çıkmadan önce kafamı salladım ve merdivene yöneldim. Sonay'ın dış kapıdan çıktığını görmüştüm. Doren kapıyı kapatarak bana döndüğünde elindeki telefonu da kulağından indirmişti.

Bana bir şey demeden yanımdan geçip gittiğinde ben de üst kata çıktım. Songur'un odası neresiydi, bilmiyordum ancak yukarı çıktığını görmüştüm. Ne yapmıştı ki bu kadar zaman? Duş almış olmalıydı. Holde üç oda vardı, sadece birinin ışığı yanıyordu. O da en sondaki odaydı. Kapısı kapalı değildi. Aralık kısımdan içeriyi görebiliyordum, içerideki banyonun kapısı açılmıştı ve Songur kapının hemen önündeydi. İlk dikkatimi çeken şey çıplak sırtının üzerine işlenmiş ürkütücü dövmesi oldu, sonra gözlerim yavaşça aşağı indi ve çıplak olan tek yerin üstü olmadığını tam o an fark ettim. *Siktir ya! Lütfen bu yaşanmıyor olsun.* Gözlerim belindeki derin çukurlara kilitlendi. Ne yapacağımı şaşırmıştım. *Rezilsin, Valeri! Kapıyı tıklamadan ne diye içeriyi dikizliyorsun ya?* Songur'un ıslak saçlarını karıştırarak siyah dolabın kapağını açtığını gördüğümde hâlâ geri çekilememiştim. Kafamı sallayarak bir adım attım ve içeriyi göremeyeceğim bir yere geçtim. *Ne diyorum ben ya?*

"Gelebilir miyim?" diye sordum her şeyden habersizmişim gibi bir sesle. Sesim öyle normal çıkmıştı ki ben bile az önce onu gördüğüme inanmazdım. *Aman, kapatsaymış o da kapımı.* Saçlarımı kulağımın arkasına attığımda sessizce konuşmasını bekledim.

"Gel."

Suratıma *az önce kesinlikle hiçbir şey görmedim ve buraya tam olarak yeni geldim* ifademi yerleştirerek aralık olan kapıyı ittirdim ve içeri girdim. Gözlerim odanın içinde dolaştı, kendi evindeki odası kadar büyük değildi. Tam karşımdaki duvarda büyük bir pencere vardı, çift kişilik yatak hemen karşısında duruyordu. Önünde gri bir masa, karşısında ise gri bir giysi dolabı vardı. Dolabın yanındaki kapı banyoya açılıyor olmalıydı.

"Ne oldu?" diye sorduğunda ona döndüm.

Altına *boxer* giymiş olmasına rağmen göğsü hâlâ çıplaktı. Siyah, banyodan çıktığı için daha yumuşak görünen ıslak saçlarını sallayarak karıştırdığında su damlaları omzuna, oradan da karnındaki fazla dikkat çekici olan baklavalarına doğru bir yol izleyerek damladı. Gözlerim, gözlerini bulacağı sırada çıplak beline düştü.

Belinden sol bacağına doğru uzanan büyük bir yara izi vardı. *Çok büyüktü.* Buna ne neden olmuş olabilirdi ki? Yara izine baktığımı fark ettiğinde vücudu kasıldı, kaşlarını çatarak dolaptan siyah bir pantolon çıkarırken gözlerimi hâlâ yara izinden çekememiştim. Pantolonu uzun bacaklarından geçirdi, yara izi de böylece kapanmıştı.

"Sana ne oldu dedim," dedi ters bir sesle. "Konuşacak mısın?"

"Uzun süredir odandasın," dedim gözlerimi yüzüne çevirdiğimde. "Gitmeyecek miyiz?"

Gözlerimi gözlerinden çekip yüzüne, oradan da boynundaki dövmesine baktım. Göğsü de dövmelerle kaplıydı, dövmeleri kasıklarına kadar uzanıyordu ama az önce görmüştüm, bacağında da vardı. Sadece karnının bir kısmı boştu ancak bu çok büyük bir alan değildi. Boş olan kısmın yanında bir Davud dövmesi vardı. Gözlerim kısılırken Davud'un kafasına baktım, çaresizliği de gücü de aynı anda gösteren gözleri doğrudan bana bakıyordu ve heykelin aldığı nefesi onun tenimde hissedebiliyordum. Dövmelerini yapan kişi çok yetenekliydi, yine harika bir iş çıkarmıştı. Gerçek heykelin detaylarını aratmayacak bir incelik vardı ama ufak bir dokunuş yapılmıştı. Davud'un etrafını yılanlar sarmıştı.

Bir an ona neden bu dövmeyi yaptırdığını soracağımı sandım. Ne düşünerek yaptırmıştı? Bana söyler miydi? *Neden merak ediyorsun ki?* Bilmiyordum.

Davud heykelinin bir hikâyesi vardır.

Michelangelo, Davud heykelini daha önce iki heykeltıraşın çöpe attığı bir mermerden yapmış. Mermer onun ellerinde hayat bulmuş, senelerdir onu işleyecek ustasını bekliyormuş.

Hep dedikleri gibi... Birinin çöpü, başkasının hazinesidir.

Islak, siyah saçlarını hafifçe geriye ittiğinde gözleri kısa bir an çehremde dolaştı, sonra bana sırtını döndü ve önündeki gri giysi dolabının sol kapağını açtı.

"Neden gitmeyelim ki?" diye sordu umursamaz bir sesle ancak sesi az önce olduğu gibi sertti. "İşim vardı. Birkaç telefon görüşmesi yapım."

Dolabın içindeki askıları geriye ittirdiğinde sesli bir şekilde homurdandı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Amına koyduğumun çocuğu siyah gömleğimi yürütmüş yine!" dedi askıları hızlı bir şekilde ittirdiğinde. "Geri zekâlı! Kırk kere söyledim, kıyafetlerimi kimsenin giymesini sevmiyorum."

"Neden ki?" diye sordum öylesine.

Ben de fazla paylaşımcı bir insan değildim bu konuda ama Anka öyleydi. Ona söz geçirmek imkânsızdı. İllaki dolabımdaki beğendiği şeyleri alıp giyiyordu. Bazen yeni aldığı şeylerin bana daha çok yakıştığına karar veriyor ve zorla benim dolabıma koyuyordu.

Bahsettiği kişinin Doren olduğunu anlamıştım. Sonay ya da Kaner olması imkânsızdı çünkü ikisinin cüssesi de Songur'un cüssesi ile kapışamazdı. Yani ikisinden biri Songur'un gömleklerinden birini giyecek olsa, babasının kıyafetini giyen bir çocuk gibi görünürdü sanırım. Onların da boyları uzundu, kiloları yerindeydi ama Songur'un gövdesi gerçekten çok iriydi. Aralarında bu cüsseye yakın olan tek kişi Doren'di.

"Koku sinmiyor," dedi. "Rahatsız oluyorum. Kıyafetlerim sadece benim gibi kokmalı."

Zaten sadece senin gibi kokuyorlar, diye geçirdim içimden. Bana dün gece verdiği tişörtten gelen kokunun yoğunluğu, onunla dip dibeyken bedeninden aldığım kokunun yoğunluğu ile neredeyse aynıydı.

Kıyafetlerini vermeyi sevmiyorsa belki de benim giydiğim tişörtü çöpe atmalıydı.

"O beyaz gömleği giyebilirsin," dedim yavaşça, askıyı kenara çektiğinde gözüme çarpan gömleği işaret etmiştim. Neden konuştuğumu bile bilmiyordum. "Beyaz, sana siyahtan daha çok yakışıyor. Tenin hafif esmer olduğu için."

Bir şey demesini bekledim, bu kısa süre içinde dediğime de pişman olmuştum ama o sadece yüzüme baktı, baktı ve baktı. En sonunda beyaz gömleği askısından çıkararak eline aldı. Sessizce gömleği önce sol kolundan sonra da sağ kolundan geçirmesini izledim, neden hâlâ arkamı dönüp gitmediğimi ben de bilmiyordum. Gömleği giydi, ilk üç düğmesi haricinde diğer düğmeleri iliklediği ve kollarını dirseklerine kadar kıvırdı. Elleri ile siyah saçlarını dağıtarak yatağın yanındaki koltuğa ilerledi ve içine benden en az üç tane sığabilecek kadar geniş olan deri ceketi alarak üzerine geçirdi.

"Nasıl bir yere gideceğiz?" diye sordum. "Bu kıyafetlerle sırıtır mıyım?"

Sorumla beraber gözlerini bana çevirdi. Bedenimi tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Hayır," dedi sadece. "Saçını neden öyle topladın?"

"Bilmem," dedim bunu sormasına anlam veremeyerek. "Öresim geldi."

Bundan hoşlanmamış gibi koyu yeşil gözlerini kıstığında neden böyle baktığına anlam verememiştim. Saçıma neden dikkat ediyordu ki? Ayrıca saçıma hiçbir zaman özen göstermiyordum çünkü bir zamanlar benim yerime özen gösteren biri vardı ve babam, onu benden almıştı. Sonra annem saçlarımı sevdiği için onlara iyi bakmak için uğraşabilirdim belki ama benim canım öyle çok yanıyordu ki onun gidişi yüzünden, acısını saçlarım da dâhil olmak üzere bütün parçalarımdan çıkarmaya çalıştım.

Bir adım atarak arkama geçtiğinde ne yaptığını anlayamadım. Kafamı kaldırıp ona bakmak istedim ama boyu o kadar uzundu ki bunu yaparken komik bir pozisyona düşeceğimi bildiğim için yapamadım. Parmaklarını önce omzumda hissettim, hemen sonra sol omzuma attığım örgümde. İki parmağı ile örgünün ucundaki siyah lastiği kavradı, bir şey dememe fırsat bile vermeden tokayı çekti. Kaşlarımı çatarak ona ters ters baktım, ellerini saçlarımdan geçirerek örgümü bozdu.

"Böyle daha iyi," dedi tokayı avucuma bırakırken. "Çıkalım haydi."

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Ben öyle beğenmişim ki örmüşüm, değil mi?"

"Ben öyle beğenmemişim ki bozmuşum, değil mi?" diye sordu beni taklit ederek. "Zaten yüzün çok küçük, saçlarını örünce küçük bir kız gibi olmuşsun. Gideceğimiz mekânda seni kapıdan içeri almasınlar mı istiyorsun?"

"Kimliğim var," dedim gözlerimi kısarak. "Ve yirmi yaşımdayım."

"Bak sen şuna," dedi alaycı bir sesle. "Ne kadar da büyükmüş ya!"

"Kendini otuz falan sanıyorsun sen galiba," dedim alaycı bir sesle.

"Otuzuma birkaç senem kaldı, Rosa," dedi. "Çok da fark yok bana kalırsa."

"Songur Yakut," dedim suratımı yalandan buruşturarak. "Sen gerçekten de yaşlısın."

"Yaşlı?" diye sordu alaycı bir sesle. "Sen hiç böyle karizmatik yaşlı gördün mü?"

"Kendimi kandırmaya çalışıyorumdur..." diye mırıldandım alayla. "Yaşlısın bayağı."

"Hm..." diye mırıldandı. "Öyle mi?"

"Evet."

Gözleri gözlerimi esir aldı. Dudaklarını araladı ancak her ne diyecekse vazgeçip tekrar kapattı. Bir adım atarak odanın kapısına doğru ilerlediğinde, "Çok konuşuyorsun," dedi sadece.

"Çok mu konuşuyorum?" diye sordum arkasından yürümeye başladığımda. Bir şey demedi, sadece kafasını onaylarcasına salladı. "Ne alaka?" diye sordum bu sefer de ancak bir cevap alamadım, belli ki Songur Yakut için bu konuşma son bulmuştu.

"Sen in aşağı, ben lavaboya gireceğim," dediğimde kafasını beni onaylarcasına salladı ve merdivenden inmeye başladı.

Koridorun solunda olduğunu tahmin ettiğim tuvalete sapmadan önce gözlerimi kısarak ters bakışlarla onun sırtını izledim ancak o bana dönmemişti. Aşağıya iniyordu. Parmak uçlarımda yükselerek aşağıda kimin olduğuna baktım. Sonay çıkıp gitmişti. Anka da odaya çekilmiş olmalıydı, zaten o da kendi evine geçeceğini söylemişti.

Salonda sadece Doren vardı. Siyah berjerlerden birinde oturuyordu. Songur'un salona girdiğini fark ettiğinde dudaklarının arasındaki sigarayı eline aldı ve telefonu kapatarak onun olduğu yere doğru döndü.

Ben de sola saparak tuvaleti aramaya başladım. Kapısını açtığım ilk oda büyük ihtimalle Sonay'ın odasıydı. Mavilerle süslü odayı inceleme gereği bile duymadan kapıyı kapattım ve birkaç adım yanındaki, koridorun en sonundaki odanın kapısını açtım. Evet, burası doğru adresti.

Ellerimi yıkayıp makyajımı kontrol ettikten sonra lavabodan çıktım. Sadece rimelimin akıp akmadığından emin olmak istemiştim çünkü o görüntüden hiç hazzetmiyordum. Bir de dudaklarımı durmadan dişlediğim için rujum çok çabuk dağılabiliyordu ama şansıma henüz dağılmamıştı.

Merdivenden inmeye başlamadan, kafamı uzatarak onlara bakmaya çalıştım. İkisinin de sırtı bana dönüktü, ikili olan gri koltukta oturuyorlardı ve Doren sehpanın üzerindeki poşeti açıyordu.

"Aç mısın lan?" diye sordu. Herkes az önce hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıyordu, Songur bile. Anka o kadar kelimeyi boşa sarf etmiş gibiydi,

bunu o bile umursamamıştı ve bana kalırsa bu çok gariptı. "Pide söyledim," diye devam etti Doren. Bir yandan da pidelerin olduğu poşeti açıyordu. "Yesene."

"Amına koyayım, hayvan gibi yedim zaten tüm gece," dedi Songur yemekten bıkmış gibi bir sesle. "Babam bir gaza geldi, bir gaza geldi, görmen lazımdı, amına koyayım. Keyfi de yerinde tabii."

"Eee, tabii..." dedi Doren gülerek. "Nerede görülmüş şey, Soysal Yakut'un para kazandığında keyifsiz olduğu?" Benim yanımda bu konuları konuşmak onları rahatsız etmiyordu. Demek ki onlar için gereksiz konulardı. "Ne oldu bu arada iş? Kutlamada olduğuna göre aldınız ihaleyi de. Ne kutlaması amına koyayım bu, kaç saattir bitmedi?"

"Hiç sorma," dedi Songur sesli bir şekilde homurdandığında. "Sabahın sekizinden beri babamla uğraşıyorum, oğlum. Yemin ederim, bunaldım ya. İş bitti, rahat bir nefes aldım, bu sefer de kutlama çıktı. Ona da tamam dedim, gittik. Ortakları biliyorsun, Alıcılar. Onların ailesi de epey kalabalıktı. Herifin çocukları, kuzenleri falan vardı. Bu sefer çocukları tutturdu biz başka bir yerde devam edelim diye. Onlarla beraber *puba* gittim bir de, kafam sikildi."

"Gamze Alıcı ile mi gittin?" diye sordu Doren alayla. "Oğlum, geçen senelerde haberin çıktı ya onunla. Şimdi yine patlamasın magazin haberleri."

"Salak mısın, Doren?" diye sordu Songur. "O kız ile aynı odada nefes bile almam ben. Kız en son beni hikâyelerine falan etiketliyordu."

"Eee?" diye sordu Doren. O sırada yemek yemeye başlamıştı. Songur'un da bir sigara yaktığını gördüm ancak aşağıya inmiyor, konuştuklarını dinliyordum. "Alıcıların hepsi oradaydı diyorsun oğlum, o nasıl olmuyor? Kaç tane bizim yaşlarda Alıcı var ki zaten? Kiminleydin sen?"

"Selim'le."

Kaşlarımı çattım. Kaç tane kız ile daha ismi geçecekti acaba? Dahası olmaz dedikçe yeni bir isim çıkıyordu ancak bir şey dememek için bunu aklımdan bile geçirmiyordum çünkü bundan bana neydi? Beni ilgilendirmezdi. Sadece beni öpüp dururken birileriyle, onun tabiriyle *takılıyor olması* beni sinirlendirirdi ancak o bana bunun açıklamasını yapmasına gerek bile olmadan yapmıştı aslında.

"Tüm gece oturdun mu yani orada?" diye sordu Doren.

"Selim'le konuştum işte, amına koyayım," dedi Songur. "Hani şu mevzu var ya... Hazar mevzusu."

"Hazar'ı oradan çıkaramazsın, anla artık şunu," dedi Doren net bir şekilde. "Onu oradan çıkaramazsın, Songur. İçeride hırsızlıktan falan yatmıyor."

"Babamın onu kurtaracak gücü var," dedi Songur. "İstersem her şeyi yapar. Dünya paranın hatırına dönüyor."

"Babanın hem onu kurtaracak hem de seni koruyacak gücü yok ama," dedi Doren. Birden sinirlenmişti. "Bu herifin süper güçleri falan yok, amına koyayım!"

"Küçük bir çocuk muyum sence ben?" diye sordu Songur keskin bir sesle. "Birine ihtiyacım yok. Kendimi korurum."

"Seni öldürmek isteyen o kadar kişi var ki şu an..." dedi Doren. "Şu kapıdan dışarı attığın her adım, kafanda patlayacak bir merminin olasılığını doğuruyor. Kendini hepsinden nasıl koruyacaksın?"

"Beni öldürmek için daha fazlasını yapmaları gerek," dedi Songur. "Çünkü şimdiye kadar yaptıkları hiçbir işe yaramadı. Çocukluğumdan beri bunu deniyorlar zaten, Doren. Olanları biliyorsun."

"Çok sakinsin," dedi Doren. "Küçükken tanıdığım o çocuğa ne olduğunu çok merak ediyorum. Ona bunu yapanlardan intikam almaya yemin etmişti. Şimdi ise onlara olan öfkesi başka yerlere çevrildi, ona biçilen tüm bu rolleri kabullendi."

"O çocuk büyüdü," dedi Songur. "Bazen hayatta kalmaya devam edebilmek için biraz da ölmemiz gerekir."

Songur masanın üzerinde duran sigara paketine uzandı. İçinden bir dal çekerek dudaklarının arasına yerleştirdiğinde deri ceketinin cebinden çakmak çıkardı. Sigarayı ateşlediğini ve derin bir nefes çektiğini gördüm.

"Anka, Akıner'in olayını nereden biliyor?" diye sordu Songur, Doren ona cevap vermediğinde. "Biliyorum, duydum tüm konuşulanları. *Dolkan'ın arkadaşını öldürdü,* falan dedi."

"Akıner'i sen mi öldürdün cidden?" diye soran Doren'in sesi şaşkındı. "Bunu ben bile bilmiyordum. O kız nereden biliyor?"

"Akıner başına gelen her şeyi hak etti," dedi Songur. Anka'nın dediklerini kabul mu etmişti yani? "Çok da gizli bir mesele değil zaten. Dolkan'dan duymuştur."

Anka haklı mıydı yani? Çıkıp ona yapılan ihanetlerden bahsediyordu ama o da sonunda intikam için alakasız birinin canını mı alıyordu?

"O kız çok masum bir şey lan," dedi Doren. "Haydi, sen korudun kendini. Bir süre daha yanında kalırsa ona da saldırmaya başlayacaklar. Onu koruyabilecek misin?"

Kimden bahsediyorlardı? Benden mi?

"Ne alaka şimdi, geri zekâlı?" diye sordu Songur sinirle. "Tabii ki masum birine zarar gelmesine göz yummam."

"Göz yumarsın aslında," dedi Doren. "İşine gelmezse siler atarsın. Sen o kadar kalpsizsin."

"İyi ki de öyleyim," dedi Songur alayla. "Senin gibi bana dönmeyecek birinin peşinden koşan bir aptal olmamı engelleyen şey budur belki de."

"Birini sevmek zayıflık değil," dedi Doren. "Güç."

"Birini sevmek zayıflık," dedi Songur keskin bir sesle. "Birini sevmek makinedeki o paslanmış çark, bozulmuş diş, sorun çıkaran herhangi bir şey. Tüm düzeni altüst eden o minik kusur."

"Senden bunu aldılar," dedi Doren. *Neden bahsediyorsun sen?* "O yüzden kendini bu yalanlarla avutuyorsun."

"Benden hiçbir şey almadılar," dedi Songur. "Bu, bana verilmiş en güzel hediye."

"Kızda senin işine yarayan bir şey var o zaman," dedi Doren. "Sen kimseye böyle davranmazsın. Onun gibi bir kızda, senin işine yarayacak ne olabilir ki?"

"Sorgulama," dedi Songur sadece. "Ve boş konuşma."

Arkasını döneceğini hissettiğimde kafamdaki büyük soru işaretleri ile merdivenden inmeye başladım ama arkasını dönmemişti.

Yanlarına indiğimde yüzüme az önceki konuşmayı hiç duymadığıma dair sahte bir ifade yerleştirdim ama ikisi de bunu umursamadı. Songur'un elindeki sigara bitmişti. Dikdörtgen sehpanın üzerinden paketini aldı ve içinden bir dal daha çıkardı. Ardından paketi bana doğru uzattı.

Bende istediği şeyi bulduğunu söylemişti. *Ne olabilirdi?* Az önce Doren'in dedikleri aklımdan silinmiyordu. Beni bir şey için kullanmasına tabii ki tahammül edemezdim ama onun da benden çıkarı olması beni rahatsız etmemeliydi çünkü benim de bir çıkarım vardı ve biz bu konuda anlaşma yapmıştık.

Uyanın artık, gerçek dünyada kimse kimseye iyilik yapmıyor.

"İster misin?" diye sordu, dudaklarının arasındaki sigara yüzünden sesi biraz boğuk çıkmıştı.

Kafamı sallamadan elimi uzatacağım sırada Doren, "Sen aç değil miydin?" diye sordu beni süzerek. "Öyle demedin mi Sonay'a? Ne sigarası aç aç, kızım? Otur şuraya, pide söyledim, beraber yiyoruz."

"Aç mısın?" diye sordu birden Songur gözlerini kısarak. Sesi ilgili çıkmıştı. "Neden söylemedin?"

"Sormadın ki," dedim kaşlarımı çatarak. Bana aynı ifadeyle karşılık verdiğinde umursamadım. "Aç değilim ayrıca."

"Yalan söyleme, *açım* dediğini duydum gayet de," dedi Doren. "Kanka, valla aç bu kız."

"Aç değilim," dedim. "Sonay sana yemek yapsın diye öyle söylemiştim ben."

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu Songur bana döndüğünde.

"Sabah," dedim yalan söyleme gereği duymadan. "Seninle beraberken işte."

"Sabah niye beraberdiniz lan?" diye sordu Doren.

"Sabahın beşinden beri bir şey yemedin mi ciddi ciddi?" diye sordu Songur. Gözleri inanamıyormuş gibi bakıyordu.

İkisi de aynı anda konuştuğundan hangisine odaklanacağımı şaşırmıştım ancak Doren beni bu yükten kurtararak, "Sabahın beşinde niye ayaktaydınız ki? Hayırdır, ne derdiniz vardı?" diye sordu. O yüzden onun saçma sorularını es geçmeye karar verdim.

"Otur," dedi Songur beni kendisine doğru çektiğinde. "Bunların hepsi bitecek."

"Saçmalama ya," dedim suratımı buruşturarak. "Çocuk muyum ben, zorla mı yedireceksin?"

"Biz bir anlaşma yapmadık mı?" diye sordu alaycı bir sesle. Başparmağını çenesine yasladığında ona gözlerimi kısarak baktım, beni umursamadı ve koyu yeşil gözlerinde giderek büyüyen o alaycı ifadeyle karşılık verdi. "Yanlış hatırlamıyorsam bu anlaşma benim istediklerimi yapman üzerineydi. Yanılıyor muyum?"

Ona ağız dolusu küfretmek istesem de sadece yüzüne dik dik bakarak yanağımı dişledim, şu an beni o kadar sinir etmişti ki bağırasım vardı. Zaten her şey üst üste geliyordu, bir de onun bu tavırları iyice sinirlerimi germişti.

"Anladığım kadarıyla yanılmıyorum, zaten ben pek yanılmam," dedi alaycı bir şekilde gülümsediğinde. "O hâlde Valeri, söylediklerimi yapman gerekiyor. Ve şimdi yemek yemeni söylüyorum. Otur ve ye. İkiletilmekten hiç hoşlanmam."

"Defol git," diye mırıldandım dudaklarımın arasından.

"Efendim?" dedi pisliğine. "Duyamadım."

Sigarayı dudaklarına sabitlediğinde gözlerini kısarak bana baktı. Bir an için dudaklarında beliren alaycı kıvrıma ve belirginleşen gamzelerine rağmen gözlerindeki ışığın nasıl bu kadar soluk olduğunu düşündüm. Nasıl bir ruh hâli içinde olursa olsun, gözlerinde yaşam belirtisi yoktu. Sadece karanlık vardı. Bazen daha sığ, bazen daha dipsizdi ama hep karanlıktı.

"Defol git dedim," diye tekrarladım koltukta oturan Doren'in yanına geçtiğimde.

Yine de istemeye istemeye pideden yemeye başlamıştım. Evet, aslında açtım ama insanların önünde yemek yemek beni geriyordu ve o, bunu anlamıyordu. Bundansa aç kalmayı tercih ederdim, üstelik istemediğimi söylediğim bir şey bana zorla yaptırıldığında deliye dönüyordum.

Songur'un telefonu çalmaya başladığında ekrana gözlerini kısarak baktı, sonrasında oturduğu koltuktan kalktı ama telefonu hâlâ açmamıştı.

"Hızlı ol," dedi bana dönerek. "Çıkmamız gerek. Geldiğimde onların hepsi bitmiş olacak."

"Emredersiniz, kralım," dedim alayla.

Gözlerindeki karanlık bir kara delik gibi büyüdüğünde bana bakmaya devam etti. Telefonu kapandı, çok geçmeden tekrar sinir bozucu bir şekilde çalmaya başladı. Gözlerini benden ayırdığında, "Ediyorum zaten," diyerek salondan ayrıldı.

Bu adam beni deli ediyordu.

"Sakin ol," dedi Doren gülerek. "Az sonra patlayacaksın, çizgi filmlerdeki balon gibi şişmiş suratlara benziyorsun."

"Nasıl sakin olayım?" diye sordum pideden bir ısırık aldığımda. "Sen hiç... O... O hiç..." Doren gülüyordu, bense çıldırmanın eşiğindeydim. "Ona hiç baktın mı? Yakın arkadaşı olduğun için görmüyorsundur belki tavırlarını. Dünyanın en sinir bozucu ve diktatör insanı! Gerçekten tahammül etmekte zorlanıyorum."

"Evet," dedi kafasını sallayarak. "Senin gibi biri için epey zor bir adam. Anlaşamamanız çok normal. Büyük ihtimalle hiçbir zaman da anlaşamazsınız." Kaşlarım çatıldı ama hiçbir şey söylemedim. "Ayrıca tabii ki farkındayım, Valeri. Fark etmemek mümkün mü sence? Kaç senedir arkadaşız biz."

"*Senin için epey zor* derken?" diye sordum.

"Yani belli ki sen sadece kendi kurallarına göre yaşayan birisin," dedi açıklayarak. "Etrafındakileri önemsemezsin gibi geldi bana. Kim nasıl yaşamak istiyorsa öyle yaşasın kafasındasın. Tabii, olması gereken de bu."

İnan bana Doren; çok değil, bundan bir sene önce sadece bir adamın isteklerine göre yaşıyordum. Ama özgürlüğü bir kere tattığında, boğazında giyotinin kıskacını hissetsen de onu bırakamıyorsun.

O yüzden şimdi istediğimi yapmama engel olan herkese karşı içimde önlenemez bir öfke taşıyorum ama aslında bunun nedeni o insanlar değil, babam. O kadar bastırdı ki beni hayatım boyunca, şimdi istediğimi yapamadığım her an onun benimle alay eden yüzünü görüyorum.

Yaptığım her hareket, attığım her adım babama karşı açtığım savaş aslında.

Ve biliyorum ki bir gün onu, onun oyununda yeneceğim.

Bugün değil. Ama... Bir gün.

"Yanılıyor muyum?" diye sorduğunda kafamı *hayır* anlamında sallayarak ona döndüm. "İşte, o da tam tersi. Etrafındaki herkesi kontrol etmek istiyor, bunu yapmazsa tüm düzen bozulurmuş gibi. İnsanlara hükmetmeden duramıyor çünkü bunu yapmak zorunda olduğunu düşünüyor. Bir de... Mesela sen içinde bulunduğun hayatı bile sahiplenmiyorsun sanki, sana bakıyorum ve sadece bulunduğu yerden soyutlanmak isteyen birini görüyorum, hem de seni ilk kez bu gece görmeme rağmen. Bu kadar net anlaşılıyor."

Hayretle ona bakıyordum. Doren'in iyi bir gözlemci olduğu kesindi ama yaşamak zorunda bırakıldığım bu hayata bu kadar yabancı mı görünüyordum gerçekten?

"Songur yine senin tam tersin," dedi. "O, ona bırakılmış olan her şeyi sahiplenir ve hiç paylaşımcı değildir. Sadece mecazi olarak da değil, piç kurusu asla kendi kıyafetlerini paylaşmaz, sana yenisini alır ama dolabındakini asla vermez. Ya da arabasını kullanamazsın. Sonay'a bir kere bile anahtarı vermedi çocuk aylarca yalvarmasına rağmen, sonra doğum gününde arabanın aynısından aldı."

Garip bir adamdı.

"Hep böyle biri miydi?" diye sordum.

"*Böyle* derken kastettiğin ne?" diye sordu bana döndüğünde. "Emir vermesinden falan mı bahsediyorsun? Tabii ki böyleydi Valeri, sence şu geldiği durum birkaç yılda olabilecek bir şey mi?" Değildi. "Songur, dünyanın kendi ayakları altında uzandığını düşünerek büyümüş bir çocuk. Ne isterse alır, kimi isterse elde eder, nerede olmak istiyorsa olur. Şımarık birisi değil, sadece... Dediğin gibi diktatör işte çünkü böyle yetişmiş. Eğer bir şeyi istiyorsa emir vermesi gerektiğini söylemişler. Bunu benimseyerek büyümüş."

Bu normal değildi. Yine de bir şey söylemedim, eleştirmek bana düşmezdi. İnsanların nasıl şartlar altında büyüdüğünü eleştirecek değildim. Çünkü benim büyüdüğüm şartlar da bir sürü kişi tarafından saçma olarak algılanabilirdi.

"Anka ile aranızdaki o konuşma da neydi?" diye sordum düşünceli bir sesle. Kaşları çatıldığında elindeki telefondan başını kaldırdı ve neredeyse sarı tonlarında olan gözlerini yüzüme çevirdi. Neden bahsettiğimi birkaç saniye sonra anlamış gibiydi ama ben yine de açıklamamı yaptım. "Hani sana, *bir*

insanın ikinci şansı hak ettiğini en iyi senin bilmen lazım, dedi... Yani yakın değilsiniz ama hakkında bir şeyler biliyor."

"Yakın değiliz, hiç olmadık, alakamız da yok zaten," dedi beni onaylayarak. "Ama Anka bu... Zaten doğruyu söylemek gerekirse onun bilmediği şey çok nadirdir."

"Haydi ya?" diye sordum alayla. "Songur hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama."

"Songur kapalı bir kutu gibidir," dedi Doren. "Onun hakkında ben bile bir şey bilmiyorum," diye devam ettiğinde dikkatimi tekrar ona verdim. "Yani..." dedi. "Nasıl birisi olduğunu az çok söyleyebilirim ama Anka'nın insanlarla ilgili öğrendiği şeyler genelde geçmişlerinden parçalardır. Onlara karşı kullanabilecekleri herhangi bir şey, bir bilgi, bir koz. Oyunda kendilerine böyle yer edinirler ama Songur'un bir geçmişi yok." Bir geçmişi yok mu? "Arasalar bulamazlar, duymak isteseler duyamazlar, karşılarına alıp anlat deseler anlattıramazlar. Konuşmaz."

Konuşmaz.

Ben geçmişte yaşarken o kendi geçmişinde kimseyi sağ bırakmıyordu.

Benim elimde sadece geçmişim vardı.

Onun ise bir geçmişi yoktu.

"Peki, sen?" diye sordum kafamı ondan uzaklaştırmak istediğim için. Zihnimi bu kadar ele geçirmesi adil değildi. "Senin geçmişin nasıl? Ölü mü, ağır yaralı mı, ayakları üzerinde sapasağlam mı?"

"Sapasağlam," dedi beni şaşırtarak. "Geçmiş, bana geleceğe gitmem için gereken gücü veriyor. O olmasa adım bile atamam çünkü bana nasıl bir adam olmamam gerektiğini öğreten o." *Nasıl bir adam olmaması gerektiği.* "Ben çok boktan bir insandım, Valeri. Görüp görebileceğin en kötü insandım belki de. Şimdi Songur kötü adam olduğunu söylüyor, yalan söylemeyeceğim bu konuda haklı da sayılır ama benim seneler önceki hâlime göre o bile melek kalır."

Ciddi miydi? Peki, nasıl bu kadar değişmişti? Herkesin maskeleri olduğunu bu aralar çok daha iyi anlıyordum ancak onun gibi gülüp espriler yapan ve arkadaşlarını kollayan birisi, gerçekten de dediği gibi kötü olabilir miydi? *İkinci bir şans,* demişti Anka. Doren şu an ikinci şansını kullanıyordu.

"Sen ciddi misin?" diye sordum şaşkınlığını gizleme gereği bile duymadan. "Nasıl biriydin ki?"

"Orospu çocuğunun tekiydim."

"Bu fazla net oldu," dedim ne diyeceğimi bilemediğimde.

"Ne diyeyim ki?" dedi güldüğünde. "Öyleydim. Songur'a bile itlik yaptım. Bu dünyada sadık olduğum tek insan Attila ve Soysal'dı."

"Attila?" diye sordum. Soysal Yakut, Songur'un babasıydı. Onu biliyordum. İsmini günde on kere duyuyordum.

"Attila Hükümran," dedi. "Soysal Yakut'un en yakın arkadaşı. Babam." Kaşlarım çatıldı. Gerçek babası mıydı? Gözlerimdeki soru işaretlerini anında okumuş olacak ki "Gerçek babam değil," dedi. "Manevi. Yani beni o büyüttü. Dokuz yaşımda falandım sanırım beni yanına aldığında. Aslında Attila beni çok iyi yetiştirdi ama ben kendim piçin tekiydim, o yüzden o yoldan gittim."

"O yoldan gittin..." dedim düşünceli bir sesle. "Peki, sonra ne oldu da değiştin?"

"Âşık oldum."

Şaşkınlıkla yüzüne baktığımda gületerek kafasını geriye attı. Âşık olduğu için mi değişmişti yani? Bir insan birisi için nasıl bu kadar köklü bir şekilde değişebilirdi ki? Bunun mümkün olduğuna hiç inanmıyordum.

Sehpanın üzerindeki sigara paketini alarak içinden bir dal çektiğinde ben de bir tane kaptım. Sigarasını yaktıktan sonra çakmağı bana uzattı, ben de çakmağı kaparak dudaklarımın arasındaki sigarayı yakım ve derin bir nefes çekerek kafamı koltuğa yasladım, yemekten sonra sigara içmek iyi oluyordu.

"Âşık olduğun kız seninle olsun diye mi değiştin?" diye sordum sigaradan bir nefes çektiğimde.

"Yok amına koyayım," dedi Doren gülerek. "Keşke öyle olsa. En azından bir anlamı olurdu, değil mi? Kız benim kıçıma tekmeyi koyunca değiştim."

"Nasıl ya?" diye sordum şaşkın bir sesle. "O nasıl oldu?"

"Ona zarar veriyordum, her şeye rağmen beni seçmişti ama ben öyle aptal ve bencildim ki kendi acımdan, hırsımdan bunları göremiyordum," derken öfkesi kendindeydi. "En sonunda patlama noktasına geldi ve gitmek istedi. Gitmesine izin vermedim." Ellerini saçlarına daldırdığında onu izlemeye devam ettim. "Bayağı büyük kavga ettik."

"Peki, sonra?"

"Sonra gitti işte," dedi sesli bir nefes verdiğinde. "Bu da başka zamanın hikâyesi olsun. O gidince ben de aklımı başıma topladım biraz, büyüdük de tabii." Bu değişim sadece büyümekle olacak bir şey değildi ama ses etmedim. Keşke onun eski hâlini de tanısaydım. "Eskiden kötü olan bendim, şu an bile iyi değilim ama yıllar sonra sonunda başardım aynaya bakınca bir canavar görmemeyi, sebep olduğum acıları kabullenmeyi ve yoluma devam etmeyi."

"Yoluna devam mı ettin yani?" diye sordum kaşlarımı kaldırdığımda.

"Evet, o da devam etti," dedi. "Keşke böyle olmasaydı ama oldu işte. Benim yüzümden."

"İletişiminiz var mı peki?" diye sordum. "Yani onun hakkında hâlâ bir şeyler biliyorsun."

Kafasını *hayır* anlamında iki yana salladı. "Hayır, şu an iletişimimiz yok," dedi. "Neyse işte."

Daha fazla bu konuyu deşmek istemedim. Parmaklarımın arasındaki sigara bittiğinde küllükte söndürdüm, gözlerim orada birikmiş izmaritlere takıldığında mutfağın kapısı açıldı. Sonunda telefon konuşması bitmiş olmalıydı.

Songur salona girdiğinde telefonunu kapatmış ve cebine koymuştu, ben de önümdeki pidenin hepsini yemiştim. Göz ucuyla pidelere baktığında yanda duran peçetelerden bir tane alarak ağzımı sildim, rujun çıkmaması için özen göstermem gerekmişti.

"Haydi, çıkalım," dedi gözlerini benden çektiğinde. Kafamı onaylarcasına sallayarak peşine takıldım, çantamı bıraktığım yerden aldığımda o çoktan dış kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. Kapıyı açtığında soğuk esen rüzgâr yüzüme çarptı, ürpersem de bunu belli etmeden onu takip etmeye devam ettim. Ev ağaçlık, güzel bir yerdeydi ve esen rüzgârla beraber yağan yağmur, ağaçların üzerine düşerken huzur verici bir ses çıkarıyordu.

Hiçbir şey söylemeden arabaya bindiğinde ben de onu izleyerek ön yolcu koltuğuna bindim. Arabayı çalıştırdığında Fransızca bir şarkı çalıyordu ve hafifçe açtığı camdan içeriye giren rüzgâr saçlarımı havalandırıyordu.

Gözlerim bir an ona takıldı, çekemedim. Çekmek istemedim, sadece izlemek istedim. Kafasının içinde neler olup bittiğini o kadar çok merak ediyordum ki belki bir açık verir düşüncesi ile gözlerine takmıştım kafayı.

Ama hayır. Hangi şeytanlar yaşıyorsa Songur Yakut'un zihninin içerisinde, biliyordum ki gözlerine ulaşan o kapı mayınlı bölgenin ardındaydı. Giriş yasaktı. Oraya en tehlikeli şeytanlar bile giremezdi.

Yüzüne baktım. Her daim çatık duran kaşlarına, gergin yüz hatlarına, keskin çene kemiğine, hafif kemerli burnuna, yanağındaki yara izine ve yola odaklanmış olan yeşil gözlerine.

Gözleri hep *soluk* bakıyordu.

Yüzü ise hep *hissiz* duruyordu.

Songur Yakut'un ruhunu şekillendiren Tanrı'nın mürekkebi bitmiş gibiydi.

Düşüncelerin ağırlığı omzuma bindiğinde ifadesiz bir şekilde önüme dönmeye çalıştım, gözlerimi ondan almak çok zordu ama başarmıştım. Arabanın içinde hâlâ aynı Fransızca şarkı çalıyordu. Gergin bir şekilde kafamı koltuğa

yasladım, yağmur damlaları son hızla arabanın ön camına çarpıyor ve bir saniye bile ara vermeden çalışan sileceklerle savaşıyordu. Yanından geçtiğimiz sokak lambaları arabanın içini çok kısa bir an aydınlatsa da hemen sonra tekrar karanlığa boğuluyorduk. Rüzgârın rahatsız edici sesi ise kulaklarımı dolduruyordu.

Songur hızlı araba kullanmayı seven biriydi.

"Hıza bağımlı mısın?" diye sordum gözlerim ibreye takıldığında. *Yüz tekten.* İçimden bir ses Songur için bunun hiçbir şey olduğunu söylüyordu.

"Hayır, şu an değilim," dedi bana dönüp bakmadan. Duygusuz yeşiller arabanın ön camındaydı hâlâ. Yani önceden öyle miydi? "Eskiden birçok şeye bağımlıydım."

"Ne?" diye sordum. Şaşırmıştım. "Neye?"

"Yaşadığımı hissetmeye bağımlıydım," dedi gözleri ilgisizce bana döndüğünde. Net bir cevap vermemişti. "Riske bağımlıydım, tehlikeye de. Hayatı en uç noktalarında yaşamaya başladım ki uçurumun ne kadar derin olduğunu görüp oradan atlamayayım."

Ne? Kaşlarım çatıldığında ona bakmaya devam ettim. Gözlerini arada bana çeviriyor ama genel olarak önümüzde uzanan yola bakıyordu. Esen rüzgâr yüzünden ıslak olan saçları iyice dağılmıştı, ben biraz üşümüştüm ama o belli ki üşümüyordu.

Bazı insanlar düz ve heyecansız bir yol gibiydi. Nereye varacağınızı bile bile yürüyordunuz o yolda ve attığınız her adımda sıkılıyordunuz, yol umurunuzda bile olmuyordu. Sadece sona bakıyordunuz.

Bazı insanlar ise sizi nereye götüreceği hiç belli olmayan uzun ve karmaşık kavşaklar gibiydi. Sürprizlerle dolulardı, yol öyle dallı budaklıydı ki ihtimali bile yoktu sonu görmenize. Zaten son umurunuzda bile olmuyordu. Çünkü yol, ondan çok daha ilgi çekiciydi. Kafanızı kaldırıp başka yere bakamıyordunuz bile, sadece kavşaklarla ve yolculuğun gizemi ile ilgileniyordunuz.

"Ortaya koyduğun ne kadar değerliyse, oyunun tadı o kadar fazla oluyor ama sona yaklaştığında kartları açmaya korkuyorsun çünkü kaybedecek çok şeyin var." Ona sadece bakıyordum. "Ama ortaya koyduğunun senin için hiçbir anlamı yoksa, değersizse hayatın kendi gözünde, oyun çok tatsız oluyor. Bir an önce bitirip gitmek istiyorsun ama iş kartları açmaya geldiğinde etrafına bakıyorsun ve herkesin kazancının senden yüksek olmasını kaldıramıyorsun. Evet, belki kayıpları daha fazla olacak ama zaten olay da orada, sen de tıpkı onlar gibi risk almak istiyorsun. Sen de yaşadığını hissetmek istiyorsun. Bir tur daha oynamak istiyorsun. Bir umut arıyorsun. Bu yüzden hayata diğerlerinden daha sıkı tutunuyorsun."

Bir süre hiçbir şey demeden ona öylece baktım. Böyle miydi gerçekten de? Kaç gece ölmek istemiştim şimdiye kadar? Çok, çok gece. Peki, kaç gece gerçekten ölmek istemiştim? Hiç. Hep daha fazlasını görmeye dair bir umut vardı içimde, öldüremiyordu onu benim en büyük düşmanım olmasına rağmen. Ve Songur haklıydı. Son anımı, ellerin açılacağı ve kartların ortaya çıkacağı anı her düşündüğümde geri çekiliyordum. *Hayatım bu kadar değersiz olmamalı. Böyle kaybetmemeliyim.* Ve bu her seferinde oyuna yeniden başlamak istememe neden oluyordu.

"Garip birisin," dedim. Kafamın içindeki düşüncelerin hiçbirini karşılamaya yetmese de bu kelime, ne diyeceğimi bilemezken dudaklarımdan çıkıvermişti işte.

Cebindeki sigara paketini çıkarmasını izledim. İçinden bir dal çekerek filtreyi dudaklarının arasına yerleştirdiğinde paketi bana uzattı. Çantamda paketim olmasına rağmen onun uzattığı paketten bir dal çektim.

"Yani," dedi siyah Zippo ile sigarayı ateşlediğinde. "Bu da bir bakış açısı."

Direksiyonun hâkimiyetini tek eli ile sağlarken bana doğru hafifçe eğilerek dudaklarımın arasına yerleştirdiğim sigaranın da ucunu ateşledi. Sigaradan bir nefes çektiğimde geri çekilmesini bekledim ama çekilmedi. Başparmağını kaldırarak yavaşça çeneme dokunduğunda yüzü, yüzüme nefesim kadar yakındı ve arabanın hızı azalmıştı. Çenemi yavaşça okşadı, gözlerim parmağının üzerindeki harf dövmesine bir saniyeliğine düştükten hemen sonra tekrar yeşil gözlerini buldu.

Hiçbir şey demeden geri çekildiğinde ben de biraz uzaklaşarak kendimi toparladım. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum, aslında şu an bu umurumda bile değildi. Bana neden bu kadar yakın olduğunu ya da neden durmadan aklımı karıştıracak hareketler yaptığını sormam gerekiyordu.

"Cihat Serterkaya'nın mekânına," dedi.

"Kim bu adam?" diye sordum ona döndüğümde. Sabah da ismi geçmişti.

"Ateş'in bir piyon bile olamadığı oyundaki önemli parçalardan biri," diye yanıtladı beni. "Cihat Serterkaya, ağabeyi ve küçük kardeşi ile beraber hiçbir örgüte bulaşmadan yükseldi bu oyunda."

"Senin ne işine yarayacak bu adam?" diye sordum. Aslında *bizim* ne işimize yarayacak demek daha doğru olurdu belki ama diyememiştim. Ateş için diyemediğim gibi. "Yani sen ne düşünüyorsun bu adam hakkında?"

"Rakibim olarak, başardıkları için ona saygı duyarım," dedi net bir sesle. "Ama kişisel olarak, onun sıfatını sikeyim."

"Demek ondan da hazzetmiyorsun," dedim. Gerçekten buna hiç şaşırmamıştım. "Hiç şaşırmadım, biliyor musun? Onunla ne sorunun var?"

"Benim kimseyle bir sorunum yok, onların benimle sorunu var," dedi net bir sesle. "Ama illa bir derdim olacaksa bu zaten onunla ilgili değil, ağabeyi ile ilgili olur."

Bu adamlar hakkında her şeyi bilmem gerekiyordu tüm olup biteni anlayabilmek için. Kendi çevremde dönen olayları bile anlayamıyordum, en yakın arkadaşım olan Anka bile bana yabancı bir dil konuşuyordu sanki.

Hiçbir şey anlamayacağım bir olaya gireceğimi biliyordum ve her şeyi bunu göze alarak yapmıştım ama hiç bilmediğim bir dünyaya adım atabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Burası farklı bir evrendi. Kendi kuralları, kendi oyunları, kendi piyonları ve kendi şahları vardı.

Eğer kurallara sadık kalmazsan sonun gelirdi.

"Ağabeyi..." Kaşlarım çatıldı. "Ağabeyi ne alaka?"

"Her şeyi öğrenmek zorunda değilsin, Rosa," dediğinde öfkeyle ona döndüm.

"Hayır, Songur," dedim net bir şekilde. "Ben her şeyi öğrenmek zorundayım. Bana dedin ki *eğer güvenimi kazanmazsan sana o dövmeyi vermem, bizim bir parçamız yapmam; benimle anlaşma yaptın, istediklerimi yapacaksın; benim sana değil, senin bana ihtiyacın var.* Bu yüzden, güven testi adı altında bana Ateş'in yanına yaklaşmamı söyledin."

"Sesini alçalt," dedi sadece. Sesi benim aksime çok sakindi.

"Burada takıldığın nokta bu mu gerçekten ya?" diye sordum hayret edercesine. "Ateş olayında ne yapmam gerekiyor? Çocuk zaten yanıma gelip duruyor ve ben çocuğu tersliyorum, bana ne yapmam gerektiğini söyle artık ve bu muhabbet daha fazla uzamasın." Birden bana dönmüştü, ona bakmadan konuşmaya devam ettim: "Bu daha ne kadar uzayacak? Ben oyun oynamak ya da eğlenmek için bu işe girmedim. Sana söyledim, ben intikam almak istiyorum ve senin bu kadarını bilmen yeter. Bana yardım et demiyorum ama artık attığımız adımlar bir yere varsın istiyorum. Çünkü geçen gece partide ne yaptığımızı bile bilmiyordum."

"Ateş yanına mı geliyor?" diye sordu. Tüm söylediklerimden bunu çekip çıkarmasına hayret ettim. Çileden çıkmak üzereydim. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun peki?"

"Bugün, bu akşam yanıma geldi çünkü," dedim. Alessa'nın verdiği partiyi de söyleyecektim ona ama evde o kadar olay yaşanmıştı ki bir türlü söyleyememiştim. "Yani, bu zaten olması gereken bir şey değil mi?"

Bir şey diyecekken vazgeçmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Dudaklarını tekrar araladığında, "Evet," dedi basitçe. "Bu olması gereken şey tabii

ki. Sadece bana her şeyi olduğu gibi, olduğu an anlatman gerekiyor, tamam mı?"

"Ne yaptığımız hakkında beni bilgilendirmeni istiyorum," dedim. "Olacaklardan son anda haberdar olmak istemiyorum. Eğer anlaştıysak ve ben senin istediklerini yapacaksam, sen de benim isteklerime göre hareket et. Beni her şeyden son anda haberdar etme. Evet, bazı durumlara bazıtlıksız yakalanabilirsin ve olaylar bir anda gelişebilir ama sen bilerek yapıyorsun. Bu beni huzursuz hissettiriyor. Senden her şeyi anlatmanı da istemiyorum, elbette her şeyi söyleyemezsin ama bana yetecek bir açıklama yapabilirsin."

Sinirlenmesini, dalga geçmesini ya da bağırmasını bekledim ancak o sakin bir şekilde kafasını sallayarak, "Tamam," dedi. "Bu saatten sonra öyle olur o hâlde."

"Tamam mı?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Evet," dedi. Kafasını sallamıştı. "Tamam. Bir durumdan şikâyetçi olman beni hiç ilgilendirmiyor, inan bana. Ama yanımdayken güvende hissetmemene de izin vermem."

"Neden?" diye sordum alaycı bir sesle. "Beni korumayacağını, umurunda olmadığımı söylemiştin."

"Seni kendi aptallığın yüzünden başına gelenlerden tabii ki korumam. Bir aptallık yaparsan bedelini kendin ödersin," dedi acımasız bir sesle. "Ama benim yüzümden başına geleceklerden korurum. Aklını başına al ve ona göre hareket et sen de, Valeri."

"Benimle böyle konuşup durma." Duraksadım. "Bir öylesin bir böyle. Bu akşam olanlar yüzünden sinirli misin yoksa? Sinirini böyle mi çıkarıyorsun? Nedir bu?"

"Birincisi," dedi büyük bir alayla. "Sinirimi normal bir şekilde söylediğim iki üç cümle ile çıkarmam. Sinirimi çıkarıyor olsaydım bunu soramazdın bile. İkincisi ise..." Bana doğru döndü ve "Neden sinirli olayım?" diye sordu. "O kızın söyledikleri beni sinirlendirecek değil. O kadar umursadığımı mı sanıyorsun? Ne isterse düşünebilir. Herkes düşünebilir. İnsanlara bir şeyleri anlatmayı bıraktığımda çok küçük yaştaydım."

Peki, ben ne düşünecektim? Anka'nın bir bilgisi ve fikri vardı ki ona göre düşünüyordu ancak ben burada tamamen yabancıydım, hiçbir bilgim yoktu içine düştüğüm bu oyun hakkında. Ben ne düşünecektim?

"Doğru mu?" diye sordum yavaşça.

"Ne doğru mu?" diye sordu tek kaşını kaldırdığında.

"Anka'nın söyledikleri işte," dedim. "Kaner hakkında dedikleri. Onu kullanıp kullanmadığın ya da onun o hâle gelmesine neden olup olmadığın hakkında dedikleri. Onlar doğru mu?"

Bana ilk defa *o gözlerle* baktı. Gözleri kısıldı, karanlık giderek büyüdü ve yüzünde tıpkı Anka'ya baktığında beliren o garip alaycı ifade belirdi.

"Bilmem," dedi birkaç saniye sonra. "Sence doğru mu?"

"O ne demek, Songur?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bilmiyorum. Hiçbir olayı bilmiyorum. Hazar, Eran ya da diğerleri hakkında bir şey bilmiyorum. Ortada dönen hiçbir konuyu anlayamıyorum ve anlamak için sana soruyorum, sen de alay edercesine konuşuyorsun benimle."

"Bunları arkadaşına sorsana, Valeri," dedi bana buz gibi bir sesle. "Ben sana ne cevap verebilirim ki? Sen nereden bileceksin benim dediklerimin doğru olup olmadığını?" Şaşkınlıkla ona baktım. "*Bana güvenme, sözlerime güven,* dedim sana ama onlara da güvenmeyeceğini açıkça belli ettin. O zaman ona göre hareket et sen de. Kendinle çelişip durma."

"Bu olayda doğru ya da yanlış yok," dedim. "Herkesin açısından bakmak gerekir olaya sonuçta. Kendimle çelişmiyorum. Dediklerine güvenmeyecek olmam, dediklerini dinlemeyeceğim anlamına gelmez."

"Hiçbir şey bilmediğin bir işe bu kadar hevesle adım atman o kadar aptalca ki sana anlatamam," dedi sert bir sesle. "Ertekinleri bile bilmiyorsun. O aptal sarışın sana neden bunları anlatmadı? Kolundan tutup benim kucağıma fırlatırken seni hiç mi düşünmedi acaba? Hiç mi düşünmedi aklının bu kadar karışacağını? Eminim düşünmüştür, kim olsa düşünür. Çünkü hiçbir bok bilmeyen birisinin bu kadar karmaşık bir durumda bir şeyleri anlaması imkânsız."

Bir an o kadar öfkelendim ki ne diyeceğimi şaşırdım. Hem bana hem de arkadaşıma aptal diyordu. Üstelik Anka bana bir şeyleri anlatmadığı için onu suçluyordu. Hayatım boyunca yanımda olan tek kişiyi suçluyordu.

"Arkadaşıma aptal diyemezsin," dedim gözlerimi kısarak. "Sürekli böyle konuşup durma. Senin derdin ne ya? Şimdi de onu mu suçluyorsun sırf bir şeyleri açıklamamak için?

Alaycı bir şekilde gülerek bana döndü. Aramızdaki bu gerilim beni huzursuz ediyordu. Bazen her şey normaldi, o kadar normaldi ki neden bu adamın yanında olduğumu kendime hatırlatmam gerekiyordu çünkü unutuyordum. Ama bazen o kadar geriliyordu, bahsettiği çekim öyle kötü bir enerjiyle titreşiyordu ki nefes alamıyordum. Kesinlikle, her ne olursa olsun, onunla kurduğumuz iletişim düz bir çizgi üzerinde ilerlemeyecekti çünkü ikimiz de bunun için fazla dengesiz iki insandık.

"Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim ki," dedi. Dudaklarındaki alaycı kıvrıma rağmen sesi hayret uyandıracak kadar soğuktu. "Seninle bu konuda anlaştık mı, Valeri? Hayır. Sen bir işe girmek istedin ve bu yüzden benim yanıma geldin çünkü senin bana ihtiyacın vardı. Bir de benim sana tüm bu olup bitenleri anlatmam mı gerekiyordu? Başka bir isteğin var mı?" Kaşlarını kaldırdığında yüzüne baktım. "O hâlde söyle bana, ben sana hiçbir şey bilmeden bu oyuna girmenin tehlikeli olduğunu söylerken aklın neredeydi? Seni bin kere uyardım, kızım."

"Bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin, evet," dedim. "Ama madem aklımın karışıklığı seni bu kadar rahatsız ediyor, neden soru işaretlerini gidermiyorsun?"

Beni rahatlıkla sözlerine inandırabilirdi çünkü başka kimse bir şey anlatmadığından ben onun söylediklerini doğru kabul edecektim ama o bunu yapmıyordu.

"Ben seni ilgilendiren, burnunu sokmanı isteyeceğim kadarını sana anlatırım. Sorun bu değil. Sorun neden hiçbir şey bilmeden bu işe girdiğin. Emin ol ki arkadaşın benim anlatacaklarımdan daha fazlasını anlatabilirdi. O hâlde neden hiçbir şey anlatmadı? Ertekinler hakkında, Doren hakkında, *benim* hakkımda."

"Anka, senin hakkında hiçbir şey bilmiyordu," dedim. "Bunu biliyorsun. Seni altı ay boyunca aradım ama kime sorarsam sorayım ortadan kaybolduğunu söylüyordu, bazıları ismini bile duymadığını söylüyordu ve biliyorum ki bunu onlara söyleten de sendin." Çileden çıkmış gibi ona döndüm. "Anlamıyorsun, Songur! Bir şey bilip bilmemem önemli değil, ben bu işe girmek zorundaydım, tamam mı? Öyle ya da böyle yapacakrım bunu! Ayrıca siz farklı örgütlerdesiniz ve o sizin düşmanlarınızdan biri. Onu bu işe sürüklemek bencillik olurdu. Parskan ve diğerleri zaten ondan bir yanlış bekliyorlar, en yakın arkadaşımın başını nasıl yakabilirdim?"

"Böyle de kendi başını yakıyorsun, aptal!" diye bağırdı ve bağırmasıyla beraber araba ormanlık yolun ortasında birden durdu. "Kendini düşünsene!"

"Çünkü yapmak zorundayım!" diye bağırdım. "Çünkü yapmam gerekiyor, tamam mı? Yapmak zorundayım işte! Benim başıma ne geleceği biraz bile umurunda değil!"

Ellerimi yüzüme bastırdıktan sonra kafamı geriye irtim. Dönüp ona bakmak istemiyordum çünkü sesinden bile belliydi daha önce hiç görmediğim kadar öfkeli olduğu.

Neden öfkeleniyordu ki?

Arabayı neden durdurduğunu anlamasam da kapıyı açarak dışarı çıktım. Bence de durması akıllıca bir seçenek olmuştu çünkü yola bile bakmıyordu, bu şekilde kaza yapabilirdik.

Yol ıssız olduğundan hiçbir araba geçmiyordu, sokak lambaları yoktu. Sadece arabanın farları aydınlatıyordu etrafı. Yağmur hız kesmeden yağıyordu, öyle ki dışarıya adımımı attığım anda saçlarım yanaklarıma yapışmıştı bile. Saçlarımı geriye attım, yağmur daha da şiddetlendi ve Songur arabadan dışarıya çıktı.

Nefes almak iyi gelmişti.

Ona baktım, Doren'in dediklerini düşündüm. Benden bir çıkarı var mıydı gerçekten de? Olup olmaması önemli değildi çünkü ben de ona aynı şekilde yaklaşmıştım. Ama benim ondan gizlediğim hiçbir şey yoktu. Onu gördüğüm ilk saniye söylemiştim. Peki, onun benden gizledikleri? Akıner olayı neydi? Songur, Cihat Serterkaya'dan neler istiyordu?

Kim ne derse desin, bu gece öfkelendiğini biliyordum. *Kötü karakter.* Böyle bir isim vermek çok kolaydı. Arkana yaslanıp bir günah keçisi seçmek ve keyfine bakmak çok kolaydı. Sana biçilen rolü kabullenmek de çok kolaydı. Peki ya istediği bu değilse? İçten içe onu bitiren öfkesinin tüm nedeni buysa? O zaman ne olacaktı?

Üzerindeki deri ceketi çıkararak omuzlarıma bıraktığında kafamı kaldırarak ona baktım. Deri ceketi kafama doğru çektiğinde eğer bu kadar sinirli olmasaydım kendimi tutamayarak gülümserdim. "Sen de buraya sığabilirsin, biliyorsun değil mi?" diye sordum alaycı bir sesle. "*Titanik*'teki Jake gibi aptallık yapmana gerek yok. Ben koca götlü Rose değilim."

Dudakları alaycı bir şekilde yana kıvrıldığında kafasını iki yana salladı ve sırtını arkamızda duran arabaya yasladı. Yağmur damlaları zaten nemli olan saçlarını iyice ıslatmıştı, alnına doğru dökülmeye başladığında bundan rahatsız olarak saçlarını hafifçe geriye ittirdi. Üzerindeki beyaz gömlek de üzerine yapışmıştı.

"Şu an aklından, çocuk gibi olduğum konusunda bir şeyler geçirdiğine dair bahse varım," dedim sessiz kaldığında.

Az önce bu kadar gerginken şimdi *Titanik* esprisi yaptığım için öyle düşündüğüne emindim.

"Daha çok ıslak, küçük bir kedi yavrusuna benziyorsun," dediğinde ona gözlerimi kısarak baktım. "Kedilerden hazzetmem."

"Kediler sana bayılıyordu çünkü!" Kaşlarım çatıldı. "Neden ki?"

"O evde kediler vardı."

Neden bahsediyordu? "Hangi evde?"

"Bir şey yok," dedi.

"Songur..."

"Valeri." Kafamı kaldırdım. "Ne yapacağım ben seninle?" diye sorduğunda sesi o kadar sakin ve huzur verici çıkmıştı ki az önce bana hiç görmediğim kadar büyük bir öfke ile bağırmış olması beni bir kez daha şaşırttı. Sorusu beni gafil avladı, dudaklarımı yalayarak ona doğru döndüm. "Gel buraya."

Yerinden kımıldamamıştı. Ona doğru yaklaşmadığımı fark ettiğinde yaslandığı yerden doğrularak bana doğru eğildi. İki eliyle bileklerimi kelepçe gibi sardığında aniden beni kendisine çekti. Göğsüm göğsü ile bir olduğunda kafamı kaldırarak ona baktım.

"Anlat, güzelim," dedi sakince. "Dinliyorum."

Az önceki öfke neredeydi?

Songur Yakut hayatımda gördüğüm en iyi oyuncuydu. Yalnız kaldığında bile maskesini çıkarıp yaslanmıyor olmalıydı arkasına çünkü belliydi, o maske onun yüzüne işlemişti. Onunla bütünleşmişti.

"Neyi?" diye sordum gözlerimi gözlerine diktiğimde. Bakışları yüzümün her bir karışını öyle dikkatle turluyordu ki sanki beni ezberlemek istiyordu. Deri ceketi omuzlarımdan ittirdiğimde bana kaşlarını çatarak baktı. "Islanmak istiyorum ya. Neyi anlatayım ayrıca?"

"Neden zorunda olduğunu," dedi. "Bana söylediğin şeyi. Neyin intikamı bu?"

Gözleri yüzümde dolaşıyordu, yağmur o kadar şiddetlenmişti ki kirpiklerimi bile rahatsız ediyordu ıslaklık hissi. Deri ceketini tekrardan başıma doğru çekti, bileklerimi saran ellerini hâlâ çekmemişti. Deri ceketi indirdim. Tekrar kafama doğru çekti.

"Bunu sana söyleyemem," dedim. *Bu benim en derin yaram, sana onu gösteremem. Çünkü haklısın Songur, ben sana güvenmiyorum. Tutup da ellerinden, seni geçmişime götüremem.* "Sadece... Değer verdiğim biri zarar gördü işte."

Söyleyemiyorsun bile.

Sen de kabullenemedin, Valeri.

"Biliyorsun," dedi beni biraz daha kendine çektiğinde. Daha ne kadar yakın olabilirdik ki? "İstersem öğrenirim. İstersem öğrenmem çok kolay olur ama ben senin söylemeni istiyorum, senden öğrenmek istiyorum."

O hafifçe eğildiğinden ilk defa boylarımız bu kadar yakındı ama yine de arada büyük bir fark vardı. Çok normaldi çünkü ben bir yetmiş iken o iki metreydi.

"Söyleyince ne değişecek?" diye sordum gözlerimi kaçırarak.

Bunca zaman nedenlerimi bilmediği için beni ciddiye almamıştı ama şimdi bunu söylersem bana eskisi gibi yaklaşamayacaktı, bundan emindim.

"Söylersen öğreneceksin."

Bana yardım edebilir miydi? Daha doğrusu eder miydi? Çok uzun zaman önce insanlardan yardım istemeyi bırakmıştım, onlardan gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Ondan da bir şey beklemiyordum. Aklımı karıştırıyordu. Yönümü saptırıyordu. Ona güvenmiyordum. Tanımıyordum, inanmıyordum da. Hiçbir şey bilmiyordum. Eğer söylersem bir şeyler değişecekti. Korktuğum neydi peki? Bunu bana karşı kullanmasından mı korkuyordum?

Ağabeyimi bana karşı kullanamazdı ki, o artık yoktu. Gitmişti. Gitmek zorunda kalmıştı.

"Sen neden öfkeleniyorsun ki?" diye sordum gözlerimi, ellerimi sardığım bileklerine indirdiğimde. "Sonuçta biz bu şekilde anlaştık, Songur. Başta sorgulamıyordun, şimdi neden buna bu kadar kafayı taktın ki?"

"Seni bu şekilde herkes kandırabilir çünkü," dediğinde derin bir nefes aldım.

Deri ceketi tekrar geriye ittirmiştim. Ellerini bileklerimden çektiğinde gözlerimi ondan ayırdım ancak birkaç saniye sonra ellerini yüzümde hissettim. Büyük elleri, küçük yüzümün tamamını kapladığında beni kendisine doğru çekti, sanki daha fazla yaklaşmamız mümkünmüş gibi.

"Benim yanımdaysan hedef olursun, Valeri," dedi üstüne basa basa. Her bir hecede daha büyük bir öfke ile hareket eden dudaklarına baktım. "Anlıyor musun?" diye sordu ama hiçbir tepki vermedim. "Hiçbir şey bilmiyorsun; yalan söylerler sana, kanarsın, zarar görürsün. Yapmaya çalıştığın şey sana zarar veriyor, başından beri vazgeçmeni söylüyorum."

"Umurumda değil," dedim. Ellerini üzerimden çekmemişti hâlâ. "Sonunda ne olacağı umurumda değil. Eğer bu kadar bıktıysan bu olanlardan, bana o dövmeyi çabucak ver! Bu güven testi saçmalığını çöpe at da çabucak kurtulayım."

"İçeri girdiğinde, bizden biri olduğunda her şeyden kurtulacağını mı sanıyorsun?" diye sordu. Bunu sorarken bana inanamıyormuş gibi çıkmıştı sesi. "Asıl her şey o zaman başlayacak. Asıl o zaman tehlikede olacaksın. Rahat bir nefes falan almayacaksın. Görmüyor musun o dövmenin en yakın arkadaşını nasıl boğduğunu?" Görüyordum. "O dövme senin de zindanın olacak."

Bir elini yüzümden çekti, diğer elini yanağıma yasladığında gözlerim yanağındaki yara izine düşmüştü. Dikkatle o noktaya bakmamdan rahatsız oluyormuş gibi yüzü kasıldı, bunu çenesini sıktığı için keskinleşen çene

kemiğinden anladım. Gözlerim birkaç saniye sonra teslim olarak gözlerine çıkmıştı.

"Hades yanlış bir tahmindi," dedi. Mitoloji hakkında konuşurken ona Hades olabileceğini söylediğim andan bahsediyordu. *Hades benim için fazla iyi kalpli bir adam,* demişti bana. "*Ama sen Persephone olabilirsin.*"

Persephone, diğer ismi ile Kore. Hades'in kaçırarak yer altı dünyasına götürdüğü ve bir nar uzatarak, "Ölüler ülkesinde bir şey yiyenlerin yeryüzüne çıkma hakkı bulunmamaktadır" kuralı sayesinde kendi dünyasına hapsettiği efsanevi aşkı. Yer altı dünyasına girdiğinde kışı getirir, çıktığında ise baharı. Güzeller güzelidir ama bu sadece görünüşte kalır; delidir, öfkelidir, en az Hades kadar tehlikelidir.

Hâlâ tuttuğu bileğimi o an serbest bıraktı ancak uzaklaşmadı. Parmaklarındaki yüzüklerin elime değdiğini hissettim, parmaklarının parmaklarıma dokunduğunu da... Diğer elini yüzümden çekti ama dokunuşu her yerdeydi, kafamın içinde büyük bir enkaza yol açıyor, beni kendime karşı açtığım savaşın kıyısına sürüklüyordu.

"Sen Persephone olabilirsin ama bu hikâyede ben, senin hapsolacağın o karanlık cehennemim."

Parmakları parmaklarımın arasından geçmedi, boğumlarımız birbirine kilitlenmedi ama onun elinin yanında ufacık kalan elimi avuçlarının içine aldı.

Ellerim, onun avuçlarında savunmasızdı.

İçimdeki şeytan sızlandı ve yağmur hızlandı.

"Senin zindanın benim, Saka."

Persephone ve Hades.

Hayır.

Persephone ve hapsolduğu cehennem.

10. BÖLÜM:
BİNLERCE AŞIĞIN CAN VERDİĞİ ŞEHİR

Sessizlik.

İhtiyacım olan tek şey buydu, insanların dudaklarımdan çıkan her kelimeye kayıtsız olduğunu ilk öğrendiğimden beri.

Bir arabanın içinde, hiç bilmediğim bir dünyanın girişinde ve tanımadığım bir yabancının bitişiğinde dururken düşündüğüm tek şey, sessizliğin bazen bir lanet bazen de en büyük nimet olduğuydu.

Çok sevdiğin ama geri döndüremeyeceğin kişiler, her hatırladığında seni tekrar tekrar terk eder, der Tolstoy.

Onu her hatırladığımda değil, onu kaybettiğimi her hatırladığımda biraz daha uzaklaşıyordu ağabeyimin hatırası benden.

Radyo açıktı, *maNga*'dan bir parça çalmaya başlamıştı. Ağabeyimin en sevdiği gruplardan biriydi, On yedi yaşına bastığında ona hediye olarak konser bileti almıştım, beraber gitmiştik. Havanın kasvetine daha da ağırlık katıyordu anlamı olan detaylar, hem anlamı hem de anısı olunca bir de... İşte, o zaman göğüs boşluğuna soluk değil de kül doluyordu. Yenilmek kaçınılmaz oluyordu ama alışıyordun bir süre sonra.

Ben zaten ne kazanmıştım ki bu dünyada?

Babası tarafından sevilmemiş her çocuk, bu dünyaya başlangıç çizgisinden millerce uzakta başlar. Aradaki fark çok fazladır, ne kadar hızlı koşarlarsa koşsunlar, başlangıç çizgisinden başlama şansına layık olanlar yürüyerek bile onları geçecek güce sahiptir.

Elden gelen tek bir şey vardır bu durumda: Son nefesine kadar koşmak.

Ancak şansızlık, sevgisizlik ile beraber gelir.

Bu yüzden koşarken yere kapaklanırlar, yara alırlar, devam edecek güç her şeye rağmen içlerinde olsa da pes etmek zorunda kalırlar. Yani ne kadar yakalamak isteseler de önlerinde koşanları, bunu bir türlü başaramazlar.

Ben zaten neyi başarmıştım ki bu dünyada?

Kafamı yana çevirerek Songur'a baktım ama o zaten bana bakıyordu. Kaşlarımı çatarak kafamı koltuğa yasladığımda arabaya sigara kokusu yayıldı, dudaklarının arasında duran dalın ucunu ateşe vermişti.

Şarkı bitti. Bu kez *maNga*'nın başka bir şarkısı çalmaya başladı.

Durun Zaman.

Şarkıyı girişinden tanıdım. Bu benim favorimdi ama ağabeyimin favorisini bilmiyordum. Onun hiçbir konuda favorisi olmazdı, varsa da söylemediğinden kimse bilmezdi.

Benim öyle değildi.

Değişim beni korkuttuğun için en sevdiğim şeyin yerine bir başkasını koyamazdım.

Ben, bir şarkının anısının canı yanar diye onun yerine başka bir şarkı koyamazken babam, yerime başkasını koyarak cayır cayır yakmıştı beni. İşte, bu yüzden bir türlü sevememiştim dünyayı.

Babama neden bu kadar sert olduğunu sorduğumu hatırlıyorum, sanırım o zamanlar on iki yaşındaydım. Bana anlattığı şeyi unutmuyordum, unutamıyordum. *Yavru kuşlar.* Yavru kuşları atarlarmış ya yuvalarından aşağıya, uçmayı öğrensinler diye. Bu yüzden yapmış; fırlatmış oradan oraya beni, kırmış, yakmış. *Ama senin amacın öğretmek değilmiş ki, senin amacın öldürmekmiş, baba.*

Öğrendim mi ben uçmayı? Adımlarım bile götürmezken bir adım öteye beni, nasıl özgür olabilirim ki kuşlar gibi? Üstelik belli, dünya da istememiş benim gibileri.

Nasıl uçmayı başarmış peki o kuşlar? Çünkü ben bu ezilmişlikle hiçbir şey yapamadım; bir kuş kadar, *insan* kadar olamadım. Küsmüştür belki onlar da bu yüzden gökyüzüne de haberimiz yoktur, kanat çırpıp durmalarının nedeni gökyüzünde uçmak değil, gökyüzünden kurtulmaktır belki.

Solistin sesi arabanın içine yayıldığı an, Songur elindeki sigarayı dudaklarının arasına sabitledi ve diğer eliyle radyoya uzandı. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılmıştı, onun kaşları da çatıktı ancak nedeni benimki gibi şaşkınlık değildi. Nedeni her neyse yüz hatlarını da germişti. Şarkıyı kapatacak mıydı? Bu tarzı mı sevmiyordu? Hayır, sevdiğini biliyordum, az önce de *maNga* çalıyordu ve Songur o şarkının sözlerini biliyordu, değiştirmemişti de üstelik, dinlemişti.

Gerçekten de şarkıyı, yani radyo kanalını değiştirdi. Hayal kırıklığı ile ona baktım, küçükken en sevdiğim şarkı radyoda çıktığında o gün şanslı günümmüş gibi hissederdim. Hangimiz çocuk gibi heyecanlanmıyorduk ki? O tatlı tesadüfün heyecanı başkaydı, şimdi yaşayan bir ölüye döndüğüm için

içimde heyecan falan kalmamıştı. Yine de duygusuzluğum, eskiden duygulandığım şeylerin önemini kaybettiği anlamına da gelmiyordu.

"Neden şarkıyı değiştirdin?" diye sordum, hayal kırıklığı sesime de yansımıştı. "Sevmiyor musun?"

İki soruma da cevap vermedi ama gözlerini gözlerimden de çekmedi.

"Açabilir misin tekrar?" diye sordum, sesim fısıltı kadar sessiz ve silik, hatta çocuk gibi çıkmıştı.

Sanırım aynı şeyi o da fark etmişti çünkü bana ilk defa böyle bakıyordu. Ne olduğunu anlayamıyormuş gibiydi. Şaşırdığı şey, istediğim şey bir şarkı açması olsa bile yalnızca fısıldayarak söylemeye cesaret edebilmem miydi yoksa ricada bulunmam mıydı? Hiçbir fikrim yoktu.

"Dinlemek istiyorum," diye devam ettim bir sır verir gibi o bana cevap vermeyince. Sesim hâlâ kısıktı. Gözlerimi gözlerinden çekerek oynadığım parmaklarıma çevirdim. "O benim en sevdiğim şarkı da."

Bir şey demedi ancak bana bakmaya devam etti, ona bakmıyor olsam da yeşil gözlerinin üzerimdeki ağırlığını hissediyordum.

Songur soruma cevap vermese de ben onun şarkıyı bir şekilde sevmediğini anlamıştım, bu yüzden şarkıyı tekrar açmayacağını düşündüm. Bana hiçbir şey demedi ama kolunun uzandığını gördüm, beni şaşırtmıştı. Radyo kanalını tekrar değiştirdi, az önceki kanala geldiğinde durdu. Şarkı devam ediyordu. Songur şarkının sesini biraz daha açarak arkasına yaslandığında gözlerini benden çekerek saniyelerle beraber akıp giden ıslak yola çevirdi.

Songur Yakut, sırf ben seviyorum diye nefret ettiği bir şarkıyı dinledi.

"Keşke gerçekten de dursa artık zaman," diye fısıldadım. Duydu, duyduğunu biliyordum ama bir heykel kadar ifadesiz olan yüzünde yine mimik oynamadı.

"Her sabah doğan güneş bir sabah doğmayabiliyorsa," dedi. Konuşmasını beklemiyordum, bu yüzden engel olamadığım şaşkınlığımla ona döndüm. "Hiç bitmez dediğin gecelerin de bir sonu var aslında."

Bunu demesini beklemiyordum. Söz konusu o olduğunda hiçbir şeyi beklemiyordum, bilmiyordum, kestiremiyordum. Her zaman bir şaşkınlık yaşıyordum, kafamın içinde kurguladığım hiçbir tepkiyi sunmuyordu bana. Beklediğim kelimeler dudaklarından dökülmüyordu. Songur Yakut sayfaları paramparça edilmiş bir defterdi, bazıları için okumaya bile değmezdi ama benim içimdeki bu merak, hissettiğim diğer tüm duyguları yenerdi.

Arabanın hızı azaldı, birkaç saniye sonra durduğumuzda kafamı kaldırarak park ettiğimiz yere baktım. Bir eğlence mekânının arkasında, pahalı

spor arabaların bulunduğu park yerindeydik. Kafamı biraz kaldırıp bakındım ancak eğlence mekânının ismi yazmıyordu.

Songur bana doğru eğildiğinde bir an ne olduğunu anlayamadım. Göğsü göğsüme değdi, bir eli belime doğru hareketlendiğinde nefes alıp verişimin hızlandığını fark ettim. *Sadece aniden yaklaştığı için heyecanlandık canım,* diye geçirdi içimdeki Saka. *Kim bize kafa atacakmış gibi aniden yaklaşsa heyecanlanırız sonuçta, değil mi?* Ne diyordum ben?

Gözleri gözlerimdeki hapisten kurtularak dudaklarıma düştüğünde kafamı arkaya yaslayarak beni bitiren tüm bu çekimden kurtulmak ve onu çekip öpmek arasında gidip geliyordum. Bu sonsuz bir çelişkiydi ve biliyordum, beni bitirecekti.

Hayatımı cehenneme çevirebilecek bir adama karşı bu kadar büyük bir fiziksel çekimim olması da benim cehennemimdi.

"Sakin ol," diye fısıldadı alaycı bir sesle. "Nefes al."

Piç kurusu beni ne kadar etkilediğinin farkındaydı.

Bu yüzden her seferinde benimle dalga geçiyordu. Sesli bir nefes vermemek için kendimi zor tutuyordum, söz konusu o olduğunda hiç mantıklı tepkiler vermiyordum. Daha önce erkeklere yakın olmamış değildim, olmuştum ancak kimsenin teması beni bu hâle getirmemişti. Songur Yakut'un benim üzerimde tehlikeli bir etkisi vardı ve ben bunu ne kadar engellemeye çalışıyor olsam da aksine, gün geçtikçe artıyordu.

Nefesi dudaklarıma çarparken sırtımı koltuğa yasladım, arabanın içinde beni âdeta bir kafese hapsetmişken ondan uzaklaşmak için elimden gelen tek şey buydu. Amacı neydi, anlayamıyordum. Evet, kendi amacımın da farkında değildim çünkü ben istemediğim bir yakınlığın boyunduruğu altında kalacak birisi değildim. Sorun, istiyor olmamdı ancak bunun nedenini bir mantık çerçevesine oturtamadığım için görmezden geliyordum.

Gerçeklere sırtını dönmek... Tam da bir korkaktan beklenecek hareketti.

Ama kafamın içindeki tüm bu karmaşayı ve o bana her yaklaştığında, kokusu burnuma her dolduğunda ayaklanan hücrelerimi yok saymam durumun saçmalığını algılamadığım anlamına gelmiyordu. Aslına bakılırsa onun bana açıklaması gereken şeyler vardı. Neden sürekli böylesine yakınımdaydı?

Durmadan bana temas ediyordu, bundan rahatsız olduğum yoktu. Aslında sorun tam olarak buydu. Bu deli gibi hoşuma gidiyordu, sorun tamamen buydu. Ve o benim etrafımdayken yıllardır sıkı sıkı elimde tuttuğum ipleri salmaktan korkuyordum.

"Amacın ne?" diye sorarken sesim kısık çıksa da güçlüydü, titrememişti.

Hiçbir şey demeden bana baktı, sanki neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi bana bakması ile dudaklarım alayla yana kıvrıldı. Onun gibi bir herifin ne yaptığını, neden yaptığını ve nasıl bir etkiye sahip olduğunu fark etmemesi mümkün müydü? Ne yapmaya çalışıyordu, çocuk mu kandırıyordu yani?

"Ne yaptığının farkında değilmiş gibi bakma," dedim alaycı bir sesle. "Neden aniden bana yaklaşıyorsun?"

Bu, kaşlarının biraz daha çatılmasına neden oldu ancak benim sesimdeki alay, onun yeşil gözlerinin içine işlemiş ciddiyeti eti kemiğinden sıyırır gibi sıyırmış, yerine benimkine benzer alaycı bir ifade bırakmıştı.

"Sana yaklaşmıyorum ki," dedi alaycı bir sesle. Ne yaptığını o an fark ettim. Arabanın torpido gözünden silah çıkarmıştı. Kaşlarım hayretle havalandı, silahı gördüğümü fark ettiğinde dudakları ruhsuz bir kıvrıma bulandı. "Sadece bunu alıyorum."

Kaşlarım havalanmış, dudaklarım aralanmıştı; az kalsın dudaklarımın arasından engel olamadığım bir şaşkınlık nidası çıkacaktı. Benimle dalga mı geçiyordu bu herif? Kafamı iki yana sallamamak için kendimi zor tuttum. Bu da soru muydu? Benimle tabii ki de dalga geçiyordu.

Bağırıp çağırıp söylemek istediğim çok şey vardı ama ne dersem diyeyim bu adama dokunmazdı, ruhsuzdu, duygusuzdu. Onun etkisi altına girmek benim hatamdı, her gün ondan uzak duracağıma dair sözler versem de kendime, içine girdiğim tüm bu olaylar bunu imkânsız kılıyordu. Artık hayatımdan çıkamazdı, bunu biliyordum ve engelleyemezdim.

Ondan uzak duramıyorsam... Üzerimdeki etkisinden kurtulmayı denemem gerekiyordu.

"Yanımda onunla mı dolaşacaksın gerçekten?" diye sordum kaşlarımı çatarken, az önce yaşanan yakınlığın nedeninin silah olmadığını bilsem de konuyu uzatmak istemedim. Ne kadar uzatırsam o kadar üstüme gelecekti ve anlamıştım, az önce yaşanan an hakkında tek bir yorumda bulunmama kararım onu etkilememişti. "Saçmalık."

Yüzü alaycı bir tavırla aydınlandığında kaşları havalandı. Benden uzaklaştı, gerileyerek sırtını kendi koltuğuna yasladığında beli hafifçe kavislendi ve kalçası oturduğu koltuktan havalandı. Deri ceketini çekerek elini beline götürdü, birkaç saniye sonra belinde duran siyah tabancayı çıkarmıştı.

Aman, ne kadar da hoş, diye geçirdim içimden. Homurdanmamak için kendimi zor tutuyordum. Belki de yol boyunca güzel bir sohbet etmediğimizden ve gecenin başından beri bana istediklerini yaptırdığından dolayıydı bu huysuzluğum. Gözlerimi kısarak belindeki tabancaya baktım. Yani en başından beri silah taşıyordu. Ruhum bile duymamıştı.

"Zaten yanımda her zaman bununla dolaşıyorum," dedi düz bir sesle, zaten silahı gösterdiğinde böyle olduğunu tahmin etmiştim lakin o açıklama gereği duymuştu. Bir şey söylemediğimde, "İlk kural, Valeri," diye devam ettirdi kendini. Neyin ilk kuralından bahsediyordu? "Asla silahsız dolaşma."

İki silahı da bana aldırmadan beline yerleştirdikten sonra deri ceketinin fermuarını çekmeden eteklerini düzeltti ve böylece beline koyduğu silahları gizlemiş oldu.

"Neyin ilk kuralı bu?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Kötü adam olmanın," dedi alaycı bir sesle ama gözleri ifadesiz, yüzü ise hissizdi.

Kötü adamlar, herkesin yüz çevirdiği gölgelerdir, bazılarının tüm spot ışıklarını üzerine çektiği o sahnede basit birer nesnedir, varlıkları izleyicileri rahatsız eder ama onlar hep orada yer almaya devam ederler. Oyundaki herkesin sevdiği karakteri yakalayan avcıdır, cezalandıran tanrıdır, yaralayan şeytandır; saldırır, sarar, kurar, bozar. Nefes aldırmaz, seni rahat bırakmaz, mutluluğu tattırmaz. Bu oyundan çıkmaz. Ben bu oyunun kötü karakteriyim, arkanı döndüğün an sırtından bıçaklayacak kişiyim, herkesin korktuğu o şeytan benim, hepsi benim.

Kafamın içinde çınlıyordu sesi. Dedikleri zihnime kelimesi kelimesine kazındığından, orada kendi hâkimiyeti altında bir bölge bulundurduğundan hiçbir haberim yoktu şimdiye kadar. Derin bir nefes aldığımda ona döndüğümde bakışlarım boynuna kaydı.

Songur Yakut ile kafamızın içindeki savaşları dışarıya yansıtmadığımız bir oyunun başrolündeydik ve savaşlarımız kafamızın içinden sıçrayarak birbirimize bulanmaya başlamıştı.

Bu bizi durdurmuyordu.

"Silahın nasıl kullanıldığını bilmiyorum, Songur," dedim ona garip garip bakarken ikimizin arasında büyüyen o garip sessizliği yok etmek için. "Yanımda taşısam ne değişecek?"

"Bebeğim, atomu parçalamıyorsun," dedi silahı tekrar çıkardığında. Tetiği gösterdi. "Hedefle ve bas sadece. Yapamıyorsan sorun değil." Silahı çevirdi ve kabzasını gösterdi. "Bu çok kullanışlı bir alet. Olmadı, kabzasını adamın ensesine geçir. Her türlü iş görür."

"Neden bahsediyorsun şu an?" diye sordum şaşkın bir sesle. "Birine bir şey yapmam mı gerekecek?"

Kaşlarım çatıldı. Şu an olmasa bile... Bir noktada tabii ki gerekecekti.

Bu soruyu sormamı bile saçma bulduğu, gözlerindeki ifadeden belliydi.

"Kızım yanında ben varken sana neden böyle bir şey yaptırayım ki?" diye devam ettirdi sözlerini. "İçerisi tekin değil, benim mekânıma benzemiyor

ve bundan sonra gireceğimiz hiçbir mekân tekin değil. Sadece kendini savunman gerekirse diye varsayım olarak konuşuyorum."

"Kendimi savunabilirim," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Nasıl yapmayı planlıyorsun peki bunu?" diye sordu.

Sesinde gerçek bir merak vardı ancak alaycı ses tonu hâlâ değişmemişti. Bu, gözlerimi devirmeme neden oldu. Sırf bu alaycılığı yüzünden ona alaycı bir cevap vermeye karar verdim.

"En kötü ihtimalle onların başçavuşuna tekmeyi basarım."

Songur'un yüzündeki ifade öyle hızlı değişti ki neye uğradığımı şaşırdım. Az önceki ifadesizliğinin yerine yerleşen ifade çok komikti, öyle ki ihtimalinin çok düşük olmasını bilmeme rağmen az kalsın kahkaha atacağını sanmıştım. Neredeyse... Neredeyse gülecekti; eğer tepkisine hâkim olamasaydı, tepkilerini bu kadar iyi kontrol edemiyor olsaydı, dudakları biraz daha yana kıvrılacaktı, zaten gamzeleri çoktan belirginleşmişti.

Ama bu tabii ki gerçekleşmemişti.

"Tamam, pekâlâ, öfkeli asker," dedi alaycı bir sesle bana doğru biraz daha eğildiği sırada. Gözlerim yeşil gözlerinden ayrılarak alnına dağılan siyah saçlarına düştü. Saçları dikkatimi dağıtıyordu. "Sana yaklaşan biri olursa içeride, kim olduğu hiç fark etmez, onun aletine tekmeyi bas." Bir an duraksadı. "Yani, ben hariç sana yaklaşan herkese. Benim aletime tekme atma, tamam mı? Sana hiç güvenmiyorum çünkü bu konuda."

"Vay be," diye mırıldandım kafamı koltuğa yasladığım sırada. "Seni korkutmak bu kadar basit miydi, Songur Yakut?"

Benimle atışmaya devam etmedi. "Mekâna girdiğimizde yanımdan ayrılmayacaksın," dedi. Ruh hâlinin çabucak değişmesine alışamamıştım ancak tepki vermedim. "Serterkayalara güvenmiyorum. Onların ne yapacağı hiç belli olmaz."

Serterkayalar ile derdi neydi, hiçbir fikrim yoktu. En son Ateş'in dikkatini çekebilme şartı ile oyunun içine girmiştim ancak şimdi işler iyice çığırından çıkmaya başlamıştı. Anka'nın dedikleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Kaner ve ailesinin olayları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zaten benim bu aralar ne hakkında fikrim vardı ki? Ama içimden bir ses, bu işin sonunun Kaner ve ailesine bağlanacağını söylüyordu. Songur Yakut, Kaner Ertekin'i kullanmadığını iddia ediyordu, aileleri düşman olmasına rağmen. Songur yalan söyleme gereksinimi duyacak birisi değildi ancak kendi ailesine düşman olan bir Ertekin'in işine yaramayacağını söylememek de imkânsızdı. Çünkü işine yarardı. Doren, Kaner'e gelinceye kadar Songur'un Hazar ve Yalissa'yı kullanabileceğini söylemişti.

İkisi kardeş miydi?

"İçeride uyuşturucu işi dönüyor, kimsenin uzattığı içkiyi almayacaksın," dedi sessiz hâlimi izlediği birkaç saniyeden sonra. Sanırım benden bir cevap beklemiş, alamadığında da konuşmaya karar vermişti. "İçine bir şey katmış olabilirler." Tepki vermediğimi, sessizce onu dinlediğimi gördüğünde parmaklarını çeneme koydu ve yüzümü yüzüne yaklaştırdı, beni gözlerimizi birleştirmek zorunda bıraktığında parmaklarının teması ile ürpererek ona bakıtım. "Anlaşıldı mı?"

"Evet," derken yakın temastan kurtulmak için bir harekette bulunarak geri çekilmiştim. "Anlaşıldı."

Bu ani tepkimin ve çekilmemin onu şaşırttığını hissettim ancak hiçbir tepki vermedi, o da geri çekilerek arabanın kapısını açtı ve dışarıya adımını attı. Yağmur şiddetini azaltmış olsa da hâlâ yağıyordu, bu yüzden siyah saçları ıslanmaya başlamıştı. Ben de onu takip ederek arabanın kapısını açtım ve dışarıya çıktım. Yağmurun siyah saçlarımı ıslatması ile sesli bir nefes verdim, bundan sonra kapüşonlu bir şeyler giyecektim zira saçlarımın ıslanıp da yüzüme yapışmasından nefret ediyordum. Zaten Songur da zar zor ördüğüm saçlarımı çözmüştü.

Benden birkaç adım önde yürümeye başladığında onu takip etmeye başladım. Mekânın kırmızı neonlarla çevrili ön kapısına değil de arka kapısına doğru ilerliyordu, bir şey söyleme gereği duymadım, sadece onu takip ettim.

Kapıda uzun bir sıra vardı, orada siyah takım elbiseler içinde iki güvenlik görevlisi duruyordu ve sırası ile kimlik ve davetli listesi kontrolü yapıyorlardı. Eğer Songur içeride neler döndüğünü bana söylemiş olmasaydı burayı elit bir mekân sanırdım ancak içeride uyuşturucu işi dönüyordu. Burası bir pislik yuvasıydı ve alınan tüm önlemler, dışarıdan güzel bir algı yaratmak için alınmış olmalıydı.

Songur, onun birkaç adım gerisinde kaldığımı fark ettiğinde duraksadı ancak bana bakmadı. "Haydi, kızım," dedi bana dönmeden ancak hâlâ beni bekliyordu. "Sabaha kadar seni mi bekleyeceğim? Cihat kaçacak şimdi."

Birkaç adım atarak ona yetiştiğimde daha fazla dayanamıyormuş gibi bileğimi tuttu ve beni peşinde sürüklemeye başlayarak hızlı adımlarına uymak zorunda bıraktı.

"O adamı ne yapacaksın sen?" diye sorduğum sırada kapının arkasında duran güvenlik görevlisi ile göz göze geldik. Songur birkaç adım daha atarak adama yaklaştı ve deri ceketinin cebinden deri cüzdanını, cüzdanının içinden de kimliğini çıkararak adama uzattı.

O sırada benim de kimlik fotoğrafına bakma fırsatım olmuştu. Bakışları her zaman olduğundan daha sertti; saçları daha önce Kaner, Doren ve Sonay ile çekildiği fotoğrafta gördüğüm gibi üç numaraydı ve sakalı yoktu. Kimliği anında kaldırıp cüzdanına geri koymamış olsaydı biraz daha inceleyebilirdim ancak buna müsaade etmemişti beyefendi.

Kim kimlik fotoğrafında güzel çıkmayı başarabilirdi ki?

Adam ismine bakar bakmaz geri çekilerek, "Hoş geldiniz, Songur Bey," dedi. Bana göz ucuyla baksa da kimliğimi ya da yaşımı sormamıştı. Sadece geri çekilmiş ve telefonunu çıkararak birini aramıştı. Muhtemelen Songur'un mekâna girdiğini Cihat Serterkaya denen herife haber verecekti.

"Bana neden kimlik sormadı?" diye sordum karanlık bir koridordan, kırmızı neon ışıkların patladığı yere doğru ilerlemeye başladığımızda.

Yüksek sesli bir müzik sesi gelmeye başlamıştı. Suratımı buruşturdum, sanırım Songur Yakut ile yan yana olmak yüksek müzik sesine alışmak demekti çünkü adamın bu tarz mekânlar dışında bir yere gittiği yoktu.

"Bir Yakut'un yanında olmak ile bir Yakut olmak arasında çok fark yoktur," dedi beni peşinde sürüklemeye devam ederken. Bu cevabı kaşlarımın alayla havalanmasına neden olmuştu. "Ve biliyorsun, benim soy ismim tüm kapalı kapıların anahtarı olabilir."

"Elinden tutup sürüklediğin her kızı Yakut mu sayıyorsun sen?" diye sordum alaycı bir sesle. İçeri yaklaştığımız her an sesimi yükseltmem gerekmişti, aksi takdirde beni duymayacaktı.

Dediğim şey yüzünden dilimi ısırsam da lafımı geri almak için çok geç kalmıştım, eğer bağırmasaydım duymamış olması umuduna tutunabilirdim ancak bu imkânsızdı. Ondan kaçar mıydı hiç? Tabii ki de ne dediğimi duymuştu, kafasını kaldırmış ve omzunun üzerinden bana alaycı bir bakış atmıştı.

"Kimsenin elinden tutmadım, Rosa," dediğinde gözlerim bileğimi hapsetmiş olan eline düştü. Doğru, kimsenin elini tutmuyordu. Benim elimi de tutmuyordu ki.

Neden bu kadar aptalca bir cümle kurmuştum? Üst üste öğrendiklerim ve onun beni kenara sıkıştırmaları bünyeme fazla gelmiş ve beynimi mi durdurmuştu acaba? Bu geceki garip hareketlerimin başka bir açıklaması olamazdı. Kesinlikle arabadan inip de yağmurun altında yaptığımız o garip konuşma beni bu hâle getirmişti, üstüne bir de Anka'nın söyledikleri vardı. Fazla bilgi yüklemesi yaşanmıştı ve ben neyin doğru, neyin yanlış olduğunu hiç bilmiyordum artık.

Songur kendini açıklama zahmeti gösterseydi her şey daha farklı olabilirdi belki de. Dudaklarını aralasa ve sorularıma cevap verse... Kafamın içindeki soru işaretlerinin kancasını söküp atabilir, onun üzerine atılan iftiralara bir son verebilir ve kendini temize çıkarabilirdi ancak bunu yapmıyordu.

Ona bakan tüm gözlerin kör olduğunu kabulleniyor, kendine biçilen rolü üstleniyor ve sahneye çıkıp oynuyordu.

"Doğru," dedim alaycı bir sesle. Gözlerim alaycı bir tavırla beni bileğimden sürükleyen eline düştüğünde dikkatli bir şekilde beni izlediği için o da gözlerini benim baktığım yöne çevirdi. "Görebiliyorum."

Beni bozmasına izin vermeyecektim, bu yüzden kendimle alay ediyordum. Songur Yakut'un beraber bir savaşa girdiğimizden haberi var mıydı acaba? Çünkü ben onun bulunduğu cephe tarafından durmadan yara alıyordum.

Kaşları alayla havalandığında dalga geçip önüne dönmesini ve beni başımı ağrıdan ağrıya sokan o müziğin çaldığı mekânın içine sürüklemesini bekledim ancak bunu yapmadı. Bileğim, elinin baskısından kurtulduğunda sözlerimin üzerine neden bunu yaptığını anlayamamıştım ki parmakları birden parmaklarımın arasından geçti. Olduğum yerde donakaldım, bunu fark etse de görmezden geldi ancak ben yüzümde bir maske varmış gibi davranamayacak kadar şaşkındım o sırada.

Songur Yakut elimi tutuyordu.

Yürümeye başladığında ayaklarım da isteksizce onu takip etmeye başlamıştı ancak gözlerim hâlâ iç içe geçmiş ve birbirinin boşluklarını tamamlamış parmaklarımızdaydı. O konuşmanın üzerine neden böyle bir hareket yapmıştı? Benimle oynadığı ya da aklımı karıştırmak istediği apaçık bir şekilde ortadaydı, aksi takdirde durmadan temas içinde olduğumuz bir durumun içine girmezdik. Üzerimdeki etkisinin farkındaydı ancak ben ne kadar yakın olmak istiyorsam ona, o da bana yakın olmak istiyordu. Bu cinsel çekim katlanılmazdı, yıpratıcıydı ve çok yoğundu ancak neden böyle olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

Songur'a neden böyle bir şey yaptığını sormak istesem de zaten amacının bunu sormamı sağlamak olduğunu bildiğimden bir kere daha sessizliği seçtim. Bu gece sessizdim çünkü kafamın içinde dönüp duran çok fazla şey vardı. Analiz etmem gereken, kavramam gereken çok fazla şey vardı ve dudaklarımı her araladığımda bana yeni bir soru işareti daha geriliyordu.

Ve şu an ihtiyacım olan son şey yeni bir soru işaretiydi. Kafamın içinde ondan milyonlarca vardı.

İçeri girdiğimizde tıpkı onun mekânında olduğu gibi burada da localar vardı ancak en kenarda, ilgi çekmeyen bir yerde, karanlığın içine gizlenmiş

şekilde değillerdi. Kırmızı, neon ışıklar hemen üzerlerinde parıldıyordu, dans pistinin bir kat üstündelerdi ve mekâna yukarıdan bakıyorlardı. Ortadaki dans pisti Songur'un mekânında olduğu gibi büyük değildi çünkü kirişler bunu engelliyordu. Karşılıklı iki bar vardı ve barın önünde oturan insan sayısı, locada oturan insan sayısından daha fazla görünüyordu. İnsanı canlandıran bir dans müziği çalıyordu ve insanlar dans ediyordu.

Songur'un mekânı ile kıyaslandığında biraz küçük olsa da eğlenceli bir yerdi. Kenarda güvenlik görevlileri duruyordu, Cihat Serterkaya denen adam mimlenmiş olmalıydı çünkü aldığı önlemler daha önce hiçbir eğlence mekânında görmediğim kadar sağlamdı.

Acaba kendisi burada mıydı şu an?

"Cihat Serterkaya denen herif ile konuşacak mısın?" diye sordum beni soldaki bar tezgâhına doğru sürüklemeye başladığında.

Yeşil gözleri mekânın içinde turluyordu hiç durmadan, ben bilmiyordum ancak o ne aradığını yine çok iyi biliyordu. Zaten günlerdir yaptığımız bu değil miydi? Songur Yakut kafasında bir plan kuruyor, beni sürüklüyordu ve ben daha ne yaptığımızı bile anlayamadan onun istediği şeyi tamamlamış oluyorduk.

"Keşke konuşabilsem, yavrum," dedi alaycı bir sesle. "Ama kendisi benim mekâna girdiğimi duyduğu gibi özel locasına topukladı."

"Neden?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Kendi mekânında senden mi korkuyor yani?"

"O bu mekânın sahibi olabilir," dedi. "Ama bu şehrin sahibi benim."

"Onunla arandaki mevzu ne?" diye sordum. Artık onun kendini beğenmişliklerine alışmıştım, bunu görmezden geliyordum. "Senin aranda mevzu olmayan herhangi bir insan var mı acaba, Yakut?"

"Yavşaklık yapanlardan hazzetmiyorum," dedi Songur bar tezgâhının önünde durduğunda. "Gel gör ki bu heriflerin hepsi yavşaklık peşinde."

"Sen acaba işine yaramayan bir şey yapan herkesin yavşaklık yaptığını düşünüyor olabilir misin?" diye sordum homurdanarak.

"Olabilirim," dedi alaycı bir sesle, boş olan bar taburesine otururken.

Songur dirseğini bar tezgâhına yaslayarak bana doğru eğildiği sırada birbirine kilit ve anahtar gibi sımsıkı bağlı olan parmaklarımız koptu. Bu bir an bana garip gelse de dudaklarımı yalayarak gözlerimi içeride dolaştırmaya başladım; dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmam gerekiyordu, aksi takdirde bir çift bataklık yeşili göz benim dikkatimi dağıtacaktı.

"Neden bu gece sessizsin?" diye sordu kafasını yana eğerek. Bunu fark etmiş olmasına şaşırmıştım. "Arabaya ilk bindiğimizde susmuyordun, ne oldu birden?"

Ona söylememem gereken bir şey söylemiştim. Bu durumda sessizliği savunmam çok doğal değil miydi?

"Bilmem," dedim ona bakmadan. "Sessizleştiğimin farkında değilim. Mekân çok gürültülü, başım ağrıyor artık." Bunu yemeyeceğini biliyordum ancak umurumda da değildi.

"Hayatımda daha kötü bir kaçış görmemiştim."

Birisi seni gördüğünde yapman gereken şey kaçmaktı. Hayatım boyunca kendimi buna şartlamıştım. Zaten yanında kendim olmayı başarabildiğim tek kişi Anka'ydı, ne yazık ki ona da hiçbir mutsuzluğumu göstermemiştim. Tüm mutluluğumu onunla paylaşmıştım ancak canımı yakan bir şey olduğunda, birinin elimden tutmasına ihtiyacım olmasına rağmen kaçmış ve uzaklaşmıştım herkesten. Belki de bu yüzden hep yarımdım, öyle de kalacaktım.

Ağabeyim benim için bir ev gibiydi. Kendi evimden bile kaçarken sığınabileceğim tek yerdi. Yanındayken gözyaşlarımı akıtmayı başarabildiğim tek kişiydi. Annem her zaman yanında rahatça gülebildiğim değil, ağlayabildiğim kişiyi hayatımda tutmam gerektiğini öğütlerdi ve o kişi benim için sadece ağabeyimdi.

O da gitmişti.

Bu yüzden Songur'un dediği gibi kaçıyordum çünkü benim artık bir evim yoktu, sürgündeydim, fırtınada kaybolmuş bir yaprak gibi oradan oraya savruluyordum ve en acısı da kendime soluklanmak, acımı kabullenmek, en azından nefes almak için bile zaman tanımıyordum.

Kendime en büyük acımasızlığı hep ben yapıyordum.

Bu yıllardır böyleydi. Bundan sonra da değişmezdi.

"Ne kaçışından bahsediyorsun sen?"

Oyalanmak için gözlerimi tekrar etrafta dolaştırmaya başladım. Ortada boş bir bar taburesi vardı ancak hepsi bu kadardı, mekân öylesine tıklım tıklımdı ki her yer kapılmıştı. Yukarıya çıkabilirdik ancak Cihat oradaydı ve konu Cihat'a gelmeden önce Songur'un burada aradığı bir şey vardı.

Songur bana cevap vermeden boş olan bar taburesine oturduğu sırada kaşlarımı çattım. "Neden sen oturuyorsun da ben ayakta kalıyorum?" Aslında oturmak istemiyordum ancak sessizliğimle daha fazla dikkatini çekmek istememiştim.

"Ben oturduğumda sana da yer açılmış oluyor otomatik olarak," dedi kafasını hafifçe yana eğdiğinde. "Kucağıma oturabilirsin."

Kaşlarımı kaldırdım ve alayla homurdandım. "Bana diyorsun ancak senin kaçış yolların hep benimkilerden daha başarısız, Songur Yakut." Söylediklerimle tüm dikkati bana yoğunlaşmıştı. "Hep böyle yapıyorsun. Alaycı, kaçamak cevaplar... Kendini asla açıklamamalar... Ardında cevapların yüzünden kafası karışmış bir kız bırakıyorsun, kendini açıklamamak için elinden gelen her şeyi yapıyorsun çünkü görünmekten deli gibi korkuyorsun."

"Biliyor musun, Valeri?" dedi kafasını iki yana sallarken. Cebindeki sigara paketini çıkarıp tezgâhın üzerine bırakmadan önce, paketin içinden bir dal çekerek vişne rengi dudaklarının arasına yerleştirmişti. "Bir keresinde, küçükken..." Hatırlamaya çalışıyormuş gibi duraksadı ve kafasını yana eğdi. "Sanırım altı ya da yedi yaşımdaydım, evden kaçmaya çalışırken ikinci kattan düşmüştüm."

Bu, bir an için afallamama neden oldu. Hangi evden kaçmıştı, kendi evinden mi? Hangi çocuk yedi yaşında kendi evinden kaçmak için ikinci kattan atlardı ki? Kafamın içine bir sürü soru işareti doluştu. İşte, bu adam bunu yapıyordu, bu yüzden onunla konuşmamak için elimden geleni yapmıştım bu gece çünkü onun tek bir sözü, kafamın içinde bir sürü kasırga kopmasına neden oluyordu.

"Görünürde bir yaram yoktu ancak belim kırılmıştı," diye devam ettiğinde gözümün önüne onun çocukluğunu getirmeye çalıştım ancak bunu ben bile canlandıramıyordum. "Canımın acıdığını söylememe rağmen beni ciddiye almadılar çünkü görünürde yaram yoktu. Bu yüzden o acıyı günlerce çektim."

Kim bir çocuk ikinci kattan atladıktan sonra görünüşüne bakarak iyi olup olmadığına karar verecek kadar kafayı yemiş olabilirdi ki? Üstelik o çocuk canının yandığını söylemesine rağmen... Benim babam da ilgili bir baba sayılmazdı ancak o bir canavar değildi, küçükken bizim umursamadığımız ufak bir öksürüğümüzde bile bizi hastaneye götürürdü.

"Bakışlarından neden şu an bunu anlattığımı anlamadığını görebiliyorum," dediğinde düşüncelerimden sıyrılarak ona baktım.

Beni bu kadar rahat okuyabiliyor muydu gerçekten? Eskiden üzerimde çelikten bir zırh olduğunu düşünürken şimdi onun bana baktığı her saniye çıplak hissediyordum.

Songur Yakut dışarıya yansıttığı kadar sığ bir insan değildi. Derinliğini gizlemek için mücadele ettiği suların dibinde boğulmuştu.

"Fiziksel acı bile görünmeyen bir yerindeyken insanların haberi olmuyorsa eğer," dediğinde dudakları arasındaki sigarayı yine deri ceketinden çıkardığı siyah çakmağı ile ateşlemiş ve içine derin bir nefes çekmişti. "Ruhundaki acıdan haberleri olması sence mümkün olabilir mi?" Bu zamana kadar mümkün olduğunu sanıyordum. "Demek istediğim şey şu, Valeri," diye devam etti, "görülmekten korkmuyorum çünkü bunun mümkün olmadığını biliyorum. Kimse kimseyi göremez. Sen bu dünyada sadece gösterdiğin kadarsın."

Songur Yakut ile aramızdaki en büyük benzerliği o gece fark ettim.

İkimiz de saklanıyorduk.

Bizi göremesinler diye.

Songur Yakut ile aramızdaki en büyük farkı o gece öğrendim.

Ben diğer insanlardan saklanıyordum.

O ise kendinden.

Bu gerçek beni sarsmıştı. Hayatım boyunca kaçıp durmuş, en küçük zafımı bile gizleyerek içime atmıştım. İnsanlar beni görür diye korkmuştum, bu yüzden taşımak ağırlık yapsa da o iğrenç zırhı hiç çıkaramamıştım üzerimden. Oysa o şimdi gelmiş, bana bunun gerçek olmadığını söylüyordu. Bunca senedir boşuna yorulmuştum, boşuna ağrıyordu sırtım o kalkanı taşımaktan. İnsanlar istesem bile beni görmeyecekti.

"Çocukluğunda da böyle miydin?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

İkimiz de kaçıyorduk ancak bu gece kaçan tek kişi bendim. Dudaklarının arasındaki sigaranın dumanı yüzüme çarptığında ben de masada duran pakerten aldığım bir dalı dudaklarımın arasına yerleştirdim ve onun çakmağı ile sigaramı ateşledim.

İçime derin bir nefes çektiğimde az önce üzerinde yürüdüğümüz yoldan sapmama müsaade etti, konuyu değiştirmeme ve bu gecelik kaçmama yardımcı oluyordu ancak bunu yapmasının nedeni, kendi istediği gecede beni yakalamaktı.

"Çocukluğumu pek hatırlamıyorum," diye yanıtladı beni.

Dürüst olduğunu biliyordum çünkü az önce yaşını hatırlamakta bile ne kadar zorlandığına şahit olmuştum. Bu beni şaşırtmıştı çünkü onun gibi bir adamın hafızasının çok kuvvetli olmasını beklerdim.

"Ama çok değişmedim," diye devam ettirdi kendini düşünceli bir sesle. İlk kez verdiği cevapları düşünüyordu. Songur Yakut ilk kez ağzından çıkmak isteyen ilk kelimeyi bana sunmuyordu. "Öfkeli bir çocuktum, şımarıktım, kavgacıydım." Alayla gülümsedi. "Yani o zaman beni tanısaydın yine benden hoşlanmazdın."

Şu anda ondan hoşlandığımın farkındaydı ancak benimle dalga geçiyordu.

Ben de alayla gülümsedim. "İnan bana, tahmin edebiliyorum."

Songur sigarasından bir nefes aldığında gözlerini birkaç saniye yüzümde dolaştırdı. O böyle dikkatli baktığında hiç olmadığım kadar rahatsız hissediyordum kendimi, sanki çıplakmışım gibi. Az önce bana insanın görünmesinin imkânsız olduğunu anlatmıştı.

Ama korkular... Korkular kolay kolay silinip gitmiyordu, çekmiyordu pençelerini insanın teninden.

"Neden her şeyi bu kadar dikkatli izliyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bir insanı gerçekten görmenin mümkün olmadığını söylüyorsun ancak sonra öyle bir doğrultuyorsun ki gözlerini bana sanki silahmış gibi, içimi okuduğunu düşünmekten başka bir seçenek kalmıyor elimde. Madem insanları göremeyeceğini düşünüyorsun, o hâlde bana neden öyle bakıyorsun?"

Sigarasını işaret ve başparmağının arasına aldığında diğer elinin parmakları ile çeneme dokundu. Bunu yapmayı alışkanlık hâline getirmişti resmen. Çenemdeki parmakları yavaşça hareket ettiğinde fark etmeden nefesimi tuttum, yüzümü yüzüne yaklaştırdı ve hafifçe bana doğru eğildi. Bir an beni öpeceğini bile düşündüm, eğer öpseydi karşılık verirdim, biliyordum ancak bunu yapmadı. Dudaklarını dudaklarıma yöneltmek yerine kulağıma yaklaştı.

"Neden sana öyle bakıyorum, biliyor musun?" diye sordu alaycı bir fısıltıyla. Nefesi boynuma çarptığında titrek bir nefes aldım. "Çünkü güzelsin, Rosa."

Yüz ifademi görebilmek için anında geri çekildi, gözlerini yüzüme diktiği anda benimle dalga geçeceğini bildiğim için hiçbir açık vermeden yüzüne bakmaya devam ettim ancak hiç de göründüğüm kadar sakin değildim. Kalbim göğüs kafesimin altında çırpınmaya başlamıştı ve benim kadar soğukkanlı bir kızın, onun alayla söylediği tek bir sözle balataları sıyırması hiç ama hiç normal değildi.

Bu adam kelimelerle oynamakta uzmandı çünkü karşı tarafın istediği cevap her daim iki dudağı arasındaydı. O hâlde neden söylediği her şeye gereğinden fazla anlam yüklüyordum? Elimi tutsa ne olacaktı sanki? Bu adamla durmadan öpüşen ben değil miydim? Parmaklarımızın birbirine değmesi bundan daha büyük bir temas değildi. Gözlerindeki alaycı ifade belliydi, onunla tanıştığım ilk andan beri oradaydı, bir an bile silinmemişti.

Songur Yakut aklımı bulandırıyordu.

"Bana cevaplar vermemek için böyle sözler söylemek tam da senden beklenecek hareket," dedim alayla. "Ama şanına küs, ben yemiyorum bunları, Yakut."

"Yemiyor musun gerçekten?" diye sordu alaycı bir sesle.

Geriye çekilmeme izin vermediğinde yakışıklı yüzüne baktım. Simsiyah saçları dağınık bir şekilde alnına dökülüyordu. Elimi yüzüne yaklaştırıp alnına dökülen saçları düzeltmek için büyük bir istek duyuyordum ancak bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Yemiyorum," dedim. "Benim gerçek cevaplara ihtiyacım var, Songur Yakut. Bu kaçamak cevaplarla beni oyalayamazsın. Mesela gerçekten ne yapmak istiyoruz, burada ne işimiz var gibi sorulara cevap verebilirsin. Beni oradan oraya sürüklemenden sıkıldım ve bu konu üzerine bir kere daha konuşmuştuk."

Onunla böyle konuşmam hoşuna gidiyordu; gözlerinin kısılmasından, dudaklarının yana kıvrılmasından ve yanaklarındaki derin çukurların yaşam belirtisi vermesinden bunu anlayabiliyordum.

Songur Yakut kendisine meydan okunmasını seviyordu.

"Ben de sana karşılıksız iş yapmayacağımı söylemiştim," dedi. "Karşılıksız iş yapmam, Rosa. Ben konuşurum. Peki, karşılığında sen ne yapacaksın benim için?"

"Ne yapmamı istersin?" diye sordum ona doğru eğildiğimde.

Tezgâhın üzerinde duran eli ile benim elim arasında bir milim bile yoktu belki de, serçe parmağımı kımıldatsam eline dokunacaktım ancak kımıldatmadım. Ona karşı olan uzaklığımı korudum, ne uzaklaştım ne de yakınlaştım.

"Sen benim sınırlarımı zorlarsan ben de senin sınırlarını zorlarım," dedi yüzünü yüzüme yaklaştırdığında. "Ben senin için dudaklarımı aralayacağım. Sen de benim için dans edeceksin, Valeri."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. İstediği şey bu muydu? Onun için dans etmemi mi istiyordu? Bunun benim sınırlarımı zorlayacağını mı sanıyordu? İşim zaten buydu: Dans etmek. "Bunun benim sınırlarımı zorlayacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun, Yakut," dedim alaycı bir sesle. "Dans etmek benim işim. Unuttun mu?"

"Daha iyi ya işte," dedi bana uyum sağlayarak. Yine ve yine konuyu saptırıyordu. Bu adam bunu yapmakta uzmandı. "O hâlde benim için dans eder misin?"

"İlk kez rica ettiğini görüyorum," dedim kafamı yana eğerek. "Sen kimsin ve Songur Yakut'a ne yaptın?"

"Yoksa kimse sana söylemedi mi, Rosa?" diye sordu beni taklit ederek kafasını yana eğdiğinde. "Şeytan, insanı yoldan çıkarmayı başarana kadar en büyük centilmendir."

Gülerek kafamı hafifçe geri attığım sırada parmaklarımın arasındaki sigarayı söndürdüm. Küllüğe baktığım o kısa an içerisinde Songur Yakut'un gözleri benim yüzümden ayrılmış ve bizim hemen karşımızda, bir üst kattaki localara odaklanmıştı.

Gözlerim Songur'un baktığı yere, karşıdaki localara döndüğünde gözlerim gözlerinin odaklandığı yeri yakaladı. Esmer bir adam locanın önünde oturuyordu, yüzünü tam olarak seçemiyordum çünkü mekânın içindeki neon ışıklar arada bir oraya vuruyordu. Yanında iki kız olduğunu anlamıştım, iki kız da sarışındı ve biri sağında, diğeri solundaydı. Kafalarını geri atarak kahkaha attıklarını fark ettim, içinde viski olduğunu düşündüğüm kristal bardaklar tutuyorlardı.

"Şu an baktığımız kim?" diye sordum birkaç saniye sonra emin olmak için.

"Cihat Serterkaya," dedi düz bir sesle. Bahsettiği adam bu muydu? Nedense daha yaşlı birini beklemiştim ama adam en fazla Songur'un yaşlarında görünüyordu. "Mekâna girdiğimi öğrendiği için huzursuzdu ancak kendini göstermezse onunla ağır taşak geçeceğimi bildiği için ortaya çıkmak zorunda kaldı," dedi Songur barın kenarındaki karanlık kısma geçtiğinde. "Amına koyduğumun yavşağı, kendi bölgesine biri girdiğinde hemen huysuzlanıyor. Korkma lan, yemeyeceğim mekânını."

"Biraz sana benziyor sanki," diye mırıldandım. Kısılan gözleri bana döndüğünde omuz silktim, söylediğim sözün arkasındaydım.

"Emin ol ki hiç benzemiyor," dedi net bir sesle. Barmene içki sipariş ettiğinde gözlerimi ondan alarak adama çevirdim tekrar.

"Bana bayağı benziyor gibi geldi," dedim alaycı bir sesle. "Mekân sahibi, mekânında başkası olunca gösteriş yapıyor, yanında kızlar falan var."

"Kızlar, ha?" dedi benimle dalga geçercesine ancak fark etmiştim, kendisini ona benzetmeme sinirlenmişti. Hep dediğim gibi Songur Yakut tepkilerini çok iyi kontrol ediyordu. "Yok ya. O kısım bile benzemiyor. Benim yanımda sarışın göremezsin. Tipim değiller."

Normalde böyle bir cevap vermeyeceğini biliyordum. O adamla benzetmem sinirlenmesine neden olmuştu. *Eğer benzerlik görüyorsan al sana cevap* der gibiydi.

"Bunu neden yapıyoruz ki?" diye sordum aldırış etmeden, belki birinci kez. "Mekânına geldin ancak adamdan uzak duruyorsun. Attığımız hiçbir

adımın ne anlama geldiğini kavrayamıyorum ben, kafanda bir plan kurup beni sürüklüyorsun sadece. Burada olmamızın tek bir nedenini söyle bana."

"Yalnızca rek bir nedenini mi söyleyeyim?" diye sordu yeşil gözlerini gözlerime diktiğinde. *"Derler ki çalınan hayatını daima hatırla."*

"O da ne demek?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Gözlerini anında benden çekmişti. "Songur, o ne demek?"

"Duman, benim olan bir şeyi çaldı, Valeri," dedi keskin bir sesle. "Ve onu hiçbir değeri yokmuş gibi ilk fırsatta çöpe fırlattı."

Songur Yakut'u ilk kez bu kadar ciddi görüyordum. O kadar soğuktu ki sesi, gerilmeme neden olmuştu. İlk kez gözlerinin içinde alay yoktu. *Saf nefret.* Sadece nefret vardı.

"Duman mı?" diye sordum onun bu hâline anlam veremediğimde. "Duman kim?"

"Cihat Serterkaya'nın bu işlerdeki ismi," diye yanıtladı.

Ruh ölümsüz müdür?

Bu soruyu o gün, sabahın ilk ışıkları sınıfın penceresinden içeriye sızarken felsefe öğretmenim sınıfa sormuştu. Sınıfın yarısı uyuyordu, ilk dersin felsefe olması birçok kişi için güne başlamak zorunda kalmadan seksen dakika daha uyuyabilmek anlamına geliyordu. Bazıları dersi dinlese de katılmak söz konusu olduğunda kimsenin sesi çıkmazdı. Çünkü kimse sabahın köründe kendinde değildi.

Felsefe dersi ise benim için kitap okuyabileceğim bir saat anlamına geliyordu. Dersle ilgili bir sorunum yoktu ancak hoca, tüm ilgimin onda olduğunu fark ederse sorusuna cevap vermemi bekleyecekti. Düşüncelerimi dile getirmek sorun değildi ama tüm gözlerin üzerimde olmasını sevmiyordum. Zaten sınıfta sadece hayaleti oynuyordum.

"Ruh ölümsüz müdür?" diye sorduğunda önümde açık duran İspanyolca kitabın sayfasını çeviriyordum. Duraksayarak ona baktım. "Daha doğrusu, ruh gerçekten var mıdır? Arkhe nedir?"

Sınıfın en konuşkanı olan Ceylin, "Ana madde," diye cevapladı. Kafamı kaldırıp ona baktım, o sırada hoca onu onayladı. Ceylin ile hiçbir zaman iyi anlaşamamıştım, hatta bir keresinde onun kafasını klozete sokmuştum çünkü yüzüme gülerken arkamdan bana hemcinsine asla söylememesi gereken hakaretlerde bulunmuştu.

"Bazı filozoflar ana madde için materyalist düşünmüştür, bunu biliyorsunuz. Anaksimandros ise arkhe için soyut bir kavram kullanır: Aperion. Sonsuzluk. Onun arkadaşı olan Anaksimenes ise ilk defa ruhu felsefeye taşır. Ama o ruhu, maddi bir varlık olarak düşünür. İnsana canlılık veren, dağılmasını engelleyen,

maddi bir şeyden bahseder. Havanın da evreni ayakta tuttuğunu ve dağılmasını önlediğini düşündüğünden, onun arhkesi havadır. Yani sonuç olarak ruh kavramı da ilk madde ile ilişkili olarak çıkmıştır. İlk maddeye, Prima Materia'ya yüzlerce isim konulmuş. Kartal Taşı, Nebula, Elementlerin Ruhu ve Cenneti, Güneşin Kalbi, Yılan Zehri..."

Yılan Zehri.

Zil çaldığında sınıfta uyuyanlar uyumaya devam ediyordu. Ben oturduğum sıradan kalktığımda çantamın ön gözünden cüzdanımı ve telefonumu çıkardım, dün akşamdan beri ağabeyime ulaşamadığım için bir umut telefonumu kontrol etmiştim. Mesaj ya da arama yoktu. İç çekerek altımdaki okul eteğini düzelttim ve sınıftan çıktım.

Soğuktan çatlamış dudaklarımı ıslattığımda kantine gitmek için aşağı inecekken son anda dolabıma gitmem gerektiği aklıma gelmişti. Dün geceden beri evde didik didik aradığım bir kitap vardı, tek umudum dolapta olmasıydı yoksa kitabı tekrar almam gerekecekti.

Şifreyi girerek açtığım dolabın içine baktım. Kitabın orada olduğunu görünce rahat bir nefes almıştım. Dolabı kapatarak kantine inen merdivene döneceğim sırada birisinin elini dolabıma doğru yaslaması ile duraksadım.

"Günaydın, Valeri Dinç," dedi alaycı bir ses. "Acaba bu sabah nasılsınız?"

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm, eli hâlâ dolabımın arasındaydı ve bu şekilde dolabı kapatmama engel oluyordu. Ona döndüğümde gözlerim, üzerindeki beyaz gömleğe düştü. Kollarını dirseğine kadar kıvırmıştı, tıpkı benim gibi okulun lacivert ceketini giymiyordu ancak lacivert kumaş pantolon bacaklarını sarıyordu. Kravatını takmıştı ancak bağlı olduğunu söyleyemezdim.

Tüm bu saçma detaylarıyla beraber, Yılmaz Ural tam karşımda duruyordu.

"Sana da günaydın, Yılmaz Ural," dedim alaycı bir sesle. Bu sorunlu neden benimle konuşuyordu? Hiçbir fikrim yoktu. Ondan hiç hazzetmezdim. Okulun belalı takımının başını çekiyordu. Her teneffüs müdürün odasındaydı. "Ne vardı?"

Ondan bir yaş büyük ağabeyi ise tam bir kâbustu.

"Ne vardı?" diye sordu alayla. "Ben de onu sana soracaktım ya."

Gülerek kafasını salladığında zorla dolabımı açmaya çalıştı. Afalladığım için geri çekilmek zorunda kalmıştım, dolabı ardına kadar açtığında ağabeyimle beraber çektirdiğimiz fotoğrafa baktı ve sonra bana dönerek kafasını alayla iki yana salladı.

"Ne diyorsun, Yılmaz?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Sabah sabah kafan mı iyi? Gece içtin de hâlâ ayılamadın mı, sorunun ne?"

Daha önce hiç konuşmamıştık. Bir keresinde Anka'nın yakın bir arkadaşına yaptığı yanlış yüzünden olay çıkmıştı ve çocuğu ilk kez o zaman görmüştüm, tekin biri olmadığını da anında anlamıştım.

"Gayet ayığım ben," dedi ağzındaki sakızı sinir bozucu bir şekilde çiğnerken. "Ama senin o piç kurusu ağabeyin acaba hangi sikik fare deliğinin içinde?"

Afallayarak geri çekildim. Ağabeyimin nerede olduğunu mu soruyordu o? Onu nereden tanıyor olabilirdi ki? Artık bu okulla hiçbir alakası yoktu. Peki, Yılmaz'ın ağabeyim ile alakası olabilir miydi? Hiç sanmıyordum. Ağabeyim senelerdir babamın gözünde yaratmak için çabaladığı imajı bu saçma sapan tiplerle takılarak çöpe atmazdı. En son yapacağı hata bile değildi bu.

Onu tanıyordum.

En azından öyle sanıyordum.

"Ondan sana ne ki?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Ağabeyimin nerede olduğunu neden soruyordu? "Çek elini dolaptan, sabah sabah benimle uğraşma."

"Ağabeyin nerede, Valeri?" diye sordu tekrar. "Severim seni, tatlı kızsın, akıllısın, sorun çıkarmazsın." Üzerime doğru eğildi. "Ee, Güney kardeşimizin de eski manitasısın, eski yengemizsin yani. Severiz seni sevmesine, o noktada hiç sıkıntı yok. Ama benim sabrımı sınama, kızım. Sabır söz konusu oldu mu ben başka birine dönüşüyorum Allah belamı versin ki." Kaşlarımı çatarak ona baktım. Şaşkınlığımın silindiği ilk an onu üzerimden ittirdim. "Ağabeyin nerede lan? Söylesene bana. İyiliğin için diyorum lan, iyiliğin için. Söyle."

"Sen benim ağabeyimi nereden tanıyorsun?" diye sordum. "Çekil be üzerimden! Siktir git!"

Şu an bağırıp çağırmam gerekirdi ancak okuldaydık, ne olduğunu anlayamadan idareye gitmek istemiyordum. Bu çocuk bana bir gündür haberini alamadığım ağabeyimi soruyordu, bu çocuk tanıma ihtimali bile olmamasına rağmen benim bir ağabeyim olduğunu biliyordu.

Onu gerçekten tanıyor olabilir miydi? Olamazdı ki.

"Tanıyoruz bir yerlerden diyelim," dedi Yılmaz. Bu benim için yeterli bir cevap değildi. "Bu sorumun cevabı değil ki. Bak kızım, size yardımcı olmaya çalışıyorum lan ben burada. Neden beni ciddiye almıyorsun? O ağabeyinin nerede olduğunu ya bana söyle ya da ara onu, bir an önce ortaya çıkması gerektiğini söyle. Yoksa sıkıntı çıkacak."

Ağabeyim ne yapmıştı? Kalbim korkuyla kasılırken olan bitene bir anlam veremiyordum hâlâ. Bu çocuk benim ağabeyimi tanıyordu; üstüne üstlük dün geceden beri telefonunun kapalı olduğunu, ona ulaşılamadığını da biliyordu. Bir alakaları vardı, bu kesindi. Başka ne biliyordu? Ağabeyimin, Yılmaz sorunlusu ile ne alakası vardı?

Ağabeyime o yüzden mi ulaşamıyordum?

Birilerinden mi kaçıyordu?

"Söyle ona," dedi geri çekildiğinde. "Yaptığı, akıllı adamın yapacağı bir iş değil. Ona yanlış yapmaz akıllı adam. Bilsin bunu, zaten biliyordur ama ona bir yerlerden deli cesareti gelmiş belli ki. Hatırlatmak gerek. Arıyorum açmıyor, onun götünü kurtarmaya çalışıyorum ama daha fazla dayanmaz kızım, dayanmaz daha fazla. Anlıyor musun beni?"

"Sen tam olarak neden bahsettiğini bana bir söyler misin ya?" diye sorduğum sırada Yılmaz her cümlemde biraz daha çileden çıkıyormuş gibi ellerini saçlarının arasından geçirdi. İlk kez konuşurken kekelemek üzere hissediyordum kendimi, o kadar afallamıştım ki ne tepki vereceğimi bile bilmiyordum. "Ne yanlışından bahsediyorsun? Ne yaptı ağabeyim?"

"Kim olduğunu sen ne yapacaksın?" diye sordu kafasını iki yana salladığında. "Tanıyacak mısın sanıyorsun?"

"Benim ağabeyim kimseye bir şey yapmaz," dedim.

"Duman'dan bir şey çalmış, Valeri," dedi yanımdan geçmeden önce. "Unuttuysa ona sen hatırlat. Duman'a yapılan yanlışın bedeli ödenir."

II. BÖLÜM:
FATA MORGANA ETKİSİ

Nihayetinde hepimiz insanız.

Doğarız, hayatı tadarız, hatalar yaparız, kanar ya da kandırırız. Bir gece ağlarız, gözlerimizi kapatırız, kâbuslarımıza sığınırız ve uyanırız. Sabah aynı gecenin ağırlığı altında kızaran gözlerimizi kısarız, gözyaşlarımızı siler ve yeni bir günü ağırlarız.

Yaşamak böyle bir şeydir.

Nihayetinde hepimiz insanız.

Elimdeki "İlyada" ile kampüsün içinde yürüyordum; kitap bana değil, Yaren'e aitti. Az önce koridorda beni gördüğünde kafeteryadaki arkadaşına bırakıp bırakamayacağımı sormuştu, ben de kabul etmiştim ama aslında ne söylediğini kafamı sallayıp onayladıktan çok sonra fark etmiştim.

Dün geceden sonra kafam yerinde değildi.

Aslında uzun zamandır kafam yerinde değildi.

Kampüsün içi çok soğuktu ya da ben bugün fazla ince giyinmiştim. Bir an ne giydiğimi hatırlamak için kendimi kıyafetlerimi süzerken buldum. Belki bu soğukta ince bir çorabın üzerine siyah mini eteğimi giymek yerine siyah kotumu giyebilirdim ama çizmelerim diz kapaklarıma kadar uzandığından, çorabımın inceliğini hissedeceğim çok bir alan kalmamıştı açıkta. Üzerime siyah, kısa bir bluz giymiştim ama onun üzerine geçirdiğim şişme mont oldukça sıcak tuttuğundan bir sıkıntım yoktu.

Zaten hiçbir zaman hava durumuna göre giyinmiyordum ki ben, o zaman gözüme ne güzel gelirse, kendimi ne iyi hissettirirse onu geçiriyordum üzerime.

Omzuma astığım çantayı düzelterek kafeteryaya doğru ilerledim. Az önce resmen ne giydiğimi hatırlamak için üzerime bakmıştım ya! *Kafan bu kadar uçmuş olamaz, Valeri.* Ama uçmuştu. Ne yazık ki kafam bu kadar uçmuştu.

Kafeteryadan içeri girdiğimde gözlerimi etrafta dolaştırdım, içerisi henüz tam anlamıyla dolmamıştı ama yine de dolu sayılırdı. Yaren'in arkadaşını, Buse'yi tanıyordum. Siyah, küt kesim saçları ve kâkülleri olan, kısa boylu ve oldukça minyon bir kızdı. Hep kemik çerçeveli gözlük takıyordu, yüzü küçüktü ama ona gözlük yakışıyordu.

Takıldığı grubu bildiğim için kızı bulmakta zorluk yaşamadım. Oturduğu masaya giderek kitabı verdim, zaten Yaren'in bir arkadaşının kitap getireceğini bildiğinden bana ne olduğunu sormadı, sadece teşekkür etti. Gülümseyerek yanından ayrıldım ve hızlı adımlarla kafeteryadan dışarı çıktım.

Aslında çok açtım, öğle yemeği yemek istiyordum çünkü bugün okuldaki işim biraz uzundu. Bu yüzden Umay ve diğerlerini bulmam gerekiyordu, genelde kampüsün dışında ev yemekleri yapan bir yerde yiyorlardı. Belki bugün onlara katılırdım.

Dünkü pideden sonra hiçbir şey yememiştim, bunu bilerek yapmıyordum. Sadece iştahım yoktu. *Kesinlikle* onlara katılmam gerekliydi, açlıktan düşüp bayılmak istemiyordum. Çok zayıfladığımın farkındaydım. Ruh gibi görünüyor olmalıydım.

Dışarıda sağanak vardı ve herkes içeriye akın ediyordu. Çantamdan kulaklıklarımı çıkarmak istesem de şarjım çok azdı ve akşam Anka'ya geçene kadar dayanması gerekiyordu, bu yüzden müzik dinlemeyi es geçtim ve binadan dışarı çıktım. Umaylar büyük ihtimalle o küçük lokantadalardı.

Bugün yaptığım her şey o kadar robotikti ki sabah evden çıkmadan önce Anka, sonra da Umay yüzlerce kez iyi olup olmadığımı sormuştu.

İkisine de iyi olduğumu söylemiştim.

Peki, gerçekten iyi miydim?

İşte, bu sorunun cevabı değişirdi.

Serterkayaların mekânından çıktıktan sonra Songur'a beni eve bırakmasını söylemiştim ve konuştuğum tek an bu olmuştu.

İşlerin yolunda gitmediğini anladığına emindim, anlamaması imkânsızdı. Bir kere bana iyi olup olmadığımı sormuştu ama onu geçiştirdiğimde üstelememişti. Belki de anlatmayacağımı biliyordu.

Üzerimdeki yorgunluğu bir kenara atmak istesem de bu mümkün değildi. Duman denilen adamın görüntüsü sürekli zihnimdeydi, ağabeyime bir şey yapmış olmalıydı. Yaptığının bedelini ödeyeceğini söylemişlerdi çünkü. Tamam, ağabeyim ondan sonra ortaya çıkmıştı ama ona sorduğumda bu olayı bana açıklamamıştı.

Düşünmekten kafayı yiyecektim. O adama yaklaşmam gerekiyordu, işin dahası bunu Songur'a çaktırmadan yapmam gerekiyordu çünkü ona bu durumu anlatamazdım.

Ona ağabeyimden bahsedemezdim.

Ona güvenmiyordum, arkamdan ne işler çevireceğini bilmiyordum. Muhakkak beni kukla gibi elinde oynatacaktı, ikimizin de birbirimizden elde edecek çıkarları vardı. Benimki belliydi ancak onunkinin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Duman'ın ondan bir şey çaldığını söylemişti. Ona da bir şey yapmıştı, tıpkı ağabeyime yaptığı gibi.

Ona ne yapmış olabilirdi ki?

Bunu öğrenmemin bir yolu yoktu çünkü emindim ki Songur, bunu asla bana söylemezdi. Bana, beni ilgilendiren detayları bile vermezken tamamen alakasız olduğum ve onunla ilgili olan bir konuda benimle bir şey paylaşmazdı.

Ama gözlerindeki nefreti görmüştüm. Öldürme arzusunu da. O adamı öldürmeden durmayacaktı ancak o adam bana lazımdı.

Çünkü içimden bir ses ihtiyacım olan cevapların onda olduğunu söylüyordu.

"Valeri Dinç!"

Hızlı adımlarla kampüste yürürken duyduğum sesle kafamı kaldırdım, düşüncelerimin arasında öylesine kaybolmuştum ki o kadar yüksek sesle ismimi söylemese kafamı kaldırmazdım bile.

Yağmur yüzünden ıslanmış siyah saçlarına ve saçlarını örten yeşil kapüşonluya baktım. Altında siyah bir pantolon, üstünde ise siyah bir şişme mont vardı. Kulaklıkları takılıydı, siyah gözleri üzerimdeydi.

Ateş.

Görmeyi beklediğim manzara bu değildi.

"Ateş?" dedim, aslında sadece ismini söylemek ve onun yaptığı gibi selamlamak istemiştim ama sesim sorarcasına çıkmıştı. *Ne istiyorsun* der gibiydim.

Çünkü bir şey istediğini biliyordum.

Çünkü ben de ondan bir şey istiyordum.

"Bu yağmurda nereye yürüyorsun?" diye sordu birkaç adımda bana yetişerek. "Sana eşlik edebilir miyim?"

"Yemek yiyecektim," dedim diğer sorusuna cevap vermeden.

Onu başımdan savmak benim için çok kolay olurdu ancak bunu yapmak istemiyordum, yapmam gereken bu değildi.

Songur'un istediği zırvalıkları ne kadar çabuk yaparsam o kadar kurtulurdum bu saçma oyundan.

Ve bu oyundan kurtulana kadar onun kurallarına göre oynamam gerekiyordu.

"Ne tesadüf," dedi alaycı bir sesle. "Ben de yemek yiyecektim. Yakınlarda bildiğim çok güzel bir pizzacı var. Beraber yemeye ne dersin?"

Normalde buna cevabım *hayır* olurdu.

Yüzüne baktım. Ateş yakışıklı bir çocuktu, kendisinin de bunun farkında olduğu duruşundan ve bakışlarından belliydi ama eğer eski sevgilisinin anlattıkları doğruysa şerefsizin önde gideniydi. Yani, benimle normal bir şekilde, normal şartlar altında flört ediyor olsa ona karşılık vermezdim; onunla önemsiz bir öğle yemeği bile yemezdim.

Ama şartlar normal değildi.

Ve bir şekilde ona yakınlaşıp bu saçmalığı çabucak bitirmem gerekiyordu.

"Olabilir," dedim yürümeye başladığımda, dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldığında gözlerimi devirmemek için zor tutmuştum kendimi. "Nerede bahsettiğin pizzacı?"

"İlk kavşaktan sola dönüp ara sokağa sapacağız," dedi işaret parmağı ile göstererek. "Biraz ıslanmak sorun olmaz sanırım senin için?"

"Hayır, olmaz."

Birkaç adım attık, karşıya geçtik. Cebinden bir sigara paketi çıkardı ve yağmura rağmen sigarayı yakarak derin bir nefes çekti. Kulaklıklarını hâlâ çıkarmamıştı.

Konuşmadığımız için şikâyetçi değildim doğrusu. Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü. Dün geceden beri düşündüğüm tek bir şey vardı, Duman'a ulaşmam gerekiyordu ve bunu yapmak için Songur'a ihtiyacım vardı.

"*Nova Norda* dinler misin?"

Bir anda kulaklıkların birini çıkarıp benim kulağıma taktığında kaşlarımı çatarak ona baktım. Sorusunun cevabı evetti, bu yüzden çalan şarkıyı da biliyordum. *Beteri Yok Uslanmaktan.*

"Neden sırıtarak bana bakıyorsun?" diye sordum dudaklarındaki kıvrımı işaret ettiğimde. Sorusuna cevap vermemişim. "Bilmediğim bir şey mi biliyorsun, seni böylesine güldüren?"

"Yo..." dedi. "Güzel bir kızla yemek yiyeceğim. Mutsuz mu olmam lazımdı?"

"Umarım bunu bir randevu falan sanmıyorsundur," dedim alaycı bir sesle. "Çünkü öyle bir şeyin imkânı yok."

"Abartma kızım, o kadar da ciddi bir herif değilim ben," dedi aynı alaycılıkla. "Randevu falan bozar beni. Sadece anın keyfini çıkarıyorum. Kötü mü yapıyorum?"

"Sen anın tadını fazla çıkarıyor gibisin, Ateş," dedim alaycı bir sesle. "Eski sevgilinin hakkında çıkardığı söylentilerden haberin yok sanırım. Biraz daha devam edersen kızlar sana vebalıymışsın gibi davranmaya başlayacak. Ne zaman uslanacaksın?"

Yanımdan geçen araba su sıçrattığı için sinirlensem de bir şey söylememiş, hızlı adımlarla karşı kaldırıma geçmiştim.

Kahkaha atarak benimle beraber karşı kaldırıma geçtiğinde, "Duydun mu?" diye sordu kulağını işaret ederek. "Benim cevabıma gerek kalmadı." Şarkıdan bahsettiğini birkaç saniye sonra anlamıştım. "Beteri yok uslanmaktan, Valeri."

Saat 04.01 olmasına rağmen uyuyamıyordum.

Pencere açıktı ama bu odanın içinde nefes alamıyordum.

Sadece düşünüyordum.

Buraya nasıl gelmiştim? Daha doğrusu, bu hâle nasıl gelmiştim?

Cevap belliydi aslında.

Elimden alınanlar yüzündendi.

Hiçbir şeye sahip olmamanın güzel olan tek yanı, hiçbir şey kaybedemeyecek olmaktır.

İnsanın temel içgüdülerinin üç tane olduğunu söylerler; beslenme, korunma ve çoğalma. Ama insanı insan yapan şeylerin bunlar olduğunu sanmıyordum.

Sahip olma arzusu.

İnsanı insan yapan buydu işte.

Küçük bir çocuksundur, sokakta bir oyuncakçının önünde yürürsün ya da birinin evine gidersin, bir oyuncağı beğenirsin ve almak için elinden gelen her şeyi yaparsın. Baban sana kıyamıyorsa işin biraz daha kolaydır, bağırıp çağırmana ya da yaygara koparmana gerek yoktur zira.

Baban seni görmüyorsa ya da daha kötüsü, sen babanın gözlerinde sadece nefreti görüyorsan işin çok daha zordur çünkü hayata çok geride başlamışsındır. Sen sakince istediğini söylesen sana o oyuncağı kimse almayacaktır.

Bu yüzden geriye iki seçenek kalır. Ya isteğinden tamamen vazgeçersin ya da büyük bir yaygara koparırsın.

Ben her zaman yaygara koparan taraf olmuştum.

Eğer yapım bu olmasaydı belki de kabul edebilirdim benim için hayatın diğer insanlarınki gibi düz bir asfalt yoldan ibaret olmadığını. *Çamura battık, Valeri,* diyebilirdim kendime ve yoluma devam ederdim bu kabullenmişlikle. *Hareket ettikçe daha da derine ineceksin hatta. Durdur kendini artık. Bitti.*

Hayat daha keyifli olur muydu peki bunu kabullendiğimde? Hiç sanmıyordum. Ama bazı şeylerin beni daha az etkileyeceğinden de şüphem yoktu.

Peki, hayat kolaylaşır mıydı benim için? *Hayır.* Ne zaman kolay olmuştu ki? *Beş yaşımdayken kreşte nefret ettiğim uyku saatlerinde kafam o yumuşak yastıklara değerken?* Hayır, hayır, hayır. O zaman da kreşten çıkar çıkmaz koşarak annemin yattığı hastaneye gidiyordum, bir gün boyunca onu görmediğim için içim özlemle doluyordu çünkü babamla aynı evde kalmak, sevdiğim bir şey değildi. Babam, annemin gidebileceğini söylüyordu ama yolculuğun son durağı ile ilgili bir fikrim yoktu.

Sonradan olmuştu çünkü annemin de ağabeyimin de bindiği otobüs o durakta durmuştu.

Sahip olma arzusu. O oyuncakların hepsini ortalığı karıştırarak almıştım, hem de her seferinde. Sokakta bir oyuncakçının önünden geçerken ya da misafirliğe gittiğimizde, babam bana öfke ile bakarken. Bu benden bir şeyler eksiltmişti belki ama sonunda istediğime ulaşmıştım.

Hayatım boyunca böyle devam etmişti. Bir kere buna alışmıştım, hiçbir şeyi kolayca elde edememiştim, edebileceğime inancım da kalmamıştı bir süre sonra.

İnsanı insan yapan, bir nevi sahip olduklarıdır. Mücadelemizin somut kanıtıdır elimizde olanlar, hatta bazen elimizde olmayanlar çok daha net gösterir bizim savaşımızı.

Çünkü elimizde avucumuzda ne varsa hepsini dünyanın o korkunç, derin çukurlarının üzerinden geçerek, düşe kalka kazanmışızdır ve yine elimizde avucumuzda ne varsa onları o uzun, asla düz bir asfalt gibi rahat olmayan, çukurlarla dolu yolun üzerinde kaybetmişizdir.

Sahip olma arzusu sanıldığı gibi kibir değil, yakut kadar sağlam bir insan yaratır.

Kafamı geriye yasladım, yağmur damlaları yatak odamın camına vuruyordu ve aklıma tek bir isim geliyordu düşüncelerimin gölgesi silindiğinde. Onu ele alıyordum belki de şu an düşündüklerimde. Elinde avucunda olanlara bakıyordum, gerçekten orada her şeyi görüyordum.

Her şeye sahipti. Bu dünyada isteklerini haykırarak söylemek zorunda kalmayanlar her zaman daha önde olurdu. Ben çok geride başlamıştım, o ise bana öyle bir fark atmıştı ki o dursa bile onu yakalayamazdım artık.

Nasıl bir histi acaba babanın, söylediğin her şeyi yapması? Babası aramıştı onu dün gece benimleyken, ekranda *babam* ismini gördüğünde benim gibi gerilmemiş ya da tepki vermemişti, telefonu yanında açtığında babasının sesi tüm arabaya yayılmıştı çünkü telefon arabaya bağlıydı.

Yağmur şimdiki kadar şiddetli olmasa da yağıyordu yine, rahatsız olmasın diye dinlediğimi belli etmemeye çalışmıştım ancak küçücük arabada bunu yapmıyor olmak imkânsızdı.

"İşi hallettin mi?" diye sormuştu babası telefonu açar açmaz, hiçbir şekilde selamlaşma yoktu ancak sanırım onların iletişim şekli buydu.

Ne işinden bahsediyordu? Benim kafamın içi Duman denilen adam ile doluydu, ne yaptığımızı bile takip edemiyordum artık.

Birden savunmasız yanım ortaya çıkmıştı, savrulup gidebilirdim oradan oraya ve yanımdaki adam güçlü bir *kasırga*ydı, beni mahvedebilirdi.

"Evet," demişti o da. "Yapmam gereken başka bir şey var mı? Temizlenmesi gereken bir şey? Son günlerde sorun çıkardıklarını duydum, istersen halledebilirim. Senin kendini yormanı istemiyorum, dinlenmen gerek, kalbin iyi değil. Ben halledeceğim demedim mi sana?"

Karşılıklı olarak birbirlerini düşünmeleri benim için çok yabancı bir durumdu ancak Songur Yakut'u bu yüzden kıskanmıyordum.

Soğuktan korunmak için cenin pozisyonu almış, iyice büzülmüştüm yatağın içinde. Pencereye çarpan yağmur damlalarını izliyordum ifadesiz bir şekilde. Odanın içi Anka gibi kokuyordu, yastıklar lavanta kokusuna bulanmıştı doğal olarak. Onun evindeydim çünkü. Ateş ile yemek yedikten sonra tekrar okula dönmüş, derslere girmiştim.

Ateş ile yemek yemek, şaşırtıcı bir şekilde düşündüğüm kadar sinir bozucu değildi; biraz sohbet etmiş, sonra kampüse dönmüştük. Bana eski sevgilisinin, yani Alessa'nın bizi davet ettiği partinin iptal olduğunu söylemişti. Nedenini bilmiyordum, umurumda değildi ve açıkçası buna sevinmiştim, zaten gidecek hâlim yoktu.

Okuldaki derslerim bittikten sonra meydanda Anka ile buluşmuştum, onun birkaç işini hallettikten sonra dışarıda yemek yemiş ve eve gelmiştik.

Kafam çatlayacak gibi olduğundan çok erken saatte odaya girmiştim, o da büyük ihtimalle uyuduğumu sandığından rahatsız etmemişti beni.

Ama uyuyamıyordum.

Yarığım yatakta yavaşça doğrularak üzerimdeki siyah yorganı attım. Kafam o kadar doluydu ki ilk kez kendi bildiğimi okumak yerine birisi ile konuşma ihtiyacı hissediyordum. Ne kadar ilerleyebilirdim ki zaten hiçbir kuralını bilmediğim bir oyunda? Songur haklıydı, Anka bile bana hiçbir şey

anlatmadan oyunun ortasına atlamama izlemişti. Songur gibi düşünmüyordum çünkü zaten ondan izin alacağım falan yoktu.

Ne yaparsa yapsın burnumun dikine gidecektim ben, bunu Songur bilmiyordu çünkü beni tanımıyordu ancak Anka biliyordu çünkü o beni çok iyi tanıyordu.

Beni tanıyıp da hayatta kalmayı başaran tek insan oydu.

Karanlık koridorda yürürken salonun kapısının kapalı olduğunu fark ettim ancak kapının altından televizyonun ışığı sızıyordu. Anka geceleri uyuyabilen birisi olmamıştı hiçbir zaman, bizde kaldığı gecelerden biliyordum. Uyuyamadığı yetmezmiş gibi beni de uyutmazdı.

Şimdi ben de uyuyamıyordum.

Aklımda dönen tek şey Duman'dı ve aksi gibi, Songur bugün benimle hiç konuşmamıştı.

Kapıyı açarak içeri girdiğimde tahmin ettiğim gibi yerde oturuyordu, gözleri ise karşıdaki televizyondaydı. Kıvırcık saçlarını baştan savma bir atkuyruğu yapmıştı, üzerinde ben odaya geçmeden önce giydiği siyah pijama takımı vardı. Askılı ve şort takım, benim üzerimdeki beyaz pijamanın siyahıydı. Gecenin dördü olmasına rağmen önünde patlamış mısır ile bira vardı.

İçeri girdiğimde bana dönse de aldırış etmemişti, ağzına patlamış mısır atarak arkasındaki koltuğa doğru yaslanmıştı.

"Günaydın, *Uyuyan Güzel*," dedi alaycı bir sesle, yerdeki telefonu ellerinin arasına alarak mesaj yazmaya başlamadan önce kısa bir anlığına bana bakmıştı. Kaşlarım çatıldı. Gergin görünüyordu.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordum onu izlemeye devam ettiğim sırada.

Birkaç adım atarak arkasındaki tekli koltuğa oturmuştum. Birinin özel hayatına burnunu sokmak hiç benlik değildi ama bu kadar gergin görünmesi beni rahatsız etmişti.

"Hiç," dedi kendini toparlayarak. Sanki çok fazla pot kırdığını fark etmiş gibiydi. Elindeki telefonu yere bıraktığında az önce hiçbir şey olmamış gibi bana döndü. "Filme yeni başlamıştım, baştan başlatayım mı? Beraber izleriz, eski günlerdeki gibi."

Gözlerim üzerinde dolaştı. Neden bana ne olduğunu söylemiyordu ki? Birbirimizden sakladığımız şeyler olduğunu biliyordum ama bu kadar rahatsız olduğu şeyi bile paylaşamayacağı kadar uzaklaşmış mıydık sakladığımız sırlardan dolayı? *Bir şeyler saklayan sen değil de başkası olduğunda ne kadar rahatsız oluyorsun, Valeri.*

"Bir şey olmadığına emin misin?" diye sordum üzerine çok düştüğümü hissettirmeden, ilgisiz bir ses tonuyla.

Israr edersem çılgına dönebilirdi, Anka ısrarı sevmiyordu ve onun öfkesi saman alevi gibiydi. Birden kavgaya dönüşebiliyordu ufacık atışmalarımız bile. Ne onda ne de bende geri vites vardı, bu yüzden kimse geri adım atmıyordu. Öyle ki lise zamanımızda ufak bir tartışmadan sonra bile günlerce konuşmadığımız oluyordu.

Ama konuşmasak da o benim en yakın arkadaşımdı.

"Evet, tabii ki." Omuz silkerek yanındaki boşluğa iki kere vurdu. "Yanıma otur haydi. Bu film güzel bir şeye benziyor, seninle beraber izlemek istiyorum."

"Olur," dedim, homurdanmak istesem de bunu yapmamış ve oturduğum koltuktan kalkıp az önce işaret ettiği yere oturup bağdaş kurmuştum. "İzleyelim bakalım. Konusu ne?"

Hiç film izleyecek havamda değildim ama kafamın içinde dönüp duran Duman ismi beni artık çığlık attıracak raddeye getirmişti. Onu düşünmek istemiyordum. Anka ile bir şeyleri paylaşmak istiyordum ama onu bu olaya dâhil etmek de istemiyordum, onun başına daha fazla bela olmak istemiyordum. Ondan başka bunları anlatabileceğim birisi de yoktu.

Tamam, çok yalnız sayılmazdım ama içinde bulunduğum bu durumu nasıl açıklayabilirdim ki? *Bir sabah bir çocuk okulda yanıma geldi ve ağabeyimin Duman denilen bir herife borcu olduğunu söyledi, sonra ağabeyim öldü ve şimdi Duman denilen herifi tesadüf eseri buldum. Bu durumda ne yapmam gerekiyor?*

Kulağa korkunç geliyordu.

Anlatabileceğim tek kişi Songur'du ama ona güvenmiyordum. Bu yüzden bu konu hakkında ağzımı açamazdım.

Ayrıca ağabeyimin, Songur'un pislik yuvası ile bir alakası olduğunu da biliyordum, bu durumda Songur'a güvenmek yapabileceğim en büyük hata olurdu.

Ondan etkilenmekten sonra yapabileceğim en büyük hata.

Sesli bir nefes verdim. Vücudumun kimden etkilenip etkilenmeyeceğini ben kontrol edemiyordum ama kime güvenip güvenmeyeceğimi ben seçebilirdim.

Anka'nın sesini "Of, sen beni dinlemiyorsun ki!" diye homurdandığında idrak ettim. Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım, sanırım onu duymadığımı hatta dinlemediğimi bu bakışla çok fazla belli etmiştim.

Ne dediğini sormak için ağzımı açacağım sırada buna izin vermedi, söyleyeceklerimi adı kadar iyi biliyordu çünkü beni çok iyi tanıyordu. "Siktir et ya filmi," dedi elini sallayarak, televizyonu kapatmıştı. "Senin kafan çok başka bir yerde şu an. Sohbet edelim biz en iyisi, uzun zamandır konuşmuyoruz."

"Uzun zamandır konuşmuyor muyuz?" diye sordum bu yüzden, gerçekten hiç hevesli değildim. "Sürekli konuşuyoruz, Anka. Haydi filmi izleyelim ya. Uykum var, hâlâ ayılamadım sadece. Başka bir şeyim yok."

"Ne yaptın dün gece?" diye sordu. Dün gece ona hiçbir şey söylemeden içeri girmiştim, bu gece de aynısı yaşandığı için işkillenmiş olabilirdi. Gerçi bu benim normal hâlimdi. Ben hiçbir zaman çok konuşan biri olmamıştım ki. "Nereye gitmiştiniz?"

Ona bir şeyler açıklamadan da bir şeyler öğrenebilirdim, değil mi? *Evet.* Duman'ı tanıma ihtimali var mıydı? Ne demişti Doren? *Anka'nın bilmediği şey çok azdır.*

"Bir mekâna gittik," dedim. "Bilmiyorum, bana bir işi olduğunu söyledi ama ne olduğundan bahsetmedi. Doğruyu söylemek gerekirse onun ne yaptığını anlamıyorum zaten, hiçbir şeyi benimle paylaşmıyor."

Yalan değildi.

"Çok normal," dedi avucunu patlamış mısırla doldurduğunda. "Normalde bile ağzını açmıyor o ketum piç." Anka'nın normalde çok bozuk bir ağzı olduğu için küfretmesi bana garip gelmiyordu. "Hele bir boklar peşindeyse hiç konuşmaz. Anca peşinden sürükler işte milleti. Doren'in bile bir bok bilmediğine eminim. Yine ne peşinde acaba bu herif? Bir şey anlayabildin mi sen?"

"Senin Songur'a karşı olan bu nefretinin özel bir nedeni var mı?" diye sordum gözlerimi yüzüne çevirdiğimde. "Yoksa insanlara karşı öylesine, klasik nefretin mi?"

Ne kadar nefret ettiğini söylemese de ben sesindeki tonlamadan bile anlıyordum, hissedebiliyordum. Anka nedensiz yere birisine nefret besleyebilecek biri miydi? *Kesinlikle.* Ama içimdeki ses Songur'a karşı olan bu tutumunun nedensiz olmadığını söylüyordu.

"Sanırım klasik nefretim, Val," dedi alaycı bir şekilde güldüğünde. "Ona karşı bir nefretim yok. Sadece bilinmezlik, beni her zaman çok rahatsız etmiştir ve o piçle ilgili hiçbir şey açık değil."

Eh, bu konuda haklıydı.

"Evet," dedim bacaklarımı karnıma doğru çekip kafamı dizlerime yasladığım sırada. "Gerçekten ne yaptığı, neyin peşinde olduğu ya da ne elde edeceği belli değil, söyledikleri ile ne kasteniği bile belirsiz. Kafasında bir oyun

kurmuş, kuralları sadece o biliyor ve tek oyuncu oymuş gibi davranıyor. Ne yaptığını anlamak çok zor, hareketlerinin hiçbir anlamı yok gibi geliyor ama aslında adımını atmadan önce bile düşünüyor." Başım ağrımaya başlamıştı. "Çok zor birisi. Bulmaca gibi. Bilirsin, onları çözmekte hiçbir zaman iyi olmadım."

"Çözmene gerek yok, Valeri," dedi kafasını eğerek bana baktığında. "Hatta benden sana bir tavsiye, çözmeye çalışma. Sadece öğrenmek istediğini öğren, daha fazlasını değil. Daha fazlasını öğrenirsen ne olur, biliyor musun?"

Biliyordum. İşler karmaşık hâle gelirdi. Bir olayı iki farklı insandan dinlemek her zaman zor gelirdi mesela insana, bakış açıları arttıkça haklı ve haksız karışır, anlam vermek zorlaşırdı. İnsanoğlu ise her zaman kolaya kaçma taraftarıydı.

Ben de öyleydim.

"Ona anlam yüklemeye başlarsın ama asıl önemli olan bu değil," dedi beni kafamın içindeki bataklıktan çektiği sırada. "Daha fazlasına adım attığın her an bir sınırı daha geçmiş olursun, başka şeyler öğrenirsin, öğrendikçe daha fazlasını istemeye devam edersin. Bu da başkasının gerçeklerine bir adım yaklaşmak anlamına gelir. Sırlar tehlikelidir."

Sırların tehlikeli olduğunu öğrendiğimde çok küçüktüm. Üzerine bastığım kaldırımı bile tanımıyordu ayaklarım, aldığım nefesin değerini kavrayacak kadar insan kaybetmemiştim benüz, en yakınımdakilere güvenecek kadar aptaldım.

Babam zorunda bırakmıştı.

Babam, beni o sırrı saklamak zorunda bırakmıştı.

Babam, beni hep bir şeylere zorlamıştı.

O hiç yara almamıştı, benim çocukluğum da sağ kalmamıştı.

"Burada kimse sırlarının öğrenilmesini sevmez," dedi Anka. Bu gece kafamın içinde nasıl bir savaş verdiğimden haberi yoktu ama duyabiliyordu sanki uğultuları. Durmadan beni oradan çıkarıp kendi yanına çekmeye çalışıyordu. "Bu adamlar tehlikeliler, Valeri. En basitinden Songur'u düşünelim. Babası hayvan gibi zengin. O para temiz mi sanıyorsun?"

"Bu dünyadaki hangi para temiz, Anka?"

"Ben de onu söylüyorum sana," dedi. "Bu adamların hepsi çok zengin, çok güçlü, hepsi pis işlerin içinde. Kaç tane sırları, kapalı kapıların ardında dönen kaç tane anlaşmaları olduğunu kim bilebilir? Bir kere saklanırsın, duyarsın o kapalı kapıların ardında olan biteni. Anlayamazsın bile ne yaptığını, cezalandırılmanın nedenini. Bir anda düşmanların çoğalır, ensendeki silahların sayısı artar."

"Ben ihtiyacım olandan fazlasını öğrenmek isteyecek kadar aptal değilim," dedim. "Kendi kafamı karıştırmaya hiç niyetim yok. İstediğim şey sadece bir dövme, daha fazlası değil. Bana güvenmeyeceğini biliyorum ama bir şekilde anlaştık, elbette sonunda bana istediğimi vermek zorunda kalacak. Sözünü tutmayıp güvenilirliğinin sarsılmasını istemez."

Tabii ki istemezdi. Zaten amaç en başından beri ona güvenmemi sağlamak falan değildi ki. Songur Yakut'tan bahsediyorduk, hiçbir zaman bana gerçekten güvenmeyecekti. Sadece ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyordu.

Neden hâlâ bu işin içine girmek istediğimi anlayamıyordu ve bu onu deli ediyordu, büyük ihtimalle onu tatmin edecek nedenlerim bile olmadığını düşünüyordu, bunca zaman sonra bile benim hakkımdaki ön yargıları değişmemişti. Tam da bu yüzden ne kadar ciddi olduğumu öğrenmek istiyordu. *Epey* ciddiydim ve bunu zamanı gelince o da görecekti.

O zaman gelinceye kadar yapmam gereken tek şey ona uyum sağlamaktı.

"Buradan bakınca daha fazlasını yapıyormuşsun gibi geliyor bana, Valeri," dediğinde ona baygın bir bakış attım ve kahve almak için ayağa kalktım. "Hey!" dedi bacağımdan tutup beni yere çekmeye çalıştığında. "Neden bu kadar huysuzsun ki sen? Bir şey mi söyledim sana?"

"Bana ima yapıp durmana gerek yok," dedim alaycı bir tonlama ile. "Songur Yakut'un iyi öpüşüyor olması, onun elinden tutup randevulara gitmek istediğim anlamına gelmiyor. Onunla hiçbir şey yapmak istediğim yok."

Anka kahkaha attığında umursamadan mutfağa gitmeye çalıştım ama beni rahat bırakmadı, bacaklarımdan bir kere daha çektiğinde karnına yavaşça bir tekme atarak onu başımdan savmaya çalıştım.

"Bak sen Valeri Dinç'e ya," dedi kahkahalarının arasından. "Songur Yakut ile öpüştüğünü bana nasıl anlatmazsın?"

Aslında bu kadar gülünecek bir şey söylememiştim ama Anka beni hâlâ liseli kız olarak gördüğünden, benim de beğenebildiğim erkekler olduğunu fark edemiyordu.

"Sana bunu neden anlatayım, Anka?" diye sordum gülerek. "Sen bana anlatıyor musun Kaner ile ne yaptığını? Çocuğun mutfağından çıktın bir anda, hepimiz neye uğradığımızı şaşırdık. Hâlâ bunu açıklamadın bana." Yüzündeki gülümseme solduğunda kahkaha attım. "Ay takılıyorum be. Anlatmazsan anlatma, ne yapayım? Senin seks hayatını dinleyecek değilim bir de."

"Öncelikle," dedi alınmış gibi bir sesle. "Çok sıkıcı bir şeymiş gibi homurdanarak söylemen beni fazlasıyla gücendirdi çünkü benim seks hayatım fazlasıyla renklidir."

"Orasını tahmin edebiliyorum," dedim alaycı bir sesle. "İnan bana."

"Sonra," diye devam ettiğinde homurdandım. Sadece bir bardak kahve içmek istiyordum ama bacaklarımı sımsıkı sarmıştı, beni rahat bırakmıyordu. "Keşke senin de bir seks hayatın olsa da ben de dinleyemem diye triplere girsem, Valeri."

"Ben böyle iyiyim canım, sen hiç merak etme," dedim alaycı bir sesle.

"Yakut'un öpüşmesi de iyiymiş ama," dedi büyük bir abartıyla. "Valla ben demedim, sen dedin," diye ekledi ona ters ters baktığımı görünce. O kadar eğleniyordu ki az önceki gerginliğinden eser kalmamıştı. "Sadece öpüşmesinin iyi olduğunu düşünmüyorum. Gözlem yeteneğime dayanarak yaptığım bir yorum. Ne fanteziler vardır o herifte var ya..."

"Test ettiğimde söylerim sana," dedim göz kırparak, onunla dalga geçiyordum. "Gözlemlerin doğru muymuş yoksa yanlış mı, öğrenirsin."

Hızlı bir hamle ile ondan kurtularak mutfağa doğru ilerlemeye başladığımda koşarak peşinden geldi. "Ne demek test ettiğimde ya? Ne demek lan test ettiğimde?"

"Şaka yapıyorum," dedim gülerek, arkamdan koşarak beni ahtapot gibi sardığı için ciddi kalamıyordum. "Ay rahat bırak beni, Anka! Ne meraklısın ya?"

"Test etme gibi bir düşüncen var demek ki," dedi beni sıkıca sarmaya devam ederken. "Burası hiçbir günah için yargılanmayacağın bir ev, Valeri. Benimle tüm kirli düşüncelerini paylaşabilirsin."

"Kızım, sapık mısın ya, bıraksana beni!" dedim onu ittirirken ama bırakmadı. "Kahve yapacağım, bırak beni." Yine bırakmadı. "Bak bırak, sana da yaparım."

Anında bıraktı.

Gözlerimi kıstım. "Beleşçi."

"Kızım, herhâlde yani," dedi geri çekilerek, yanağıma bir öpücük bırakmayı ihmal etmemişti. "Sen bana bugün hangi mekâna gittiğinizi söylemedin. Arada kaynadı. Biliyor musun kimin mekânı olduğunu?"

"Duman diye bir adamınmış," dedim kahveyi yapmaya başladığımda. "Ben görmedim adamı." Yalandı. "Sen tanıyor musun onu?"

Duman ismini bu kadar soğuk söyleyebilmem, benim için de şaşırtıcıydı. Hele de bu adamın son birkaç saattir zihnimin içinde bana cehennemi yaşattığı düşünülürse.

Belki de Anka onu tanıyordu. Kafamı kaldırarak ona baktım. Kesinlikle onu tanıyordu.

"Tanıyorum," dedi kafasını sallayarak. "Görmedim ama ismini duydum, sanırım Dolkan'dan duymuştum. Başka birinden duymuş da olabilirim. Serterkayaların ortancası olduğunu biliyorum. Şehirde iki mekânı olması lazım, arsa alım satımı yapıyor. Tabii, paranın geldiği yer arsa işi midir, çok emin değilim. Bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum. Ama iyi yani maddi durumu, güçlü birisi. Eh, biraz zorlandı bunları elde ederken. Yalçın Ertekin ile yakın zamanda ortak bir proje yaptılar."

Oha, diye geçirdim içimden. Doren kesinlikle haklıydı. *Anka her şeyi biliyordu.* Ve böylesine bir cevher benim hemen dibimdeyken ben neden bilgiyi çok uzaklarda, cevapları çok alakasız kişilerde arıyordum ki?

Ona sormak yeterdi.

"Yalçın Ertekin dediğin adam Kaner'in babası mı?" diye sordum. "Ve neydi küçük olanın ismi? Eran mı?"

"Evet," dedi. "İkisinin babası ama çok alakaları yok, yani en azından Kaner ile alakaları yok. Soysal Yakut ile ezeli rakipler. Yani her şeyin başı onlar. Sadece bu karanlık dünyada değil, gerçek dünyada da."

"O zaman Yalçın Ertekin ile iş yapabildiğine göre, Duman da kendine önemli bir yer edinmiş olmalı."

"Öyle zaten," dedi Anka. Sormama gerek kalmadan anlatıyordu. "Ben onu kişisel olarak tanımıyorum ama ondan bir yaş küçük olan kardeşini tanıyorum. Cihan Serterkaya. Tatlı çocuğa benziyor, tabii ki onun da deli bir yanı var." *Kimin yok ki?* "O biraz daha uzak duruyor bu işlerden, yine de ağabeyinin sözünden hiç çıkmaz. O ne derse o olur. Ağabeyinin diğer mekânında geceleri ringe çıkıp kaçak dövüş yapıyor. İyi izleyici topluyor. Tüm bahisler ona yatırılıyor neredeyse. Canavar gibi çocuk."

"Sen bunları nereden biliyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Cihat, yani ağabeyi eskiden bizim kızlardan Begüm ile takılıyordu. Sabahtan akşama kadar onların ailesini dinlemekten içim şişmişti, neyse ki çok uzun sürmedi yoksa gidip yalvaracaktım çocuğa *bırak artık şu kızı, ben seni mi dinleyeceğim hayatım boyunca,* diye." Derin bir nefes vermişti, Anka gerçekten ben hariç kimseden bir şey dinlemek istemiyordu. "Şimdi de takılıyormuş biriyle, hiç de sevmem kızı. Yine buna da şükür, en azından sevdiğim biriyle takılmıyor da çocuğun ne kadar mükemmel olduğunu falan dinlemek zorunda kalmıyorum. Gerçekten mış mış ilişki seven var mı?"

"Kimmiş o kız?" diye sordum nefretine karşılık.

"Zara diye bir kız ya. Yemin ederim ki kâbus, Valeri. Sen, biz on ikinci sınıftayken hakkında dedikodu çıkaran Burcu'nun kafasını klozete sokmuştun ya hani... Bu kızı görsen kafasını sokmakla kalmazsın, onu o klozetin içinde boğarsın ya, boğarsın! Öyle bir şey. Gördüğün tüm *seç beni* kızlarını unut."

"İsmi tanıdık geldi kızın," dedim. Gerçekten de tanıdık gelmişti ama nereden duyduğumu hatırlayamamıştım.

"Songur'un gereksiz kuyruğu ya," dedi. Evet, böylece nereden duyduğumu anımsamıştım. Songur yanımdayken biri onu aramıştı ve kızın ismi geçmişti. "Ondan duymuşsundur. Ben bu kızın ağabeyinden nefret ediyorum asıl. Ağzına sıçtığımın çocuğu bana..." Kaşlarımı çatarak ona döndüm ama lafını yarıda kesmişti. "Her neyse ya. Ne diyordum? Bir de ağabeyi var işte Cihat'ın. Tam bir orospu çocuğu."

"Sen siktir et onu şimdi," dedim gözlerimi kısarak dikkatle ona baktığımda. "Ne diyordun sen? Bir şey mi yaptı onun ağabeyi sana?"

"Hayır ya," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Ne yapabilir o piç kurusu?" İçeriden telefonunun zil sesi yükseldiğinde sesli bir nefes vererek kalçasını yasladığı kaloriferden çekti. "Telefonu alıp geliyorum, sen de hallet kahveleri."

Kafamı sallayarak onu onayladım ama hareketleri garip gelmişti. Az önceki gibi gerilmişti yine. Sesli bir nefes verdim ve suyun ısınmasını beklerken masanın üzerinde duran, Anka'ya ait olan *Marlboro Touch Blue* paketinden bir dal çekerek dudaklarımın arasına yerleştirdim. Yanında duran çakmakla sigarayı ateşleyerek derin bir nefes çektim, başıma uykusuzluktan ağrı girmişti.

"Geldim," dedi mutfaktan içeri girdiğinde. "Beni özledin mi? Cevap *evet*, biliyorum." Elindeki telefonda mesaj yazıyordu yine. "Of!"

Kafamı ona doğru çevirip gözlerimi telefonuna indirdim. Ekranı saklamamıştı, bu yüzden mesajları görebiliyordum. Dolkan ile konuşuyordu.

Daha doğrusu, ona küfrediyordu.

Anka Demir: *Paramı ver artık, piç. (00.43)*

Anka Demir: *Ağzına sıçayım, Dolkan!* (00.57)

Anka Demir: *Bu gece o para cebimde olacak. İhtiyacım var. Sikik işlerin yüzünden benim paramı aksatamazsın. (02.50)*

Anka Demir: *Piç! (03.06)*

Kaşlarımı çatarak Anka'ya döndüm. "Gecenin bu saatinde neden sövüp duruyorsun?"

"O bu saatte uyumaz, öğlen uyur. O yüzden yazıyorum," dedi. "Ayrıca, olay sövmem mi sence? Piç kurusu bana paramı vermiyor!"

"Ne parası bu?" diye sorduğumda telefon titredi. Böylece sorum askıda kalmış oldu çünkü anında onun yazdıklarına cevap vermeye başlamıştı.

Dolkan Parıkanı *Ne oluyor? (04.27)*

Anka Demiri *Param nerede tam olarak? (04.27)*

Dolkan Parıkanı *Ne parası? (04.28)*

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu Anka kendi kendine. Parmakları hızlı bir şekilde telefonun ekranında dolaşmaya başlamıştı.

Cidden, ne parasıydı bu?

Anka Demiri *Şaka mı yapıyorsun? (04.28)*

Anka Demiri *Ne demek ne parası? (04.28)*

Dolkan Parıkanı *Şaka yapmıyorum. Neden bahsettiğini bilmiyorum, Anka. Ve gecenin bu saatinde saçmalamaya devam ettiğin için sinirleniyorum. (04.29)*

"Hay ağzına sıçayım!" dedi Anka elleriyle yüzünü sıvazladığında. "Böyle işin ağzına sıçayım!"

"Anka, ne oluyor?" diye sordum, ben de panik olmuştum çünkü bu hâli hiç normal değildi. "Ne parası bu?"

"Orospu çocuğu!" dedi birden telefonunu sertçe tezgâhın üzerine bıraktığında. "Orospu çocuğu Sonay paramın üstüne yattı yine! Ağzına sıçtığımın Sonay'ı! Ağabeyinde anasının amı kadar para varken benim parama el uzatıp duruyor! Belasını sikeceğim onun, beklesin de görsün o!"

"Ne oluyor?" diye sordum bir kere daha. "Ne parasına konmuş Sonay ya? Nereden anladın sen onu?"

Aynı soruyu yüzüncü kere soruşum olduğunu biliyordum ve bunu yapmak istemiyordum ama olayı anlamıyordum. Ne yapabilirdim ki?

"Maaş gibi düşün," dedi Anka hızlı bir şekilde odasına ilerlerken. Onuz saniye sonra odadan çıkmış, hızlı adımlarla yanıma gelmişti. "Yani boşuna yanlarında durmuyoruz. Kazanç ne kadarsa, ne iş yapıldıysa payı geçen herkese hakkına düşen verilir. Ben mekânda çalıştığım için bana normal maaş veriyorlar. Parayı her zaman Dolkan dağıtıyor ama bu sefer Egehan'a dağıtmasını söylemişti. Orospu çocuğu Sonay da hep birininkine göz koyma peşinde, benimkine konmuş bu sefer işte."

"Sonay'ın paraya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," dedim aklım karışmış bir şekilde.

"Soysal ona zırnık koklatmaz," dedi alaycı bir sesle. "Songur'un sahip olduğu şeylere el bile süremez. Soysal istemiyor bile oğlunun çevresinde onu, bir de Songur'un ona para yedirmesine mi izin verecek?"

Songur'un kardeşine nasıl davranacağını, babasına soracağını sanmıyordum.

"Ayrıca," dedi cevap vermediğimi görünce, "Sonay'ın paraya sıkışmış olmasına gerek yok ki. O ortalığı karıştırmak isteyen küçük bir şerefsiz sadece. Canı sıkıldığı için bile yapmış olabilir, muhtemelen de bu yüzden yaptı."

Anka'nın cümleleri art arda sıralamasına yetişemiyordum, o kadar sinirliydi ki cümleleri, silah ateşler gibi art arda fırlatıyordu. Anka'nın gece kulübünde çalıştığını, yüklü bir maaş aldığını zaten biliyordum ama bu para işlerinin bu kadar sıkıntılı olduğunu bilmiyordum.

Eh, paranın nereden geldiği belliydi, Dolkan'ın çalışanlarına maaş veren fabrika sahibi gibi herkesin parasını eşit bir şekilde banka hesaplarına yatıramayacağının farkındaydım. Yine de böyle bir para kavgası çıkmasını beklemiyordum, resmen kim kimden ne koparabileceğine bakıyordu.

Daha fazla paraya konma peşinde olanın Anka değil de Sonay olması da garipti doğrusu.

"Ee, bu nasıl aldı ki parayı?" diye sordum. Herhâlde sadece Anka'nınkini almamıştı. "Egehan dediğin çocuk mal mı? Para dağıtmak ne kadar zor olabilir ki? İlkokula giden bir çocuk bile ortadaki parayı kaç kişi varsa ona eşit şekilde verebilir."

"Egehan'dan parayı almak için biraz flört etmiştir, yiyişmişlerdir falan!" dedi, yaptığı topuz sinirden bozulmuştu ve saçlarındaki toka kayıp gitmek üzereydi. "Konu Sonay Vural olunca hiçbir sınır olmuyor, kandırmak için her şeyi yapar o şerefsiz. Çocuğun Sonay'a karşı bir zaafı var. Sonay da piçin teki. Mal Egehan ya! Yazıklar olsun gerçekten, ben tavlamaya çalışsam yaklaşmaz bile ama Sonay malına paramı kaptırmış! Mal!"

"Sonay biseksüel miydi ya?" diye sordum, aslında hiç şaşırmamıştım çünkü umurumda değildi ama yine de sormuş bulunmuştum. Anka kafasını kaldırarak *sence şu an konu bu mu* dercesine baktığında gözlerimi kaçırdım. "Ee, doğru. Para diyorduk, ne yapmış o küçük şerefsiz parana?"

Anka ani geçişim karşısında kahkaha attı.

"Sen Sonay'ın Kaner'e nasıl yavşadığını fark etmedin mi cidden? Çocuğa böyle süvari birlikleriyle beraber koşuyor, açık açık yani, hiçbir gizlemesi falan yok," dedi elindeki diğer telefonla uğraşırken, onu odasından kapıp gelmişti. Akıllı telefon değildi, eski bir tuşlu telefondu. "Yanında kız görünce sinirden deliye dönüyor. Bana neden uyuz oluyor sanıyorsun?" Ona boş boş baktım. "Ah benim saf arkadaşım, vah benim masum bebeğim. Seni çok kandırırlar, ben sana söyleyeyim."

"Abartma, Anka. Sonay herkese yavşıyor, nasıl dikkatimi çeksin?"

"Doğru," dedi alaycı bir sesle. O sırada tuşlu telefonu çalmaya başlamıştı. Muhtemelen oradan Sonay'a ulaşmaya çalışıyordu ama neden diğer

telefondan aramıyordu ki? "Şerefsiz piç!" diye telefonu açtığında Sonay ile konuştuğuna emin oldum. "Sen neden benim parama konuyorsun lan?"

Koşar adım salona gittiği için konuşmanın devamını duyamamıştım ama ara ara sesini yükseltiyordu, küfrediyordu ya da aynı şeyleri söylüyordu. Derin bir nefes aldım, parmaklarımın arasındaki sigara daha içemeden bitmek üzereydi. Bir dalı hiç uğruna harcadığım için kendi kendime homurdanarak külü yere düşmeden önce sigarayı küllüğe bastırıp söndürdüm.

"Parayı versen belki tatsızlık çıkarmadan siktir olup giderdi," diye sesini yükselttiğini duydum Anka'nın. "Ya da Dolkan'ı görse tırsıp kaçardı. Fark etmez, bir şekilde gitmesini sağlardın geri zekâlı. Ağzına sıçayım ben böyle durumun!" Ne oluyordu? Birden daha yüksek sesle bağırdığında kaşlarımı çattım. "Ağzına sıçayım böyle hayatın, bulaştığım günü sikeyim! Çok yoruldum, çok yoruldum, çok yoruldum artık. Senden de yoruldum Sonay, senin arkadaşından da yoruldum, her gün başka bir boka batmanızdan da yoruldum, sizi kurtarmaya çalışmaktan da yoruldum. Bıktım sizden!"

Ne olduğunu sormak istedim ama konuyu duymamı istese yanımda konuşacağını biliyordum, şu an onu duyduğumun farkında değildi muhtemelen. Yaptıklarının farkında olduğunu sanmıyordum.

"Hay sikeyim o zaman böyle işi!" dedi. "Siktir git o ağabeyinin arkasına saklan lan! Ağabeyin değil mi? İşi ne?" Songur'dan bahsettiği kesindi, Sonay bir boklar yemiş olmalıydı. "Lan adam sapık gibi peşime takıldı, tehdit edip duruyor beni! Onunla mı uğraşacağım, senin sapığınla mı, andaval? Sadece senin mi derdin var sanıyorsun sen ya?"

Adam sapık gibi peşime takıldı mı demişti o? Kimden bahsediyordu? Az önce salona girdiğimde o kadar gergin olmasının nedeni o kişi miydi? Neden benden bu kadar çok şey gizliyordu?

Sen neden ondan bu kadar çok şey gizliyorsan o yüzden, Valeri.

Telefonuna bir mesaj daha geldiğinde gözlerim, ahşap masanın üzerine bıraktığı telefona döndü. Artık hiçbir şey umurumda değildi, telefonu masanın üzerinden alarak mesaj atan kişiye baktım çünkü hiçbir şey söylemiyordu ve yakın arkadaşım için endişelenmeye başlamıştım.

Telefona birden art arda mesajlar gelmeye başladı.

Cesur: *Seni öldürmemi falan mı istiyorsun lan sen? (04.30)*

Cesur: *Korkağın tekisin. (04.30)*

Cesur: *Bir dahaki sefere kendin için iyilik yap ve bana cevap ver. (04.30)*

"Bu orospu çocuğu kim?" diye sordum kendi kendime.

Mesajların öncesi de vardı. Yaklaşık yarım saat önce Anka da ona cevap vermişti, yani haklıydım, Anka gergindi ve gergin bir şekilde yazıştığı kişi bu adamdı.

Cesur: *Senin aklı başında bir kız olduğunu sanmıştım, Anka. Senin hakkında hep böyle söylerlerdi. (04.01)*

Cesur: *Değilmişsin ama. Sen aptalın tekiymişsin. (04.01)*

Anka Demir: *Buğlem'den sıkıldın mı, Cesur? Hayatını sikeceğin yeni bir oyuncak mı arıyorsun kendine? Beni korkutamaz senin ucuz tehditlerin. Geri bas. (04.01)*

Cesur: *Sen görmeyeli epey götü kalkık bir şey olmuşsun ya. Merak etme, ben sana benimle nasıl konuşman gerektiğini seve seve öğretirim. (04.02)*

Anka: *Öldürürüm seni, Cesur. (04.03)*

Anka: *Siktir git, hasta orospu çocuğu! (04.03)*

Cesur: *Hasta orospu çocuklarının hoşuna gittiğini sanıyordum. (04.04)*

Cesur: *İstediğimi ver. Yoksa elimden kaza çıkacak, Anka. Bu sana son uyarım. (04.07)*

Cesur: *Beni Doren'e şikâyet etmeye de kalkma. Onun sevgilisi için evcilik oyunu oynamıyorum artık. Emin ol, Songur Yakut da bir o kadar sikimde değil. (04.08)*

Konuşma burada bitmişti, ta ki Cesur denilen it ona tekrar yazana kadar. Sinirden ne yapacağımı şaşırmış hâlde telefonun ekranına bakıyordum. Nasıl bu şekilde konuşabilirdi Anka ile? Derdi neydi? *İstediğim şeyi ver,* demişti. Resmen kızı tehdit ediyordu. Ne istiyordu?

"İki dakikaya burada olacaksın, Sonay," dedi Anka salondan çıkarak mutfağın kapısına doğru yaklaşırken. "Umurumda değil, istersen uçarak gel. Ne bileyim Sonay, kızı da al gel! Gel artık!"

Mutfaktan içeriye koşar adım girdiğinde ne olduğunu sorma fırsatım bile olmadı. O gelmeden önce bıraktığı telefonu alarak odasına doğru koşturmaya başladı. Bunu yaparken küfretmeye devam ediyordu; ben ise öylece durmuş, olayları anlamaya çalışıyordum.

Odadan çıktığında altına siyah bir eşofman altı, üzerine de ona birkaç beden büyük olan siyah bir kapüşonlu geçirmişti. Montunu da giydiği sırada, "Aşağıya inip geliyorum hemen," dedi. "Şimdi bunun yanında kim olduğunu bilmiyorum, eve gelmesinler, seni de görmesinler mümkünse."

Neden beni görmelerini istemediğini sormayacaktım, Sonay'ın tekin tiplerle takılmadığını tahmin edebiliyordum ve en son istediğim şey o tiplerle de bir bağlantımın bulunmasıydı.

"Tamam," dedim kısık bir sesle. "Kendine dikkat et."

"Orospu çocuğu!" dedi dış kapıyı açıp çıkmadan önce. "Gece gece beni uğraştırdığı şeye bak. Allah'ın belası! Bela bunlar ağabey kardeş."

Kendi kendine söylenerek kapıyı çarptığında derin bir nefes verdim. Başım ağrımıştı Anka'nın bağırış çağırışından. Yemek masasının hemen solundaki dolabı açtım ve ilaçların olduğu kutudan bir ağrı kesici çıkardım. Hapı avucumun içine bırakıp bir su bardağına su doldurdum. Hapı yuttuktan sonra bardağı lavabonun üstüne bıraktım, aklımda hâlâ Cesur denilen piç kurusunun yazdığı şeyler dönüyordu.

Zil çaldığında kaşlarımı çattım. Anka'nın işi bu kadar erken bitmiş olamazdı. Sesli bir şekilde homurdandım, Sonay kesin bir şekilde onu eve çıkmak için ikna etmişti ve şimdi saatlerce boş yapacaktı.

"Bu gece bir sen eksiktin ya!" diye homurdandım kapıyı açmadan hemen önce yüksek bir sesle, dudaklarımın arasındaki sigara yüzünden sesim boğuk çıkmıştı. Kapıyı açıp geri çekildim. "Hoş geldin, piç oğlu piç."

"Tamam, çok iyi anlaşamadığımızın farkındayım," dedi duymayı hiç beklemediğim sesin sahibi. "Ama bu bir tık ağır bir karşılama olmadı mı sence de?"

Olduğum yerde sıçramamak için kendimi zor tutmuştum. *Yine mi ya?* Kafamı kaldırarak önümde dikilen bedene baktım. Gözlerim irileşmişti. Onun burada ne işi vardı? Artık onun her yerden çıkmasına alışmam gerektiğini biliyordum ama bu çok zordu. Dejavu mu yaşıyordum ben? Gözlerimi kırpıştırarak tekrar baktım ona ancak görüntü aynıydı.

Evler farklı olabilirdi ama yine kapıda duruyordu işte. Siyah saçları yağmur yüzünden ıslanmış ve alnına dağılmıştı. Üzerinde bu sefer siyah bir kolej ceketi var, ilk defa ceketinin yakalarını boynuna doğru kaldırmamıştı. İçine bisiklet yaka, koyu mor bir tişört giymiş; taktığı gümüş zinciri tişörtün içine sokmuştu. Altında bol, siyah bir kot vardı ve belinden düşmek üzere gibi duruyordu. Botlarına yine çamur sıçramıştı. Soğuktan kızaran dolgun dudaklarının arasında bir sigara yanıyordu, kafasını hafifçe yana eğmiş ve kapıya yaslanmıştı.

Gözlerinde ise güneş gözlüğü vardı. Gecenin bu saatinde. Yine.

"Şaka yapıyorsun," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemediğim için.

"Yemin ederim ki bu gece bir ben eksiktim," dedi benimle dalga geçer gibi. "Piç oğlu piç olarak hoş buldum."

"Senin burada ne işin var?" diye sordum yüzüne bakarak, hâlâ geriye çekilmemiştim. "Dejavu yaşıyorumdur umarım."

"Dejavu, ha?" diye sordu alaycı bir sesle, dudaklarının yana kıvrıldığını görebiliyordum. "Ben senin kapına o kadar çok mu dayanıyorum, Rosa? İşe bak sen, hiç farkında değildim."

Sanki onu çok uzun zamandır görmüyormuşum gibi heyecanlanmamın nedeni neydi?

"Neden burada olduğunu hâlâ anlayamıyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak. Hiç umurumda değilmiş gibi çıkıyordu sesim ama asıl anlam veremediğim şey, bir gün boyunca benimle konuşmayıp aniden ortaya çıkmasıydı. "Sonay ve Anka nerede?"

"Bilmem," dedi kafasını yana eğdiğinde. Siyah saçları alnına dikkat dağıtıcı bir şekilde dökülmüştü. "Onlarla hiç ilgilenmiyorum. Ne benim saçma sapan boklar yiyen küçük kardeşimle ne de senin her haltın altından kafasını çıkaran küçük arkadaşınla."

"Onlarla ilgilenmiyorsan bu saatte neden buradasın?"

"İlgilendiğim şey bu dört duvarın arasındadır belki?" diye sordu alaycı bir sesle. *Yine oyunlarına başladı.* "O kadar zor bir bilmece değil, biliyorsun."

Benimle oynamaya çalıştığını biliyordum.

Bir adım geri çekildim ve ona içeri geçmesini işaret ettim. Bir şey söylemeden içeri girdi, arkasından kapıyı kapattım ve ışığı yandığı için mutfağa doğru ilerlemesini izledim, peşinden yürüyordum ve şu an ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Gece gece ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum sandalyeye oturduğu sırada.

Güneş gözlüklerini çıkarmıştı ama artık takmasını sorgulamıyordum bile. Yeşil gözlerinin kıpkırmızı olduğunu bu mesafeden bile görebiliyordum. Alkol aldığı, sesinden ve uyuşuk hareketlerinden belliydi.

"Hayır," dedi omuz silkerek. "Sana dedim ya, ne olduğuyla ilgilenmiyorum."

"O zaman neden buradasın, Yakut?"

"Sonay ile beraberdim," dedi kafasını duvara yasladığı sırada. "Anka telefonda olay çıkarıp bağırmaya başlayınca Sonay onu buraya bırakmamı istedi, aralarında ne döndüğü konusunda bir fikrim yok. Senin de burada olduğunu bildiğim için geldim." Çünkü dün gece ona söylemiştim. "Bu açıklama yeterli mi? Daha fazla ayrıntı vereyim mi, Valeri?"

"Gerek yok," dedim iğneleyici bir sesle. "Sağ ol." Nasıl aralarında ne döndüğünü bilmiyor olabilirdi ki? O hiçbir şey öğrenmeden öylece arabayı çalıştırıp kardeşini buraya bırakacak birisi değildi. "Olayı bilmediğine inanmıyorum bu arada. İnanmamı bekleme."

"Biliyor musun, Valeri?" dedi alaycı bir sesle. "Zeki bir kız olduğunu, seni ilk gördüğüm anda anlamıştım."

Ona gözlerimi devirdim. "Benimle dalga geçeceğin noktayı çoktan geçtik sanıyordum," dedim alayla. "Ama sen oyun oynamaya devam etmek istiyorsun. Bu şekilde iletişim kurulmaz, Yakut. İkimiz de küçük çocuk değiliz. Oynadığımız tek oyun, senin kötü adamcılığın olsun. Çünkü ben gerçekten sıkılmaya başladım."

Haklıydım da. Kim olsa sıkılırdı. Beni hiçbir şeyden haberdar etmiyordu, ne yaptığımızı bile bilmiyordum. Hatta bazen kendimi kukla gibi hissediyordum. Bunu ona söylediğim zaman bana artık son dakikada haber vermeyeceğini söylemişti ama yine de bunu yapmaya devam ediyordu. Gerçekten çok yorulmuştum.

Birden eli iki bileğimi de tutunca gözlerimi yüzünden ayırdım ve beni kendine doğru çeken ellerine indirdim. Beni tam önüne çektiğinde duruşunu dikleştirdi, o oturuyor olmasına rağmen yüzlerimiz eşit mesafedeydi. Kanımın kaynamaya başladığını hissettim.

"Neden sıkılmaya başladın, Rosa?" diye sordu kafasını yana eğdiğinde. "Oynamaktan mı? Bırakalım alaycılığı bir yana, maskeleri de. Boz oyunu, sana uyum sağlamak zorunda bırak beni. Sana bağlı her şey. Dudaklarını arala, bana gerçekleri ver ve bitirelim bunu."

Gerçekler. İstediği şey aynıydı. İstediği şey hep aynıydı. Sadece neden burada olduğumu öğrenmek istiyordu. İstediği şey nedenlerdi. Neden onu bulduğumu bilmek istiyordu, neden her şeyi kabul ettiğimi bilmek istiyordu, neye ulaşacağımı bilmek istiyordu, amacımı bilmek istiyordu.

"Söylediğimde ne değişecek?" diye sordum. "Tamam, söyledim diyelim. Oyun bitti diyelim. Sonra? Ne değişecek? Ne olacak?"

Dudakları yana kıvrıldı. "Söylemeden bilemezsin, Rosa."

Haklıydı.

Söylemeden bilemezdim.

Ama alacağım risk, sonuçlara değmezdi.

Bunu bilebilirdim işte.

"Seni gecenin köründe güneş gözlüğü ile kapıya dikilmişken dikkate alamayacağım, Songur," dedim alaycı bir sesle konuyu değiştirerek. Gülümsedi ama gülümsemesi çok soğuktu, ne yapmaya çalıştığımı fark ediyordu ve diğer konuyu öylece bırakmama izin veriyordu. "Ne o? Magazinciler tarafından kovalanıyor musun? Tanınmamak için mi taktın? Amaç ne?"

Taktığı siyah güneş gözlüğünü elinde döndürürken kurduğum hiçbir cümleyi umursamıyormuş gibi dudaklarını araladı.

"Anladım, Valeri," dedi alayla. "Bir gün konuşmamamız sana hiç yaramamış. Böyle konuştuğuna göre beni çok özlemişsin sen."

"Seni neden özleyeyim ki ben?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bu adamın nesi vardı gece gece? "Sarhoş musun sen? Leş gibi alkol kokuyorsun çünkü."

"Yo..." dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım. "Gözlerini kısarak baktığında korkunç değil, seksi görünüyorsun," dedi alaycı bir sesle. "Bilgin olsun."

"Sonay ve Anka gelecek," dedim söylediğini umursamayarak. Sarhoş olduğunu söylesem de yeşil gözlerindeki ifade, tamamen kendinde olduğunu belli ediyordu aslında. "Şu sarboş hâlinden sıyrıl bence. Yoksa seninle bir ömür dalga geçer Sonay. Kardeşini benden daha iyi tanıyorsundur eminim ki."

"Sarhoş değilim, kızım," dedi homurdanarak, bunu nereden çıkardığımı anlamamış gibiydi ama geldiğinden beri o kadar saçma ve alakasız konuşuyordu ki ben bunu sadece sarhoş olmasına yorabilmiştim. "Bana bir baksana."

Sonay'ın bağırış sesleri geliyordu açık camdan, aşağıda Anka ile kavga ediyorlardı besbelli. Hatta birkaç dakika sonra burada olacağına emindim, Anka bu soğukta ona daha fazla kafalanamazdı.

Gözlerimi, onun yeşil gözlerine çevirdim. Kafasını tekrar duvara yaslamış, ellerimi bırakarak ellerini cebine sokmuştu, yeşil gözleri dikkatli bir şekilde yüzümde dolanıyordu ve mutfağın ışığı doğrudan güzel yüzüne vuruyordu.

"Bu öğlen seni gördüm," dedi dudaklarını yalayarak. Holün loş ışığı sayesinde uzun kirpikleri yüzünde bir gölge oluşturuyordu. "Ateş ile olduğunu bana neden söylemedin?"

Kısa bir an afalladım. Bunu sormasını beklemiyordum. Beni nasıl görmüştü ki?

"Aklımdan çıkmış," dedim bu soruyu sormasına şaşırarak. Ona detay vermeyecektim. Hem o bugün bana tek bir mesaj bile atmamıştı, ona ne diye günün özetini geçecektim ki? Sorsaydı söylerdim ama sormamıştı. "Sen beni nereden gördün ki?"

"Aklından çıkmış," dedi gözlerini kısarak. Daha fazla detay bekliyormuş gibi kısa bir an yüzüme baktı ama hiçbir şey söylemedim. "Çıkmasın o zaman, Valeri."

"Evet, aklımdan çıkmış, Songur," dedim umursamaz görünmeye çalışarak. "Neyi sorguladığını çözemedim şu an. Ona yakın olmamı sen istememiş miydin? Hesap mı vermem gerekiyor attığım her adımda? Hiç sanmıyorum çünkü ben bu şekilde anlaştığımızı. Kendi kendine anlaştığımız şartları değiştirme, Yakut çünkü fazla olmaya başladın."

"Saçmaladığını farkında mısın şu an?" diye sordu alayla gülerek, kafasını iki yana salladığında sırtını duvardan çekmişti. "Bana her adımda hesap vermeni falan istemiyorum, bu konuda bir şeyler söylemek zorundasın ama. Bu şekilde anlaşmadık desen de biz tam olarak bu şekilde anlaştık. Haberim olmadığı sürece o çocuğa yakın olman ne işime yarar ki? Ama benim işime yaradığın sürece, kiminle ne yaptığın umurumda bile değil, Valeri."

Bir şey demek için dudaklarımı araladığım sırada birisi kapıyı yumruklamaya başladı.

"Aç lan kapıyı!" diye bağırdığını işittim yumruk seslerinin arasında. "Bu sefer gerçekten öldüreceğim seni lan! Bana cevap verememeyerek kurtulabileceğini mi sanıyorsun sen? Delirtme lan beni!"

Cesur.

12. BÖLÜM:
GECE TRENİ VE SABAHA YOLCULUK

07.29, Kızılay, Ankara
Anka

Ceketimin sol kolunu kıvırıp bileğimdeki saate baktım. Yediyi yirmi dokuz geçiyordu. Sabahın bu saatlerinden nefret ediyordum.

Siyah, deri koltuğa yasladığım kafamı kaldırdığımda dudaklarımı ıslatarak önümde oturan kumral kıza baktım. Üzerinde dün gece dışarı çıkarken giydiği buz mavisi, ultra mini elbise vardı. Üzerine ise ona en az dört beden büyük gelen, Sonay'ın lacivert, kapitone ceketini geçirmişti. Titriyordu ama bunun nedeninin soğuk olduğunu sanmıyordum. Çünkü bir insan en ağlamaması gereken zamanda hüngür hüngür ağlarken nasıl titrer, çok iyi biliyordum.

Üstündeki ceketi omuzlarından indirerek çıplak bacaklarını örttü. Bakışlarımı fark etmiş gibi kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, bana döndüğünde ben üstündeki ceketi Songur'dan istediğine emindim ama Songur suratına dik dik bakıp hiçbir şey demeden odaya geçince Sonay, ağabeyinin hödüklüğünü telafi etmek zorunda kalmıştı. Her zamanki gibi.

"Merak ediyorum," diye mırıldandım kendi kontrolüm dışında. Bir şeyleri içimde tutmakta hiçbir zaman iyi olmamıştım, olduğum gibi biriydim ben. "Senin bu masum rollerini gerçekten de yutan var mı?"

"Efendim?" Kafasını bana çevirdiğinde alaycı bir şekilde kafamı iki yana salladım. "Bana mı seslendin?"

Tabii ki. Hiçbir zaman üstlerine alınmazlar.

Deri ceketimin cebinden sigara paketimi çıkarırken kafamı geriye atmıştım, kahverengi gözleri bana döndüğünde kaşları çatıldı.

Ondan hiç hazzetmediğimi sonunda fark edebilmişti. Belki de sandığım kadar aptal değildi.

"İyi misin sen?" diye sordu sinir bozucu bir sesle. "Benimle sorunun tam olarak ne, Anka?"

Kafasını yasladığı koltuktan kaldırdığında gözlerinin hâlâ kıpkırmızı olduğunu fark etmiştim. Çünkü ağlamıştı. Saatlerce. Bu, yüzümü buruşturmama neden oldu.

Senin yerinde olsam öyle bir ağabeyin arkasından ağlamazdım, diye geçirdim içimden.

"Seninle tam olarak hiçbir sorunum yok. Senin o piç kurusu ağabeyinin benimle sorunu neydi peki, Zara?"

Gözlerini üzerimden çekmemesine rağmen tek kelime etmemişti. Kafamı yasladığım koltuktan kaldırarak bara kısmına doğru ilerledim. Saat siktiğimin yedisiydi. Sanırım bu saatte benden başka kimse alkole ihtiyaç duyamazdı.

Aslında yanlıştı. Çünkü bu kadar karmaşık bir hayatın içine düşen herkes; her saat, her saniye, her an alkole ihtiyaç duyabilirdi.

Barın arkasına geçerek alttaki rafa eğildim ve arka sırada bulduğum votka şişesini çıkardım. Aslında benden para çalmaya bir türlü doyamayan köstebek Sonay burada olsaydı bana güzel bir karışım hazırlardı ama ben bunun için fazla üşengeçtim. Bu yüzden votka ile enerji içeceği karışımından öteye gidemeyecektim.

Kusacağımı biliyordum. Çünkü dün geceden beri mideme bir şey girmemişti. Sadece patlamış mısır yemiştim.

Ama sorun değildi, ben aç kalmaya alışkındım. Ortaokuldan bu yana, evimde yemek yapan bir anne yoktu. Mutfak her zaman ıssız ve soğuktu. Tabii, başlarda bu ıssız soğukluğu reddettiğim için kendimi aç bırakmanın çözüm olduğunu sanmıştım, nasılsa annem bir gün gelecekti.

Gelmemişti.

Lise sınavını kazanmak için kapının önünde ders çalışırken yorgunluktan uyuyakaldığımda gelmemişti. Açlıktan baygınlık geçirdiğim ve hiç tanımadığım bir adam tarafından hastaneye götürüldüğümde gelmemişti. Üvey babam bile gelmişti ama o gelmemişti. Çocukluğumun tüm güzel anılarını saklayan, merdivenden koşarak babamın kucağına atladığım, hâlâ babamın parfümü kokan evin içinde benim acı dolu çığlıklarım yükselirken annem gelmemişti.

Düşünmeyi sevmiyordum, hatıraları sevmiyordum çünkü düşüncelerimin de hatıralarımın da hepsi acımasızdı.

Annem bana her zaman aptal olduğumu söylerdi. Çünkü bir şeyi asla tek seferde anlayamazdım.

Ama illaki bir şekilde, önünde sonunda anlardım. Ya da öğrenirdim.

Şimdiye kadar birçok önemli bilgi öğrenmiştim hayatta. Zor olmuştu, uzun sürmüştü ama öğrenmiştim işte.

Yapayalnız olduğumu, kimsenin beni gerçekten sevmeyeceğini, benim sevdiklerimin ise bir gün elbette gideceğini... Hayat bana bunları öğretmişti.

İçecekleri karıştırırken miktarını istediğim gibi ayarlayamamıştım ama umurumda değildi. Şu anda hiçbir şey umurumda değildi. Kendim bile...

Bu yüzden yalnız kalmayı sevmiyordum. Bu yüzden lisede etrafımı insanlarla doldurmuştum. Ortaokula giderken yaşananları hiç bilmesinler diye kendime dışarıdan çok görkemli görünen bir hayat yaratmıştım. Öyle inandırıcı bir oyun kurmuş, öylesine inandırıcı oynamıştım ki ben bile inanmıştım bir noktada işlerin yolunda gittiğine.

Sonra onunla tanışmıştım. *Valeri*. İlk ve tek gerçek arkadaşım. Artık kendimi anlatabileceğim biri vardı, artık sırlarımı yalnızca duvarlar bilmeyecekti. Artık dünyada yalnız değildim.

Ama hayatın mucizeleri bitmek bilmiyordu, biri geldiğinde öteki de ardından geliyordu onca senenin acısını çıkarmak ister gibi.

Hayatımın aşkı... Fazla klişe bir sözdü belki de ama gerçek buydu. Valeri bizi tanıştırdığında, gözlerinin içine baktığım ilk saniye onun diğerlerinden farklı olacağını biliyordum.

Onu kaybettiğimde, gitmeden önce beni terk ettiğinde, bana o şeyi yaptığında, her şeye rağmen hayatımın sonuna kadar onu seveceğimi düşünmüştüm. Yarım kaldığımı, bir daha hiç iyileşemeyeceğimi...

Ama bir adamın bende bu kadar iz bırakmasını da kendime yediremiyordum çünkü senelerim, pis bir adamın bende bıraktığı izleri silmeye çalışmakla geçmişti.

"Dağılmış görünüyorsun. Toparlayayım mı?"

Kafamı kaldırmasam da kim olduğunu biliyordum, onun sesini tanımamam imkânsızdı.

"Dağılmadım ama sağ ol," dedim alayla. "Onu başarmak için çok daha fazlası gerekiyor. Benim ne zaman dağıldığımı gördün de şimdi dağıldığımı düşünüyorsun?"

Alayla güldü. "Sen olduğun kişiyi herkesin yanında saklayabiliyorsun diye benden de saklayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bir bok bildiğin yok," dedim. "Sadece bildiğini sanıyorsun."

"Sen öyle diyorsan," dedi umursamaz bir sesle.

Onunla ilgili asıl olay buydu işte. Umursamazdı. Hiçbir şeyi umursamazdı.

"İçmek için biraz erken değil mi?" diye sordu dirseğini bar tezgâhına yasladığında.

Gözlerimi ona çevirdim ve yakışıklı yüzüne baktım. Yeşil gözleri her zaman ışıltı ile parıldıyordu, ne kadar ruhsuz baktığı önemli değildi. Üzerinde gri, büyük bir kapüşonlu; altında ise siyah, bol bir eşofman altı vardı. Kapüşonunu kapatmıştı, açık kahverengi saçları alnına dağılmıştı.

Boynundaki morlukları buradan bakınca görebiliyordum ve hayır, bunları ben yapmamıştım. Artık aramızda böyle bir şey yoktu. Zaten olduğu zamanlarda da aynı senaryo yaşanmıyor muydu? Hiçbir zaman aramızdaki şeye bir isim vermemişti. Kiminle ne yaptığından çoğu zaman haberim bile olmazdı.

Benim neler yaptığımdan da onun haberi olmuyordu.

"Değil," dedim umursamaz bir sesle. "Sen neden buradasın?"

"Cesur'u dövmesem içim rahat etmezdi."

"Songur onu haşat etti zaten."

"Fark var," dedi. "O, Cesur'a senin için vurmadı."

Aramızda bir şey yoktu. Belki fiziksel anlamda evet ama bunun da onun için bir şeyler ifade ettiği söylenemezdi. Benim sözlerimi bile dinlemiyordu. Zamanında yatıyor olmamız böyle bir hak tanımıyordu ona. Benimle ilgili bir olayın hesabını sormak istemezdim ancak Cesur çoktan ziyanadan çıkmıştı.

"Songur sadece benim için dâhil olmaz bu olaya, biliyoruz," dedim alayla güldüğümde. Cesur, Valeri'yi görmesin diye harekete geçtiğini düşünmek saçmalıktı. "Sen de bunu biliyorsun. Cesur ile ilgili her şeye atlamayı seviyor, onların kendi hesapları var. Diğer noktaya gelecek olursak, belki onu sizin gibi dövemem ama onu sizden iyi öldürürdüm, elime bırakmanız gerekiyordu."

"Onu öldürseydin kan gövdeyi götürürdü," dedi. "Sana kolundaki dövmeyi hatırlatmama gerek yok herhâlde. Kuş tüyleri ve yılanlar bir araya gelmemeli."

"Tabii," dedim alaycı bir sesle. "Sorun sadece buydu çünkü." Hemen yanımızda kardeşi varken bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum. "Ben bir karga, o da bir yılan olmasa onu öldürebilecektim, değil mi?"

"Neden olmasın?" diye sordu gülümsediğinde. "Dünyadan bir piç eksilmiş olurdu."

"Sen neden yapmıyorsun?" diye sordum bir anlık sinirle, acımı ondan çıkarıyordum çünkü ona sinirliydim. "Sonuçta sen Yalçın Ertekin'in oğlu değil misin? Senin için kural diye bir şey yok ki."

"Bana öyle seslenme."

"Ne?"

"Bana, onun oğlu olduğumu söyleme."

O sırada parmak boğumlarındaki yaraları fark etmiştim, hatta sol eli morarmıştı yumruk atmaktan. Cesur'u cidden dövmüştü. Onun kadar iri cüsseli değildi aslında. Ama sinirlendiğinde başka birine dönüşüyordu.

"Söylemem," dedim ne diyeceğimi bilemediğimde.

"Neden bana öfkelisin, Anka?" diye sordu en sonunda sessizliği bozarak.

Gözlerim bar tezgâhının üzerine koyduğu, yumruk atmaktan parçalanmış ellerine düştü.

Zara, Songur'un her söylediğini yapan bir ezik olmasa şu an Kaner'in üstüne atlardı çünkü biliyordum, o kızın böyle deli bir yanı vardı. Ağabeyi olacak Cesur piçine aşırı düşkündü.

"Öfkeli olduğumu da nereden çıkardın?" diye sordum içkiden bir yudum aldığımda.

"Bana yalan söylemene gerek yok."

"Yalan falan söylemiyorum, Kaner," dedim. "Sana neden öfkeli olayım ki?"

Aslında ona öfkem içimi kemiriyordu. Sıralamak istediğim çok şey vardı.

"Bunun cevabı sende."

Kaner hep ruhsuz bakardı ama bu sabah daha da boştu bakışları. Neden burada olduğunu, ne ara geldiğini bilmiyordum. Görmemiştim bile. İç çektim, muhtemelen koltukta sızıp kaldığım sırada içeri girmişti ve odada olduğu için onu görememiştim.

Beş saattir buradaydım, eve gitmek için Sonay'ı bekliyordum. Valeri evdeydi, birkaç saat önce mesajlaşmıştık. Muhtemelen şu an uyuyordu çünkü attığım mesajları henüz görmemişti.

En azından evde güvendeydi.

Sigara paketinin içinden bir dal çektiğinde paketi bana uzattı. Parmaklarımı uzatıp uzun sigara dallarından bir tanesini çektim ve dudaklarımın arasına götürdüm.

"Ne zaman eve gideceksin?" diye sordu beni süzerken. "Duş alıp uyuman gerekiyor, her an bayılacak gibisin." Gözlerimi devirdiğimde gülerek elimdeki içki bardağını dudaklarına yasladı. Hemen sonrasında ise yüzünü buruşturdu. "*Monster* ve votka, sabah sabah çok iyi bir seçim değil."

"Sabah ya da akşam ne fark ediyor ki?" diye sordum umursamaz bir sesle. "Sonay'ı bekliyorum, geldiğinde gideceğim. Beni bırakacak."

"Neden hâlâ gelmedi?" diye sordu içki bardağını tekrar elime tutuşturduğunda. Sesi çok uykulu geliyordu. Ya da yorgun. Belki ikisi de. Büyük ihtimalle ikisi de.

"Bilmem," dedim omuz silkerek. "Kendisi içeride, fazlasıyla drama seven biricik ağabeyi ile uğraşıyor."

"Az sonra çıkmak zorunda kalacak," dedi alaycı bir sesle.

"Neden?"

"Soysal Yakut geliyor," dediğinde kaşlarımı çattım.

O adamın sabahın bu saatinde, bir gece kulübünde ne işi vardı?

Oğlunun dramalarına gereğinden fazla meraklı bir baba, ha? Aklımdaki bu düşünceye gülümsedim. Soysal Yakut hakkında emin olduğum tek şey, oğluna olan akılalmaz düşkünlüğüydü. Belki de normal olan buydu. Belki de artık bir babam olmadığı için normal bir baba-çocuk ilişkisi bana garip geliyordu.

"Ne alaka?" diye sordum düşünceli bir sesle.

"Biliyorsun," dedi umursamaz bir sesle. "Soysal'ın olduğu mekânda Sonay duramaz. Adam ondan basitçe nefret ediyor. Ve oğlunun yanında dolaşmasını istemiyor."

Asıl sorduğum şey bu değildi, Soysal Yakut'un alakasıydı. Dediği şeyi zaten biliyordum, bilmemek için geri zekâlı olmak gerekiyordu. Soysal Yakut, oğlunun yanında üvey kardeş müsveddesi istemiyordu.

Bu şaşırtıcı değildi bakıldığı zaman, sonuçta Sonay onun kanından değildi, hiçbir alakaları yoktu. Belki de bir şekilde parasına konmasından korkuyordu.

Sanki o kadar para, birinin dokunması ile bitebilirmiş gibi. Sokuğumun adamı Türkiye'nin en zengin adamıydı ya, üstelik bu servet sadece bankaya yansıtabildiği temiz paraydı. Tüm bu örgüt ve pis işlerden gelen para? Onları sakladığı ayrı bir yer olduğuna emindim ve bu, görünürdeki servetini en az iki katına çıkarırdı.

O kadar parayla ne yapılırdı ki?

Şimdi çarçur etmeye başlasa ve hayatının sonuna kadar hiçbir şekilde çalışmasa bile kendisinden sonra gelecek bir sürü kuşağın zenginlik içinde büyümesine yeterdi.

Tabii, Songur Yakut'un babasına bir torun vermeyeceğinden son derece emindim. Düşüncesi bile korkunçtu.

Kafamı iki yana salladım. Bunu neden düşünüyordum ki ben? Neyse... Sonuç olarak, konu para olduğunda Soysal Yakut kadar delirmişi bulunmazdı. Yetmiyordu. Adam yetinmeyi bilmiyordu, hep daha fazlasını istiyordu. Daha

fazla para, daha fazla para ve daha fazla para. Sanki para mutluluk getirirmiş gibi.

Klişe bir cümle olup olmaması umurumda değildi. *Para her şeyi satın alamaz. Para mutluluk getirmez. İstediğiniz bir sürü şey için fırsat sağlayabilir ama her şeyi veremez.* Yani günün sonunda mücevherlerle doldurduğunuz jakuzinizde ağlayarak altınızda uzanan şehrin manzarasını izliyorsanız, hayatta hâlâ bir bok başaramamışsınız demektir. Nokta.

"Onu biliyorum, Kaner," dedim. "Onu bilmeyen mi var? Asıl sorduğum soru, sabahın bu saatinde Soysal Yakut'un neden buraya geleceğiydi."

"Ha," dedi elindeki telefonu bar tezgâhının üzerine koyduğunda. "Bizimle ilgisi yok. Bugün ayın onu. Her ayın onunda mekânın hasılatını çıkarıyor Songur. Sanırım bu sefer zarara uğramış, hesaplarda bir sorun çıktı. Geçen gece çalışan ekibin kasadan para arakladığını düşünüyor o yüzden. Haklı zaten, onları benim gözüm de tutmamıştı ama kendi ekibi izinde olduğu için onları çalıştırmak zorunda kaldı. Çok garip gerçi, kasaya nasıl ulaşabilmişler ki? Şifresini bilen birkaç kişi var."

"Demek ki birkaç kişiden daha fazlası biliyor," dedim alaycı bir sesle. Bana *ciddi misin* derecesine baktığında güldüm. "Geri zekâlılar. Acıdım gerçekten onlara, başlarına ne geleceğinden haberleri bile yok. Muhtemelen burayı sıradan bir mekân sandılar. Songur'dan para çalmaya çalışmak... Bir yılanın bile isteye üstüne basmaya çalışmazsın, sen daha ne olduğunu anlamadan boğazına sarılır ve seni boğar."

Konu paraysa ne kadar acımasız birine dönüşebileceğini bilmek için çok zeki biri olmaya gerek yoktu.

Songur Yakut'un iki şeye zaafı olduğunu düşünüyordum: Babası ve para.

Belki biraz da güzel kızlar.

"Değil mi?" diye sordu. "Songur Yakut'tan para çalmak için ne kadar aptal olman gerekir ki?"

"Anka Demir'den para çalmak için ne kadar aptal olman gerekir?" diye sordum alayla. "Al sana cevap. Sonay kadar aptal olman gerekir."

"Duydum olayı," dedi gülerek. "Siktiğimin salağı ya." Tam o sırada odanın kapısı açıldı ve Sonay odadan dışarı çıktı. Kaner ona bakarak "Ne derler, bilirsin," dedi. "İti an, çomağı hazırla."

"İyi insan lafın üstüne gelir de diyebilirdin sanki kanka," dedi Sonay yanımıza geldiğinde. "Ama diğerini demeyi seçmeni sadece karaktersizliğine veriyorum."

"Sonay bana karaktersiz dedi. Şimdi bu acıyla nasıl yaşayacağım?" dedi Kaner.

"Ben kaçıyorum tam şu an," dedi Sonay saatine baktığında. "Soysal Yakut sınırlar içerisine girdi, beni tutup duvara fırlatmasını istemiyorum."

"Korkuyor musun?" diye sordum alaycı bir sesle.

"Ondan kim korkmaz, amına koyayım?" diye sordu seri bir cevapla. "Tabii ki korkuyorum. Hatta ödüm bokuma karışıyor onu görünce."

"Cesur işi tamamen bitti mi yani?" diye sordum. "Nerede o? Neden bana saatlerdir hiçbir şey söylemiyorsunuz?"

Hâlâ bu adamın nereden çıktığını anlayamıyordum. Sabah sabah neden buraya geliyordu, akşamı bekleyemez miydi? Kasadan ne kadar para çalmış olabilirlerdi ki sanki? Muhtemelen kahvaltı ettiği mekânda daha fazlasını harcıyordu.

"Postaladılar onu çoktan," dedi Sonay. "Günaydın, kızım. Aç gözlerini de etrafa bak bir."

"Açılmıyor lan gözlerim," dedim gözlerimi aralamaya çalışırken. "Uykusuzluktan öleceğim. Bu mümkün mü, bilmiyorum ama eğer mümkünse yemin ederim ki yaşanmasına çok az kaldı."

"Zara'yı alayım da gidelim o zaman," dedi Sonay.

Oraya doğru hareketlendiğinde onu durdurdum. "Piç ağabeyi siktirip gittiyse bu neden hâlâ bekliyor?" Sonay'ın dediği şeyi idrak ettiğimde aniden ona döndüm. "Zara'yı alayım da gidelim derken? Ne diyorsun lan sen?"

"Ben bırakacağım onu," dedi Sonay. "Anka, karışma kıza ya. Anlıyorum, hiç sevmiyorsun onu ama... Cidden şu an hiç ama hiç iyi bir zaman değil. Baksana, ağlamaktan harap oldu kız."

"Bana ne lan onun ağlamasından?" diye sordum. "Siktirip gitseymiş iğrenç ağabeyiyle beraber cehennemin dibine."

"Anka..." dedi bıkkın bir sesle Sonay.

"Sikimde değil ya," dedim. "Ben kimsenin bebek bakıcısı değilim. Hayırdır ya? Burada mağdur duruma düşen nasıl yine bu kız oldu? Bunun piç ağabeyi beni taciz ediyor lan aylardır! Silahla kapıma dayandı, kapıma! Sapık gibi her şeyimi öğrenmiş! Bu durumda, bu kız niye hâlâ burada?"

"Ne alaka şu an gerçekten?" diye sordu Sonay bıkkın bir sesle. "Boşuna drama çıkarıyorsun, Anka. Kızın ne suçu var? Anlamıyorum gerçekten."

"Kusura bakma ağabeyi bıçakla kapıma belki de beni öldürmek için dayanmış bir kıza karşı şu an empati yapamadığım için gerçekten!" dedim öfkeyle. Sesimi kontrol edemiyordum. "Ne vasfı var bu zavallının da bana karşı koruyorsun ya?"

"Korumuyorum," dedi Sonay siyah saçlarını karıştırırken. Saatine baktığında sıkıntıyla nefes verdi. "Bak, cidden gitmem gerekiyor, Anka." Soysal'ın onu burada istemediğini biliyordu. "Geliyor musun?"

"Ben onunla aynı arabaya binmem," dedim net bir sesle. Sonay derin bir nefes aldı, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Kaner ise yorum yapmıyor, sessizce beni izliyordu. "Siktir git, Sonay."

"Anka..."

"Siktir git dedim!"

Sesime engel olamamıştım. Sonay koyu mavi gözlerini gözlerime dikmişti, ısrarla gitmiyor ve sanki gelecekmişim gibi beni bekliyordu. Suratına votka şişesini fırlatmayı ne çok istiyordum şu an. Bunu çoktan hak etmişti.

"Sonay, harbiden siktir git buradan kardeşim ya," dedi Kaner sonunda konuştuğunda. "Haydi. Al kızı da siktir git. Derse yetiş."

Sinirle gözlerimi devirdim. Ondan bir taraf tutmasını ya da bir tavır koymasını beklemiyordum, sadece her şeye karşı bu kadar umursamaz yaklaşması sinirimi bozuyordu.

Ben gece yaşanan olay hakkında ağzımı açmamıştım. Bir piç kurusu bana zarar vermek için kapıma dayanmıştı, orada olsaydım belki de bana zarar verecekti. Ve bu konu hakkında tepki vermememe rağmen, suskunluğum bile abartı sayılıyordu. Öyle mi?

Erkeklerden gerçekten nefret ediyordum.

"Sen de onunla beraber siktir git," dedim Kaner'e ancak beni umursamadı, bana cevap bile vermedi.

Her zamanki Kaner...

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi bir süre sonra net bir sesle. "Seni eve ben bırakacağım."

Ona cevap vermek için dudaklarımı aralayacağım sırada Zara oturduğu yerden kalktı ve az önce Sonay'ın çıktığı acil çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladı. Dudaklarımda yapmacık bir gülümseme belirirken renkli gözleri tam bana döndü, ona el salladım.

"Seninle gelmek de istemiyorum," dedim net bir sesle. Ama bir de taksiye para bayılasım yoktu. "Taksi paramı ver. Siktir olup gideceğim evime. Bu kadar beklemem hataydı en başından beri."

"Tek gitmeni istemiyor-"

Cümlesini tamamlayamadı çünkü az önce Sonayların çıktığı acil çıkış kapısından içeri art arda adamlar girmeye başladı. Hepsinin üzerinde takım elbise vardı, oldukça uzun boylu ve kalıplılardı. Onların kimin korumast ya

da adamı olduğunu anlamak zor değildi, Soysal Yakut'un etrafında en az beş asker olmadan dolaştığını hiç görmemiştim.

Ölmekten bu kadar korkan bir adam için fazla boktan bir hayat yaşıyordu.

Mesela ben... Biri tabancasını alnıma dayasa gerçekten ölmemek için çabalar mıydım? Tabii ki. İlk başta herkes paniklerdi, herkes yaşamak için çabalardı, bu bizi insan yapan ilk faktördü çünkü. Hayatta kalma içgüdüsü. Ama sonrasında düşünecek vakit bulursam, belki de ölmeyi gerçekten umursamazdım. *Tamam*, diyebilirdim. *Ateşle de bitsin artık bu işkence.* Ve işkence derken bahsettiğim şey o kısa an olmazdı, hayatım olurdu.

Soysal Yakut tıpkı korumaları gibi siyah bir takım elbise giymişti, her zamanki gibi oldukça ciddi görünüyordu. Önümden geçerken bana dönüp bakmadı, sadece Kaner'e baktı ama dudakları aralanmadı bile. Kafasıyla bir selam verdi ve adımlarını az önce Sonay'ın çıktığı odaya yönlendirdi.

"Gidebilir miyiz cidden?" diye sordu Kaner sesli bir nefes aldığında. "Bu adamla aynı yerde bulunmak istemiyorum."

"Sen de mi sevmiyorsun Soysal'ı?" diye sordum dikkatimi ona verdiğimde. "Gerçi o da pek senden hazzediyormuş gibi bakmadı."

"Bir Ertekin, bir Yakut'u neden sevsin ki?" diye sordu alaycı bir sesle.

Yani Songur'u da sevmiyordu. Buna şaşırmamıştım. Onların arasındaki ilişkinin temeli neye dayanıyordu, bilmiyordum ama sadece çıkardan ibaretti, bu belliydi.

İşte, Kaner'in kabul edemediği bir gerçek: O gerçekten de nefret ettiği babasının oğluydu.

"Hazar seviyor ya," dedim alaycı bir sesle. "Hazar da bir Ertekin değil mi?"

"O kancığı Ertekin sayan var mı ya?" diye sordu Kaner de alaycı bir sesle. "Soysal Yakut'un paralı askeri, başka bir sik de değil. Hiçbir zaman da olamayacak."

"Onu hapse Soysal attırdı, biliyorsun değil mi?" diye fısıldadım ona doğru eğildiğimde.

Bu, benden başka kimsenin inanmadığı bir şeydi, belki biraz da Dolkan inanıyordu.

"Bilmez olur muyum?" diye fısıldadı o da beni taklit ederek eğildiğinde.

Şaşkınlıkla kaşlarım çatıldı. Hiç böyle bir tepki vermesini beklemiyordum. Hem de hiç. Çünkü daha önce bunun konusunu açtığımda bana deli muamelesi yapmıştı, şimdi ise bunu kabul ediyordu. Dalga geçip geçmediğini anlamak için yeşil gözlerine baktım ama son derece ciddiydi.

Gözlerim etrafta dolaştı ve o an içimi gerçekten kötü, çok kötü bir his kapladı. Adamların üçü Soysal ile beraber içeri girmiş, diğer ikisi ise çıkış kapısının önüne dikilmişti.

Burada bir şeyler dönüyordu. Öyle olmalıydı. Kim bu mekânın kasasından bir şey çalabilirdi ki? Bu palavraya inanmamı mı bekliyorlardı? Cesur'u haşat ettiği gecenin sabahında kasada nasıl açık çıkabiliyordu?

"Ben tuvalete gideceğim," dedim Kaner'e. "Midem çok kötü oldu," diye devam ettim inandırıcı olmak için yüzümü buruşturarak. "Enerji içeceği ve votka kesinlikle akıllıca bir ikili değildi, hem de sabahın bu saatinde ve açken."

"Ben demiştim," dedi kafasını sallayarak. Sonra gözleri bileğindeki siyah kordonlu saate kaydı. "İlk derse yetişmem gerek yoksa devamsızlıktan çakacağım yine. Haydi, çabuk ol."

"Bazen liseli olduğunu unutuyorum," diye mırıldandım alayla.

"Hayatım böyleyken mezun olmak epey zor oluyor," dedi o da alayla.

Üst kattaki ortak tuvaletlere gitmeyi es geçtim, bu saatlerde temizlikçiler orada oluyordu ve şu an temizleme olup olmadığından emin olmasam da bunu koz olarak kullanacaktım. Songur'un odasına girmek istiyordum. Oraya girmem gerekiyordu. İçeride neler döndüğünü öğrenmesem çatlardım.

Benim hakkımda bilinmesi gereken ilk şeydi işte bu: Fazla meraklıydım.

Merdivenden inerek aşağıya, odasının olduğu yere doğru ilerledim. Üst kat görünürdeki eğlence mekânıydı, alt taraf ise gerçek olan. Bizim gibilerin takıldığı yer. Onun altında ise onun odası ve ne işe yaradığı hakkında hiçbir fikrimin olmadığı birkaç oda daha vardı.

İçeriden kahkaha sesleri geliyordu. Bu iyi bir şey olabilir miydi? Ahşap kapıyı tıkladığımda sesler birden kesildi. Songur'un "Gelme," dediğini duyduğumda sinirle sesli bir nefes verdim.

Odasına girmenin kolay olacağını düşünmek aptallıktı. Songur Yakut'tan bahsediyorduk. *Aptalsın, Anka.*

Kafamı iki yana sallayarak koridorun sonuna doğru ilerlemeye başladım, karanlığın içine saklanmam gerekiyordu. Çünkü az sonra kimin geldiğine bakmak için kapıdan çıkacağını biliyordum.

Sadece üç saniye sonra kapı sert bir şekilde açıldı.

Songur Yakut görüş açıma girdiğinde alnına dökülen siyah saçlarını geriye atarak keskin bakışlarını koridorda dolaştırdı. Koridorun başına baktı, sonra sonuna. İstediğini alamadığı belliydi çünkü kaşları çatılmıştı ve bu her zaman sert olan yüz ifadesini daha sert gösteriyordu.

Üzerinde kan lekesi olmuş mor bir tişört vardı. Yüzünde birkaç yumruk yediğini belli eden izler oluşmuştu. Demek ki kavga etmişlerdi.

Cesur'un ağzına sıçılmış olmalıydı çünkü Songur, hayatımda gördüğüm en yapılı herifti ve ben hayatımda çok fazla yapılı herif görmüştüm.

"Oğlum?"

Karanlık ve sessiz koridorda sert bir ses yükseldiğinde kafamı geriye atarak duvara yaslandım. *Bir bu eksikti.* Birkaç saniye sonra Soysal Yakut kapının hemen önünde, oğlunun bir adım arkasındaydı.

Biraz daha uzun baksaydı eğer benim olduğum tarafa, karanlığın içine tamamen sinmiş olmama rağmen beni görebildiğini düşünmeye başlayacaktım. *Korkunç.* Soysal Yakut, oğluna Rusça bir şeyler söylediğinde Songur da ona Rusça cevap verdi. Ne konuştuklarını anlamıyordum.

Fırsatım varken ondan Rusça ya da Sırpça öğrenmeliydim, diye geçirdim içimden. *Aslında belki de hâlâ çok geç değildir.*

Songur kafasını sallayarak ona bir şeyler söylediğinde Soysal Yakut ondan önce davranarak ahşap kapıyı açtı ve az önce çıktığı odaya girdi. Songur gözlerini bir kere daha etrafta dolaştırdı, tıpkı babası gibi gözlerini koridorun benim olduğum kısmına diktiğinde rahatsızca kıpırdandım, onun bakışları altında rahatsız olmamak imkânsızdı.

Belki de babası ile ne kadar benzediğini düşünmem gerekiyordu.

Ama o gözlere baktığımda gördüğüm yüz bir başkasınındı. Tanıdık bir yabancınındı. Aklımda dönen soru ise hep aynıydı: *O gözleri böyle merhametsiz görmek, kötü adamların kuman mı yoksa iyi insanların kaybı mı?*

Küçük bir çocukken dünyanın bana acımasını ve durmasını isterdim, dünya durmamış ve kimse dönüp de kanayan dizlerime bakmamıştı ama *o* nasıl bir acı çektiğimi görmüştü. Nasıl olmuştu, bilmiyordum ama görmeseydi eğer, şu an nefes almıyor olacağımı biliyordum. O benim kanayan dizlerimi temizlemişti, annesiz kalan bir çocuğa acıyıp yanına almıştı. Annemin yapmadığı yemekleri o yapmıştı, kâbuslarımı engellemek için bazı geceler yanımda uyumuştu, simsiyah ve dalgalı saçlarına özenip de sarı, kıvırcık saçlarımı az kalsın yakmak üzere olduğumda saçlarımı sevmeme neden olacak şekilde örmüştü.

Koyu yeşil gözlerine baktığımda gerçek merhametin ne olduğunu öğrendiğim kişiydi.

Sonra bir gün gitmişti. Ama gözlerinde gördüğüm merhamet hiçbir zaman beni terk etmemişti. Vefa borcu çok zehirli bir şeydi, bir insanın uğruna yapmam dediği her şeyi yaptırabilirdi. Çünkü bana yaptırıyordu. Her sabah, geceleri ettiğim yeminleri çiğnememe ve kaçmak istediğim bataklığa geri dönmeme neden oluyordu.

"Böyle işi sikeyim!" diye öfkeyle mırıldandığını duydum Songur'un. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Koridora son bir kez bakış atarak cebindeki telefonu çıkardığında odanın kapısından içeri girdi ve kapıyı sert bir şekilde kapattı.

Songur Yakut, annesinin gözlerinin aynısını taşıyan bir çocuğa göre fazla merhametsiz bakıyordu.

05.29, Kızılay, Ankara
Valeri

"Bu orospu çocuğunun burada ne işi var?"

Songur'un öfkelendiğini anlamak çok basitti. İnsanın ona bakması yetiyordu. Yüz ifadesi her zaman bir maskenin ardında kalıyor olabilirdi ama eğer sinirliyse, o da benim gibi çıplak kalıyordu.

Güzel bir soru, diye geçirdim içimden. *Ama cevabı ne yazık ki bende de yok.*

Cesur denilen herif kapıya bir kere daha kırarcasına vurduğunda Songur bana dönerek, "İçeri geç," dedi. Sesi netti. "Seni görmemesi gerekiyor."

Söylediğini ilk kez sorgulamadan yaptım çünkü yapılabilecek en mantıklı şeyin bu olduğuna emindim. En yakın arkadaşına takıntılı bir şerefsiz beni görse ne olurdu? En iyi senaryo ile bana da takardı. Bu yüzden Songur'un söylediğini yapıp varlığımı ondan gizlemem en mantıklı seçenekti.

Birkaç adım atarak koridorun sonuna ilerledim, bir yandan da Anka'nın şu an nerede olduğunu düşünüyordum. Cesur bir kez daha bağırdığında, Songur sesine daha fazla dayanamıyormuş gibi kapıyı açtı.

"Hoş geldin, orospu evladı," dediğini duydum, hemen ardından Cesur'u yakasından tutarak havalandırdı ve kafasını yüzüne gömdü.

"Senin burada ne işin var, amına koyayım?" diye sorduğunu duydum Cesur'un, Songur beni görmesin diye onu evin içine değil de koridora doğru ittiriyordu.

"Senin burada ne işin var lan asıl, amına koyduğumun şerefsizi?"

Bir yumruk sesi daha geldiğinde çıkıp bakmak istedim ama bunun mantıklı olmayacağını biliyordum. Aklım hâlâ Anka'daydı. Songur'u onun evinde gördüğü için Cesur kafasında çok daha pis düşünceler kurabilir ve ona tekrar saldırmak için fırsat kollayabilirdi.

"Ananın amını sikeyim lan orospunun çocuğu!" diye bağırdı Songur. "Adam mısın lan sen? Gecenin bu saatinde kızın evini basmak ne lan? Gücün ancak senden güçsüzü tehdit etmeye mi yetiyor?"

Seni apartmanın içinde yankılandığında komşuların polisi arayacaklarından artık emindim, hatta ev sahibi Anka'nın evden çıkmasını bile isteyebilirdi çünkü burası kendi sessiz sakin bir aile apartmanıydı.

"Sen... Senin... Ne iş? Ne işin var lan senin?"

"Ne diyorsun lan?" diye bağırdı Songur. "Konuşmayı mı unuttun?"

"Sen... Senin ne işin var lan Anka'nın evinde?"

"Konuşamıyorsun bile benim karşımda," dedi Songur alayla. "Hayırdır, az önce asarım keserim havalarındaydın?" Sesi gittikçe daha da yükseliyordu. "Ne oldu lan? Beni de tehdit etsene! Bana da desene o dediklerini biraz adamlığın varsa?"

Tam o an karşı komşunun kapısının açıldığını duydum. Cesur'un beni göremeyeceğinden emin olarak kapının aralığından koridora baktım. Karşı dairede bir ailenin yaşadığını biliyordum, kapının önündeki altmışlı yaşlarının sonunda olduğunu tahmin ettiğim bir adamdı. Pijamalarıyla duruyordu ve öfkesi buradan bakınca bile seziliyordu.

"Eşkıya mısınız lan siz?" *Beklediğim tepki tam olarak buydu.* "Sabahın köründe ne yapıyorsunuz burada? Nerede bu evde yaşayan kız?"

Amca o an beni fark etti. Altmışlı yaşlarının sonunda olan bir dede nasıl bu kadar iyi görebilirdi? Gözlüğü bile yoktu. Cesur'un beni görmeyeceğinden emin olmuştum ama bu pijamalı amcanın kapı aralığına gözlerini kısarak bakıp, "Sen arkadaşı mısın o kızın, kızım?" diye soracağını hesaba katmamıştım.

Songur, Cesur'u resmen avucunun içine almıştı. Kaçmaya çalıştığı için onu kusturmuştu, vücudunun yarısını merdivenden aşağıya sarkıtmıştı ama amcanın sorusuyla dikkati dağıldı ve Cesur'un da beni gördüğünü düşünerek benim olduğum tarafa baktı, dikkatini hızlı toplasa da Cesur ondan çok daha önce davrandı. Şerefsiz beklemeden, arkasına bile bakmadan koşmaya başladı, bir saniye dursa ölecekmiş gibi bir hızla, merdivenleri beşer altışar inmeye başladı.

"Peşinden gitme, delikanlı," dedi amca, Songur'un merdivenlerden atlayacağını düşündüğüm sırada. "Zaten haşat etmişsin çocuğu. Biraz daha devam ederseniz polisi aramak zorunda kalacağım. Çocuklar okula gidiyor, apartmandaki herkesi uyandırmaya hakkınız yok sizin."

Songur beni yanıltarak hızlı adımlarla eve girdi. Amcaya cevap vermeden kapıyı çarptı.

"Songur..."

"Sen hiç konuşma, Valeri," dedi salona doğru hızlı adımlarla ilerlerken, üstündeki kolej ceketini çıkarıp koltuklardan birine fırlatmıştı. "Sen hiç konuşma. Sana dedim, değil mi? Çıkma dedim. Ya görseydi seni?"

"Ama görmedi."

"Ama görebilirdi!" dedi sinirle. "Nasıl bu kadar umursamaz olabilirsin? Sürekli uyarmak zorunda mıyım ben seni?" Bu kadar sinirlenmesini beklemiyordum. "Gecenin köründe kapısına dayanıp tehdit edecek kadar en yakın arkadaşına takıntılı bir orospu çocuğundan bahsediyoruz ya, nasıl rahat olabilirsin sen hâlâ?"

"Rahat falan değilim, Songur," dedim sinirime hâkim olamayarak. "Bana neden patlıyorsun şu an?"

"Sana patladığım falan yok, Valeri."

Yavru penguen gibi o nereye giderse arkasından ilerliyordum. Bir yandan da neden hâlâ Cesur'un peşini bıraktığını düşünüyordum çünkü fazlasıyla öfkeli görünüyordu. Amcanın polisi çağırmasından korkmasına imkân yoktu. Anlam veremiyordum.

Ama anlam vermem çok uzun sürmedi.

Çünkü bir saniye bile geçmeden salonun ortasındaki pencereyi açmış ve kendini pencereden aşağı sarkıtmıştı.

"Sen deli misin?" diye bağırdım ona doğru koşarken, ağzım açık kalmıştı. "Düşeceksin! Ne yapıyorsun? Sen manyak mısın, Songur?"

İki eli ile pencerenin pervazına tutunarak iri cüssesini birden aşağıya bıraktı. Vücudunun boşlukta sallandığını görmeme rağmen bir an karşımdaki manzaraya inanamamıştım. Şişen pazılarına baktığım sırada kollarının yüz on kilo olan bedenini nasıl taşıdığını düşünüyordum ama yüzündeki ifadede bir zorlanma belirtisi yoktu. Sanki sürekli yaptığı bir şeyi yapıyormuş gibi rahattı.

"Sen gerçekten kafayı yemişsin," dedim ellerini hareket ettirerek yana kaydığı sırada. "İkinci katta olduğumuzun farkında mısın? Bir yerini kıracaksın!"

"Yavrum, burası zeminden birkaç metre yüksekte zaten," dedi, gözlerine doğru dökülen siyah saçları ona rahatsızlık veriyormuş gibi saçlarına üfledi.

Alaycı sesi karşısında kaşlarım çatıldı. Bu adam hayatım boyunca tanıdığım ve tanıyabileceğim en garip kişilikti.

"Songur gerçekten saçmalıyorsun," dedim. "Bırak, sikti̇rsin gitsin ya. Sanki bir daha hiç yüz yüze gelmeyeceksin sen bu şerefsizle. Halledersin neyi halleṫmek istiyorsan onu tekrar gördüğünde."

Cesur hâlâ görünmemişti. Onu gördüğü anda pencereden atlayacağını tahmin etmiştim, kovalamakla uğraşmak istemiyordu ve tabii ki amcanın

tehditlerini ya da sözünü dinlememişti, sadece onu kovalamakla uğraşmak yerine kendi bildiğini okumuş ve kestirmeden gitmeyi tercih etmişti.

"Yok, ben kendimi tanıyorum," dedi. "Ben bu gece bu piçi ağzı yüzü kan olana kadar dövmezsem bir gram uyku girmez gözüme."

"Songur..."

"Kızım, ismimi mi ezberliyorsun?" diye sordu rahat bir sesle. "Rahat ol. Hayatım pencerelerden atlamakla geçti benim. İçeri gir sen, haydi. Görmesin seni."

Cesur'un apartmandan koşar adım çıktığını gördüm, muhtemelen komşuların engellerine takılmıştı. Kafasını kaldırarak bizim olduğumuz daireye göz ucuyla bakmıştı, neyse ki Songur'u dinleyerek kafamı içeriye sokmuştum da beni görememişti.

Ama Songur'u görmüştü. Ve yüz ifadesinden net bir şekilde anlaşılıyordu ki neye uğradığını şaşırmıştı. Hatta içinden tıpkı benim gibi, *"Siktiğimin delisi,"* diye geçiriyor bile olabilirdi.

Cesur, Songur'u gördüğü an hızla koşmaya başladı.

"Bekle orospu çocuğu, bekle!" diye bağırdı Songur kolları ile kendini sallandırıp yere atlamadan önce. Sanki az önce pencereden atlayan o değilmiş gibi son sürat koşmaya başladığında, Cesur ile arasındaki mesafe yok sayılacak kadar azalmıştı. "Lan nereye kaçıyorsun, bekle diyorum, amcık! Niye yoruyorsun lan beni?"

Songur, Cesur'a çoktan yetişmişti. Beraber otopark alanında duruyorlardı, bağırış sesleri net bir şekilde duyuluyordu.

"Deli orospu çocuğu seni," dediğini duydum Cesur'un. "Delisin sen, amına koyayım! Bırak lan, bırak yakamı!"

"Konu sen olunca bir yerlerden atlamadan duramıyorum," dedi Songur alayla gülerek. "Ama bu sefer kırmadım bir yerimi. Bak lan bana. *Sapasağlamım.*"

Bana söyledikleri aklıma geldi o an. Küçükken bir evden kaçmak için atladığını, belini kırdığını ve kimsenin bunu fark etmediğini söylemişti. Şimdi ise Cesur'a, *"Konu sen olunca bir yerlerden atlamadan duramıyorum. Ama bu sefer kırmadım bir yerimi,"* diyordu.

Düşündüğüm gerçek olabilir miydi? Cesur ile ne kadar süredir tanışıyorlardı? Bir bağları olabilir miydi?

Songur Yakut ihanete uğramış olabilir miydi?

"Dostumdun lan sen benim," dediğini duyduğumda düşündüklerimin doğru olduğunu anlamıştım. "Nasıl böyle nankör bir orospu çocuğuna dönüştün sen lan?"

"Yemin ediyorum ki," dedi Cesur sesli bir şekilde gülerek. "Şu küfrü gerçek bir orospunun çocuğundan duymak kadar komiği yok."

Songur'un bir şey söylemesini, bağırmasını bekledim ama hiçbir şey demedi. Cesur'u birden ters çevirip kafasından bastırarak önündeki gri arabaya yaslamış ve yüzünü arabanın camına çarpmıştı. Önce uyarı niteliğinde, yumuşak bir şekilde. Sonra sertçe. Arabanın alarmı ötmeye başlayana kadar durmamıştı.

Polis sirenleri, alarm sesinin hemen peşinden yükseldiğinde içimden büyük bir küfür savurdum. Amca gerçekten de dediğini yapmıştı. Ya da apartmandan başka biri, hatta aracın sahibi bile aramış olabilirdi.

Sirenleri duyduğu anda Songur'un, Cesur'a yumruk atan eli duraksadı ve aynı saniye içerisinde Cesur'u öylece bırakarak son hız koşmaya başladı. O kadar hızlı koşuyordu ki şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

Cesur'un oraya yığılıp kalacağını ya da polise Songur'un kaçtığını söylemek için bekleyeceğini düşünmüştüm ama hayır, sanki az önce ondan ölesiye dayak yememiş gibi Songur'un peşinden koşmaya başlamıştı.

Ve sanki Songur da hemen peşinden geleceğini biliyormuşçasına hiç arkasına bakmamıştı.

Polis arabası koştukları yola girdiği sırada pencereden nerede olduklarını göremediğimden hızlı adımlarla mutfağa ilerledim ve küçük balkona çıktım. Nasıl bu kadar hızlı olduğunu anlayamasam da Songur hâlâ koşuyordu, Cesur ise inanması güç bir şekilde ona yetişmişti.

Songur sola dönerek sokağın sonundaki turuncu duvara doğru koşmaya başladığında Cesur da peşindeydi. Yan caddeye kısa yoldan geçmek için duvarı kullanacağını anlamak güç değildi. Zıplayarak kendini önce bir arabanın üstüne, sonra da duvara attığında tek hamlede elleri duvarın üst tarafını kavramıştı. Bacaklarını duvara atarak zıpladı ve bir saniyede duvarın üstüne çıktı.

Atlamak yerine diğer tarafa dönerek elini uzattığını gördüm, hemen sonrasında ise duvara çıkmaya çalışan Cesur'u kendisine doğru çekti. Tek elini Cesur'un sırtına koyup adamı öldürmek istiyormuş gibi duvardan aşağıya fırlattı, hemen onun peşinden kendisini de duvardan aşağıya atladığında görüş açımdan tamamen çıkmıştı.

Tüylerim soğuktan ürperdiğinde kafamı sallayarak içeri girdim. Salondaki telefonum çalıyordu. Masanın üstünden telefonumu alarak ekrana baktım. Arayan Anka'ydı.

"Efendim, Anka?"

"Kaçtı mı onlar?" diye sordu bana, sesi çok öfkeliydi. "Polisi mi aradılar? Ev sahibi beni arıyor deminden beri."

"Polisi aradı karşı komşu," dedim. "Polis gelince beraber kaçılar. Sen neredesin? Sonay nerede?"

"Caddenin diğer tarafındayız!" diye bağırdı. "Ama onları göremiyoruz. Kesin birbirlerini sabaha kadar dövüp duracaklar. Nah bulunuz artık! Her caddede dayak atarlar artık birbirlerine."

Aslında birbirlerini dövüyor sayılmazlardı çünkü Songur, Cesur'a vuruyor; Cesur ise sadece dayağını yerken sözleriyle onu kışkırtıyordu.

"Senden ne istiyor ki bu şerefsiz?" diye sordum.

"Uzun hikâye ya," dedi. "Anlatırım ben sana sonra, söz. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Asıl sen iyi misin, Anka?" diye sordum. "Gecenin bu saatinde evini bastı orospu çocuğunun teki. Ya tek olsaydın? Sana bir şey yapacaktı, Anka! Neden bu kadar tepkisizsin?"

"Bu işlerin içine girince alışıyorsun da ondan, güzelim," dedi alayla. "Ben Sonay'layım, onları bulacağız. Gelmeme gerek var mı?"

"Yok," dedim dalgın bir şekilde. "İyiyim zaten. Bence de Songur'u bulun, öldürecek gibiydi çünkü onu." Bir şey söylemedi. "Görüşürüz o hâlde."

"Görüşürüz, bebeğim."

Telefonu kapattığında derin bir nefes aldım ve gözlerimi ovuşturdum. Başım ağrımaya başlamıştı. Yerde duran siyah, sırtında *Versace* yazan kolej ceketini fark ettiğimde esneyerek ceketi kaldırdım ve masanın üzerine koydum. Songur Yakut'un marka takıntısı olduğuna emindim.

Umarım almaya gelmez de satarız, dedi içimdeki ses. *Versace ceket nereden bakarsan bak iyi para eder.*

Bir kez daha telefon sesi yükseldiğinde gözlerimi kıstım. Zil sesi farklıydı, çalan benim telefonum değildi ve siyah kolej ceketinin cebinden geliyordu.

Yani Songur telefonunu da burada bırakmıştı.

Telefonu açıp açmamak konusunda kararsızdım, bu yüzden önce kimin aradığına bakmaya karar verdim. Elimi ceketin cebine soktum ve telefonu çıkarıp ekrana baktım.

Yalissa Ertekin arıyor...

Yalissa Ertekin... Bu isim tanıdıktı. Sonay'ın bahsettiği, Songur ile aralarında bir şey olduğunu iddia ettiği kızdı ama Songur bunu yalanlamıştı. Kaner'in kuzeniydi. İnsanlarla arasındaki ilişkiyi çözemediğim bir kızdı. Hiç düşünmeden telefonu açtım.

"Hazar'ı bu gece görmeye gidebilir misin?" diye sordu, *alo* bile dememişti. "Az önce beni aradı, ağabeyim için endişeleniyorum. Aykan'ın para verdiği adamlar onu çok fena dövmüşler, gerçekten iyi durumda değil. Hapishanenin

müdürü ile konuş ve kaldığı hücreyi değiştirmelerini sağla, tamam mı? Ayrıca onu gör, lütfen. Cesur bile onu görmeye gitmiş bugün. Kaner de."

Ne diyeceğimi bilemediğim için bir an sessiz kaldım. "Alo?" demişti sonunda. "Songur, beni duyuyor musun sen?"

"Songur burada yok," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Telefonu bende kaldı."

"Ve..." Duraksadı. Şaşkınlığını hissetmiştim. "Sen kimsin?"

"Valeri?"

"Yine mi sen ya?" diye homurdandığını duydum ancak o kadar kısık sesle söylemişti ki doğru duyduğuma bile emin olamamıştım. "Songur nerede?"

Yine mi sen derken ne demek istiyordu? Benim ismimi ne zaman duymuş olabilirdi ki?

"İşi var onun," dedim. "Söylediklerini iletirim, merak etme."

Sesimdeki o tınıyı ayarlayamamıştım çünkü bu kızdan gerçekten kötü bir enerji alıyordum. Benimle ters ters konuşup, *yine mi sen* diyen birine karşı ne kadar tatlı yaklaşabilirdim ki?

"Bana acil bir çözüm lazım," dedi. Beni değil de durumu önemsemeye karar vermiş olmalıydı. "Rehberden Doren'in numarasını bulup söyleyebilir misin ?"

"Şifresini bilmiyorum ki," dedim elimdeki siyah *iPhone*'a baktığımda.

"Bu adam ona ihtiyacımız olan her saniye ortadan kaybolmak zorunda mı?" diye sordu öfkeli bir sesle. "Nereye gittiğini biliyor musun? Belki ona ulaşabilecek birini bulurum."

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

Cevaplarımı kısa tutuyordum çünkü kızın yaydığı kötü enerji sağ olsun, konuşasım yoktu.

"Sikerler," dedi sinirle. "Gerçekten, sikerler."

"Yardımcı olabileceğim bir şey yok sanırım?" diye sordum. Sıkılmıştım.

"Yok."

Sonunda. Telefonu suratına kapattım.

Ama Songur Yakut'un telefonu asla susmuyordu. Masanın üzerine tekrar koyamadan çalmaya başlamıştı. Sesli bir nefes vererek gözlerimi ekrana çevirdim.

Doren123 arıyor...

Doren'in aramasını cevaplamamda sorun olacağını düşünmüyordum. Sonuçta onu tanıyordum ve o da beni tanıyordu. Arama sonlanmak üzereyken ekrandaki çubuğu sağa kaydırarak telefonu açtım. Karşı hattan müzik sesi

geliyordu, o kadar gürültülüydü ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalmıştım.

"Kardeşim, sen yine ne bok yedin?" diye sordu bağırarak, sesini duyurmak için bağırıyor olmalıydı. Sabahın bu saatinde ne partisinde olabilirdi ki? "Bu Zara neden benim yakama yapıştı lan gecenin köründe?"

Gecenin köründe dediği saat aslında sabahın körüydü ama onu bozmadım. "Doren," dedim sustuğunda. "Benim, Valeri."

"Valeri?" Sesi şaşkın gelmişti. "Songur'un telefonu neden sende? O nerede?"

Pekâlâ, demek ki düşündüğümün aksine Doren, Songur'un nerede olduğunu bilmiyordu. Anka, Zara adlı kızdan bahsetmişti birkaç saat önce, Cesur'un kardeşi olmalıydı. Bu durumda neden Doren'in yakasına yapıştığını anlamak çok zor değildi. Ya Cesur bir şekilde kardeşine ulaşmıştı ya da ona ulaşamayınca kardeşi delirmişti.

"Çok hızlı özet geçiyorum," dedim yaşadıklarımızı sorgularken. "Sonay, Anka'nın parasını cebelemeye çalışınca Anka onu aradı ve yanına çağırdı, Songur ile beraber Anka'nın evine geldi Sonay da. O sırada da Cesur, Anka'yı nedenini bilmediğim bir şekilde tehdit edip duruyor, mesaj atıyormuş ama Anka bana bunları söylemedi. Her neyse, Anka ve Sonay aşağıdaydı, Songur ve ben de evdeydik. Bir anda kapı çaldı, Cesur geldi. Anka'ya bir ton hakaret edip tehdit savurunca Songur açtı kapıyı, kavga etmeye başladılar. Apartmandakiler de polisi arayınca kaçtılar."

Derin bir nefes alarak sustuğumda Doren'in müzik sesi gelen yerden uzaklaştığını anladım.

"Cesur, Anka'dan ne istiyor olabilir ki?" diye sordu düşünceli bir sesle. "Neden böyle yapıyorsun, siktiğimin salağı?" Bana sormadığını biliyordum bu soruyu, kafasının içinde Cesur ile konuşuyordu. "Yemin ediyorum ki paçasını kurtarmaktan sıkıldım, her seferinde beni zor duruma sokuyor."

"Arkadaşın mı?" diye sordum. "Cesur yani?"

Sonuçta az önce çok garip bir şekilde Songur ile Cesur'un eskiden arkadaş olduklarını öğrenmiştim, Doren de mutlaka arkadaşı olmalıydı ve zor durum derken ikisi arasında kalıp durmasından bahsediyor olmalıydı. Gerçi artık şaşırmıyordum, bu çevrede herkesin herkesle bir derdi ya da geçmişi vardı.

"Arkadaşımdı," dedi ancak kısa bir an duraksadıktan sonra düzeltti. "Hâlâ arkadaşım. Cesur'u öylece bırakamam, herkes ondan umudu kesti ama ben kesmeyeceğim, gerekirse Songur yerine ben dövüp adam edeceğim onu. Kendine getireceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Doren," dedim birkaç adım atarak koltuğa oturduğumda. "Kimseye bunu borçlu değilsin. Cesur denen herifi tanımıyorum ama sabahın bu saatinde arkadaşımın evini, ona zarar verme amacıyla basması ne kadar kafayı yemiş olduğunu gösteriyor. Eğer Songur ve ben burada olmasaydık, Anka tek başına olsaydı ona zarar verecekti. Alınma ama onun kendine gelebilecek bir durumda olduğunu sanmıyorum."

"Olayı bilmiyoruz bile, Valeri," dedi Doren, mekândan çıkmış olmalıydı çünkü müzik sesi tamamen kesilmişti. Bir kapı sesi duydum, arabaya binmiş olmalıydı. "Neden gelmiş olabileceğini Anka söyledi mi sana?" Arkadan motorun sesi duyuluyordu, arabayı çalıştırmıştı. "Biliyor musun?"

"Bilmiyorum, Doren," dedim, sesim istemsiz bir şekilde sinirli çıkmıştı. "Ama Anka'yı bu konuda haksız çıkaramayacaksınız, ona eminim. Kafayı yemiş arkadaşını kurtarabileceğini düşünmüyorum ama illaki bir şey yapmak istiyorsan ona mukayyet olmayı dene."

"Valeri... Yanlış anlıyorsun beni. Amacım Cesur'u korumak falan değil, tamam mı? Taraf tutmuyorum, Cesur'un haklı olduğunu da söylemiyorum. Sadece olayı anlamaya çalışıyorum, herkes bir şeyler diyor. Fazla korumacı yaklaştın şu an."

"Korumacı yaklaşmakla alakası yok, Doren."

"Cesur'un nasıl bir bok olduğunu en iyi ben biliyorum ya," dedi Doren, sesi yükselmişti birden. "Ne kadar piç bir herif olabileceğini en iyi ben biliyorum, inan bana. Yaptıklarına bir kılıf uydurmaya çalışmıyorum, Cesur hiçbir zaman kılıf uydurulabilecek kadar hafif hatalar yapmıyor çünkü."

Ama yine de ondan vazgeçmiyordu. Yine de onu koruyordu. Bunu sözlerinden, ses tonundan anlayabiliyordum; aslında içten içe bir nedeni olduğunu düşünüyordu.

Ben abartmıyordum. Eğer bu gece Songur Yakut olmasaydı, Cesur iti benim en yakın arkadaşıma zarar verecekti. Yapabilecekleri sınırsızdı. Gözlerinde görmüştüm bunu.

Bir canavarın nasıl baktığını iyi bilirdim ben. Bunu öğrenecek kadar çok canavarla göz göze gelmiştim.

"Ama onu kurtarmaya çalışıyorsun," dedim. "Gerçekten geçerli nedenleri olduğunu düşünmesen bu olayın peşine düşmezsin."

"Üst üste hatalar yapıp durduğu için onu kurtarmaya çalışıyorum çünkü bunu ona borçluyum," dedi Doren. "Onu bu hâle ben getirdim, tamam mı? Ben kötü yaptım onu, ben delirttim, ben bu hâle getirdim, ben aldım her şeyini elinden. O bana güvenirken sonunu getirdim ben onun. O yüzden, onu

suçlayamadığım için kusura bakma. Ona baktığımda gördüğüm tek suçlu benim."

Doren ile ilgili beni en çok şaşırtan şey bu dürüstlüğüydü. Beni neredeyse hiç tanımıyordu ama lafı dolandırmadan düşündüklerini söyleyebiliyordu, filtresizdi kişiliği. İlk tanıştığımız akşam da bana şaşırtıcı derecede dürüst davranmıştı. Şimdi de aynısını yapıyordu.

Tanıdığım insanlar arasında geçmişten en rahat bahseden oydu. Yaralar açtığı belliydi ama umurunda bile değildi. Eskiler onun için sadece eskide kalmıştı. Bizim gibilerin sızlayan yaraları, onun gibiler için armağandı.

"Seni anlayabileceğimi sanmıyorum," dedim yavaşça. "Bir geçmişiniz olduğu bariz belli ve Songur'un da onunla bir geçmişi olduğunu biliyorum ama sence kendine ağırlık yüklemiyor musun? Onu bu hâle getirdiğini söylemek, iddia etmek ya da kendini buna inandırmak gerçekten ağır bir yük, Doren. Yanlışlar yapmış olabilirsin bir insana ama onu baştan yaramazsın. Bence sen bunu bilecek kadar şey görüp geçirmişsindir."

Bana kalırsa kimse ruhu iyilikle dolup taşan bir insanı, kalbi katranla dolmuş kötü bir karakter hâline getiremez. Yaşanılan şeyler, sadece kötülüğe meyilli olan karakterleri kötüleştirir.

Hepimizi geçmiş yaralıyor, hepimizin bir sürü bahanesi var, hepimiz paramparçayız, hepimiz sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz. O hâlde neden hepimiz bunların ardına saklanarak kötü adamcılık oynamıyoruz? Neden bu bahanelerle diğerlerine zarar vermiyoruz? Neden dünyada sadece bizim evimizden alevler çıkıyor da geri kalan herkes güllük gülistanlık yaşıyor gibi davranmıyoruz?

Lisede bir arkadaş grubun vardır, ihanete uğrarsın ve bir daha arkadaş edinmeyeceğini söylersin. Sevgilin vardır, seni aldatır ve aşka küsersin. Bir gece bir şey yaşarsın, bir daha nefes almak istemezsin. Peki, o zaman da öldürür müsün kendini? Öldür çünkü diğer yaptıklarının da bu saçmalıktan bir farkı yok.

Aç, susuz, beş parasız, sadece bir dakika daha hayatta kalabilecek kadar perişan bir hâlde olduğunu düşün; bir apartman dairesinin içinde dolanıyorsun ve yardım istiyorsun. İlk kapıyı çalıyorsun, açılmıyor. Çekip gidecek misin? İkinci kapıda seni ne beklediğini bilmiyorsun ki. Belki hiç açılmayacak o kapı, belki bir yardım eli uzatılacak ve şansı elde edeceksin, belki de çıkan kişi seni o apartmandan kovacak ve tüm şanslarını bir anda kaybedeceksin. Hayatın boyunca oynayacağın en büyük kumar olacak ama sen kazanmaya mecbursun çünkü kaybedeceğin şey belli: Hayatın.

Yine de çalar mısın o kapıyı?

Cesur o kapıyı çalmaz.

Tekrar tekrar deneyecek güce sahip olmadığından, o hâlinden kurtulmak için çabalayacağına o hâle düştüğü için suçlayacak bir kurban aramakla meşgul olur.

Yine de çalar mısın o kapıyı?

Ben o kapıyı çalarım.

Pes etmek bana göre değil.

Songur ise... O kapıyı kırar.

Kaybetmek, onun sözlüğünde anlamı olan bir kelime değil.

"Sıkıtır et, Valeri," dedi Doren, sesi şimdi daha kısık geliyordu ve beni düşüncelerimden uzaklaştırmıştı. "Bu işler gerçekten karışık. Zaten sen de beni anlayabileceğini sanmıyormuşsun, ben de kimsenin anlayabileceğini sanmıyorum." Bir an durdu. "Nereye gittiklerini bilmiyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Muhtemelen Sarmaşık'a götürmüştür Songur onu," dedi Doren. "Elinden kaçırmadıysa tabii. Cesur çok hızlı koşar, eğer koşturmaya devam ettilerse ve Songur'dan kaçmışsa şaşırmam."

Bunun doğru olduğunu biliyordum çünkü gözlerimle görmüştüm. Yediği dayağa ve tüm her şeye, hatta Songur'dan saniyeler sonra koşmaya başlamasına rağmen ona yetişmişti.

"Songur'un onun peşinden koşacağını sanmam," dedim. "Zaten onu haşat etti. İstediğine kavuştu. Onu bir daha göreceğini biliyor, görülecek bir hesap varsa o zamana bırakır."

"Doğru," dedi Doren. "Bir de Cesur'un kardeşiyle görmesi gereken bir hesap var tabii."

"O kız da seninle mi?"

"Arka koltukta şu an," dedi Doren. Bunu beklemiyordum. "Salmadı beni. Ne yapabilirim ki? Haksız da sayılmaz, kızamıyorum ona. Cesur nasıl bir piç olursa olsun kızın tek ailesi. *Evet, ağabeyim haksız, öldürün onu* mu desin? Biri benim ağabeyimi dövse ben de öfkeli olurdum."

Biri benim ağabeyimi dövse ben de öfkeli olurdum. Haklıydı Doren. Biri benim ağabeyimi dövse ben de öfkeli olurdum. Dövmekten fazlasını yapmışlardı, hiçbirinden haberim olmamıştı. Ben hayatıma devam ederken o neler çekmişti, ruhum bile duymamıştı.

Ama iyi bir haber vardı ki bir daha kimse ona dokunamayacaktı. Bir daha acı çekmeyecekti. Bir daha dayak yemeyecekti. Bir daha öldürülmeyecekti.

Duraksamamı hissetmiş gibi, "Valeri?" dedi. "İyi misin? Sesin kesildi."

Değilim. "İyiyim." *Konuşacak hâlim yok sadece.* "Bir an hat kesildi sadece."

"Ha... Anladım. İkisini bulurum ben bir şekilde. Haber veririm istersen sana."

"Olur."

"Demek istediğin bir şey var mı?" diye sordu. "Kapatacağım şimdi telefonu, şarjım yüzde bir, kapanmak üzere."

"Var."

"Nedir?"

"Yalissa aradı az önce," dedim. "Hazar'ı dövdüklerini söyledi hücredekilerin. Onu öldürmelerinden korkuyor. Aykan diye bir adam yaptırmış, ben tanımıyorum tabii ki de sen kesin tanıyorsundur."

"Amına koyduğumun piçi!" dedi Doren öfkeyle. Sesinden anlamıştım, tespitim doğruydu. Tanıyordu. "Bir boktan da çıkmasa şaşıracağım yemin ederim ki. Orospunun evladı ya! Hazar nasılmış? Ne olmuş?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum da kız epey korkmuştu," dedim. "Songur'a haber vermemi istedi, nerede olduğunu bilmediğimi söylediğimde de senin numaranı istedi ama veremedim şifreyi bilmediğimden. Sen bir şekilde ulaşsana kıza. *Sabaha kadar vaktimiz yok, şimdi çıkarmamız gerek onu,* diyordu. Demek ki tekrar saldıracaklar."

"Böyle geceyi sikeyim ben!" dedi Doren sinirle. "Tamam, halledeceğim ben. Sağ ol haber verdiğin için, Valeri. Eğer Songur'a benden önce ulaşırsan, bu mevzudan önce Hazar mevzusu hakkında haberdar et onu. Tamam mı?"

"Tamam."

"Kapatıyorum şimdi. Dikkat et kendine."

"Sen de."

Telefonu kapattıktan sonra başımı yastığa koyarak derin bir nefes aldım. Orada nasıl sızıp kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama saatler sonra uyandığımda kimseden ses seda yoktu.

Esneyerek yattığım koltuktan kalktım, uyuduğum süre içerisinde kâbusların hiç peşimi bırakmadığı yetmiyormuş gibi boynum da tutulmuştu. Saat akşam sekize geliyordu, hayvan gibi uyumuştum ama Anka hâlâ yoktu ve Songur'un telefonu da bendeydi. Ayağa kalkarak mutfağa geçtim ve bir şeyler atıştırdıktan sonra salona döndüm. Önce Songur'un telefonunu kontrol ettim. Hiç mesaj yoktu ama Dolkan Parskan'dan üç cevapsız arama vardı.

Benim telefonumda hiç cevapsız arama yoktu. *Çok şaşırdım.* Ama bir mesaj vardı. Telefonun şifresini girerek mesaja baktım. Kayıtlı değildi. Mesaj üç saat önce gelmişti.

05...: Numarayı kaydet, Rosa.

Kaşlarımı çattım ama numarayı anında kaydettim. *Songur Yakut.*

Valeri: Neredesin sen?

Yaklaşık yirmi dakika beklesem de cevap gelmedi.

Sinirle telefonu fırlattım, her şeyden habersizdim ve kimse beni sikine bile takmıyordu. Anka'nın nerede olduğunu bilmiyordum, Songur'un nerede olduğunu ya da Cesur'a ne olduğunu bilmiyordum. Hazar olayının halledilip halledilmediğini bilmiyordum, Doren'in ne yaptığını da bilmiyordum. Ve tüm bu boktan durumun içinde, tüm yalnızlığım yüzüme vururken kâbuslarımda ağabeyimi görmeye devam ediyordum.

Düşüncelerimin içinde boğulduğum sırada kendimi mutfakta buldum, bir an sonra ise Anka'nın dolaba sakladığı votka şişesini çıkarıyordum. Onun burada bir zulası olduğunu biliyordum.

Ne yaptığımı bilmiyordum ama neden yaptığımı çok iyi biliyordum. Uyumak da yeterli gelmiyordu unutmaya, o zaman içmeyi deneyecektim ben de.

Nefes alamayacak kadar bunalmıştım. Ağabeyimi koruyamamıştım, şimdi de en yakın arkadaşımı koruyamıyordum. Belki de bu gece ölecekti ve o kadar şey oluyordu ki ben buna bile odaklanamıyordum.

Sadece ağlamak ve unutmak istiyordum.

Votka şişesinin ağzını dudaklarıma yaslayarak kafama diktiğimde bir an kusacağımı sandım, içkileri sek içebilen biri olmamıştım hiçbir zaman ama ne beni daha hızlı sarhoş edecekse şu an ona vardım.

Geçmişi düşünüyordum, şu anı ve geleceği. Binlerce düşünce aklıma aynı anda geliyor, orada çakılı kalıyor ve beni biraz daha sürüklüyordu umutsuzluğa. Telefonu elime alsam yardım arayacağım hiç kimsenin olmadığını şu an fark ediyordum. Bir tek arkadaşım vardı yanımda, o da kendi hayatını kurtarma peşindeydi.

Hiç kimsem yoktu.

Votkadan bir yudum daha aldım, bir yudum daha ve bir yudum daha derken başım dönmeye başlamıştı. Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında elimin tersiyle gözlerimi sildim, ayağa kalktım ve masanın üzerinde duran sigara paketini aldım. Küllüğün nerede olduğunu bilmiyordum ve umurumda değildi. Işığı kapatarak hafif aralık olan pencerenin karşısına geçtim ve paketin içindeki çakmağı çıkardım. Dudaklarımın arasına yerleştirdiğim dal sayesinde fark etmiştim dudaklarımın titrediğini.

Sigarayı ateşleyerek derin bir nefes çektiğimde içki şişesinden birkaç yudum daha aldım. Eğer unutmak bir çözüm olacaksa ve kafamın içindeki sesleri susturacaksa ben her geceyi bir içki şişesinin dibini görerek bitirmeye razıydım ama sorun şuydu ki içtikçe unutmak yerine daha çok hatırlıyordum.

Anka beni bu işe bulaşmamam konusunda uyardığında onu dinlemeliydim. Bu adamlarla mücadele edemezdim ben. Ne yapabilirdim ki onlara karşı? Yalnız değildim bir kere. Benim yaşadığımı kim bilir kaç kız daha yaşamıştı? Görmüştüm işte bugün titreyen iki kızı, duymuştum seslerini. Cesur kötü biriydi ama başına gelenleri hak ediyordu. Hazar'ın nasıl biri olduğunu bilmiyordum ama ağabeyimi tanıyordum, o başına gelen hiçbir şeyi hak etmemişti. Hem olay bu üç kişi ile de sınırlı değildi. Kim bilir, kaç aileden bir parça koparılmıştı güç ve para uğruna?

Songur Yakut mu vardı tüm bu işlerin içinde? Sonuçta her şeyin başındaki adamın oğluydu. Güç ve para için acımasızlık yapabilecek biriydi o da pekâlâ. Yetinmediğini bile söylemiyor muydu? O muydu tüm bunların suçlusu? Neden öyle hissetmiyordum peki?

Bir tarafım, tüm suçu onun üstüne atıp rahatlamak için can atarken diğer tarafım, onu her şeyden aklamak istiyordu. Nedenini bilmiyordum, kendimi anlamıyordum. Suçsuz olan insanlara zarar verecek biri miydi o? Bugün Cesur'un kafasını o arabanın camına geçirirken görmüştüm yüzündeki ifadeyi, bir adamın bürünebileceği en acımasız hâliydi.

Ama bir canavarın gözleri nasıl bakar, çok iyi biliyordum.

Onun koyu yeşilleri gibi bakmaz.

Düşünmeyi kesmek istercesine şişeyi kafama tekrar diktiğimde iyiden iyiye sarhoş olduğumu hissediyordum, midem de ağzımdaydı. Başka bir sigara yakmıştım, üstümdeki tişörtü terlediğim için çıkarıp kenara fırlattığımda kafamı koltuğa koydum. Sigaranın külleri koltuğa dökülüyordu ve yastık gözyaşlarımla ıslanıyordu. Saatler geçmişti, akşam olmuştu, güneş batmıştı ama ben hâlâ aynı çaresizlik içerisindeydim.

Pencereden içeri esen rüzgâr, elimdeki kocaman votka şişesi ile birleştiğinde bana eskiden ağabeyimle evden kaçtığımız geceleri hatırlatıyordu.

Eskiden babamdan gizlice onun alkol dolabını istila ederdik. O kadar çok içki vardı ki orada, fark etmezdi bizim kaçırdığımız iki üç şişeyi.

Ben on yedi yaşındaydım o zamanlar. Belki de ağabeyimin bana örnek olması, "Sen küçüksün," diyerek engel olması gerekirdi ancak o hiçbir zaman öyle biri olmamıştı. Deli doluydu, babamdan çok çektiği için kısıtlanmaya gelemezdi ve bu yüzden nasıl hissettirdiğini de çok iyi bildiğinden birini kısıtlamak istemezdi. Babamın baskılarından çok bunaldığımız sınav haftaları sonrası, geceleri babamın dolabından şişeleri çalıyor ve beraber içiyorduk. Bazen de kaçırıp Güney'in evine götürüyorduk, tüm grup orada içiyorduk. Ağabeyim ile Güney'in ablası ve ağabeyi çok yakın arkadaş olduğundan bizim

grupla beraber olmaları sırıtmıyordu. Onlar kendi aralarında takılıyorlardı, biz de kendi aramızda.

O zamanlar hiç yalnız hissetmiyordum. O zamanlar o kadar yalnız hissetmiyordum ki şimdi bu hâlde olmak, ölmüşüm gibi hissettiriyordu bana. Annem o zamanlarda da yoktu ama bir başıma değildim ki. Arkadaşlarım vardı, bana değer veren insanlar vardı, ağabeyim vardı, Güney vardı.

Aslında Güney hâlâ vardı.

Onunla en son ağabeyimin cenazesinde karşılaşmıştık.

Aylalı aylar olmasına ve ondan ayrılan ben olmama rağmen gelmişti. Lisedeki arkadaş grubumun çoğu oradaydı ve o insanların hiçbiri artık benim için bir anlam ifade etmiyordu ama o hâlâ ediyordu. Bu yüzden onu orada, siyahlar içinde ve mavi gözlerinde büyük bir hüzünle görmek farklıydı.

Benim kimseye tek kelime edecek, kimseye sarılacak hâlim yoktu. Kimsenin *başınız sağ olsun* dileklerini dinleyecek ya da babamın yanında durup iyi aile tablosu çizecek hâlim yoktu.

Nasıl hissettiğimi o cenazedeki kimse anlayamazdı.

Güney biliyordu.

Yanıma geldiğinde tek kelime etmemiştik. Konuşamayacak durumda olduğumu biliyordu çünkü. Bana o hiçbir anlam ifade etmeyen sözleri söylememişti. Dinlemek istemediğimi biliyordu çünkü. Bana sarılmamıştı. İhtiyacım olan şeyin onun sarılması değil, ağabeyimin o mezardan çıkması olduğunu da biliyordu.

Sadece yanımda durmuş ve cenaze boyunca kimseyi yanıma yaklaştırmamıştı.

Gece yarısı olduğunda, ben evde fotoğraflara bakarak ağlarken bir mesaj atmıştı bana.

"Her zaman yanında olduğumu biliyorsun, Valeri. Hiç unutma."

Ona olan duygularım hiçbir zaman güçlü olmamıştı, aşk falan değildi yaşadığımız şey. Sadece çok yakın iki arkadaştık biz. Eksikliğini çektiğim şey de buydu zaten. *Arkadaş.*

Her zaman yanımda olduğunu söylemişti ama şu an yanımda kimse yoktu. Hiç kimse.

Bu durumda olmamızın suçlusu bendim çünkü o mesaja cevap vermemiştim, onu hiç aramamıştım, aramalarını da cevaplamamıştım, hayatımdan tamamen çıkarmıştım onu.

Kafamı geriye attığımda içkiden büyük bir yudum daha aldım ve ayağa kalktım. Telefonumu masanın üstünden aldığımda çok yanlış bir şey

yapacağımı ve bundan pişman olacağımı biliyordum ama şifreyi girmekten de alıkoyamadım kendimi.

Küfürler savururken içki şişesini bir kez daha kafama diktim ve rehbere girdim, bu aptallığı daha sonrasında sarhoşluğuma vererek unutmak isteyeceğimi biliyordum ama şu an sadece arkadaşıma ihtiyacım vardı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ama ihtiyacım olanın o olmadığını birkaç saniye sonra anlamıştım.

Çünkü klavyede dolanan parmaklarım nedenini anlayamadığım bir şekilde Güney yazmak yerine, Songur Yakut yazmayı tercih etmişlerdi.

Bir an telefon elimde donakaldım. Mesajıma cevap vermediğine göre bunu da açacak kadar müsait olduğunu düşünmüyordum, bu yüzden aceleyle telefonu kapatmak için kulağımdan uzaklaştırdım.

"Valeri?" Ama o düşündüğümün aksine, telefonu direkt açmıştı. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Cevap vermeyince bir şey olduğunu düşünmüş olmalıydı ki "Valeri?" diye tekrarladı. "İyi misin sen? Neden aradın?"

"Songur..." Duraksadım. Ne diyecektim ki? "Neredesin?"

"Mekândayım," derken sesi sorgularcasına çıkmıştı. "Sen neredesin asıl? Bir şey mi oldu? Sesin kötü geliyor."

"Hayır," dedim. Ne bok yemeye bu adamı aramıştım ki ben? Saat sabahın onuna geliyordu. "Bir şey olmadı."

"Bir şey olmadığı için mi ağladın?" diye sorduğunda olduğum yerde donakaldım. "Hâlâ Anka'nın evinde misin?"

"Evet," dedim. "Ama..."

Telefonu suratıma kapattı.

Öylece kalakalmıştım çünkü bunun Songur Yakut dilinde ne anlama geldiğini biliyordum.

Geliyorum demekti.

Buraya gelecekti. Yıkılmış hâldeydim. Beni böyle görmesini istemiyordum ki. *O zaman neden bu hâlde onu aradın, aptal Valeri?* Gelmesini istiyordum çünkü. *Gelmesini istiyorsun çünkü.* Kimsesiz hissetmek istemiyordum. *Kimsesiz hissetmek istemiyorsun.* Yanımda biri olduğunu bilmek istiyordum. *Hayır, bu yanlış. Yanında biri olduğunu değil, onun olduğunu bilmek istiyorsun.*

Ben daha toparlanamadan, sadece yirmi dakika geçmişken kapı çaldı. Kaçışım olmadığını biliyordum. Beni bu hâlde görecekti. En azından biraz kendime gelebilmiştim onu beklerken. Bu da bir başarıydı.

Kapıyı açtım. Her zamanki gibi karşımdaydı. Altında siyah bir pantolon, üstünde siyah bir kapüşonlu, onun üzerinde ise mor bir kolej ceketi vardı. Kapüşonlusunun şapkası saçlarını örtüyordu, üzeri yağmurdan dolayı

sırılsıklam olmuştu. Sağ gözünde ufak bir morluk vardı, bir yumruk yemiş gibiydi ama çok sırıtmıyordu, yüzünün geri kalanı her zamanki gibi kusursuz görünüyordu.

"Bu hâl ne?" diye sordu bana sormadan içeri girdiğinde, kapıyı arkasından kapatarak hole doğru ilerledi. Eliyle burnundaki halka ile oynuyordu. "Leş gibi alkol kokuyorsun, Valeri."

"İçtim çünkü," diye cevapladım onu. Koyu yeşillerine bakmak için kafamı gereğinden fazla kaldırmam gerekiyordu.

"Fark ettim," dedi. "Gözlerin kan çanağı gibi olmuş. Kaç saattir ağlıyorsun?"

Gözlerimi kaçırdım. "Ağlamıyordum ki."

"Bana yalan söylememen için ne yapmam gerekiyor tam olarak?" diye sordu ama bu soruyu bana değil, kendine sormuştu sanki. "Ne oldu, Valeri?"

"Bir şey olmadı, Songur," dedim salona ilerlediğim sırada.

"Yalancı."

"Sen neden geldin hem?"

"Gelmemi istedin çünkü," dedi. "Gelmemi istersen gelirim."

Koltukta duran sigara paketini alıp salladım ama boştu. Homurdandığımda ceketinin cebinden paketini çıkardı ve açarak bana uzattı. Bir dal çektiğimde o da bir dal alıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Çıkardığı siyah Zippo ile önce benim sigaramı yaktı, sonra da kendi sigarasını.

Üzerindeki ceketi çıkarıp bir kenara fırlatmıştı, diğer ceketi de hemen masanın üzerindeydi telefonuyla beraber.

"Asıl sana ne oldu?" diye sordum kapüşonunu indirdiği sırada. "Yumruk yemişsin. Cesur bir tane savurabildi mi?"

Sigarasından bir nefes çektiğinde koltuğa oturdu ve bacaklarını iki yana açtı. Ayakta duran bedenimi basit bir hamle ile bileğimden yakalayarak bacaklarının hemen arasına çektiğinde bir tepki vermedim. Ellerini bileklerimden, gözlerini de gözlerimden bir an olsun ayırmıyordu.

"Doren vurdu."

"Ciddi misin?" diye sordum şaşkınlıkla. "Kavga mı ettiniz?" Bir cevap vermediğinde benim şaşkınlığım katlandı. Acaba Doren, Cesur'u mu korumuştu? "Ne oldu ya? Neden? Ben konuşmuştum onunla hatta sizi bulmaya gelecekti, Hazar olayını falan da anlattım ya..."

Dediğim her şeyden haberi olduğu gözlerindeki bakıştan belliydi. Bu yüzden benim lafımı keserek bileklerimi saran elini hareket ettirdi ve beni basit bir hamleyle kucağına çekti. Kucağına yerleştiğimde bir kolunu da belime sararak yüzünü yüzüme eğdi.

"Ben bunları konuşmak istemiyorum," dedi kısık bir sesle. "Onlar sikimde değiller, Valeri. Ben seni konuşmak istiyorum. Ne için ağladığını, neden bu hâlde olduğunu, sana ne olduğunu."

Şaşırmıştım ancak bunu belli etmeyecektim. Onun da mı kafası güzeldi acaba? Koyu yeşil gözleri bir garip bakıyordu bu gece; hareketleri çok daha sakin, sesi ise uykulu gibiydi. Bir eli çenemde dolaşmaya başladığında içimin ürediğini hissettim, kokusu dört bir yanımı sarmıştı ve kanımdaki alkol miktarı, onu deli gibi öpmek istememe neden oluyordu.

"Ben konuşmak istemiyorum, Songur," dedim boğazımı temizledikten hemen sonra. "Anlatacak bir şey yok çünkü."

"Yalan söylediğini biliyorum," dedi acımasız bir sesle. "Anlatacak bir şey olmasa beni aramazdın. Bana bir şey anlatmak, benimle konuşmak istemesen aradığın kişi ben olmazdım. Çağırmak istemezdin beni buraya. Bana da kendine de yalan söyleme."

Haklıydı ve bunu ikimiz de biliyorduk. Ona itiraf etmek kolay geliyordu, bana ise zor; aradaki fark buydu.

"İçmek için çağırdım belki ya," dedim yerdeki hiç açmadığım votka şişesini aldığımda.

"İçmek için çağırdın?"

"Hmm... Ever," dedim. "Neden ki? İçmez misin benimle?" Duraksadım. "Belki de benim konuşma dilim budur, Songur Yakut. Ayıkken söyleyemiyorumdur bir şeyleri, alkole ihtiyaç duyuyorumdur."

"Öyle mi gerçekten peki?"

"Eh, öğrenmenin tek bir yolu var."

Dudakları yana kıvrıldı. "Aç şişeyi. Ama o beni kesmez."

"İçerisi dolu, merak etme." Şişeyi açarken gülümsedim. "Ama odada içsek daha iyi olacak. Salonu daha fazla dağıtmak istemiyorum. Anka sinir krizi geçirecek yoksa."

"Nasıl istersen," dedi, ben kucağından zıplayarak odaya doğru ilerlediğimde o da peşimden geliyordu.

Üzerindeki kapüşonluyu çıkardığında gözlerim dövmeli ve kaslı göğsünde dolaştı ancak ona baktığımı fark etmişti, o yüzden gözlerimi hemen kaçırdım. Kapüşonluyu bir kenara fırlattı, ben tek dizimi koyarak yatağa çıktığımda o da hemen yanıma yerleşmişti.

"Şarkısız gitmez ya," dedim içki şişesini ortamıza koyduğumda. "Telefonunu versene."

Telefonu pantolonunun cebinden çıkararak bana uzattığında sevdiğim Türkçe parçalardan birini açtım.

"Sohbetsiz de gitmez bu yalnız," dedi kaşlarını kaldırarak bana baktığında. "Senin konuşmayacağın belli. O zaman şöyle olsun. Biri soru sorsun, içen kişi içmeden önce cevaplasın. Cevaplamazsa içemez."

"Sen soru cevaplamaya bu kadar meraklı mıydın, Yakut?" diye sordum alayla. "Tamam, kabul. O hâlde seninle başlayalım."

"Benim gizlim saklım yok," dedi alayla. Bu dediği ikimizin de gülmesine neden oldu çünkü ikimiz de yalan söylediğini biliyorduk. "Sor bakalım, güzelim benim."

"Doren sana neden vurdu?" diye sordum direkt. Çünkü şu an en çok merak ettiğim şey buydu.

"Cesur ile ilgili bir konuda kavga ettik," deyip içkisinden bir yudum aldı. "İlk yumruğu ben attım, kendini savunmak için vurmak zorunda kaldı."

Tahmin ettiğim şey olmuştu. Hangi konuda kavga ettiklerini sormanın biraz abartılı olacağını düşündüğümden merak etmeme rağmen sormadım çünkü sorsaydım benim de yuvarlak cevaplar vermem gereken konularda detay isteyecekti.

Ve detay vermek istemiyordum.

"Sıra bende," dedi şişeyi bana uzattığında. "Neden ağladın?"

"Sarhoş olunca depresif oluyorum," dedim içkiden bir yudum aldığımda. "Geçen sene benim için çok önemli olan birini kaybettim." Koyu yeşiller büyük bir merakla gözlerime bakıyordu. Bu sefer anlatacaktım ama kim olduğunu bilmeyecekti. "Öldü." O hiç istemediğim, *başın sağ olsun* tepkisini tabii ki vermedi. Songur Yakut'tan bahsediyorduk. "Onu çok özlüyorum. Ve çok yalnız hissediyorum."

Songur Yakut'a bunu itiraf edebileceğimi aklımdan bile geçirmezdim ama kanımdaki alkol doğruları ve yanlışları değiştirmişti. Onun koyu yeşillerine bakarken bir düşmana bakıyormuş gibi hissedemiyordum. Dudaklarım istemsizce aralanıyordu. Beni gerçekten anlayabilirmiş gibi hissediyordum.

"Gözlerindeki hüzün, bunu çok önceden anlatmıştı zaten bana."

"Hani gösterdiklerimiz kadardık bu dünyada?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Öyle demiştin bana. Ben sana bunu göstermek istemedim ki."

"Bazen sana bakanlar daha fazlasını arayabilir, Rosa. O zaman göstermek istemediklerin de görünüyor işte."

Sen bana bakarken daha fazlasını mı arıyorsun?

Bunu sormak istesem de sustum çünkü sormaya cesaretim yoktu.

Telefonda *Son Feci Bisiklet*'ten "Uyku" şarkısı çalmaya başladığında soru cevaplamama rağmen bir yudum daha aldım votkadan ve şişeyi Songur'a

uzatarak yatağa yüzüstü yattım. Şişeyi kafasına diktikten sonra beni şaşırtan bir şey yaptı ve kafasını kalçama koyarak gözlerini tavana sabitledi.

İstediğimi ver.

İstediğimi bana yolla.

Bir süre kısılan gözlerimle onu izledim. Siyah saçları alnına dökülüyordu. Uzun kirpikleri yüzüne gölge şeklinde düşüyordu, dışarıdaki sokak lambasından vuran ışık, yüzünün bir kısmını aydınlatırken diğer kısmını karanlıkta bırakıyordu.

İstediğimde benim ol.

İstemediğimi anla.

Onu bu kadar sessiz görmeye alışkın olmadığımdan şu an ne düşündüğünü merak ederken buldum kendimi. Bu gece daha farklı davranıyordu, belki de bazı şeylerle yüzleşen sadece ben değildim.

İkimiz de aynı yolun yolcusuyduk ama farklı cehennemlerde yanıyorduk.

Gider aklım ara ara.

Kötü adamlara.

Dudakları alaycı bir şekilde yana kıvrıldığında cebinden sigara paketini çıkardı ve dudaklarına bir dal sabitledi. Sigarayı yavaşça yakmasını, zehri içine çekmesini ve derin bir nefes çekerek üflemesini, bunları yaparken gözlerini bir an bile tavandan çekmemesini sessizce seyrediyordum.

"Ne düşünüyorsun, Songur?" diye sordum yavaşça, içimdeki merak duygusuna engel olamamıştım.

"Sorumluluklarımı," diye yanıtladı. Cevap vermesi beni şaşırtmıştı. "Sırtımdaki yükleri, karşılamam gereken beklentileri, babamı her zaman nasıl mutlu edeceğimi, soy ismimi her gün nasıl gururlandıracağımı, her zaman nasıl güçlü duracağımı... Çok şey düşünüyorum, Valeri. Susmuyor kafamın içindeki ses. Bir türlü susmak bilmiyor. Peşimi hiç bırakmıyor."

Bu kadar dürüst olmasını beklemiyordum.

O güçlü duruşunun arkasında, düşünceleri altında ezilen bir adamdı. Belki bunları onu anladığımı düşünerek bana anlatmıyordu ama onu anlıyordum, onu tahmin edemeyeceği kadar iyi anlıyordum hem de.

"Bence kendine çok yükleniyorsun," dedim kısık bir sesle. "Çünkü unuttuğun bir şey var."

"Neymiş o?" diye sordu bomboş bir sesle, ruhsuz bakan koyu yeşil gözlerini bana çevirdiğinde. Bazen gerçekten de bir robota benziyordu.

"İnsan olduğunu unutuyorsun," dedim hiç düşünmeden. "Songur, nihayetinde hepimiz insanız."

Hangi sokakta gölgemle beraber yitip gitmiştim? Çünkü aynada gördüğüm bu adam çok farklı biri benim yıllarca bildiğimden ya da korkup karanlık koridorlardan geçen, kapalı kapılar ardına saklanandan.

Belki de değiştirmeliydim bu soruyu. Çünkü elimde bir bıçakla bakıyordum bu ahşap masaya şimdi, ben hayatım boyunca sorgulanacak noktayı hep yanlış seçmiş olmalıydım.

Düşmanıma bakıp dostumu görmüştüm, bıçağın kabzasıyla avuçlarımı kesmiştim, bildiğimi sanmıştım nefretimi ama sadece insanlığımı köreltmiştim. Daha önemlisi de şuydu: Ben bu kadar kalpsiz olmayı nasıl öğrenmiştim?

Tekrar, tekrar, tekrar... Hatırlatıyordum kendime aynı cümleyi. Bu belki de yüzüncü sefer, ikinci hayat ya da verdiğim birinci karardı. Utanmalıydım çünkü kendimden; bir silahı tutarken bile bu kadar titreyen ellerimden, içimde cesedi yanan meleğimden, şeytanın nefesiyle beraber solup giden iyiliğimden.

Acımasızlık öğretilmedi ki bana, içimdeydi hep. Kendimi mi kandırmıştım bunca zaman? Sadece bir kurşun askerin yapacağını yapmıştım. Dinlemiş ve uygulamıştım.

Babam, bana insanların hata yapabileceğini söylerdi. Neticesinde hepimiz insanız, derdi. Ama telafi etmemiz gerekir, ödenmesi gereken bedeller sırtımızın arkasında hep bir yük gibi birikir, intikam isteyen birileri daima senin hatalarınla beslenir.

Elimdeki bıçağı döndürdüm, keskin tarafının kimi işaret ettiğini biliyordum. Kabzası elimdeydi artık, avucumun içi kanamıyordu. Artık eskiden olduğum çocuk değildim. Artık bir çocuk değildim.

Kafamın içinde babamın sesi yankılandı: "Nihayetinde hepimiz insanız."

Talaz, nihayetinde hepimiz insanız.

Ne uğruna nefes alırız?

Songur, nihayetinde insanlıktan çıkar bazılarımız.

Öldürmek için varız.

13. BÖLÜM:
BİR KRALIN OYUNLARI VE OYUNCAKLARI

İsmim *Valeri*.

İsmimi seviyordum, bir zamanlar hayatımda gerçekten bana aitmiş gibi hissettiren tek şey buydu. Bu ismi bana annem koymuştu. *Güçlü, cesur, kuvvetli, değerli* demekti.

Her zaman isimlerin kaderimizi belirleyeceğine inanan biri olmuştum ama gecenin bu saatinde; bana ait olmayan bir yatakta, aslında hiç tanımadığım ve beynimin düşman olarak kodlaması gereken bir adama içimi dökerken... Daha da acısı, onun içimi dökebileceğim tek kişi olduğunu; yapayalnız, kimsesiz olduğumu fark ederken... *Değerli* anlamına gelen bir ismin bana olan uygunluğunu sorgulamıyor sayılmazdım.

Kafamı kaldırarak Songur'a baktım. Kafasını yatak başlığına yaslamıştı, koyu yeşil gözleri yine tavanı izliyordu. İki dudağının arasında bir dal sigara vardı, dumanı odanın içine dağılıyordu. Yüzündeki yara izi, yandan bakıldığında biraz daha belirgin duruyordu ama yine de gözündeki yumruk izi kadar kendini belli eden bir şey değildi. Gözlerim yavaşça keskin çene kemiğine indi, oradan da boynuna...

"Songur," diye mırıldanırken buldum kendimi, kelimeler ağzımdan çıktığında anlamsız gelmişti ama bir kere merak etmiştim. "İsminin anlamı ne?"

"Şahin."

Leş yiyen.

Cevap vermesini beklemiyordum, en azından bu kadar kısa ve net bir şekilde. Çünkü Songur Yakut lafı evirip çevirmeyi, istediği yere getirmeyi severdi. Ama bu sefer bu oyunlara kalkışmamıştı.

"Yani senin de isminin anlamı bir kuş," dedim gületerek.

Kafasını yavaşça yana çevirip bana baktı. "Birbirimizin kaderi miyiz yoksa, Rosa?"

"Çocuğuma şahin anlamına gelen bir isim koymazdım," dedim söylediğini duymazdan geldiğimde. "Nedeni ne?"

"Zaten babam koymamış," diye cevapladı alaycı bir sesle. Kaşlarım çatıldı.

Annesinin hayatında olmadığını biliyordum, bu yüzden saygısızlık yapıp bahsini geçirmek istemiyordum. Ama neden bahsettiğini de merak etmiştim.

"Ya kim koymuş?"

Alayla güldüğünde, dudakları çok ruhsuz bir kıvrımla kıvrılmış olsa da bu, yanaklarındaki derin çukurların belli olmasına neden olmaya yetmişti bile. Bir şey demesini, cevap vermesini bekledim ama dudakları aralanmadı, sigarasından bir nefes çektiğinde başparmağı ile kendisini işaret etti.

"Sen mi?" diye sordum, sesim şaşkın çıkmıştı. "Böyle bir şey nasıl mümkün oluyor?"

"Oldu işte."

O benim karşımda duruyor ve ne zaman çözmeye yaklaştığımı düşünsem bambaşka bir gizemi önüme seriyordu. *"Beni asla çözemezsin,"* diyordu koyu yeşilleri sanki. *"Ben sana ne gösterirsem, sadece onu göreceksin. Ben sende çok daha fazlasını görmeme rağmen."*

Ve doğru olduğunu biliyordum tüm bu sözlerin. Fiziği, karizması, havası, gördüğüm en seksi surata sahip olması... Hiçbiri değildi onun cazibesinin nedeni. Konuşan gözleriydi. Onun öldürücü cazibesi buradan geliyordu: Bakışlarından.

Songur Yakut, bakışlarıyla cennete giriş biletinin günah işlemekten geçtiğine bile inandırabilirdi beni.

Ve bunu fark etmek çok korkunçtu. Tam şu an onu bırakıp buradan kaçmak isteyeceğim kadar, bir daha onu görmek istemeyeceğim kadar korkunçtu.

Cevap vermediğimi, daha doğrusu veremediğimi çünkü tamamen düşüncelerimin içinde kaybolduğumu fark edince, "Bence güzel bir isim," diye devam ettirdi kendini. "Yakut mitolojisini biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," diye cevap verdim ona. "Hatta hakkında hiçbir şey duymadım."

"Meraklı bir öğrenci gibi bakıyorsun şu an," dedi alaycı bir sesle. Gözümün önüne düşen saçları kulağımın arkasına doğru itirdi, hareketleri o kadar doğaldı ki sanki bu hep yaptığı bir şeydi. "Yakut mitolojisindeki en güçlü tanrı Ürüng. Gökyüzü tanrısı. Dünyanın düzeninden sorumlu. İlk insanı yaratmış falan filan..."

"Zeus gibi mi yani?" diye sordum. Tamamen aynıydı.

"Evet," dedi. "Ongunu, yani yeryüzündeki varoluş şekli, kartal ya da şahin... O formlara girebiliyor sadece. O hayvanlar kutsal sayılıyor o yüzden."

"Bu yüzden mi ismin Songur yani?" diye sordum.

"Evet," dedi gözlerini kısarak. Tepkimi inceliyordu. "Yaratıcı bulmadın mı yoksa?"

"Yo..." dedim sırtüstü döndüğüm sırada. "Buldum. Bayağı yaratıcı hatta. Soy ismin ile birleştiğinde manidar olmuş. Sana yakışan bir ismin var zaten."

Kafamın içine yerleşen düşüncenin, dudaklarımdan çıkan kelimelerle alakası bile yoktu. Fark ettiğim başka şeyler vardı çünkü. Bu gece karşımda olan Songur Yakut'ta bir farklılık vardı. Çok daha sessizdi, çok daha karanlık bakıyordu gözleri, sırtındaki yüklerden yorulmuş gibiydi. Bunu nasıl açıklayabilirdim, bilmiyordum ama daha çok... İnsana benziyordu. Gözlerine baktığımda bir makine gördüğüme inandığım birine göre çok fazla insana benziyordu.

"Bana her zaman şu an baktığın yerden bakmanı istiyorum," demişti ama bu gece dudaklarını ne zaman aralasa, ona baktığım noktanın biraz daha değişmesine neden oluyordu.

Şikâyetçi değildim. Songur Yakut'u tanımak istiyordum. Onu tanımak heyecan vericiydi, her hareketini çözmeye çalışmanın cezbedici bir yanı vardı, karşı koymak çok zordu. Devam etmek istiyordum, bir oyun gibiydi ama sonuçlarının çok daha tehlikeli olacağını biliyordum. Bir okyanusun dibinde nefes alınacak yer arıyordum ve onun gözlerinde kıyı yoktu.

"Valeri ismi de fena değil," dedi alaycı bir sesle.

Kafamı ona çevirdiğimde gözlerimi devirdim. Konu kendisi olmayınca hiçbir şeyi tam olarak övmüyordu.

"Fena değil mi?" dedim homurdanarak. "Dünyadaki en havalı isim bende."

"Ama birleşince VSD oluyor," dedi. Sesi alaycıydı. "STY kadar havalı değil. Hatta yanına bile yaklaşamaz."

"STY..." Duraksadım. Tam ismini hâlâ bilmediğimi fark etmiştim. "Songur T. Yakut. Bana hiç ikinci ismini söylemedin. Neyin T'si bu?"

"Kullanmıyorum ki," dedi sigaradan bir nefes aldığında. "Ne anlamı var? Bilmesen de olur."

"Ben de Saka ismini kullanmıyorum," dedim. "Hatta kullanmaktan nefret ediyorum. Ama sen biliyorsun bu ismimi ve inada kullanıyorsun. Bence bu ödeşmemiz gereken bir konu." Kaşlarını çattı. "Söz, kullanma kısmında eşitlenme değil, sadece bilme kısmında. Senin aksine ben seçimlere saygı duyarım. İstemiyorsan kullanmam. Sadece söyle."

Güler gibi bir ses çıkardığında gözlerim anında yanaklarındaki derin çukurlara kaydı. Yüzü zayıf ve kemikli olduğundan daha çok ilgi çekiyordu

gamzeleri, o kadar derinlerdi ki belirmeleri için minik bir dudak kıvrımı bile yetiyordu.

"Sarhoş olunca çenen çok açılıyor, Valeri Saka," dedi alaycı ama keyifli bir sesle.

"Hiç de bile."

"Hayır," dedi kafasını sallayarak. "Öyle. Bir cümleyle açıklayabileceğin şeyleri yüz cümleyle açıklıyorsun bir saattir. Sarhoşken gevezesin, Rosa. Kabul et."

"Hiç de bile. Etmem."

"Etmezsen ikinci ismimi söylemem."

"Ne var, biliyor musun?" diye sordum. "Bence bende biraz gevezelik var."

Kafasını geriye attığında dudaklarının kıpırdadığını görmüştüm ve işte, gülmüştü. Gözlerimi kısarak önce dudaklarındaki tatlı manzarayı, sonra da yanaklarındaki çukurları izlemenin keyfini çıkardım. Songur Yakut güzel gülüyordu. Hemen şimdi bir polaroit çekmek ve onu en sevdiğim kitabın, en sevdiğim şiirinin bulunduğu sayfaya koymak isteyeceğim kadar güzel gülüyordu hem de. *Sanırım millerce yüksekteyim şimdi,* diye düşündüm. Çünkü karnımdaki bu hareketlenmeyi, kanıma litrelerce adrenalin damardan verilmiş gibi hissettiren kalp çarpmasını başka şekilde açıklayamıyordum.

Bir adamın üzerimde böyle bir etkisi olmamalıydı. Hele o adam Songur'ken. Yemin ederim ki bunu kendime yediremiyordum. Ama yanaklarındaki çukurlar bu kadar derinleşmişken ve dudakları sadece benim için kıvrılmışken, onu düşman olarak görmeye nasıl devam edebilirdim ki?

Bir yolu varsa bile ben bilmiyordum.

"Talaz," dedi birden. "İsmim, Songur Talaz Yakut."

Yüzümü yastıktan çekerek yavaşça doğruldum ve ona döndüm. Bunu söylemesi mi garip gelmişti yoksa sonunda ismini öğrenebilmiş olmak mı, emin değildim.

Talaz. Talaz. Talaz. İsmini zihnime kazıdım. *Talaz.* Kulağa garip geliyordu ama hoşuma gitmişti.

"Anlamı ne peki?"

"Kasırga."

O zaman kanatların kırılmadan öğren, Rosa. Sakalar kasırgada uçamazlar.

Aklıma tam o sabah, ismimi öğrendiğinde söylediği cümle geldiğinde dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına engel olamadım. Kasırga... Songur Yakut kendisinden bahsediyordu. Bana kendi dilinde bir uyarı mı yapıyordu? *Uzak dur, ben sana zarar veririm.* Demek istediği bu muydu?

"Bir anlamı mı var sadece?" diye sordum ağrıyan şakaklarımı ovuşturduğum sırada.

"Talan ettikten sonra sessizliğini bırakan," dedi. "İkinci anlamı."

"Hmm..." diye mırıldandım şişeyi ıslak dudaklarına dayayarak biraz daha içmesini izlediğim sırada. "Kimse kullanmıyor mu bu ismini gerçekten?"

"Sadece babam kullanıyor."

"Anladım."

Midem bulanıyordu ama içmeye devam etmek istiyordum. Sarhoş olduğumu biliyordum ama bilincim tamamen benimleydi.

Talaz ismini neden kullanmadığını sormak istemiyordum ve bir kez daha nedeni merak etmiyor olmam değil, onun da bana sorma hakkı kazanacağını bilmemdi. Her şey kısasa kısastı benim için, bu yüzden benim cevaplamayacağım türden soruları ona sormuyordum.

Gözlerim çıplak göğsünde dolaştı. Karnının üzerindeki tek boş yerin yanında duran, etrafı yılanlarla çevrilmiş olan Davud dövmesine diktim gözlerimi. Yanında Latince bir yazı yazıyordu, çok ince bir punto ile Davud'un etrafına yazılmıştı ama o kadar küçüktü ki geçen sefer gördüğümde bile fark etmemiştim onu.

"Dövmenin anlamı ne?" diye sordum, gözlerim yazının üzerindeydi. Yeşilleri önce bana baktı, sonra da bakışlarımı izleyerek dövmenin olduğu yere. "Ne yazıyor?"

"Nihil lacrima citius arescit," diye yanıtladı beni. "Hiçbir şey gözyaşından daha hızlı kurumaz."

"Hiçbir acı... Bizi üzen, mahveden, ağlatan hiçbir şey uzun sürmez diyorsun yani."

Benim bu sözden çıkardığım anlam buydu ancak bazen anlamının çok kesin olduğunu düşündüğüm şeylerde Songur Yakut beni şaşırtarak başka çıkarımlar yapabiliyor, hiç aklıma gelmeyecek şeyler anlayabiliyordu.

Onunla dünyaya çok farklı pencerelerden bakıyorduk ve bu beni rahatsız etmiyor, aksine heyecanlandırıyordu. Sanki onun zihninin içine girsem bambaşka bir dünyaya adım atmış olacakım. Farklı renkler görecekim, gökyüzü artık mavi değil de kırmızı olacaktı.

"Öyle demiyorum aslında," dedi eli siyah saçları ile oynarken. "Bazıları çok uzun sürüyor. Ama seni mahveden bir olayın sonunda; ilk geçen şey üzüntün olur, bir süre sonra da acı terk eder seni ama intikam isteği... İşte, o sonsuza dek seninle kalır."

Haklıydı.

Bunu yaşadıklarımdan biliyordum.

Üzüntü geçmişti. Geçtikçe acı kuvvetlenmişti. Sonra acı silikleşerek yerini intikam arzusuna bırakmıştı ancak bu arzuyu yok edecek güce hiçbir şey sahip değildi. İntikamın kendisi dışında.

"Peki bu?" diye sordum gözlerim kaburgalarının üzerindeki yazıya kilitlendiği sırada.

Neden bu kadar merak ettiğimi bilmiyordum. *Dostunu iyi tanı, düşmanını daha iyi* olayı mıydı bu? Kafamın içinden geçenler bunlardı ama derinlerde artık kendimi bile buna inandıramayacağımı biliyordum. Ya onun artık düşmanım olmadığını kabul ederek devam etmeliydim yoluma ya da çaresiz hissettiğimde arayabildiğim tek kişi düşmanım olduğu için yalnızlığıma biraz daha ağlayıp içmeliydim.

"Hangisi?" diye sordu. Gözlerimi diktiğim yerde üç dövme vardı, hepsinde farklı şeyler yazıyordu. "Bin tane dövme var vücudumda."

"Gerçekten kaç tane var?" diye sordum çünkü gerçekten bin tane olabilirdi, şaşırmazdım.

"İki yüz yirmi bir."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır," dedi alaycı bir sesle. "Vücudumda dövme olmayan tek yer yüzüm." Vücudunu işaret etti. "Çok küçük şekiller de var." Haklıydı. Mesela ellerindeki dövmeler çok küçüktü ama belki de tek elindekilerin sayısı yirmi kadardı.

"Yüzün hariç her yerde dövmen var..." dedim abartılı çıkan sesimle.

"Yok mu?"

Dövmelerle dolu olan göğsüne baktım. "Vücudunun her yerini görmedim."

Dudakları anında iki yana kıvrıldığında gamzeleri, bulutsuz bir gecedeki yıldızlar gibi kendini belli etti. Gözlerimin onlara kaymasına engel olamadım. Aslında gamzeyi çekici bulan biri değildim ama bu herifte her şey olması gerektiğinden daha iyi duruyordu.

"Bunu *lütfen göster* olarak algıladım, Rosa," dedi alaycı bir sesle. "Hemen şimdi pantolonumu indirmemi ister misin?"

Aslında isteyebilirdim ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Seni bunun için fazla hevesli gördüm, Yakut," dedim alaycı bir sesle. "Gerçekten söz konusu soyunmak olduğunda fazla hevesli oluyorsun."

"Sen dövmelerimi merak ettiğin için bir öneriydi sadece," derken sesi hâlâ alaycıydı. Ne zaman değildi ki?

"Bacaklarını gördüm," dedim. "*Boxer* ile de gördüm. Yani... Görebileceğim bir dövme kaldığını sanmıyorum." *Oraya dövme yaptıramayacağına göre.*

"Kasıklarımda da var."

"Dövmenin anlamını söylememek için konuyu değiştirdin yine."

Alayla gülümsedi çünkü konuyu değiştirmek için o bir şey yapmamıştı ama şu an benim konuyu değiştirmek için bunu öne sürdüğümün farkındaydı. Yine de beni bozmadı. Songur Yakut bazen hiç düşünmeden bana uyum sağlıyordu, bazense her yaptığımı bozmaya çalışıyordu.

"Hangisinden bahsediyorsun?"

Elimle dövmeye bastırdım. "Bundan."

"*Si vis pacem para bellum.* Barış istiyorsan savaşa hazır ol."

Ne kadar şekilli dövmesi varsa onun iki katı yazıya sahipti vücudunda. Sanki Songur Yakut'un günlüğü vücuduydu ve her gece kafasını boşaltmak için başvuracağı kalemi de dövmeleriydi.

Elimi pazısına bastırdığımda gözleri parmağıma indi. "*Le Roi Rubis.* Burada Yakut Kral yazıyor. Hepsi Latince de bu neden Fransızca?"

"Fransızca biliyor musun?" İfadesi ilk kez şaşkındı.

"*Oui, monsieur.*" Güleerek yatakta döndüm. "Fransız kolejinde okudum. Öğrenmemem imkânsızdı.

"Barış, savaş, kral, ordu... Neden bu kadar takıntılısın sen bunlara?"

"Bunlar yalnızca birer metafor, Valeri."

"Orasını biliyorum," dedim. "Cevap vermedin. Neden Fransızca?"

"Yapan kişi Fransız." Bu gece bana neden bu kadar cevap verdiğini asla anlamıyordum.

"Kimmiş?" *Sana ne? Sanki söylese tanıyacak mısın?*

"Söylesem tanıyacak mısın?" diye sordu alayla. Beklediğim cevabı almıştım, zaten sormam saçmalıktı. Sabahtan beri bana vereceğinden çok daha fazla cevap vermişti.

"Vücuduna dövme yaptırdığına göre özel bir arkadaş olmalı."

Ama kendime engel olamıyordum. Belki de yanılmıştım. Her zamanki gibi kendimle çelişiyordum. *Alkollüyken çeneni sandığın kadar da tutamıyorsun tatlım, haberin olsun.* Ve bu da bana güzel bir ders olmuştu.

"Tüm dövmelerimi arkadaşlarım yapıyor," dedi kaşlarını çattığında. "Kendi kendime yapamayacağıma göre. Ben dövme yaptırma bağımlısıyım, kafama eserse gece gidip yaptırırım. Kimin müsait olduğuna bağlı. Yani bana dövme yapan kimsenin özel olduğunu söylemezdim."

"Tamam ama birinin sana dövme yapması farklı, dövme seçimini o kişiye bırakmak farklı bir şey. Sonuçta Fransızca olmasına o karar vermiş."

"Bu ne anlam ifade edebilir, Valeri?"

Buradan bakınca onun için hiçbir anlam ifade etmediği kesindi. Benim için ise...

Ben sadece saçmalıyordum.

"Hiç," dedim omuz silkerek. "Sohbet ediyoruz. Öylesine soruyorum."

"Bu dövmeyi yapan," dedi, çekmediğim tırnaklarımı pazısına bastırdığında. Dövmeyi gösteriyordu. "Öldü."

İşte, bunu beklemiyordum.

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Deşmemem gereken şeyleri fazla deşersem böyle olurdu. Hâlbuki yapmamam gerektiğini, susmam gerektiğini biliyordum ama yapamamıştım işte.

Başın sağ olsun demenin hiçbir anlamı olmadığını öğrendiğim iki kayıp yaşadığımdan ağzımı bile açamadım.

"Yüksek dozdan," dedi bir şey demediğimi görünce. "Ölüm gerçeğini çoktan hazmettiğim bir hayat yaşıyorum. Benim için ölüm görmek, nefes almak kadar olağan artık. Ama yine de... Sıktığımın maddeleri gibi bir hiç yüzünden ölmek... Ağır olurdu. Sanki hayatının hiçbir anlamı yokmuş gibi."

Onun uyuşturucu konusunda ne kadar takıntılı olduğu aklıma geldi. *Benim olduğum mekânda kullanamazsınız,* demişti silah çektiği adama, onun peşine takıldığım ilk gece gittiğimiz rezidanstaki partide.

Biliyorum, o an ona engel olmasalar o herifi oracıkta öldürürdü.

Gözlerinde görmüştüm ve anlamıştım, Songur Yakut'un hiç merhameti yoktu.

Bir süre hiç konuşmadık. O tavanı izledi, ben onu. Benim tavanı izlediğim zamanlarda ise üzerimdeki bakışlardan anladığım kadarıyla o da beni izliyordu. Ne denirdi, bilmiyordum.

"Biraz da sen konuş," dedi şişeyi bana uzattığında. Bu konuda daha fazla konuşmayacaktı, anlaşılmıştı. "Kendin hakkında."

"Ne konuşayım ki?" diye sordum esneyerek. "Hayatı ilgi çekici ve heyecanlı olan sensin, Songur Yakut. Benim hayatımdaki tek aksiyonu da sen yaratıyorsun."

"O kadar vahim mi durumun?" diye sordu alaycı bir sesle. "Benim bu duruma el atmam gerekecek o zaman. Hayatında başka aksiyonlar olması açısından..."

"Ne gibi?"

Dudaklarıma baktı. "Sen söyle."

Bu adam ortamdaki havayı çok çabuk değiştirebiliyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim içki şişesini elime aldığımda. "Ne söyleyebilirim?"

Dudakları yana doğru kıvrıldığında gözlerim dudaklarına indi. Gerçekten de onu çok fena öpmek istiyordum. *Çok fena*. Hatta sadece öpmek de değildi. Çok daha fazlasını yapmak istiyordum; kucağına çıkmak istiyordum, üzerimdeki tişörtü ve şortu çıkarmasını istiyordum, eğer isterse külot ve sütyeni de.

Daha önce kimseye karşı böylesine bir çekim hissetmemiştim ama o farklıydı işte, tenlerimiz birbirine çekiliyormuş gibiydi, temas etsek sürtünmeden kıvılcım çıkacaktı sanki. Kafayı yediriyordu bana, delirtiyordu beni ve en kötüsü de elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Kabul etmekte zorlansam da içimde ona karşı kör bir istek vardı. Ama bunu görmezden gelemezdim, silip atamazdım, varlığını en içimde hissediyordum çünkü. Hele de kanımdaki alkol oranı bu kadar fazlayken... Damarlarımın içindeki kanın fokurdadığını hissediyordum ona bakınca, zihnimin içindeki arzu had safhaya çıkıyordu ve vücudumu sıcak basıyordu.

Ne yaptığımı çok düşünmedim, elinde duran votka şişesini sağ elime alıp dizlerim üzerinde ona doğru ilerledim. Bacaklarımı iki yanından geçirip beline doladığımda kucağına çıkmıştım. Şaşırmadı ya da garip bir tepki vermedi, ne yaptığımı bile sormadı. Aksine sanki bu her zaman yaptığımız bir şeymiş gibi ellerini kalçama götürerek beni kendisine biraz daha çekti, hem ona yaslanmamı sağladı hem de sırtını yatak başlığına yasladı.

Siktir! Tam olarak çözemediğim o güzel kokusu burnuma doluyordu şimdi ve bu yaptığımın iyi bir fikir olmadığına emin olmuştum. Az önce bahsettiğim, beni öldüreceğinden korktuğum istek şimdi katlanarak beni avucunun içine almıştı.

Gözlerim koyu yeşillerine çekildiğinde o da benim gözlerimin içine bakıyordu. Alnına dökülen siyah saçlarını geriye itmek istedim ama bunun çok fazla olacağını düşündüğümden kendimi durdurdum. Gözlerim çıkık elmacık kemiklerinde, yüzündeki ufak yara izinde, gözündeki morlukta, taktığı gümüş halkanın parıldadığı kusursuz burnunda, sivri çenesinde dolaştı ve en sonunda vişne rengi dudaklarına tutundu.

Hiçbir şey söylemeden votkadan bir yudum aldığımda kalçamdaki elinin tutuşunun sıkılaşıp belime çıktığını fark etmiştim.

Dudaklarıma her nasıl bakıyorsam, sanırım avına saldırmak üzere olan bir aslan gibi görünüyordum ki gözlerini gözlerime dikti. Dudaklarıma baksaydı onu öperdim, ilk adımı atar ve dudaklarımızı birleştirirdim ama bakmıyordu. Belki de alkollü olduğum için bana yaklaşmak istemiyordu ama o da benden

farklı değildi, hatta benden daha çok içmişti ve onu istememin alkolle falan alakası yoktu. Onu her zaman istiyordum.

Dudaklarını araladığında ne demesini bekliyordum, bilmiyordum ancak "*Sylvia Plath*," demesini beklemiyordum.

"Evet," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Okur musun?"

Kafasını beni onaylarcasına salladı. Gözlerim dudaklarından ayrıldığında yatak başlığının yanında duran komodine baktığını fark ettim. Üzerinde üç dört tane kitap ve içi boş bir su bardağı vardı. Eline şiir kitaplarından birini almasını izledim sessizce, içinde bulunduğumuz ortam gittikçe gariplesiyordu. Dövmeli parmakları şiir kitabının sayfalarında dolaştı, bana cevap vermeden kitabı karıştırdı ve yerine bıraktı.

"Bütün dünya ölüme düşer kapattığımda gözlerimi," dedi bana cevap olarak, kitaptaki en ünlü şiiri okuyordu. "Açarım göz kapaklarımı ve doğar her şey yeniden. Sanıyorum zihnimde yarattım ben seni."

Koyu yeşil gözleri kitaplardan bana doğru döndüğünde, mavi gözlerimi öyle bir kıskaca almıştı ki bakışlarıyla, gözlerinden başka bir yere bakamıyordum.

"Yıldızlar vals yaparlar, kırmızı ve mavi," diye devam etti. "Ve keyfi bir siyahlık dörtnal peşinden. Bütün dünya ölüme düşer kapattığımda gözlerimi."

Parmakları ile yüzüme düşen saçları yavaşça geri itti. Başparmağı yanaklarımda dolaştı, sonra votka yüzünden ıslanan dudaklarıma yavaşça değdi. Alt dudağımı kuş tüyü kadar hafif bir baskıyla okşamaya başladığında nefesimi tuttum.

Karşımda gördüğüm adam kimdi, bilmiyordum ancak bundan sonra Songur Yakut'a bakarken bu adamdan başkasını göremeyeceğimin farkındaydım.

"Düşledim büyüyle beni yatağa çektiğini," diye devam etti yumuşak bir sesle. Başparmağı dudağımı tatlı bir sızı yaratarak okşarken yüzünü yüzüme eğmiş, alnını alnıma dayamıştı. Koyu yeşil gözleri doğrudan parmağıyla okşadığı dudaklarıma bakıyordu. "Ve çılgınca öptüğünü, delice şarkı söylediğini. Sanıyorum zihnimde yarattım ben seni."

Onu gerçekten yatağa çekmek ve çılgınca öpmek istiyordum. Kafamın içinden geçenleri duysa da böyle okur muydu bu şiiri? Songur Yakut'un onu ne kadar istediğim konusunda bir fikri var mıydı ki? Sanmıyordum. Çünkü bu geceye kadar benim de onu ne kadar istediğim konusunda bir fikrim yoktu.

"Devrilir gökten Tanrı, solar cehennem ateşleri," diye devam ettiğinde artık nefes bile almıyordum. "Melek ve şeytanın adamları çeker giderken. Bütün dünya ölüme düşer kapattığımda gözlerimi."

Sadece büyülenmişçesine bakıyordum ona. Dizeleri zaten ezbere biliyor olmama rağmen, sanki ilk kez duyuyormuş gibi dinliyordum.

"Hayal ettim söylediğin yoldan döneceğini," diye devam ettim o susturduğunda. "Fakat yaşlandım, artık unuttum ismini. Sanıyorum zihnimde yarattım ben seni. Bir fırtına kuşunu sevmeliydim seveceğime seni, hiç değilse baharda göğü şenlendirir gelirdi. Bütün dünya ölüme düşer kapattığımda gözlerimi. Sanıyorum zihnimde yarattım ben seni."

Songur Yakut, bakışlarımda ne yakalamıştı, bilmiyordum ama birden koyu yeşillerindeki ifade değişti, tepetaklak oldu ve ilk kez ne demesi gerektiğini bilmiyormuş gibi öylece bana baktı. Yapabileceği tek şey benim yaptığımla aynıydı: İçmek.

Bu yüzden odanın içine sinen sessizliği kesmeden içki şişesini Songur'a uzattım. Hiçbir şey demeden şişeyi aldı, dudaklarına götürdü ve kafasına dikti. Tüm votkayı bitirmişti. Tamam, içinde çok fazla kalmamıştı ama yine de *shot* atar gibi kafaya dikmek için fazlaydı.

"Kafanın içinde yarattığın nasıl bir kızmış?" diye sordum alaycı bir sesle.

Ortamdaki havayı dağıtmam gerekiyordu çünkü tansiyon çok yüksekti. Birbirimizin gözlerine biraz daha bakmaya devam edersek soyunacak, daha doğrusu birbirimizi soyacak gibiydik ve sohbet etme adı altında çıktığımız yol çok farklı yerlere kayacaktı.

"Seni zihnimde yaratmıyorum, Rosa," dedi içki şişesini yana bıraktığında. "Ama bazen hayal ediyorum."

"Bazen?" diye sordum. "Mesela ne zaman?"

"Mesela," dedi yoğun bir sesle. *Sesi bu kadar erkeksi olmamalıydı.* "Şu an."

"Nasıl bir hayal tam olarak?" diye sordum kaşlarımı çatarak, alnım hâlâ alnına yaslıydı.

Bu soruyu sorduğum için pişman olacağımı biliyordum. Koyu yeşil gözleri bile belli ediyordu, onun zihninde günah içermeyen hiçbir düşünce barınamazdı. Karanlığın içine çeken bir cazibesi vardı ve Songur Yakut, bu cazibeden yararlanıyordu.

"Yatağımdasın," diye fısıldadı. Konuşurken dudakları dudaklarıma, nefeslerimiz birbirine çarpıyordu. Ve emindim ki bunu bilerek yapıyordu. "Üstünde hiçbir şey yok," diye devam ettiğinde nefesimi tuttum. Biraz daha yaklaşsa dudaklarımız birleşecekti ama yapmıyordu. "Çırılçıplaksın. Siyah saçların yastığıma dağılmış, kokun yatağıma siniyor." *Buna dayanamıyorum.*

Öp beni. "Sonra bacaklarını benim için aralıyorsun ve cehennemden fırlar eden bakışlarınla beni karşı konulamaz bir günaha davet ediyorsun, *Rosa.*"

Kafamın içinde bir *kasırga* kopmaya başlamıştı.

Düşüncelerimi toparlayamasam bile bazı şeyleri seçebiliyordum. Onu *istiyordum.* Odaklanabildiğim tek şeydi bu. Nihayet yapabildiğim tek şeyi yapıp dudaklarımı araladığımda ona, *lütfen öp beni* demek istedim ama bunu diyecek sabrım bile kalmamıştı.

Bu yüzden dile getirmeyi es geçtim, doğrudan istediğimi almaya karar verdim. Sol elimi 17 dövmesinin olduğu yere koyarken o adımı attım ve dudaklarımızın arasındaki bir nefeslik mesafeyi kapattım.

Songur Yakut'u öptüm.

Sanki bunu bekliyormuş gibi anında bana karşılık vermeye başladı. Boynunda duran elimi oradan çekerek sırtıma götürdü, diğer elini de yanağıma yasladı. Dudakları dudaklarımı esir alırken yüzümü parmakları ile okşamaya başlamıştı. Sigara ve votka tadını alıyordum. Tıpkı burnuma dolan kokusu gibi yoğundu. Çıldırmam için yeterliydi.

Dolgun dudakları alt dudağımı emdiğinde her zamanki gibi hırpalayıcıydı. Dili, dişlerime baskı uyguladığında ağzımı aralayarak dilini ağzımın içine seve seve kabul ettim. Alt dudağımı ısırarak çekiştirdiği sırada dillerimiz içeride bir savaşa tutuşmuş hâldeydi.

Bu kötüydü. Çok kötüydü. Üzerimde böyle bir etkisi olmamalıydı, böyle bırakmamalıydım kendimi ona. *Düşmanıma* teslim olmaya bu kadar hevesli olmamalıydım. Neyim vardı benim?

Kafamın içinde dönüp duran düşünceler yanlış yaptığımı söylese de onları dinlemiyordum ve sorun tam olarak burada başlıyordu.

Parmakları boynuma inip sertçe kavradığında ıslandığımı hissetmiştim, hatta deli gibi kasılıp duruyordum. Orayı bacağına dayayıp hiç utanmadan sürtünmek istiyordum. Sızısını dindirmesini istiyordum. Daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim. Elimde olmadan inlediğimde başım dönüyor ve kanım fokurduyordu.

Tepkilerimi ölçebilecek hâlde değildim, üstelik kucağındaydım ve onu öperken hareket etmeden duramıyordum. Bacaklarımın arasında, tam orada hissettiğim sertlik kafamın içindeki tüm sesleri susturuyordu çünkü anladığım tek bir şey vardı: Songur Yakut da beni istiyordu.

Gözlerimi sımsıkı yumduğumda benden daha fazlasını istediğini gösterircesine asıldı dudaklarıma. Ona uyum sağladığımda kafamın içindeki kasırga hareketlendi.

Dudaklarımı ısırdı. Songur Yakut hırpalamayı, ben de beni hırpalamasını seviyordum.

Normal değildi ama bu hoşuma gidiyordu. Boynumdaki parmaklarının tutuşu sertleştiğinde kendini bana, tam oraya daha sert yasladı ya da orayı sertliğine bastıran bendim, emin değildim ama aradaki kumaşlara rağmen onu çok net hissediyordum.

Tüm bunlara dayanamayıp kafamı geriye atarak inlediğimde daha çok bastırdı bedenini, tıpkı benim gibi. Alt dudağını çekiştirdiğimde elimi elinin baskısından kurtardım ve tırnaklarımı çıplak göğsüne geçirdim, o kadar sert geçirmiştim ki tırnaklarım derisini âdeta kazımıştı.

Dudakları boynuma indiğinde inlememek için kendimi zor tuttum, kendimi ona bastırdığımda boğazından içimi gıdıklayan bir ses yükseldi. Dilinin sıcaklığını hissettiğimde gözlerim karardı, o kadar ıslanmıştım ki başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Devam etmesini, üzerimdeki tişörtü çıkarmasını istiyordum ama ne duruyordu ne de boynumdan ileriye gidiyordu.

"Siktir!" diye fısıldadı kafasını güçlükle geriye attığında, birden nefes nefese geri çekilmişti. "Rosa." Sesi çok derinden geliyordu, erkeksi ve erotikti ama her zamankinden farklıydı, sanki konuşan başka biriydi. Kadınlığımın istek ve ihtiyaçla sızladığını hissettiğimde ürperdim. "Durmazsak eğer..."

"Durmak istemiyorum," diyerek susturdum onu, dudaklarımı ıslattığımda başım dönüyordu. Onu tekrar öpmek istiyordum. "Songur..."

"Pişman olursun," diye sözümü kesti Songur Yakut, koyu yeşil gözleri o kadar koyulaşmıştı ki neredeyse simsiyah olmuştu. Kafasını yatak başlığına çarptığında kendini kaybetmiş gibiydi. İstiyordu ama kendini durduruyordu. "Ciddiyim ben, Valeri. İrademle oynama. Bunu istemezsin. Seni ilk öptüğümde bile pişman oldun. Pişman olacağın şeyler yapmak istemiyorum."

"Songur..." Konuşabilseydim ona asla pişman olmayacağımı, işlerin değiştiğini ve onu istediğimi söyleyecektim ama buna fırsat bulamadan o lanet telefonu çalmaya başlamıştı. Bir kez daha...

Songur'un telefonu, yere fırlattığı ceketinin cebinde olduğundan o almak için bir hamle yapmadan önce vücudumun yarısını yataktan sarkıtarak ceketi aldım. Sol cebi doluydu. Elime ilk gelen siyah, deri cüzdanı kenara bırakarak sesli bir şekilde homurdandım, *iPhone*'un o rahatsız edici zil sesi beni deli ediyordu.

"Şu siktiğimin telefonunu ya artık bana ver ya da camdan fırlat, Valeri!" dedi huysuz bir sesle. "Zaten başım çatlıyor, bir de bu siktiğimin melodisini mi dinleyeceğim?"

"Telefonu bulamıyorum, kusura bakma ya," dedim sinir bozucu bir sesle. "Cebin çok dolu da..."

"Telefon dışında araba anahtarı ile cüzdan var sadece."

Sinir bozucu bir gülümseme ile elimdeki prezervatifi ona doğru salladım.

"Ha..." dedi kafasını sallayarak, bunu beklemediğine göre az önce neden bahsettiğimi de anlamamış olmalıydı. Bu tepkisi beni bir an güldürdü. "O yer kaplamıyor ya."

"Cebinde taşıdığına inanamıyorum." Kafamı iki yana salladım. "Anladık, *fuckboy*."

"*Fuckboy*?" diye sordu gülerek. "Lisede emekli oldum ben o işten."

"Utanç verici..."

"Neden utanç verici olsun?" diye sordu alaycı bir sesle. "Ne zaman ne olacağı belli olmuyor. Önlem almak kötü bir şey mi?"

"Buraya gelirken o önlemi almana gerek yoktu."

Güldü. "Sana biriyle yakınlaştığımda hayatımda başkasına yer olmadığını söylemedim mi ben?" diye sordu üzerime doğru eğildiğinde. "Seninle yakınlaştığıma göre... Senin için kalkıp buraya geldiğime, seni öpmek için delirdiğime göre,.. Hayatımda sadece sen varsın. Yani onu zaten sadece senin için taşıyorum."

"Benim için mi?" diye sordum durumu uğramış gibi.

"Valeri farkında mısın, bilmiyorum ama..." dedi yüzüme doğru eğildiğinde, sesi alaycı ve belki de biraz boğuktu. Sigara ve alkolle karışık tatlı nefesi yüzümü okşuyordu. "Yaklaşık beş dakika önce kucağımdayken işler ilerlemek üzereydi."

"Karşılıklı bir istekti," dedim ondan uzaklaştığımda. "Sen de başka bir şey istiyor sayılmazdın sonuçta. Neyin üstüne oturduğumu biliyorum, epey bir sertti..."

Dudakları alayla iki yana kıvrıldı. "Senin eserindi, bebeğim." Gülerek beni belimden tuttu ve tekrar yüzünü yüzüme eğdi. "Seni istemem ve bu yüzden hazırlıklı olmam kötü bir şey mi?"

"Git ya," diye onu itirdiğimde gülerek belimi daha sıkı sardı.

Hiçbir şey demeden tekrar eğilerek elimi ceketinin cebine soktum, bu sırada homurdanmama engel olamamıştım. Telefonu cebinden çıkararak ona uzattığımda dudağındaki sinir bozucu kıvrım hâlâ yerini koruyordu. Telefonu elimden aldığında da bozulmamıştı.

"Biraz erken verdin sanki," dedi alaycı bir sesle. "Kapanalı iki dakika oluyor."

"Rica ederim, Songur."

"Teşekkür etmedim ki."

"İşte, dağdan gelme olduğundan bilmiyorsun böyle şeyleri, hoşgörülü olmaya çalışıp ben tamamlıyorum o yüzden. Çağrıya geri dönmeyecek misin?"

"Doren aramış," derken sesindeki alaycılık silinmişti. "Onunla şu an konuşasım yok."

Kendini yatakta biraz toparladı. Gözlerimi kısarak hiç sıkmamasına rağmen pazılarının nasıl bu kadar şişkin görünebildiğini düşündüm. Evet, binlerce soru işareti varken kafamda, düşündüğüm tek şey buydu. Gerçi tek şey demek biraz haksızlık oluyordu. Çünkü tam o sırada kolundaki dövmelerin ne kadar seksi olduğunu da düşünüyordum.

"Of," dedi Songur kafasını geri attığında. Bu içten oflama karşısında gözlerimi yüzüne diktim. Gözlerini kapatmış ve biraz doğrulmuştu. Eliyle şakaklarını ovuşturuyordu. "Bok vardı da sana uyup bu kadar içtim!" dedi huysuz bir sesle. "Kafam çok fena sikiliyor. Gerçi içmesem de sen sikecektin kafamı. Kurtuluş yoktu."

"Gelmeseydin o zaman," dedim sinirle. "Zorladım mı seni?"

Ellerini yüzünden çekip bana döndü. Yeşil gözleri kısılmıştı ve hedef olarak yüzümü seçmişti.

"Zorlamadın," dedi alaycı bir sesle, gözleri beni süzerken. "Ama gelmemi istedin."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedi. "Sarhoş olan hiç kimse yanında olmasını istemediği birini aramaz."

Belki de arayacak başka kimsem yoktu?

Songur Yakut neden bunu hesaba katmıyordu?

Ne yazık... Ne kadar yalnız olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ayrıca içmem için beni zorladın," dedi ben cevap vermeyince.

"İşine gelince *ben kralım* oluyor, işine gelmeyince *sen zorladın* oluyor, Songur Yakut," dedim alaycı bir sesle, bozuntuya vermiyordum. "Anlayamadım ben, herhangi birisi seni herhangi bir şeye zorlayabilir mi?"

"Zorlamak yanlış kelime tercihi," dedi dudaklarını yalayarak kafasını geriye attığında. "İkna etmek desem daha doğru olabilirmiş." Gözleri dudaklarıma indiğinde dudaklarım yana kıvrıldı. "Senin ikna etme yöntemlerin için oldukça işe yarar diyebiliriz."

Gülümsedim. "Daha hiçbir şey görmedin."

Dudaklarını aralayacağı sırada telefonu tekrar çalmaya başladı. Gözlerini telefon ekranına çevirdiğinde olduğu yerden fırlamıştı.

"Siktir!"

"Kim arıyor?" diye sordum üzerine tişört geçirmesini izlerken. Hareketleri o kadar hızlıydı ki onu izlerken başım dönmüştü.

"Babam."

"Acil bir şey mi oldu?"

"Saat gece yarısına geliyor," dedi ceketini üzerine geçirirken. "Kafamı sikeyim ya!" Saçlarını düzeltirken bana döndü. "Gitmem gerek. Kendi başına idare edebilir misin?"

Her şeyi kendi başına halleden birine bunu sorması komikti.

"Evet."

"Duş al ve bir ağrı kesici iç," dedi. "Kahve de iç, ayılmadan uyuma. Eğer öyle uyursan sabah kafan sikilecek."

"İlk kez sarhoş olmuyorum, Yakut," dedim alaycı bir sesle. "Başka bir şey diyecek misin?"

"Ha, bir de..." dedi elini çenemde dolaştırarak. "Eğer ayıldığında isteklerin değişmemiş olursa haberim olsun. Çünkü konu sen olduğunda benim isteklerim hep aynı."

Uyandığımda saat akşam sekize geliyordu.

Geriye çekildiğimde koltuğun üzerindeki telefonumun ekranının bir mesaj bildirimi ile aydınlandığını görmüştüm. Başımın dönmesine engel olamadan koltuğa doğru eğildim ve telefonu elime aldım.

Tam o sırada Anka aradı. Telefonu direkt açtım.

"Kızım, öldün mü ya?" diye sordu. "Kaç saattir uyuyorsun sen? Saat sekiz oldu, akşam sekiz!"

Dün gece üçten beri uyuyordum demek ki.

"Şimdi uyandım," dedim esneyerek.

"Fark ettim," dedi. "Çabuk hazırlan ve sana konumunu attığım yere gel. Midene yemek girsin."

"Ya ne gerek var şimdi yemeğe?"

"Sonay, Doren, Sonay'ın arkadaşları... Herkes burada kızım, cümbüş var. Bir STY eksik. Ateş de burada. Haydi, gel."

Ateş'in ismini duymam yetmişti. "Hemen konum at bana."

"Attım bile!"

İyi ki duş almıştım çünkü şu an onunla uğraşacak hâlim yoktu. Önce basit bir makyaj yaptım. Her zamanki gibi simsiyah far, *eyeliner* ve bordo ruj.

Üzerime Anka'nın geçen hafta bana aldığı siyah, mini elbiseyi giydim; elbise dümdüzdü ama satendi ve ince ip askıları ile zarif duruyordu. Anka'nın

dolabından aldığım siyah, topuklu, deri çizmeleri uzun bacaklarıma geçirdim; yine Anka'ya ait olan büyük deri ceketi de alarak üzerime giydim.

Burası Anka'nın evi olduğundan siyah çantam ve üzerimdeki elbisem hariç hiçbir şeyim yoktu. Çantanın içine sigara paketimi, telefonumu ve cüzdanımı attıktan sonra evden çıktım. Kapıyı kilitleyip adrese gitmek için yola çıktım.

Anka'nın adresini attığı pub, benim de bildiğim güzel bir yerdi. Daha önce bir kere birlikte gitmiştik. Otobüs ile uğraşacak hâlim olmadığından ve de Enes daha yeni para verdiği için rahat olduğumdan taksiye bindim ama biliyordum ki ay sonunu asla çıkaramayacaktım.

Mekâna gitmek yaklaşık yirmi dakika sürdü. Sadece yolu izlediğim ve taksicinin hiçbir sorusuna cevap vermediğim yirmi dakika sonunda parayı ödeyip taksiden indim. Mekâna girdiğimde en sondaki masada oturan Anka'yı görebiliyordum. Kaner ile beraber çalan rap parçasını söylüyorlardı ve yanlarındaki Sonay da onları videoya alıyordu. Doren, yanındaki esmer kızla konuşuyordu, Songur ise elektronik sigarasını içerken elindeki telefona bakıyordu.

Songur?

Üzerinde siyah, salaş bir gömlek vardı. Kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, kollarındaki dövmeleri açığa çıkarmıştı. Siyah saçları ıslaktı, dağınık bir şekilde alnına dökülüyordu. Ne zaman canı sıkılsa yaptığı şeyi yapıyordu, burnundaki gümüş halkayla oynuyordu.

Beni baştan aşağı süzdüğünde göz kırptı.

Anka, Songur'un burada olduğundan bahsetmemişti.

Ateş de buradaydı. Pot kıracaktık.

"Valeri geldi!" diye bağırdı Anka beni fark ettiğinde. Kesinlikle kafası güzeldi. "Hoş geldin, bebeğim! Öldün sandık yemin ederim ki!"

"Yenge, harbiden neredesin lan sen?" dedi Sonay.

Bunu demesi ile Songur'a döndüm ama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aksine, elektronik sigaradan bir nefes aldığı sırada dudakları yana kıvrılmıştı.

"Yengeni sikeyim, Sonay!" dedim sinirle. "Uyuyordum."

"Yenge ama kendini sikme..."

"O zaman seni sikeyim, Sonay!"

"O da olmaz. Ağabeyim kızar."

"Sonay, sus bir amına koyayım ya," dedi Kaner homurdanarak. "Selam, Valeri. Ne haber?"

"İyidir, Kaner. Senden?"

"İyi diyelim, iyi olsun."

Anka bana sarıldığında kafasının iyi olduğuna bir kez daha emin olmuştum. "Ateş ve Alessa kavga edip gittiler," diye fısıldadı kulağıma daha ben sormadan. Bu kızın bu huyunu seviyordum işte. "Songur da üst kattaymış, onlar gidince hemen indi. On dakika olmadı."

"Üst katta mı?" diye sordum. Anka'nın kafamdaki soru işaretlerini silmesi bir saniye sürüyordu. "Ne var ki üst katta?"

"Dövme stüdyosu," dedi. "Onun arkadaşınınmış. Barla alakası yok yani."

"Hmm..." dedim. "Anladım."

"Valeri," dedi bir anda Doren. "Ne haber?"

"İyi. Senden?"

"İyi. Otursana yanıma."

Yanına geçip oturdum. Diğer yanımda da ben geldiğimden beri konuşmayan Songur Yakut vardı. Doren ile araları nasıldı acaba? Gözündeki morluk henüz geçmemişti ve Doren'in yüzünde onunkinden çok daha büyük morluklar vardı.

"*Never Have I Ever* oynuyoruz!" diye bağırdı Anka birden, o sırada bar kısmından gelen çocuk elindeki tepsiyi önümüzdeki beyaz masaya koymuştu. "İtiraz istemiyorum, mızıkçılık yok!"

Sonay'ın arkadaşları da çevremizi sardığında kızlarla oyun oynamaya fikrinden razı olan Sonay, "Oynuyor herkes ya, oynuyor," diyerek bizi ateşin içine attı.

Songur'un böyle çocukça oyunlara itiraz edeceğini düşünürdüm ama Sonay'a ses etmediğine göre durumdan çok da rahatsız sayılmazdı.

Songur Yakut neden benimle konuşmuyordu?

Sadece göz kırpmıştı.

Hemen masanın etrafına toplanan Sonay'ın iki kız arkadaşı da Sonay ve Doren'in arasına girerek oyuna katılmışlardı.

Sonay'ın tanımadığım arkadaşı karşımdaydı. Anka ve Kaner de onun yanındaydı. Belli ki aralarındaki sorunları halletmişlerdi. Songur arada sırada mesaj yazıyor ve sonra içkisinden içiyordu. Zaten geldiğimden beri muhabbetlere hiç katılmıyordu.

"Nasıl oynandığını bilmeyen var mı?" diye sordu Yankı. "İşte, bir şey söylüyoruz. Yapanlar *shot* atıyor, yapmayanlar da öyle mal gibi bakıyor. O zaman haydi, başlıyorum." Kesin çok saçma bir şey söyleyecekti. "Ben daha önce hiç *nude* atmadım." Hemen *shot* attı. "Tabii ki attım, dostum."

"Bundan anca bu çıkar zaten," diye söylendi Sonay'ın diğer arkadaşı, bir *shot* da o atmıştı. "Onu yapmayan bulamazsın sen bu ortamda."

"Herhâlde yani," dedi yanındaki çocuk masanın üzerinden aldığı *shot* bardağını dudaklarına götürdüğünde. Zaten hiç şaşırmamıştım. "Herhâlde yani ya. Oo, herhâlde yani. Herhâlde, değil mi? *Nude* da atarsın yani."

"Güzel kardeşim, tamam amına koyayım," dedi Kaner huysuz bir şekilde. "İç ve sus, kimse daha fazla detay istemiyor lan senden. Niye papağan gibi tekrarlayıp duruyorsun kendini?"

Ve bunu dedikten hemen sonra Kaner de *shot* attı.

"Kalbimi kırdın yalnız," dedi Sonay. "Ama ben şimdi senin olayın detaylarını merak ettim." Anka da Sonay'a bakarak derin bir iç çekip *shot* attığında, "Tamam, aldım detayları, Anka'ya atmışsın. Neden ki kanka? Zaten normalde de hep yan yanasınız. Yani neden gerçeğini görmek varken..."

"Ona falan atmadım lan!" dedi Kaner yükselerek.

"Kime attın lan o zaman?"

Doren, ensesine bir tane yapıştırdığında Sonay, susarak arkasına yaslandı.

"Oğlum sana ne lan milletin kime neden *nude* attığından?" diye sordu Doren. "Neden her şeyi merak ediyorsun sen?"

"Sana ne lan benim merak ettiklerimden?" dedi Sonay da kaşlarını çatarak.

Arkama hafifçe yaslandığımda birkaç adım uzağımda, yanımda oturan Songur'un gözlerini üzerimde hissettim ve bu yüzden ona döndüm. Siyah saçları biraz daha dağılmıştı, içerideki ışıklar suratına vuruyordu ve gözlerinin yeşilini olduğundan daha koyu gösteriyordu. Kafasını hafifçe eğmiş, koyu yeşil gözlerini sanki sadece benim bu soruya vereceğim tepkiyle ilgileniyormuş gibi yüzüme dikmişti. Yerimde rahatsızca kıpırdanmamak için çabaladım. Tıpkı onun gibi *shot* bardağına uzanmamıştım çünkü daha önce kimseye müstehcen bir fotoğraf atmamıştım.

Sonay'ın kız arkadaşları da gülerek *shot* attıklarında hiçbir tepki vermedim. Songur hâlâ içmemişti. Aslında ne beklediğimi bilmiyordum, sanırım içse de şaşırmazdım. İçmemesine de şaşırmamıştım. Çünkü onun hakkında net bir çıkarım yapmak zordu.

Beni en çok şaşırtan şey Doren'in *shot* atması olmuştu. Arkasına yaslandığı an alayla gülerek ona döndüm. Sonay kahkaha atmaya başlamıştı, büyük ihtimalle bu olayla ilgili bir şeyler biliyordu çünkü Doren'in karnını yumruklarken ciddi ciddi gülmekten yanıyordu.

Songur güldüğümü duyduğunda bana döndü, gözleri doğrudan dudaklarıma indiğinde afalladığım için duraksadım. Zaten o da gözlerini hemen gözlerime çevirmişti.

"Senin atmamış olmam imkânsız," dedi Doren üzerindeki ilgiden kurtulmak istiyormuş gibi Songur'a dönerek. "Sallama lan şu an."

"Atmadım amına koyayım," dedi Songur kaşlarını çatarak. "Yalan borcum mu var size? Atsam atım derdim, utanacak değilim ya."

"Lisedeyken de mi atmadın?" diye sordu Doren. "İmkânsız, nasıl atmadın ya?"

"Amına koyayım, sanki sen attın da ne oldu?" diye sordu Songur alaycı bir sesle. "Okulun internet sayfasından bir ay boyunca silinmedi yamuk sikin."

İlk şaşırdığım şey Doren ve Songur'un aynı lisede okumuş olmasıydı, bu yüzden Songur'un dediklerini birkaç saniye sonra algılayabilmiştim ve dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına engel olamamıştım.

Sonay artık gülmüyordu, ruhu az sonra bedeninden çıkacakmış gibi sesler çıkarıyordu. Koltukta yuvarlanarak Doren'e çarpıyor, ondan sekerek masanın diğer ucuna varıyordu.

"Iy!" dedim yüzümü yalandan ekşiterek. "Okulun internet sitesi mi? Daha neler artık!"

"Kızın birine *nude* atmış bu mal," dedi Songur dudaklarını gülmemek için birbirine bastırarak. "Birkaç hafta sonra da *ben ciddi ilişki istemiyorum*, diyerek kızı reddedince kız aşırı sinirlendi. Kızın en yakın arkadaşı da *hacker*dı. Okulun internet sitesini *hack*ledi, herkesin telefonuna mesaj geldi bir sabah. Siteye bir girdik ki Doren'in çıplak fotoğrafı. Yüzü yoktu ama altında ismi yazdığından o kişi olduğunu reddetme şansı da olmadı." Doren memnuniyetsiz bir şekilde Songur'a bakıyordu ancak Songur'un umurunda bile değildi. "Okul idaresi yapanı bulmaya çalışsa ama bulamadı. Kaldırdılar fotoğrafı ama çocuk tekrar tekrar yükledi. Yani bir ay boyunca okuldaki herkes o rezalet görsele maruz kaldı."

Herkes kahkaha atmaya başladı, ben de kendimi tutamamıştım.

"Rezalet değildi bu arada, bayağı iyiydi. Ayrıca fotoğraf çok seksiydi," dedi Doren bu bir iftiraymış gibi kabul etmezcesine. "Lise en az benim çöplüğüm olduğu kadar senin de çöplüğündür, Songur Yakut. Bunun öcünü alırım ama ben az sonra senden. Eğer birbirimizi ifşa ediyorsak burada şimdiden söyleyeyim, sen zararlı çıkarsın."

Liseli bir Songur Yakut... Nedense onu gözümde hiç o şekilde canlandıramıyordum. Tüm bu anlattıklarına gülmesinden bile okulu birbirine katan ya da taşkınlık yapan birisi olduğu belliydi ama ben onu gözümün önüne lise forması ile getiremiyordum. Büyük ihtimalle kravatını hiçbir zaman doğru düzgün bağlayamayan, spor antrenmanlarını bahane ederek durmadan devamsızlık yapan ve tüm okulun hakkında konuştuğu o tiplerdendi.

"Et," dedi Songur umursamaz bir sesle. "Seninkinin yanında ne olabilir ki? En azından sikimi tüm okul görmedi."

Songur alaycı bir şekilde gülerek kafasını geri attığında gözlerim anında yanaklarında beliren derin çukurlara düştü, tek bir dudak kıvrımında bile kendilerini gösteriyorlardı. *Bu adamın gamzeleri beni öldürebilir*, diye geçirdim içimden. *Üstelik bunun için bir çabaya da gerek yok.*

"Doren'in rezaletinden sonra ben devam ediyorum," dedi Sonay. "Hiç *nude* almadım. Evet, evet, yuvarlayın haydi *shot*ları. Biraz kafalar gitsin de oyuna heyecan gelsin!"

Sırasıyla Sonay ve onun arkadaşları, Anka ve Kaner, Doren *shot* attı. Az önceki ekipten farklı olan tek kişi Songur'du. O da içmişti bu kez.

"Ne zaman *shot* atacaksın acaba?" diye sordu Sonay bana dönerek.

"Biraz daha mantıklı şeyler söylemeye başladığınızda sanırım," dedim.

"Valeri'ye *shot* attırmak için uğraşmanız gerek," dedi Anka. "Bak şimdi, izle." Gözleri bana döndü. "Hiç bir kızın kafasını klozetin içine sokmadım."

Sadece ben *shot* atmıştım.

Sonay şaşkınlıktan ağzı açık şekilde bana bakıyordu. Doren kaşlarını çatmıştı. Songur ise olaya bir anlam verememiş gibi kafasını yana eğerek bana dönmüştü.

"İşte," dedi Anka keyifli bir şekilde. "Valeri Dinç'e ancak böyle şeylerle *shot* attırabilirsiniz, baylar ve bayanlar."

"Gerçekten de mantıklı şeyler söylenince atıyormuşsun," dedi Sonay alay edercesine. "Kızın kafasını neden klozete soktun lan sen, deli?"

"Valeri kıskanınca çıldırır," dedi Anka. "Zaten normalde de pek farklı değil ya."

Kaşlarımı çatarak ona döndüm, o ise gülümseyerek Songur'a bakıyordu. Songur birkaç saniye bana baktıktan sonra gözlerini benden çekti. Anka'yı senelerdir o olayın sebebinin kıskançlık olmadığına ikna edememiştim. O kız Güney'e, sevgilisi olan birine atılmayacak türden mesajlar atıyordu ama bu yüzden yapmamıştım ki!

Oyun bir süre daha devam etti. Anka'ya masanın altından tekme atmıştım saçma sapan bir hareket yaptığı için. Songur'a bakmak da neydi?

Sohbete daldığım o kısa an sonrasında Songur'un masadan kalkıp içeriye doğru ilerlediğini fark ettim. Nereye gidiyordu? Hiçbir şey söylememişti. Yine üst kata mı çıkacaktı? Dövme mi yaptırıyordu acaba? Eğer öyleyse onunla gitmek daha cazip geliyordu.

Bu yüzden telefonumu çıkarıp hemen bir mesaj yazdım.

Valeri: *Nereye?*

Kralım: *Beni mi izliyorsun, Rosa?*

Valeri: *Hayır.*

Kralım: *Kendime dövme yapacağım. Bacağıma. Daha fazla izlemek istiyorsan peşimden gel.*

Valeri: *Bana da yapar mısın?*

Kralım: *Bir şey demeden kalk. Toplayıp gelme şimdi onları da.*

Valeri: *Yapar mısın yani?*

Kralım: *Yaparım.*

Hiçbir şey demeden oturduğum yerden kalktım. Zaten hepsi sarhoş olduğundan nereye gittiğimi sormamışlardı bile. Songur'un ilerlediği yöne doğru ilerledim ve yangın merdiveninden üst kata çıktım. Bir kapı daha vardı ama girdiği kapıyı ben geleceğim için açık bırakmıştı. İçeri geçtikten sonra kapıyı kapattım.

"Ne dövmesi istiyorsun?" diye sordu ben etrafı incelerken. Arkasını dönerek kapıya ilerlemiş ve kapıyı kilitlemişti.

Odada bir kanepe, iki tane dövme koltuğu, boyalar ve diğer şeyler için kocaman bir dolap, bir de bilgisayar vardı. Duvarlar grafiti ile kaplanmıştı, led ışıklarla *TATTOO* yazıyordu bir duvarda.

Güldüm. "Bunu seninle en başta konuşmuştuk. Yılan?"

"Ona daha zaman var," dedi bana doğru ilerlerken. "Ne istiyorsun?"

"Melek," dedim. "Düşmüş Melek tablosu var ya... Onun yüzüne benzer bir şey yapabilir misin? Ya da gözleri?"

"Hepsini yapabilirim," diye cevapladı beni. "Geç, otur." Oturup üstümdekini çıkardım. Bana doğru geldiğinde, "Düşmüş melek," dedi. "Tam da sana yakışacak bir dövme."

"Neden öyle diyorsun?"

"Bence bir insanı tehlikeli kılan en büyük şey ne, biliyor musun, Valeri?" diye sordu alakasız bir şekilde. "Melek gibi görüntürken şeytan gibi düşünmesi."

Ben, bu tanıma uyuyor olabilirdim. Songur ise... Bu tanımın ta kendisiydi.

Dışarıdan bakan sıradan biri bile anlayabilirdi onun tehlikeli olduğunu ama olay bu değildi ki. Olay onun aurasıydı, güzel yüzüydü, cennetten firar gözleriydi. Tüm bunlar onu bir melek yapmaya yetiyordu, kafasının içinde bir şeytan yaşadığı hâlde.

"Kendinden mi bahsediyorsun?"

"Cık," dedi alaycı bir sesle. "Senden bahsediyorum. Sana bakan insan sadece bir melek görür. Çünkü o kadar... O kadar güzelsin." Bana doğru gelip

yüzünü yüzüme yaklaştırdığında nefesimi tuttum. "Ama sana yaklaştığımda kafanın içindeki şeytanların sesini duyuyorum." Durdu, bir şey dinliyormuş gibi kafasını bana doğru eğmişti. "Duyuyor musun seslerini?"

"Duymuyorum," dedim kafamı iki yana sallayarak. Aslında duymaktan çok daha fazlaydı, hissediyordum. Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

"Çok yazık," diye fısıldadı dudakları yana kıvrılırken, iyice bana doğru eğilmişti. "Bağırıyorlar çünkü. Senden istedikleri bir şey var hâlbuki. Ve sen onları dinlemediğin sürece istemeye devam edecekler."

"Neyi?" diye sordum cevabı bilmeme rağmen. "Neyi istemeye devam edecekler?"

Tehlikeli bir şekilde gülümsedi.

"Beni."

14. BÖLÜM:
CEHENNEMDE AÇAN GÜL

Dövme stüdyosu soğuktu. Songur benim girdiğim kapıyı kilitlemiş olsa da karşı tarafta bir acil çıkış kapısı vardı ve diğer yangın merdivenine açılıyordu.

Songur'un işaret ettiği koltuğa doğru geçerken ürperdiğimi hissettim. Gecenin bu saatinde Ankara'nın soğuğu bir başka oluyordu.

Üzerimdeki ceketi çıkararak kenara koyduğumda derin bir nefes aldım. Neden birden dövme istediğimi bilmiyordum aslında, üzerine çok düşünmemiştim. Onun üst kata çıktığını öğrenince böyle bir fikir ortaya atmıştım, kabul edeceğini düşünmemiştim ama o beni yine şaşırtmıştı.

Kafamı kaldırıp ona baktım. Bir iki adım atarak yangın merdivenine doğru ilerledi, ayağındaki postallar parke zeminin üzerinde tok bir ses çıkarıyordu. Merdivene açılan kapıyı kapattığında bana bakmadan stüdyonun ışıklarını kapattı. Bir an stüdyo karanlığın hâkimiyeti altına girmişti ancak birkaç saniye sonra mavi led ışıklar yandı.

Böyle daha iyiydi.

Benim oturduğum koltuğun hemen yanında duran masaya doğru ilerledi ve tekerlekli koltuğa oturdu. Tek kelime etmiyordu ancak o konuşmadıkça ben geriliyordum. Bu gece neden bu kadar suskundu ki?

Elektronik sigarayı dudaklarına götürmesini izledim, odanın içine yoğun bir duman yayılmıştı. Masanın üzerinde duran kâğıda bir şeyler çizmeye başladığında ikimiz de tek kelime etmiyorduk, odaya büyük bir sessizlik hâkimdi. Normalde bunu bozan ben olurdum ancak ben de konuşmamayı seçiyordum.

Aradan geçen yarım saatten sonra, "Bundan mı bahsediyorsun?" diye sordu kâğıdı bana çevirdiğinde.

Fallen Angel tablosu karşımdaydı. Gözlerimi kısarak önce kâğıda, sonra da ona baktım. Bu kadar yetenekli olmasını beklemiyordum ancak bu herifin

kötü olduğu herhangi bir şey de hayal edemiyordum. Bu yüzden şaşırmam yersizdi.

"Evet," dedim onu onaylayarak. "Bundan bahsediyorum. Beklediğimden daha iyi çizmişsin."

"Benden bahsediyoruz," dedi alaycı bir sesle. Ayağa kalkıp "Her zaman beklentilerin üstüne çıkarım," dedi.

Ona gözlerimi devirdim. Egosuna artık alışmıştım.

"Nereye yapayım?" diye sordu. Gergince iğneyi makineye takmasını izledim.

Daha önce dövme yaptırmıştım ama bu daha az gerilmemi sağlayamadığı gibi, daha çok gerilmeme neden oluyordu. Ne dedikleri umurumda değildi. İlk dövmemi yaptırdığım zaman canım ölesiye yanmıştı. Öyle ki çığlık atacağımı sanmıştım, gözlerimin dolmaması için kendimi sıktığımı da hatırlıyordum.

"Sence nerede daha güzel olur?" diye sordum sertçe yutkunarak.

Sorumla beraber yeşil gözlerini kısarak şöyle bir baktı vücuduma. Gözleri kollarımda dolaştı, sonra da çıplak bacaklarımda. Umursamaz bir şekilde omuz silkti.

"Etrafına dikdörtgen bir çerçeve yapacağım," dedi gözlerini gözlerime çevirdiğinde. "O şekilde iyi duruyor bu tip dövmeler. Çerçeve olan dövmeler de ya üst bacağa gider ya da kolunun içine. Seçim senin."

"Seçimin benim olduğunu zaten biliyorum," dedim. "Ama ben sana fikrini sordum. Cevaplamadın."

"Bence kadınlarda bacaktaki dövme daha seksi duruyor," dedi yanıma oturduğu sırada. "Ama fark etmez. Kola da iyi gider bence bu dövme."

"Ben kararsız bir insanım," dedim kafamı geriye attığımda. "Sen de bana hiç yardımcı olmuyorsun. İkisine de iyi demek seçim yapmak olmuyor."

"Vücut senin vücudun, Valeri," dedi. "Ben mi seçeyim? Sonra kafanı ütülersin, hiç çekemem."

Ona tekrar gözlerimi devirdiğimde üzerindeki siyah gömleği çıkarmaya başlamıştı. *Neden soyunuyor yine?* Gömleğin tüm düğmelerini çözdüğünde yandaki koltuğa bıraktı, şimdi görüş alanımda sadece devasa büyüklükteki dövmeli gövdesi vardı.

Kolunu bana doğru uzattı ve sağ pazısını işaret etti. "Bak," derken oradaki çerçeveli dövmesini işaret etmişti. "Kolunun içinde böyle duruyor bu tip dövmeler."

"Güzel görünüyor." *Ama o güzellik büyük ihtimalle dövmeyle değil, seninle alakalıdır.*

"Bacağımda da var," dedi. "Gösterirdim ama pantolonumu hiç çıkaramam şu an."

"Normalde soyunmaya çok meraklı olursun sen, Yakut," dedim alaycı bir sesle. "İlk kez işime yarayacak bir nedenden dolayı soyunman gerekti, birden karşı mı oldun? Sağ ol ya."

"Ortamın atmosferi değişirse hemen soyunurum, biliyorsun," dedi alaycı bir sesle, o sırada tekrar yanıma oturmuştu. "Ama şu an öyle bir atmosfer yok."

Ben neden her an o atmosferi hissediyorum peki?

"Nasıl bir atmosferden bahsediyorsun?" diye sordum çok iyi bilmeme rağmen.

Dudakları alayla iki yana kıvrıldı ve gamzeleri hemen kendini belli etti. "Bacağına mı yoksa koluna mı, Rosa?"

Bana cevap vermemesine sinir olsam da bunu belli etmedim. "Bacak olsun."

"Tamam," dedi kafasını sallayarak. "Başlıyorum o zaman."

O kadar gergindim ki cevap bile veremedim, yalnızca başımı salladım.

Dövmeyi yapmaya başladığında nefesimi tuttum. Kesinlikle acıtıyordu ve makinenin sesi de hiç yardımcı olmuyordu ruh hâlime. Geçen sefer yaptırdığımda, iğne tenime değdiği ilk an zıplamamak için zor durmuştum gerçi. Şimdi bir ilerleme kaydetmiş sayılırdım.

"Ee," dedim, sesim oldukça kısık çıkmıştı. "Konuşmayacak mısın?" Böyle daha gergin bir ortam oluyordu ve çektiğim acıyı aklımdan uzaklaştıracak bir şey yokken dayanmak çok daha zordu.

O ise başını eğmiş, sadece dövme yaptığı sol bacağıma bakıyordu. Tamamen işine odaklanmıştı.

Bu gerginliğimi fark etmiş gibi, "Korkuyor musun sen?" diye sordu kafasını yana eğerek. "Senin gibi bir kız, iğneden mi korkuyor? Gerçekten ilginç. Gözlerime inanamadım, Rosa."

"Senin gibi bir kız?" diye sorduğumda güler gibi bir nefes vermişti. "Bunun insanın kişiliği ile ne alakası var, Songur?" diye devam ettirdim cümlemi. Çünkü cevap vermeyeceğini bilecek kadar tanımıştım artık onu. Eğer ortaya bir şey atarsa ve ben o şeyi anlamazsam Songur Yakut bunu açıklamazdı. "Metalden mi yapılma benim vücudum? Et neticesinde... Tabii ki canım yanar."

"Korkacak bir şey de yok oysa, değil mi?" diye sordu. "Yani sonuçta derinde iğne gezdireceğim, canın illaki yanacak." *Çok sağ ol ya...* "Ama dayanamayacağın bir acı değil kesinlikle."

"Daha önce dövme yaptırdım," dediğimde kaşları çatıldı. "Nasıl bir acı olduğunu biliyorum, Yakut. Hiç öyle dayanılamayacak bir acı değil falan deme bana, gayet de kötü bir acı."

Yani en çok acıyan dövmem kasığımda olduğundan daha önce görmemişti ve diğer dövmelerim de göğsümdeydi, yani görünen bir yerimde olmadığı için daha önce hiç dövme yaptırmadığımı düşünmüş olması normaldi.

Gözlerini devirdiğini fark ettim. "Abartıyorsun."

"Ben mi abartıyorum?" diye sordum gülerek. "Kusura bakma seninle acı eşiklerimiz aynı değilse. Ben vücudunda iki yüz yirmi bir tane dövme taşıyan bir deli değilim. Hem zaten senin sinirlerin işlevini kaybetmiştir artık."

"Dövmeyi nerene yaptırdığınla ilgili bu acı çekme olayı," dedi. "Nerene yaptırmıştın önceki dövmeni?"

"Kasığıma."

"O zaman acıması normal," dedi makineyi derimde gezdirmeye devam ederken. "Benim en çok kasığım ve dudağım acımıştı. Bir de göğüs kafesi."

Dudağında dövme mi vardı? Bunca zaman nasıl fark edememiştim bunu?

"Dudağının içinde dövmen mi var?" diye sordum. Durmadan soru sormaya devam etmeyi düşünüyordum çünkü bu, acıya odaklanmamı engelliyordu.

"Yüzüm hariç her yerde dövmem var dedim ya, kızım."

"Doğru," diye mırıldandım. "Yüzüne neden yaptırmadın ki? Tam senden beklenilecek bir delilik."

"On yedi, on sekiz yaşımdayken yüz dövmesi konusunda epey bir hevesim vardı," dedi. "Ama sonra vazgeçtim. Babam yüzümü de çizdirirsem beni eve almayacağını söylemişti. Aslında onu dinlemezdim çünkü ilk yaptırmaya başladığımda kollarımdakilere de aynı tepkiyi vermişti, sonra alıştı."

Güldüm, bu yüzden kıpırdandığımı hissettim. Songur kafasını kaldırarak bana sert bir bakış attı. Bu bakış tam olarak *rahat dur, yoksa dövmeyi bok edeceksin* anlamına geliyordu.

"Ee... O zaman ne geçirdi hevesini?"

"Bu yakışıklı suratı mahvetmek istemedim," dedi alaycı bir sesle. "Kendi başına yeterince göz alıcı."

"Neden mahvolsun ki?" diye sordum gülerek. Ama bu sefer hareket etmemeye özen gösteriyordum, o bakış yeterince uyarıcıydı, başka bir uyarıya ihtiyacım yoktu. "Vücudunu da mahvetmiş oluyorsun böyle düşünürsen."

"Dövmeyi yapan bir ahmak, yaptıran da zevksiz değilse vücut dövmeleri her zaman seksi durur," diye cevapladı beni. "Ama yüz riskli. Yüz dövmesi olan birçok kişi tanıyorum, içlerinden bir ya da ikisine yakışıyor sadece."

"Sen şuna *Trabzonlu babamın gazabından korktum*, desene, Yakut," dedim gülerek. "Bahaneler uyduruyorsun şu an."

Songur'un güldüğünü hissettim ama kafasını eğdiğinden yanağında belirdiğini tahmin ettiğim o derin çukurları göremiyordum ve bu manzaradan mahrum kalmak hiç hoşuma gitmemişti.

Tekerlekli tabureyi biraz daha bana doğru ittirdi makineyi derimden çektiği sırada. Yeni duş aldığı belliydi, bacağıma doğru eğildiği için alnına dökülen saçları şampuan kokuyordu ve yumuşacık görünüyordu. Vücudunun kokusu da burnuma doluyordu. Her zamanki gibi nefes kesiciydi. Parfümünün markasını sormalı mıydım acaba? Ne bu kadar mistik ve güzel kokuyor olabilirdi ki?

"Sen bu saate kadar uyudun mu cidden?" diye sordu.

Konuyu değiştirmesi iyiydi çünkü sussaydı ben yine bir şeyler saçmalamak zorunda kalacaktım. Dövmeyi yaptırdığım sırada konuşmak aklımı dağıtıyordu.

"Evet, uyuyordum. Sanırım biraz abarttım."

"Biraz mı?" Sesi alaycıydı.

"Aynen, biraz." O gittiğinde neredeyse gece yarısıydı ama ben sabaha karşı üç gibi uyumuştum. "On altı saat kadar bir azlık tabii bu."

"Sabaha karşı mı uyudun?" diye sordu. "Ben gittikten sonra ne yaptın?"

Hmm, bir bakalım... İçmeye devam ettim, kusmaya da. Sonra duş aldım ve dediğin gibi kahve içip ayıldım. Birazcık da seni hayal ederek yatakta kendi kendime vakit geçirmiş olabilirim. Eğlenceliydi ama hayalin yerine gerçeğini tercih ederim. Ama bu kısmı bilmesen daha iyi olur, inan bana.

Aklıma gelen şeyle ne cevap vereceğimi bilemedim bir an. Öyle bir sormuştu ki sanki ne yaptığımı biliyordu ama tabii ki ihtimal yoktu. Hissedecek değildi ya. Sanırım en sonunda kafayı yiyordum.

"Hiçbir şey," dedim zar zor sonunda cevap verebildiğimde.

İyi ki koyu yeşilleri şu an bacağıma odaklıydı. İyi ki gözlerime bakmıyordu.

"Hiçbir şey?" derken sesi sorarcasına çıkmıştı.

"İçmeye devam ettim," diye cevapladım. "Fazla abarttım ama kırk yılda bir bu kadar abartıyorum zaten, ondan devam ettim." Bir şey demedi. "Sonra dediğin gibi kahve içip duş aldım ve ayıldım."

"Güzel."

"Sen nereye gittin asıl öyle koşarcasına?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Gece yarısından sonra dışarıda kalamıyor musun?"

Babası aradığında hemen gitmesi anormal gelmiyordu aslında bana. Anlatılanlar ve gördüklerim yüzünden Songur Yakut'un babasının sözünü ikiletmeyeceğinin farkındaydım.

"Babama bir işi halledeceğim konusunda söz vermiştim," dedi. Ondan alaycı bir cevap beklemiştim ama son derece ciddiydi. "Senin yanından ayrıldıktan sonra onun yanına uğramayı planlıyordum ama içmeye başlayınca aklımdan çıkmış."

Bir şeyleri unutmak hiç Songur Yakut'a göre değildi. Ama benim adımı bile unutmama neden olacak derecede alkol aldığı göz önünde bulundurulursa, bir işi halletmeyi unutmasını çok da garipsememek gerekiyordu.

"Anladım," dedim yavaşça. "Peki, halledebildin mi o işi? Geç olsa da?"

"Hallettim," dedi. "Adam biraz zorluk çıkardı başta ama... Üzerinden gelemeyeceğim zorluk yoktur."

Keşke Songur Yakut gibi kendine güvenen biri olsaydım, o zaman hayat çok daha kolay olurdu eminim ki.

Onun gibi olmak istemiyordum, sadece onun bulunduğu konuma gelmek istiyordum. Dünyada ezilmek istemiyordum, dünyayı ayaklarımın altına alarak çiğnemek istiyordum.

Onun bulunduğu konuma gelmek için ne feda etmem gerekiyordu?

Cevap kesin değildi ama birçok şey olduğuna emindim.

O bulunduğu konuma gelmek için ne feda etmişti?

Cevap belliydi, kendisini.

"Adamın çıkardığı zorluğu tam olarak nasıl hallettin?" diye sordum. "Merak ediyorum, Songur Yakut'un yöntemi hangisi? Şiddet mi, tehdit mi, kan dökmek mi?"

"Hiçbirisi," dedi alaycı bir sesle. "Songur Yakut'un tek bir yöntemi vardır. O da para."

"Rüşvet yani," dedim. "Tam da senden beklenecek bir davranış. Çok klassın, Yakut."

Nasıl bir iş hallettiğini bile bilmeden böyle konuşmam ve onu yargılamam yanlıştı, biliyordum ama böyle anlarda onun kim olduğunu hatırlıyordum.

Onun gibi adamlar... Para sayesinde herkesi yönetebileceğini sanıyor, bir şekilde bu dünyanın tanrılarını oynamaya çalışıyor ve masumları yakarken gökdelenlerinden izliyorlardı olanları, hem de tek bir çizik bile almadan.

Adil değildi. Ama Songur Yakut'un bana söylediği gibi hayatta hiçbir şey adil değildi.

Yirmi birinci yüzyıldayız, insanlığın en karanlık çağındayız. İnsan, gücü keşfetmek için attığı her adımda yeni bir kadim dost buldu kendine: Acımasızlık.

İnsanoğlunun en sevdiği renk artık yeşil. Kafasını kaldırıp baktığı doğa içini açıyor diye mi? Hayır. Ağaçlar onlara hayat fısıldıyor diye mi? Değil. Kuşlar cıvıldıyor diye mi? Hiç değil.

Bugünlerde her şey sahte, herkes sıkışmış bir hapishanenin içine. Çıkacak güçleri var belki ama özgürlüğe kanat çırpmaya çalışmak zor onlar için, özgürlük para etmiyor çünkü. Daha kolayını yapmak varken kim farklı olmayı seçer ki? Hem de toplumdan dışlanacağını bile bile... Onların da hesabını yaptıkları, düşündükleri tek şey bu.

Ruhlarını bir palto gibi çıkarıp şeytana emanet etmeden önce kalplerindeki boşluğu doldurdukları varlık artık Tanrı değil. İyi insan olmak kimin umurunda ki? Sadece güçlü olmak yeter. Kiliselerdeki İsa resimlerine bakan kaldı mı sahi? Açıp da okuyan kaldı mı gerçekten Tanrı'nın kutsal kitaplarını, kelimelerini, cümlelerini ya da emirlerini? Acımasızlığı kendine kadim dost edinen insan müsveddelerinin görmek istediği tek şey, yeşil bir kâğıdın üzerine çizilmiş *Benjamin Franklin* portresi. Tanrı'yı arayan kaldı mı bu günlerde? *Friedrich Nietzsche* duyurmadı mı onun cenazesini herkese, bundan neredeyse bir yüzyıl önce?

Yeşil... Tıpkı onun gözleri gibi... Benim en nefret ettiğim, acımasız insanoğlunun ise en sevdiği renk. Ağaçtan, doğadan, ormandan değil bu sevgi. Paradan. Yeşilin gücü buradan gelir.

"Eğer ortada bir oyun varsa yaratıcısına göre şekillenir, Rosa," dedi. "Ve dünyadaki tüm kirli oyunların yaratıcısı paradır. Bu kadar garipseme bunu. Bakmayı bilirsen eğer, insanlar sana etiketlerini gösterirler. Sen de ona göre hareket edersin. Anlıyor musun beni?"

Dudaklarım yana kıvrıldı çünkü onun ne kadar acımasız bir insan olduğunu ve kimlerle aynı takımda oynadığını anlıyordum paylaştığımız her kelimede.

"Benim etiketimi de görüyor musun, Songur Yakut?"

Çünkü var ve üzerinde birkaç haneli sayı değil, intikam yazıyor.

"Neden her zaman sorulan sen soruyorsun, Valeri Saka?" diye sordu koyu yeşil gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmeden. *Aslında şimdi sen sormuş oldun, Yakut.* "Biraz da ben sorayım. Ne dersin?"

"Sorabilirsin," dedim rahat bir tavırla. Dışarıdan bakan biri ne kadar gergin olduğumu tahmin bile edemezdi. "Ben senin gibi çekinmem."

Bunu ben mi söylemiştim? Ben? Ona gereğinden fazlasını söyleyeceğim diye ödüm kopuyordu bazen. Verdiğim cevap dudaklarının alaycı bir şekilde kıvrılmasına neden oldu çünkü o da biliyordu, ben ona hiçbir zaman cevap vermiyordum. Neden bu işe bulaştığımı defalarca sormuştu ve hiçbirinde de benden cevap alamamıştı. Bu sadece bir örnekti.

"Ben sorayım bakalım," derken sesi hâlâ alaycıydı. "Sen benim etiketimi görüyor musun?"

Alayla güldüm. "Görüyorsam bile eminim ki seni alacak param yoktur."

"Beni parayla satın alamazsın zaten."

"Ya neyle alırım?"

Alayla güldü. "Alamazsın."

"O adam da sana böyle mi diyordu, Yakut?"

"Hayır, aslında yanına yaklaştığım an bana bir fiyat söyledi. Kesinlikle böyle demiyordu anlayacağın üzere. Ama anlamadığım bir şey var. Bu durum seni neden bu kadar öfkelendirdi?"

Çünkü paraya düşkün bir babam vardı. Düşkün... Belki de bu, yanlış bir kelime tercihiydi. Parayı dini hâline getirmiş bir babam vardı benim. Ve onun ucuz hırsları ailemi yerle bir etmişti. Bir zamanlar mutluydık, bir zamanlar aileydik ama o her şeyi mahvetmişti.

Bu yüzden paraya düşkün olan adamlardan nefret ediyordum çünkü para, hırsı ve acımasızlığı da beraberinde getiriyordu.

Kendi kızına bile acımayan bir canavarla aynı evde büyümenin ne demek olduğunu bilseydi eğer, öfkemin nedenini çok iyi anlardı.

"Öfkelendirmedi," dedim. "Sorguluyorum sadece. Sonuçta o adamı da tanımıyorum, para karşılığında ne yaptığını da bilmiyorum ya da senin ne istediğini de bilmiyorum. Sadece varsayımlar üzerine konuşuyorum."

"Varsayımlar üzerine konuşuyorsun," dedi alayla. Dün gece dediklerimi taklit ediyordu. "Senin gibi bir kız ile çelişen davranışlar bunlar."

Ben de onu taklit ettim. "Öyle mi dersin?"

"Evet, öyle derim," dedi. "Kıpırdamayacaksan dövmene devam edeceğim."

"Tabii ki," dedim abartılı bir sesle. "Hemen uslu bir çocuk oluyorum. Neticesinde bunun için buradayız, değil mi?"

"Bence bunun için falan burada değilsin. Dövme fikri çok spontane gelişmiş gibi. Sadece beni görmek için buraya fırlatıverdin kendini."

"Ben seni kovalamadım, Songur ama benden kaçan sendin."

"Kaçmak mı?"

"Hiçbir şey demeden masadan kalkıp üst kata çıktın," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Kaçmak değilse ne oluyor bu?"

"Sıkılmak?" dedi sorarcasına. "Üstüne alınma ama benden on yaş küçük liselilerle takılmak beni sarmıyor anlayacağın üzere."

"İlk olarak on yaş değil," dedim. "Sen kendini yaşlı göstermeye epey meraklısın." Dudakları sola kıvrıldığında göz alıcı gamzeleri bana göz kırptı. "İkincisi, orada Doren de vardı."

"Doren'in olgunluğu ile beş yaşındaki bir çocuğun olgunluğu aynı," dedi alaycı bir sesle. "O yüzden onu da saymıyorum. Sonay ile tamamen aynılar."

Ben Doren'in böyle olduğunu düşünmüyordum. Bence nerede ciddi, nerede alaycı olması gerektiğini biliyordu, tıpkı eğlenmeyi bildiği gibi. Kesinlikle kasının biri değildi. Sonay ile bu açıdan benziyorlardı birbirlerine. İkisi de içlerinden geldiği gibi davranıyorlardı.

"Doren demişken..." dedim. "Hallettiniz mi? Karşılıklı yumruklaştıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi devam edebiliyor musunuz yoksa?"

"İkincisi. Bu konuda konuşmadık bile." İlginçti. "Kapandı gitti. Zaten önemsizdi."

Gerçi... Biz de Anka ile kavga ettikten sonra hiçbir şey olmamış gibi devam ediyorduk her zaman. İkimiz de özür dilemeyi gururumuza yedirememiştik sanırım bu. Haksız olsak da özür dilemiyor hatta bu konuyu bir daha açmıyorduk. Genelde olayı dondurma ya da bira ısmarlayarak kapatıyorduk. Zaten çok uzun süre küs kalmanız imkânsızla eş değerdi.

"Doren ile o gece telefonda konuştum," dedim düşünceli bir sesle. "Cesur'un bu yaptıklarını kafasının içinde bir şekilde haklı çıkarmak istiyor çünkü..."

"Çünkü Cesur'un bu durumda olmasını kendi suçu olarak görüyor," diye tamamladı beni. "Evet, biliyorum. Saçma sapan bir düşünceden fazlası değil bu. Bir insana yaşattıklarınla kötü birini yaratamazsın, en fazla onu kötülüğü seçmeye itmiş olursun. Ama adı üstünde, ismi seçim. Yine ne olacağını söz konusu kişi belirler."

Songur Yakut kendisi için de böyle mi düşünüyordu? Ona yaşatılan her şey onu bir seçim yapmaya itmişti ve o da sonunda kötü adam olmayı mı seçmişti? Kendisine çizdiği yol muydu bu sahiden de? Tek söz hakkı onda mıydı bu seçimi yaparken? Yoksa istemediği bir rolü oynamaya mahkûm bırakıldığı için dünyaya olan öfkesini kendine acımasız olarak mı çıkarıyordu?

"Doren gibi sen de Cesur ile eskiden beri tanışıklığa mı sahipsin?"

"Cesur, Doren, Hazar ve ben; evet. Biz çocukluk arkadaşıyız."

Çocukluk arkadaşım dediği adamın kafasını araba camına vurarak döveli daha iki gün bile olmamıştı.

"Cesur ile çocukluk arkadaşı olman çok garip geliyor," dedim. "Yani olanlara baktığın zaman."

"Çocukluk arkadaşı olabiliriz ama hiçbir zaman yakın değildik," dedi. "Birbirimizden uzaklaşalı yıllar oluyor."

"Neden uzaklaştınız ki?"

"Büyüdükçe herkesin istekleri ve hırsları farklılaşıyor," diye cevapladı beni. "O, Doren ile yakınlaştı; ben de Hazar ile. Sonra Cesur ve Doren de uzaklaştılar." Peki, Hazar ile Songur da o şekilde bir parçalanma yaşamış mıydı? Nedense bunun detayını vermiyordu. "Çok uzun bir süre boyunca Doren ile de tek kelime etmemiştim. Bu sene konuşmaya başladık."

Bunu beklemiyordum, bu yüzden şaşırmıştım. Doren ile çok samimi, yakın gibi duruyorlardı ama anlattıklarından anladığım üzere gerçek öyle değildi.

"Bu sene mi barıştınız cidden?"

"Barışmak çok yanlış bir kelime tercihi," dedi alaycı bir sesle. "Çocuk değiliz ki küselim ya da barışalım. Benim için önemli olan tek şey isteklerim ve hırslarım, ikili ilişkilerimde her zaman buna bakarım. Doren ile senelerce isteklerimiz çatıştı ancak bu sene ilk kez ortak birkaç paydada buluşunca tekrar bir araya geldik. Sonuçta tanıdığın bir yalancı ile iş yapmak, ne halt olduğunu bilmediğin bir yalancı ile iş yapmaktan daha risksizdir."

Doren'i tanımlarken arkadaş anlamına gelecek hiçbir kelime kullanmamış olması dikkatimi çekmişti. *Tanıdık bir yalancı*, diyordu en yakın arkadaşı olduğunu düşündüğüm kişi hakkında. İçimden bir ses, burada olanları asla çözemeyeceğimi söylüyordu.

"Ama ikisi de yalancı," dedim ona, düşüncelerimi bir kenara fırlatmak istesem de kafamın içi bu adamın karmaşık yaşantısı ile dolup taşmıştı işte.

"Risk her zaman vardır, Valeri," diye cevapladı beni. "Önemli olan onu en aza indirmek."

"Hazar'la ilgili durumu sana iletti mi Doren?" diye sordum.

Yalissa denilen kızın arayıp söylediği şeylerden bahsediyordum. Dün gece Songur'a konusunu açmadığım için kendimi bir an kötü hissettim çünkü kız durumun çok acil olduğunu defalarca söylemişti ama kafam iyiyken aklıma gelmemişti işte. Çünkü o an aklım çok ama çok farklı yerlerdeydi.

"Söyledi," diye cevapladı beni. "Öğrendiğim gibi hallettim. İyi ki de Doren'e söylemişsin, bana söylemeyi bekleseydin çok geç olabilirdi bazı şeyler için."

"Ne gibi?"

"Bir posta daha dayak yerdi yani," dedi. "Neyse ki onu o boktan koğuştan çıkardım."

"Bu kadar basit bir şey mi bunu halletmek?" diye sordum ancak hemen sonra duraksadım. Yine unutmuştum. Bir şeyleri hep unutuyordum. "Doğru, doğru. Unutmuşum, para."

Koyu yeşil gözleri öyle bir baktı ki gözlerime, eğer bu kadar korkusuz olmasaydım beni kesinlikle sustururdu. Songur Yakut nasıl bir adam olduğunun yüzüne vurulmasını sevmiyordu.

"Hazar da Doren gibi mi?" diye sordum konuyu değiştirerek. Bacağım gerçekten de yanıyordu. "Onunla da çıkarların için mi bir aradasın?" Şu an aralarının nasıl olduğunu bilmediğimden duraksadım. "Ya da bir aradaydın?"

"Hayır." Bu kadar net bir cevap vermesini beklemiyordum. "Hazar benim dostumdur."

"Bunu birine söylediğini ilk kez duyuyorum."

"Normal," dedi. "Çünkü tek dostum Hazar."

"Neden onu ziyarete gitmiyorsun o hâlde?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Bunu sormamak için kendimi tutmaya çalışmıştım ama bu konuda başarısızdım. "Cesur ve Kaner bile onu ziyarete gidiyormuş." Bunu söylememle iğneyi bacağımdan çekti ve aniden bana döndü. Şoke olmuş gibiydi. "Sen neden tek dostunu ziyarete gitmiyorsun?"

"Cesur, Hazar'ı ziyarete mi gitmiş?" diye sordu, yüzündeki şaşkınlık sesine de yansımıştı. Sorumu direkt es geçmişti. "Bunu sana..." Kafasını iki yana salladığında oldukça sinirli görünüyordu. "Yalissa... Siktir lan oradan."

"Bunu bilmiyor muydun?"

"Bu kızın canı sıkılıyor," dedi sorumu es geçerek. Bahsettiği kızın ben olmadığımı, Yalissa olduğunu biliyordum. "Benimle biraz daha oyun oynamaya çalışırsa harbiden canını sıkacak şeyler yapacağım."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Siktir et," dedi ama sesi hâlâ öfke doluydu. Ve şu an dönen olaylar hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Şu dövmeyi bir an önce bitirelim, olur mu? Yapmam gereken bir konuşma çıktı."

O kızla mı konuşacaktı?

Gerçekten kız bana Cesur olayını söyleyip de Songur'a söylememiş miydi? Songur dövmeyi yapmaya devam ediyordu ancak sinirli olduğunu bacağımda duran elinden bile anlıyordum, istemsizce sıkıyordu. Bacağımdaki yanma hissi ve acı hiç olmadığı kadar belirgin bir hâle geldiğinde dudaklarımı

birbirine basturdım. Bunun Songur ile bir alakası yoktu, sadece aklımı acıdan uzaklaştıracak hiçbir şey olmadığından daha çok canım acıyordu.

"Sen konuş," dedi ne hâlde olduğumu fark etmiş gibi. "Kafan dağılır. Şu an sadece onu düşünüyorsun, daha çok canın yanar. Tamamen psikolojik."

"Ne konuşayım ki?"

"Normalde susmuyorsun, şimdi aklına konuşacak bir şey mi gelmedi?" diye sordu. "Ne bileyim. Sor bir şeyler işte, Rosa."

Canıma minnettı.

"Peki, Doren de senin gibi mi?" diye sordum. Neden bahsettiğimi anlamak istercesine kafasını yana yatırdı ve sadece iki saniyeliğine gözlerini bacağımdan çekti. "Yani... Baban onu da koşturuyor mu oradan oraya? Beraber bir şeyler yediğimiz gün, bir zamanlar sadece babana sadık olduğunu söylemişti. Senin gibi bu işlerin içinde olduğuna göre o da babandan mı emir alıyor?"

"Hayır."

"Sana yaptırdığı işi yaptırabileceği onlarca adam yok mu?"

"Var."

"O zaman neden seni gecenin bir yarısı uğraştırıyor?"

"Biz babamla böyleyizdir," dedi. "O bir şey ister ve ben yaparım. Sonra ben bir şey isterim ve o yapar."

Bu konuda yorum yapmak istememiştim.

Aradan geçen dört saatin sonunda dövme bitmişti. Sonunda. Songur geri çekildiğinde derin bir nefes alarak kıpkırmızı olan bacağıma bakıım, bu kadar beyaz bir tene sahip olmanın sonucu buydu işte.

"Beğendin mi?" diye sordu oturduğu tabureden kalkarak, bacağıma şaheserini inceliyormuş gibi bakmaya başlamıştı.

Ben de kafamı eğerek dövmeye baktım. "Evet," dedim onu onaylayarak. "Beğendim. Çok güzel oldu." Kafamı kaldırarak yüzüne bakıım, o da zaten tepkilerimi görmek istercesine yüzümü inceliyordu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Rosa."

"Sana parasını sonra versem olur mu?"

"Dövmeden para mı alacağım gerçekten?" diye sordu bana inanmıyormuş gibi. "Şu an saçmaladın, bebeğim. Bana hiçbir şekilde ödeme yapmayacaksın."

"Sana değil zaten," dedim gözlerimi devirerek. Bir de Songur'a para mı verecektim? Bu ay evin kirasını bile ödeyecek durumda değildim. "Burası arkadaşının değil mi? O kadar malzemesini kullandın ya. Çocuğa ya da kıza, her neyse... Hiçbir şey vermeyecek miyim? Ayıp bu."

"Dövmenin işçiliği benim yalnız," dedi gömleğini üstüne giydiğinde. "Ben yaptım yani, saatler sürdü bak. İki mürekkebini kullandık diye neden o lavuk alıyor karşılığını? Siktir etsene."

"Çünkü bir karşılık istemediğini söyledin, Yakut," dedim gözlerimi tekrar devirerek. "Kendinle hep böyle çelişir misin sen?"

"Karşılık beklemediğimi söylemedim ki," dedi Songur siyah gömleğinin ikinci düğmesini iliklediği sırada. Vücudu bana doğru dönmüştü ve koyu yeşil gözleri yüzümde dolaşıyordu. "Karşılık olarak para istemediğimi söyledim sadece. Ben her şeyi karşılıklı yaparım. Alışamadın mı yoksa hâlâ?"

"Ne istiyorsun peki?"

Anka'ya ait olan deri ceketi koltuktan aldığım sırada, stüdyonun kapısında duran bedenine doğru ilerledim. Deri ceketini üstüne geçirmiş, cebinden çıkardığı elektronik sigaradan bir nefes çekiyordu.

Yüzüme doğru eğildiğinde dövmeli parmakları bir anda çeneme değdi, yüzümü tam olarak yüzünün hizasına getirdiğinde onu görebilmek için kafamı dimdik tutuyordum çünkü aramızdaki boy farkı oldukça fazlaydı.

Parmaklarını çenemden çekmeden, "Beni öpmeni," diye cevapladı sorumu.

Bunun beni biraz heyecanlandırdığını kabul etmem gerekiyordu. Ona karşı ne kadar olumsuz duygular hissedersem hissedeyim, onun hakkında ne öğrenirsem öğreneyim, nasıl kararlar alırsam alayım... Hepsi o bana dokununcaya kadardı. Sonra kafamın içindeki ses susuyor ve birbirini delicesine çeken bedenlerimiz konuşmaya başlıyordu.

Bu yüzden istediği şeye asla *hayır* demezdim.

"Dün gece öptüm ya, Songur Yakut," dedim. "Sarhoş olduğumdan sayılmıyor mu o?"

"Ondan değil. Dün gece dudakların kırmızı değildi."

Bu cevabı beni güldürdü. "Ne fark ediyor?"

"Böyle çok baştan çıkarıcı görünüyorsun," diye yanıtladı beni. Parmaklarını hâlâ çenemden çekmemişti ve dudakları, dudaklarıma çok yakındı. "Dün gece sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Kurduğu hayalden mi bahsediyordu? Aklımdan çıktığı yoktu ki. Dün gece onun kurduğu hayali kafamda tekrar tekrar canlandırarak kendime dokunduğumu bilse ne tepki verirdi acaba?

Kafamı sallayarak onu onayladım.

"Ondan çok daha tehlikeli şeyler düşünüyorum," diye devam ettirdi kendine. *Sakın söyleme, sakın söyleme bana, sakın söyleme kafanda kurduğun şeyleri.* "Sen bu şekilde bana bakarken."

Burnuma dolan tek şey normal zamanda bile hücrelerimi uyaran kokusuydu. Onun deyimiyle atmosfer değiştiğinde o erkeksi sesi ve kokusu, vücudumda çok daha büyük etkilere sebep olabiliyordu.

"Gitmen gerektiğini sanıyordum," dedim konuyu değiştirmek için.

"O biraz daha bekleyebilir aslında," dedi sırtını kapıya yaslayarak. "Emeğimin karşılığını alabilir miyim?"

Derin bir nefes aldım, istemsizce kirpiklerimi kırpıştırmıştım ona bakarken. Geri çekilmem gerektiğini biliyordum ama içimdeki şeytan bunun tamamen yanlış olduğunu fısıldıyordu. Doğru olan bizdik. İkimizdik. O şeytana göre bu böyleydi. Songur Yakut haklıydı, benim şeytanlarım sadece onu istiyordu ve bu isteği görmezden geldiğim sürece daha da deliriyorlardı. Onun tenini tenimde hissetmeli, ruhuma bir günahın lekesini sürmeli ve diğer tüm sesleri, geriye kalan her şeyi, herkesi boş vermeliydim.

Parmak uçlarıma yükselip bir elimi boynundaki 17 dövmesine götürdüğümde ne yapacağımı anlamıştı ama bunu yapan ben olmama rağmen, hâlâ yaptığım şeye inanamıyordum. Daha doğrusu... Bunu iki gün içinde iki kez yaptığıma inanamıyordum ama yine ve yeniden, dudaklarımız arasındaki o minik mesafeyi tamamlayan bendim ve sadece bir an sonra, Songur Yakut'u öpüyordum.

Belimi kavrayarak dudaklarıma uzun zamandır bunu bekliyormuş gibi asıldı. Çekim tam olarak ne demekti, bilmiyordum ancak iki insanın birbirine hissedebileceği maksimum çekim tam olarak bu olmalıydı, bundan daha fazlası olamazdı.

Dudakları dudaklarıma o kadar sert çarpmıştı ki aniden gerilemiştim ve sırtım, acı verici bir şekilde arkamdaki duvara çarpmıştı.

Alt dudağımı dudaklarının arasına aldı, her zamanki gibi hırpalayarak öpüyordu beni, aceleciydi ama sorun değildi, ben de ona uyum sağlayabiliyordum artık. Sırtımın acısı yavaşça dinerken sol elini boynuma çıkardı ve boynumu bir kelepçe gibi sardı. Bu, dudaklarımın kıvrılmasına neden olmuştu. Ve gülümsediğimi hissetmek, onun dudaklarını çok daha tehlikeli bir şekilde iki yana kıvırmıştı.

"Sana sert davranılması hoşuna mı gidiyor, *Rosa*?" diye sordu karanlık bir sesle ama nasılsa sesi gülümsüyordu. *Karanlık bir şekilde.* "Sanırım sen sandığımdan daha tehlikeli bir kızsın."

Belki de bu konuda hoşuma gidiyor olabilirdi ama bu sorusunu cevapsız bırakmayı tercih ettim. Dilim dişlerine baskı yaptığında dudaklarını aralayarak dilimi ağzına kabul eden o oldu, dillerimiz buluştuğunda başım dönmeye başlamıştı bile. Soğukluğundan şikâyetçi olduğum stüdyo birden

cehennem gibi yanmaya başlamıştı ya da yanan, onun ateşinde kavrulan bedenimdi.

Alt dudağımı ısırarak çekiştirdiğinde dudağımın kanadığını hissettim ama bu, dudaklarımı çekmem için yeterli değildi. Onun için de yeterli olmamalıydı ki devam ediyordu ve hiç nazik davranmıyordu. Hırpalamak, Songur Yakut'un mayasında vardı.

Dudaklarımız birbirinden bir süre kopamadı ve aynı oyunu oynadılar. Dudaklarını ilk çeken Songur olmuştu. Beni öpmekten kızarmış ve şişmiş olan dudaklarını boynuma bastırdığında kafamı duvara yasladım. Islaklığı ile beni çıldırtan dudakları belli bir yol çizerek aşağıya doğru indi. Boynumu talan ettikten sonra elbisenin açıkta bıraktığı omzumu öpmeye başladı, oradan tekrardan boynuma, ardından çeneme doğru çıkarak ıslak bir öpücük bıraktı. Kedi gibi mırıldanmamak için kendimi zor tutarken ona daha fazla alan tanımak için boynumu geriye attım.

"Fikrin değişti mi?" diye sordu boğuk ve erkeksi sesiyle. "Yoksa hâlâ isteklerin aynı mı? Cevap ver bana, Rosa."

Vücudum onun etkisi altındayken, büyülenmiş gibi ona bakarken ve kasıklarım ihtiyaçla sızlarken bu soruya her zaman yaptığım gibi yalana başvurarak cevap verme ihtimalim yoktu.

"Değişmedi," dedim ancak kendi sesim bana bile yabancıydı.

Onu istiyordum. Mekân, zaman ya da durum sonucu değiştirmiyordu. Ben bunu bir süredir biliyordum ve artık o da öğrenmişti.

Verdiğim cevabın üzerinden bir saniye bile geçmemişken beni bir bez bebek gibi kucakladı, ben de bacaklarımı beline dolayarak kucağına çıktım.

Beni stüdyonun içindeki, masanın karşısında duran büyük kanepeye doğru götürdü ve hiç beklemediğim bir anda kanepeye âdeta fırlattı. Koltuğun ucuna doğru gerilediğimde üzerime eğildi, ilk üç düğmesi açık gömleğinin açıkta bıraktığı damarları daha da belirginleşmişti. Yüzündeki ifade de tıpkı kolundaki kaslar gibi kasılmıştı. Bir kolunu koltuğun kolçağına dayayarak bana doğru eğildiğinde görüş açım onun iri cüssesi ile tamamen kapandı. Derin soluklarımdan dolayı göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Bir saniye sonra koltuğa otururak beni belimden tutup kendine çekti ve kucağındaydım.

Dilini çenemden aşağı indirdiğinde ağırlığını üzerime vermişti, bu yüzden tam o noktada sertliğini hissediyordum. Yüzünde tehlikeli bir ifade oluştuğunda derin bir nefes alarak kafamı geriye attım. Sıcak ve ıslak dili çenemden boynuma indiğinde dudakları derimde bir iz bırakmak istercesine hareket etmeye başladı. Gözlerim titreyerek kapandı. Dudakları tenimde morluklar

bırakacağına emin olduğum şekilde boynumu talan ederken eli yavaşça elbisemin üzerinden göğsüme doğru ilerledi. Göğsümü avucunun içine aldığında dudaklarımdan bir inleme firar etmişti.

"Gözlerime bak," dedi çenemden tutarak yüzümü yüzüne yaklaştırdığında.

"Kimsenin gözlerine bakmadığını sanıyordum, Yakut Kral," dedim alayla. Ama kendimi nasıl tutabildiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Sadece senin için, Rosa," diye cevapladı beni karanlık bir sesle. "Sadece senin için. Bunu sakın unutma."

Sesi az kalsın beni inletecekti. Öyle ki dediklerine odaklanamamıştım bile. Vücuduma dokunmasını istiyordum. İzini her yere bulaştırmasını istiyordum. Vücudum yanıyordu, dudaklarımdan minik bir inleme çıktığında fısıltım sadece kulaklarına ulaştı.

Diz kapağını tam oraya yaslayıp beni hareket ettirmeye başladığında nefesimin kesileceğini sandım. Bu adam ne yapması gerektiğini o kadar iyi biliyordu ki...

Nihayet dudakları çeneme dokunduğunda elimle yüzünü avuçlamak istedim ancak bundan rahatsız olacağından emin olduğumdan kendimi tutup kollarımı çıplak boynuna sardım. Dokunuşları, takındığı ifadeye paralel olarak sertti.

"Bu sefer," diye fısıldadı elbisemi sertçe yukarı çekiştirerek bacağımı okşadığında. "Beni durduracak hiçbir şey yok. Bunu yapabilirim." Parmakları ilerledi, ilerledi ve ilerledi. Gözlerim gözlerindeyken tam oraya geldi ve iki parmağını çamaşırımın üzerinden tam oraya bastırdı. Gözlerimi sıkıca yummamak için çok çaba sarf etmiştim çünkü onu izlemek istiyordum, bana dokunurken yüz ifadesini görmek istiyordum. "Bunu uzun zamandır istediğini biliyorum," diye fısıldadı çamaşırı kenara kıvırdığında, soğuk parmakları ile orası arasında bir kumaş parçası kalmamıştı artık. "Ve ben de artık... İstediğini sana verebilirim diye düşündüm, Rosa."

Tırnaklarımı omuzlarına sapladığımda bu hoşuna gitmiş gibi bir ses çıkardı ve onun hırpalamak kadar hırpalanmaktan da hoşlandığına o anda emin oldum. Mavi ledin altında parıldayan ıslak dudaklarında serseri bir kıvrım oluştu ancak bu sahteydi, yüzü çatlamak üzere olan bir taş gibi sert duruyordu ve yüzündeki kemiklerin yarattığı gölgelerde alaycılığın izi bile yoktu.

"Songur..."

"Sen hep ismimi böyle tatlı mı söylüyordun?" diye sordu ıslak dudaklarını morartacağına emin olduğum boynumdan çektiği sırada. Bir eli orayı okşamaya devam ederken diğer eliyle yanaklarımı kavramıştı. Yanaklarıma

uyguladığı baskı ile büzüşen dudaklarımı öptü. "Yoksa şu ana özel bir şey mi?"

Kendimi biraz öne atarak diz kapağından uzaklaştım ve tam kucağına yerleştim. Parmakları hâlâ orada dolaşıyor, beni delirtecek bir tempoda okşuyordu. Songur Yakut ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu ve bana yaşattığı bu an, şu ana kadar yaşadıklarım arasından en iyisiydi.

"Sikrir!" diye inledim. Konuşma yeteneğimi kaybetmiş gibiydim ama parmaklarına gelmek üzere olduğumu hissediyordum ve bu his beni delirtiyordu. "Songur..."

"Valeri?" İsmimi böyle söyleyeceğini plana katmamıştım. Böyle söylememeliydi. "Giderek daha fazla ıslanıyorsun," diye fısıldadı boynuma doğru, iki parmağı ile okşamaya devam ediyordu. "Sana daha fazlasını vermek isterdim. Ama bu gecelik parmaklarımla yetinmek zorundasın."

Altımda giderek sertleşen erkekliğini hissediyordum, bunu düşündüğüme inanamıyordum ama onu tam şu an içimde istiyordum ve koyu yeşil gözlerine baktığımda sadece üzerimde gidip geldiğinde ne kadar seksi olacağını düşünüyordum.

Dudaklarını boynuma bastırdığında parmaklarının da baskısı arttı. Gözlerim kayarken vücudumdan yüksek voltajda elektrik geçiyormuş gibi titredim. Daha önce hiç bu kadar hızlısını yaşamamıştım.

Ama bu çok başkaydı. Songur Yakut'un nefesini dudaklarımda, dudaklarını boynumda ve parmaklarını kadınlığımda hissederken her şey çok başkaydı.

"İşte böyle, Rosa," diye fısıldadı dudaklarını boynumdan çekerek. Yüzünü yüzüme biraz daha eğmişti.

Parmaklarını oradan çekerek dudaklarına yaklaştırdı. *Bunu sakın yapma. Daha fazla etkilenmek istemiyorum.* Ama yaptı, iki parmağını dudaklarının arasına sıkıştırarak, gözlerimin içine baka baka yaladı. Ve sonrasında hiçbir şey demeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Biliyor musun?" derken nefesi hâlâ dudaklarıma çarpıyordu. "Sana bir teklifim var. Benimle beraber bu oyunun kötü karakteri olabilirsin, Valeri. Bana kalırsa kötü olmak ve seninle yan yana olmak çok farklı şeyler değil çünkü. İkisinin de cezbedici bir günahı ve karşı konulamaz bir yanı var."

15. Bölüm:
Bir Oyun, İki Kötü Karakter

"Derler ki senden çalınanı iyi bilmelisin. Şeytanlar kazımış senin günahlarını sevdiğinin tenine, sen başkalarının suçunu ödemek ne demek, iyi bilirsin. Bu yüzden değer verdiklerini derin bir mezarın içine gömmelisin. Bu ağılı taht sana gerçekten bir hatıraysa eğer; kalbini katrana, ruhunu yakuta dönüştürmelisin."

Lisedeyken gerçek dünyanın acılarından kaçmak için hayal dünyama kapanarak kafamı bile kaldırmadan okuduğum kitapları hatırlıyordum.

O kitaplardaki körü adamları da.

Başkaraktere ne kadar acı verdiklerini hatırlıyordum. Erkek başkarakterin canını yakmak için her türlü pisliğe bulaştıklarını da... Ailesine, sevdiği kıza, değer verdiği herkese kazanma hırsı yüzünden her şeyi yapabileceklerini hatırlıyordum. Elde edecekleri tek şey kazanmanın verdiği anlık tatmin hissi olurdu çünkü bu karakterler, daha oyunun başında her şeylerini kaybetmiş ve başkarakterin yaşamak istediği hayattan kilometrelerce uzağa itilmiş olurlardı. Elde ettikleri anlık tatmin hissi silinip giderdi ve kaybeden her zaman onlar olurdu, eğer yazar klişeyi seven biriyse.

Okuyan herkes hayatında bir kez olsun nefret etmiştir kötü adamlardan. Utanmaz ve arsız karakterlerdir onlar, her zaman onursuz olmaktan çekinmezler. Ucunda kazanmak varsa onlar için her şeyi yapmak mübahtır.

Ucunda kazanmak varsa Songur Yakut için de her şeyi yapmak mübahtır.

Az önce ne yaptığımı idrak ettiğim bir an yaşamamıştım çünkü ne yaptığımın zaten fazlasıyla farkındaydım, bunun bir sonucu olacağını da biliyordum. Ondan uzaklaşarak karanlık odanın içinde nefes almaya çalışıyor ve anlık heyecan ya da zevkle yaptığım aptallığın bedelini ödeyeceğim anın gelmesini bekliyordum.

Songur Yakut'un teklifine vereceğim iki farklı cevap vardı.

İlki, kesinlikle mantıklı olan tarafımın, o akıllı kızın cevabıydı. *Hayır* diyordu ve buradan kaçmamı, istediğim şeyi başka şekilde elde etmem gerektiğini öğütlüyordu. Ona göre Songur Yakut'un yanında olduğum her an benim zararımaydı ve ona olan arzum yanında durdukça azalmıyor, aksine bir ateş gibi harlanıyordu. Mantıklı tarafım haklıydı. Yapmam gereken tek şey başka bir yol bulmaktı, bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama yapmak zorundaydım. Bu işin istediğim gibi bitmesi için yapmam gereken şey, Songur Yakut'tan tamamen uzaklaşmaktı.

Diğer yandan ise... Bu teklife kafamın içindeki şeytanların ve karanlığı, tehlikeyi seven mantıksız tarafımın başka bir cevabı vardı. *Evet* diyordu, hatta bu teklife balıklama atlamak istiyordu. Yirmi senelik hayatım boyunca ilk defa biri tarafından potansiyelimin fark edilmesinin verdiği tatmin duygusu sarmalamıştı o yanımı ve kesinlikle, gözlerime bakmığında sadece gösterdiğimi değil de hep daha fazlasını gören bir adamı bırakmak istemiyordu.

Sonuna kadar, diyordu o tarafım, Songur Yakut'un koyu yeşil gözlerinin büyüsüne kapılmıştı. *Seninle devam ederim. Neye dönüştüğüm hiç umurumda değil.*

Çünkü... İçten içe biliyordu ki bir oyunda sadece iki rol vardı. Oyun ne kadar karmaşık görünürse görünsün, karakterler ne kadar derin olursa olsun ikiye ayrılırdı her zaman: Kötüler ve iyiler. Hırsları uğruna insanları harcayanlar ve o insanlar uğruna harcananlar. Yaralayanlar ve yaralananlar. Ve kaybedenler her zaman ikinci gruptakiler olurdu.

Bundan emindim çünkü yirmi sene boyunca ikinci gruptaydım ve ilk grupta olan bir canavarla aynı evde yaşamıştım. Girdiğim her oyunu kaybetmiştim, her kumar masasından farklı bir darbe ile ayrılmıştım. Bu yüzden biliyordum işte. İyiler her zaman kaybederdi çünkü burası gerçek dünyaydı, klişe seven bir yazarın hayal dünyası değil.

Ve şeytanlarım artık kazanmak istiyordu.

Ben artık kazanmak istiyordum.

Aslında hayatım boyunca belki de bu anı beklemiştim.

"Gitmen gerekmiyor mu?" diye sordum oturduğum koltuktayken hâlâ. "Ne yapıyorsun dakikalardır orada?"

"Rujun," dedi memnuniyetsiz bir sesle. "Çıkmıyor." Kaşlarım çatıldı. "Yüzümün her yerinde. Her yerim kırmızı. Sikeyim ya!"

Ayağa kalkarak lavabonun olduğu yere doğru ilerledim ve kafamı kapıdan içeriye uzattım. Songur Yakut aynanın karşısındaydı ve yüzünü o kadar çok yıkamıştı ki alnına dağılan siyah saçları ile boynu bile ıslanmıştı. Dudakları kıpkırmızıydı ancak yüzünde abarttığı kadar fazla kırmızılık yoktu. Rujum

makyaj temizleme suyuyla bile zar zor çıkarken yalnızca su ile çıkmasını beklemek safaklık olurdu zaten.

Oflayarak ellerini lavabonun beyaz seramiğine dayadı ve kafasını aşağıya eğdi. Bu hareketi ile pazıları şişmiş, kasları da en az kollarındaki damarlar kadar belirginleşmiş ve ıslanan siyah saçları daha da dağılmıştı. Normalde de fazlasıyla dolgun olan dudakları beni öpmekten şişmiş ve rujum yüzünden kıpkırmızı olmuştu, boynunda birkaç kızarıklık vardı ama daha sonrasında moraracağı fazlasıyla belliydi. Kızarıklığın altında, omuzlarındaki tırmak izlerine baktım, bunlar benim eserimdi.

Ve Songur Yakut şu an daha önce hiç olmadığı kadar seksi görünüyordu. Daha ne kadar seksi olabilirdi ki? Ama olmuştu işte, gözlerimin önündeki manzara bunun canlı kanıtıydı. Bu nasıl mümkündü, bilmiyordum ama içeride olduğum beş dakika boyunca aklımda dolanan tüm uzaklaşma düşüncelerine bir balta vurmuştu bu görüntüsü.

Az önce ona asla yaklaşmamam gerektiğini düşünüyordum ama çoktan unutmuştum bile bunu. Beni hemen şu anda bu küçük banyonun içindeki duş kabinine sokmasını istiyordum, aslında bedenimi banyonun duvarına dayasa da fark etmezdi. Nasıl istiyorsa, ne istiyorsa onu yapabilirdi. İçime girse yeterdi. İstediği gibi sertçe. Çünkü ben de bunu istiyordum. Az önce konuştuğu gibi konuşmasını istiyordum.

Bu düşüncelerle bacaklarımın arası sızladığında istemsizce bacaklarımı birbirine bastırdım. İsyan ediyordum artık, kendimden nefret edecek raddeye gelmiştim çünkü ilk kez bir konuda kendimi kontrol edemiyordum, daha da kötüsü konu bir erkekti. Hem de uzak durmam gereken bir erkek.

Bu istek hiç bitmeyecek miydi? Bana ne yapığı hakkında bir fikri var mıydı?

"Suyla çıkmaz zaten o," dedim tamamen banyoya girdiğimde. "Abarttığın kadar da değil ayrıca. Sadece dudakların fazla kırmızı."

"Rujunu değiştir demiştim sana," diye homurdandı.

"Ben de değiştirmeyeceğimi söylemiştim," dedim omuz silkerek. "*O senin sorunun, benim değil*, demiştim."

"Buradan bakınca sende daha çok sorun varmış gibi duruyor," dedi kafasını kaldırdığında, alaycı yeşil gözleri boynumdaydı.

Kafamı kaldırarak birkaç adım attım, aynaya bakacağımı anladığında yana kaydı ve sırtını mavi fayanslara yaslayarak bana yer açtı. Gözlerim aynaya döndüğünde başımın büyük dertte olduğunu fark etmiştim çünkü onun boynundaki bir iki kızarıklıktan çok daha fazlası vardı bende, boynum vampir saldırısına uğramışım gibi görünüyordu.

Bu kızarıklıklar morluğa dönüştüğünde nasıl kapatacağımı düşündüm ama sonra önümdeki sorunun daha büyük olduğunu fark ettim, Songur'un da ruju çıkarmak için bu kadar uğraşmasının nedeni açıktı çünkü bu şekilde aşağıya inersem Sonay bizi herkese dalga malzemesi yapardı.

"Bu ne, Songur?" diye sordum kaşlarımı çatarak, parmaklarım kızarıklıklarda dolaşıyordu. Benim rujum da feci dağılmıştı bu yüzden yüzüm ondan daha kötü hâldeydi. "Ergen misin?"

"Yo..." dedi gevşek gevşek. "İz bırakmayı seviyorum sadece." Kollarını birbirine doladı, yeşil gözleri beni baştan aşağı süzdü. "Baksana, ne kadar güzel oldun."

Bu sefer beni şaşırtmayı becerememişti. Çünkü bu tam da ondan beklenilecek bir açıklamaydı.

Musluğu açtığımda alayla gülümsedim. "Ben hep güzelim."

Kafasını salladı, dudakları muzip bir kıvrımla yana kıvrılmıştı. "İlk kez sana katılıyorum."

Ona gözlerimi devirdim ve ıslattığım peçete ile dudaklarımın etrafına bulaşan ruju temizlemeye çalıştım. Biraz çıkmıştı.

Ama boynum için ne yapacağım hakkında bir fikrim yoktu. Çantamda sadece ruj ve rimel vardı, kapatıcı kullanmadığım için yanımda taşımıyordum ama Anka'da olduğundan emindim, eğer istersem bana hemen verirdi. Tabii, bu onun çenesini çekmem anlamına gelirdi. Bunu hiç istemiyordum ama ondan habersiz bir şekilde aşağıdan çantasını da alamazdım, beni fark ederlerdi. Sanırım Anka'nın diline düşmek, Sonay'ın diline düşmekten daha iyiydi.

"Boynundakileri kapatmak ister misin?" diye sordum aynaya döndüğümde, o da aynaya bakıyordu ve gözlerimiz kesişmişti.

Ona bunu sorduğuma inanamıyordum. Şu an bu hâlde olduğumuza inanamıyordum. Bu konuşmayı yaşadığımıza inanamıyordum. Koca bir aptallık yapmıştım, ne düşünüyordum ki bunu yaparken?

Onunla durmadan sallandığımız, tehlikeli bir şekilde etrafında dolaştığımız ama asla geçmediğimiz bir sınır vardı ve bu kez o sınırın ötesine geçmiştik, bir daha asla geriye dönemeyeceğimizi biliyordum. Bu hissi hafızamdan atamayacağımı biliyordum, ne kadar çabalasam da durmadan bu hissi arayacağımı bildiğim gibi.

"Gerek yok," dedi kafasını duvara yasladığında. "Burada birkaç kıyafetim var. Boğazlı bir şey giyerim."

Kaşlarım çatıldı. Onun hiç boğazlı bir şey giydiğini görmemiştim, eğer gömlek değilse üzerindeki, uzun kollu bile olmuyordu.

"Sen boğazlı giymezsin ki."

Omuz silkti. "Başka seçenek olmayınca giyiyorum. İnsanların gözlerine özel hayatımla ilgili şeyleri sokmayı sevmem."

Başka seçenek olmayınca... Bu sık sık yaşadığı bir şey miydi yani? Başkalarıyla? Haydi ama... Bunu cidden düşünüyor olamazdım. Aramda hiçbir şey olmayan bir adamın, insanlarla ne kadar sık yiyiştiğini merak etmemeliydim, çünkü o benim hakkımda böyle bir şey merak etse ona sadece çenesini kapatmasını söylerdim.

"Ne kadar sık gerekiyor mesela?" diye sordum yine de kendime hâkim olamayarak.

"Neden soruyorsun?" diye sordu bana doğru bir adım attığında. Gözlerinde anlamını çözemediğim bir ifade vardı. "Neden merak ediyorsun?"

Bunu ben de kendime soruyordum ancak bir cevabı yoktu.

"Öylesine."

Kaşları çatıldı. "Değil."

"Cevaplamayabilirsin, Songur," dedim gözlerimi ondan çektiğimde. "Öylesine sorulmuş bir soruydu. Kiminle ne yaptığın, ne sıklıkla yaptığın beni ilgilendirmiyor."

"Seninle yaptığım hâlde de mi ilgilendirmiyor?" diye sordu.

Aramızda hiçbir şey yoktu. Ama... İlgilendiriyordu. Bunu biliyordum.

Onu başkasını öperken görürsem, hatta duyarsam çıldıracağımı ve o an nefes alamayacağımı biliyordum. Ben kıskançtım ama bunu ona söyleyemezdim.

Aramda hiçbir şey olmayan bir adama bu bilgiyi kendi ellerimle teslim edemezdim. Zaten şimdiye kadar yeterince dibe batmıştım. Bir de ona karşı hislerim olduğunu düşünmesini istemiyordum.

"Evet," dedim o yüzden içimden *hayır* desem de. "İlgilendirmiyor. Aramızda hiçbir şey yok." *Ve olmayacak da. Sen asla benim olmazsın, Songur Yakut. Senin gibi bir adam, hiçbir kadına ait olmaz.* "O yüzden başkalarıyla ne yaptığın ilgilendirmez beni."

"Hmm..." Gözlerinin baskısını yüzümde hissediyordum. "O zaman neden sordun, Valeri?"

"Dedim ya..." dedim umursamaz görünmeye çalışarak. Babamın bana öğrettiği tek iyi şey iyi rol yapmaktı. "Öylesine. Sen de cevaptan kaçmak için iyi çevirdin konuyu, tebrik ederim. Gerçi senin işin bu. Neden şaşırıyorsam?"

"Neden korkuyorsun?" diye sordu. "Neden merak ettiğini söylemekten korkuyorsun? Bunu sorsan içini rahatlatacak bir cevap alacaksın ama içinin rahatlamasından korkuyorsun zaten, değil mi? Bana bir cevap versen bin

cevap alacaksın ama zaten korktuğun şey de bu. Benden cevaplar almak. Kafandaki o adamı değiştirişimi izlemek."

Ne diyeceğimi bir an için bilemedim. Haklı olduğunun farkındaydım ama söylediği gibi kaçmam lazımdı. Yoksa ikimiz için de iyi şeyler olmayacaktı.

Bu yüzden, "Senin gitmen gerekmiyor muydu?" diye sordum. Yüz ifadesi anında değişti. Yeşil gözleri her zamanki gibi soğuk bakmaya başladı ama neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Gerekiyor," dedi bozuntuya vermeden. "Stüdyonun anahtarını bana teslim etti." Ona sorarcasına baktığımda sesli bir nefes aldı. "Kilitlemem lazım kapıyı. Beraber çıkmamız gerekiyor yani."

"Kim bu stüdyonun sahibi?" diye sordum. "Hiç bahsetmemiştin."

"Benim çevrem geniştir," diye cevapladı beni. "Bahsedeceğim kadar umursadığım insanlar değil çoğu."

"Bir saat önce tek dostunun Hazar olduğunu söyledin," dedim.

"Çevrenin kalabalık olması ile dostun olması aynı şey değil," dedi. "Paran varsa tek başına değilsindir zaten. Ama tek başına olmakla yalnız olmak da aynı şey değil."

"Sen yalnız mısın?" diye sordum.

Çünkü ben çok yalnızım. Ama ne yazık ki sen bunu hiçbir zaman bilemeyeceksin.

"Hayır," diye yanıtladı sadece bir an düşündükten sonra.

"Kim gerçekten yanında?"

Aslında ileri gidiyordum. Ama kendimi durduramıyordum.

"Babam var," dedi, bu sefer bir an bile düşünmeden vermişti bu cevabı.

"Sadece o mu?"

"Sadece o."

"Hazar'ı çabuk sattın," dedim alaycı bir sesle. "Hani tek dostun oydu?"

"Ben mi onu sattım yoksa o mu beni sattı, yakında öğreneceğiz," dedi alaycı bir sesle.

"O ne demek?"

Bana cevap vermedi, sadece omuz silkti ve kâğıt havlu ile son kez dudaklarını sildi. Aynada yüzüne bakmasını izledim, ruj izi neredeyse tamamen çıkmıştı ve hemen banyodan çıkmasına bakılırsa daha fazla uğraşmak istemiyordu.

Karanlık koridordan geçip içerideki odalardan birine ilerlediğini gördüm, muhtemelen kıyafet almak için girmişti. İçeride odalar olduğunu görebiliyordum, burası bir ev gibiydi ve muhtemelen dövme yapan arkadaşı aynı zamanda burada yaşıyordu.

Yüzümü sildikten sonra buruşturduğum kâğıt havluyu küçük, siyah çöp kutusuna fırlatıp banyodan çıktım. Koltuğun üzerindeki çantamdan telefonumu çıkararak Anka'ya, çantasını alıp tuvalete gelmesini söylediğim bir mesaj attım. Şansım yaver giderse çok sarhoş olduğundan neden kapatıcı istediğimi umursamazdı.

Valeri: *Yanında kapatıcı var mı?*

Cevap anında gelmişti.

Anka: *Evt ndn ki?*

Sarhoş olmuştu.

Valeri: *Tuvaletteyim, getirir misin?*

Anka: *Tbi ki. Bir şartım vr ama. Sorma cvp isteyrim.*

Valeri: *Ne diyorsun, Anka?*

Anka: *KMİNLE YİİYŞİİŞİTTİİİN?????*

Valeri: *Üzgünüm hayatım, sorduğun soruyu anlayamadım. Bu yüzden cevap veremem.*

Anka: *Ay doru dzgn yazammışımm so sorry cmmmm!!! Neyse Sonay ayık gibi birasıs telefonu ona vrym ne yazcağını söyliyim de o yazsn sorumu o zmn… Ha ne dersin????*

Valeri: *Seni küçük şantajcı... Seni şerefsiz.. Bu yaptığın arkadaşlığa sığmaz.*

Anka: *Yiyiştiğin adamı en yakın arkadaşından saklamak da sığmıyor, canikom.*

Mesajı düzgün yazdığını gördüğüm an başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Ciddi anlamda. Telefonu hemen Sonay'a vermiş olamazdı, değil mi? Bu şerefsizliği bana yapmış olamazdı! Hem *canikom* da ne demekti ya? Anka hayatta böyle bir kelime kullanmazdı!

Valeri: *Sen düzgün yazıyorsun şu an...*

Valeri: *SAKIN DÜŞÜNDÜĞÜM ŞEYİ YAPMIŞ OLMA, SAKIN!*

Anka: *Düşündüğün şey ne ki?*

Valeri: *Telefonu Sonay'a verdim deme bana. SAKIN DEME! SAKIN!*

Anka: *KDHAHSHSHAHSHAHAHAHAH*

Valeri: *?*

Anka: *Ya şka şka gül diye*

Anka: *Bilerk yorptım*

Anka: *Düzjün yazmjak ne zorrmuş ya*

Valeri: *Çok komikmiş ya.*

Valeri: *Hiç sorma. Gül gül öldüm.*

Anka: *Ölme canım, sen de ölürsen ne yaparım?*

Valeri: Sadece tuvalete gelir misin? On kere söylettirme bir şeyi. İşimiz düştü iyi ki.

Valeri: HAYDİ.

Anka: Soruma cevap alırsam gelirim dedim...

Sorunun cevabını bildiğine adım kadar emindim ama o cevabı duymak istiyordu, bu yüzden ona söylemek istemiyordum.

Hem Songur'dan hoşlanmadığı barizdi, onunla yakınlaşmamı da olumlu karşılamıyordu ve ben bu konuda gerilmek istemiyordum çünkü bana, "Aklını başına topla!" adlı bir konuşma yapacağımdan adım kadar emindim. Ben de biliyordum aklımı başıma toplamam gerektiğini. Sadece yapamıyordum işte.

Valeri: Ya ben bir çocukla kesişip duruyordum masadayken, fark etmedin mi? Kalkıp onun peşinden gittim sonra işte. Onunla.

Valeri: Hiç dikkat etmiyorsun bana ya.

*Anka: *Link**

Kaşlarım çatıldı. Neden link atmış olabilirdi ki bu konuşmanın ortasında?

Attığı linki girdiğimde sinirlerim bozulmuş olmasına rağmen az kalsın kahkaha atacaktım çünkü *Sinan Akçıl'dan* "Atma" şarkısını göndermişti ve linke bastığım an stüdyonun içinde şarkı çalmaya başlamıştı.

Valeri: Anlayamadım bunu neden attığını. Böyle şarkılar dinlediğini bilmiyordum.

Anka: Bu sefer beni linkle uğraştırma. Bir şarkısı daha var, ismi "Tabii Tabii". Onu açıp dinle.

Valeri: Yapman gereken tek şey yirmi adım atıp tuvalete gelmek ve bana o kapatıcıyı vermekti.

Anka: Senin de yapman gereken tek şey isim söylemekti. İsmi neydi çocuğun?

Valeri: Sormadım ki.

Anka: SETEYE değil yani?

Homurdandım. Zaten biliyordu, o hâlde neden beni kıvrandırıyordu ki?

Valeri: Ya uğraştırma beni işte. Tuvalete gel.

Anka: Geliyorum, aşkım!

"O şarkı neydi?"

Birden arkamdan gelen sesle olduğum yerde zıpladım.

"Ne şarkısı? Şarkı falan çalmadı ki."

"Nasıl çalmadı?"

Omuz silktim. "Ne demek nasıl çalmadı? Çalmadı işte."

Bana garip bir bakış attı. "Öyle olsun."

"Öyle zaten."

Kafasını yavaşça yana eğdi. "Valeri, sen iyi misin?"

Üzerine boğazlı, beyaz bir triko geçirmişti. Boğazlı bir şey giymek hiç tarzı olmadığı için garipsesem de yakışmadığını söyleyemezdim, esmer tenimde beyaz çok iyi görünüyordu. Adam giydiği her şeyi iyi taşıyordu. Sanırım bu manzarayı tarif etmek için kullanmam gereken kelime *iyi* değil de *enfes* olmalıydı.

"İyiyim canım, neden sordun ki?" diye sordum onu taklit ederek kafamı yavaşça yana eğdiğimde. "Sen nasılsın, canım?"

Dudakları alaycı bir şekilde sağa kıvrıldığında kafasını iki yana salladı. Koltuğun üzerinden *Mercedes* anahtarını, telefonunu ve cüzdanını alarak cebine koydu.

Bana doğru birkaç adım atıp aramızdaki farkı kapattığında, "İyiyim," dedi. Hemen sonra kolunu omzuma atmış ve öylece yürümeye başlamıştı. "Canım."

Yaptığı hareket yüzünden yaşadığım şaşkınlıktan dolayı sesindeki alaya bile odaklanamamıştım. Eli hâlâ omzumdayken beni yanına çekip döndürdü, stüdyonun kapısını kilitlemeye başladığı sırada öylece dikiliyordum yanında. Anahtarı üç kere çevirdikten sonra pantolonunun cebine atmış ve yangın merdivenine doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Sen hani dövme yapacaktın kendine?" diye sordum yangın merdiveninden inmeye başladığımızda. Hava acayip soğumuştu. "Yapmadın bir şey."

"Sen gelmeden yapmıştım zaten," diye cevapladı beni. "Bir tane daha yapacaktım ama sen gelince sana yaptım işte. Ben daha sonra da yapabilirim, önemli değil."

"Canın her sıkıldığında dövme mi yapıyorsun kendine böyle?"

"Genelde yapmıyorum, yaptırıyorum," diye cevap verdi. "Ortamdan sıkılmıştım, kaçmak için bahaneydi işte."

"Alessa ve Ateş'in burada olduğunu söyledi Anka," dedim. "Haberin var mıydı? Gördün mü?"

"Sence haberimin olmaması gibi bir ihtimal var mı?" diye sordu. *Doğru. Ne diye soruyorsam?* "Onlar beni görmeden ben çoktan stüdyoya çıkmıştım bile."

"Neden buradalardı ki?" diye sordum. "Ne alaka bu ortamla onlar?"

"Sonay'ın yanına uğramışlardı," dedi son basamağı da indiğimizde. "Doğum günü bugün."

Şaşkınlıkla ona baktım. Bugün Sonay'ın doğum günü müydü? Neden kimse bana bir şey söylememişti ki? Ateş de bu yüzden gelmiş olmalıydı. Neticede o Sonay'ın üvey ağabeyiydi.

"Sonay'ın doğum günü mü?" diye sordum. "Bana bunu kimse söylemedi."

"Bugün değil aslında," dedi. "Yarın. Ama arkadaşları bugün kutlamak istemiş."

"Gece yarısı olmadan gidecek misin yani?" diye sordum. "Kardeşinin doğum gününü kaçıracağın kadar önemli mi bu iş?"

"Değil," dedi. "Sonra da halledebilirim. Biraz daha bekleyeceğim."

Songur Yakut beni yanıltmışın çünkü Sonay'a gerçekten değer veriyordu.

"Ben lavaboya gidiyorum," dediğimde kafasını sallayarak kolunu omzumdan çekti.

"Ben de çocukların yanına geçeyim."

Kafamı salladığımda beni bırakarak bar kısmına, çocukların oturduğu kalabalık masaya doğru ilerledi. Masa biraz daha mı kalabalıklaşmıştı yoksa bana mı öyle gelmişti?

Kapıdan geçerek merdivenden indim ve tuvalete girdim. Anka içerideydi, siyah çantasını lavabonun üzerine bırakmıştı ve aynaya bakarak dudaklarındaki kırmızı ruju tazeliyordu.

İçeri girdiğimi fark ettiğinde imalı bir şekilde gülümseyerek "Bence sen de rujunu tazele, hayatım," diyerek rujunu bana uzattı. "Silinmiş."

Ruju elinden aldığımda gözlerimi devirerek homurdandım. "Sakın ima yapma, Anka."

"Ne iması yapacağım ya?" dedi alaycı bir sesle. "Alt tarafı en yakın arkadaşım bana hiçbir şey anlatmadan, düşman bellemesi gereken adamla yakınlaşıyor. Sen *savaşmayın, sevişin* sözünü fazla mı ciddiye aldın, kızım?"

Sesli bir nefes verdim. "Of, Anka."

"Lan ne of Anka?" diye sordu, sesi yükselmişti biraz. "Biz yediğimiz her naltı anlatırdık eskiden birbirimize. Şimdi neden hiçbir şey anlatmıyorsun bana, Val? Neden bana da yabancıymışım gibi davranıyorsun? Bu yaptığın gerçekten kalp kırıcı, haberin olsun."

"Sana yabancıymışsın gibi davranmıyorum," dedim kaşlarımı çatarak. "Güvendiğim, her şeye rağmen yanımda olduğunu ve olacağını düşündüğüm tek insan sensin."

"Sanırım senin güven anlayışınla benimki artık bir değil," dedi Anka. "Çünkü bana göre, güvendiğin insana her şeyini anlatırsın, Valeri."

Sesi artık öfke doluydu ve bunun için onu suçlayamazdım. Haksız değildi.

Ama öyle olmuyordu işte. Bazen güvendiğin insana değil, kendine bile anlatamazdın bazı şeyleri.

"Öyle değil, Anka," dedim şakaklarımı ovarken. "Gerçekten öyle değil."

Neden ona anlatmadığımı bilmiyordum. Belki de ona anlatırsam yaptığım saçmalıkları gözden geçirmek zorunda kalmaktan korkuyordum çünkü biliyordum, yaptığım şey sadece saçmalıktı. Ama bunu bilmeme rağmen, bir şeyleri düzeltmek yerine daha çok batırıyordum. Bu yüzden kendime çok kızgındım.

Yanımda olan tek insanı da kaybetmek istemiyordum, korkuyordum onu kaybetmekten. Ve onun da korktuğunu biliyordum.

"Ya nasıl?" diye sordu ellerini göğsünde birleştirdiğinde. "Ben sana buradan görüneni söyleyeyim. İki seçenek var. Ya bana güvenmiyorsun..."

"Onu aklından çıkar, Anka," diyerek lafını kestim, benim sesim de istemsizce biraz yükselmişti. "Seçenek dâhilinde falan değil o. Saçmalıyorsun sadece."

"Ya da seni yargılamamdan korkuyorsun," diye devam ettirdi cümlesini. "Madem birinci seçenek yanlış, madem saçmalamak... O zaman doğrusu bu." Değildi. "Ne zaman anlattığın bir şeyi yargıladım ben? Ne zaman seni anlamaya çalışmadım da şimdi böyle bir şey yapmamdan korkuyorsun ya?"

"Ya ne alakası var?"

"Dediğim şeye ne alakası var diyorsun sadece!" dedi gözlerini devirerek. "Bir açıklaman bile yok. Bence ben mantıklı bir açıklamayı hak ediyorum, Valeri."

"Ben hak etmiyorsun mu dedim sana, Anka?"

"Yap o zaman," dedi omuz silkerek. "Bekliyorum."

"Olay senin bir şeyi yargılaman değil, olay benim zaten salaklık yaptığımı bilmem," dedim açıkça. "Saçmaladığımı biliyorum, anladın mı? Yaptıklarımı yapmamam gerektiğini zaten biliyorum. Bir de yanlış yaptığıma dair şeyler duymak istemiyorum. Çünkü zaten bunu biliyorum."

"Sana neden yanlış bir şey yaptığını söyleyeyim ki?" diye sordu.

"Çünkü yaptığım şey yanlış."

"O zaman neden uzaklaşmıyorsun ondan?" diye sordu. Güzel soruydu. Ama ne yazık ki cevabı bende de yoktu. "Ben demiyorum bak, sen diyorsun salakça ve yanlış bir şey diye. O zaman neden uzaklaşmıyorsun ki ondan?"

"Ona işimin düştüğünü biliyorsun."

"Hayır, bunun bahane olduğunu biliyorum ben sadece," dedi gözlerini tekrar devirerek. "Zaten o sana istediğin şeyi vermiyor, bana kalırsa vermeyecek de, sadece etrafında dolanıp seninle oynuyor. Bunu bildiğine eminim. O zaman neden ondan uzaklaşmıyorsun? Bahane istemiyorum, gerçek cevabı istiyorum. Dürüst ol."

"Dürüst olayım," dedim. "Çünkü ondan uzaklaşamıyorum."

Bunu dediğime inanamıyordum.

Sonunda dürüst olduğuma da inanamıyordum.

"Evet," dedi alaycı bir sesle. "Biz buna Songur Yakut büyüsü diyoruz."

Alayla güldüm. "Biliyormuş gibi konuştun."

"Aynısı Dolkan'da da var, hayatım. Bu piçler böyledir. Bu yüzden nasıl bir şey olduğunu tahmin etmesi çok zor değil."

Bu konuda konuşmak bile istemiyordum. "Of."

"Oflayacak bir şey yok, bebeğim," dedi bana yaklaştığında. "Sana karşı sinirim uzun süremediği için şanslısın."

"Bence yaptığım mantıklı bir açıklama bile değildi," dedim suratımı buruşturarak. "Sen yumuşamak için yer arıyor olabilirsin."

"Konu sen olduğunda evet," dedi omuz silkerek. "Ama olay o değil. Ben seni anlıyorum. Senin yaşadıklarına benzer şeyler yaşadığımı biliyorsun."

"Evet," dedim. "Sonu hiç iyi bitmedi, bunu da biliyorum. Bu yüzden aynı hataya düşmemem gerekiyor."

"Bu öyle bir şey değil, Valeri," dedi. "Sonu iyi bitmedi çünkü o hikâyenin başkarakteri bendim, ama bu senin hikâyen." Kaşlarım çatıldı. "İşler senin için de aynı şekilde ilerleyecek diye bir şey yok."

"Tam olarak neyi kastediyorsun?"

"Sen kendine ne söylüyorsun, bilmiyorum ama ben ona karşı duyguların olduğunu düşünüyorum," dediğinde kaşlarım biraz daha çatıldı. "Hemen çatma kaşlarını ya. Bahsettiğim şey sevgi falan değil. Arzu da bir duygudur, tutku da bir duygudur sonuçta; sevgiden çok daha tehlikeli duygular hatta." Bu konuda yanılmıyordu. "Sen insanlara karşı kolay kolay çekim hisseden biri değilsin. Yani... Evet, Songur Yakut'un kadınlara karşı bir tuzağı olduğu doğru ama sen fark etmeden ona düşecek biri değilsin. Eğer düştüysen Valeri, sen atlamışsındır oraya. Songur'da istediğin bir şeyleri bulduğun ya da gördüğün için."

Evet. Bu kadardı işte. Beni o kadar iyi tanıyordu ki benden daha iyi özetlemişti olayı. Yaptığımın aptallık olduğunu söylüyordum çünkü bu işin sonunun iyi bitmeyeceğine emindim.

Başkarakterlerinin ikisinin de kötü olduğu bir hikâye iyi şekilde sonlanamazdı.

"Eee..." dedi cevap vermediğimi gördüğünde. "Bir şey demeyecek misin? Konuşsana, kızım. Ne yapmak istiyorsun bu konuda peki?"

Songur'un yanında durmam gerektiğini biliyordum çünkü bana istediğim şeyi verebilecek tek kişi oydu. Anka'nın aksine bana o dövmeyi vermeyeceğini de düşünmüyordum. Belki vermek istemezdi, belki de gerçekten

beni oyalamaya çalışıyordu ama sonunda kazanan ben olacaktım, bunu biliyordum. Çünkü ben bir şeyi istiyorsam öyle ya da böyle alırdım.

"Hiçbir fikrim yok, Anka. Belki de bazı şeyleri akışına bırakmak gerekiyordur, ileride olacaklara göre yaparım ben de seçimlerimi." Homurdandığında elimi ona doğru uzattım. "Kapatıcını alabilir miyim acaba?"

"Nasıl kapatacaksın acaba, adam vampir gibi saldırmış boynuna," dedi alaycı bir sesle. Birkaç adım atarak lavabonun üzerinde duran çantayı eline aldı ve içinden çıkardığı kapatıcıyı bana uzattı. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim."

"Bana etme canım, ona et," dedi alaycı bir sesle. "İnce işçilik çalışmış."

Kapatıcının kapağını açtığım sırada aynadan ona bakarak gözlerimi devirdim. "Hiç komik değilsin, Anka."

"Bence çok komik biriyim," dedi umursamaz bir sesle. "Eee, nasıldı? Seviştiniz mi?"

"Anka, bir susar mısın ya?"

"Neden detay vermiyorsun ya, merak ediyorum."

"Sen bana detay veriyor musun ki?"

"İstemediğin için vermiyorum!"

Kapatıcı ile işim bittiğinde aynaya baktım. Kızarıklıklar gitmiş sayılırdı. Bu beni gece boyunca idare ederdi.

"Güzel," dedim kapatıcıyı ona uzattığımda. "Vermemeye devam et, canım. İstemiyorum."

"Ya Val..."

Sözüne devam edeceği sırada tuvalete birinin girmesi ile duraksadı. Kaşları kızı tanıyormuş gibi çatılmıştı, doğrudan yüzüne bakıyordu. Bu kadar merakla kızı incelediği için ben de istemsizce dönmüştüm. Altında ekose desenli, pileli bir etek; üstünde ise beyaz, ince bir kazak vardı. Sarı ve parlak olan düz saçları omzuna kadar uzanıyordu. Yüzü inceydi, burnu küçük ve ucu top gibiydi, yanaklarında tatlı bir pembelik vardı. Kısacası kız güzeldi.

Yeşil gözlerini Anka'ya çevirdiği sırada "Sana da selam, Ankacığım," dedi ince sesiyle. Sesi alaycı çıkmıştı ve çok tanıdık gelmişti. Ama nereden tanıdığını çözememiştim.

"Selam vermemiştim aslında," dedi Anka gülümseyerek. "Selam, Yalissacığım. Ne haber?"

Tabii ya, telefonda konuştuğumuz için sesi tanıdık geliyordu. Gözlerim istemsizce kısıldı. İsmini sürekli duyduğum bu kız mıydı? Biraz daha büyük birini beklemiştim ama bu kız en fazla benimle aynı yaştaydı.

"İyi," dedi elini yıkarken. "Senden ne haber?"

Anka kızı dövmek ister gibi duruyordu. "İyi."

Kız bana döndüğünde, "Selam," dedi. "En son telefonu suratıma kapatmıştın, biraz kabasın galiba."

Az kalsın gülecektim. Çünkü ses tonu bile o kadar sinir bozucuydu ki... Bunu bilerek yaptığı barizdi, Anka'ya da yapmaya çalıştığı gibi.

"Öyleyimdir," dedim gülümseyerek. "Tahammül seviyem düşük."

"Belli," dedi o da gülümsediğinde.

"Senin burada ne işin var?" diye sordu Anka.

Bana bu kızı tanımadığını söylemişti birkaç hafta önce. Ama şu an bir tanışıklıkları olduğu belliydi ve birbirlerinden hiç hazzetmiyor gibilerdi. Ne zaman tanışmışlardı acaba? Anka bana bunu anlatmamıştı. Aklından mı çıkmıştı?

"Arkadaşımın doğum gününü de mi kutlamayayım?" diye sordu Yalissa umursamaz bir sesle. "Bazı insanların burada olmasından çok daha mantıklı benim burada olmam."

"Kimmiş o insanlar?" diye sordu Anka.

"Söylerim sonra canım," dedi Yalissa. "Şimdi kapıdan Serter'i almam gerekiyor." Sonra bana doğru dönmüştü. "Daha kalıyorsunuz, değil mi? İçeride görüşürüz."

Tuvaletten çıkıp gittiğinde Anka küçük çaplı bir çığlık attı. "Dünyanın en sinir bozucu varlığı bu kız ya!" dedi rujunu da çantasına attığında. "Yemin ederim ki savaş veriyorum."

"Bu kızı tanımadığını söylememiş miydin sen bana?" diye sordum merakla.

"Tanımıyordum ki," dedi. "Songur ve Cesur'un olayının olduğu gece, Doren beni bulduğunda peşinde bu kız vardı. Hazar'a bir şey mi olmuş, ne... Hazar da bu yerden bitmenin kuzeni ya. Orada tanıştım, tanışmaz olaydım. Prenses ya, herkese bir iğneleme yapmadan duramıyor."

"Serter kim peki?" diye sordum. Olayları anlamaya çalışıyordum. "Biliyor musun?"

"O da kuzeni," dedi Anka. "Bir dünya Ertekin var, kızım. Kim kimin nesi, ayırt etmeye bile çalışma, hepsine kuzen de geç. Ben artık öyle yapıyorum. Kuzen olsalar da kardeş gibiler zaten, çok bir şey fark etmiyor."

"Kaner ile de kuzenler yani?"

"Aynen öyle," dedi. "Eran ile de." Çantasını omzuna astığında kolumdan tutmuştu. "Haydi, çıkalım ya şuradan. İçimi baydı iyice. Daha pasta keseceğiz."

"Sonay'ın doğum günü olduğunu neden söylemedin bana?"

"Ne bileyim ya?" diye sordu. "Aklımdan çıkmış. Söylesem ne olacaktı sanki? Hediye mi alacaktın o şerefsize? Benden çaldıkları yeter ona, götüne soksun."

"Siz o meseleyi hâlâ halletmediniz mi ya?" diye sordum.

"Yo..." dedi Anka. "Hallettik çoktan. Sadece ömrümün sonuna kadar yüzüne vuracağım."

Bar kısmına geçtiğimizde Songur'un, Sonay'ın hemen yanında olduğunu gördüm. Sonay kahkahalar atarak bir şeyler anlatıyordu, kendini o kadar kaptırmıştı ki mimiklerini ve jestlerini maksimum derecede kullanıyordu.

Doren hemen yanlarında oturuyordu, Kaner ile konuşuyorlardı. Etraflarında Sonay'ın arkadaşları vardı ama onlar çok ayrı takılıyorlardı. Çoğu deli gibi sarhoş olmuştu bile, tıpkı Sonay ve Doren'e gülerek bir şeyler anlatan Kaner gibi... Tek farkları mekânda çalan şarkıya eşlik etmeleriydi.

Yalissa ya da kuzeni Serter etrafta görünmüyordu.

Songur, bu kızla konuşması gerektiğini söylemişti ama şansına kız ayağına gelmişti. Acaba konuşmuşlar mıydı?

Songur dönüp bana baktığında ben de ona baktım. Elindeki bira bardağını ahşap masanın üzerine bırakmış, elektronik sigaradan bir nefes çekiyordu ve Sonay'ı dinlemeye devam ediyordu.

Onun yanından geçtiğimde gözlerini benden çekti. Bana bakarken neler düşündüğünü, aklından neler geçirdiğini çok merak ediyordum. Kafamın içinde bir kasırga kopmasına neden olan o teklifi bana sunmadan önce zihninde hangi tilkilerin turladığını çok merak ediyordum.

Konu o olduğunda her şeyi merak ediyordum.

Anka'yı takip ederek Kaner ve Doren'in oturduğu tarafa geçtim, Sonay ve Songur'un hemen yanındaki masadalardı. Anka, Kaner'in yanındaki boş koltuğa geçerek çantasının masanın üzerine koyduğunda ben de Doren'in yanındaki boşluğa geçmiştim.

"Nerede kaldınız ya?" diye sordu Kaner. "On saat oldu."

Sarhoş olduğu kelimeleri telaffuz edişinden bile anlaşılıyordu, en az Sonay kadar gitmişti. Gerçi ben Anka'nın da feci hâlde sarhoş olduğunu düşünmüştüm o mesajlaşmadan sonra ama gayet kendinde görünüyordu.

"Dedikodu yaptık biraz," diye cevap verdi Anka. "Biraz uzun sürdü."

"Anka'nın dedikoduları da sarar ya," dedi Doren gülerek. "Bana birkaç şey söylersin artık, Valeri. Benim hakkımda da konuştunuz mu?"

"Yok," dedim alayla. "Seni konuşmaya değer bulmadık, Doren."

"Çok kırıcı," dedi Doren yalandan alınmış gibi yaparak. "Çok kırıcısın, Valeri."

Cevap vereceğim sırada, "Ben geldim!" diye bağıran bir erkek sesi tüm dikkatimi dağıtmıştı. Tabii, sadece benim dikkatimi dağıtmakla kalmamış, aynı zamanda tüm dikkatleri üzerine çekmişti.

Sesin sahibine döndüğümde, tahmin ettiğim gibi yanında Yalissa denilen kızı gördüm. Boyu kızdan yaklaşık yirmi yirmi beş santimetre daha uzundu. Açık kahverengi saçlarını topuz yapmıştı. Üzerinde kısa kollu, bol bir tişört; altında da her yeri yırtık olan bir kot vardı. Sol kolunda hiçbir şey yokken sağ kolu dövmelerle kaplanmıştı, bileklerinde de rengârenk ipler vardı.

Serter Ertekin olmalıydı.

Kaner oturduğu koltuktan o kadar ani kalktı ki bir an rüzgârının yüzüme çarptığını hissettim. "Lan!" diye bağırdı Kaner. "Oha! Şu an cidden oha! Sen nereden çıktın lan? Ya insan haber verir!"

"Sürpriz yaptım, canım," dedi Serter gülerek. "Yalissa için geldim, inedi birkaç saat bile olmuyor uçaktan."

"Benim için neden gelmiyorsun lan?" diye sordu Kaner kaşlarını çatarak.

Kaner'i ilk kez bu kadar neşeli görüyordum.

"Ya ben aslında senin için geldim, en sevdiğim kuzenim!" diye bağırdı Serter gülerek. "Yalissa falan yalan. Eşek kadar olmuşsun lan! Sen ne ara bu kadar boy attın? Beni geçmişsin, şerefsiz!"

"On sene görmezsen tabii," dedi alaycı bir sesle Kaner. "Ben Hazar değilim diye mi sevilmiyorum lan bu ailede? He? Doğruyu söyleyin bana..."

"Kuzen, biz Eran hariç herkesi seviyoruz yalnız," dedi Serter alaycı bir sesle, kollarını iki yana açarak Kaner'e yaklaşmıştı. "Kendini kıyaslama diğerleriyle." Kaner güldüğünde, "Lan kollarımı açtım, davar!" diye bağırdı. "Sarılsana ağabeyine! Haydi!"

Kaner gülerek önce Serter'e, sonra Yalissa'ya sarıldığında neden burada olduğumu sorgulamaya başlamıştım.

"Serter!" diye bağırdı Sonay ben bu sorgulamayı yaşadığım sırada, tezahürat yapar gibiydi. Neden herkes bu çocuğu bu kadar seviyordu? Şeytan tüyü falan mı vardı? "En sevdiğim Ertekin gelmiş lan!"

Sonay oturduğu yerden kalkarak Serter ve Kaner'in yanına âdeta ışınlanırken Songur'un bakışlarını üzerimde hissettim ancak dönüp ona bakmadım. Serter ve Sonay'ın sarılmasını izlediğim sırada, yanımda oturan Doren de kalkıp yanlarına ilerlemeye başlamıştı.

"Doğum günü çocuğuymuşsun," dedi Serter, Sonay'ın ensesini tuttuğu sırada. "Bu ne sade kutlama lan? Senin ağabeyin Songur Yakut değil mi, oğlum? Neden yat falan kiralamıyorsun, tüm gece içip sıçar, eğlenirdin."

"Bok gibi bir hediye almasın diye şansımı zorlamadım ya," dedi Sonay alaycı bir sesle.

"Ha..." dedi Serter. Sonra Songur'a doğru dönerek bağırmıştı. "Ne hediye aldın lan?"

"Sana da selam," dedi Songur alaycı bir sesle. Ortamdaki diğer kişilere göre aşırı isteksiz ve soğuktu. "Ertekin."

"Selam vermedim diye mi bozuldun, kralım?" diye sordu Serter alayla. "En çok selam sana, Yakut."

Songur ona yanıt vermeden ayağa kalktı. Onların yanına gideceğini sanmıştım ama benim yanıma gelmiş, Doren'in az önce kalktığı koltuğa oturmuştu. Neden geldiğini anlamak ister gibi yüzüne baktım ancak çok ifadesizdi. Acaba neden burada olduğumu sorguladığımı mı hissetmişti? Bunu anlayacak kadar çözmüş olamazdı beni, değil mi? Ama olabilirdi... Gözlerime baktığında daha fazlasını gördüğünü söylemişti.

"Doren Revan da burada, amına koyayım," dedi Serter, Sonay'dan ayrıldığı sırada. Doren ile kısa bir şekilde selamlaşmışlardı. "Ben nasıl cümbüş bir gecede Türkiye'ye adımımı atım lan?"

"Kaç sene sonra ilk adım bu?" Bunu soran Doren'di.

"Dört sene oldu herhâlde," dedi Serter. "Ankara'yı çok özlemişim. Sizi de biraz işte." Kolunu Yalissa'nın omzuna attığında yanağından makas almıştı. "Seni çok özledim, fare."

"Tamam amına koyayım, en çok sen seviliyorsun," dedi Anka homurdanarak. "Ay, şovunu sikeyim ya."

"Seni tanımıyorum," dediğini duydum Serter'in. Kafamı kaldırdığımda bana baktığını görmüştüm. Gülerek, "Yani tanısam unutmazdım bu güzelliği," dedi. Yalissa'nın gözlerini devirerek ona çimdik attığını gördüm. Serter umursamadı. "İsmin neydi?"

Ona gözlerimi devirdim. "Valeri."

"İsmin de en az senin kadar güzelmiş. Valeri, ha?"

Songur öksürür gibi bir ses çıkardı. Elini dudaklarına götürdüğünde, "Siktiğimin yavşağı," diye homurdandı.

"Bir şey mi dedin, Yakut?" diye soran Serter bir adım daha atarak bizim masanın dibine girdi. Hemen karşımızdaydı, aramızda sadece masa vardı. "Duyamadım da."

"Şey dedim ya," dedi Songur alaycı bir şekilde gülümseyip elini olağan bir şeymiş gibi omzuma attığı sırada. Şaşkınlıkla ona baktım. Bu sanki hep bulunduğumuz bir pozisyonmuş gibi rahat bir tavırla beni kendine doğru çektiğinde dudaklarım aralandı. Ne yapıyordu bu? "Siktiğimin yavşağı!"

Anka'nın gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm. Sonay ve Doren de aynı şekildeydi ve bu konuda daha sonra ikimizle de çok dalga geçeceklerine emindim ama şimdi düşünmek istemiyordum.

Yalissa ise... Onun yüz ifadesinden bir şey anlayamıyordum, suratı mahkeme duvarı gibiydi ama gözlerinde gördüğüm şey şaşkınlıktı.

Serter, "Ha..." diye mırıldandı işaret parmağı ile ikimizi işaret ettiği sırada. "Sen öyle şey demek istiyorsun yani... Şey... Okey... Alındı mesaj, takıl sen. Hayırlı olsun demek düşer bana."

"Yengemle mi tanıştın!" diye bağırdı o sırada sarhoş Sonay. O kadar bağırmıştı ki herkes dönüp bize bakmıştı.

"Sonay," dedi Anka uyarıcı bir sesle. "Kısık ses kullan. Kısık."

"Ama bugün benim doğum günüm!" dedi Sonay kollarını bağladığında. "Beni neden susturuyorsunuz?"

"Tamam, tamam," dedi Anka. "O zaman sen gel benimle, Kaner. Gece yarısı olmuş." Ama Kaner'e ulaşamazdı şu an, kafası ahşap masaya düşmüştü ve sızmış gibi görünüyordu. Ben de neden deminden beri sesi çıkmıyor diyordum. Meğerse çocuk sızmış. "Lan, Kaner!" diye bağırdı Anka, Kaner'i deli gibi sarsarak.

Sarhoş Kaner bu sarsılışla kalktığında birden etrafına baktı. "Deprem mi oluyor?!"

"He amına koyayım, deprem oluyor," dedi Anka. "Ya kalksana, haydi!"

Kaner'i peşinde sürükleyerek götürmeye başladı. Birkaç dakika sonra elinde pasta ile gelmişti ve Sonay'ın tüm arkadaşları "İyi ki doğdun, Sonay!" diye şarkı söylemeye başlamışlardı. Buna Serter, Yalissa, Kaner, Anka ve hatta Doren bile eşlik ediyordu.

Eşlik etmeyen tek kişi Songur'du. O yanımda öylece oturuyor ve etrafta eğlenen liseli gençlere yargılayıcı bakışlar atarak elektronik sigarasından bir nefes çekiyordu. Elini hâlâ omzumdan çekmemişti.

Pasta önüne gelene kadar mutlulukla olduğu yerde seken Sonay'ın gülüşü, pastayı gördüğünde solmuştu çünkü bir penis şeklindeydi.

"Ya amına koyayım, bu ne? Ya sizin yapacağınız pastayı sikeyim. Ağabey, bu ne ya? Of lan, bu ne?"

"Oğlum, on numara pasta ya," dedi Serter. Anka'nın yerine oturmuştu. "Mis gibi yenir. Kesip versene bana taşaklarından."

"Ya siktir git," dedi Kaner kahkaha atarak. "İğrençsin lan."

"Pasta fikri benim," dedi Doren muhabbete dâhil olarak. "Nasıl olmuş?"

"Sadece tek bir soru soracağım size," dedi Songur pastaya bakarken. "Ağabey, haydi sikli pasta yaptırdınız, mumu neden ucuna taktınız ya?"

"Öyle daha estetik durdu," dedi Anka kahkaha atarak. Bir yandan da Sonay'ı videoya alıyordu. "Haydi, Sonay Vural! Bir dilek dile de üfle mumu!"

"Diliyorum... Sizsiz bir yaş diliyorum," dedi Sonay ve eğilerek mumu üfledi.

Üflediğinde herkes alkışlamaya başlamıştı. Anka videoyu sonlandırdığında pastayı kesmeye başladı ancak bunu yaparken deli gibi gülüyordu, Kaner de onu videoya çekiyordu. Sırası ile Sonay'ın arkadaşları da Sonay'a sarılmaya başladılar, ardından hediyelerini verdiler.

Songur kalkıp Sonay'a sarılacağımı anladığı sırada kolunu omzumdan çekti ve geçmem için geriye çekildi. Hiçbir şey demeden yanından kalktım ve Sonay'a doğru ilerledim, o sırada Kaner hâlâ Anka ile pastayı çekiyordu.

"Doğum günün kutlu olsun, *gangster*!" dedim kollarımı açıp Sonay'a sarılırken. "Yeni yaşın çok güzel geçer umarım. Ama dileğini sesli söylediğin için gerçek olmayacak, haberin olsun."

O da hemen kollarını bana sarmıştı. "Sağ ol, canım benim."

"Haberim olmadığı için hediye alamadım," dedim geri çekildiğimde. "Kusuruma bakmazsın artık."

"Yok ya, ne kusuru," dedi Sonay alayla. "Sen hediyeni başkasına vermişsin zaten."

"Ne diyorsun, Sonay?"

Gözleri boynuma düştü, sonra da Songur'u işaret etti. "Afiyet olsun be, yengem benim."

"Ya, Sonay!" diye bağırdım, ağzım açık kalmıştı. Dikkatinden nasıl hiçbir şey kaçmıyordu? "Seni var ya..."

"Pardon canım, Doren'e sarılmam lazım benim," dedi benden kurtulmak için. Hemen arkamda duran Doren'e sarıldığında bana pis bir şekilde gülümseyerek el sallamıştı. "Doren'im, kurtarıcım benim!"

"Ne yaptın kıza, kim bilir?" diye sordu Doren.

Sonay ona bir cevap verdi ancak kulağına söylediğinden duyamamıştım. Songur da kalkarak Sonay'ın yanına ilerledi. Sarılmalarını bekledim ama sarılmadılar. Bunun Songur'dan kaynaklandığını biliyordum, Sonay bana bile sarıldığına göre ağabeyine kesinlikle sarılmak isterdi çünkü.

Ama Songur Yakut'un böyle duvarları olmasına şaşırmıyordum.

Cebinden çıkardığı küçük hediye paketini Sonay'a uzattığında Sonay gülümseyerek paketi açtı. Paketin içinden çıkan bir *Porsche* anahtarıydı. Sonay şaşkınlıkla Songur'a bakarken, "Ağabey..." dedi.

Songur elini onun ensesine atarak "İyi ki doğdun, aslanım benim," demişti.

"Yuh!" dedi Anka. "Cidden paranın gözü kör olsun ya."

"Kanka, benim doğum günüm de yakın bak," dedi Doren.

"Valla benim de." Bunu söyleyen Serter'di.

Songur onlara cevap bile vermeden yanıma geldi. "Doren ve Sonay senin hakkında konuşuyorlardı," dedim sataşmak amacıyla.

"Sikeceğim onların belalarını," diye cevapladı beni. Kafasını geriye atarak başında dikilen bedenime bakmıştı.

"Şundan bir nefes çekeyim mi?" diye sordum gözlerimle elektronik sigarasını işaret ettiğimde.

Bir şey demedi ama elinde olan elektronik sigarayı dudaklarıma doğru yaklaştırdı. Derin bir nefes çektiğimde duman aramıza dağılmıştı. Benden sonra bir nefes de kendisi çekti. Kafası hâlâ arkaya doğru eğikti, yüzüme bakıyordu ve ben de ona doğru biraz eğilmiştim.

Deklanşörün sesini duyduğumda şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. Anka elindeki fotoğraf makinesiyle fotoğrafımızı çekmişti. Songur da kafasını benimle beraber ona doğru çevirdi, kaşlarını çattığını gördüm ama hiçbir şey dememişti.

"Fotoğrafımızı mı çektin?" diye sordum.

"Çok güzel oldu," dedi Sonay ve Doren'e dönerken. Onları birbirine pasta yedirirken çekmişti. "Çekmesem olmazdı. Çok iyi görünüyordunuz, ciddiyim bak."

"Bakayım mı?" diye sordum merakla.

"Bakarsın sonra," dedi Anka. Kaner'i çekmişti, sonrasında da Doren, Kaner ve Sonay'ı. Deli gibi herkesin fotoğrafını çekiyordu. "Gel de bizi çeksinler, uzun zamandır fotoğraf çektirmedik."

"Ben çekeyim," dedi Songur ve fotoğraf makinesini Anka'dan aldı. Bu teklifine şaşırmıştım. "Geçsene, Valeri."

Bir şey söylemeden Anka'nın yanına geçtiğimde Songur ayağa kalktı. Anka arkama geçerek kollarını bana sardığında ben de kafamı ona doğru, biraz geriye attım ve kameraya dönerek gülümsedim. Deklanşörün sesini duyduğumuz an, Anka'nın dikkati pasta ile uğraşırken kahkahalar atan Kaner'e kaymış ve bir saniye içerisinde yanımdan uçarcasına uzaklaşmıştı.

"Dur," dedi Songur yanına gideceğim sırada. "Hiç bozma. Seni tek çekeceğim."

"Songur..."

"Güzel çıkıyorsun," dedi kamerayı iki eliyle tuttuğunda. "Gülümse şimdi bana, Rosa."

Nedenini bilmiyordum ama o bir şeyi yapmamı istediğinde, ben de o şeyi yapmak istiyordum.

Bu yüzden gülümsedim.

Deklanşörün sesi duyuldu. Songur Yakut fotoğrafımı çekmişti.

Kamerayı masaya bıraktığı an ben de birkaç adım atarak Songur'un yanına geçmiştim.

"Toplu fotoğraf, haydi! Hemen! Hızlı olun!" diye bağırdı Anka.

Kamerayı eline tutuşturduğu çocuk, Sonay'ın arkadaşlarından biriydi. Birden herkes etrafımıza toplandı. Songur, kolunu omzuma atarak beni yine kendine çektiğinde bunu garipsemedim ve doğru olan buymuş gibi göğsüne yaslandım. Masanın üzerindeki şarap şişesini fotoğrafı bozmasın diye elime aldım. Kameraya dönerek kocaman gülümsedim bir daha gülümsemeyeceğimi sandığım kadar genişçe. Sonay elinde bira şişesi ile hemen önüme geçen Kaner'in yanına geçmişti, birayı Kaner'in üstüne dökmeye çalışıyordu. Kaner ise hemen yanında duran Anka'nın yanağını öpüyordu.

Keşke hep bu anda kalsak, diye düşündüm tam o an.

Çünkü o an, bu hâlimizden ne kadar uzaklaşabileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Fotoğraf işi bittiğinde herkes dağıldı, Sonay arkadaşları ile dans etmeye başladı. Anka, Kaner ile konuşuyordu. Serter ise Doren ile bir sohbete girmişti. Ben de hemen yanlarındaydım. Yalissa'nın, Songur'un yanına doğru ilerlediğini gördüğümde kaşlarım çatıldı. Bir şeyler söylediğinde Songur onun yüzüne bakmıyordu ama dinlediği kesindi. Yalissa konuşmaya devam ettiğinde Songur umursamaz bir şekilde kafasını sallayıp oturduğu yerden kalktı. Beraber mekânın çıkışına doğru ilerlemelerini izledim, kaşlarım çatılmıştı.

"Ne yapıyor bu?" diye sordum kendi kendime.

"Bence de ne yapıyor bu?" dedi yanıma yaklaşan Anka. "Serter'e resmen *kız benimle* mesajı verdi ve sen hiçbir şey demedin. Mal mısın sen, Valeri?"

"Çocuk muyuz biz, Anka?" diye sordum. "Ne yapacaktım ya?"

"Çekilebilirdin," dediğinde gözlerimi devirdim.

"Tamam."

"Senin yaptığın harbiden saçmalık ama bak," diye devam etti. "O herifin ne kadar korkunç olduğu hakkında bir fikrin var mı senin?"

"Ben de tanıdığım Anka nerede kaldı diyordum tam."

"Hiç alaya alma beni," dedi kafasını sallayarak. "Ben seni anlıyorum ama yine de uyarmak benim görevim. Bak, benim sandığı gibi Songur ile problemim falan yok. Sadece onun nasıl biri olduğunu biliyorum."

"Nasıl biriymiş Songur?" diye sordum.

"Güç için her şeyi yapabilecek bir adam," dedi. "Kendi değer verdiklerini bile acımasızca toprağın altına gömebilecek biri." Duraksadı. "Ya da boş ver... Daha iyisiyle geleyim senin karşına. Seni bu sorunun cevabını gerçekten bilen biriyle tanıştırmama ne dersin?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Bu adamdan cidden uzak durmak istiyor musun sen?" diye sordu. "Onun yanında olduğun süre boyunca ne elde ettin? Bu işten bahsediyorum. En başından beri bu işe neden girdiğini hatırlıyor musun sen, Valeri?"

"Düzgün konuş benimle," dedim sinirle. "Ağabeyimin ölümünü unutacak değilim, Anka. Emin ol, bu konuda senden çok şey yapıyorum. Karşında çocuk yok senin, beni azarlayıp duramazsın. Yeter."

"Eminim ki yapıyorsundur," dedi Anka. "Ama olay şu. O konuyla ilgili ne kadar yol katedebildin? Ne elde ettin şimdiye kadar?"

Koca bir hiç. Elimde olan koca bir hiçti. Sadece onu tanıyordum, ona da tanımak denirse... Bana gösterdiği neyse onu görüyordum; belki gerçekti, belki değildi. Bundan bile emin olamayacaktım hiçbir zaman.

Anka haklıydı.

"Hiçbir şey."

"Aynen öyle," diye onayladı beni. "Bu yüzden seni bu karmaşık durumdan kurtaracağım. İki gündür bunun için birkaç kişiyle görüşüyorum."

"Ne saçmalıyorsun sen, Anka?" Gerçekten kafam karışmıştı.

"Sana o dövmeyi verebilecek başka birini daha tanıyorum artık."

"Ne?" diye sordum. Çok şaşkındım. "O dövmeyi sadece Songur'un verebileceğini sanıyordum."

"Evet çünkü verebilecek diğer kişi hapiste," diye yanıtladı beni. "Hazırlan, seni Sincan Cezaevi'ne götürüyorum. Bu gece Hazar Ertekin'i ziyaret edeceğiz."

16. BÖLÜM:
YALANIN DANSI VE YAKUT ŞANSI

Ankara'nın soğuğu bir başkaydı.

Kapıyı açarak dışarı çıktığımda, üstümde deri ceketim olmasına rağmen titrediğimi hissettim.

Az önceki konuşma hiç yaşanmamış gibi davranıyordum, Anka'ya hiçbir şey deme fırsatım olmamıştı çünkü Doren yanıma gelip sigara içmeye çıkacağını, gelmek isteyip istemediğimi sormuştu. *Evet*, demiştim ona ve aslında konuşmayı böldüğü için mutluydum çünkü Anka'ya verecek bir cevabım yoktu.

Ne yapmaya çalışıyordu ki? Anlamıyordum. Birden Hazar Ertekin ile çıkagelmişti karşıma. Evet, sorularıma almak istediğim cevaplar vardı ama bunları her şeyi çıkmaza sokarak elde etmeyi tercih etmiyordum.

Ve Anka'nın yaptığı işleri çıkmaza sokmaktan başka bir şey değildi. Hem kendisi için hem de benim için.

Çünkü oraya gidersem Songur Yakut'un bir şekilde haberi olacağını biliyordum. Herifin tüm şehirden haberi vardı, buna yeterince şahit olmuştum. Benim adresimi bulması bile ne kadar vaktini almıştı ki sanki? Beni tanımazken hem de. Üstelik şimdi en yakın arkadaşım, tek dostum dediği adamın yanına gitmekten bahsediyorduk.

Mantıklı hiçbir yanı yoktu.

Ayrıca Hazar Ertekin denilen herifi tanımıyordum bile. Tek bildiğim şey, Songur Yakut ile karmaşık bir ilişkileri olduğuydu. Bana tek dostu olduğunu söylemişti ama ihanetten de bahsetmişti.

Eğer yakınlarsa ona benden bahsederdi. Eğer aralan bozulacaksa da... Bu çok daha kötü bir ihtimal olurdu benim için.

"Şuraya geçelim mi?" Doren'in sesi ile düşüncelerimden sıyrıldım. "Ne dersin?"

"Olur," diye cevapladım onu. "Hiç fark etmez."

Kafasını sallayarak beni onayladığında ara sokağa doğru ilerlemeye başladı, ben de onu takip ediyordum. Sırtını duvara yasladığında hemen önünde durdum. Sigaram kalmamıştı, bu yüzden ondan isteyecektim. Bunu anlamış gibi cebinden çıkardığı paketi önce bana uzattı, sigarayı çekip aldığımda bir dal da kendisi çekip dudaklarının arasına koydu.

"Of, amma soğukmuş lan," dedi ellerini ovuşturarak. "Ankara'nın soğuğuna hâlâ alışamadım."

"Soğuktur burası," dedim kafamla onu onaylayarak. "Sen nerelisin ki?"

"İstanbul'da doğdum," dedi. "Ama Sırbistan'da büyüdüm. Pançova."

"Hiç gitmedim," dedim. "Güzel bir şehir mi?"

"Hayır," dedi. Dudaklarında garip bir gülümseme yer edinmişti. "Güzel bir şehir değil."

"Ertekinlerin olayı ne tam olarak?" diye sordum. "Hiçbir şey anlamıyorum."

Hem konuyu değiştirmek hem de ondan bir şeyler öğrenmek için hemen lafa girmiştim. Sonuçta, benim gibi bu oyunda hiçbir şey bilmeyen birine öğrendiği her bilgi kârdı.

"Ertekinlerle ilgilenmiyorum," dedi omuz silkerek. "Onlar benim meselemi aşıyor."

"Senin meselen ne ile ilgili tam olarak?"

"Mavi gözlü bir şeytanla."

Duraksadım. Mavi gözlü bir şeytan... Kimden bahsediyordu?

"Ertekinler aşiret gibidir," dedi Doren. "Benim yakın olduğum tek kişi Hazar'dı, bir de Kaner ile tanıştım işte. Diğerleri umurumda bile değil. Zaten onlar hariç bir tek Yalçın'ı, Yalissa'yı ve Serter'i tanıyorum."

"Yalçın denilen adam, Kaner'in babası değil mi?" dediğimde kafasını beni onaylarcasına salladı. "Eran dedikleri çocuk da Kaner'in kardeşi?" Kafasını tekrar onaylarcasına salladı. "Peki, Serter ve Yalissa ne ayak?"

"Serter, senelerdir Sırbistan'da yaşıyor," diye cevapladı beni. "Bildiğim tek şey bu. İlgilenmiyorum da. Büyük ihtimalle Yalissa için gelmiştir. Kızın yanında olan tek kişi Hazar'dı. O da aylardır hapiste."

"Hazar ile beraber büyümüşsünüz," dedim. "Hazar, Songur, sen ve Cesur."

Gözleri kısıldı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Songur anlattı," diye cevapladım onu. "Başka nereden bilebilirim ki? Sizin olaylarınıza kimse akıl sır erdiremiyor."

Bakışlarındaki şaşkınlığı yakalamıştım. Songur'un bana bunu anlatmış olmasına mı bu kadar şaşırmıştı?

"Songur anlattı, öyle mi?" diye sordu, sesinde de bakışlarındaki şaşkınlığın aynısı vardı. "Bak bu ilginçmiş."

Cebinden çıkardığı paketten bir dal daha çektiği sırada benim aklım Songur'a gitmişti. O kızla beraber mekândan çıktıklarını görmüştüm ama etrafta görünmüyorlardı. Bu kadar uzun ne konuşmuşlardı ki sanki? İçeriye geçmiş olabilirler miydi ben görmeden? Nedense o kızla konuştuğunu düşününce sinirlerim bozuluyordu.

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun," dedim alaycı bir sesle. "Yemezler."

Ben konuşmak istiyordum çünkü aklımı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Doren ise susmak istiyordu çünkü büyük ihtimalle fazla sarhoş olmuştu ve sorularıma yanıt verirken ağzından bir şeyler kaçırmaktan çekiniyordu. Onun bu kadar temkinli konuştuğunu daha önce görmemiştim.

"Çocukluk arkadaşıydık, evet," dedi sigarasını yaktığında. "Bunu gizlemiyorum ki. Ne öğrenmek istediğini anlayamadım sadece."

Ben de sigaramdan son bir nefes alarak yere atmış ve ayağımdaki topuklu çizmelerle ezmiştim.

"Çocukluk arkadaşları nasıl bu hâle gelebilir?" diye sordum. *Nasıl bir hâle* dercesine baktı yüzüme, bu yüzden açıkladım: "Paramparça olup etrafa dağılmışsınız."

"Hayat böyle," dedi sadece. Aralarında dönenleri anlatmaya meraklı değildi anlaşılan.

"Hm..." diye mırıldandım. "Hazar hapse ne zaman girdi?"

"Birkaç ay önce."

"Neden?" diye sordum. İşte, bu en merak ettiğim soruydu. Songur'a bunu sormamıştım çünkü cevaplamayacağını biliyordum. "Neden hapse girdi peki?"

"Cinayet," dedi Doren. "Nefsi müdafaa."

Nefsi müdafaa... Buna diyecek bir şeyim yoktu. Elinde bir silah varsa ve karşı taraf namlusunu alnına doğrultmuşsa, cennete girecek kadar saf ve iyi olsan bile o tetiği çekersin. Çünkü sen bir insansın ve en temel içgüdün bu: Yaşamak, nefes almak, düşmanı yenmek ve devam etmek. Çünkü yaşadığımız yerin adı dünya ve o sadece batıdan doğuya doğru değil, aynı zamanda böyle döner.

"Nereden biliyorsun?"

"Oradaydım çünkü. Songur da vardı."

"Oradaysanız eğer..." Bir an duraksadım. "Size nasıl bir şey olmadı da sadece Hazar girdi? Neden onu da kurtarmadınız?"

"O gece... Hazar hiçbir şeye elini sürmeyecekti, her zamanki gibi. Songur işi halledecekti. Her zaman o halleder. Eğer gerekirse ben de dâhil olurum ama genelde gerekmez." Duraksadı. "Her şey normal ilerliyordu, ta ki hesaba katmadığımız bir adam Hazar'a silah çekene kadar. Songur ona *yapma, çekil,* dedi. Yerine geçmeyi teklif etti. *Ben öldürürüm, sen git,* dedi. Ve yapardı, biliyorum. Her zaman yaptı. Ama siren sesleri gelmeye başladı, orospu çocukları polisleri çağırmıştı bile. Ve Hazar polis seslerini duyunca, büyük ihtimalle geçmişin bedelini ödemek istedi çünkü eğer o değil de Songur olsaydı silahı tutan, onu yakalayacaklardı."

"Songur kendisine şeytan diyen bir insana göre fazlasıyla fedakâr davranıyor o zaman," dedim. "Sizin için her zaman her şeyi yaptıysa..."

"Bizim için geçmişte yaptı, çocukken," dedi. "Şimdi yapmaz. Ama Hazar için yapar. Çünkü Hazar ve o... Bilmiyorum, garipler işte. Kanlı bıçaklı olsalar bile onlara yaklaşmaman gerekir, Valeri. Ben bunu tecrübe ederek öğrendim, diğer herkes gibi. Kavga ederler ama ertesi gün sarmaş dolaş görürsün, şaşırırsın. Bir gün birbirlerinin arkasından sallarlar ama diğer gün o salladıkları şeyleri rakı masasında anlatıp dalga geçerler. Bir gün birbirlerini zaaflarından vururlar, diğer gün *kardeşim* derler."

Anka'nın haklı olduğuna karar verdiğim an o an olmuştu.

Doren yaşamıştı, görmüştü; üstünde sarhoş dürüstlüğü vardı ve bana doğruları söylüyordu. O bile... Çocukluk arkadaşı olmalarına rağmen onların arasına girdiği için yara aldığını söylüyordu. Tecrübe ettiğinden biliyordu. Çocukluk arkadaşlarına bile acımamışlardı.

Bana hayatta acımazlardı.

Onların arasına giremezdim.

"Aralarındaki mesele karmaşık görünüyor."

"Hazar'ın bir Ertekin, Songur'un ise bir Yakut olması işleri bu kadar karmaşık yapıyor," dedi Doren. "Küçükken, hiçbirimiz soy isimlerimizin ne anlama geldiğini ve sırtımıza nasıl yükler yükleneceğini bilmezken her şey çok basit ve güzeldi."

"Çocukken nasıldı?" diye sordum sigaradan bir nefes çektiğimde, sarhoş olduğu için her şeyi anlatıyordu ve bundan faydalanmak istiyordum. "Yani, *Songur kapalı bir kutu gibidir,* demiştin bana ama beraber büyümüşsünüz işte... Sen nasıl bilmiyorsun nasıl biri olduğunu?"

"Çocukken olduğu kişiye benzediğini mi düşünüyorsun gerçekten?" diye sordu alayla. "Alakası bile yok."

Düşünmüyordum. Songur Yakut'un cesedi vardı içinde bir yerlerde. Gözlerindeki o boşluğu ve solukluğu hazmedemiyordum. Onun içinde iki koyu

yeşil gözün taşıyabileceği kadar küçük bir mezar vardı. Gözlerindeki boşluğu hiçbir şey dolduramazdı. *Onun gözlerinde kendi mezarı ve bilirsin, insanı mezara sokmadan öldürebilen tek şeydir kendi acıları.*

Yaşamaya devam etmek için biraz da ölmemiz gerekir, demişti Songur Yakut, Doren ile konuşurken.

Bunu tecrübelerine dayanarak söylemişti.

"Hangimiz çocukken olduğumuz kadar masum kalıyoruz ki?" diye sordum Doren'e. "Eğer kalan varsa... Hayatı yaşamamışsın, bir akvaryumun içinde büyümüştür."

"Doğru," dedi kafasını sallayarak. "Hepimiz değişiriz. Dördümüz bir evde büyüdük," dedi yeni bir sigara yaktığında. "Ben, Cesur, Hazar ve Songur." Sonra duraksadı. Sanki fazla şey anlattığını fark etmiş gibiydi. "Her neyse... Sıktır et. İçeri giriyorum, gelecek misin?"

"Benim bir dal daha içesim var ya," dedim. "Çok otlandım senden de bu gece arna verebilecek misin?"

"Sigara senin köpeğin olsun be, Valeri," dedi cebinden sigarayı çıkardığında. "Hızlı gel sen de. Soğuk dışarısı bayağı."

Direkt paketi bana verse de ben bir dal çekmiştim içinden, çakmağını da alıp ateşledim.

"Biz Ankaralıyız yalnız," dedim alaycı bir sesle. "Bir şey olmaz soğuğundan. Korkma sen."

"Öyle olsun, paşam," dedi Ankara ağzıma güldüğünde. "Haydi, kaçtım ben. Yoksa altına işeyeceğim."

"Haydi, kaç sen," dedim gülerek. "Hiç sidik görmek istemiyorum, zaten senin yüzünden bir penis gördüm."

Hızlı adımlarla mekânın kapısına doğru ilerlerken gülerek arkasını döndü. "Çok iyi fikirdi, kabul et!"

Sigaradan derin bir nefes alarak sokağın sonuna ilerledim. Arada binalar vardı arna karşımdaki ara sokakta olduklarını biliyordum. Sokağın sonundaki lambanın altında Songur Yakut'un gölgesi görünüyordu. O da benim gibi sigara içiyordu.

Arkasını döndüğünde beni fark etti ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Yakalandığım için kötü hissederken o hiç umursamadan, "Bana mı bakıyordun, güzellik?" diye sordu.

Gülerek "Yo," dedim. "Sigara içiyordum."

"Öyle mi?" diyerek bana doğru bir adım attı. "Bana beni izliyormuşsun gibi geldi. Tanışmak mı istiyorsun?"

Tanıştığımız gece kurduğu cümleydi bu, yeniden duyduğum için güldüm. "Sana baktığını gördüğün herkese böyle yaklaşıyor musun?"

"Yo," dedi beni taklit ederek. "Sadece güzel olanlara..." Kaşlarımı çatmam karşısında yüzündeki gülümseme büyüdü. "Ve ismi Rosa olanlara."

"Sana ismimi söylemedim," dedim. "Nereden biliyorsun ismimi?"

"İsim olarak kabul ettin yani?"

"Anlamını bilmediğim şeyi isim olarak kabul edemem," dedim. "Ne demek Rosa? Bana bunu hâlâ söylemedin."

"İsim hafızam çok iyi olmadığı için," dedi gülerek bana doğru bir adım attığında. "Beğendiğim her kıza Rosa ismini takıyorum." Yüzümdeki ifadede ne gördüyse dudaklarındaki gülümseme daha da büyüdü ve birkaç adım daha atarak aramızdaki farkı kapattı. "İsmin neydi bu arada?"

"Öyle mi?" diye sordum kafamı kaldırıp ona baktığımda. Yeşil gözleri sıcak bir ifadeyle gözlerimi izliyordu. Daha önce hiç bu kadar sıcak bakmamıştı bana. "İsmimi hatırlamıyor musun?"

Gülerek iki kolunu da belimden geçirdi ve vücudumu kendine doğru çekerken, "Valeri," dedi. Hâlâ gülümsüyordu. "Unutmak imkânsız."

"Evet," dedim. "Farklı bir isim."

"O yüzden değil."

"Ya neden o zaman?"

"Biliyorsun," dedi yüzünü yavaşça yüzüme eğerken.

"Bilmiyorum."

"Bu aralar kafamın içinde epey bir yer kaplıyorsun." Sanki benim için önemli olan bir şey itiraf etmemiş gibi bir anda geri çekildi. "Sen ne kadardır dışarıdasın?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Tek başına mı çıktın?"

"Bilmem," dedim. "Doren ile çıkmıştık. O içeri girdi."

"Neden?"

"Sigara içiyorduk," dedim. "Asıl sen neden çıktın?"

"Yalissa ile konuştuk," dedi. "Bana bahsettiğin konuyu. Az sonra çıkacağım, seni de bırakayım."

"Gece daha yeni başladı," dedim omuz silkerek. Aslında o gittiğinde benim de burada ilgimi çekecek bir şey kalmayacaktı ve şimdiden başım çatlamaya başlamıştı. "Dans etmek istiyorum."

"Edebiliriz," dedi. "Sonra seni bırakırım."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?"

"Dans etmek istiyorsan," dedi. "Döndüreyim mi seni?" Ona kaşlarımı çatarak baktığımda güldü ve bir şey dememe izin vermeden elimi tutarak beni kendi etrafımda döndürdü. "Al sana dans. Gidelim mi şimdi?"

"Aslında Anka..."

"Benimle gel, Rosa," diye itiraz etti. "Anka, Kaner ile dönecek ve arabada on kişi var."

"Senin arabanda kaç kişi var peki?" diye sordum.

"Arabam yok ki," dedi. "Motorla geldim."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım, o ise beni umursamadan yürümeye başladı. Bana dediği şeyi hatırlıyordum. *Motoruma yabancıları, özellikle de kızları bindirmem.* Şimdi ne olmuştu peki?

"Motoruna kızları bindirmezdin hani?"

"Sen binebilirsin," dedi kulağıma doğru eğildiği sırada. Nefesi boynuma çarpmıştı. "Biliyorsun, benim olan her şeye binebilirsin."

"Bunun bel altı bir ima olduğunu anlayabiliyorum," dedim gülerek ama aslında ima ettiği şeyi hayal etmek beni bir anlığına duraksatmıştı. "Sandığın kadar masum değilim."

"Masum mu?" diye sordu alaycı bir sesle. Çenemi tutarak yüzümü havaya kaldırdığında, "Bebeğim, sakladığın boynuzları görebiliyorum. Ne masumiyetinden bahsediyorsun sen?" diye devam etti.

"Şeytan mıyım ben?" diye sordum gülerek.

"En tehlikelisi değil," dedi dudaklarıma baktığında. "Ama belli ki en baştan çıkarıcısı."

"Hoşuma gitti bak böyle söylemen. Demek kötü etkiler yaratan sadece sen değilsin."

"Daha fazla hoşuna gidecek bir şey biliyorum," dedi yürümeye devam ederken. "Binmesi keyiflidir ama sürmesi daha keyifli."

"Yuh!" dedim onu izlemeye devam ederken. "İmaların da bir sınırı var. İyice delirdin sen şu an."

"Motordan bahsediyordum," dedi şaşkın şaşkın bana döndüğünde. "Sen ne anladın?" Bir an ona bakakaldım. Gülmeye başlamıştı. "Val..."

"Sus," dedim önden yürümeye başladığımda. "Sadece yürü. Sus ve yürü. Beynin alıyor mu bu komutu?"

"Sen bizi hep öyle mi hayal ediyorsun yoksa?" diye sordu alaycı bir sesle. "Gerçekten yaramaz bir kızmışsın. Şansına... Her zaman yaramaz kızlar hoşuma gitmiştir."

"Bu beni ilgilendirmiyor."

"Hoşuma giden sensin," dedi alayla. "Bence ilgilendirir."

Onun bu oyunlarına kanmamak için içimde büyük bir savaş veriyordum ama neredeyse imkânsızdı.

Tanıştığımız gece kurduğu cümleydi bu, yeniden duyduğum için güldüm. "Sana baktığını gördüğün herkese böyle yaklaşıyor musun?"

"Yo," dedi beni taklit ederek. "Sadece güzel olanlara..." Kaşlarımı çatmam karşısında yüzündeki gülümseme büyüdü. "Ve ismi Rosa olanlara."

"Sana ismimi söylemedim," dedim. "Nereden biliyorsun ismimi?"

"İsim olarak kabul ettin yani?"

"Anlamını bilmediğim şeyi isim olarak kabul edemem," dedim. "Ne demek Rosa? Bana bunu hâlâ söylemedin."

"İsim hafızam çok iyi olmadığı için," dedi gülerek bana doğru bir adım attığında. "Beğendiğim her kıza Rosa ismini takıyorum." Yüzümdeki ifadede ne gördüyse dudaklarındaki gülümseme daha da büyüdü ve birkaç adım daha atarak aramızdaki farkı kapattı. "İsmin neydi bu arada?"

"Öyle mi?" diye sordum kafamı kaldırıp ona baktığımda. Yeşil gözleri sıcak bir ifadeyle gözlerimi izliyordu. Daha önce hiç bu kadar sıcak bakmamıştı bana. "İsmimi hatırlamıyor musun?"

Gülerek iki kolunu da belimden geçirdi ve vücudumu kendine doğru çekerken, "Valeri," dedi. Hâlâ gülümsüyordu. "Unutmak imkânsız."

"Evet," dedim. "Farklı bir isim."

"O yüzden değil."

"Ya neden o zaman?"

"Biliyorsun," dedi yüzünü yavaşça yüzüme eğerken.

"Bilmiyorum."

"Bu aralar kafamın içinde epey bir yer kaplıyorsun." Sanki benim için önemli olan bir şey itiraf etmemiş gibi bir anda geri çekildi. "Sen ne kadardır dışarıdasın?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Tek başına mı çıktın?"

"Bilmem," dedim. "Doren ile çıkmıştık. O içeri girdi."

"Neden?"

"Sigara içiyorduk," dedim. "Asıl sen neden çıktın?"

"Yalissa ile konuştuk," dedi. "Bana bahsettiğin konuyu. Az sonra çıkacağım, seni de bırakayım."

"Gece daha yeni başladı," dedim omuz silkerek. Aslında o gittiğinde benim de burada ilgimi çekecek bir şey kalmayacaktı ve şimdiden başım çatlamaya başlamıştı. "Dans etmek istiyorum."

"Edebiliriz," dedi. "Sonra seni bırakırım."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?"

"Dans etmek istiyorsan," dedi. "Döndüreyim mi seni?" Ona kaşlarımı çatarak baktığımda güldü ve bir şey dememe izin vermeden elimi tutarak beni kendi etrafında döndürdü. "Al sana dans. Gidelim mi şimdi?"

"Aslında Anka..."

"Benimle gel, Rosa," diye itiraz etti. "Anka, Kaner ile dönecek ve arabada on kişi var."

"Senin arabanda kaç kişi var peki?" diye sordum.

"Arabam yok ki," dedi. "Motorla geldim."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım, o ise beni umursamadan yürümeye başladı. Bana dediği şeyi hatırlıyordum. *Motoruma yabancıları, özellikle de kızları bindirmem.* Şimdi ne olmuştu peki?

"Motoruna kızları bindirmezdin hani?"

"Sen binebilirsin," dedi kulağıma doğru eğildiği sırada. Nefesi boynuma çarpmıştı. "Biliyorsun, benim olan her şeye binebilirsin."

"Bunun bel altı bir ima olduğunu anlayabiliyorum," dedim gülerek ama aslında ima ettiği şeyi hayal etmek beni bir anlığına duraksatmıştı. "Sandığın kadar masum değilim."

"Masum mu?" diye sordu alaycı bir sesle. Çenemi tutarak yüzümü havaya kaldırdığında, "Bebeğim, sakladığın boynuzları görebiliyorum. Ne masumiyetinden bahsediyorsun sen?" diye devam etti.

"Şeytan mıyım ben?" diye sordum gülerek.

"En tehlikelisi değil," dedi dudaklarıma baktığında. "Ama belli ki en baştan çıkarıcısı."

"Hoşuma gitti bak böyle söylemen. Demek kötü etkiler yaratan sadece sen değilsin."

"Daha fazla hoşuna gidecek bir şey biliyorum," dedi yürümeye devam ederken. "Binmesi keyiflidir ama sürmesi daha keyifli."

"Yuh!" dedim onu izlemeye devam ederken. "İmaların da bir sınırı var. İyice delirdin sen şu an."

"Motordan bahsediyordum," dedi şaşkın şaşkın bana döndüğünde. "Sen ne anladın?" Bir an ona bakakaldım. Gülmeye başlamıştı. "Val..."

"Sus," dedim önden yürümeye başladığımda. "Sadece yürü. Sus ve yürü. Beynin alıyor mu bu komutu?"

"Sen bizi hep öyle mi hayal ediyorsun yoksa?" diye sordu alaycı bir sesle. "Gerçekten yaramaz bir kızmışsın. Şanssına... Her zaman yaramaz kızlar hoşuma gitmiştir."

"Bu beni ilgilendirmiyor."

"Hoşuma giden sensin," dedi alayla. "Bence ilgilendirir."

Onun bu oyunlarına kanmamak için içimde büyük bir savaş veriyordum ama neredeyse imkânsızdı.

"Senin bu oyunlarına düşeceğimi mi sanıyorsun?" diye sordum gülümseyerek. "Söylediğini hâlâ hatırlıyorum."

Yoksa kimse sana söylemedi mi, Rosa? Şeytan, insanı yoldan çıkarmayı başarana kadar en büyük centilmendir.

"Düşmeyi bırak..." dedi karanlık bir sesle. "Bir kere sendelersen artık avucumun içindesin demektir. Ve kurtulamazsın."

"Ben asla sendelemem, Songur Yakut," dedim adım attığımda. Gözlerimle ayaklarımdaki topuklu çizmeleri işaret etmiştim. "Baksana, adımlarımın ne kadar sağlam olduğunu görmüyor musun?"

"Sağlamlar, Valeri," dedi beni onaylayarak. "Ama ben adil savaşmam. Çelme takmayacağımı söylemedim." Ayağını alaycı bir şekilde iki ayağıma geçirdiğinde gülümseyerek beni kendine çekti. "Korkma. Karanlığa değil, bana düşeceksin."

"Bu hemen hemen aynı şey, biliyorsun değil mi?"

Karanlık bir şekilde gülümsedi. "Zeki kız."

Ona hiçbir şey demedim. Motora binmeden önce bana uzattığı kaskı taktım, o da siyah bir kask takmıştı. Motoru çalıştırdığında beline sarılmak yerine motorun arkasına tutundum, ona hayatta sarılmazdım ve tavrından belliydi ki o da bundan şikâyetçi değildi.

Cadde boyunca son sürat ilerledik. Motora binmeyi seviyordum ve ilk binişim değildi. Hızı seviyordum, heyecanı da. Yaşadığımı hissettiren her şeyi seviyordum.

Kırmızı ışıkta durduğumuz sırada gözlerim, açılan belinde gördüğüm silaha kaydı. Siyah silahın üzerine yakıcı kırmızı renkte bir yazı işlenmişti.

"Burada ne yazıyor?" diye sordum. "Silahın üzerinde."

"Merhamet, zayıf ruhlar içindir."

Hiçbir şey söylemedim. Evin önüne geldiğimizde motor durdu. Kafamdan çıkardığım kırmızı kaskı ona uzattım. Anka'nın az sonra geleceğini biliyordum çünkü bana uğramadan Hazar'ın yanına gitmezdi. Onu hayatta göndermezdim oraya, durduracaktım.

Hiçbir şey söylemeden beni izliyordu. Kaskını çıkarmış, önüne koymuştu ancak hâlâ motorunun üzerinde oturuyordu. Koyu yeşil gözleri bana döndüğünde derin bir nefes alma ihtiyacı duydum. Bu adam gerçekten bir şeytanın cazibesini taşıyordu. Ondan yayılan koku işimi her zaman zorlaştırmaya devam mı edecekti?

"İyi geceler," dedim, o konuşmayınca ben de ne diyeceğimi bilememiştim. "Songur Yakut."

"İyi geceler," dedi gözlerime uzun uzun bakarak. "Sen zeki bir kızsın, Valeri. Hata yapmazsın, hayal kırıklığına uğratma beni."

Cevap vermeme fırsat tanımadan kaskını taktı ve gaza basarak siteden ayrıldı.

Biliyordu.

Bu adam bir şekilde, her şeyi biliyordu. Hazar'ın yanına gitme ihtimalimi biliyordu, değil mi? Gözümü mü korkutuyordu? Uyarıyor muydu beni? Ne yaptığını, amacının ne olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim bildiğiydi. Bu tesadüf olamazdı, bunu bu gece söylemesi tesadüf olamazdı.

Yirmi dakika boyunca kaldırıma çökmüş bir hâlde Anka'yı bekledim. Delirmek üzere hissediyordum kendimi. Bu adam... Sandığımdan daha zeki ve tehlikeliydi. *Oyunun biteceği yer avucumun içi,* demişti bana bir keresinde, haklıydı çünkü bu oyunun sahibi oydu.

"Sen burada ne yapıyorsun be?"

Anka'nın sesini duyduğumda kaldırdım kafamı ilk kez.

"Hazar'ın yanına gitmiyoruz. Kesinlikle olmaz."

"Ne?" diye sordu şaşkın bir sesle. "Valeri, cidden Songur'a güvenmeye mi başladın, bilmiyorum ama... Tamam o zaman, hedefi on ikiden vuracak gücün yoksa eğer, nişan almaya da cesaret etme."

"Kes sesini ya," dedim oturduğum yerden kalktığımda. "Aptalsın. Songur biliyor. Beni uyardı resmen." Bir an duraksadım. "Doren sizinle miydi arabada?"

"Yo..." dedi şaşkın şaşkın bana baktığında. "Doren ne alaka hem..."

"Nereye gitti?"

"Ters tarafa," dedi. "Yalissa ile Serter vardı arabasında. Ne bileyim ben nereye gittiğini?"

"Cezaevine gidiyor," dedim çantamı elime aldığımda. "Songur da oraya gidiyor. O yüzden erkenden çıktı işte. Yürü, gidiyoruz."

"Ben şu an ne olduğunu anlamıyorum," diye cevapladı ama beni takip etmeye başlamıştı bile. Bir taksi çevirdik ve gideceğimiz yeri söyledik. "Kızım, bu adamlar oradaysa neden gidiyoruz o zaman?"

"Ne döndüğünü anlamak için," dedim kaşlarımı çatarak. "Bariz değil mi? İkisinin birden ziyarete gitmesi normal mi sence? Hem de bu saatte? Hem de Songur bana bir şeyler ima etmişken?"

Anka hiçbir şey demedi, taksiden biraz erken indik çünkü onlara görünmek istemiyorduk. Etraftaki banklardan birine oturduğum sırada üç erkek gördüm karanlıkta yürüyen. Onları seçmem çok kolaydı. Songur, en

önde yürüyendi. Doren, hemen arkasındaydı. Ve yüzü tanınmaz hâlde olan Cesur, en arkadaydı.

"Cesur," dedi Anka şaşkın şaşkın onların kapıdan içeri girmesini izlerken. "Doren, Songur ve Hazar. Şaka mı bu? Bir şeyler dönüyor, haklı çıktın. Bunları anca kıyamet bir araya getirir."

"Belki de kıyamet çoktan gelmiştir, Anka. Sadece bizim haberimiz yoktur."

Pencereden odaya giren rüzgâr hücrelerinin ayaklanmasına neden oluyordu. Hiçbir zaman soğuğa dayanıklı birisi olmamıştı, bu yüzden havaların sıcaklığı biraz düştüğünde onun için sıkıntılı günler başlıyordu. Yine de en sevdiği mevsim kıştı.

Her daim zıtlıklara kurban gidiyordu.

"Bak, o pencereyi izleyip durursan bu ödev bok biter," diyen arkadaşına döndü uyuşuk bir tavırla. "Kaldır kafanı da gerçek dünyaya dön ya!"

"Nesine döneyim gerçek dünyanın, Anka?" diye sordu bıkkın bir sesle. "Buradayım işte. Bağırıp durma."

Suratını buruşturarak önündeki proje ödevine döndü. Nefret ediyordu okulun getirdiği sorumluluklardan. Sınava girmek de istemiyordu zaten babasının üzerinde olan onca baskısına rağmen. Ancak biliyordu, o sınava gireceğini de ve babasının istediği bölümü kazanacağını biliyordu.

"Aman, sana da bir şey denmiyor," dedi Anka huysuz bir sesle en yakın arkadaşına homurdanarak. "Ben de çok meraklı değilim bu saçma ödeve, bitirelim de kahve almaya gidelim caddeye."

Valeri kafasını sallayarak tekrar beyaz sayfaya çevirdi mavi gözlerini. O kadar yoğun bir tempo ile çalışıyordu ki göz altları mosmor olmuştu artık uykusuzluktan.

Nefes almaya zaman yoktu, babasının onu boğan ellerinden kurtulmanın tek yolu daha fazla çalışmak, hiç uyumadan çalışmaktı. Durmadan araba camına, oturdukları kafedeki masalara ya da okulda sıraya başını yaslayarak uyumak, babasının ona bağıran sesini duymaktan daha iyiydi.

Ayrıca sosyal olmak zorundaydı. Aynı anda hem başarılı bir öğrenci hem iyi bir arkadaş hem de iyi bir kız olmalıydı.

Bir insanın bu kadar şeyde aynı anda harika olması imkânsızdı ona göre ancak babasının gerçekliği belliydi ve bir kız çocuğu için bundan sıyrılmak çok zordu.

Ancak bugün bu kadar hüzünlü ya da öfkeli olmasının nedeni bunların hiçbiri değildi. Bugün özel bir gündü. Annesi ile ona aitti... Ancak annesi artık yoktu, bu evde değildi; ona uyurken masallar anlatmıyor, bir meleğin sesi kadar

sakinleştirici olan sesi ile şarkılar söylemiyordu. Sabah kalktığında yatağının yanında annesini bulamıyordu, koşarak ona bir şeyler anlatamıyordu, elinde tarakla salona inip saçlarını taramasını isteyemiyordu.

Sadece yarım hissediyordu. Bir daha asla tamamlanamayacaktı, bunu biliyordu. Bu yüzden hayattan vazgeçmeyi bile düşünmüştü yine böyle bir karlı gecede ancak annesi bunu istemezdi, bunu da biliyordu.

Yarım saat sonra ödev bittiğinde esneyerek yaslandığı sandalyeden kalktı. Fazla oturmaktan sırtı ağrımıştı. Yatağın üzerindeki telefonu aldığında bir sürü bildirim olduğunu gördü, hiç durmadan bildirim gelen grupları es geçerek Güney'in mesajına baktı ancak cevap vermeden ekranı kilitledi.

"Sen hâlâ Güney'e trip mi atıyorsun?" diye sordu mesajına bakıp cevap vermediğini gören Anka. Beyaz tişörtünün üzerine kahverengi polar hırkasını geçiriyordu. Düzleştirdiği saçlarını ceketin içinden çıkararak arkaya attığında Valeri'ye bir cevap beklediğini gösteren bir bakış attı.

"Saçmalama," dedi Valeri gözlerini devirerek.

"Mesajına neden cevap vermiyorsun o zaman?" diye sordu Anka. "Huysuz huysuz konuşuyorsun."

"Konuşasım yok çünkü," dedi Valeri umursamaz bir sesle. Sesinde hiçbir renk olmaması, babasından öğrendiği bir özellikti ve her daim işine yarıyordu. "Başka neden olabilir?"

"Sen neden o çocukla birliktesin?" diye sordu Anka. "Tamam, yakışıklı ama bu senin için yeterli değil ki."

Valeri ona gözlerini kısarak baksa da bir şey demeden beyaz dolabına doğru ilerledi. İçinden siyah bir kapüşonlu çekti ve siyah tişörtün üzerine geçirdi. Askıdaki beyaz şişme montunu da üzerine geçirerek telefonu cebine attı.

"Yani sen aksiyon bağımlısı manyak bir şeysin kızım," dedi Anka. "Heyecan falan yok o çocukta. Sende de yok. Öküz gibi bakıyorsun yüzüne."

"Hayır," dedi Valeri ancak bunun o da farkındaydı. "Herkes her şeyi en uçlarda yaşamak zorunda değil senin aksine."

Bu seneler içinde kabullendiği basit bir gerçekti. Herkes aynı şartlar altında gelmiyordu bu dünyaya. Herkesin her şeyi olmuyordu. Bazen aynı şeylere sahip olan insanlara bile farklı hissettiriyordu avuçlarını kaşındıran his. Bazılarının bir şeyleri elde etmesi, elinde tutmasından daha zordu; bazılarınınki ise tam tersiydi.

Kabullenmişti artık dünyanın acımasızlığını. Kabullenmişti de... Bir türlü yediremiyordu bunu kendine.

"Diplerde yaşamak zorunda da değil, bebeğim," dedi Anka koluna girdiğinde. Üst kattaki odasından çıkarak merdivenden inmeye başladılar. "Sence

sana feleğini şaşırtacak biri gerekmiyor mu? Güney nedir ya? Çocuğun ismi bile yol gösteriyor, sen yoldan sapmayı seversin. Anlatabiliyor muyum ne kadar zıt olduğunuzu? Olmaz yahu! Bas kıçına tekmeyi, benim canım sıkılıyor size bakarken."

"Güney'e bunları söyleyeceğim," dedi Valeri alaycı bir şekilde. "Yakın arkadaşsınız ya güya."

"Şunu hâlâ anlayamadın mı sen, Valeri Saka Dinç?" diye sordu Anka yanağını öperek, kızacağını bildiğinden hızla geri çekilmişti. Valeri böyle yakın temasları sevmiyordu. "Bu dünyada arkasından konuşmayacağım tek kişi sensin."

Valeri içtenlikle gülümsediğinde bundan yüz bularak tatlı bir şekilde yanağın ve birden bu dünyadaki tek arkadaşının belini kavradı. Ona oyuncak bir ayıymış gibi sarılarak sallanmaya başladığında Valeri onu ittirse de Anka yalnızca kahkaha atıyordu.

Onu bırakmadan, bir koalanın ağaca sarıldığı gibi sımsıkı sarılırken bir adım attı koridordan salona inen merdivene. Valeri ise arkada kaldığından ve Anka ondan daha uzun olan boyuyla önünü kapattığından önünü göremiyordu.

"Ya bırakssana, salak!" diye bağırdı onu ittirmeye çalışırken ancak o kadar hafif dokunmuştu ki bu hiçbir şeye etki etmezdi. Anka'nın da arkası dönüktü, merdiveni görmüyordu ve onu bu yüzden ittiremiyordu. "Düşeceğiz, bırak lan beni, deli!"

"Bırakmam seni!" diye bağırdı Anka kahkaha atarken. "Yok öyle kurtulmak!"

"Düşeceksiniz lan!" diye bir ses yükseldi aşağıdaki salondan. Valeri'nin ağabeyinindi bu şaşkın ses. "Anka, ne yapıyorsun, güzelim?"

"Of, güzelim deme ya şuna!" diye bağırdı Valeri, Anka'yı üzerinden ittirirken. Evet, bu sefer ittirmişti. Yine de bu sadece Anka'nın ona daha sıkı sarılmasına neden oldu.

"En çok sen güzelimsin, kıskanma hemen," dedi ağabeyi gülerek. Valeri tekrar ittirdi Anka'yı. "Deli misin lan? Düşecek kız!"

"Sen nereden çıktın be?" diye sordu birden Anka geri çekilerek.

Valeri rahat bir nefes almıştı ancak yüzündeki gülümseme hâlâ silinmemişti. Ağabeyinin yüzüne baktı. Parıldayan mavi gözleri yorgun bakıyordu. Kahverengi saçları ıslanmıştı, yağan yağmurdan epey nasibini almıştı. O da oldukça yorulmuştu.

"Şimdi geldim," dedi ağabeyi. Merdivenin altında duruyordu. "Anca bitti işim."

"Ne işi?" diye sordu Anka gözlerini kısarak.

Valeri gözlerini devirdi. "Sana ne ya? Atlama!" Merdiveni hızlı hızlı inmeye başladı. Ağabeyinin yanına ulaştığında gözlerini kısarak ona baktı. "Ne işiymiş o, ağabeyciğim?"

"Babam çağırdı," dedi ağabeyi kestirip atan bir sesle. "Önemli bir şey yok."

Valeri bir şey demeden kafasını salladı. Babası evde değildi. Yine hastanede olmalıydı. Belki nöbeti vardı, belki de yalnızca eve gelmek istemiyordu. Konu o olduğunda çoğu zaman ikinci seçenek ağır basıyordu.

"Açmadın telefonunu," dedi Anka.

Valeri tekrar gözlerini devirdi. Ne kadar dalgaya vursa da deli gibi kıskanıyordu, hatta bazen sinir oluyordu. Bu bir gerçekti, kıskanç birisiydi.

"Duymamışım, fıstık," dedi çocuk. Valeri bu gece onda bir hâller olduğunu anlasa da fazla üstünde durmamıştı. "Burada olduğunu bilmiyordum."

Göz altlarındaki morluklara baktı. Babasının baskısı, ağabeyinin üzerindeyken kesinlikle çok daha öldürücüydü. Bazen ucuz kurtulduğunu düşünüyordu ancak istediği bu değildi. Ağabeyi yerine o buna maruz kalmak isterdi. O kalmasın diye. Ama ne yapılırsa yapılsın babasına karşı gelinmiyordu.

"Mesaj attım ya," dedi Anka ancak sonra konuyu uzatma gereği duymadan sustu. "Neyse. Okul nasıldı bugün?"

"İyi," dediğinde çocuk, Valeri kaşlarını çattı. İlk defa bu kadar huzursuz ve soğuk görüyordu onu. Her şeyi kestirip atmak istiyordu sanki. "Senin?"

"İyiydi," dedi Anka. "Valeri okulu birbirine kattı bugün. Onunla uğraştım."

"Haydi ya," dedi birden ağabeyi, Valeri'ye dönerek. O an Valeri az önceki düşüncelerinden sıyrıldı çünkü ağabeyinin yüzündeki meraklı ve muzip ifade şimdi yerli yerindeydi. Tamamen ona aitti. Sırıtarak Valeri'nin omzuna kolunu attığında onu kendine doğru çekti. "Ne yaptın yine, Tazmanya Canavarı?"

"Bir şey yapmadım ya," diyen Valeri gözlerini kısarak Anka'ya dönmüştü. "Neden söylüyorsun?"

"Çünkü efsane bir olaydı," dedi Anka gülerek. "Nasıl ceza almadığını bilmiyorum bile."

"Senin kafanı kırıp da alacağım ben o cezayı," dedi Valeri. Ağabeyi gülmeye başladığında kafasını göğsüne bastırmış, hiç sevmediği bir şekilde köpek seviyormuşçasına saçlarını karıştırmıştı.

"Ne yaptı bu salak, anlatsana ya," dedi çocuk Anka'ya dönerek.

"Ay gören de çok olaylı biriyim sanacak!" diye bağırdı Valeri. "Pes ya! Vallahi pes!" Ağabeyini çekiştirerek demir çıkış kapısına ilerletti. "Kahve almaya çıkacağız biz."

"Tamam, ben de geleyim işte," dedi ağabeyi kapıya doğru ilerlerken. Valeri'nin omzundan kolunu çekmemişti hâlâ. "Yalnız kar yağıyor, buz gibi hava. Üşürseniz ambayı alalım."

"Yok ya, yürüyelim," dedi Anka.

Kapıdan çıktıklarında kar soğuğu birden çarptığı için titreyerek iç çekse de toparlandı. Kar o kadar yoğundu ki yerler şimdiden bembeyaz olmuştu. Bir an engel olamadığı çocuksu sevinçle ellerini çırptı. Gözleri bahçelerine kaydı, annesinin güllerinin üstü küçükken peri tozu sandığı karla kaplanmıştı ve soğuk havaya rağmen bu görüntü içini ısıtıyordu.

"Çok fena yağıyor," dedi. "Durmasın bu gece bari. Bu gece yağsın, sonra yağmasa da olur."

Ağabeyinin kolunun altındaydı hâlâ, boyu onun omzuna geliyordu. Bahçedeki güllere doğru ilerlerken ağabeyinin kolu ile gövdesinin arasından çıkmıştı. Güllere doğru ilerledi, kar hemen bir tabaka hâlini almıştı ve ayakları altında ezilirken çıkan ses Valeri'nin hoşuna gidiyordu. Güllere baktıktan sonra kafasını ağaç eve doğru uzattı, orada annesinin bağladığı dilek balonu vardı hâlâ.

Nedense Valeri bu gece annesinin onu izlediğini düşünüyordu gittiği yerdeki güllerle dolu bahçeden. İç çekerek yavaşça gökyüzüne çevirdi bakışlarını, eğer annesi onları izliyorsa dimdik ayakta durduklarını, sadece birbirlerine tutunduklarını görmesini istiyordu.

"Balonu tepede uçuralım mı kahve aldıktan sonra?" diye sordu Valeri ağabeyine dönüp. Annesi için istiyordu bunu.

"Tepe şimdi çok karlıdır, bahçede uçursak olur mu?" diye sordu ağabeyi. Valeri kar yoğunluğuna bakarak kafasını salladı. Bu havada o tepeye çıkılmazdı. Kim bilir, orada ne kadar kar vardı? "Haydi, yürüyün."

Anka'yı kendine doğru çektiğinde cebinden sigara paketini çıkarmıştı. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi, cebinden çıkardığı siyah çakmak ile ateşlediğinde derin bir nefes çekti ve hemen sonra sigarayı Anka'nın dudaklarına bıraktı. Anka bir nefes çekerken Valeri sessizce gökyüzünü izliyordu.

Ağabeyi ondan beş yaş büyüktü, Anka da ağabeyinden üç yaş büyüktü. Aynı sınıftalardı çünkü Anka, ailesi yüzünden okula geç başlamak zorunda kalmıştı.

"Ne yaptın bugün?" diye sordu Anka.

"Okulu astık öğlen," dedi. "Bizimkilerle yemek yedik, sonra kütüphaneye gittik, babam arayana kadar ders çalıştım. Öyle işte."

"Sizinkiler?" diye sordu Anka. "Gökay var mıydı?"

"Var..." Ağabeyi bir an duraksadı. "Bir saniye, bir saniye. Bunu sorma amacın, Gökçe'nin olup olmadığını öğrenmek. Cık, düşmüyorum o oyuna, güzellik."

"Hiç de bile," dedi Anka abartılı bir şekilde. "Gökay'ı merak ettim ben."

"Sana ne lan Gökay'dan?" diye sordu ağabeyi birden.

Valeri gözlerini devirdi. Kaçıncı kez gözlerini devirmişti? "Midemi bulandırdınız be."

"Bana ne Gökay'dan?" diye sordu Anka. "Manyak mısın, Derman?"

"Manyak tabii," dedi Valeri. "Kafayı yemiş ders çalışmaktan. Ne yapsın? Psikiyatrist olunca kendini tedavi edersin işte, ağabeyciğim."

"O kadar uzun yaşarsam bakılır," dedi Derman alayla. "Sonum öyle olacak büyük ihtimalle."

Valeri birden sinirle ona dönmüştü. Değil birini kaybetmek, sadece düşüncesi bile onu yiyip bitiriyordu içten içe. Tuttuğu, tutunduğu ne varsa elinden alınacakmış gibi hissediyordu, bir türlü karşı koyamıyordu insanın içine kanser gibi yayılan bu hisse.

"Salak salak konuşma," dedi ağabeyine dönerek sert bir şekilde.

"Ağabeyinle doğru konuş bakayım," dedi Derman alayla. Sonra Anka'ya döndü. "Sen de sevgilinle düzgün konuş. Hayırdır, manyak falan demeler?" Anka'yı birden belinden kavrayarak tıpkı Anka'nın Valeri'ye yaptığı gibi sardı kızı. Anka kahkaha atmaya başladığında zaten kırk beş kilo bile olmayan kızı belinden tutup havaya kaldırdı. "Atayım mı? Atayım mı lan seni karın içine?"

"Bırak!" diye bağırdı Anka ancak gülmekten sesi zar zor çıkıyordu. Krize girmişti. "Ya bıraksana be! Çok soğuk, üşüdüm!"

"Özür dile," dedi çocuk gülerek. "Sen mükemmel birisin, çok yakışıklısın ve aşırı seksisin, senin gibi birini bulduğum için çok şanslıyım ama ben salak olduğumdan sana iltifat yerine hakaret ediyorum. Sana manyak dediğim için özür dilerim sevgilim, sen mükemmel birisin, manyak olan benim, diyeceksin." Bir an nefes alarak Anka'ya döndü. "Söyle bakayım şimdi bunları. Bekliyorum."

"Sen mükemmel birisin, çok yakışıklısın ve aşırı seksisin..." Anka cümleyi tamamlayamadan kahkaha krizine girdiğinde Valeri de gülmeye başlamıştı. Anka cümleye devam etmeye çalıştı ancak yine gülme krizine girmişti.

"Bir..." dedi. "İki..." Anka hâlâ gülüyordu. "Üç..."

Ve kızı karın içine fırlatmıştı. Anka soğuk yüzünden ona bağırsa da hiç oralı olmadı. Sabahtan beri kar yağdığından ve bahçeye kimse girmediğinden kar birikmişti.

"Ne yapıyorsun sen, deli?" diye bağırdı Valeri.

"Ha yani sen bana diyorsun ki..." dedi çocuk gülerek. "Ağabeyim, beni de fırlat karların içine. Hayhay, hemen yaparız."

"Hayır! Hayır ya!" diye bağırdı Valeri. Ağabeyi ona doğru ilerlemeye başladığında karlara aldırmadan koşmaya başlamıştı. "Yapma bak, karla şaka olmaz!"

"Salak, onun doğrusu suyla şaka olmaz! Uydurma götünden yeni sözler!"

"Kar da su değil mi işte?" diye sordu Valeri. "Su! Gayet de oluyor."

Yerden aldığı bir avuç karı sıkıp top hâline bile getiremeden, arkasını da dönmeden kör bir atışla fırlattığında ağabeyi de koşmaya başladı, bu Valeri için kesinlikle beklenmediktı.

"Hayır ya! Gelme!" Ayağı birden bahçedeki hortuma takıldığında ağabeyi ona yaklaştı. "Aa, düşme ya!" Kendi kendine konuşuyordu. "Azrail'in nefesi boynumda bak, hissediyorum."

"Alınıyorum," dedi ağabeyi onu birden belinden tutarak kaldırdığında. "Azrail falan... Tamam, melek yüzlü biri olduğum doğru gerçi..."

"Bırak beni!" diye bağırdı Valeri. "Ya bırak!" Suratına bir kar topu fırlattığında ağabeyi o kadar yakın olmasına rağmen ondan kaçabildi.

"Bu neydi, aptal?" diye sordu gülerek. "Kar topu bu atıştan sonra intihar etti, bırakıı kendini bak. Dağılıp gitti."

"Ölmek için çok gencim," dedi Valeri sessizce teslim olurken. "Ve güzelim. Bırak beni! Dünyanın bu genlere ihtiyacı var."

"Laflara bak ya," dedi ağabeyi. "O genleri unut sen. Yok öyle bir olay."

"Ben senin sevgiline karışmıyorum ama," dedi Valeri huysuz bir sesle.

Güney'i biliyordu ancak Valeri'nin umurunda olmadığını bildiğinden o da umursamıyordu.

"Benim kadar severse seni," dedi ağabeyi. "O zaman karışmam işte."

Valeri sırıttı. "Mümkünmüş gibi..."

"Of, dondum ya!" diye bağırdı Anka. "Salaksın, salak! Battı ya üstüm başım!"

"Şunun kafasına bir kar topu fırlat," dedi Valeri. "Feleği şaşsın. Ya hayvan adam, bıraksana beni ya. Üşüyorum zaten."

Ağabeyi gülerek kardeşini bıraktığında Valeri derin bir nefes aldı. Gerçekten Anka gibi onu da atacağını sanmıştı karın ortasına. İçi ürperdi. Aslında ağabeyinin kafasına kar topu fırlatmak istiyordu ancak onunla böyle çocuklaşıyor olsa da çok hazzetmiyordu bu tarz şeylerden. Özellikle de kar topu oynamaktan. Çünkü en son annesi ile oynamışlardı, Valeri bunu biliyordu.

"Artık kahve almaya gidebilir miyiz?" diye sordu Anka üzerindeki karı temizlerken. "Nasıl yürüyeceğim ben böyle?"

"Üşüdüysen canımı yakayım," dedi çocuk muzip bir şekilde Anka'ya döndüğünde. Anka ona ters ters baktı. Gerçekten sinir olmuştu ancak o bundan zevk alıyordu.

"Defol ya," dedi yürümeye başladığında. "Canını yakma. Git kafanı yar."

"Ağlarsın ama arkamdan." Gözlerini kısarak hızlı adımlarla kıza yetişti. Valeri yine arkada kalmıştı. "Senin kolyen nerede?"

"Sabah kuyumcuya gidip sattım. Altın ya, iyi para etti," dedi Anka alayla. "Sonra da pavyona gittik Valeri'yle, dansöz tuttum, âlem yaptım." Çocuk ona öylece bakakaldı. "Salak mısın? Kazağımın içinde."

Valeri bugün yüzüncü kez gözlerini devirerek yürümeye başladı ve bahçe kapısından dışarı çıktı. Derin bir nefes aldı, kar yağarken havaya yayılan soğuğu da kokuyu da seviyordu. Çünkü annesinin en sevdiği mevsim kıştı.

Anılar bazı gecelerde insana merhem, bazı gecelerde ise insanı öldüren verem oluyordu.

"Bugün Valeri ne yaptı?" diye sordu Derman, Anka'ya dönerek. Anlatacakken konu bölünmüştü, şimdi tekrar aklına gelmişti.

Onlar arkadan geliyorlardı. Valeri karların içine bata çıka kaldırıma ilerlemeye çalışıyordu. İçinden keşke biraz daha kalın giyinseydim, diye geçiriyordu o an, öyle buz kesmişti ki yüzünü hissedemiyordu şu an.

"Bir kızın kafasını klozete sokuyordu az kalsın," dedi Anka gülmeye başladığında. Valeri homurdandı ancak onlara dönmedi. "Kabine çarptı yüzünü ama görmen lazımdı ya. Diyor ki sokayım suratını bu boklu suyun içine..."

Çocuk gülmeye başladı. Aslında çok neşesizdi. Güçsüzdü. Hâli yoktu. Bu yüzden bu akşam her zamankinden daha neşeli davranmaya çalışıyordu. Bu da onun maskesiydi ve böylece hayatında onu biraz olsun tanıyan tek insan olan kız kardeşinin bile ruhu duymuyordu. Bu işte ustalaşmıştı. Olmadığı biri gibi davranmak, onun için çocuk oyuncağıydı artık.

"Neden böyle bir şey yaptın lan, deli?" diye sordu gülmeye devam ederken. "Ne yaptı ki kız?"

"Güney'i kıskandı galiba," dedi Anka alaycı bir sesle.

Çocuk daha sesli güldü. "Valeri'nin kıskanacağı tek erkek benim."

Valeri çok doğru bir noktaya parmak bastığını göstermek istercesine ağabeyine döndü ve kafasını salladı. Sonra işaret parmağını sallayarak Anka'ya dönmüştü.

"Aynen öyle," dedi. "O yüzden çek o patilerini ağabeyimin üstünden, sarışın." Anka gülerek ellerini çekti ve teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Güney'in nesini kıskanayım tam olarak, Anka? Kız arkamdan bir sürü dedikodu çıkarmış, bana orospu diyordu. O boklu suyu hak etti."

"Salak, biliyorum kıskanmadığını," dedi Anka. "O mal Güney öyle sandı ya, ondan dedim."

Işıklı, bara benzeyen bir mekânın olduğu sokağa girdiklerinde Valeri gözlerini ilerideki kahve dükkânına dikti. Tam karşıya geçecekken mekânının önünde siyah bir Mercedes durdu. Aniden geri çekilerek birkaç adım attığında kaldırım buzlandığı için kayacağını sanmış ve kalbi hızlanmıştı. Mercedes biraz daha ilerleyerek mekânın önündeki park alanına geçtiğinde Valeri, arkasını dönerek

ağabeyine ve kolunun altındaki Anka'ya baktı. Çok uzaktalardı, bu yüzden onları beklemeye karar vermişti.

Arkasını dönerek tekrar kaldırıma geçti. İçinden altmışa kadar saymaya başlamıştı. Çok sabırsız bir çocuk olduğu için annesi ona bir şeyi beklerken içinden saymasını söylerdi. Böylece zaman daha hızlı geçerdi.

Ancak hiçbir işe yaramıyordu. Altmışa geldiğinde Anka ve ağabeyi hâlâ ona yetişememişti. Sinirle arkasını döndü. Birden esen rüzgâr, saçlarını savurarak yüzünde kaldırabileceğinden çok daha fazla soğuk hissetmesine neden olduğunda gözlerini kısarak onlara döndü ancak Mercedes'ten çıkarak bangır bangır müzik sesi gelen mekâna doğru ilerleyen adam dikkatini dağıtmıştı. Adamın arkası dönüktü ve mekânın arka sokağına sapmadan önce tek gördüğü deri ceketi ile simsiyah saçları olmuştu. Elinde bir telefon vardı, bağırarak konuşuyordu ancak sesi caddedeki gürültü yüzünden Valeri'ye ulaşmamıştı.

Valeri gözlerini kıstıktan sonra ellerini şişme montunun ceplerine soktu ve olduğu yerde yükselip alçalmaya başladı. Arkasına döndüğünde ağabeyinin durduğu yerden az önce önünden geçen adama baktığını fark etmişti.

"Derman?" diye sordu Anka, çocuğa seslenerek. "Kime bakıyorsun?"

Sonra gözleri yavaşça arabanın plakasına inmişti. Artık Derman'ın kime baktığını biliyordu.

"Kim o ya?" diye sordu Valeri. "Kime bakıyorsunuz?"

Cevabı sadece o bilmiyordu.

Çok yakında öğrenecekti.

17. BÖLÜM:
ONUN KARANLIK HUYLARI

Cezaevi

Kasırga bir kere başladı mı kendisi istemediği sürece durmaz.

"Bok gibi," dedi Doren cezaevinin karanlık koridorlarında ilerlerken. "Buranın bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyorum."

"Seni özel süite mi almışlardı zamanında?" diye sordu Cesur alaycı bir sesle. "Nasıl hatırlamıyorsun?"

"Doren," dedi Songur, en önde ilerliyor ve elindeki telefona bakıyordu. "Konuşmaya çalışırsa ağzına yumruğu çak yoksa ben gerilerek kafayı gömeceğim. Muhatap olmayı bırak, sesini duymaya bile tahammülüm yok."

"Çocuk musun lan sen?"

"Sen neden buradasın ki lan?" diye sordu Songur birden arkasına dönerek Cesur'u giydiği siyah *sweatshirt*ten kavradığında. "Sana gelebilirsin dedim mi lan ben?"

"Hazar benim de kardeşim," dedi Cesur pişkin pişkin gülümseyerek. Doren bıkkın bir ifadeyle baktığında Songur, Cesur'un yakasını bıraktı ve bir adım geriledi. Sabahın köründe bunun için burada değillerdi, zira it gibi dalaşmaktan yorulmuştu.

"Hazar senin hiçbir şeyin değil," dedi Songur tekrar en öne geçtiğinde. "Bu yalanı sana kim yutturdu? İyilik meleğimiz Doren mi?"

"Mevzu yine dönüp dolaşıp benim götüme..."

Songur hiçbir şey söylemeden ezbere bildiği yolu takip etti. Buraya bir süredir gelmese de bir zamanlar çok sık geliyordu. Hazar'ı getirdikleri odanın kapısını açtığında Doren hemen arkasındaydı. Biraz paraya sahipseniz buradaki görevlilere yaptıramayacağınız şey yoktu ve onun birazdan daha fazlasına sahip olduğu açıkça belliydi.

Hazar tam karşısında, sararmış masanın arkasındaki taburede oturuyordu. Giydiği gri ve biraz lekelenmiş olan kapüşonlu, kahverengi saçlarını örtüyordu; kafasını masaya koymuş, yarı uyur şekilde misafirlerini bekliyordu

ama kapının açıldığını duyduğu gibi doğrulmuş ve uykusuzluktan kızaran gözlerini kapıya dikmişti.

"Nihayet," dedi yorgun bir sesle.

Kahverengi saçları kafasına geçirdiği kapüşona rağmen alnına dağılmıştı. Yüzünde belirgin morluklar vardı. Aykan'ın adamları sadece içeridekiler değildi, gardiyanlar bile ona çalışıyordu. Bu ilk kez darbedilmesi değildi, bayatı dayak yemekle geçmişti ama ilk kez ölesiye dövülmüştü. Eğer işin içine bıçak girmeseydi belki daha fazla direnebilirdi ama ne kadar dayanırsa dayansın on kişi karşısında bir şansı olmayacağını biliyordu.

Burada olmak onun tercihiydi ama şikâyetçi değildi. Songur Yakut'un henüz bir çocukken onun için yaptığı şeylerin karşılığını günün birinde vermesi gerektiğini biliyordu.

"Özledin mi beni?" diye sordu Songur içeri girdiğinde. "Özlemden ölmüş gibi duruyorsun."

O an kafasının içinden geçen cümleler ile dudaklarından dökülenler arasında hiçbir alaka yoktu, genelde hep böyle oluyordu. Düşüncelerini gizlemesi gerektiğini söylerdi babası çünkü düşünceler de duygular kadar insaniydi.

İnsan değilim. Aynaya baktığında aklından geçenler bu kadar basit miydi sahiden? *Narsist bir makineyim ve muhtemelen diğerlerini kül edecek bir cehennemin hükmedeniyim.*

"Tabii," dedi Hazar gülerek ayağa kalktığı sırada. "Nasıl özledim, bir bilsen. Günler geçmek bilmedi."

Ayağa kalktığında Songur ile yan yana olmalarına rağmen herhangi bir şekilde selamlaşmadılar ama Doren'in ona sarılacağını biliyordu. Cesur'un neden burada olduğunu bilse de ona yaklaşma niyeti yoktu. Songur'a deli gibi kızgındı, yine de duyduğu öfke, ona arkasını dönmesi için yeterli olamazdı ve her şeyi unutup Cesur'u adam yerine koymak bile ona göre Songur'a arkasını dönmek demekti.

Doren ona sarılmıştı ancak düşüncelerinin odağında Doren Revan değil, Songur Yakut vardı.

"Ne haber, kardeşim?" diye sordu Doren ayrıldıklarında.

Songur ilgisiz bir şekilde odanın köşesine geçmişti. Cesur ise hâlâ kapının ağzında duruyordu. İstenmediğini biliyordu, burada olmasının gerekli olduğunu bildiği gibi.

"Süper," dedi Hazar alaycı bir sesle. "Asıl sizden ne haber?"

"Oğlum, burada kimse yok ya," dedi Cesur gevşek bir sesle, odanın içine doğru ilerlemeye başladı. "Bırakın şu sikten numaralarınızı. Ne öğretti lan

size bu sikiğin babası?" Songur'un babasından bahsettiğini herkes anlayabiliyordu. "Tamam amına koyayım, her yerde rol kesin de biz bizeyken yemeyin bari birbirinizi. Harbi komik oluyorsunuz."

Songur'un koyu yeşil gözleri uyuşuk bir şekilde ona doğru döndü, sırtını arkasındaki koyu gri, badanası eskimiş duvara yaslamıştı.

"Ne yaşanmasını istiyorsun sen tam olarak?" diye sordu Doren, Cesur'a dönerek. Onun bu hâllerinden nefret ediyordu ama yapabileceği hiçbir şey yoktu çünkü artık en yakın arkadaşı olan çocuğa değil, kendi elleriyle yarattığı canavara bakıyordu.

"Samimiyet istiyorum biraz," dedi Cesur alayla. "İstediğim tek şey bu. Hazar'ın içinden Songur'u deli gibi dövmek geçiyor şu an mesela, aramızda bunu bilmeyen var mı?"

"Sahte olduğundan değil," dedi Songur alaycı bir sesle. "Beni döveməyeceğini bildiğinden hamle yapamıyor, oğlum."

"Bu odada dört kişi var," dedi Doren. "Ve üçü seni dövmek istiyor. Geriye kalan tek kişi de sensin zaten."

"Vay," dedi Songur alayla. "Sevilen bir piçim demek ki."

"Yalissa nasıl?" diye sordu Hazar, Songur'a dönerek. Bu konuşmayı yapmayı gereksiz buluyordu çünkü o kısıtlı zamanı ve öncelikleri olan bir adamdı.

"Gelince kendin sorarsın," dedi Songur umursamaz bir sesle. "Arabada. Gökçe ile beraberler."

Hazar'ın suratının düştüğünü fark etse de sorgulamadı. "Ne biçim dayak yemişsin lan sen!"

"Aslında ben ilk bu baba olur demiştim," dedi Doren umursamaz bir sesle, *bu* derken Songur'u işaret etmişti. "Ne bileyim, her hareketinde babasını taklit ediyor ya. Dedim ki herhâlde üniversite biter bitmez kucağında çocukla gelecek ama yok, tutmadı tahmin."

"Siktir git ya!" dedi Songur kafasını duvara yasladığında. Gözleri yorgunluktan kapanıyordu. "Boş muhabbet peşinde bu da hâlâ."

"Dolusunu da yaparız da sen ister misin, emin olamıyorum," dedi Doren birden ciddileşerek. "Aykan hangi cesaretle Hazar'a apaçık saldırabiliyor mesela? Baban neden icabına bakmıyor hâlâ bu adamın? Ya da... Bakmak mı istemiyor? Dürüst ol bize."

"Sen de mi komplo teorilerine başladın, Dağhan?" diye sordu Songur alaycı bir sesle, Doren'in gerçek ismini kullanarak. "Çok mu takılıyorsun bu aralar Yadigarlarla?"

"Konuyu bana ya da aileme getirmeden duramıyor musun sen?" diye sordu Cesur soy ismini duyar duymaz.

"Ya bir sikrir ol şuradan," dedi Songur. Söylediklerinin aksine sesi sakindi. "İki gram uyku uyumadım zaten, kafam yerinde değil, bir de benim sinirlerimi sikip durma."

"Doren, sen gidip Gökçe'yi çağırsana," dedi Hazar, Cesur ağzını açacakken. Lafını ağzına tıkmıştı. "Biz daha sonra da konuşuruz, benim onu görmem lazım. Konuşacaklarımız var."

"Çağırırım rabii," dedi kafasıyla onayladığında.

Ancak Hazar'ın amacının Gökçe'yi görmek değil, dördü bir konuşma yapmadan önce Songur ile yalnız kalmak olduğunu biliyordu. Cesur bunu fark etseydi onları rahatsız etmek için elinden geleni yapardı ama Doren'in umurunda bile değildi. Bu yüzden kafası ile bir işaret vererek Cesur'a da onunla gelmesini söyledi. Zaten o çıktığında bu odada başka dostu kalmayacağından, Cesur onu sessizce takip etti.

"Benimle baş başa kalmak istediğini bilseydim yalnız gelirdim," dedi Songur odanın köşesinden ayrılarak Hazar'ın yanına doğru ilerlediğinde.

"Nasıl bir oyun peşindesin sen yine?" diye sordu Hazar.

"Sana sormak lazım," dedi Songur umursamaz bir sesle. "Mesela sorayım sana, Anka Demir neden senin ziyaretine geliyor?"

"Yirmi yaşındaki kızın varlığı, seni neden bu kadar rahatsız etti?"

"Ben babam değilim, oğlum," dedi Songur gülerek.

"Ya," dedi Hazar imalı bir şekilde onu süzerken. "Pek inandırıcı gelmedi."

"Neye inandığın benim sikimde değil," dedi Songur. "Ben babam değilim. Beni, ona yaptığın gibi süslü kelimelerle kandıramazsın. Yani sikrir et bence tüm bu hikâyeyi. İkimiz de ortada dolananları biliyoruz. Bu aralar herkes bir teori üretme peşinde. Sen de gidip o solucanla görüşme kararı mı alıyorsun durduk yere?"

"Solucan mı?" Kafasını iki yana salladı. "Ayıp..."

"O kız ikiyüzlü," dedi Songur. "Arkamdan iş çevirmek seni de ikiyüzlü yapar. Bunu bilmiyorsan da bu geceden sonra bil. Çünkü seni bir daha uyarmam."

"Uyarmazsın?" diye sordu Hazar ona doğru bir adım attığında. "Öyle mi? Ne yaparsın peki?" Songur ona cevap vermediğinde, "Bence sana bir hatırlatma yapılması gerek, neden bu pis dört duvar arasında bulunduğuma dair," dedi.

"Bak sen," dedi Songur gülerek. "Benim için hapse girdin, değil mi? Birbirimiz için yaptıklarımızı sıralamaya mı başladık? Öyleyse benim listem epey uzun, haberin olsun."

"Hiç hatırlatmadan durabildin mi ki?"

"Sen durabiliyor musun sanki de bu soruyu soruyorsun?" diye sordu Songur. "Buradan çıkmak için bana ihtiyacın olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Senin de istediğin tahtı almak için bana ihtiyacın var," dedi Hazar. "Sen de bunun farkındasın, değil mi?"

"Bu yüzden hâlâ dost kalabilen sadece biziz ya," dedi Songur. "Anka ile görüşmeyi neden kabul ettin? Tek bir cevap istiyorum, her zaman yaptığın gibi konuyu değiştirmeye ya da alaycı bir cevap vermeye çalışma. Düzgünce cevapla."

"Senin için," dedi Hazar. "Anka Demir'i hiç araştırdın mı?"

"Gerek duymadım."

"Duyman gerekirdi," dedi Hazar. "Ama ben senin için yaptım, sen yorulma diye." Songur ona gözlerini devirdi. "Gerçek ismi Anka değil, Anya. Yani o ismin uydurma olduğu belliydi zaten. Anka Demir... Çizgi roman karakteri misin sen?"

"Sadede gel," dedi Songur bir sigara yaktığında. "Gerçek ismini kullanan kimse yok bu siktiğimin yerinde. Bu garip bir şey değil."

"Ben gerçek ismimi kullanıyorum," dedi Hazar. "Her neyse. Çocukken annesi terk ediyor, üvey babası ile beraber kalıyor. İstismara uğruyor, bir gece komşular polisi çağırınca herif nihayet hapse giriyor, kız sosyal hizmetlere veriliyor. On dört yaşındayken. Sonra bir şekilde oradan çıkıyor, evlat da edinilmiyor... İşler burada ilginçleşiyor bence. Birden buraya adım atıyor. Eran ile Kaner'i birbirine düşürüyor, Dolkan Parskan'ın sağlam adamlarından biri oluyor ve Yalçın'la bile iyi anlaşıyor. İlginç bir CV değil mi sence de?"

"Hâlâ benimle bir alakası olduğunu düşünmüyorum, Hazar," dedi Songur. "Uykumu getirmeye başladın."

"İşler ilginçleşiyor, kardeşim," dedi Hazar. "Biraz sabret. Dolkan, ona dövmeyi kendisinin yapmadığını söylüyor. İçeri girdiğinde zaten dövmesi varmış ve Sonay'ı da tanıyormuş. Nereden? Mesela onu oradan kurtaran kişi... Rusya'dan kaçmış, polis izini sürüyor ama bulamamışlar. Nasıl bulacaklar ki? Kimliği sahte. Bir oğlu var diyorlar, onu arıyormuş. Ne dersin? İster misin? Bulsun mu seni?"

Derler ki insanız ve hatalar yaparız. Çünkü bu bizim doğamız.

Belki de bir yerde yanlış yapmıştım.

Belki de annemin yardım çağrısına kulaklarımı tıkamamalıydım, belki de babamı dinleyip bu kadar dikenli olmamalıydım, belki de ağabeyimin izinden gitmeliydim, belki de anı yaşamayı bırakıp geleceğe odaklanmalıydım, belki de öylece kayıp gitmeden önce elimdekilerin kıymetini bilmeliydim.

Bir yerde yanlış yapmıştım.

Karanlığın içinde, bir yerlerde gizlenirken yanlış yapmıştım.

Karanlığın içinde yaşayan insanları iyi tanırdım.

Hiç görülmeyecekmiş gibi rahat davranırlardı bir gün görülebilme ihtimallerinin neden olduğu korkuyu göğüslerinde taşırken.

Gecenin köründe, soğuktan tir tir titrerken karanlığın içinde yaşayan gruba giremesem de karanlığın içine saklanan gruptandım.

Yaslandığım sandalyeden sırtımı ayırmadan dizlerimi kendime doğru çektim ve başımı dizlerime yasladım. Benim evimdeydik. Balkon soğuktu, üzerimde polar hırka olmasına rağmen üşüyordum ama içeriye, salona giresim yoktu. İki saattir balkonda oturuyorduk ve iki saattir yağmur damlaları şiddetini hiç kesmeden balkona vuruyordu.

Songur Yakut'un benden önce hareket ettiğine ve eğer ondan başka bir seçeneğim olma ihtimali varsa bile onu yok ettiğine kendi gözlerimle şahit olmuştum bu gece.

Nereden biliyor olabilirdi ki? Hazar'ın yanına gideceğimi nasıl benden sadece bir saat sonra öğrenebiliyordu? Belki de Anka bana söylemeden önce bile biliyordu.

Sanırım Hazar ve Songur arasında bilmediğimiz cezaevi ziyaretleri gerçekleşiyordu. Belki de gösterdiklerinden daha yakınlardı. Belki de Hazar, her şeyi Songur'a örtüyordu.

"Sen salaksın," dedim birden Anka'ya dönerek. Uzun süredir ortama hâkim olan sessizliği bu şekilde bozmuş olmam, yüzünde bir şaşkınlık ifadesine neden olmuştu. "Gerçekten bak, sen salağın önde gidenisin."

Bağırışlarımla beraber kafasını kaldırmış ve alınmış gibi bana dönmüştü. "Aa..." Gözleri beni bulduğunda kendini işaret etti. "Bana mı diyorsun? Üstüme iyilik sağlık. Ne oluyor be?"

"Ya bu gece Songur ve Doren'i görmedin mi sen?"

"Gördüm valla, ikisi de taş gibiydi."

"Böyle komik olmaya çalışarak..." dedim ona döndüğümde. "Ne bileyim saçmalayarak ya da konuyu değiştirerek kurtulamayacaksın bu mevzudan. Haberin olsun da."

Bacaklarını ittirdiğimde sandalyede toparlanmak zorunda kaldı. Altında kalın bir eşofman vardı, üzerinde de *sweatshirt*. Ben de tam olarak aynı hâldeydim çünkü benim evimdeydik ve burası buz gibiydi.

Doğal gazı fazla açmamamın etkisi de vardı tabii. Ama nasıl açabilirdim ki? Elimde para bile kalmamıştı. Derslerden gelen para vardı sadece. O da kiraya ve faturalara gidiyordu işte. En son ne zaman kendime kahve ya da sigara dışında bir şey almıştım? Cevabını bilmiyordum bile.

Babam, bana en son ne zaman para göndermişti? Üç ay oluyordu. Belki daha fazla. Doğru düzgün hatırlamıyordum bile tarihi.

Babamla aramız hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ne çocukluğumda ne ergenliğimde ne de büyüdüğümde. Yine de o benim babamdı. Ondan nasıl vazgeçebilirdim ki? Bende bıraktığı bir sürü travma, bir sürü iz, bir sürü yara olabilirdi ama bana kucak açtığını görsem yine koşarak giderdim ona.

Ama açmıyordu işte.

Annem öldükten sonra kendi içine kapanmıştı. Ağabeyimle olan ilişkisi, benimle olan ilişkisine göre daha sağlamdı ama onunla bile konuşmaz olmuştu. Bir kayıp daha verdiğinde iyice kendini soyutlayacağını biliyordum ama bir yanım, yanında sadece ben kaldığım için bana tutunacağı ihtimaline inanmak istemişti.

İhtimal bile değildi aslında, imkânsızdı. Ama umut etmeden duramıyordu insan. Sonunda kırık bir kalple kalakalacağınızı bile bile hem de.

Onu en son aradığımda telefonu, "Sana verecek param yok," diyerek kapatmıştı yüzüme. Vardı. Keşke olmasaydı, verecek parası olmasaydı da bunu söyleseydi ama paranın içinde yüzüyordu, bunu biliyordum ve o bu hâldeyken kızının perişan olması umurunda bile değildi. Onun gözünde kızı değildim artık, onun isteklerini karşılamayı bıraktığımda beni o konumda görmeyi bırakmıştı.

Para umurumda değildi ki. Konuşmama bile izin vermemişti. O gece para istemek için aramamıştım, sadece nasıl olduğunu sormak istemiştim. Neler yaptığını, toparlayıp toparlayamadığını. Çünkü onun aksine ben, onu hâlâ umursuyordum.

"Sana diyorum, Valeri." Kafamı kaldırarak Anka'ya baktım. "Daldın yine. Bende misin şu an?" Kafamı salladım. "Diyorum ki... Neden bana salak diye bağırmaya başladın birden?"

Arkamdaki sandalyenin yastığına yaslandığımda iyice uykum gelmişti.

"Çok açık değil mi?" diye sordum esnediğimde. "Çünkü hiçbir şeyi düşünmeden bodoslama atlıyorsun."

"Neyi bilmeden atlamışım?"

"Bu geceki olay, bu konuda yeterince iyi bir örnek değil mi sence?" diye sordum. "Beni Hazar'ın yanına götürecektin az kalsın, sonra birden ortaya Üç Silahşörler çıkacaktı! Songur'un her şeyden haberi vardı! Başımı yakıyordun!"

"Hazar'ın, Songur'a bu kadar bağlı olduğunu bilmiyordum," dedi Anka. "İkisi de birbirinden nefret ediyor gibi, nasıl anlayabilirdim ki?" Doren haklıydı. "Başını da yakmıyordum ayrıca. Yakur'un sana dövmeyi vereceği falan yok, seni oyalıyor. Sen de ona gözdağı vermiş oldun, tek seçeneğin o değil."

Tek seçeneğim o. Acı gerçek.

Aklım bu gece Songur'un indiği beyaz *Jeep*'e gitti bir kez daha. Plakası 06 STY değildi. Yani o araba ona ait değildi.

"Sence bu gece ne döndü orada?" diye sordum Anka'ya. "Altında motor vardı beni bırakırken. Geldiği araba onun değildi. Yani onu yoldan biri aldı, durmuş olsa o kadar hızlı gelemezdi. Camlar filmliydi ayrıca. Arabanın içinde başkası vardı ama kim olduğunu göremedim. Yanında kim vardı, öğrenmek istiyorum. Gerçekten merak ediyorum."

Anka güldü. "Sen hâlâ bu kadar dikkatli misin ya?" diye sordu, sesi bile gülümsüyordu. "Yuh be kızım. Ben, senin *stalk* yeteneklerini lisede Güney'in takip ettiklerini yoklamaktan ibaret sanıyordum. Ne cevherler varmış sende!"

"Sadece plakaya dikkat ettim," dedim homurdanarak. "Abartıyorsun."

"O piçin en az onuz arabası var. Pardon, biraz gerçekçi olmam gerek. Ne onuzu, en az elli. Yani... Arabalarının farklı plakaları olabilir."

"İhtimali bile yok," dedim alaycı bir sesle. "Songur, ona ait olan her şeyin ona ait olduğunu bir şekilde belli eder. Ayrıca araba *Mercedes* değildi. İmkânsızın da imkânsızı."

"Arabada birisi varsa neden çıkmadı?" diye sordu Anka, sonuçta Songur ona ait olmayan bir araba ile geldiyse arabanın içinde biri olması gerekliydi, aksi takdirde motoru ile de pekâlâ gidebilirdi. "Hazar için gelmiş olsaydı çıkardı. Belki de Songur'u bırakmıştır sadece."

"Hazar için geldi," dedim net bir sesle. "Songur için neden gelsin? Adamın altında motor vardı diyorum ya, onunla gelebilirdi. Yanda Doren'in arabası olduğuna göre ona da ait değil."

"Cesur'un zaten değil," dedi. "Onun arabası yok, motoru var."

Cesur... İsmini duymak bile çıldırmama neden oluyordu. Delirecek gibi hissediyordum. Sürekli evi bastığı an aklıma geliyordu. Gözünün ne kadar dönmüş olduğunu fark ettiğim an... Bunun için sadece birkaç saniye yetmişti.

Bir manyağın gözleri nasıl bakar, tam olarak bilmiyordum ama Cesur'un gözlerine baktığımda bir manyağın gözlerine baktığımı biliyordum.

Ama benim aksime Anka, o gece hiç yaşanmamış gibi davranıyordu. Hiç konuşmamıştık bu konuyu, hatta umursamamıştı bile. O adamın gözlerinde görmüştüm, eğer içeride Songur ve ben olmasaydık, beklediği gibi Anka olsaydı ona zarar verecekti. O kapıya şaka yapmak için dikilmemişti. Ciddiydi.

Ve tüm bunlara rağmen, Anka'nın umurunda değildi.

Bu dünyaya alışmak böyle bir şey miydi? Ben de bir süre sonra bu hâle mi gelecektim? Kapımda beni öldürmek için beliren adamları normal mi karşılayacaktım? Travma yaşamak şöyle dursun, umursamayı bile fazla mı bulacaktım?

"Cesur," dedim, ismini bile söylemek istemiyordum. "Hâlâ onun bir gece yarısı kapına neden dayandığını anlatmadın."

Acaba Anka bana baktığında bir şeyleri fazla büyüten bir insan mı görüyordu? Belki de şöyle diyordu: *Yazık, bu dünyaya ne kadar da uyumsuz.*

"Ya kızım, anlasana," dedi. "Hazar'a ulaşmak için kullandım Cesur'u. Hazar'ın üç arkadaşı var zaten. Biri Songur, biri Doren, biri de Cesur işte. Diğerleri de kuzenleri. Beni Hazar'a ulaştırabilecek kişiler bunlarla sınırlıydı yani, biz de çok sevmiyoruz bahsi geçenleri ama elimizdeki mallar bu kadardı." Yine bir sigara yaktığında *artık yeter* demek istesem de konuşmamıştım. "Kuzenler direkt elendi zaten. Ertekinler beni görünce üç harfli görmüş gibi kaçışıyorlar Eran ve Kaner olaylarından sonra."

Eran ve Kaner olayları hakkında bile yeterince bilgim yoktu ama Anka'nın oynadığı çocuklarla ilgilenecek ne zaman ne de güç bulabiliyordum. Bu yüzden ona hiçbir şey sormadım.

"Doren benden zaten nefret ediyor," dedi sigaradan bir nefes aldığında. "Hayatta istediğim şeyi yapmaz. Ben de ona güvenerek bir şey anlatmam. Aslında eskiden beni seviyordu ya, neden birden böyle olduğunu anlamadım."

Doren'in ondan nefret ettiğini düşünmüyordum, sadece soğuk bir insandı ve dürüst olmak gerekirse Anka'yı kin besleyecek kadar önemsediğini sanmıyordum ama Anka, Doren'in ondan nefret ettiğini hissediyorsa belki de bir bildiği vardı.

"Kim bilir, çocuğun hangi dedikodusunu döndürdüm bizim kızlar arasında da bana bu kadar kinlendi ya?" Kendi kendine düşüncelere dalmış gibiydi. "Acaba eski sevgilisi ile ilgili konu yüzünden mi böyle yapıyor? Kız kırk yılın başı dışarıya eğlenmeye çıkmıştı, onu da zehir zıkkım ettim kıza ama vallahi de bilerek yapmadım, biliyorsun ki ben kızlara düşmanlık beslemem. Hep destek, tam destek! Benim suçum değildi yani kızın gecesinin

zehir zıkkım olması. Hatta ağlayarak mekânı terk ettiğinde vallahi bir içim şey oldu, kötü oldu yani."

Doren'in eski sevgilisi? Doren'in bana anlattığı kız mıydı? Hani ona tekmeyi bastıktan sonra değiştiğini söylediği kız? Anka o kızı nereden tanıyordu? Gerçi... Bu saçma bir soruydu. Bunun cevabını Doren vermişti. Anka bu insanları gerçekten tanıyordu. Belki kişiliklerini değil ama hayatlarını biliyordu. Değer verdiklerini, sevmediklerini, zaaflarını... Biliyordu.

Songur'unkiler hariç.

"Hep paçoz Zara yüzünden oldu bunlar," dedi kendi kendine söylenerek.

"Anka?" Sesim şaşkındı. Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Soğuk, senin çeneni mi açıyor?"

"Hayır ya," dedi ellerini birbirine sürterek. "Stres yapınca çok konuşuyorum işte. Bilmiyor musun? Ulan içim içimi yiyor, belki de gördüler bizi. Kabak gibi ortadaydık. Ne bok yemeye gittik oraya? Dehşet stres oldum, korkuyorum bak. Bir de biz oradayken o arabanın hiç hareket etmemesi, içinden kimsenin çıkmaması fena kullandırıyor beni. Vallahi tüylerim diken diken oldu şimdi bile."

Anka'nın bu huyunu biliyordum ama uzun zamandır kendini o kadar iyi kontrol ediyordu ki bunu unutmuştum. Kontrolden çıkmığına hiç şahit olmamıştım yani. Lisedeyken grup ödevlerinin hepsinde birlikte olurduk, sunum yapmak için tahtaya çıktığında heyecandan bir canavara dönüşürdü.

Bu yüzden dudaklarım yana kıvrıldı. Geçmiş, geçmişte kalmıştı. Ben aynı kişi değildim, kaybettiklerimle beraber değişmiştim. O aynı kişi değildi, kazandıklarıyla beraber değişmişti. Ama bir yerlerde... Geçmiş yine vardı, sapasağlamdı, ayaktaydı ve hatırlamanın getirdiği acının yanında bir güven hissi ile veriyordu.

Bazı anları hatırlamak güzeldi. Ne yaşanmış olursa olsun...

Keşke şimdi de dünyanın gerçeklerinden o kadar habersiz olsaydım ama geçmiş, sapasağlam olsa da geride kalmıştı işte. Ne yaparsam yapayım dönemezdim o anlara kafamın içinde yüzlerce kez canlandırsam da. Hayatın acımasızlığı da buydu.

"Anka..." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Geri sarabilir misin ya? Her şeyi kaçırdım. Geri sar, geri. Cesur olayına gel, Hazar'a ulaşmak için Cesur'u kullandın ve o da delirdi mi?"

"Anlamışsın işte," dedi omuz silkerek. "Dediğim gibi Cesur hariç, Hazar'a sadece Ertekinler, Doren ve Songur Yakut yakın. Ertekinler zaten elendi. Doren de benim için hiçbir şey yapmaz." Songur da öyleydi. "Songur da öyle," diye devam etti iç sesimi duymuş gibi. "Hem zaten ne diyecektim ki

Songur'a? *Ben en yakın arkadaşımı senin pençenden kurtarmak için senin en yakın arkadaşını bulup arkandan iş çevirecek gönlü var mı bir yoklayacağım da acaba beni arkadaşınla görüştürür müsün* mü?"

"İyi ki dememişsin," dedim alaycı bir sesle. Derin bir nefes aldım. "Belalı tipleri kendine çekme bir kez olsun," dedim kolumu omzuna attığımda.

"Aslında arabadaki kişi Hazar'ın nişanlısı olabilir," dedi Anka, sesinden bile gerildiği anlaşılıyordu. "Kız Songur ile de bayağı yakın, beraber gelmişlerdir." Hazar'ın bir nişanlısı mı vardı? "Kızla görüşemiyorlar, Hazar istemiyormuş ziyaretine gelmesini diye duymuştum."

Bir gece yarısı, hem de bizim Hazar'ı ziyarete gideceğimiz gece yarısı cezaevine gitmelerinin tek nedeninin kızı götürmek olduğunu düşünmek fazla iyimser bir bakış açısıydı.

"Nişanlısı demek," dedim düşünceli bir sesle. "Onlar gibi heriflerin nişanlanmakla falan işi olmayacağını düşünürdüm."

"Hazar farklıdır," dedi Anka. "Onlar gibi değil o. Kötü birisi hiç değil. Yirmi senedir beraberler kızla. Çocukluk aşkı."

Şaşkınlıktan kaşlarım çatılmıştı. Hem duruma hem de Anka'nın bu kadar şey bilmesine. Gerçi neden hâlâ şaşırıyordum ki? En yakın arkadaşımı fazla hafife alıyordum. Her şeyden haberi vardı. Tamam, bu gece yapmak üzere olduğu aptallığı göz önünde bulundurarak konuşacak olursam belki de her şeyden haberi yoktu ama çoğu şeyi biliyordu. En azından bu çevreye hâkimdi, benim aksime.

Ben ise bodoslama dalmak yerine ondan her şeyi öğrenerek bu işe girebilirdim ama ona kızarken aynı hatayı kendim yapmıştım ve şimdi de geri alamazdım. Bir yandan da bu çevrenin içine böylesine gireceğimi hiç düşünmemiştim ki. Songur Yakut'tan istediğimi alacak ve bir daha yüzünü bile görmeyecektim. Evdeki hesap çarşıya uysaydı...

Hesabı geçmiştim, ortada ne ev ne de çarşı kalmıştı.

Ama Anka beni uyarmıştı. Onun kolay lokma olmadığını, istediğimi bana vermeyeceğini söylemişti. Onu dinlememiştim, tıpkı Anka'nın beni hiçbir zaman dinlemediği gibi. Ama tek sorun Songur Yakut'un kolay lokma olmaması da değildi, sorun benim ona hissettiğim çekimdi. Ve sanırım onun da bana hissettiği çekim... En azından kendisi bunu iddia ediyordu, ben de inkâr etmiyordum.

Edemezdim zaten, edilecek gibi değildi.

Eğer bu şey olmasaydı, işler bu kadar yolundan çıkmazdı. Kontrolümü onun yanındayken kaybetmezdim. O da bana çekildiğini söylüyordu ancak aramızda derin bir fark vardı, o asla kontrolünü kaybetmiyordu.

Aklına eseni yapan bir herif olabilirdi ancak istediği zaman ipler sadece onun elindeydi ve bunu yeterince hissettiriyordu.

Keşke onun gibi olabilseydim. En azından bu konuda.

"Sen bunları nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Kızım, işim bu benim ya. Neden sabahtan akşama kadar kızlarla orada burada oturduğumu sanıyorsun? Dedikodu deyip geçiyorsun sen ama nelere yarıyor, bir bilsen. Neyse, sen siktir et şimdi onları. Yarın dersin var mı?"

"Yarın günlerden ne ki?" diye sordum, haftanın üç günü dersim vardı.

Masanın üzerinde duran siyah cep telefonunun ekranını açtı. Saat 04.29'du.

"Perşembeymiş."

"Yok," dedim. "Perşembelerim boş."

Gerçi bugün de derse gitmemiştim, genelde gitmiyordum çünkü birinci sınıftaydım, ne ile uğraşacaktım ki? Zaten akademik bir beklentim de yoktu şu noktada hayattan. Her şeyim elimden alınmışken not ortalamam umurumda olmuyordu. Babam beni istediği noktaya getirmek için köpek gibi çalıştırmıştı. Hepsi bir hiç uğrunaydı çünkü tek bir kayıpta tüm köprüleri yakarak emeklerimi çöpe atmıştım. Bu da yetmezmiş gibi bir de elimde avucumda ulaşmak istediğim hiçbir şey kalmamıştı.

Hayatı başkaları için yaşarsan olacağı buydu. Ne istediğini unuturdun.

"Okulu çok sikmiyor gibisin," dedi. "Çok nadir gidiyorsun. Kalacaksın bak ilk seneden."

Okulda yoklamalar çok sıkı değildi. Umay benim için imza atıyordu. Sorun olacağını sanmıyordum, olsa bile umurumda değildi.

"Gram umurumda değil."

"Canım, ben de öyle diyordum," dedi sigaradan nefes aldığı sırada. "Bak, üniversite sınavına girmedim, böyle mal gibi ortada kaldım. Diploma her şeydir. Diplomasız adam mı var sanki artık sokakta?"

"Kazandığın para gayet iyi, Anka," dedim. "Ortada kaldığını hiç düşünmüyorum şahsen."

Eskiden nasıl şartlarda yaşadığını biliyordum. Değil böyle bir evde yaşamak, üzerine giydiği ceketi bile alacak duruma gelmesi bir senesini alırdı.

"Kazandığın hiçbir para, *acaba yarına sağ çıkabilecek miyim* düşüncesi ile uykuya dalmana değmez, inan bana."

"Bazı şeyler senin elindeydi," dedim. "Bazı şeyler ise değildi. Ama yakındığın şey tamamen senin seçimlerinin sonucu. Sana söylemişti." *O söylemişti, ağabeyim.* "Ama sen onu dinlemedin ve şimdi sonuçlarına katlanıyorsun. Bu kadar."

"Bazen çok acımasız oluyorsun, Valeri."

"Dost acı söylermiş, canım."

Sigara paketine uzandığım sırada umursamaz bir şekilde omuz silktim. Masanın üzerindeki küllüğün içi izmarit doluydu ve çoğu benimdi, sanırım bu masanın üzerindeki boş paketi açıklıyordu. Bu yüzden Anka'dan içiyordum.

"Lisede de hep otlanırdın sen," dedi paketine uzandığım elime vurduğu sırada. "Siktir git, kendi sigaranı al kızım ya!"

"Sabahın beşinde sigara almaya mı gideyim?" diye sordum ondan aldığım sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdiğim sırada. "Bazen çok acımasız oluyorsun diyene de bak."

Anka güldü, ağzını açıp bir şey söyleyeceği sırada telefonu bir bildirim ile aydınlanmıştı. Mesaj geldiğini görebiliyordum, telefonu anında kendisine doğru çektiğinde kaşlarım çatıldı. Yine ne gizliyordu? Mesaj Cesur'dan olabilir miydi?

Ama Cesur şu an cezaevinde olmalıydı. Onları orada gördükten sonra, yani görebileceğimiz en karmaşık senaryoya şahit olduktan sonra eve dönmüştük çünkü o kapıdan çıktıklarında bizi gizleyebilecek hiçbir şey yoktu. Bizi görürlerdi. Anka bile aptalca bir planla başımı az kalsın belaya sokacak olmasına rağmen bu konuda benimle hemfikirdi.

Ne yapıyorlardı orada? Hem de üçü birden?

"Kim mesaj attı?" diye sordum ona döndüğümde. "Yine bir şeyler mi gizliyorsun?"

"Bir şeyler gizleme konusunda senin bana kızmaya hiç hakkın yok," dedi mesaj yazarken. "Ayrıca bir şey gizlediğim falan yok ya, paranoyak mı oldun? Mesaja cevap yazmak için telefonu elime almam gerekiyor doğal olarak."

"Bu saatte kimin mesaj attığını hâlâ söylemedin," dedim. "Yine Cesur denilen lavuk mu? Eğer öyleyse..."

"Sakin ol ya," dedi gülerek. "Cesur'un şu an işi başından aşkındır, ayrıca sağlam bir dayak yedi o. Kendine gelmesi biraz sürer."

"Bana hâlâ Cesur olayını anlatmadın."

"Kaner mesaj attı. Mekâna çağırdı da yorgun olduğumu söyledim."

"Mekâna çağırdı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Gecenin beşinde... Mekâna ne bok yemeye çağırdı acaba?"

"Sonay'ın doğum günü ya, kızım," dedi. "Oradaki minicik kutlama ile biteceğini mi sandın sen? Onlar için eğlence daha yeni başlamıştır. Önce parti yapıyorlar, sonra da *after* parti. Ben seni erken kaçırdım oradan."

"İyi de herkes çıktı biz çıkarken."

"Çıktılar da diğer mekâna geçtiler," dedi Anka. "Sonay'ın arkadaşları, Kaner, Serter falan. Songurlar da oraya gider diye beklemiştim ama onların işi daha önemliymiş, gece baskını yaptılar."

"Bu herifler liseye gitmiyor mu yoksa ben mi yanlış biliyorum ya?" diye sordum. Kendilerini Amerikan yapımı lise dizilerinde sanıyor gibilerdi. "Yarın perşembe?"

"Birinin babası Yalçın Ertekin, diğerinin ağabeyi Songur Yakut, anasını satayım. Sence çocukların sikleyeceği bir şey mi devamsızlıktan kalmak?"

Haklısın. "Ne dedi Kaner?"

"Gittikçe kalabalıklaşıyormuş," dedi Anka. "Çok eğleniyorlarmış, *gel* diyor. Gelip almayı teklif etti de *uykum var,* dedim." Bir bildirim sesi daha geldiğinde telefonun ekranı tekrar aydınlandı. "Aha! Songur ve Doren de gitmişler! Sanırım cezaevi macerası hızlı birti, ha?"

"Songur'un orada ne işi var?" diye sordum. *Sen buna neden bu kadar takıldın acaba?* "Doren'in de yani. İkisinin de. Ne işleri var? Sonay'ın arkadaşlarının yanında?"

"Sonay'ın arkadaşları ile dolu değil ki mekân," dedi Anka. "Bizim kızlar da orada. Dopdoluymuş içerisi dedim ya. Ayrıca mekân Songur'un. Hani Sonay bizden ya, onlardan değil. Anca ortak mekânda bir arada bulanabiliyorlar, bunu da sağlayan bir tek Yakut'un mekânı."

"Sizin kızlar?" diye sordum. Bir ara durmadan onlardan bahsediyordu. İçlerinde çok sevdikleri kadar nefret ettikleri de vardı ama hepsine katlanmaya çalışıyordu. "Beni tanıştıracağın kızlar mı onlar?"

"Ha, evet," dedi. "Cumartesi gecesi tanıştırayım sizi hatta. *Girls night* yapalım, nasıl fikir?"

"Nasıl kızlar bunlar?"

Sorgularcasına bana baktı. "Sen neden taktın kızlara şu an?"

"Takmadım canım, neden takayım?" dedim omuz silkerek. "Ben gergin bir insanım, iyi anlaşamıyorum insanlarla. Uyuşamayacağım kişilerse hiç sokma aynı ortama, bir de gece çıkacak dramayı çekemem, zaten kafam dolu. Ondan sordum."

"Ha..." dedi. "Yok ya, ben iyi anlaşıklarıma haber veririm zaten sadece, anlaşamadıklarımı seninle neden tanıştırayım? Benim sevdiklerimi sen de seversin hem."

Anka'nın telefonundan bir ses daha yükseldiğinde homurdandım, bu sefer ekranı kendine çekmediği için görebiliyordum. Kaner görüntülü arıyordu.

"Açma şu aramayı yanımda ya," dedim suratımı buruşturarak. "Leş gibi sarhoş bunlar belli ki, *cringe* olmak istemiyorum. Samimi söylüyorum ki gözüme uyku girmez, sabaha kadar Kaner'in adına utanıp dururum."

"Bir de bayıl istersen, Valeri," dedi Anka alaycı bir sesle. "Ne drama kraliçesi çıktın sen de ya! Hiç mi sarhoşken saçmalık yapmadın?"

Songur Yakut'un kucağına tırmanmak sayılır mıydı?

Anka beni dinlemeden aramayı yanıtladı ama telefonu tutan kişi tabii ki Kaner değil, Sonay'dı. *Ne bekliyordum ki?* Ortada saçma olan bir eylem varsa başrolünde tabii ki Sonay oynayacaktı.

"Ya ben sana şimdi..." diye söze girdi Sonay nihayet kameranın nerede olduğunu hatırlayarak gözlerini kameraya dikebildiğinde. Yüzünü hizalaması en az otuz saniyesini almıştı. "Senden bir şey isteyeceğim..."

Mekânın içindeki kırmızı ışıklar yüzüne vuruyordu ama müzik sesi kısıktı çünkü saat sabahın beşiydi, eğlence mekânı da olsa bu saatte yüksek sesli müzik çalınması polisin kapıya gelmesine neden olurdu.

"On dokuz oldu!" diyerek birden kadraja girdi hiç tanımadığım çocuk. Sonay'ı omuzlarından sarsmıştı.

"On dokuz oldum, bebe..."

"Lan anladık, tamam!" dedi bir ses, hemen sonrasında ensesine yediği şaplak yüzünden Sonay'ın kafası kameraya çarptı. Bu sesin de elin de Kaner'e ait olduğuna emindim. "On dokuz oldun anladık, on saattir aynı replikle dolanıyorsun."

"Başkası yapsa beğenirsin!"

"Ver lan şu telefonu!"

"Siktir git, ben Anka ile konuşuyorum," dedi Sonay telefonu geri almak için savaş verirken. "Anka! Buraya gelebilir misin ya? Çok sıkıcı ortam, sen harbiden tadı tuzuymuşsun. Bir daha senin değerini bilmezsem or..."

"Yuh!" dedi Anka, Sonay'ın ne dediğini hiç umursamadan sözünü kesmişti. "Bir dakika, bir dakika! Sen kamerayı arkaya çevirsene bir. Hemen!"

Oturduğum sandalyeyi sırf ekranı görebilmek için Anka'ya doğru kaydırdım, başta arama ile hiçbir ilgim yoktu ama şimdi neden bahsettiğini merak etmiştim. Ne vardı ki arkada? "Ne var ki lan arkada?" diye sordu Sonay, kamerayı arkaya çevirmek yerine kendisi arkaya dönmüştü. "He... Ağabeyim var işte. Ne oldu ki? Siktir! Kaner çabuk bak ağabey, çabuk! Öpüşüyor mu onlar yoksa ben etil yerine metil alkol alıp kör mü oldum?"

Yaşadığım şoku tarif etmenin bir yolu yoktu. Ağzımdan çıkan kelimeleri ben kontrol etmiyordum. "Ne?"

"Aa!" dedi Sonay, dumura uğramış sesimi sarhoşluğuna rağmen idrak edebilmişti. "Yengem de buradaymış!"

Ağzımı açıp *sence yenge mi kaldı*, diye soracağım an, kamerayı aniden arkaya çevirdi ve deri koltuklarda Songur'un dümdüz oturduğunu gördüm. Üzerinde deri ceketi vardı ve yakaları her zamanki gibi havadaydı. Elinde bir viski bardağı vardı, telefonunu kulağına dayamıştı ve birisi ile konuşuyordu. Karşısında birisi oturuyor olabilirdi, Sonay'ın tuttuğu telefon açısı yüzünden göremiyordum ama yanında kimse yoktu. Ortam ile ne kadar alakasız görünebilirse o kadar alakasız görünüyordu.

"Ağzına sıçayım senin, Sonay!" diye bağırmak istesem de kendimi susturdum.

"Ya göstersene arkayı!" diye bağırdı Anka. "Telefonu biraz kenara kaydır ya! Songur'u görmek isteyen kim?"

Ben.

Sonay, Anka'yı dinleyerek telefonu biraz kaydırdığında Songur'un karşısında duran çifti nihayet görebilmiştik. Tamam, Sonay'ın az önce öpüşmekten bahsetme nedeni belli olmuştu böylece. Çünkü kesinlikle öpüşüyorlardı. Saçlarını tepesinde sımsıkı bir atkuyruğu yapmış bir kız, Songur'un yan masasındaki adamın kucağındaydı ve yüzünü ona doğru eğmişti.

O an sinirle doldum. Çünkü az önce bir hayal kırıklığı yaşadığımın farkındaydım ve itiraf ediyordum işte: *Hani seni ilgilendirmezdi, Valeri? İlgilendiriyormuş.* Öyle dememiş miydim daha bu gece ona, ısrarla bana sorduğunda? Ben istemiştim böyle olmasını, sırf ona bağlanmayayım ya da aramızda gerçekten bir şeyler olduğunu kabul etmiş olmayayım diye normalde sorun edeceğim şeyler hakkında atıp tutmuştum.

Kıskanç değildim sanki! Dünyadaki en kıskanç insandım ben. Beni öpen bir adamın başkasını öpmesine katlanabilirdim sanki! Çıldırırdım. Neden bunu yapmıştım ki? Hesap bile soramazdım da gerçekten böyle bir durum yaşanırsa. Yaşanır mıydı?

"Doren değil mi o?" diye sordu Anka. *Ne?* Yüzümü ekrana yaklaştırdım. Nasıl anlamıştı onun Doren olduğunu? Adamın yüzü görünmüyordu ki! Sadece kucağındaki kızın sırtı ve atkuyruğu vardı.

"Ta kendisi," dedi Sonay.

Yuh! Anka doğru tahmin etmişti.

Ama beni asıl şaşırtan bu değildi. Doren bana kendisi anlatmıştı eskiden kötü biri olduğunu ve âşık olduğu kız onu terk edince kendine geldiğini. Hatta az önce Anka da anlatmıştı bazı şeyler, gerçekten onu sevdiğini düşünüyordum.

"Yemin ediyorum ki biz erkeklere bir günde küsmedik ya," dedi Anka kahkaha atarak, kafasını iki yana sallamıştı. "Bu ölmüyor muydu aşkından ya, kucağına aldığı kızı vantuzluyor şimdi. Allah belanızı versin, erkekler! Hiçbirinize güven yok ulan, hiçbirinize!"

"Ben ne yapıyorum lan, pasta yiyordum burada?" dedi Kaner kafasını kameranın kadrajına soktuğunda. "Nasıl bana da girdi bu mızrak?"

"Sus sen, e sansür k sansür k."

"Yalnız, Ankacığım..." dedi Sonay. "Olayı çok yanlış anladın. Doren'in yaptığı yanlış bir şey yok. Kucağındaki kız Buğlem. Ona şaşırıyorduk biz de zaten, amına koyayım."

Anka'nın ağzının bir karış açılışına şahit oldum. "Şaka yapıyorsun şu an!"

"Yok valla," dedi Sonay. "Ona şaşırdık diyorum ya! Ondan aradım ya seni! Mal, kaldırıp götünü gelemedin de dedikodu kaçırdın! Oh olsun sana!"

"Ağabey, bu durumu anlatıp *gel* deseydin gelirdim," dedi Anka heyecanla. Gerçekten dedikodu hastasıydı. "Sen beni arayıp *canım sıkıldı, gel,* diyorsun! Bana ne senin canından lan?"

"Kırıcısın."

"Ne iş bunlar?" diye sordu Anka onu umursamadan. "Hemen bilgilendir beni. Ne oluyor bizim bilmediğimiz, orti?"

"Gelseydin öğrenirdin, kardeşim," dedi Sonay. "Tamam, tamam, bakma öyle. Kıyamam hiç. Bunlar ne iş, biz de anlamadık. Ağabeyim bir ara geldi, gitti. Gökçe ve Buğlem'i bırakmaya gelmiş, kızlar da Yalissa ile Serter'in yanına geçti. Bir saat sonra falan ağabeyim ile Doren geldi işte, Doren geldiğinde leş gibi sarhoştu, Buğlem de bayağı sarhoş olmuş. Kavga ediyorlardı, sonra bir baktık ki öpüşüyorlar işte."

"Vay!" dedi Anka keyifle. "Olaya bak lan sen. Yalnız ikisi de ayıldığında kız yüzüne tükürecekmiş gibi bir his var içimde."

"Az önce Kaner ile Serter binliğine bu konuda iddiaya girdi," dedi Sonay gülerek.

"Kaner ne diyor, Serter ne diyor?" diye sordu Anka. "Beni de katın iddiaya, beni de!"

Gözlerimi devirdim; sadece Anka değildi, hepsi başkalarının ilişkilerine karşı çok fazla meraklılardı.

Demek ki o arabada Hazar'ın nişanlısı olan Gökçe ve Doren'in eski sevgilisi Buğlem vardı, Songur onlarla beraber gelmişti. O zaman bizim Hazar'ı ziyaret edeceğimiz gece toplu bir ziyaret yapılması, bizimle ilgili değildi. Eğer bizimle ilgili olsaydı Doren, Cesur ve Songur'un ziyaret etmesi mantıklı olabilirdi ama Hazar'ın nişanlısı ile Doren'in eski sevgilisinin ne işi vardı? Belki

de Hazar için ayarlanabilecek en uygun zaman olduğu için Hazar, Anka'ya bu gece ulaşabilecekti. Belki de Hazar için de sürpriz bir ziyaretti bu.

Songur'a direkt sormak istiyordum.

Zaten bildiğini biliyordum, ne kaybederdim ki?

"Sen iddiaya dâhil olursan miktar artar yalnız," dedi Sonay. "Bir saniye, kapatmam lazım. Bizim çocuklara selam vereceğim! Sen evde misin? Uğrarız belki."

"Valeri'deyim ben," dedi Anka. "Ne kadar daha..." Sonay telefonu suratına kapattığında Anka suratını buruşturdu. "Piç ya!"

"Gerçekten iki dakikada yine buldun kendine kritik yapacak bir şey," dedim hayret edercesine. "Ne bu olay? Buğlem kim ya? Yine ne oluyor?"

O kadar fazla kişi ve isim girmişti ki son iki haftada hayatıma, aklımda tutabileceğimi düşünmüyordum.

"Doren'in eski sevgilisi," dedi Anka. "Ay sen şimdi bunların dramalarını da bilmiyorsun, değil mi?"

"Anka, ben hiçbir şey bilmiyorum?"

"Doğru," diyerek beni onayladı. "Bu kız, Cesur'un da eskiden sevdiği kız. Cesur ve Doren'in bu kız yüzünden bir ara araları açılmıştı. Cesur tanıştırmıştı onları, o aralar kızı seviyordu hatta Doren de bunu biliyordu ama o zamanlar aşırı iğrenç bir insandı, kendisi de kabul ediyor bunu. Cesur'u siklemedi bile. Kızı kendine istedi, hem de Cesur'un sevdiğini bile bile. Bayağı bir aşk üçgeni oluşmuş o zamanlar. Kız da en sonunda Doren'i seçmiş. Klasik işte, iyi çocuk değil de kötü çocuk seçilir işin sonunda. O zamanlar Doren'in kötü, Cesur'un iyi olması ironisine asla değinmeyeceğim, yoksa konunun içinden çıkamam."

O an, Cesur ne kadar kötü şeyler yaparsa yapsın Doren'in ondan asla vazgeçemeyeceğini anladığım andı. Değiştiğini iddia ediyorsa, geçmişte yaptığı şey yüzünden de pişman hissediyor olmalıydı. Doren'in de Songur gibi ona mesafeli olacağını sanmıştım ama değildi. Nedeni de belliydi.

Şu an emin olduğum tek şey vardı: Bu adam ne yaparsa yapsın Cesur'u yalnız bırakmazdı. Çünkü Doren kendi ağzıyla söylemişti; eskiden olduğu kişiden şu an kim olmaması gerektiği dersini çıkardığını. Eskiden olduğu kişi, kardeşim dediği Cesur'u yarı yolda bırakmış ve belki de kalbini çiğneyerek yoluna devam etmişti. O yüzden, Doren'in şu an olduğu adam Cesur'u ne yaparsa yapsın bırakamazdı. Çünkü telafi etmesi gereken bir geçmiş vardı.

İleride yanına müttefik seçmen gerekirse Doren yanına alacağın en son kişi olsun, Valeri. Çünkü Cesur apaçık bir şekilde düşman, diye geçirdim içimden. *Bunu aklının bir köşesine yaz.*

Çünkü herkesin bir terazisi vardır ve o terazilerde her zaman diğerlerinden daha ağır gelen bir insan olur.

"Cesur onunla hâlâ nasıl konuşuyor?" diye sordum. "Cesur gibi bir insanın bu olayı aşmasından çok takını yapmasını beklerdim. Doren ile hâlâ yakın olmasını beklemezdim."

Ben böyle bir şeyi kaldırabilir miydim? En yakın arkadaşımın, kardeşim dediğim insanın sevdiğim kişinin peşinden sadece onu elde etmek için gitmesini? Hem de onu sevdiğimi bile bile? Hayır. Asla kaldıramazdım.

"Bilmiyorum valla, aşkım," dedi Anka. "Çözemiyorum ben onların ilişkisini. Ama sanırım kız Doren'e postayı koyunca ve Doren silkelenip kendine gelince düzeltti bazı şeyleri. Dediğim gibi tam bilmiyorum ama. Seneler olmuş. Ben de dedikodu yapan kızlardan öğreniyorum bunları."

"Doren ve o kız?" diye sordum. "Ayrılar şu an, değil mi? Öyle demişti bana. Hiç görüşmediklerini söylemişti. Şimdi neden yan yanalar?"

"Muhtemelen Doren o zamanlar bok gibi biri olduğundan kızın canına tak etmiştir," dedi Anka. "Şu an neden bu hâlde oldukları ise herkes için bir merak konusu, baksana. Kimse anlamamış. Belki de bir anda olan bir şeydir. Alkol ve eski sevgili kombinasyonu çok sağlıklı sonuçlar doğurmuyor, bu bir gerçek." Duraksadı. "Eski sevgili demişken, Güney'i gördüm geçen gün. Anlatım mı sana? Hatırlamıyorum, kafam çok dolu bu aralar."

"Anlatmadın," dedim kaşlarım çatıldığında. "Nerede gördün? Burada mı?"

"Aynen," dedi. "Bizim mekâna gelmişti, Dolkan'ınkine yani. Mekânın alt kısmına değil tabii, herkesin eğlendiği yere. Ben de yukarıda kızlarla otururken gördüm, fark edince hemen yanına gittim. Yanında bir kadın vardı; sarışındı, ondan dört beş yaş büyük duruyordu ama kim olduğunu bilmiyorum, tanıştırmadı bizi. Kalabalık bir grubun yanına geçtiler, bizim kızlardan biri servis yapıyordu onlara, Bilkent'tenmiş hepsi."

Şaşırmıştım. İstanbul'da yaşadığını sanıyordum, Yeditepe'yi kazandığını biliyordum. Tatile gelmiş olabilir miydi acaba?

"Burada ne işi var ki?" diye sordum. "Kaydını Bilkent'e mi aldırmış?"

"Hayır, hâlâ İstanbul'da," dedi Anka. "Yeditepe'de değil miydi? Orada hâlâ. Ufak bir kaçamak yaptım falan dedi, şehir şehir dolaşıyormuş bu aralar. Yani ben de çok sorgulamadım zaten. Yanındaki kız ile tanıştırmaması biraz şüphelendirdi beni, çok muhabbet etmek istemiyor gibiydi. Biraz... Kabaydı. Ne bileyim, hiç hatırladığım gibi değildi. Siz konuştunuz mu hiç yakın zamanda?"

Güney ve *kaba* kelimelerini kafamın içinde yan yana bile getiremiyordum, o kadar uyumsuzlardı benim için. Anka'nın anlattıklarına da takılmıyordum. Belki sadece modunda değildi, belki canını sıkacak bir şey olmuştu, belki sarhoştu, belki de Anka'nın abartısıydı.

Yine de babasının, en az benim babam kadar katı olduğu göz önünde bulundurulursa okulu salıp şehir şehir gezmesi biraz garip gelmişti ama belki o da benim gibi babasının zincirlerinden kurtulmanın bir yolunu bulmuştu sonunda.

Gerçi benim bulduğum geçerli bir yol değildi.

Özgürleştiğim falan yoktu. Sadece artık bir babam yoktu. Olay bundan ibaretti.

"Hım..." dedim kafamın içindeki düşünceleri bir kenara iterek. Yeterince doluydu içerisi, yeterince gürültü vardı, bir de babamı düşünerek kendime acı çektirmek istemiyordum. "İlginç. Ve hayır, konuşmadım onunla uzun zamandır."

Az kalsın konuşacaktım. Tabii, onu aramak için telefonu elime aldığımda Songur Yakut'u aramasaydım.

"Bana seni sordu," dedi. "Görüşüp görüşmediğimizi, senin burada olup olmadığını. Ben de hep beraber olduğumuzu söyledim. O da senin nasıl olduğunu sordu, iyi olduğunu söyledim. Selam söyledi. Bu kadar."

"İyiymiş," dedim sadece.

Ağzını açıp bir şey söyleyeceği sırada biri büyük bir gürültüyle kapıya vurmaya başladı. Göz göze geldiğimiz bir saniyeden sonra Anka oturduğu yerden fırlayarak salona girdi ve kapıya doğru ilerlemeye başladı, ben de hemen arkasından onu takip ediyordum.

Benim evimin adresini kimse bilmiyordu. Kim gelmiş olabilirdi ki?

Anka kapıyı açtığı an, "Kusacağım, amına koyayım!" diye bir bağırış yükseldi, sesin sahibini tanıyordum ancak içeriye *Flash* gibi girdiğinden ne hâlde olduğunu görememiştim. Tuvaletin nerede olduğunu biliyor muydu da oraya koşuyordu? "Tuvalet nerede lan?" Böylece sorumun cevabını almıştım.

"Sonay, sakın ama sakın odama kusma!" diye bağırdım koridora ilerlerken. Zaten ev bir oda, bir salondu; yani tuvaleti bulması çok zor olmamalıydı. "Öldürürüm seni, yemin ederim ki öldürürüm!"

Cevap vermedi, onun yerine tuvaletten öğürme sesi geldi.

"Ağzınla değil de götünle içersen olacağı bu işte!" diye bağırdım bana cevap vermeyeceğini bildiğim hâlde. Onun arkasından eve giren Kaner olmuştu. Hemen arkasından Doren girdi. İkisi de ayakta duramıyordu. "Sizin

burada ne işiniz var?" diye sordum suratımı buruşturarak. "Nereden biliyorsunuz ya siz benim adresimi?"

Doren de içeri girdiğinde görüş açıma Songur Yakut girdi. Az önce ekranda gördüğüm gibiydi; yakaları kalkık siyah bir deri ceket ile siyah pantolon vardı ve siyah saçları her zamanki gibi dağınıktı. Sabahları güneş gözlüklerini takıp kapıma dayanmasına alışkındım ancak şu an o zamanlarda olduğu gibi kafayı bulmuş durmuyordu.

Onlar neyse... Onlar sarhoştu ve sarhoş olmasalar bile hep aptalca şeyler yapıyorlardı. Ama Yakut'un ne işi vardı burada?

"Senin burada ne işin var?"

"Bayağı misafirperversin, güzellik," dedi içeri daldığında. "Telefonum sende kalmadı mı? Geldiğimde almayı unutmuşum. Ona ihtiyacım var."

Doğruydu. Telefonu bendeydi ama ben onu sarhoş olup aradığımda gelmesine rağmen telefonu almadan çıkmıştı, hatta ceketini de. Anka bana adresi atıp gelmemi söylediğinde telefonu yanıma alacaktım ama aklım bir karış havada olduğundan unutmuştum.

Anka ikimize baktıktan sonra hiçbir şey demeden, Kaner ve Doren'i takip ederek salona geçti. Songur ise içeriye girip kapıyı kapattı. Eğmeseydi kafasını duvara çarpabilirdi, adam gerçekten de iki metreydi.

"Telefon bende değil," dedim. "Getirecektim ama unutmuşum, Anka'nın evinde kaldı. Bir daha Anka'ya uğradığımda getiririm ceketinle birlikte. Çünkü onu da orada bıraktın."

"Ceket sikimde değil, senin olsun," dedi. *O ceketin Versace olduğundan haberin var mı senin? Benim evin bir yıllık kirası çıkar. Tabii, senin için o para bir şey değil.* "İstersen at, istersen giy, istersen sat. Ama telefona bu gece ihtiyacım var, Valeri. Bir ara Anka'nın evine uğramanı bekleyemem."

"Ceketin telefondan daha pahalı olduğuna eminim," dedim. "Ceketi gözden çıkarıyorsan telefonu da çıkar. Yeni bir tane al. Hatta almadın mı zaten?"

"Rehberdeki numaralara ihtiyacım var, zeki kız."

"Songur, saat sabah beş," dedim yorgunlukla. "Sana göre normal olabilir ancak bana göre değil, ben yeraltını yönetip kendime kral dedirten bir manyak değilim, yarasa da değilim, Los Angeles saatine göre de yaşamıyorum, sadece üniversite öğrencisiyim. Yatıp uyuyacağım saatte nasıl sorununu halledebilirim senin?"

Sırtını duvara yasladığında gözleri yüzümü turlamaya başladı ancak ben onun gözlerine bakmıyordum, onun yerine sadece vücudunu saran siyah

tişörtüne bakıyordum. Ona bakmak daha basitti, kafamı kaldırmam gerekmiyordu, göz hizamdaydı.

"Neden bu kadar gerginsin sen?" diye sordu dümdüz bir sesle. "Gerginliğini aldığımı düşünmüştüm ama..."

"Yanlış düşünmüşsün," dedim. "Uykum var, Sonay'ın evime kusması bu gece istediğim son şey bile değil. Ve Kaner ile Doren? Bir de sarhoşlarla mı uğraşacağım?"

Neyi ima ettiğini bilsem de o anları tekrar düşünmeyecektim. Düşünürsem delirebilirdim çünkü. Parmaklarına bakamıyordum, dudaklarına ve gözlerine de. Çünkü bakarsam aklımın hangi kirli görüntülerle dolacağını çok iyi biliyordum. Zihnim, söz konusu Songur Yakut olduğunda çok arsızdı, son bir haftada bunu çok iyi anlamıştım.

"Ben senin sarhoşluğunla uğraşım ya," dedi alaycı bir sesle.

"O senin seçimindi," dedim omuz silkerek.

Rehberimi açtığımda arayabileceğim tek kişinin o olduğunu fark ettiğimde hissettiğim yalnızlığı hatırlarken nasıl bu kadar umursamaz olabildiğimi ben de bilmiyordum.

"Haklısın," dedi, sesi bu sefer alaycı değildi. "Benim seçimimdi."

"Öyleydi," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "İstersen Anka'ya sor, belki anahtarı sana verir."

Verme ihtimali yoktu. Songur Yakut'un elini kolunu sallayarak eve girmesine hayatta izin vermezdi.

"O bana günahını bile vermez," dedi Songur alaycı bir sesle. "Bunu bence ikimiz de biliyoruz, Rosa."

"O zaman ona söyleyeyim," dedim. "Seninle gelsin ve telefonunu alın."

"Hayır," dedi kafasını iki yana salladığında. *Asla olmaz*, diyordu yeşil gözleri. "Ben o sarışını motoruma bindirmem."

"O sarışın da seni evine sokmaz o zaman," dedim. "Gerçi birbirinize kattanma seviyenize bakacak olursak yola iki kişi çıkarsınız ama biriniz devam eder gibi." Hiçbir şey demedi. "Sana tüm çözüm yollarını sundum Yakut, hiçbirini kabul etmiyorsan benim yapabilecek bir şeyim kalmıyor bu durumda. Aklıma başka bir şey gelmiyor."

"Anka'dan anahtarı al ve sen benimle gel," dedi birden. "Nasıl fikir? Bana anahtarı vermez ama sana verir."

Şimdi giyinip bu soğukta, sabahın beşinde sadece lanet bir telefon için onca yol mu gidecektim? Üstelik telefon benim bile değildi. Ayrıca feci derecede uykum vardı.

"Songur... Saat sabahın beşi. Uykum var ve orası çok uzak. Ayrıca sabahın beşinde kiminle görüşeceksin ki? Sabah dokuzda çıkabiliriz." Böylece sabah dans dersine de gitmiş olurdum. Belki okula bile uğrardım, yaptığımız proje hakkında Umay ile konuşmam gerekiyordu. "Kimi arayacaksan sabah arasan olmaz mı?"

Ne zaman onu arasam şehrin diğer ucunda olsa bile gelmişti. O ise benden ilk kez böyle bir şey istiyordu ve ben yapmamak için direniyordum. Dudaklarını araladığında benim için yaptığı şeyleri başıma kakacağını düşünmüştüm ama bunu yapmadı.

"Olur," dedi sadece yumuşak bir sesle. "Sabah dokuzda kapıdayım, ona göre hazır ol."

Kabul etmesini beklemiyordum. Belki ulaşacağı kişi her kimse o kadar da önemli olmadığına karar vermişti. Ya da belki de ne kadar yorgun olduğumu yüzümden anlamıştı ve gerçekten uyumam gerektiğine karar vermişti. Muhtemelen doğru olan seçenek birincisiydi.

"Gidiyor musun sen?" diye sordum yaslandığı yerden doğrulduğu sırada. Gözlerim salona döndü. Doren çoktan sızmıştı. Kaner ise Anka ile konuşuyordu ama kendinde olmadığı belliydi. "Onların seninle gelebileceğini hiç sanmıyorum, yani burada kalacak gibiler, kimse ev sahibinden izin almamış olsa da."

"Arabayı Doren kullanıyordu ve sadece Sonay, Anka'yı görmek istediği için benimle beraber beş dakikalığına uğramaya karar vermişlerdi," dedi Songur alaycı bir sesle. "Doren'in ehliyeti tamamen gider şu an kalkıp araba kullanırsa çünkü evinin oradaki yolda kesin çevirme vardır, bu yüzden acı bence onlara."

"Evde sadece bir oda var," dedim iç çekerek. Misafirlerden nefret ediyordum. "Onları nerede yatıracağım ben?"

"Doren yerde yatıyor zaten, hiç bozma onu," dedi alaycı bir sesle. "Kaner ve Anka da şu koltuklarda yatarlar. Sen de yatağında yat işte. Problem çözüldü."

"Sonay bu planın neresinde peki?"

"O da vardı, değil mi?" diye sordu. "O banyoda sızıp kalmıştır zaten, onu da küvete yatırırsın."

"Sen?" diye sordum. "Gidiyor musun?"

"Yerde yatamam, koltuklar kapıldı ve küvete sığacağımı düşünmüyorum."

"Yatağımda yatabilirsin," dedim. Dürüst olmak gerekirse o, benim için şehrin bir ucundan bile anında gelirken ben, onun için yirmi dakikalık bir yolu gidip telefonunu bile almadığımdan bu teklifi yapmıştım. Zaten üç

saat sonra beni evden almak için uyanması gerekecekti, evine gidip gelmesi o kadar sürerdi, uyuyamazdı bile. Burada kalması daha mantıklıydı. Yüzüne ve göz altındaki morluklara baktığımda uyuması gerektiğini görebiliyordum. "Yani üç saat sonra geleceksin zaten, uğraşma diye söyledim. Yoksa istediğini yap."

"Güzel teklif," dedi gözleri yüzümde dolaşırken. Gözlerindeki soğuk ifade biraz silikti bu gece. "Ama seni yatağından etmem centilmenlik kurallarına pek uymaz."

"Sen bir centilmen değilsin, Yakut."

"Diğer kadınlar seninle aynı fikirde değil, Dinç."

"Beni yatağımdan edemezsin," dedim gülerek. "Sen yatağımda yat diye yerde yatacağımı mı sanıyorsun? Yatak çift kişilik."

"Hım..." dedi alaycı bir ses çıkararak. "Yani beni yatağa atmaya çalışıyorsun. Bu kadar doyumsuz bir kız olduğunu bilmiyordum, Rosa."

"İstersen sokakta kal, Yakut," dedim gözlerimi devirerek. "Şu dediğinden sonra şansını tamamen kaybettin, teklifimi geri çekiyorum."

"Tüh," dedi alaycı bir sesle. "O zaman kaçayım ben."

Umursamadı bile. Çünkü teklifimi kabul etmek aklına bile gelmemişti. Demek ki Songur Yakut birileriyle aynı yatakta uyumayı seven biri değildi. *Ne kadar şaşırdım, tahmin bile edemezsin.*

"Bence de," dedim kapıyı açtığımda. "İyi geceler, Yakut."

Kafasını hafifçe sola eğerek gözlerini yüzümde dolaştırdı, bir anlığına göz göze geldik ve hemen sonrasında kapıdan çıktı. Sırtını dönüp gitmesini bekledim ama bunu yapmak yerine yüzünü eğdi, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında yaşadığım şaşkınlık çok büyük olsa da geri çekilmedim. Beklediğim gibi beni öpmedi, sadece dudaklarını dudaklarıma bastırıp geri çekildi.

"İyi geceler, Rosa."

Arkasını döndüğünde asansöre binmek yerine merdivenden aşağı inmeye başladı, bir süre onu arkasından öylece izledim. Kapıyı arkasından kapattım, içeri girdiğimde şu anı değil, bir dakika öncesini yaşamaya devam ediyordum sanki.

"Gitti mi o?" diye sordu Anka, salonun hemen yanında bulunan mutfağa girmişti.

Mutfağa ilerlediğimde burnuma dolan kokudan ne yaptığını hemen anlamıştım. Türk kahvesi yapıyordu, büyük ihtimalle Kaner'in ayılması içindi. Doren zaten sızıp kalmıştı, eve girdiği an kusmak için tuvalete fırlayan Sonay'dan da haber yoktu. Büyük ihtimalle o da sızmıştı.

"Gitti," dedim kalçamı mutfak tezgâhına yasladığımda. "Birden evi bastıklarına inanamıyorum. Ne yapacağım ben şimdi Sonay'la? Sonay ne alaka, diğer iki salağa alışkınım da ona ne olmuş da kaybetmiş kendini? Nerede bunun eski sevgilisi?"

"Ne bileyim, ben de anlamadım ki," dedi Anka. "Bir şeyler sayıklayıp duruyor, bir bok anlamadım. Kaner ile konuşuyorlardı az önce, uyuyup uyanıyor üç dakikada bir. Harbiden hayatımda bu kadar leş bir sarhoşluk görmedim, bir de gidip kızı öpmüş andaval!"

"Kız nerede acaba?" diye sordum merakla. Songur onu bir yere bırakmış olamazdı, hep beraber buraya gelmişlerdi. Serter falan mı bırakmıştı acaba kızı? Yakın mıydı ki onlarla?

"Serterlere gitmiştir," dedi Anka. "Sonay'a bakın mı sen? Kusmuğunda boğulmuş olmasın?"

"Gerçekten hiç bakasım yok ona ya," dedim suratımı buruşturarak. Kim bilir, ne hâldeydi? Kim bilir, banyo ne hâldeydi? "Kaner hâlâ sızmadı mı?"

"Hayır," dedi. "Sarhoşken sızanlardan razıyım ben ya. Kaner gibi daha enerjik olanlar harbiden kafa sikiyorlar."

"Ben yatacağım," dedim bir su bardağı çıkarıp su doldurmaya başladığımda. "İyi geceler sana."

Suyu tek dikişte bitirip bardağı tezgâhın üstüne bıraktım. Tezgâhın üzerinde epey kirli bardak vardı, yarın bulaşık makinesini yerleştirmeyi unutmamam gerekiyordu.

"İyi geceler, hayatım."

Alarm kurmam gerektiğini biliyordum, aksi takdirde dokuzda hazır olamazdım. Neden dokuz demiştim ki zaten? Hazır şansım varken onu kullanmalı ve on ya da on biri teklif etmeliydim, sonuçta bir saat fazladan uyumak da iyi bir şeydi.

Telefonumu almak için salona esneyerek girdiğimde yerde yatan Doren'i tamamen unuttuğumdan, ayağım bacağına dolandı. Masanın kenarına tutunmamış olsaydım yere kapaklanacaktım. Doren bu temas sebebiyle uyandı ve ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi etrafa bakındı. Gözleri bendeydi ancak benim kim olduğumu çıkarabildiğinden emin değildim. Yüzündeki ifade bunu gösteriyordu.

"Valeri?" diye sordu. Tamam, en azından beni tanıyabilecek kadar kendindeydi. Kafasını geriye atarak iki yana açtığı kollarından biri yanında oturan ve telefona bakarken sızmak üzere olan Kaner'in bacağına çarptı. "Ne alaka ya? Hay amına! Elimi nereye atsam bir uzva denk geliyorum!"

"Paşam, pardon ya," dedi Kaner, kafasını karnına çektiği dizine yaslamıştı ve uyumamak için kendisiyle savaşıyormuş gibi görünüyordu. "Seni beş yıldızlı otele götüremedik rahat rahat yayılıp uyuman için. Buraya kaldın."

"Of, bağırma, Kaner," dedi Doren kulaklarını kapatarak. Aslında Kaner bağırmıyordu bile. "Zaten beynimin içi şu an tam bir panayır yeri."

"Sen asıl panayırı Buğlem aylınca göreceksin," dedi Kaner onunla dalga geçercesine.

"Deme işte onu..." dedi Doren kısık bir sesle mırıldanarak.

"Dedim bile."

"Deme..." dedi kollarını tekrar iki yana açtığında, bu sefer eli sehpaya çarpmıştı. "Hay ben bu salonun dekorunu sikeyim lan! Ne bu, eşyasız tek bir santimetre bırakmamaya yemin mi edilmiş?"

"Deme..." dedi Kaner, onu taklit ederek alaycı bir sesle. "Deme işte onu..."

"Sen kimin evinde, kimin zevkine sallıyorsun?" diye sordum Doren'e bir tekme geçirdiğimde. "Atarım seni evden bak, bir adım aracak hâlin yok zaten, kapının önüne kıvrılıp yatarsın."

"En sevdiğim yengem..." dedi Doren esneyerek, kafasını kaldırdığında göz göze gelmiştik. "Evin çok güzelmiş, yengem. Her konuda bu kadar zevkli misindir?"

"Songur ile beraber olduğuna göre değil," dedi Kaner alaycı bir sesle.

"Songur taş gibi bu arada," dedi Doren alakasız bir şekilde. "Niye bok atıyorsun lan?"

Kaner ona cevap vermediğinde, "Biz Songur ile beraber değiliz," dedim ona gözlerimi devirerek.

"Ben sarhoşken gerçekleri değil, gerçek olmasını istediğim şeyleri sayıklıyorum zaten."

Neden bu konuda durmadan pislik yapıyorlardı bana? Bu gece biri yıllardır onunla konuşmayan eski sevgilisini öpüyordu, diğerinin ise en yakın arkadaşımla ne olduğu belirsiz bir ilişkisi vardı ama nedense hep dalga geçilen ben oluyordum ortamda. Ben de ona Anka ile ilgili imalar mı yapmak zorundaydım illaki?

"Neden bu kadar gerginsin sen bu gece?" diye sordu Kaner, kafasını yasladığı dizinden kaldırdığında gözleri yüzüme dönmüştü. Bu gece neden herkes aynı şeyi söylüyordu? Gergin değildim, sadece işler planladığım gibi gitmeyince sinirleniyordum ve uykum vardı.

"Birden evime sarhoşlar baskını yapılacağını düşünmüyordum."

"Aaa!" dedi Doren birden doğrulmaya çalışırken ama iri cüssesini attığı halıdan kaldıracak hâli bile yoktu. "Biz hiç düşünemedik onu! Hiç sorduk

mu bu kıza müsait misin, değil misin, bizi kabul eder misin, etmez misin diye? Daldık lak diye içeriye! Kız haklı! İstersen gidelim biz."

"Olur," dedim kafamı sallayarak.

"Lan, ne demek olur?" diye sordu Doren, bu cevabı bekliyormuş gibi şaşkın şaşkın bana bakmıştı. "Yalandan sordum. Senden üç tane görüyorum, arada filler gibi hortumun çıkıyor, kalkıp nereye gidebileceğim sanki lan?"

"Sen bence bu hâlini iyi değerlendir," dedim alaycı bir sesle. "Yarın ayıldığında kafanı duvardan duvara vuracaksın pişmanlıktan. Bana gelen duyumlara göre bazı hovardalıklar yapmışsın *after* partide."

"Hani nerede özel hayat, amına koyayım?" diye sordu Doren öfkeyle Kaner'e döndüğünde. Kafasının altından kaptığı yastığı Kaner'e fırlatmıştı. "Siz neden benim her şeyimi millete örüyorsunuz lan!"

"Şimdi millet mi olduk?" diye sordum alaycı bir sesle. "Şimdi yabancı mı oldum? Öyle mi oldu şimdi yani?"

"Ya öyle demek istemezdim, bak şimdi!" dedi Doren toparlamak istiyormuş gibi. Sarhoş olduğu için dalga geçtiğimi fark edemiyordu, hemen kendini savunmaya geçiyordu. "Ama bu piç!" diye yükseldi birden Kaner'e döndüğünde. Böyle bağırmasını en az benim kadar Kaner de beklemiyordu, yerinde zıplamasından anlamıştım. "Bu orospu çocuğu gidiyor, millerle benim üzerimden iddialara giriyor!"

"Ne bağırıyorsun amına koyayım ya, ben de bir şey yapım sandım," dedi Kaner umursamaz bir sesle, şaşkınlığı anında yok olmuştu. "Çok iyi iddiaydı, hiç ağlama. Eminim ki bu durumda bizden biri olsa ilk sen girerdin o iddiaya. Yarın sabah belli olacak kimin kazanacağı."

"Allah belanı versin senin," dedi Doren içten bir şekilde. "Neye oynadın bari parayı, onu söyle."

"Bir tokat yersin bence," dedi Kaner kahkaha atarak. "Ona oynadım yani. Serter hiçbir şey olmaz dedi. Belli ki Buğlem'i hiç tanımıyor. Anka iddiaya farklı bir bakış açısı katarak senin yüzüne tüküreceğini söyledi, ona oynayacak parasını. Bakalım yarın neler olacak? Çok heyecanlı."

"Oğlum, siz Ebu Cehil'in torunu musunuz lan?" diye sordu Doren hafifçe doğrulmayı başardığında. Normalde asla konuşmadığı şekilde konuşuyordu, sarhoş olduğu belliydi, kelimeler ağzında yuvarlanıyordu ve saçmalıyordu. "Sizi hiç mi sevmediler lan? Hiç mi ilişkiniz olmadı oğlum sizin? Ne biçim insanlarsınız lan siz?"

"Lan alt tarafı iddiaya girdik," dedi Kaner, Doren'in bu abartılı tepkisine daha çok gülerek. "Sen ne bok yemeye kaç senedir seninle tek kelime etmeyen eski sevgilinle ilk etkileşiminde direkt onunla öpüşmeye karar verdin?"

"Ben mi öptüm lan kızı?" diye sordu Doren yerde bulduğu kumandayı Kaner'e fırlattığında. Başı dönüyor olmalıydı ki kumanda Kaner ile aşırı alakasız bir yere gitmişti. "Gittim yanına, konuşmak istedim. İlk kez kabul etti diye seviniyordum, ben ne bileyim beni öpeceğini!"

"Geri çekilseydin," dedim. "Her şey karmakarışık hâldeymiş zaten. Böylece iyice bok olmuş. Kontrolü elinde tutsan iyi olurmuş."

"Sarhoştum," dedi Doren.

"Yani?"

"Ya amına koyayım, kime neyi bahane ediyorum sanki?" diye sordu Doren kendi kendine. "Köpek gibi özlemişim, nasıl geri çekileyim? İyi ki de çekilmedim. Hiç pişman değilim."

"O zaman sorun yok," dedim telefonu masadan alırken. "Yaptığından pişman değilsen, sonucuna da yarın katlanırsın, Dorenciğim."

"SETEYE ile çok takılıyorsun sen bu aralar," dedi Doren suratını buruşturarak kendini geri attığında.

"Ağabey, yat da uyu ya," dedi Kaner. "Kafanı siktin yarım saattir. Yarın okulum var benim."

"Ne okulu?" diye sordum şaşkın bir sesle. "Sen yarın okula mı gideceksin?" Telefondan saati kontrol ettim. Saat 05.27'ydi. En geç dokuzda dersleri başlıyor olmalıydı. "Kafayı mı yedin sen? Üç saate hazır olmayı bırak, ayılmış bile olmazsın."

"Bir şey olmaz ya, her zamanki hâlim," dedi Kaner. "Devamsızlık götüme girmiş durumda, daha Kasım ayındayız lan, iki ay oldu okul açılalı! Bu dönemden sağ çıkmam gerek, bir sene daha uzatamam siktiğimin lisesini! Babamla iletişim hâlinde olmadığımdan salamıyorum da eskisi gibi."

İşte, bu dediğine şaşırmıştım çünkü Anka, babası ile hiç görüşmediğini bilmiyordu. Çok değil, yarım saat önce bana Kaner'in bunu sorun edecek biri olmadığını, babasının halledeceğini söylemişti. Birbirleriyle bir şeyler paylaşmıyorlar mıydı gerçekten? Bu kadar yakın görünüyorken böylesine uzak olmalarına çok şaşırmıştım, Kaner'in onun için yabancı biri ile paylaştıklarını bile Anka ile paylaşmaması şaşırtıcıydı.

Ama buradaki kimsenin ilişkisine kafa yorasım yoktu, hele de bu gece. Ben daha nasıl bir durumda olduğumu anlamlandıramıyordum, bir de bu yüzden diğerlerini yargılamaya hiç niyetim yoktu.

"Sabah kaçta çıkarsın?" diye sordum. Belki benimle birlikte çıkardı.

"Sekizde çıkmam lazım," dedi. "Ders sekiz buçukta."

"Anladım," dedim. Saatlerimiz uyuşmuyordu, ben sekiz buçukta uyanmayı düşünüyordum. "İyi geceler o zaman."

"İyi geceler, Valeri," dedi Kaner.

"İyi geceler," dedi Doren de. Ben salondan çıkarken, "Ben ne yapacağım, amına koyayım?" diye söylenmeye başlamıştı.

Anka'ya tekrar *iyi geceler* deme gereği duymadan odama doğru ilerledim, banyonun kapısı kapalıydı. Büyük ihtimalle Sonay orada sızıp kalmıştı, kimsenin onu kontrole gitmemesine üzülsem mi yoksa gülsem mi, bilememiştim.

Odamdan yastık ve yorgan kaptığım gibi banyoya doğru ilerledim. Kapıyı açmam ile beraber ayaklarımın ucuna bir bedenin düşmesi bir olmuştu. Salak Sonay kapıya yaslanarak sızıp kalmıştı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı, kafası zemine sertçe çarptığından uyanmıştı. "Valeri? Ne oluyor, ağabey? Neredeyim lan ben?"

Elimdeki yorgan ve yastığı küvetin içine fırlattım. "Zıbar orada."

"Ciddi misin sen?" diye sordu şaşkın şaşkın. "Küvette mi uyuyacağım?"

"Demin yastık yorgan olmadan yerde uyuyordun, küvette yatmak mı sıkıntı oluyor?" diye sordum alaycı bir sesle. "Sen sığarsın onun içine, Uyuyan Güzel. Haydi."

"Hay, ben böyle işin..." diye söylene söylene küvetin içine yorganı yerleştirdi, yastığı da alarak küvetin içine girdi. Yastığı kafasının hizasına gelecek şekilde koyup uzandığında bacaklarının yarısı dışarıda kalmıştı. "Aynen, tam sığdım, amına koyayım!"

"Gayet başarılı bence," dedim tepkisine gülerek.

"Kıçıma bir şey batıyor," diye söylenerek yüzünü bana döndü, elini arka cebine attıktan birkaç saniye sonra ayaklarımın dibine bir şey fırlatmıştı.

Telefonunu.

"Ekranını kırdın büyük ihtimalle, geri zekâlı," diye söylendim, ayaklarımın ucuna düşen siyah *iPhone*'u elime aldığımda. Ancak onun umurunda bile değildi, aslında şu an kıyamet kopsa umursayacağını sanmıyordum. Telefonun ekranının kırılıp kırılmadığına bakmak için tuşa bastım.

Kırılmamıştı ama dikkatimi çeken bambaşka bir şey vardı. Ekranında altı yüze yakın bildirim vardı, bir sürü mesaj, arama ve *Instagram* bildirimi. Hayatımda ilk kez bu kadar farklı kişinin işgal ettiği bir bildirim paneli görüyordum, ben telefonumu bir ay elime almasam bile en fazla yirmi bildirim gelirdi, Sonay ise muhtemelen telefonundan sadece bir saattir uzaktı.

İlgimi çeken, onun ne kadar sevildiği değildi.

En son mesaj atan kişiydi. *Ateş Ağabeyim.*

Bazen Ateş ve Sonay'ın da kardeş olduğunu unutuyordum.

Ateş hakkında öğrendiğin her şey yanına kârdır, Valeri. Öyleydi, sonuçta Songur'un amacı beni oyalamak olsa da işin sonunda bana istediğimi vermek

zorunda kalacaktı. Bir oyundu bu. Ve Ateş'i ne kadar hızlı geçersem, istediğime de o kadar hızlı ulaşacaktım.

Mesajlara kesinlikle bakmak istiyordum. Ne konuştuklarını merak ediyordum. Neden gecenin bu saatinde mesaj atmıştı mesela?

"Sonay," dedim sızmamış olmasını dileyerek. Telefonunu açmak için şifreye ihtiyacım vardı ve ona soracaktım. Nasıl olsa sabah bunu hatırlama ihtimali çok düşüktü, hatırlasa bile güzel bir yalan sallardım. Ruhu bile duymazdı. "Telefonun şifresi ne?"

"Of Valeri, ne şifresi anasını satayım!" dedi söylenerek. "Başım çatlıyor. Amına koyayım ben böyle işin, bok var da geldik!"

"Telefonun," dedim.

"Kırılsın ağabey, yenisini alınız."

"Geri zekâlı," dedim. "Onu demiyorum. Telefonun şifresi ne?"

"Of git be başımdan, uyutmadın bir!" diye bağırdı. "454647 şifresi."

Şifreyi öğrendiğime göre artık banyodan çıkabilir ve onu çok istediği uykusu ile baş başa bırakabilirdim.

"İyi geceler, *gangster*," dedim. "Tekrar iyi ki doğdun."

"İyi geceler," dedi uzatarak. "Sen de iyi ki doğdun."

Sızmak üzere olduğundan saçmalamasını umursamadım ve odama doğru ilerleyip kapımı arkamdan kapattım, giydiğim poları üstümden çıkararak yorganımın altına girdim. Önce kendi telefonumun kilidini açtım ve 08.30'dan 08.35'e kadar altı alarm kurdum. İşimi garantiye almalıydım.

Telefonu yastığımın altına koyup bu kez de Sonay'ın telefonunu elime aldım ve şifresini girdim. Ekran açıldıktan sonra direkt mesajlara girmiştim ancak burada Ateş ile herhangi bir sohbet yoktu. Demek ki Ateş'in mesaj attığı uygulama normal mesaj uygulaması değildi. Kaşlarım çatılarak telefonu karıştırmaya başladım ve en sonunda, klasörlerin içine gizlediği uygulamayı gördüm. Daha önce hiç görmediğim bir mesaj uygulamasıydı. Üzerine tıkladığımda oradaki sohbetlerin en üstünde Ateş'in adını gördüm. Altında Songur Ağabeyim, onun altında Kaner, onun altında ise Doren yazıyordu.

Bu uygulamayı neden kullanıyorlardı?

Songur ile olan sohbete girdiğimde tüm mesajların silindiğini gördüm. Kaner'in ve Doren'in mesajlarına baktığımda da aynı manzara ile karşılaşmıştım. Belki de uygulamanın özelliği mesajların hemen silinmesiydi.

Bu yüzden Ateş'in sohbetine girmedim, dört mesaj atmıştı ama açarsam belli ki çıktığımda mesajlar silinecekti ve Sonay sabah ayıldığında mesajları göremeyecekti, bir şekilde telefonunun karıştırıldığını anlayacaktı ve benden şüphelenmesi uzun sürmeyecekti.

Ama sohbetin üzerine basamamam, son mesajı okuyamayacağım anlamına gelmezdi.

Ateş Ağabeyim: *Piç ağabeyin yine neyin peşinde?*

Küçükken annem bana *Gül* diye seslenirdi.

Ben de bu yüzden kendimi güllere benzetirdim küçükken. Büyüyünce bir tokat gibi çarpmıştı suratıma hayatın beni mahkûm ettiği gerçeklerin acısı.

Güllere benzemiyordum ki ben, dikenlerim vardı alt tarafı, onlar da fazla çirkindi.

Güllere benzemiyordum ki ben, büyüye büyüye hapsolduğum bu topraklar kök salmak için fazla zehirliydi.

Üç saat.

Yağmurun pencereme vurmasını boş bakışlarla izlediğim süre.

Gece uyuyamamıştım. Uyumak için her şeyi yapmış ama uykuya bir türlü dalamamıştım. Uykusuzluğun en can sıkıcı kısmı buydu, vücudunuz sizin yapmak istediğiniz şeyi yapmayı reddettiğinde hiçbir şey sağlıklı bir sonuca varmıyordu. Öylece duvarı izliyordunuz ya da bir pencereyi. Daha fenası, kafanızın içinde yıllar önceye ait bir anının oynadığı sahneye de çıkabiliyordunuz.

Üç saat içinde üçünü de yaşamıştım.

Yağmurlu havalar bana annemi hatırlatıyordu, yağmurdan nefret ettiğini ve yağmurlu günlerde eve kapandığını hatırlıyordum. Hasta olmadan önce tüm gününü dışarıda geçirirdi, hiçbir zaman ev kuşu olmamışsı. Sabah işe gider, öğlen beni okuldan alır ve o dönem neye merak sardıysa onun derslerine katılırdı, akşam da arkadaşlarıyla dışarı görüşüp günü bitirirdi.

Beni de derslere katılmam için zorlardı ama hiçbir zaman onunla gitmezdim. "İki ay sonra hevesin geçsin diye seninle birlikte İspanyolca öğrenmek için vaktimi harcamayacağım, hiç kusura bakma," demiştim en son teklifinde. Israr etmeyip kendisi gitmişti ve o aslında o zamanlar kanser teşhisinin yeni konulduğu zamanlardı. Ağabeyim ile ben bilmiyorduk ama annem biliyordu, babam da.

Ve benimle daha fazla vakit geçirmeye çalışıyordu, her zaman bunun için uğraşmıştı ama ben bunun farkında değildim, o zaman küçük bir çocuktum. Şimdi olsa sıkıntıdan öleceğimi bile bile nakış derslerine dahi katılırdım onunla sadece bir dakika fazla zaman geçirmek için.

Evdeki atmosferin değiştiğini hissedebiliyordum ama ağabeyim bana kuruntu yaptığımı söylüyordu.

Yapmıyordum.

Babama sorduğumda ondan da aynı cevabı almıştım. Ama babam o zamanlar iyi bir yalancı değildi. Gözümün içine baka baka annemin hiçbir şeyi olmadığını ve her şeyin düzeleceğini söylerken de, o kadını tanımadığını söylerken de... Berbat bir yalancıydı. Ama bir avantajı vardı; alelade birine değil, kendi kızına söylüyordu yalanlarını. Ve o kız bir şekilde ona inanmayı başarıyordu çünkü içten içe hep doğruyu söylemesini istiyordu.

O yalancı yüzünden annemi yalnız bıraktım. O yalancı yüzünden ağabeyimden oldum. O yalancı yüzünden hiç istemediğim bir hayata yirmi senemi harcadım.

O yalancıdan nefret ediyordum. *Hâlâ onu sevdiğim için.*

Yatağımın kenarındaki camı sonuna kadar açtığımda derin bir nefes aldım, yağmurun kokusu her yeri sarmıştı. Sis çok fazla olduğundan güneş doğmamış gibiydi ama saat dokuza geliyordu. Alarmı çalmadan kapattığımda Sonay'ın telefonunu elime aldım ve banyoya girdim. Hâlâ küvette uyuyordu ve ne kapıyı açıp banyoya girdiğimde ne de suyu açtığımda uyanmıştı. Dişlerimi fırçaladım, yüzüme de su vurduktan sonra telefonunu lavabo tezgâhına koydum ve banyodan çıkıp kapısını kapattım.

İyi ki gece cezaevinden geldiğimizde duş almıştım, yoksa şu an fırsat bulamayacaktım. Küvetimde uyuyan bir adam vardı...

Uyuyamadığım için kafamda yaptığım tüm planları iptal etmem gerekirdi ama umurumda değildi, tek başıma kaldığımda yaptığım tek şey düşünerek kendime işkence etmekti.

Songur'un biraz sonra geleceğini tahmin ettiğimden hazırlanmaya karar vererek dolabın kapağını açtım; siyah, ince bir kazak ve siyah, dar bir pantolon çekip alarak üzerime geçirdim. Her zaman bundan daha özenli olur, giyeceğim şeyleri seçerken bazen saatler bile harcardım ama bu sabah hem keyfim yerinde değildi hem de acelem vardı.

Yine de makyaj yapacaktım tabii ki. Bordo ruj sürmeden dışarı çıkma ihtimalim yoktu. Aynanın karşısına geçtiğimde yüzüme önce fondöten sürdüm, sonra göz altlarımı kapattım ve ölü gibi görünmemek için yanaklarıma biraz allık sürdüm. Kirpiklerimi kıvırdıktan sonra rimel sürdüm ve bordo rujumu sürmeden önce siyah göz kalemi çektim. Kimseye süslendiğim yoktu, sadece kendimi daha iyi hissetme derdindeydim. Makyaj yapmak öz güvenimi artırıyordu.

Saçımdaki topuzu bozduğumda saçlarımın birbirine girdiğini fark ettim. Taramam gerekecekti. Saçlarımı taramaktan nefret ediyordum. Tarağı elime aldığımda hiç de nazik olmayan bir şekilde saçlarımı taramaya başladım, işim bittiğinde tarakta yumak yumak saç vardı. Odadan çıkmadan önce küçük çöp kutusuna atmıştım saçları.

Omzuma astığım siyah çantayı girişe bıraktım, yanına da giyeceğim siyah şişme montu. Telefonumu siyah çantanın içine attım, cüzdanım zaten içindeydi, eğer dans dersine gidersem diye hep yanımda taşıdığım yedek kıyafetlerim ve kulaklıklarım da. Siyah şişme montu üzerime geçirdikten sonra Anka'nın evinin anahtarını almak için salona geçtim, ışık girmesin diye Anka pencerenin önüne siyah çarşaf asmıştı... Kaner kesinlikle okula gitmek için kalkacak gücü bulamamıştı, koltukta uyuyordu ve hemen yanındaki koltukta da Anka vardı. Doren ise bıraktığım gibi yerdeydi.

Onları uyandırmamak için parmak uçlarımda yürüyerek salona girdim, Anka'nın masanın üzerinde duran ceketinin cebinden evinin anahtarlarını aldım ve yine parmak uçlarımda yürüyerek salonu terk ettim. Ayağıma botlarımı geçirirken saate baktım, 08.57'yi gösteriyordu.

Kapıyı yavaşça kapatıp asansörle aşağı indim ve beklediğim gibi kapımın önünde siyah bir *Mercedes* cipi vardı. *06 STY.* Klasik.

Songur Yakut dakikti ve karşılığında bekletilmemek istiyordu, ben de onun sayesinde bir saat belirleniyorsa tam o saatte orada olmayı öğreniyordum. Çünkü eskiden, saat onda buluşalım dendiğinde o vakitte henüz hazırlanmaya başlayanlardandım.

Yolcu koltuğunun kapısını açarak arabaya bindim, arabanın kokusu ilgimi çekmişti. Daha önce bu arabayı kullandığını görmemiştim, kokusundan da anladığım kadarıyla yeniydi.

Kapıyı kapattığımda gözlerim onu buldu. Siyahlar içinde görmeyi bekliyordum ama beni şaşırtmıştı. Altında siyah bir eşofman altı; üzerinde açık mavi, geniş bir kapüşonlu vardı. Kafasına siyah bir bere, onun üstüne de *sweatshirt*ün kapüşonlusunu geçirmişti. Gözlerim vücudundan yüzüne tırmandığında tıraş olduğunu fark etmem bir saniyemi bile almadı. Zaten sakalını hiçbir zaman uzatmıyordu ama şimdi hiç yoktu. Yüzünün güzelliği daha çok ön plana çıkıyordu böyle, yüzündeki yara izi de daha çok belli oluyordu.

"Dakiksin," dedi. Benim onu karış karış ezberlememe karşılık gözleri beni kısaca süzmüş ve hemen ardından yağmur damlalarının vurduğu ön cama dönmüştü.

"Senin dakik olduğunu bildiğim için," dedim o arabayı çalıştırdığı sırada. "Beklemek için."

"Zaten beklemezdim," dedi alaycı bir şekilde bana dönerek, o sırada siteden çıkıp yola girmiştik. "Basar giderdim."

"Tel tokayla mı açacaktın Anka'nın kapısını?" diye sordum ben de alaycı bir sesle, tamamen ona doğru döndüğümde.

"Çilingir diye bir şey var, biliyorsun."

"Çağırsaydın," dedim. "Sabahın köründe beni uyandırmasaydın o zaman."

"Eğer çilingir çağırıp o eve girmeye çalışsaydım Anka'nın karşı komşusu kesin beni karakolluk ederdi."

"Farklı görünüyorsun," dedim onu bir kez daha incelediğimde.

Daha önce hiç bu kadar salaş giyindiğini görmemiştim ama bu tarz da yakışıyordu, ona her şey yakışıyordu. Gerçi benim onu gördüğüm yerler gece kulüpleri ile sınırlıydı, oraya da eşofman ve kapüşonlu *sweatshirt* ile gelmeyeceği açıktı.

"Nasıl farklı?" diye sordu yeşil gözleri saniyeliğine bana döndüğünde. "Tıraş oldum, onu mu diyorsun?"

"Onu fark edebiliyorum, Yakut," dedim alaycı bir sesle. *Seni nasıl incelediğimin farkında değil misin? Böyle büyük farkları gözden kaçırma ihtimalim var mı sence? Küçük detayların bile kafamın içinde nefes alıyor.*

"Bahsettiğim şey normalde olduğundan daha salaş giyinmendi."

"Aslında bu tarz giyinmeyi daha çok seviyorum," dedi. "Gömlekler ve ceketler çok bunaltıcı. Bunlar daha rahat oluyor ama bulunduğum ortamlara uymuyor."

"Bugün bulunmayacak mısın o tarz ortamlarda?" diye sordum.

"Şu an için tek planım telefonumu aldıktan sonra evime gidip uyumak," diye cevapladı beni. "Günün geri kalanını uyandıktan sonra planlayacağım."

"Uyumak istiyorsan neden bir telefon için sabahın köründe yola düştün?" diye sordum. "Akşam halledebilirdin."

"Daha fazla ertelemeyeceğim."

Ona bir cevap vermedim. Kırmızı ışıkta durduğumuzda bana döndü ve beni baştan aşağı süzdü. Keşke bana o şekilde bakmıyor olsaydı, o zaman hâlâ kaçmak için bir şansım olduğunu düşünebilirdim.

"Sen aynısın," dedi az önce söylediklerime ithafen. "Rujunu bile sürmüşsün. Sabahın dokuzu olabilir, hiç uyumamış olabilirsin ama görünüşünden asla ödün vermezsin, değil mi?"

"Sadece kendim için," dedim onu onaylayarak ama aslında takıldığım nokta çok başka bir noktaydı. Uyuyamadığımı nereden biliyordu?

"Olması gereken de bu zaten, Rosa."

Yeşil gözleri yola döndüğünde direksiyonu sağa kırıp Anka'nın evine giden yola saptı, ben hâlâ onu izlemeye devam ediyordum. Yorgun görünüyordu, biraz da durgundu. Bir şey mi olmuştu? Dün gece uyuyamamasının bir nedeni mi vardı? Aklıma Ateş'in, Sonay'a attığı mesaj geldi.

Durduk yere böyle bir mesaj atacak değildi. Ya dün gece bir şeyler olmuştu ya da Ateş daha önce olan bir şeyin yeni farkına varabilmişti.

"Dün gece bir şey mi oldu?" diye sordum arabanın içini birkaç dakika boyunca kaplayan sessizliği bölerek.

"Ne gibi?"

"Bilmem," dedim. "Bir olay işte. Neden uyuyamadın?"

"Sen neden uyuyamadın?" diye sordu, dudakları alaycı bir şekilde yana kıvrıldığında gözlerini yoldan alarak kısa bir an bana dönmüşü. *Sen bana bir şeyler verene kadar benden daha fazlasını alamazsın*, diyordu sanki. Haksız bulamazdım onu.

Benim onunla paylaştığım hiçbir şey yoktu, o daha fazla şey anlatmıştı.

"Uyuyacaktım," dedim dürüst olmayı seçerek. "Uyudum da." Dürüstlüğüm iki saniye bile sürmemişti. "Sonra tuvalete kalktım ve Sonay'ın telefonuna gelen mesajı gördüm. Ateş'tendi. Uykum kaçtı, bir daha uyuyamadım."

Yeşil gözleri aniden bana döndü, yüzündeki ifade arabaya bindiğimden beri ilk kez değişmişti. Ateş'in ismi bile rahatsız olmasına mı neden oluyordu yoksa dün gece gerçekten bir şeyler yaşanmış mıydı? Konu Ateş olmasına, beni de ilgilendirmesine rağmen bana anlatmıyor muydu?

Eğer öyleyse gerçekten sinirlenecektim.

"Ne yazmış?" diye sordu bana bakmaya devam ederken, kırmızı ışıkta durmuştuk ve yağmur şiddetlenmişti.

"*Piç ağabeyin ne işler karıştırıyor?*" dedim. Kaşları havalandı. "Böyle yazmış yani. Anlamadım ben de."

"Sonay cevap vermiş mi?" diye sordu beni şaşırtarak.

"Ne gibi bir cevap vermesini bekliyorsun ki?"

"Bilmem," dedi omuz silkerek. "Belki de anlamıştır neyin peşinde olduğumu, belki sandığımdan daha iyi bir gözlemcidir, belki daha önce konuştukları bir şeydir bu, belki de Ateş bu yüzden ona yazıyordur."

Şaşkınlıkla ona baktım. Kardeşinden bahsediyordu. Daha dün gece doğum gününü kutladığı ve hediye olarak bir araba aldığı kardeşinden.

Babası hariç gerçekten değer verdiğini hissettiğim tek kişiden bahsediyordu. Apaçık belliydi ki ona güvenmiyordu, en yakınındaki kişiye... Ve asıl garip olan, ona güvenememek onu rahatsız etmiyordu.

Sana güvenememek bile beni rahatsız ediyor, Yakut. Sen kardeşine güvenmeden nasıl hayatına devam ediyorsun? Sırtında aniden beliren bıçaklara ya da alnına birden dayanan silah namlularına alışmak böyle bir şey miydi?

"Sonay'a güvenmiyor musun?" diye sordum ama aslında cevabını az önce vermişti bana. Güvenmiyordu.

Ve kardeşine bile güvenmeyen bir herif, benden onun güvenini kazanmamı istiyordu.

"Neden ona güveneyim ki?" diye sordu. "Tabii ki güvenmiyorum."

"O senin kardeşin," diyebildim yalnızca. "Bu bir neden değil mi?"

Ağabeyimin bana güvenmediği bir senaryo... Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu. Dünyadaki tek dayanağının seni çatlamak üzere olan bir tahta parçası gibi görmesi çok acı olmalıydı.

"Ever, kardeşim," dedi. "Ve ona değer veriyorum. Olabildiğim her konuda yanındayım. Onu korurum sonuna kadar. Çünkü o benim kardeşim. Ama ona güvenmem, bir şeyler anlatmam, hiçbir şey söylemem. Çünkü benim kardeşim olması, Ateş'in de kardeşi olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Songur Yakut kendini kötü adam olarak görüyordu ama Ateş'i kafasında öyle bir yere oturtmuştu ki insan bir oyunun içinde kötü adamlardan bile daha kötü adamlar olabileceği gerçeği ile yüzleşiyordu. Ne yapmıştı Ateş? İstediği neydi? Kardeşine bu kadar değer vermesine rağmen, Ateş'in yanında duracağı tek bir hamle bile Songur'un kafasındaki kardeş algısını sıfırlardı sanki. Acımasız olmak böyle bir şey miydi?

"Dostlarına, yanında olan adamlara bile güvenmiyorsun," dedim düşünceli bir sesle. "Kimseye güvenmiyorsun. Böyle yaşamak korkunç olmalı."

"Babam, bana her zaman dostlarımı ve düşmanlarımı saymam gerektiğini söyler," dedi Songur. "Teker teker sayarım ben de ve her seferinde sayıları aynı çıkar."

Songur, demek istedim tam o an ona. Dudaklarım bunu söylemek için aralandı ama kelimeler firar etmeden tekrar kapandı. Gözlerimi koyu yeşil gözlerinden çekerken cümleyi içimden tamamladım ben de. *Songur, baban senin içini sikmiş. Çocuk değil, kendine asker yetiştirmiş.*

Sürekli babasının saydığı emirler vardı. Dünyasında sadece kendisi vardı, bir de onu yaratan babası. Babasının telefon aramaları vardı sonrasında koşa koşa gittiği. Aklına eseni yapan tüm o kişiliğine karşı gelen planlar vardı, yine başrolünde babasının oynadığı ve Songur'un kabullendiği. Herkes ona

babasının oğlu ya da *babasının askeri* diyordu ve bu, belki de Songur hakkında yaptıkları tek doğru tespitti.

"Dostlarına bile güvenmiyorsan neden onları hayatında tutuyorsun ki?" diye sordum. "Hayatı gelişigüzel yaşamaktan daha kötü olan tek şey, attığın adımı bile düşünerek yaşamaktır sanırım. Senin gibi bir herife hiç yakışmıyor."

"Kalbin kırılana kadar ya da acıdan nefesin kesilene kadar içinden geldiği gibi yaşamaya devam edersin," dedi. "Sonra bir gece bazı şeyleri fark ettiğinde, kendini anın akışına kaptırmak istediğin anda geriye çekilmek zorunda kalıyorsun."

"Acıdan nefesi kesilen olmak... Pek sana uygun bir durum değil sanki," dedim sorarcasına. "Diğer seçenek mi yoksa? Kalbin mi kırıldı? Hiç sanmıyorum. Kim kırdı senin kalbini?"

Duygularını zirvede ya da dipte yaşayacağını düşünmüyordum, kontrolü elinden bırakarak yaşamayı seviyor olabilirdi; gaza asılsa ve freni kırık olduğunu bilse bile ellerini direksiyondan çeker ve ölüme giderken yaşadığı o saniyenin içinde ölümsüzlüğü bulmaya çalışırdı.

Onu insan yerine koymuyor değildim, herkesin yaptığının aksine. *Nihayetinde hepimiz insanız,* demiştim o gece. O unutuyordu ama ben unutmuyordum ikimizin de en nihayetinde insan olduğumuzu.

"Benim kalbimi kimse kırmadı, Rosa," dedi. "Ama senin kalbini ben kıracağım."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. *Haberin var mı bilmiyorum ama... Benim kalbimi kırmak çok da zor bir iş değil aslında.*

Babam için nefes alıp vermek kadar sıradan bir aktiviteydi mesela benim kalbimi kırmak. Ağabeyim de ondan nasibini almıştı sonra, sonuçta babasının öğrencisiydi. Lisedeki tüm arkadaşlarım, hepsi sahteydi ve onlara ilk kez ihtiyaç duyduğumda hepsi yok olup gitmişti.

Songur Yakut benim kalbimi kırabilirdi. Çünkü gözümü boyayabiliyordu ve beni kendine çekiyordu, kontrolü bırakmayacağıma dair yeminler ederken bile iplerin koptuğunu görüyordum. Songur Yakut benim kalbimi kırabilirdi, hem de yapabileceği en sert şekildi. Çünkü nasıl biri olduğunu unuttuğum ilk an tuzağına düşerdim ve ona âşık olurdum, o ise muhtemelen beni görmezdi bile.

Tam şu an kapıyı açıp arabadan çıkmam lazımdı, yolda olmamız umurumda bile değildi. Bunu çok fazla düşünüyordum bu aralar ama uygulamaya geçmeye çalıştığımda elimde kocaman bir sıfır kalıyordu. Ben ona

doğru yürürsem bana bir kapı açıyor ve içeri çağırıyordu, ben ondan kaçarsam da elimi tutup tekrar kapının önüne getiriyordu. Kafamın içinde bir püsür gibiydi varlığı, gözlerimin rotası ne zaman hedefinden sapıp onu bulsa aynı kasılganın kopmasına neden oluyordu.

"Bunu sana düşündüren ne?" diye sordum gülümseyerek ona baktığımda.

Gülümsememin alaycı olduğunu farkındaydı, gözleri dudaklarıma düşmüştü.

"Sen," dedi. "Ve ben."

Ama asla biz değil.

"Yanlış düşünmüşsün o hâlde, Yakut," dedim. "Çünkü sen benim kalbimi kıramazsın. Ama madem öyle düşünüyorsun, neden benden uzaklaşmıyorsun?"

"Belki tatlı kızların kalpleri ile oynamayı seven bir canavarımdır," dedi yeşil gözleri bana tekrar döndüğünde. "Belki bir süre sonra avucuma alıp ezeceğim için kalplerine iyi davranıyorumdur."

"O hâlde endişelenecek bir şey yok," dedim gülerek. "Ben tatlı bir kız değilim."

Bunu söylemem onu güldürdü. Güldüğünde yanaklarının içindeki çukurlar kendini belli ediyordu, çok derin olduklarından dudaklarının kıvrılması bile yetiyordu. Daha önce bu kadar güzel gülümseyen bir adam görmemiştim.

Güzel gülümseyen adamlardan nefret ediyordum. Çünkü bir kalbe neler yaptırabileceklerinden haberleri vardı, bunu bilerek yapıyor olmalılardı.

"Aslında," dedi bana döndüğünde. "Sen çok tatlı bir kızsın, Rosa."

Tatlı... Daha önce kimse tatlı olduğumu söylememişti. Yani ilkokuldan beri... Belki annem demişti. Onu da hatırlamıyordum. Kendimi tanımlayacak binlerce kelime seçebilirdim, kendimi anlatmakta ve yazmakta her zaman iyi olmuştum, sayfalar doldurabilirdim hiç durmadan ve binlerce kelime seçebilirdim ama o kelimeyi asla kullanmazdım sanırım.

"Bunu neye dayanarak söylediğini anlamadım," dedim alaycı bir sesle. "Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti."

"Daha önce takıldığın adamlar mağaradan mı çıkmıştı?" diye sordu sağa saptığında. "Sana tatlı olduğunu hiçbir erkek söylemedi mi?"

Bu söylediği beni güldürdü. Aslında doğru düzgün takıldığım kimse olmamıştı. Sadece iki çocuk vardı, zaten biriyle de sevgili olmuştum.

"Genelde güzel olduğumu söylerler," dedim. "Kimse tatlı olduğumu söylemezdi."

"Onun bir anlamı yok," dedi. "Onu duymaya ihtiyacın yok."

"Neden duymaya ihtiyacım olmasın ki?" diye sordum.

"Çünkü güzel olduğunu biliyorsun."

Aslında kendimi buna inandıramıyordum, dışarıya yansıttığımın aksine. Ama bu önemli değildi. Hepimizin güvensiz olduğu konular vardı. Asıl önemli olanın halletmek olduğunu biliyordum ama insanlardan bunu gizlemek konusuna, halletmekten daha çok önem veriyordum.

"Tatlı olduğumu bilmiyor muyum?"

"Bu kadar şaşırdığına göre," dedi. "Bilmiyormuşsun demek ki. Sayemde yeni bir şey öğrenmiş oldun."

Kendi camını açtığında, eşofmanının cebinden sigara paketini ve siyah çakmağını çıkardı. Sigara paketinden bir dal çekerek dudakları arasına yerleştirdiğinde yakmadan önce paketi bana uzattı. İçinden bir dal çektim, yine otlakçılık yapıyordum ancak umurumda değildi. Adam milyarderdi; bir dalını değil, bin paketini alsam da ona koymazdı.

Sigarasını yaktıktan sonra Zippo'yu bana doğru uzattı ama alıp yakmam için değil, ona yaklaşmam için bir işaretti bu. Her zaman bunu yapıyordu. Hiçbir zaman çakmağı vermiyor, her seferinde sigaramı kendisi yakıyordu. Buna alıştığımdan dolayı oturduğum koltukta biraz ilerleyerek ona doğru yaklaştım, kolunu hafifçe yukarı kaldırarak sigarayı yaktı. Nefesi yüzüme çarpıyordu, çok yakın olduğundan dolayı vücudundan gelen duş jeli kokusu ile alkol kokusunu alabiliyordum. Ve bir de parfümü vardı. Dehşet güzel kokuyordu ve asla sıkmadan dışarı çıkmıyordu.

Sigarayı yaktığında geri çekilerek derin bir nefes çektim ve kendi camımı da açtım. Yağmur hâlâ yağıyordu ancak yavaşlamıştı, sabaha karşı olduğu gibi sağanak değildi. Sert bir rüzgâr esiyordu, iyi ki şişme montumu giymiştim.

"Ateş'in mesajına tepki vermedin," dedim kısa bir sessizlikten sonra. "Bir şey söylemeyecek misin yani? Neden gecenin, yani sabahın köründe öyle bir mesaj attı ki?"

Songur Yakut bugün biraz sessizdi. Aslında her zamanki gibiydi. Yani flörtleşiyor ve şakalaşıyordu. Bu her zamanki hâliydi işte. Ama yüzünde görmeye alışkın olmadığım bir yorgunluk vardı. Belki de sadece yorgundu, uykusuz olduğumdan bana farklı geliyordu. Bu kadar düşünülecek bir şey yoktu.

"Bilmiyorum," dedi.

"Bildiğini biliyorum," dedim gülerek. Çünkü biliyordu ve bir kez daha bana hiçbir şey söylemiyordu. "Neden hiçbir şey söylemiyorsun bana?"

"Çünkü sana güvenmiyorum, Valeri," dedi tek çırpıda. Gözlerine baktım. "Sen de bana hiçbir şey söylemiyorsun. Çünkü bana güvenmiyorsun. Normal değil mi sence de?"

"Normal," dedim. "Ama ben zaten senden seninle ya da senin hayatınla ilgili şeyler anlatmanı istemiyorum ki. Ateş konusu beni ilgilendirir çünkü beni çocuğun peşinden yolladın, senden sadece beni ilgilendiren bir konuda konuşmanı istiyorum."

"Bir şey olsa anlatırdım," dedi. "Mekânda karşılaştık, ben senin evinden ayrıldıktan sonra. Uyuz davrandım ona, her zamanki gibi itlik yaptım. Ondan bahsediyor olmalı."

"Her zamanki hâlinse neden garip karşıladı?"

"Çünkü babam, babasının üzerine oynuyor," dedi umursamaz bir sesle. "Haftanın başından beri. Borsadaki hisseleri düşüşe geçti. Gözleri epey bir tutuşmuş hâlde. O da tutunabileceği herhangi bir dala tutunmak istiyor işte."

Tutunabileceği herhangi bir dal. Sonay'dan bahsediyordu.

Ve Songur Yakut bu çabayı epey küçümsüyordu.

"Bunu baştan söyle bir kez olsun," dedim sigaradan bir nefes çekmeden hemen önce. "*Bilmiyorum* diyeceğine bunları söyleyebilirdin, hep aynı şeyi yapıyorsun."

"Yorgunum," dedi bana döndüğünde. "Bir şey gizlemek ya da seni oyalamak ile alakası yok. Seni ilgilendiren bir şeyi sana neden anlatmayayım? Bu işte beraberiz, en azından bir süreliğine. Ben ir herifin teki olabilirim ama takım arkadaşımı da yakmam."

Takım arkadaşı... Bu kavrama uyduğumuzu çok düşünmüyordum. İçinde olduğumuz şey her ne ise onu bir oyun olarak görüyordu, pekâlâ bu oyunun alışkın olduğum oyunlardan farkı eğlenceli olmamasıydı. Ve takım arkadaşını neye göre seçeceğin belliydi, en azından benim gibi kişiler böyle yapardı. Ya güvendiklerini seçerlerdi ya da sevdiklerini.

Ama Songur Yakut benim gibi bir insan değildi. Bu yüzden takım arkadaşı olarak ne güvendiklerini ne de sevdiklerini seçiyordu. Sadece çıkarlarının aynı olduğu kişileri seçiyordu.

Bu tam da onun gibi bir adamın yapacağı türden bir şeydi.

"Şimdi de takım arkadaşı mı olduk, Yakut?" diye sordum alaycı bir sesle. "O hâlde çok üzüldüm senin adına. Takım arkadaşına güvenmediğin için... Hem düşmanlardan gelen saldırıya hem de ondan gelebilecek olana hazır olman gerekecek."

Aynısı benim için de geçerli değil miydi?

"Aynısı senin için de geçerli, Rosa," dedi zihnimi okumuş gibi. "Sen kime güveniyorsun ki sanki? Bu konuda benden farklı olduğunu düşünmüyorum."

"Benim güvendiğim insanlar var."

"Mesela?"

"Anka."

Bu onu güldürdü. Dudakları yana kıvrıldığında zümrüt gibi parlayan yeşil gözlerini ön camdan ayırarak benim gözlerime sabitledi.

"Senin gibi bir kız için oldukça aptalca bir seçim," dedi. "O sarışına gerçekten güvenmediğini söyle bana."

Beklediğim tepkiydi. İkisi de birbirinden hiç hazzetmiyordu. Anka sürekli beni Songur konusunda uyarıyor ve onun kötü biri olduğunu hatırlatıyordu, aslında bu hatırlatmaya ihtiyacım bile yoktu ama kendisi ihtiyacım olduğunu düşünüyordu.

Songur ise her seferinde ona güvenmemem gerektiğini söylüyordu. Bunun imasını bir kez yapmıştı, yine arabadaydık ve kavga etmiştik. Şimdi ise doğrudan söylüyordu.

Ortada dönen bir şey mi vardı yoksa sadece birbirlerinden hazzetmedikleri için miydi? Bildikleri bir şeyler mi vardı? İkisi birbirinin hakkında bir şeyler biliyor olabilir miydi? Anka'nın söylediklerinde bir şey yoktu, herkes Songur'un kötü birisi olduğunun farkındaydı sonuçta. Ama Songur, onun en yakın arkadaşım olduğunu bile bile sürekli ona güvenmemem konusunda laf söylüyordu bana.

Belki de bir şeyler biliyordu.

Yok canım... Ne bilebilirdi ki? Benim en yakın arkadaşım hakkında benim bilmediğim ne bilecekti?

"O benim en yakın arkadaşım," dedim. "Sizin birbirinizle alıp veremediğiniz tam olarak ne? Gerçekten anlamıyorum."

"İkiyüzlü insanlardan hoşlanmıyorum," dedi Songur. "Hepimizin maskeleri var, kendimizi korumak için takıyoruz ama iki farklı kişi olmuyoruz hiçbirimiz." Kaşlarım çatıldı. "O kız bunu sürekli yapıyor. Ona güvenen herkesi yarı yolda bırakıyor, kendi çıkarları söz konusu olduğunda benden bile hırslı biri hâline geliyor ve sırf ben olduğum adamı gizlemiyorum ama o ikiyüzlü davranıp başka biri gibi davranabiliyor diye oturduğu yerden beni yargılıyor."

"Songur..."

"Valeri, bir kez olsun dinle beni," dedi sözümü keserek. "Bana güvenmemen sikimde değil. Ben sana güvenmeni gerektirecek bir şey söylemiyorum, sadece gözlerini açıp çevrendeki insanları biraz olsun izlemen

gerektiğini söylüyorum. Emin ol, dikkat edersen benim söylediklerimin hepsini kendin de düşünmeye başlayacaksın."

"Sen o kadar dikkatlisin ki kendi kardeşinden bile bir ihanet bekliyorsun," dedim. "Böyle yaşanır mı, Songur?"

"Asıl böyle yaşanır, Valeri," dedi. "Diğer türlü seni kimin öldürdüğünü bile anlayamazsın."

"Ben senin hayatın gibi bir hayata doğmadım," dedim. "Senin için normal olan bu düşmanlar, güvensizlikler, müttefikler, anlaşmalar... Hepsi bana ters. Ben istediğimi almak ve hemen siktir olup gitmek istiyorum."

"Ama gidemezsin," dedi. "Sana söyledim. Asıl istediğini aldığında başlar her şey. O dövme ile. Bu öylece kurtulabileceğin bir şey değil. Bunu kafanın içine sokmam için ne yapmam gerekiyor?"

"Beni tanıdığın diğer insanlarla aynı kefeye koyma," dedim sert bir sesle. "Siz kurtulamadınız değil, kurtulmak istemediniz. Biz buna güç zehirlenmesi diyoruz, Songur Yakut. Benim parada da güçte de gözüm yok. Bu yüzden nerede duracağımı gayet iyi biliyorum. Ve zamanı geldiğinde tam orada duracağım."

"Hayır," dedi alaycı bir sesle, gülmüştü. "Bilmediğin için böyle konuşuyorsun ama ben senin yolundan geçen binlerce insan gördüm. Hiçbir şey seni kendine çekemez sanıyorsun ama hayatın boyunca açlığını çektiğin her ne varsa, onlara bir kez sahip olduğunda daha fazlasını isteyeceksin. Çünkü azıyla yetinmek ne demek, unutacaksın."

Hayatım boyunca açlığını çektiğim şey sadece aileydi. Bir kere gitmişti ve onu bulmama imkân yoktu.

"Bunu bilemezsin," dedim.

"Ama biliyorum," dedi. "Ben de senin gibiydim."

Benim gibi... Şaşkınlıkla ona baktım. Benim gibi olan bir Songur... Tam olarak neden bahsediyordu?

"O ne demek?"

"Daha fazlasını istemeyeceğimi düşünürdüm," dedi. "Ama şimdi... Sahip olabileceğim ne varsa hepsine sahip oldum ama yine de yettiğini düşündüğüm tek bir saniye bile yok."

Songur Yakut güce aç bir insandı. Unuttuğu detay buydu. Ben öyle değildim. *Nereden biliyorsun bunu, Valeri? Hiç gerçekten güçlü hissettin mi ki?*

"Songur, sen dünyayı yönetecek konumda olsan bile fethetmek için farklı gezegenler arayacak bir delisin," dedim alaycı bir sesle. "Kendini benimle aynı kefeye neden koyuyorsun?"

"Sen nasıl birisin peki?" diye sordu bana dönerek. "Anlatmazsan kendi çıkarımlarıma göre bir sen yaratırım kafamda. Anlat ki doğru çıkarımlar yapabileyim."

"Sen de anlatmıyorsun," dedim. "Bu yüzden ben de senin hakkında doğru çıkarımlar yapamıyorum."

"Çünkü doğru çıkarımlar yapmanı istemiyorum," dedi. "Nereden gördüysen beni, oradan bakmaya devam et. Daha fazlasına gerek yok." Dudaklarımı aralayacağım an buna izin vermeden devam etti: "Çünkü ben senin aksine, olmadığım biri sanılmaktan rahatsızlık duymuyorum."

"Yine de neden Anka'ya güvenmemem gerektiğini anlamıyorum," dedim sesli bir nefes verdiğimde. "Bildiğin bir şey mi var?"

"Bildiğim bir sürü şey var," dedi. "Direkt Anka ve seninle ilgili bir şey bilmiyorum tabii ki Valeri. Ama Anka'nın nasıl bir insan olduğunu biliyorum, yaptığı şeyleri de. Ve ne kadar en yakın arkadaşın olursa olsun, ona güvenebileceğini sanmıyorum." Bir şey söylemedim. "Mesela, sen bu işe atlarken hiçbir şey anlatmaması sana da garip gelmiyor mu? Çünkü bana çok garip geliyor."

"Senin hakkında bir şey bilmiyordu!" dedim sinirle.

Bunun için onu nasıl suçlayabiliyordu ki? Onun hakkında bir şey bilen kimse yoktu. Onu bir sürü kişiye sormuştum, ismini bile bilmediklerini söylemişlerdi. Hiç var olmamış gibiydi.

Hazar hakkında bir şey öğrendiği ilk an da harekete geçti, demek istedim ama kendimi Songur Yakut'a ifşalamayacaktım tabii ki de. Anka, Hazar'ın hakkında bir şeyler öğrendiğinde benim için onunla görüşmüştü, sırf Songur'un bana istediğimi vermeyeceğini düşündüğü için yapmıştı bunu. Benim için. Çabucak kurtulayım bu cehennemden diye. Evet, yaptığı planın mantıklı hiçbir yanı yoktu, aptalcaydı ve benim başımı az kalsın belaya sokuyordu ama amacı yardım etmekti.

Sence Anka gibi birisi için fazla düşüncesizce bir hareket değil miydi, Valeri? Senelerdir bu kadar acemice hatalar yaparak hayatta kalması imkânsız olurdu sanki.

Hayır.

Songur'u dinleme.

Songur'u dinlemeyecektim. Onun manipülasyonlarına yenilmeyecektim. Sadece istediğimi alacak ve gidecektim. Çünkü bu adam benim için her anlamda tehlikeliydi. Üzerimdeki etkisini görmüyor muydu? Çok çabalıyordum ama aklıma bir şekilde sızmayı başarıyordu. En yakın arkadaşıma

bile şüphe ile yaklaşmama neden oluyordu. Bir kilometre bile yanına yaklaşmamam gerekiyordu.

Ya da belki de onun yaptığı bir şey yoktu. Onun oyununa ya da manipülasyonuna falan geldiğim yoktu. En yakın arkadaşımdan şüpheleniyorumdur çünkü belki de Songur Yakur haklıdır, gerçekten yaptıkları şüphelidir.

Hazar'ın gizlenen nişanlısından Doren'in eski sevgilisine kadar her şeyi bilip Songur hakkında hiçbir şey bilmemesi şüphelidir belki de. En yakın arkadaşının hiç bilmediği bir dünyaya dalmasını izlerken bildiklerini söylememesi şüphelidir belki de. Bir gece yarısı kapısına dayanan adam bakkında tek kelime etmemesi şüphelidir belki de.

Ya da sadece kuruntu yapıyorumdur. Babamın telefonunda başka bir kadınla fotoğraflarını gördüğümde yaptığım gibi. Ama sonra o kadını annemle babama ait olan yatakta çıplak bir şekilde gördüğümde aslında kuruntu yapmadığımı anlamıştım, değil mi?

Ve anneme söylememiştim.

Bu, beni de en az babam kadar yalancı yapardı.

"Camı açabilir misin?" diye sordum bir an nefes alamadığımı hissettiğimde. Az önce sigara içtikten sonra tekrar kapatmıştı.

Gözlerinin yüzümde turladığını hissettim, birkaç saniye sonra camı açmıştı. Kafamı camdan dışarı çıkaracak kadar yaklaştırdığımda derin bir nefes çektim içime, yağmur kokusu her yere yayılmıştı.

"Sigara ister misin?" diye sordu düz bir sesle, gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissetsem de ona bakmıyordum, saniyelerle beraber akıp giden yolu izliyordum. Kafamı *olur* dercesine salladığımda, "Bana dön o zaman," dedi.

Kafamı içeri sokarak ona döndüm. Cebinden çoktan paketini çıkarmıştı, sağ eli ile direksiyonun hâkimiyetini sağlarken diğer eli ile benim için bir dal çıkarıyordu paketten. Dalı bana uzattıktan sonra her zamanki gibi sigarayı yaktı, sonra kendisi de paketin içinden bir dal çekerek dudakları arasına koydu ve onu da yaktı.

"Zor değil mi böyle?" dedim ekrandaki saate baktığımda.

Saat 09.30'u gösteriyordu. Arabaya bineli yarım saat oluyordu yani. Anka'nın oturduğu ev benimkine çok yakın değildi ve sabah trafiği vardı.

"Ne o zor olan?"

"En yakınındaki insanlara bile düşman gibi bakmak," dedim. "Daha dün gece onlarla gülüp eğleniyordun." Eğleniyorduk. Beraber. Şimdi ise ikimiz de ilgilenmiyorduk. "Fotoğrafların hepsinde onlarla yakın görünüyorsun, yani seni tanımayan biri kesinlikle bunu düşünür ama işler kafanın içinde epey

farklı, değil mi? Güvenmediğin insanlarla yiyip içmek, eğlenmek, hep yan yana olmak ve sonra onlardan gelecek ihaneti beklemek zor değil mi?"

"Sen güveniyor musun onlara?" diye sordu.

"Onlara nasıl güvenebilirim?" diye sordum. "Onlar senin arkadaşların. Ben onları tanımıyorum bile. Ama tanısam bile güvenmezdim. Birinin ne yaptığı belli değil, babası düşmanların başında ve kendisi oradan oraya savruluyor. Diğerine kendi ağabeyi bile güvenmiyor. Öteki ise kafayı yemiş bir piçin en yakın arkadaşı, önünde sonunda onu korumak için her şeyi yapar. Onlara nasıl güvenebilirim, Songur?"

"Güvenemezsin," dedi. "Ben de bundan bahsediyorum işte. Sen de onlarla gülüp eğleniyorsun, Valeri. Onlara karşı gayet sevecensin, iyi davranıyorsun. Seni çözüyorum, sen soğuk bir kızsın ama kendini sevdirmeyi çok iyi biliyorsun, bunun için çaba sarf etmen bile gerekmiyor ve bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu bilmiyorsun. Kimseden hazzetmeyen çocukların hepsi daha ilk günden ısındı sana, sadece kanları kaynadığı için satışıyorlar, seninle eğleniyorlar. Sen de aynısını yapıyorsun."

Onun yaptığını yapıyor, güvenmediğim insanlarla eğleniyordum. Fotoğraf karelerinde hep o anda kalmak istiyormuş gibi gülümsüyor ama sonra odamın kapılarını kilitliyordum.

"Ama emin ol, onlar da sana güvenmiyorlar," dedi. Bu gerçeği zaten biliyordum, o yüzden şaşırmamıştım. Bana neden güveneceklerdi ki? "Yanında güldükten sonra bir anda nereden çıktığını sorguluyorlar, seni araştırıyorlar, izliyorlar ve sonra yanında gülmeye devam ediyorlar. Tıpkı senin yaptığın gibi."

"Burada herkesin böyle olduğunu gösteriyorsun bana," dedim. "Anladım, kabul. Öyle gerçekten de. Peki, neden buna rağmen güvenini kazanmamı istedin? Senin güvenini nasıl kazanabilirim ki?"

"Sadakat istedim," dedi. "Güven değil."

"Hiçbir farkı yok."

"Var," dedi. "Senden bana karşı şeffaf olmanı istemiyorum, hayatını anlatmanı istemiyorum, sırlarını öğrenmek istemiyorum. Sadece bu iş bitene kadar yanımda olacağından emin olmak istiyorum. Çünkü ben öyleyim."

Bunu yapabilirdim.

Bunu yapmıştım aslında. Hazar'ın yanına gitmeyerek... Ama onun bundan haberi yoktu.

Yok muydu?

Bana ima yapmıştı. Belki de vardı.

Kesinlikle vardı.

O yüzden mi bu sabah çenesi daha düşüktü? O yüzden mi benimle ilk kez bu kadar ciddi muhabbet ediyordu. Tüm o alaycılıkları bir yana bırakarak... Yaptığım şey onu memnun mu etmişti? Songur Yakut'u yanınıza çekmek gerçekten bu kadar kolay mıydı? Arkasından iş çevirmemeniz yetiyor muydu? Bu kadar mıydı?

Bu adama ne yapmışlardı da bu hâle gelmişti?

Bir süre hiç konuşmadık; ona cevap vermemiştim, o da başka bir şey söylememişti. Eve geldiğimizde arabayı kapının hemen önüne park etti. Arabadan indiğinde ben de onu takip ederek indim ve hızlı adımlarla ona yetiştim. Altında siyah eşofman, üzerindeki açık mavi kapüşonlu ile her zamankinden daha farklı görünüyordu. Berenin üstüne kapüşonlu taktığından saçları ıslanmıyordu. Tıraş olduğu için pürüzsüz görünen esmer tenine, hafif kemerli olsa da güzel görünen burnuna, burnunun ucundaki halkaya ve güzel dudaklarına baktım. Gerçekten yakışıklı bir adamdı, arada gerçekliğini kontrol etmek için bakacağım kadar yakışıklıydı.

Beraber Anka'nın dairesinin bulunduğu kata çıktık. Çantamdan anahtarı çıkardım, kapıyı açarak içeri girdim, o da hemen peşimden gelmişti. Kapıyı kapatıp salona geçtim. Pencereyi kapattığıma emindim ama şu an açıktı, belki de Anka çıkmadan önce açmıştı. Sağanak yağdığından içeriye biraz su girmişti. Oraya ilerleyerek camı kapattım, Songur holde öylece duruyor ve telefonu getirmemi bekliyordu. Ev Anka'ya ait olduğundan hiçbir şeye dokunası yoktu belli ki.

"Getiriyorum telefonu," dedim ve yanından geçerek kaldığım odaya girdim. Telefon yatağın üzerindeydi, ceket ise yerde. Telefonu elime aldım, ekran birden aydınlanmıştı, hâlâ kapanmamıştı ancak şarjı yüzde birdi.

Üç cevapsız çağrı vardı. Biri, Dolkan Parskan'ın açmadığım çağrısıydı. İkisi ise Serhat Akkoy diye birindendi.

Telefonu ve ceketi kaparak odadan çıktım. Anka'nın odasına camı kontrol etmek için girdim. Neyse ki bu cam kapalıydı da içerisi ıslanmamıştı. Yatağın üzeri her zaman olduğu gibi kıyafetlerle doluydu, Anka dünyanın en dağınık insanıydı.

Odadan çıkacakken gözlerim makyaj masasının üzerine bıraktığı kolyeye kaydı. Altın bir zincir ve ucunda sallanan D harfi. Hiç çıkarmadığım kolyenin aynısı. Ağabeyimin kolyesi. Kolyeyi parmaklarımın arasına aldığımda elektrik çarpmış gibi irkildim. Bu kolye uzun zamandır ağabeyime değil, Anka'ya aitti ve boynundan hiç çıkarmazdı.

Ama çıkarmıştı.

Kaşlarım çatıldı. Songur'un hâlâ içeride beklediğini hatırlayarak kolyeyi aldığım yere bıraktım ve hole ilerlemeye başladım. Songur beni gördüğünde kapıyı açarak direkt dışarı çıktı, ben de peşinden çıktım ve kapıyı kapatarak kilitledim, anahtarı da çantama attım.

"Al, çok istediğin telefonun," dedim telefonu eline tutuşturduğumda. "Bu da ceketin."

"Ceket sende kalsın demiştim ya," dedi telefon ve ceketi elimden aldığı sırada. "Neden getirdin?"

"Ne meraklısın millete ceketini vermeye sen de!"

"Millete?" dedi tek kaşını kaldırarak. Ama sonra söyleyeceği her ne ise devam etmemişti. "Taşımakla uğraşasım gelmedi sadece. Kalsaydı sende."

"Ne yapacağım ben o ceketi?" diye sordum. Satmak iyi bir fikir olabilirdi aslında. "Giyebilecek olsam zaten vermezdim, konardım cekete çünkü çok iyi ama bana on beş beden büyük."

"Bu aralar *oversize* modası var," dedi Songur gülerek merdivenlerden inmeye başladığında. "Bir dene. Bende aynısından üç tane var."

"Yalnız *oversize* başka bir şey, canım," dedim gülerek. "Babasının kıyafetlerini giyen beş yaşındaki bebeğe dönmek başka bir şey. Sen yanlış anlamışsın."

"Öyle mi, canım?" diye sordu alaycı bir sesle, *canım* kelimesini vurgulayarak. Dün gece ona canım dediğimde de aynısını yapmıştı, dalga geçiyordu. Ama ben bu kelimeyi çok kullandığım için ağzımdan kaçıveriyordu. Bilinçli olarak söylemiyordum ki. "Bir giy de bakayım nasıl oluyormuş tam olarak."

Bu sırada aşağıya inmiş, apartmandan çıkmıştık. Arabaya doğru ilerlerken ceketi bana uzattı ve gözleri ile giymemi işaret etti. Sesli bir nefes verdim. Neden böyle şeyler istiyordu durduk yere?

Üzerimdeki şişme montu çıkardım ve ona uzattım, hiçbir şey demeden montumu ve çantamı sol eliyle tutmuştu. Uzattığı ceketi alıp üzerime geçirdim. Ceketin içinde kaybolmuştum tabii ki. Onun belinin altında biten ceket benim diz kapaklarıma geliyordu, uzun palto gibiydi. Rezaletti...

Songur gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı ancak yanaklarındaki derin çukurlar bunu yaptığında da kendini belli ediyordu. Ona gözlerimi devirdim. Benimle eğleniyordu resmen.

"Eğlencen bittiyse çıkarıyorum bunu," dedim huysuz bir sesle. "Yetti mi?"

"Gayet başarılı," dedi parmağı ile yanağıma dokunurken. "*Oversize* modasına yeni bir bakış açısı diyebilir miyiz?"

"Bence bu duruma, 'Hayvana benziyorsun!' diyebiliriz," dedim. "*Godzilla* mısın sen?"

"Sen de *Parmak Çocuk* musun?" diye sordu alayla.

"Çok komiksin."

"Parmak uçlarına yükselsene, duymuyorum seni böyle."

"Of, al ceketini," dedim ceketi çıkardığımda, kendi montumu ve çantamı kaptığımda ceketi üzerine fırlatmıştım. "Kapat çeneni."

"Sakin ol, kızım," dedi keyifle. "Düş önüme haydi."

Beni yavaşça öne ittirdiğinde gözlerimi devirip yürümeye başlasam da sırıtıyordum. Üzerimdeki etkisi garipti. Az önce arabada yerin dibinde olan bendim ama şimdi gülümsüyordum. İkisini de yapan oydu. Bana hatırlamak istemediğim şeyleri hatırlatıyordu ama unutamayacağımı düşündüğüm anda birden unutturuyordu.

Yolcu tarafının kapısını açarak arabaya bindiğimde o da kapıyı açarak sürücü koltuğuna bindi. Arabayı çalıştırdığı sırada, "Eve mi bırakayım seni? Yoksa okula mı geçeceksin?" diye sordu.

"Eve geçeceğim ama uzak buraya," dedim. "Senin bırakmana gerek yok, metro ile giderim ben."

"Ne metrosu, Valeri?" diye sordu yola saptığında. "Ben bırakırım."

"İyi aman, bırakırsan bırak," dedim çantadan telefonumu çıkardığım sırada. "Kendini yormak istiyorsan engel olamam."

Canıma minnetti, toplu taşımadan nefret ediyordum. O kalabalık... Çok bunaltıcıydı. Boşuna yol gitmesin diye söylemiştim ama hemen suratını buruşturuyordu. Tabii, hayatında toplu taşıma gördüğü mü vardı?

Telefonu elime aldığımda Anka'dan mesaj geldiğini gördüm.

Anka: *Doren efsane iyi bir kahvaltı hazırladı. Çabuk gel.*

Valeri: *Ne kadar efsane?*

Anka: *Milföy bile yaptı lan, içinde hamarat bir erkek yatıyormuş.*

Valeri: *Milföy mü? Geliyorum.*

Anka: *Koş!*

"Ne oldu?" diye sordu Songur bir anda. "Ne gördün o telefonda da sırıtmaya başladın?"

Ona mı dikkat etmişti? Beni mi izliyordu? Aslında bakışları üzerimde olduğunda bunu hissediyordum ama bu sefer fark etmemiştim.

"Seni neden ilgilendiriyor?"

"Merak ediyorum," dedi omuz silkerek.

"Neden merak ediyorsun?"

"Çünkü seni merak ediyorum," dedi benim hiç olmadığım şekilde dürüst olarak. "Bunun farkında değil misin hâlâ?"

"Nasıl yani?"

"Seni sadece öpmek istemiyorum, Rosa," dedi. "Konuşmak istiyorum. Öğrenmek istiyorum. Sevdiğin şeyleri bilmek istiyorum. Nefret ettiklerini de... Kafanın içindekilerden haberim olsun istiyorum. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Her şey hakkında... Sadece benim hakkımda değil. Bana kızıyorsun ama ben zaten sana güvenmek istiyorum, yaptığım her şeyi sana güvenebileyim diye yapıyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. Söyledikleri zihnimde yer edinecek cinstendi ve kendimi onun kontrolüne bırakmama çok az kalmıştı. Yine de direnebileceğim kadar direnmeliydim. "Beni hâlâ test mi ediyorsun yani?"

"Ben senin yerinde olsam buna gözlem derdim."

"Güvenebileceğini anladığında ne olacak peki?"

"Bilmem," dedi. "Sen ne olmasını istersin?"

"Senin ne istediğini soruyorum."

"Ya benim istediklerimi sen istemezsen?" diye sordu. "Hiç düşündün mü bunu? Belki bu yüzden senden uzak duruyorumdur. Belki bu yüzden kaçmışımdır dün gece." Ona cevap veremeyeceğimi anladığında, "Güzel," dedi. "Kaçmaya devam et böyle. Hem benden hem de sorularımdan."

"Ne sordun da kaçtım, Songur?" diye sordum ondan kaçtığımı reddedemeyeceğim için.

"Telefonda ne gördüğünü bile söylemedin."

"Doren kahvaltı hazırlamış," dedim. "Anka onu söyledi. Açım, o yüzden keyiflendim. Bir şey yok yani."

"Vay amına koyayım!" dedi şaşkın bir sesle. Birden ruh hâli değişmişti. Her zamanki gibi... "Doren'e bak sen. Böyle yetenekleri mi varmış? Yirmi senedir tanıyorum piçi, bana bir kez olsun kahvaltı hazırlamadı."

"Varmış demek ki," dedim gülerek. "Sen de gel istersen."

"Davet edilmediğim yere gitmem ben, Rosa."

"Ev sahibi benim," dedim alayla. "Davet ettim ya seni şimdi."

"Benimle daha fazla vakit geçirmek için yapmadığın şey kalmadı bakıyorum da," dedi bana döndüğünde. "Ne yazık ki kahvaltımı çoktan yaptım."

Sesinde yine alaycı bir tını vardı. Özüne dönmüştü, belki de ben arabaya ilk bindiğimde yorgunluktan saçmalamıştım, onda hiçbir şey yoktu.

Davetimi yine reddettiği için biraz bozulmuş olsam da bunu belli etmedim. Onunla vakit geçirmek için çabaladığım falan yoktu, sadece muhabbet sırasında her insanın yapacağı gibi teklif ediyordum ona da. Kabul edip etmemek onun seçimiydi.

Etmiyordu.

"Senin arkadaşlarınla senden daha çok vakit geçirmeye başladım," dedim alaycı bir sesle.

Bozulduğumu belli etmemeye çalışıyordum ama artık bir şey teklif etmeyecektim ona. Bu ikinci reddedişiydi beni, hem de bir gün içinde. Üçüncüsü canımı fazla sıkardı. Çok fazla.

"Fark etmiş," dedi güldüğünde. "Sorun yok, hiç şikâyetçi değilim bundan. Senin yaş grubuna daha uygunlar zaten."

"Doren seninle aynı yaşta değil mi?"

"Önemli olan akıl yaşı."

"Bunu ona söyleyeceğim, kemik yaşı sayesinde bu lafı sana yedirecektir eminim ki."

"Doren'in beni dövebileceğini mi sanıyorsun sen?" diye sordu alaycı bir sesle. "Tamam, protein tozu diyecek kadar aptaldın..." *Şunu hatırlatma, hatırlatma işte. Hatırlamak istemiyorum. Hatırlatmasan ölür müsün?* "Ama onun beni döveceğini düşünecek kadar aptal olamazsın ya."

"O da senin kadar yapılı," dedim. "Ayrıca şu protein tozu mevzusunu artık unutabilir misin lütfen?"

"Hayatta unutmam ve sana da unuttırmam," diye cevapladı beni. "Ayrıca benim kadar yapılı değil. Boyu uzun ve kilosu fazla diye aynı fizikte olmuyoruz. Kas ne demek, biliyor musun sen?"

"Tamam *Godzilla*, en güçlü sensin," dedim alaycı bir sesle. Her zaman kendini üstün görmek zorundaydı. "Kaslara bak be. Sıksana bir."

"Ne diyorsun sen yine ya?" diye sordu bana döndüğünde.

"Hiç." Gözlerini devirerek önüne döndü. "Tamam, hemen sinirlenme, *Godzilla* Yakut."

"Bakıyorum da keyfin yerine geldi," dedi alaycı bir sesle. "Deminden beri huysuz olmanın nedeni aç olman mıydı yani?"

"Ever!"

Yol boyunca hiçbir şey konuşmadık. Beni evimin önüne kadar bıraktı, arabadan ineceğim sırada ona dönüp, "Beni üçüncü kez reddedersen bir daha teklif alamazsın," dedim. "Herhangi bir konuda."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sana seni neden reddettiğimi az önce söyledim, Güzel Rosa."

"Benden kaçmak için yani?"

"Benden kaçan sensin," dedi. "Aklını başına alıp ne istediğine karar verirsen ben de ona göre hareket ederim. Aksi takdirde durmadan etrafında bulunmam sadece beynini bulandırır. Senin iyiliğin için bunu yapıyorum."

"Sen benim iyiliğimi düşünecek biri misin ki?"

"Neden düşünmeyeyim?" diye sordu. "Bana bir yanlış yapmadın. Neden zarar görmeni isteyeyim? Kafanda ne var, bilmiyorum ama aramızda bir şeylerin döndüğünü fark et bence. Daha yakın oldukça ne olacak sanıyorsun? Durmadan benden adım bekliyorsun ama ne olmasını istediğini bile bilmiyorsun. Ben o adamı atarım atmasına da sonunda sen pişman olursan ne olacak?"

"Songur..."

"Bence sen biraz düşün ama senden kaçtığımı aklından geçirme. Çünkü telefona falan ihtiyacım yoktu. Rehberi diğer telefona zaten aktarmıştım."

Şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. Yani beni görmek için bunu mu bahane etmişti? O zaman benden neden kaçıyordu? Neden teklifimi reddediyordu? *Aslında nedenini az önce sana söyledi, Valeri...* Belli ki Songur Yakut, benim korktuğum için ilerisine bakamadığım şeyleri görüyor ve ona göre hareket ediyordu. Aramızda bir şeylerin büyüdüğünün farkındaydım ama gerçekten bir şey olabilir miydi? *Biz* diye bir şey olabilir miydi?

Huzursuz bir şekilde eve çıktım, kapıyı Sonay açmıştı. Üzerinde dün giydiği kıyafetler vardı, saçları karışmıştı ve kesinlikle akşamdan kalma görünüyordu. Keyfi yerinde değil gibiydi.

"Günaydın," dedi kenara çekilip yorgun bir şekilde mutfağa ilerlerken.

"Sana da günaydın," dedim içeri girip kapıyı kapattığımda. "Ama ne oluyor sana? Hayırdır? Öldün mü acaba?"

"Öldüm."

"Belli," dedim mutfağa girdiğimde. Kaner de üzerinde dün giydikleri ile duruyordu, daha doğrusu uyukluyordu. Doren ise dün gece en kötü hâlde olan kişi olmasına rağmen gayet iyi görünüyordu, girdiğimde bardaklara çay dolduruyordu.

"Günaydın, Valeri."

"Günaydın, Doren. Neye borçluyuz acaba bu yaptığın jesti?"

"Kızım, evine daldık ya sabahın köründe," dedi Doren. "Camış gibi de yatmışız. Ayıp yani. Telafi edelim dedik."

Gözlerimle uyuklayan Sonay ve Kaner'i işaret ettim. "Dedik derken?" diye sordum gülerek. "Sadece sen demiş gibi görünüyorsun buradan bakınca."

"Uyansanıza lan!" diye bağırdı Doren birden. "Aygırlar!"

Kaner ve Sonay aynı anda sıçramışlardı. "Ne bağırıyorsun ya..." dedi Sonay ağlayacak gibi, üzerindeki *sweatshirt*ün kapüşonunu kafasına geçirmişti. "Zaten kafamın içinde bir sürü ses var, bir de sen bağırma."

"Senin neyine o kadar alkol, mal?" diye sordu Anka.

"Ne bileyim, götümle içtim yanlışlıkla," dedi Sonay. "Yemin ederim ki bir daha ağzıma bile sürmeyeceğim."

"Siktir git lan!"

"Bak yeminle ya!"

"Kesin yaşanır bu..."

"İki gözüm önüme aksın ki! Artık uslu bir çocuğum ben."

Anka bardakları masaya koyarken yanağını öptü, tam yanımdan geçecekken kolundan yakaladım ve kendime doğru çektim, sanki o an fark etmişim gibi gözlerimi boynuna diktim ama aslında eve girdiğimden beri bunu sormayı planlıyordum.

"Senin kolyen nerede?"

"Hiç sorma," dedi bardakları bıraktığında. "Düşürdüm bir yerde, bulamıyorum. Yani senelerdir takıyordum, hiç düşmemişti. İki gündür aramadığım yer kalmadı, mekânı da benim evi de senin evi de didik didik ettim ama yok."

İyi de kolye masasının üzerindeydi, görmüştüm.

"Bunu bana neden söylemedin ki?" diye sordum. Bozuntuya vermemiş, ona kolyesini odasında gördüğümü söylememiştim. Yalan mı söylüyordu yani bana? Bu konuda neden yalan söylesin ki? "Kaç gündür arıyorsun? Yardım ederdim sana."

"Ne bileyim ya," dedi. "Üzülme diye söylemedim, bir de ona mı kafaya takacaksın? Biliyorum senin için ne kadar önemli olduğunu."

Öyleydi, evet.

Ve şu anda ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Songur nerede?" diye sordu Doren, ben bir cevap veremeden bana döndüğünde. Anka, Doren'in bana dönmesinden hemen sonra kolumdan kurtulup masaya doğru ilerlemişti. "Ben seninle diye biliyordum."

Nereden biliyordu? Bunu sormak yerine, "Benimleydi," dedim.

"Eee?" diye sordu. "Nereye gitti?"

"Bilmem," dedim. "Gelmek istemedi." Bunu hatırlayınca yine sinir olmuştum. "Yapmış kahvaltısını."

"O yine bir işler peşinde ama," dedi Doren. "Yakında çıkar kokusu."

Ben de aynısını düşünüyordum.

Kahvaltıdan sonra masayı Kaner ve Sonay topladı, Doren hazırlarken hiç yardım etmedikleri için zorla yaptırmıştı aslında bunu. Anka manikür randevusu için evden hızlıca çıkmak istediğinde, çocuklar da onu bırakmak için çıkmak zorunda kalmışlardı. Yani evde tek kalmıştım.

Üzerime şişme montumu geçirdikten sonra evden çıktım, herkes çıkalı yarım saat olmuştu. Binanın altındaki bakkaldan sigara aldım. Çantama

paketi atmadan bir dal yaktım ve kulaklıklarımı takarak metroya doğru yürümeye başladım.

İçimde kötü bir his vardı.

Anka bana yalan söylüyordu.

Belki de Songur haklıydı.

Ama ne uğruna yalan söylüyordu ki? Onun evine girdiğimi biliyordu. Eğer bu konuda yalan söyleyecekse neden o kolyeyi saklamamıştı? Neden gözüme sokmak için masanın üzerine bırakmıştı? Bu kadar kötü bir pot kıracağını düşünmüyordum.

O bırakmadıysa kim bırakmış olabilirdi ki? Onun evine hem de? Bu fazla uçuk bir teoriydi. Kaybolduğunda biri almış ve eve girip bırakmış olabilir miydi? Eve nasıl girecekti peki? Songur o camdan aşağı atlamış ve hiçbir şey olmamış gibi devam etmişti yoluna gerçi, camı kapı gibi kullanmıştı ve onun fiziğinde olan bir adam bunu rahatlıkla yapabilirdi. Sonuçta ev ikinci kattaydı. Ayrıca kapatmış olmama rağmen, salonun penceresi açıktı...

Kim, ne yapacaktı ki o kolyeyle? Anka'nın eski sevgilisinin ona verdiği kolye kim için önem taşıyor olabilirdi? Onu çalıp eve geri bırakmak peki? Tekrar vereceklerse neden almışlardı ki?

Kafayı mı yiyordum ben?

Okula nasıl gittiğimi bile bilmiyordum. Umay ile proje üzerine konuşup kahve içtik, kimsenin dersi olmadığından ekip tam değildi. Akşamüzeri yağmur hızlandığında okuldan çıkıp stüdyoya geçtim, bugün vereceğim bir ders yoktu ama bizimkilere yardım etmiştim. Saat dokuza gelirken oradan da çıkıp eve doğru yürümeye başlamıştım, kafamda hâlâ kolye mevzusu dönüyordu ve Anka ile saatlerdir konuşmamıştım, bu gece kendi evine geçeceğinden büyük ihtimalle konuşmayacaktık da. Yol boyunca karaltı gördüğümü sanarak durmadan arkama baktım, paranoyak olmaya başlıyordum fazla düşünmekten.

Apartmana girdim, iki kat çıktım ve kapıyı açarak içeri girdim. Ayakkabılarımı ve montumu çıkardıktan sonra kendimi salondaki koltuğa âdeta fırlattım.

O an fark ettim, cam açıktı.

Kapatmıştım ve yine açılmıştı.

Kafamı camdan dışarı çıkararak aşağı baktım; birisi vardı, görebiliyordum. *Bir bu eksikti,* diye geçirdim içimden olduğum yerde gerilerken. Siyahlar içindeydi ve başına şemsiye tutuyordu. Belki de içeri girmek için zil çalan biriydi. Ama Songur Yakut'un tanıştığımızda dediği gibi, bu kadar tesadüfe bir aptal bile inanmazdı.

Telefonu almak için camdan uzaklaştım, çantamdan telefonu kaptığım gibi Songur'u aradım. Üstüne düşünmemiştim bile. Düşünsem de onu arayacağımı biliyordum zaten. Başka arayabileceğim kimse yoktu. Bugün olanlardan sonra Anka bile elenmişti o listeden.

Her zamankinden biraz daha yalnızdım artık.

Telefonu üçüncü çalışta açtı. "Rosa?"

"Evime gel," dedim direkt. "Bir şeyler oluyor, anlamıyorum! Birisi beni takip ediyor. Evden çıkarken camı kapatıyorum ama eve döndüğümde açık buluyorum, evimin altında bir adam beliriyor ve Anka'nın evinde de..."

"Bebeğim," dedi. "Sakin ol." Arkasındaki müzik sesi birden azalmıştı. Mekândan mı çıkıyordu? "Panik yapacak hiçbir şey yok. Kapıyı kilitle, camları kapat ve oturup beni bekle. On dakikaya oradayım, geldiğimde her şeyi anlatırsın."

"Tamam," dedim. "Bekliyorum."

On dakika sonra kapımdaydı. Altında siyah bir kot pantolon, üzerinde siyah bir tişört ve onun üzerinde evimden aldığı ceket vardı. Siyah saçlarını yine siyah bir bereyle kapatmıştı.

"Ne oluyor?" diye sordu kapıyı kapatacağı sırada.

"Çıkalım," dedim çantamı masanın üzerinden aldığımda. Şişme montu üzerime geçirmiştim. "Burada hiç rahat hissetmiyorum şu an, arabada konuşsak olur mu?"

Bir şey demedi, sadece kafası ile beni onayladı ve kapıdan çıktı. Kapıyı kilitleyip anahtarı çantama attıktan sonra beraber merdivenlerden inmeye başladık.

"En baştan başlıyorum," dedim anlatmamı istercesine yüzüme baktığını fark ettiğimde.

Bu sırada arabaya çoktan binmiştik, hatta çalıştırmış ve caddeye doğru ilerlemeye başlamıştı. Anka olayını da anlatacaktım, o kadar çok bunalmıştım ki artık bazı şeylerle tek başıma yüzleşmek istemiyordum.

"Başla," dedi sadece.

"Bu sabah seninle beraber Anka'nın evine gittik ya," diye başladım sözüme. "İşte, o zaman bazı şeyler dikkatimi çekmeye başladı. Evden çıkmadan önce salonun camını kapatmıştım ama eve girdiğimizde camın açık olduğunu fark ettim, sonra Anka'nın odasına girdiğimde boynundan hiç çıkarmadığı kolyenin masanın üzerinde olduğunu gördüm. Kahvaltı için benim eve geçtiğimde Anka'ya kolyesinin nerede olduğunu sordum ancak bana kaybolduğunu ve günlerdir bulamadığını söyledi."

"İlginçmiş," dedi düşünceli bir sesle, devam etmemi bekliyor gibiydi.

"Bence de çok ilginç," diye devam ettim. "Okuldan eve gelirken takip edildiğimi hissettim ama üstünde çok durmadım çünkü bugün olanlardan etkilendiğim için paranoya yaptığımı düşünüyordum. Ama eve geldiğimde yine kapattığım camın açık olduğunu gördüm, dışarı baktığımda da evin altındaki adamı. Sonra da seni aradım. Bu kadar."

"Bak, işte bu daha da ilginçmiş," dedi ama bu kez sesi alaycı değildi. "Anka bir aptal olabilir ama yalan söylemekte son derece iyidir. Senin onun evine gireceğini bildiği hâlde kolyeyi gözüne sokmak ister gibi masada bırakıp bunun üstüne sana yalan söylemez."

"Değil mi?" diye sordum. "Aynı şeyi ben de düşündüm, zaten o yüzden garip geliyor."

"Garip gelecek bir şey yok, Rosa," dedi. "Anka'nın evine birisi girdi ve sen de takip edildin. Paranoya yapmıyorsun, olan bu."

"Normal bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedim hayretle. "Bu durum normal değil, farkında mısın? Korkuyorum!"

"Benim hayatıma sahip olan birisi için çok da anormal bir durum sayılmaz," dedi rahat bir şekilde. "Ne yapayım? Çileden çıkmış gibi davranıp seni daha da mı panikleteyim? Yüzün kireç gibi olmuş zaten, Rosa. Seni korkutmamak için tepki vermiyorum farkındaysan."

"Bu tavrın beni rahatlatmıyor ne yazık ki," dedim. "Aksine daha da panik yapıyorum. Çok olağan bir şeye olağandışı tepki vermişim gibi davranma!"

"Bebeğim, korkmanı gerektirecek bir şey yok," dedi sakin bir sesle. "Ben yanındayken sana kimse bir şey yapamaz."

"Bu, büyük ihtimalle sen yanımda olduğun için başıma geliyor, Songur."

"Hayır," dedi. "Benimle alakası olması imkânsız. Bulunduğumuz her ortamda seni gizledim. Seni bilmiyorlar, bilseler de benim yanımda olduğundan sana yaklaşamazlar. Büyük ihtimalle birisi Anka ile uğraşmak istiyor ve bu aralar onun yanında seni çok gördüğü için sana da bulaşmaya karar verdi."

Anka ile kim uğraşmak isterdi ki? Gerçi senelerdir bunun içinde olduğunu düşünecek olursak listesi epey bir kalabalık olmalıydı, şaşırılacak bir şey yoktu.

"Cesur olabilir mi?" diye sordum. Aklıma başka biri gelmiyordu.

"Hiç sanmıyorum," diye cevap verdi bana. "Bu tarz oyunlar ona göre değildir. Bir şey istiyorsa bunu hemen belli eder. Senin de tecrübe ettiğin gibi o geri zekâlı kapıya dayanıp olaya girmeyi tercih eder. Yediği dayak bu kadar tazeyken cesaret edebileceğini sanmıyorum."

"Doğru," dedim. "Anka'dan ne istiyordu acaba tam olarak?"

"Bilmiyorum," dedi. "İlgilenmiyorum da."

"Dolkan olabilir mi?" diye salladım.

"Sen onu nereden tanıyorsun?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Anka anlatmıştı."

"Demek ki bir şeyler anlatıyormuş," dedi alaycı bir sesle. "Şaşırtıcı."

"Dolkan olabilir mi, olamaz mı?" diye sordum. "Sorumu cevaplamadın, farkında mısın?"

"Olamaz tabii ki. O sarı civciv neden Anka gibi bir kızla uğraşsın ki?" diye sordu. "Onların araları kötü değil. Ayrıca Dolkan seni tanısaydı bana karşı bir koz olarak kullanmaktan çekinmezdi."

"Sarı civciv mi?" diye sordum alayla.

"Evet, yanında da bir köpek balığı var."

"Köpek balığı mı?"

"En yakın arkadaşı, ismi Giryan Akar."

"İnsanlara lakap takmayı seviyorsun gerçekten, değil mi?"

"Evet ama senin lakabını daha çok seviyorum, Rosa."

"Neden *Rosa*?" diye sordum, bunu neden daha önce sormadığımı bile bilmiyordum.

"Kulağa hoş geliyor çünkü," dedi bana döndüğünde. "Aç mısın? Burada güzel bir yer var. Yemek yediğinde sakinleştiğini duydum da. Yemek ister misin?"

"Sen benim tekliflerimi kabul etmiyorken benim seninkini kabul edeceğimi düşündüren ne?"

"Sana neden reddettiğimi açıkça belli ettim, Rosa," dedi. "Tekrar aynı konuyu açmak istiyorsan bana hava hoş. Ama kaçan sen olacağın için yerinde olsam bunu yapmazdım. Çünkü benim netliğim belli."

"Net mi?" diye sordum sinirle. "Ne netliğinden bahsediyorsun sen? Ne yaptığın belli olmuyor. Canın istediğinde net oluyorsun diye bu hep net olduğun anlamına mı geliyor?"

"Restorana sürüyorum," dedi beni takmadan. "Yemek yiyeceğiz."

Ona bir şey söylemedim. Gayet hoş gözüken bir restoranın önüne geldiğimizde arabayı valeye teslim etti. Bu sefer sabahki *Mercedes* ile değil, daha spor olan altın sarısı bir *Mercedes* ile gelmişti.

O önden ilerliyordu, ben ise onu takip ediyordum. İçeri girdiğimizde bizi karşılayan garson ile konuştu, muhtemelen rezervasyon olmadan içeri almıyorlardı ancak ismini söylediğinde bu sorun ortadan kalkmıştı.

"Bu mekân da mı sizin?" diye sordum ilerlediği masaya doğru giderken.

"Hayır," dedi. "Babamın en yakın arkadaşının." Bir şey söylemeden masaya oturdum. Garson birkaç dakika sonra menüyü önümüze bırakmıştı. Songur açıp bakmadı bile. Bana döndü ve "Ne yiyeceksin?" diye sordu.

"Sen ne yiyeceksin?"

"Benim ne yiyeceğimden sana ne?" diye sordu öne doğru eğildiğinde. "Sen ne yemek istediğini söylesene."

"Ne bu terslik?" diye sordum sinir olarak.

"Ne tersliği, Rosa?" diye sordu. "Kendi istediğin şeyleri yapmadığını fark ediyorum. Ortama uyum sağlamak zorunda değilsin. En azından benimleyken değilsin. Böyle düşünme diye senin istediklerini öğrenmeye çalışıyorum. Oturt artık kafanda bazı şeyleri." Ona şaşkın şaşkın baktığımda, "Sen ne yemek istiyorsan onu yiyelim," dedi. "Ben sana uyum sağlarım."

Beresini çıkardığında siyah saçları alnına doğru dağıldı. Her zamanki gibi çok yakışıklı görünüyordu. *Kimsenin sahip olamayacağı bir adam,* diye düşünürdüm onu tanımasam, sadece yoldan geçerken görsem. Şimdi tanıyordum, en azından kim olduğunu biliyordum ve aynı şekilde düşünüyordum. Göz alıcı gülümsemesi, gür kirpikleri, kusursuz burnu, güzel yüzü ve tüm aurasıyla beraber... *O, kimsenin sahip olamayacağı bir adam.*

"Pizza çekti canım," dedim, gözlerim hipnoz olmuş gibi yakışıklı yüzüne takılı kaldığı için biraz geç konuşmuştum. "Pizza yemek istiyorum."

"Ne içeceksin?"

"Kola."

Bir şey söylemedi, garson geldiğinde siparişi verdi. "Sen de mi pizza yiyorsun?" diye sordum. "Hayırdır? Nasıl yapabildin bu hamur işi ihanetini o kas kütlesi vücuduna?"

"Protein tozunu basarım," dedi alaycı bir sesle. "Hiçbir şey olmaz."

"Hay ben senin..."

"Efendim?"

"Yok bir şey."

Gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi, gözlerim dudaklarına düştüğünde dün akşam aklıma geldi ve olduğum yerde rahatsızca kıpırdanmamak için zor durdum. Dudaklarının baskısını hâlâ hissediyordum dudaklarımın üzerinde, omzumda, boynumda. Ve parmaklarını. Derin bir nefes aldım, parmaklarının yarattığı hissi unutmak için epey bir zaman geçmesi gerekiyordu. Neden böyle olduğunu bilmiyordum. Bunca zaman ben mi yapmayı becerememiştim yoksa olay onda mıydı? Dün gece girdiğim yer daha önce yolunu bulamadığım bir yer miydi yoksa o cennet sadece ona mı özeldi?

Yemek geldiğinde dikkatimi nihayet başka bir şeye verebilmiştim. Kendimden utanıyordum her fırsatta onu düşündüğüm için. Ama elimde değildi. Ne yapabilirdim ki?

Hiç konuşmadan yemeği bitirdik ve Songur hesabı istedi. Cebinden çıkardığı kredi kartını garsona uzatacağı sırada hesap kutusunun içindeki kâğıt dikkatimi çekti. Songur ödemeyi yaparken kâğıdı elime aldım. İkiye katlanmıştı.

Dikkatli ol.

-Bir Dost

"O ne?" diye sordu Songur, elim ayağım titremeye başladığında dikkatimin nerede olduğunu fark etmişti. Ona uzatmama bile fırsat vermeden kâğıdı elimden kaptı ve içinde yazanı saniyesinde okudu. "Nereden çıktı bu kâğıt?"

"Hesap kutusunun içindeydi," dedim oturduğum yerden kalktığımda.

"Benimle mi ilgisi var?" diye sordu ancak bunu bana değil, kendine soruyordu. "Anasını sikeyim böyle işin! Çok dikkatliydim. Seni nereden gördüler?" Cevabı bende de yoktu. "Bunu bana mı gönderiyor bu anasını siktiğimin piçi yoksa sana mı?"

"Bilmiyorum," dedim derin bir nefes aldığımda. "Gidelim. Gidelim haydi. Ben gerçekten iyi hissetmiyorum. Böyle olunca... Ben panik yaptığımda iyi hissetmiyorum, duvarlar üzerime geliyor."

"Valeri," dedi ancak ben çoktan mekândan koşarcasına çıkmaya karar vermiştim. Arkamda olduğunu fark edebiliyordum ve az önce olayı anlattığımda olduğu gibi sakin de değildi bu sefer. Yüzündeki şaşkınlığı görmüştüm, siniri de. "Valeri," dedi dışarı çıktığımda, kolu bileğime dolandı ve hemen sonra elimi tuttu, beni kendisine doğru çekmişti. "Hallederim, tamam mı? Ben hallederim. Merak etme."

"Sorun sen değilsin," dedim sinirle. "Senden bir şey istedikleri yok, Songur. Sabahtan beri olan kaçıncı şey bu, baksana. Apaçık bir şekilde bana yolladı bu notu! Ayrıca beni saklamak zorunda da değilsin, ben her şeyi göze alarak yanına geldim ve beni korumak için uğraşmana gerek yok."

"Ben senin kurtarıcın değilim zaten, Valeri," dedi sesini yükselttiğinde. "İnan bana, ben senin koruyucun olacak son kişiyim. Ama seni onların gözlerine sokmuyorum. Dikkat ediyorum. Hep ettim. Bunun suçlusu ben değilim."

"Şu an *ben kötü adamım* konuşmasını hiç çekemeyeceğim gerçekten ya," dedim sinirle arkamı döndüğümde. "Gerçekten, bari bu gece o eksik kalsın."

Beni tekrardan kendisine çekti. "Valeri," dedi. Sesini ilk kez bu kadar sakin duyuyordum. "Şu an sinirlenmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Araştırıp bulmam iki günümü bile almaz, bunun için panik yapmana gerek yok. Cesur oyun oynuyor bile olabilir. Zara'ya soracağım."

Cesur'un kesinlikle yapmayacağını söylüyordu, şimdi de *Cesur oyun oynuyor olabilir* mi diyordu.

"O kızın da ağzına sıçayım!" dedim birden sinirle. "Ağabeyine sahip çıkamıyor daha, o ne bilecek sanki ya?"

"Sesini kıs," dedi, hâlâ sakin görünüyordu.

"Kısmıyorum sesimi falan!"

"O sesini kıs, Valeri," dedi. "Sakin sakin konuşuyoruz, olay çıkarmana gerek yok şu an."

"Nereden girdim ben bu bokun içerisine ya!" dedim sinirle. "Hepsinin ağzına sıçayım! Yoruldum! Neyin içindeyiz ya biz? Ne oluyor tam olarak? Nereye gidiyor bu?"

"Sana bu işe girme demiştim," dedi bağırarak, sakinliği birden yok olmuştu. Koyulaşan gözleri ile yüzüme baktığında gerçekten sinirli olduğunu anlamak zor değildi. "Sana olacak her şeyi söyledim, kulaklarını kapattın lan! Şimdi gördüğün için neden deliriyorsun?"

"*Ben sana demiştim* konuşmasını yarın yap, tamam mı?" diye sordum sinirle ama sesimi kısmıştım. "Bu konuşmayı yapmaya çok hevesli olduğunu biliyorum ama en azından bu gece değil. Boğulduğumu söylemeye de hakkım yok mu benim?"

Elimi elinden kurtarmaya çalıştım ancak buna izin vermedi, elimi sıkı sıkı tutuyordu. "Valeri," dedi yorgun bir sesle. "Hakkın var. İstediğini söyle. Sen ne zannediyorsun tam olarak? Senin bu hâlini görmekten zevk aldığımı falan mı sanıyorsun? Şu an haklı çıktığım için çok mutlu olduğumu mu sanıyorsun? Haklı olmak umurumda bile değil, sadece senin bok gibi hissetmeni istemiyorum ben. Anlıyor musun beni?"

Cevap vermediğimde parmakları çenemde dolaştı ve yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı. "Cevap ver."

"Anlıyorum," dedim daha fazla kavga etmek istemediğim için.

"Güzel o zaman," dedi elini çenemden çektiğinde. "Halledeceğim. Gidelim mi?"

Kafamı sallayarak onu onayladım, vale arabayı getirdiğinde binip son hızla caddeden çıktık. Alt tarafı bir şey yemek istemiştim, o da zehrolmuştu. Sinirlerim çok bozuktu.

"Seni o eve bırakmayacağım," dedi. "Haberin olsun."

"Nereye bırakacaksın?"

"Benim evime."

"Olmaz," dedim. "Senin evin ormanın içinde, yarın dersim var. O kadar erken kalkıp çıkmak istemiyorum."

"Bir tane evim yok, Valeri." Sanki bunu düşünmüş olmam bile saçmaymış gibi bir tonlama ile söylemişti. *Pardon, zenginliğini küçümsedim, kralım.* "Ben de o eve nadiren gidiyorum zaten, genelde merkezdeki rezidansta kalıyorum."

Bir şey demek için dudaklarımı araladığım sırada Anka'nın beni araması ile duraksadım. Telefonu açtığımda o kadar yüksek sesle konuşmaya başlamıştı ki Songur'un da duyduğundan emindim.

"Ay, mekândayım ben!" diye bağırdı. "Sen de gelsene. Kızlarla tanıştıracaktım ya seni!"

Ağzımı açıp, "Olur," demek üzereydim ki Songur kafasını *hayır* dercesine iki yana salladı. Dudaklarını, "Gitmiyorsun," diye oynattığında kaşlarımı kaldırdım. Ona ne oluyordu? Sinirle onaylamak için dudaklarımı araladığımda araba birden durdu ve öne savruldum, telefonu elimden kaptığı gibi Anka'nın suratına kapattı.

"Ne yapıyorsun ya sen?" diye bağırdım, yaptığı ani fren yüzünden kalbim hızlanmıştı. "Kafayı mı yedin sen, Songur? Ne karışıyorsun?"

"Mekânda Dolkan var," dedi Songur. "Yoksa bile az sonra gider. Giryan da peşinden. Tüm o kızlar orada. Şu an gerçekten gitmek için iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum, hele bugün yaşananlardan sonra... O kızlarla tanışmak istemezsin, inan bana Valeri. Anka neden seni onlarla tanıştırmak istiyor, anlamıyorum bile. Onlar tekin kızlar değil."

"Abartıyorsun, Songur," dedim derin bir nefes verdiğimde. "Anka sadece seni arkadaşları ile tanıştırmak istiyor."

"Sikeyim onun arkadaşlarını!" dedi sinirle. "Çok dışarı çıkmak istiyorsa bu gece benim mekânıma gelsin. Ama sen, Parskan'ın mekânına gitmiyorsun. Konu kapandı."

"Hayır," dedim. "Konu kapanmadı."

"Anlaşma yapmadık mı biz?" diye sordu, bana çevirdiği yeşil gözlerinde belirgin bir öfke vardı. "İstediklerimi yapmayacak mıydın? Senin iyiliğini düşünmem sikinde bile değil anladığım kadarıyla. Mantıklı düşünemiyorsun ya da. O zaman istediklerimi yap yoksa anlaşmayı bozarım."

"Songur..."

Lafımı kesti ve üzerime eğilip yolcu kapısını birden açtı. Gözleri ile dışarıyı işaret etti, onu ilk kez bu kadar sinirli görüyordum.

"Gidebilirsin," dedi. "Seçim senin. Ama şunu da bil, arabadan inip Parskan'ın mekânına gidersen bu iş burada biter."

Bir an yüzüne bakakaldım. Hâlâ üzerime eğilmiş vaziyetteydi, nefesi dudaklarıma çarpıyordu ve bana ilk kez düşmanına bakıyormuş gibi büyük bir sinirle bakıyordu. Aslında bu anın bir benzerini yaşamıştım, bir gece daha. *Az kalsın yalanlarına inandıracaktın beni ama gözlerindeki öfke ele verdi seni.* İşte, gözlerindeki öfke yine ele vermişti onu.

Ona ihtiyacım vardı. Bu yüzden başka bir seçeneğim yoktu. En yakın arkadaşım bana yalan söylerken, ağabeyim konusunda henüz yol alamamışken ve peşime bir sapık takılmışken... Ona ihtiyacım vardı.

Arabanın kapısını sertçe kapattığımda sinirle gözlerimi yağmurun vurduğu ön cama çevirdim. Arabayı çalıştırmasını ve buradan siktir olup gitmemizi bekliyordum ancak kımıldamıyorduk. Beni mi izliyordu? Ona bakmadığım için ne yapmak istediğini anlayamıyordum ama inadım yüzünden dönüp bakmayacaktım da.

İki elin belime sarıldığını hissettim, bir saniye sonra havadaydım, hemen sonra ise onun kucağında. Sağ eli ile saçlarımı geriye ittiğinde yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve ilk kez hiç oyalanmadan dudaklarımızı birleştirdi. İtebilirdim onu, belki bu şekilde sinirim belli olurdu ama sinirimi belli etmek için dudaklarına saldırmayı tercih etmiştim. Alt dudağını dudaklarımın arasına aldığımda kalçamı sıktı ve tam orayı diz kapağına bastırarak inledim. Yarattığım baskıyı hissetmiş olmalıydı ki dudaklarıma daha çok asıldı. Bir eli kalçamdaydı, diğer eli yanağımı okşuyordu, dudakları dudaklarımdaydı ve dili ağzımın içine girmek istercesine dişlerimi zorluyordu. Dudaklarımı aralayarak ona yer açtığımda üstüne biraz daha abanmıştım ama bu, isteğim dışında oluyordu.

Bana dokunuşu ile yine tüm kontrolü kaybetmiştim ama bunu biraz da ben istiyordum, bu bir gerçekti. Dudakları bir an ayrıldığında, az önceki inlemesi hâlâ içimi titretirken parmaklarım tişörtünün yakasına tırmandı ve kafamı kaldırdım.

"Bağırmak istemedim," dedi kısık bir sesle. "Bağırmak istemedim sana. Emir vermek istemedim. *Git* demek istemedim. Benden nefret edeceğin şeyler yapmak hiç istemedim. İstemiyorum da." Saçlarımı yüzümden çekti. "*Gitme* demek istedim, Rosa. Anlıyor musun beni?" Şaşkın şaşkın kafamı salladım. "Güzel o zaman."

Kafasını geriye attığında yakışıklı yüzüne baktım, sokak lambasının ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Siyah saçları az önce yağmurda ıslandığı için iyice dağılmıştı, yüzü arzu ile kızarmıştı ve dudakları beni öpmekten şişmişti.

Kafasını hafifçe yana eğdiğinden çene kemiği çok keskin görünüyordu, sertçe yutkunduğuna belirginleşen âdemelmasına baktım. Ona dokunmak istiyordum. Nasıl bu kadar dengesiz olduğumuz umurumda bile değildi. Tüm sözlerimi çiğnemeye değer görünüyordu. Biliyordum, asıl korkutucu olan da zaten buydu.

"Of," dedi dudaklarını yanağıma bastırdığında, kendimi üzerine biraz daha bastırırken bulmuştum ama elimde değildi, sesi beni deli ediyordu. Her şeyi beni deli ediyordu. "Bastırmaya devam edecek misin öyle?"

"Bilmem," diye fısıldadım dudaklarımı boynuna yerleştirdiğimde. Boynunu öpmeye başladığımda kucağına biraz daha yayılmıştım. "Etmeyeyim mi?"

"Aklımı sikttin tüm gün," dedi gözlerimin önüne düşen saçları geri ittirdiğinde. Dudaklarım hâlâ boynundaydı, onun elleri ise kalçamda. "Çok saçma bir şey bu, amına koyayım."

"Bence de," dedim onu onaylayarak. "Çok saçma bir şey bu."

Ensemden tutup beni boynundan uzaklaştırdığında dudaklarımızı bir kez daha birleştirdi, ona anında karşılık verirken gözlerim kapandı. Hâlâ kendimi diz kapağına bastırıyordum. "Sence onu yapmaya devam ederek gelebilir misin?" diye sordu dudakları kısa bir anlığına dudaklarımdan ayrıldığında. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımda onu onaylarcasına kafamı salladım çünkü cevap verebilecek enerjiyi bulamamıştım. Başparmağı ile alt dudağıma dokunarak onu dişimin baskısından kurtardı. Parmakları kazağımdan içeri girdiğinde beni teşvik edercesine tenimi okşamaya başladı ve "Devam et o zaman, bebeğim," dedi.

"Yolun ortasındayız," dedim parmaklarım ensesindeki saçları tuttuğunda. "Farkında mısın? Dikkat çekeceğiz, durmamız lazım."

"Sen rahatladıktan sonra durabiliriz bence," diye fısıldadı karanlık bir şekilde gülümsediğinde. "Hem bir şey yapmıyoruz ki..." Bu kadar yüksek olmasam, bunu söyleme şekli beni güldürebilirdi. "Kucağımda oturuyorsun sadece; kavga ettik, onu çözmeye çalışıyoruz."

"Kapat çeneni," dedim kafamı geri atarak.

"Böyle mi kapatayım?" diye sordu dudaklarını boynuma bastırdığında. Dudakları yavaş yavaş yüzüme tırmanmaya başlamış, parmakları da pantolonumdan içeri sızmıştı. İnleyeceğim sırada dudaklarını dudaklarıma yasladı ve "Böyle mi kapatayım yoksa?" diye sordu boğuk bir sesle. "Bir seçenek daha var aslında. Yüzüme oturursan eğer..."

Telefonum çalmaya başladığında refleks olarak kucağında doğruldum, bu sırada sırtım kornaya çarptı ve ıssız yolda büyük bir gürültü koptu. Panikle

kucağında toparlandığımda yanlışlıkla arkaya daha çok yaslandım. Sanki hiçbir şey olmamış, az önce hiçbir şey yaşanmamış gibi kendimi yan koltuğa fırlattığımda utançtan kafamı koltuğun kenarına sokmak ve bir daha hiç çıkarmamak istiyordum.

"Sen şaka yapıyorsun," dedi Songur, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı ama bu sefer başarılı olamadı, bana bakarken kahkaha atmaya başladı.

"Komik olan ne, hiç anlamadım ben yalnız," dedim. "Uf, sırtım acıdı ya!" İsyanıma karşı gülmeye devam ediyordu.

"Gerçekten bir sonraki adımının ne olacağı hiçbir zaman belli olmuyor, yavrum."

"Ya sürsene arabayı! Beş dakikadır kornaya basıyorum, biri gelecek şimdi! Haydi!" Songur gülerek arabayı sürmeye başladığında ben de kendimi gülerken buldum, sinirlerim bozulmuştu. "Of, öldüreceğim kendimi!"

"Kim aramış, baktın mı?" diye sordu. Az önce telefonun çaldığını, bana bunu sorana kadar unutmuştum.

Kafamı *hayır* anlamında salladım ve telefonu koltuktan alarak ekranı açtım. Anka aramıştı. Az önce hiçbir şey olmamış gibi toparlayamazdık eğer Anka aramasa ve bir komedi filmi sahnesi yaşanmasaydı. Üzülmeli miydim yoksa sevinmeli miydim? En yakın arkadaşım istemeden bir aptallık yapmamı engellemişti.

Aptallık mıydı sahiden? Yanlış olduğunu biliyordum ama çok doğru hissettiriyordu.

"Anka aramış," dedim.

"Yine ne istiyor? Arasana."

Söylediği gibi geri aradım, dördüncü çalışta açmıştı. "Alo? Valeri?" Sesi mi titriyordu yoksa bana mı öyle geliyordu? "Neredesin sen? Mekâna gelme, tamam mı? Sakın gelme!"

"O ne demek, Anka?" diye sordum. Mekâna zaten gitmeyecektim ama arayıp bu şekilde söylüyorsa bir şeyler olmuş olmalıydı. Korktuğunu anlayabiliyordum. "Ne oluyor? Bir şey mi oldu? Konuşsana!"

"Mekânda yangın çıktı," dedi tereddüt eder gibi. "Anlamıyorum. Bizim olduğumuz yerde yangın yok ama yangın alarmı çalıştı. Bir şey yapmadım ama Dolkan beni suçluyor ve mekânda sıkışıp kalmış durumdaydım."

"Ne?" diye sordum şaşkın bir sesle. Songur'un yüzündeki ifadeden belliydi Anka'nın dediklerini duyduğu. Kaşları çatılmıştı. "Mekândan çıkabiliyor musun?"

"Çıkabiliyorum, öyle değil..." dedi ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. "Ama çıkarsam Giryan beni bulacak ve sorguya çekecek. Ne yaptığımı bilmeden ona neyin hesabını verebilirim ki?"

"Mekâna sürebilir misin?" diye sordum Songur'a dönerek. İstemediğini biliyordum, yeşil gözlerindeki ifadeden bile belli oluyordu ama kafasıyla onaylayarak yoldan sapmış ve Dolkan'a ait olan mekâna doğru sürmeye başlamıştı. "Anka, geliyorum ben!"

"Sana gelme dedim!" dedi bağırarak. "Neden geliyorsun, kızım? Gelmemen için aradım! Sen ne yapabilirsin ki?"

Ama yanımda Songur vardı. O bir şey yapabilirdi.

Bir şey demeden telefonu suratına kapattığımda Songur'a dönerek, "Giryan'a, arkadaşımı rahat bırakmasını söyler misin?" diye sordum.

"Giryan benden emir alacak biri değil," dedi Songur. "Ve rica etmek de bana göre değil. İşin epey zor bu yüzden."

"Anka hiçbir şey yapmadı," dedim. "Onu duymadın mı? Korkuyor."

"Anka ne zaman bir şey yapmadığını söylese o zaman bir şeyler yapmış oluyor."

"Sesinden anlayabiliyorum," dedim emin bir sesle. "Bir şey yapmadı ve korkuyor."

"Ben bir Yılan'ım," dedi. "Kargaların işine nasıl karışabilirim?"

"Sen aynı zamanda bir Karga'sın!"

"Evet ama onların başında ben yokum," dedi. "Emir veren Giryan ve Dolkan."

"Onlara istediğini yaptıramıyorsan eğer..." dedim. Onlara derken bahsettiğim Giryan ve Dolkan değil, Kargaların tümüydü. "Neden senin hem Karga hem Yılan olmandan rahatsız oluyorlar?"

"En iyi yaptığım şeyi yapabilirim çünkü o dövme sayesinde," dedi alaycı bir sesle.

"Neymiş o?" diye sordum, araba biraz daha hızlanmıştı.

"Ortalığı karıştırmak," dedi gülümseyerek. "Madem çok istiyorsun, ziyaret edelim şu Parskan'ı."

18. Bölüm:
Kürkçü Dükkânı Yanan Tilki

Derler ki tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer kürkçü dükkânıdır.

Bu durumda bir tilkiye yapılabilecek en büyük kötülük kürkçü dükkanını yakmaktır.

Vakit gece yarısına geliyordu. Araba yüz yirmi kilometre hızla gidiyordu, radyoda daha önce duymadığım İngilizce bir şarkı çalıyordu ve yağmur damlaları arabanın camlarını dövüyordu.

Dolkan denilen adamın mekânının nerede olduğundan çok emin değildim ama merkeze gittiğimizin farkındaydım, büyük ihtimalle Songur'un mekânının yakınlarındaydı. Zaten bu semtte gece kulüplerinin hepsi aynı yerde toplanmış gibiydi.

"Anka'yı onlardan kurtarırsam..." Aramızdaki sessizliği bölen taraf bu sefer oydu, gözlerim arabanın camından çekilerek ona doğru döndü. "Bana çok fena borçlanacağını biliyorsun, değil mi Rosa?"

Biliyordum ama umurumda değildi. Ondan ne istersem isteyeyim, çok fena borçlanacağımı biliyordum. Tanışalı çok kısa zaman olmuştu ve onu tam anlamıyla tanımak mümkün değildi ama emin olduğum bir şey vardı: Hiçbir şeyi karşılıksız yapmazdı.

"Senden bir şey istemek otomatik olarak çok fena borçlanmak oluyor zaten, Yakut," dedim umursamaz bir sesle. "O yüzden evet, farkındayım tabii ki."

"Hiçbir şeyi karşılıksız yapmam," diye yanıtladı beni.

"Onu anlayabiliyorum," dedim alaycı bir sesle.

"Senin de böyle olman gerek," diye yanıtladı beni sesimdeki alayı umursamadan. Ciddi bir şekilde cevap vermişti.

"Bir konuda sana benzemek mi?" diye sordum aynı alaycılıkla, onun ciddiyetini umursamadan. "Sağ ol, almayayım."

Hiç de içten olmayan bir şekilde güldü. Gözlerim hâlâ yüzündeydi, o yolu takip ediyordu, bense onu.

"Hata yapıyorsun," dedi, belki de yüzüncü kez olmasına rağmen üzerine bastıra bastıra söylemişti. "O sarışından uzak durman gerekirken sen arkasını toplamaya çalışıyorsun."

Ben salak değildim. Anka'nın yalan söylediğini biliyordum, hem de birçok konuda. Ama o benim yanımdaki tek kişiydi, sahip olduğum tek arkadaştı. Söylediği yalanları yanına bırakıp kulaklarımı tıkayacak değildim ama bir yalancı olması, hâlâ yakın arkadaşım olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Söylediği yalanların da bu yalanların nedenlerinin de hesabını daha sonra sorabilirdim, o rahat bir nefes aldığında ve Dolkan yüzünden huzursuz hissetmediğinde mesela. Bu yüzden öncelikle oradan çıkması ile ilgileniyordum çünkü Songur'un aksine ben doğruyu söylediğini ve olanlarla ilgisi olmadığını biliyordum.

Yalan söylediğini anlayabiliyorsam söylemediğini de anlayabilirdim sonuçta, değil mi?

Ayrıca sorun Anka'nın yalan söylemesi değildi. Bir yabancının sözlerine inanarak en yakınımdan şüphe duymayı kendime yedirememendi, Songur Yakur haklı olsa bile onu susturmak istiyordum.

"Beni salak mı sanıyorsun sen?" diye sordum birden çıkışarak. "Anka'nın birçok konuda yalan söylediğini ben de farkındayım, Songur. Ama o hâlâ benim en yakın arkadaşım. Gerçekten değer verdiğin bir arkadaşın olmadığı için beni anlayamazsın ama yine de söyleyeyim: Bana yalan söylese de önce onun arkasını kollarım, sonra o yalanın hesabını sorarım. Çünkü biz böyleyiz."

Çünkü bizim birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

"Anlıyorum," dedi içten bir sesle, koyu yeşil gözleri bir anlığına gözlerime değmişti. "Bir noktada haklısın, gerçekten değer verdiğim bir dostum yok ve hiç kimseyi kendimden önce düşünmem. Ama kendimden hemen sonra düşündüğüm bir dostum var. Ve bence olması gereken bu. Önce sen, Valeri. Senden başka kimse seni ilk sıraya koymayacak. Biraz aklını kullan."

"Anka'yı kendimden önceye falan koyduğum yok," diye cevapladım onu.

"Öyle diyorsun ama sözlerinle yaptıkların büyük bir çelişki içinde," dedi. "Çünkü kendini öne koyuyor olsaydın doğrudan üstüne yürür ve neden yalan söylediğini sorardın. Gün içinde bunu yapacak çok zamanın vardı ama yapmadın. Neden yapmadın?"

"Sen, Hazar sana yalan söylediğinde bunu mu yapıyorsun?" diye sordum alaycı bir sesle. "Onun canının tehlikede olup olmadığını umursamadan üzerine mi yürüyorsun?"

"Üstüne yürümüyorum," dedi alaycı bir sesle. "Eğer bana yalan söylediğini düşünürsem bıçağı takıyorum."

"Amma boktan bir arkadaş olmalısın o hâlde, Yakut."

"Ben öyle demezdim," dedi yine alaycı bir sesle. "Aslında bana oldukça düşkündür."

"Nedense buna inanmıyorum," dedim. "Kendi kardeşine bile güvenmiyorsun sen. Gerçekten birine düşkün olmana, onu koruyup kollamana ihtimal bile vermiyorum."

"Kendi kardeşime güvenmiyor olmama neden bu kadar takıldın?" diye sordu bana döndüğünde. "Sabahtan beri tek söylediğin şey bu."

"Çünkü garip," dedim kaşlarımı çatarak. Garip değil miydi? Ben mi fazla tepki veriyordum? Onun gibi biri için garip değildi belli ki. "Her neyse"

"Her neyse," dedi o da umursamaz bir sesle. Konuşmayı sonlandırdığını yeterince belli etmişti.

Araba *"SİYAH KARGA"* yazan bir mekânın önünde durana kadar ikimiz de tek kelime etmedik.

Arabayı arka giriş olduğunu düşündüğüm yere, yan yana duran dört spor arabadan olabildiğince uzak bir köşeye park ettiğinde yeşil gözleri bana döndü. Bir şekilde dudaklarını aralamadan önce bile ne diyeceğini biliyordum.

"Sen arabada kal," dedi. "Aptal arkadaşını alıp geleceğim."

"Ben neden arabada kalıyorum?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Ben de gelmek istiyorum."

"Neden arabada kalman gerektiği gayet açık bence," dedi kafasını yana eğerek, bana *ciddi misin* dercesine bakıyordu. "Ufak bir hatırlatma yapayım sana, Valeri: Mekândaki herifler benim dostum değil, düşmanım. Bu yüzden seni görmelerini istemiyorum, benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum." Kaşlarımı çattım. "Sonra bu yüzden kafamı ütülemeni istemiyorum." Ağzımı açacağım sırada, "Konuşmayı uzatmak istersen uzatabiliriz," dedi umursamaz bir sesle. Bu sırada cebindeki telefonu çıkarmış ve parmak izi ile açarak rehberine girmişti. "Oradan çıkarmam gereken kişi senin arkadaşın sonuçta, benim değil."

Kaşlarımı çatsam da konuyu uzatmadım. Gidip Anka'yı mekândan çıkarmasını istiyordum ve hepsi bu kadardı. Zaten gelirken yeterince vakit kaybetmiştik, şimdi bir de konuşarak zamanı harcayamazdım.

Hem haklıydı. Songur Yakut gibi bir adamın bile ciddiye alarak düşman bellediği heriflerin benden haberi olmasını istemiyordum.

Kimse göz göre göre başını belaya sokmak istemezdi sonuçta.

"Yarım saate gelirim," dedi bir şey demediğimi görünce, çarpık bir şekilde gülümseyerek. Bu sırada aradığı kişi her kimse, telefonu yeni açmıştı. Songur Yakut arabadan çıkmadan önce telefonu kulağına dayadı ve "Selam, Akar," dedi kendine has alaycı sesiyle. "İspiyoncu bir sarışın varmış yanınızda. Cezasını kesemeyeceğiniz için çok üzgünüm ama bu gece onunla işim var."

Arabanın kapısını çarparak çıkmadan önce son söyledikleri bunlardı. Kendinden emin adımları mekânın kapısından içeri girene kadar sırtını izledim. Birkaç saniye sonra ortadan kaybolmuştu.

O içeri girdiği sırada insanlar akın akın dışarı çıkıyorlardı. Mekânı boşaltmak için içeride yangın alarmı çalıştırdıklarını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu, insanlar bir eğlence mekânını gece daha yeni başlamışken terk ediyorlarsa burada bir sorun olduğu açıktı, hele de o insanlar, "Yangın var!" diye bağırıyorlarsa ve aslında yangın yoksa...

İçime bir sıkıntı çöktüğünde derin bir nefes alarak kafamı arabanın koltuğuna yasladım. Yarım saat sonra geleceğini söylemişti. Çok uzun bir süreydi. Sesli bir nefes daha verdim. İçim rahat etmiyordu. Arabadan çıksa mıydım? Mantıklı olan arabada kalmamdı, hem camlar da filmli olduğundan dışarıdan bakan kimse arabada olduğumu göremezdi.

İçimden saymaya başladım ancak beş dakika sonra mantığımı bir kenara bırakarak arabasının kapısını açtım.

Ama kapı açılmadı.

Tutukluk yaptığını düşünerek bir kere daha denedim ve kapının mandalını kendime doğru sertçe çektim ama bunu yaparken bile tutukluk falan yapmadığını biliyordum. Kapıyı bir kere çektim, sonra bir kez daha. Açılmadı.

Kapıyı kilitlemişti.

Piç kurusu!

"Böyle işin..." Küfür savurduğumda ceketimin cebindeki telefonu elime aldım ve kilidini açarak mesajlar kısmına girdim.

Onu aramayacaktım çünkü şu an yanında kimin olduğunu bilmiyordum. Evet, dışarı çıkacak kadar kafayı yemiştim ama iş, birinin varlığımı öğrenmesine geldiğinde bu kadar da pimpirikliydim işte.

Evet, arabadan çıkmamın kötü bir fikir olduğunu ve eğer çıksaydım buna pişman olacağımı biliyordum ama beni arabanın içine resmen kilitlemesi sinirimi bozmuştu. Ne ara çıkarmıştı anahtarı? Ne ara kilitlemişti? Nasıl fark etmemiştim? Ayakta uyuyordum resmen.

İsmi mesajlar kısmında en üstlerdeydi. Parmaklarım hızlıca klavyede dolaşmaya başladığında telefondan çıkan mekanik ses arabanın içini doldurdu. Suratımı buruşturdum, bu sesten nefret ettiğim için telefonu hep sessize alıyordum.

Valeri: *Arabayı kilitlediğine inanamıyorum. Tam bir piçsin.*

Tam da düşündüğüm gibi anında cevap geldi. Songur hakkında öğrendiğim şeylerden biri şuydu: Eğer telefonu yanındaysa mesajlara da aramalara da anında dönüyordu. Her seferinde.

Kralım: *Yaramaz bir kız olduğunu biliyorum. Sana söz dinletmek imkânsız. Bu yüzden önlemimi aldım.*

Valeri: *Beni arabanın içine kilitleyemezsin. Sen kafayı mı yedin?*

Kralım: *Şu anda konuşamam güzellik, en yakın arkadaşının burnunu boktan kurtarmakla meşgulüm.*

Valeri: *Piçsin.*

Kralım: *Ben de sana bayılıyorum.*

Kendi kendime gözlerimi devirerek kafamı koltuğa yasladım. Arabanın içerisini karıştırmaya başlamıştım sıkıntıdan. Torpido gözünü açtığımda bir şeyler bulabilirim umuduyla bakındım ama kokudan da anlaşılacağı üzere araba yeniydi, bu yüzden torpido gözünde kişisel bir eşya yoktu.

Siyah bir tabanca dışında.

Güneşliği indirdim ve saçma bir şekilde aynalara baktım. Annem durmadan eski arabamızdaki aynaları kontrol ederdi. Yolcu koltuğuna ondan başka birinin oturup oturmadığını anlamak için. Daha doğrusu... Ondan başka bir kadının oturup oturmadığını anlamak için yapardı bunu.

Oturduğunu annem dışında herkes biliyordu.

Ama kimse ona söyleme cesaretinde bulunamamıştı. Ağabeyim bile.

"Bunu yapmak zorunda mıydın?" diye sordum kendi kendime kısık bir sesle.

Arabanın içinde kimse olmamasına rağmen birinin beni duyacağından korkuyordum sanki. Ama kalabalık bir sokakta bağırarak söylesem bile

kimsenin dinlemeyeceğini on dokuz senenin sonunda öğrenmişken, hâlâ bundan korkmam büyük bir saçmalıktı.

Kendimle mi yoksa babamla mı konuştuğumdan emin değildim. *Bunu yapmak zorunda mıydın, baba? Mutluyduk. Çok mutluyduk. Bir hiç uğruna bunu mahvetmek zorunda mıydın? Bunu yapmak zorunda mıydın, Valeri? Mutsuzdun ama en azından yalancı olmamalıydın. Annenden gizlemek zorunda mıydın? Anneni sadece babanın ihaneti değil, senin yalanların da öldürdü.*

Bir sigara yakma ihtiyacı ile elimi cebime attığımda paketimin boş olduğunu gördüm ama Songur'un sigarasının burada bir yerde olması gerekiyordu, yani eğer cebine atıp görürmediyse.

Dakikalardır neden çözmediğimi bilmediğim emniyet kemerimi çözerek Songur'un oturduğu tarafa eğildim, koltuğun yanında duran derin gözün içi torpidodan daha kalabalıktı. Büyük bir parfüm şişesi vardı. Şişenin kapağını açıp bileğime sıktım, aslında kokusunu biliyordum ama koklamayalı yıllar olduğundan emin olamamıştım Songur'un kullandığı parfüm olup olmadığından. Bileğimi burnuma yaklaştırdığımda haftalardır adamdan aldığım, çok tanıdık gelen ama bir türlü isimlendiremediğim kokunun bu olduğunu idrak ettim. Bazı insanlar kokuları tenlerinde daha iyi, daha uyumlu taşırdı ve Songur Yakut kesinlikle o insanlardan birisiydi.

Parfümü koklamayı keserek şişenin kapağını kapattım ve aldığım yere geri koydum. Başka neler olduğuna bakıyordum. Bir kablolu kulaklık, bir şarj aleti, *powerbank* ve elektronik sigara vardı. Sigara paketi yoktu ama elektronik sigara işimi görürdü. Gece mavisi rengindeki elektronik sigarayı elime aldım ve yolcu koltuğuna yayılarak ayaklarımı uzattım.

Sigaradan derin bir nefes aldım. Likidin içindeki vişne aromasının tadını anında almıştım. Ben de dudaklarındaki vişne tadının nereden geldiğini merak ediyordum. En sevdiğim meyve olduğundan aromanın tadını çıkararak içime bir nefes daha çektim.

İçimi kemiren düşünceler yüzünden patlayacağımı düşündüğüm birkaç saniyenin sonunda mekânın kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve tüm dikkatim anında oraya kaydı. Birkaç saniye sonra görüş açımda siyahlar içindeki sarışın, genç bir adam vardı ve gördüğüm en yakışıklı yüzlerden birine sahipti. Gözüm onu bir yerden ısırıyordu. Çünkü daha önce görmüştüm. Sanırım Songur'un gittiğim ilk partisinde, Songur ile beraber odadayken masanın üzerine araba anahtarını koyduğu kişiydi.

İsmini biliyordum. *Dolkan Parıkan.*

Bana arkasını dönüp de en uçta duran *Maserati*'ye doğru ilerlemeye başladığında yalnız olmadığını fark ettim. Yanında yürüyen biri yoktu ama tam olarak sırtında sallanan sarışın bir kız görmüştüm. Kız önümdeki siyah *Maserati*'nin ön koltuğuna oturmadan önce gözlerim birkaç saniye daha üzerinde dolaşabilmişti. Uzun sayılabilecek bir boya sahipti, zayıftı, üzerinde vücudunu tamamen saran siyah, mini bir elbise vardı. Sarı saçları uzundu, dümdüz şekilde omuzlarından aşağı dökülüyordu. Yüzü o kadar güzeldi ki anında o kızın kim olduğunu anladım. İsmini hatırlamıyordum ama o olduğunu biliyordum, Anka'nın anlattığı kızdı çünkü başka kimse, Anka'nın abarttığı kadar güzel olamazdı ve bu kız hayatımda gördüğüm en güzel kızdı, hem de açık ara farkla. En azından benim güzellik algıma göre.

Dolkan arabaya bindiği anda çalıştırdı ve ortadan kayboldu. Derdi her neyse, kızı neden can havliyle Siyah Karga'dan kaçırır gibi çıkardıysa, belli ki dikkatinin dağılmasına neden olmuştu çünkü açık bir hedef gibi parıldayan bu *Mercedes*'i ve koskocaman 06 STY plakasını görmemişti.

Belki de umursamamıştı. Belki de içeride Songur'u zaten görmüştü.

Elektronik sigaradan bir nefes daha çektiğimde gözlerim yağmur damlalarının belli belirsiz düştüğü ön camdaydı. Birkaç dakika sonra arka çıkışın kapısından siyahlar içinde bir adam daha çıktı. Songur Yakut. Ellerinin arasında bir sigara vardı, siyah saçları esen rüzgâr yüzünden iyice dağılmıştı ve bir şeyler konuşuyormuşçasına her zaman dikkat dağıtıcı olan dudakları kıpırdanırken arabanın olduğu tarafa doğru yürüyordu.

Yalnız olmadığını, birisi ile konuştuğunu kapıdan başka bir adam çıktığında fark ettim. Tıpkı Songur ve Dolkan gibi o da siyahlar içindeydi. Birkaç adımda Songur'a yetiştiğinde ikisi birden duraksadı. Bu sefer Songur susmuş ve adam konuşmaya başlamıştı. Siyah saçlara, ölü gibi beyaz olan tene ve uzun boya sahipti. Neredeyse Songur ile aynı boydaydı ki Songur ile aynı boyda olan insan sayısı oldukça azdı, ondan sadece bir parmak kadar kısa görünüyordu. Yakışıklıydı ve yüz hatları fazlasıyla karakteristikti ama adamda garip bir enerji vardı, ölü gibi görünüyordu.

Hemen arkalarından Anka'nın çıktığını fark ettim. Songur ve Giryan olduğuna emin olduğum siyah saçlı adam bir şeyler konuşmaya devam ederken sanki az önce hiçbir şey yaşanmamış, sanki hiç korkmamış, sanki onları hiç tanımıyormuş gibi yanlarından geçerek bana doğru ilerlemeye başladı. Her zamanki gibiydi. Üzerinde siyah, mini bir elbise vardı; koyu tonlarda göz makyajı yapmış ve her zamanki gibi saçlarını düzleştirmişti.

"Şanslı günündesin, Anka," dedi Giryan alaycı bir sesle, Anka'ya sesini duyurmak için neredeyse bağırmıştı.

"Az önce bir suçum olmadığını kendi kendine ortaya çıkardın ya!" dedi Anka bıkkın bir sesle. "Eran ile hiçbir alakam yok, o piçe hiçbir şey söylemem ben, borcum falan da yok. Bana ne Eran ve eski sevgilisinin dramasından ya?" Kaşları çatılmıştı, oldukça huysuz görünüyordu. "Bana hâlâ şans diyorsun. Yapmadım yahu, yapmadım bir şey, ne şansı!"

"Suçsuz olmasan Songur Yakut bile seni buradan çıkaramazdı zaten, Anka," dedi Giryan umursamaz bir sesle. Kalın ve soğuktu sesi. "Senin bir suçun olmadığını bildiğim için seni rahat bırakıyorum. Ama yine de merak etmiyor değilim. Songur Yakut'u arkana almak için kimlerin hangi sırlarını ona sattın acaba?"

"Kimse sizin kıytırık sırlarınızla beni arkasına alamazdı," dedi Songur suratını buruşturarak, ikisinin konuşmasının ortasına dalmıştı. "Çok daha pahalıya patlarım."

"Siktir git, Giryan ya," dedi Anka alaycı bir sesle, Songur'un dediğini umursamamış ve devam etmişti: "Senin sırrın mı var sanki? Herkes her şeyini biliyor. Her şeyin ortada. Bir daha emin olmadığınız sürece beni suçlamayın. Hatta emin olmadığınız sürece değil, elinizde kanıt yoksa beni suçlamayın. Nokta."

"Songur'u araya sokarak nasıl büyük bir aptallık yaptığının farkında mısın?" diye sordu Giryan küçümser gibi bir sesle. "Başın çok fena yanacak, Anka. Ben sana hiçbir şey yapmam, umurumda da değil, bu yaptığını da birine söylemeyi düşünmüyorum ama seni uyarıyorum, bence bunu bir yaşam tavsiyesi olarak al. Böyle ikili oynamaya devam edersen birilerinin çok dikkatini çekeceksin ve senin işini bitirecekler."

İşini bitirecekler. Sesi çok umursamazdı.

"Sana bir tane de Yakut ile ilgili bir tavsiye vereyim," dedi gözleri Songur'a döndüğü sırada. "Bugün senin arkanda durmasına ne neden olduysa... Ne hoşuna gidiyorsa artık..." Anka ile Songur'un arasında bir şey olduğunu mu sanmıştı? "Büyük ihtimalle yarın hoşuna gitmeyecektir. Haberin olsun."

Bunu biliyordum. Çünkü...

Songur Yakut oyunlar oynamayı severdi. Dost ya da düşman, onun lügatinde tam olarak karşılığı olmayan kelimelerdi. İyilik yapmayı da kötülük yapmak kadar severdi çünkü kazandığı borçlar ve yaptığı pazarlıklar hoşuna giderdi. Ve bir şey sadece ona ait olana kadar dikkatini çekerdi.

Anka bir kahkaha atarak güldü. "Gerçekten Yakut ile aramda bir şey olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu alaycı bir sesle, bu dünyadaki en absürt şeymiş gibi çıkmıştı sesi. "Bu hayatımda duyduğum en komik şey.

Senin bu kadar yanlış tespitler yapmayacağını düşünürdüm, şaşırttın beni Giryan."

"Aranızda bir şey olmadığını biliyorum," dedi Giryan birden içinde olduğum arabanın ön camına baktığında. Sanki içeride olduğumu biliyordu. *Sanki* değil, biliyordu... *Bu herif çok zeki.* "Bir dahaki sefere eğlenceye Doren'i de getirin, hem tanışmış oluruz."

Anka arabaya doğru yürümeye başladığında Songur cebinden anahtarı çıkararak kilidi açtı. Anka arka kapıyı açarak içeri girdiğinde Songur da sürücü koltuğuna yerleşti. İkisi de aynı arabanın içinde olmaktan memnun görünmüyorlardı.

Songur biraz daha memnuniyetsiz olan taraf olabilirdi.

"Kahramanım benim!" dedi Anka bana döndüğünde. "Beni kurtarmaya mı geldin sen? Sen varken kimin Beyaz Atlı Prens'e ihtiyacı var be!"

"Biraz uslu durmaya çalış," dedim zoraki bir sesle. "Seni her seferinde kurtaramam. Burnun boktan çıkmıyor."

"Bu sondu," dedi ikimiz de son olmayacağını bilmemize rağmen. "Söz."

"Tutamayacağın sözler verme," dedim kaşlarımı çattığımda.

"Tutacağım bunu!" dedi. "Söz diyorum ya, söz!"

Güldüm ama inanmamıştım ve o da inanmadığımın farkındaydı Yine de bu konuda yorum yapmadı. Çünkü onun da inandığı yoktu. İkimiz de ölene kadar bu işlerden kurtulamayacağını gayet iyi biliyorduk.

"Sen emin misin Giryan'ın, Dolkan'a bir şey söylemesinin sorun oluşturmayacağından?" diye sordu Anka. Sorunun muhatabı Songur'du.

Songur ona cevap vermeye pek hevesli görünmese de "Dolkan sana ne yapabilir ki?" diye sordu. "Ondan korkmanı anlıyorum ama senin başına gelebilecek tek kötü şey ölüm olur bu saatten sonra. Ne yapacak? Seni öldürecek mi? Bunu hayatta yapmaz."

"Beni öldüreceğini düşünmüyorum zaten," dedi Anka donuk bir sesle. "Yine de senin buraya gelip bu şovu yapman hoş karşılanmaz ve suç benim üstüme kalır."

"Şov yapmadı, Anka," dedim kaşlarımı çatarak, kendimi tutamamıştım. "Bağırdığın ve o kadar panik yaptığın için korktum, bu işten kendi kendine sıyrılamayacağını düşündüm. Seni çıkarmak için geldi."

"Benim yerime açıklama yapma," dedi Songur ters bir sesle. "Ben kendimi açıklayabilirim."

Kaşlarım çatıldı ama hissettiğim şey şaşkınlık değildi. Bunu bekliyordum. *Önce kovar, sonra gitme demek istedim, der.* Dengesiz piç! Bana bir öyle bir böyle davranabileceğini mi sanıyordu?

"Açıkla o zaman," dedim ters bir sesle. *Hiçbir zaman kendini açıklamayan bir adam için iddialı sözler. Kendini açıklarmış, bok açıklarsın!* "Çok da sikimdeydi."

Bana garip bir ifadeyle baktı ama gözlerimi ondan çekerek yola çevirdim, o da bir şey söylememişti. Yaptığı şeyi açıklaması için birkaç dakika bekledim ama hiçbir şey söylemeden arabayı sürmeye devam etti.

Cins herif.

"Ulan, götüm tutuştuğu zaman konuşmayacağı tuttu normalde susmayan herifin," dedi Anka kendi kendine. "Giryan'ın gidip Dolkan'a bir şey demeyeceğini düşünmüyorum ben gerçekten. Yarın en büyük sırlarımın ifşa olduğu bir dünyaya uyanmayayım?"

"Ortaya çıkmasından o kadar korktuğun ne sırrın olabilir ki senin?" diye sordu Songur dikiz aynasından Anka'ya baktığında.

"Sadece senin mi sırların var sandın, Yakut?" diye sordu Anka alaycı bir sesle. "Bu arabadaki en gizemli kişi sen değilsin."

"Benim bildiğim, bir şeyin sır olması için onu bir kişiden başka kimsenin bilmemesi gerekir," dedi Songur alayla. "Dolkan'ın bildikleri sır olmuyor o yüzden."

"Sana Dolkan'ın bildiğini söylemedim."

"O piç her şeyi bilir."

"Onu çok iyi tanıyor olmalısın," dedi Anka.

"O beni daha iyi tanıyor," dedi Songur alayla. "Malum, beni uzun zamandır izliyordu ve benim ondan haberim yoktu. Haberim olduğunda ise henüz onu tanıma ayrıcalığına erişemeden sırtıma bir bıçak yedim." Alaycı bir şekilde gülerek Anka'ya döndü. "Hikâyenin sonu."

"Sikinde bile olmadığına o kadar eminim ki," dedi Anka, Songur'un anlattığı şeye kahkaha attığında. "Sen ve manipülasyonların. Hiçbir zaman kurban konumuna düşmezsin ama öyle görünmeyi seversin çünkü senin gibi bir herifin sempati toplayabileceği tek şey bu. Bir kurbanı ezer geçersin ama önüne fırsat çıkarsa kurbanı oynamakta ustaca bir iş çıkarırsın."

"Songur Talaz Yakut diye bir ders mi görüyorsun sen okulunda?" diye sordu Songur alayla. "Yoksa kafayı bana mı taktın? Şansına küs. Başkasıyla ilgileniyorum."

"Yalan mı?" diye sordu Anka. "Dolkan olayına gerçekten üzüldüğünü söyleyemezsin. Her yerde onun sana ne anlattığını söyleyip kurbanı ve ihanete uğrayanı oynamayı iyi biliyorsun. Sen ve kötü adam manipülasyonların... Ama neden senin o öfkeyle gidip neler yaptığını anlatmıyorsun kimseye? Anlatmıyorsun çünkü kurban imajını yerle bir edeceğini biliyorsun.

Senin suçsuzluğun, Dolkan hiçbir suçu olmayan arkadaşını öldürünce silindi, Songur."

"Benim ne hissettiğimi nereden bilebilirsin ki?" diye sordu Songur. *Ben biliyorum. Hiçbir şey.* "Evet, üzülmedim. Üzülmedim çünkü bekliyordum. Üzülmedim çünkü başıma geleceğini biliyordum, hep geldi. Üzülmedim çünkü zaten anlamıştım."

"Madem anlamıştın... O zaman neden daha önce arkadaşlığınızı kesmedin?"

Songur alayla sırıttı. "Bu da benim sırrım."

Dolkan ve Songur'un eski arkadaş olduklarını biliyordum. İhanete uğrayan kişinin Songur olduğunu da... Ama aslında tam olarak neler döndüğünü bilmiyordum.

Anka bunu da biliyordu.

Ve bana anlatmıyordu.

Artık şaşırmıyordum bile.

Bir süre kimse konuşmadı. Zaten beni terslemesinden sonra onunla konuşacak da değildim. Kendi kendine bana bir öyle bir böyle davranabilirdi, ben bu oyunda yoktum.

"Bir saniye," dedi Anka ellerini benim olduğum koltuğun arkasına koyarak öne doğru eğildiğinde. "Sen benim evimin yolunu nereden biliyorsun lan?"

Kaşlarım çatıldığında Songur hiç bozuntuya vermeden, "Sabah Valeri ile geldik ya," dedi. "Geçen gece de Sonay ile gelmiştik.

"Sonay ile şehrin bu tarafından gelmediniz," dedi Anka ciddi bir ses tonuyla. "Valeri ile de." *Bu dikkat gerçek miydi?* "Bu taraftan nasıl gidildiğini ezberlemiş olamazsın."

"Bir sitede oturuyorsun," dedi Songur bozuntuya vermemeye devam ederek. "Müstakil evde değil. O sitede oturan arkadaşlarım var."

"Siktir oradan ya!" dedi Anka. "Senin arkadaşların benim oturduğum sitede oturmak için fazla zenginler, Yakut." Gözleri bana döndü. "Bu herifi bana söylemeden evime attığına inanamıyorum."

"Onu evine falan atmadım!" dedim dakikalar sonra ilk kez konuştuğumda. Songur'un yeşil gözlerini üzerimde hissediyordum ama ona bakmıyordum. "Sitede oturuyorsun onun da dediği gibi. Bilinen bir site. Ankara da küçücük şehir, biliyor işte yolları."

"Yalan makinesi oldu başıma," diye söylendi Anka huysuz huysuz. Sonra Songur'a dönerek, "Sana söyledi diye beni oradan çıkarmaya geliyorsun ve

bunu başımıza bile kakmıyorsun," dedi sorarcasına. "Siz ne yapıyorsunuz tam olarak?"

Bunu bana defalarca kez sorduğundan ve cevap alamadığından, bu sefer şansını Songur Yakut ile denemek istemişti belli ki.

Songur ona benim baktığım gibi *ne demek istiyorsun* bakışları ile bakmadı. Ne demek istediğini gayet iyi biliyordu.

Ne yapıyorsunuz siz?

Şakalaşıyoruz, gülüyoruz, eğleniyoruz, içiyoruz, yemek yemeye gidiyoruz, konuşuyoruz, dertleşiyoruz, sarhoş oluyoruz, öpüşüyoruz. *Yeterli mi?*

"Bilmem," dedi Songur umursamaz bir şekilde omuz silktiğinde. "Valeri ne isterse onu yapıyoruz."

Benim istediğim şeyleri yaptığımız falan yoktu.

"Demek istediğim..."

"Giryan, Dolkan'a gidip benim bu gece geleceğimi söylemez," dedi Songur, Anka'nın lafını bölerek. Konuyu değiştirmesi karşısında kaşlarım çatılsa da hiçbir şey söylememeyi tercih ettim. "Onun bana en az yaşı kadar iyilik borcu var, merak etme."

"Yalnız senin yaptıkların iyilik değil," dedi Anka alaycı bir sesle. "Dümdüz borç. İyilik karşılık bekleyerek yapılmaz, bilgin olsun." Songur umursamadığında Anka devam etti: "Sana olan hiçbir borcu Dolkan'a yalan söylemesine neden olmaz."

"Yalan söyleyecek demedim ki," dedi Songur. "Giryan zaten yalan söyleyecek bir herif değil. Suçsuz olduğunu düşünmeseydi seni bu kadar kolay bırakmazdı. Suçsuz olduğuna göre, elini kolunu sallayarak oradan çıkma hakkına sahiptin. Ben hiçbir şey yapmadım. Dolkan'a söylemesi gereken bir şey yok burada."

"Ben suçsuz olduğumu zaten telefonda Valeri'ye söylemiştim," dedi Anka bana dönerek. Neden konuşmadığımı anlamak istiyormuş gibi bana bakıyordu. "Senin burada yaptığın hiçbir şey yok. Neden geldin?"

"Valeri istediği için," dedi Songur göz ucuyla benim tepkimi kontrol ederek. "Ne zaman suçsuzum desen suçlu oluyorsun. Olay çıkararak seni kurtarmam gerekir sanmıştım, en azından işimi kolaylaştırdın."

"Teşekkür bekliyorsan etmeyeceğim," dedi Anka huysuz bir sesle. Songur'un teşekkür beklemediğine emindim.

"Senin için bir şey yapmadım," dedi Songur. "Valeri'nin içi rahat etsin diye yaptım. Sen bana neden teşekkür edesin zaten? Sikimde değil."

"İyi," dedi Anka arkasına yaslandığında.

Anka'nın sitesinin önüne gelene kadar arabada başka ses çıkmadı. Ben zaten uzun zamandır konuşmuyordum, Anka ve Songur da sessizliğe gömülmüştü. Songur arabayı park ettiğinde Anka kapıyı açtı ancak inmedi, sanki benim de inmemi bekliyormuş gibi bana dönmüştü.

Ama bu gece onda kalmak istemiyordum.

Ona kızgındım, soru işaretleriyle doluydum ve neden kolye konusunda yalan söylediğini anlamıyordum. Bu hareketlerini anlamadığım gibi. Aslında onunla konuşmam gerekiyordu ama bunu Songur Yakut'un arabasının içinde, hemen yanında yapmak istemiyordum. Zaten beni Anka konusunda fazlasıyla doldurmaya çalışıyordu, bir de arkadaşımla aramızdaki meseleye onu dâhil ederek eline daha çok malzeme vermeyecektim.

Benim, onun ilişkileri hakkında hiçbir fikrim yoksa onun da olmamalıydı. *Gizem tek kişilik olmamalı.*

"Gelmiyor musun?" diye sordu Anka bana doğru döndüğünde, sesi şaşkın çıkmıştı.

"Eve gitmem gerek," dedim. Songur Yakut'a beni eve bırakıp bırakamayacağını sormayacaktım. Beni arabanın içine kilitlemeyi biliyorsa bırakmayı da bilmeliydi. "Bu gece çok yoruldum, gidip duş alacağım ve sonra uyuyacağım. Yarın görüşürüz."

"Bende de duş alıp uyuyabilirsin," dedi kaşlarını çattığında. Bir şey soracak gibi oldu ama sonra o da arabanın içinde Songur Yakut'un olduğunu fark etmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Her neyse, sen bilirsin. Evinde rahat edeceksen oraya git. Yarın haberleşiriz."

Bir şey demeden, kafamı sallayarak onu onayladığımda arabadan indi ve kapıyı sertçe kapatarak oturduğu bloğa doğru ilerlemeye başladı. Songur Yakut arabayı çalıştırıp sitenin otoparkından çıkana kadar Anka'nın binaya ilerleyen bedenini izledim.

"Neden konuşmuyorsun?" diye sordu Songur sık sık yaptığı gibi göz ucuyla beni kontrol ettiğinde. Demek ki sessizliğimi fark etmişti. "Sessizleştin. Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedim evime giden yola saptığımız sırada. "Yoruldum sadece."

"Yoruldun, öyle mi?" diye sordu kaşlarını çattığında. Yeşil gözleri bana çevrilmişti. "Emin misin?"

"Teşekkür mü bekliyorsun?" diye sordum alaycı bir sesle. "Hani bunu benim için yaptığını söylüyorsun ya." Kaşları biraz daha çatıldı. "Sana teşekkür falan etmeyeceğim. Benim için bir şey yaptığın yok. Karşılığını isteyeceksin."

"Bu tavırlar ne?" diye sordu beni incelerken. "Ne oluyor sana?" Ona cevap vermedim çünkü bir şey olduğu yoktu. Kötü bir gün geçirmiştim, yorgundum, huysuzdum ve korkmuştum. Kimseyle konuşacak hâlim yoktu. "Senden ne zaman gerçek bir karşılık istedim ki ben? Benimle bir anlaşma yapmayı kabul ettiğin, söylediğim her şeyi yapacağının sözünü verdiğin hâlde senden hiçbir şey istemedim. Farkında mısın?"

"Farkındayım," dedim ona döndüğümde. "Ama her şey seninle ilgili değil. Sen bunun farkında değilsin. Yorucu bir gün geçirdim. Kafam çatlıyor. Herkesin ağzından farklı bir şey çıkıyor. Herkesin söyledikleri birbiriyle çelişiyor. Herkes her şeyi biliyor. Sadece ben hiçbir şey anlamıyorum."

Dudaklarını aralayacağı sırada ne diyeceğini önceden bildiğimden buna izin vermedim.

"Tamam, ne söyleyeceğini biliyorum, Songur Yakut. Hiçbir şey bilmeden bu işe girmemem gerektiğini, beni uyardığını söyleyeceksin. İnan bana, senin konuşmalarını ezberledim ve bir daha aynı lafları duyacak ne keyfim ne de hâlim var." Hiçbir şey söylemeden sadece beni izledi. "Bugün yeterince gerildiğimi biliyorsun. Bunlar benim alışkın olduğum şeyler değil. Yorgunum."

"Tamam," dedi beni şaşırtarak. "Eğer dediğin kadar yorgunsan şimdi de uyuyabilirsin. Yol çok kısa değil, ben seni vardığımızda uyandırırım."

"Gerek yok," dedim kollarımı birbirine bağladığımda.

Dudakları alayla yana doğru kıvrıldı ve yanaklarındaki derin çukurlar anında kendini belli etti. Gülümsemesine gerek yoktu. Dudaklarının kıvrılması bile gamzelerinin gözler önüne serilmesi için yeterliydi. Şimdi ona sinir olduğumdan, bu kadar güzel olması daha da sinirime dokunuyordu. Gözlerimi yakışıklı yüzünden çekerek yağmur damlalarının seyrek seyrek vurduğu ön cama çevirdim.

"Huysuzken tatlı oluyormuşsun."

Ona bakmasam da bana baktığını hissediyordum. Bakışlarının ağırlığı hissedilmeyecek gibi değildi.

"Sus," dedim daha da huysuz bir sesle. Elimdeki elektronik sigarayı döndürüp duruyordum.

"Bak," dedi flörtöz bir sesle. "Şimdi daha da tatlı oldun, Rosa."

"Benimle uğraşmayı keser misin?" diye sordum gözlerimi devirerek. "Yine flörtöz modunu açtın. Gerçi o mod hiç kapanmıyor."

Eğer normal şartlar altında olsaydık onun bu etkileyici tavırlarına karşı koyamayacağımı biliyordum ama şimdi tüm benliğimle savaşmam gerekiyordu.

Ne olurdu babam her şeyi mahvetmeseydi? Ne olurdu annem ölmeseydi ve bu yüzden ağabeyim hiç tanımadığım birine dönüşüp kendi sonunu getireceği bir işe karışmasaydı? Ne olurdu ben eskisi gibi biri olabilseydim? Keşke her şeyi tam tersine döndürebilme şansım olsaydı. Ve keşke Songur Yakut'u, sadece Songur yapabilme şansım olsaydı. Soy ismi olmadan. Tüm bu geçmişi, gücü ve içinde bulunduğu pis işleri olmadan. Ne olurdu böyle bir paralel evrenin içinde tanışsaydık?

Keşke tanışsaydık. Keşke. Keşke. Keşke.

"Sadece senin yanındayken açık o mod," dedi alaycı bir sesle. İnandırıcı değildi. "Ayrıca seninle uğraştığım falan yok. İçin rahat etsin diye gecenin bir yarısı girmemen gereken bir mekâna girdim. Uğraştığım kişi sen değilsin, emin ol."

"Beni arabaya kilitledin," dedim ona döndüğümde. "Daha ne yapacaktın?"

"Arabanın içinde asla durmayacağını bildiğim için önlem aldım," dedi rahat bir tavırla. "Seni bir yerlere kilitlemek gibi bir derdim yok. Giryan'ın arabanın içine bakışını fark etmedin mi?"

Etmemek mümkün müydü? Songur'un da fark etmesine şaşırmamıştım.

"Ortalığı karıştırmayı sevdiğimi biliyorlar ama onlar da normal şartlarda Anka'nın başına gelenlerden haberim olmayacağının farkındalar," diye devam etti. "Arabadan çıksaydın ve içeriye dalsaydın denklemdeki bilinmeyeni bulmuş olacaklardı. Buna gerek yok. Seni görmelerini istemiyorum. Sen kendini korumuyorsun diye benim de seni korumayacağıma inanıyorsun ama sana dedim, benim yanımda bir aptallık yapmana izin vermem, Valeri."

"Haklı olduğunu biliyorum zaten," dedim. "Ama yine de arabanın camını kırsaydım keşke. O zaman görürdün sen asıl aptallığı."

"Kırsaydın keşke," dedi alaycı bir sesle.

"Şimdi de kırabilirim," dedim alaycılığı karşısında.

Omuz silkti. "İstersen kır."

"Kırsam ne yaparsın?" diye sordum. Bence beni arabadan atardı.

"Arabayı durdururum..."

"Ve beni arabadan mı atarsın?" diye sözünü kestim.

"Eline pansuman yaparım, geri zekâlı," dedi teorim karşısında güldüğünde. Gözlerim anında belirginleşen gamzelerine kaymıştı. "Başka ne yapacağım ya?"

"İyi bari," dedim küçümseyici bir sesle. "Pansumandan haberin varmış."

"Tıp mezunuyum lan ben!" diye bağırdı birden, küçümsemem karşısında sahte bir alınganlıkla.

"Kıyamam ya, alındın mı yoksa?" diye sordum alayla. "Gerçi hata bende. Zaten hakkında bildiğim üç dört şey var, onu da unutuvermişim işte."

"Hakkımda daha çok şey öğrenmek istediğin için isyan ediyorsun sanırım şu an," dedi yeşil gözlerindeki parıltı ile beraber bana baktığında. "Ne öğrenmek istiyorsan sorabilirsin, böyle imalar yapmana gerek yok. Haberin olsun."

"Sorayım o zaman hemen," dedim. "Hazar hapisten ne zaman çıkacak?"

"Kızım, benim hakkımda soru sor dedim," dedi isyan edercesine. "Sen gittin, o sik kafalıyı mı sordun gerçekten?"

Aslında Songur Yakut hakkında sormak istediğim çok şey vardı, bu yüzden o konuya hiç girmek istemiyordum. Çünkü sorularımın sayısı ve ona karşı olan merakım beni korkutuyordu.

"Sen sor dedin, ben de bir şey sordum işte," dedim omuz silkerek. "Konuyu değiştirme şu an. Cevap ver soruma."

"Davası hâlâ devam ediyor," dedi beni şaşırtarak cevap vermeyi seçtiğinde. "Şimdilik cezası yirmi sene olarak görünüyor ama ben onu oradan çıkaracağım."

"Nasıl çıkaracaksın ki?" diye sordum. Sohbetin seyri birden değişmişti ama bundan şikâyetçi değildim. Surat asarak oturacağıma bir şeyler öğrenmeyi tercih ederdim.

"Soy ismimle."

Tabii ya. Cevap apaçık ortadaydı. Başka ne olabilirdi ki? Ne yaparsa yapsın, yanına kalacağını bildiği için mi bu kadar rahat yaşıyordu hayatı? Bu kadar ayrıcalıklı olması ona baktığımda içimde nasıl bir öfke doğuruyordu, biliyor muydu? Bence gerçekten bilseydi yanımda böyle konuşmazdı.

Güçlü adamlardan nefret ediyordum. Bir yanımsa onlara özeniyordu. Dünyanın kendi etraflarında döndüğünden emin olarak attıkları her adım, diğerlerinin dünyasını sarsıyordu ve umurlarında bile değildi, o insanları görmüyorlardı çünkü. Onlara kin besliyordum. Ama bir yanım onlardan birisi olmak istiyordu.

Bir yanım seni öldürmek, bir yanım sen olmak, bir yanım ise senin olmak istiyor.

Bu çelişkinin beni içten ne kadar çürüttüğünü tahmin bile edemezsin, Songur Yakut.

"Soy ismin şimdiye kadar onu oradan nasıl çıkaramadı?" diye sordum alaycı bir sesle. Gerçi içeri gireli fazla süre olmadığını söylemişti Doren. Bana cevap vermediğinde onu umursamayarak bir soru daha sordum: "Doren, Hazar'ın daha önce hiç cinayet işlemediğini söyledi. Yani bu onun işlediği ilk cinayetmiş ve direkt hapis cezası almış. Senin ise kim bilir işlediğin kaç cinayet vardır? Tahmin bile edemiyorum... Hatta senin babanın da. Muhtemelen Doren'in de. Hele Cesur'un? Sadece yanan Hazar olmuş. Bununla nasıl baş ediyor? Yani merak ediyorum da... Sizin yüzünüze bakınca nasıl tüküresi gelmiyor?"

"Akıllıca hareket etmediyse bu kimsenin suçu ya da ayrıcalığı değil," dedi Songur. "Kimse bir polisin önünde birinin beynini akıttıktan sonra kurtulmayı bekleyemez, değil mi? Ona yapmaması gerektiğini söylemiştim." Koyu yeşil gözleri bana döndü. "Az önce saydığın kişilerin en aptal olanı Cesur ve o bile bir cinayet nasıl işlenir, biliyor."

"Nasıl cinayet işlenir, biliyor mu?" diye sordum suratımı buruşturarak. "Bir insanın canını aldığında ayrıcalıklarını kullanmayı ve yanına kalmasını sağlamayı biliyor demek bu. Farkındasın, değil mi? İğrençsin, Yakut."

"Öyle miyim?" diye sordu alay eder gibi. "Bir suç örgütünün içindeki insanlardan ne bekliyorsun ki tam olarak? Nasıl bir dünyanın içine düştüğünün son derece farkında olduğunu iddia etmene rağmen her seferinde şaşırıyorsun ve ben sana her seferinde hatırlatmak zorunda kalıyorum, Valeri. Burada kimsenin yaptıklarını akladığı yok ama bu, yaptıklarının yanlış olduğunu düşündükleri anlamına da gelmez."

"Nasıl bir dünyanın içine düştüğümün farkında olmam bunu normalleştireceğim anlamına da gelmiyor," dedim omuz silkerek.

"İstediğin gibi," dedi umursamaz bir sesle. "Kimin arabasında olduğunu çok iyi biliyorsun, benden bu konuda seni tatmin edecek cevaplar bekleme. Almam gereken cezayı almadığım için kendimi aklayabilecek bir konuşma yok elimde, senin ya da başka insanların vicdanına da oynayamayacağım o yüzden. Evet, bazı insanları öldürdüm. Ama sadece hak edenleri. Tabii, bana göre hak eden herif belki de sana göre hak etmiyordur. Sonuçta biz Tanrı değiliz, bunun kararını vermek bize düşmez. Buna rağmen yapıyorum çünkü kötüyüm. Kendimi bundan sıyırabiliyorum çünkü güçlüyüm. Dünya böyle işliyor. Uyum sağla ya da sürüklenen ol, seçim senin."

Uyum sağla ya da sürüklenen ol. Başka bir seçenek yok muydu? Tamamen kendimi bu sistemden atabileceğim bir seçenek? Dünyayı bir anlığına durdurup beni dışarı fırlatamaz mıydık mesela? *Uyum sağla ya da sürüklenen ol.* İkisinden birini seçeceğime arabanın kapısını açıp aşağı atlamayı

tercih ederdim. *İyi ya da kötü ol.* Söylemesi basitti ama uygulaması değildi. *Burası gri rengi sevenler için yanlış bir dünya.*

"Böyle büyüdüğün için," dedim kısa bir sessizlikten sonra. "Tüm bunlar sana normal geliyor."

Nasıl bir çocukluk yaşadığı hakkında bir fikrim yoktu. *Çocukluğumu pek hatırlamıyorum,* demişti. Ancak böyle bir çevrede büyüdüğünü biliyordum, bu yeterliydi. Tüm ahlaki kuralları, yaşadığı ve büyüdüğü çevreye göre değişiyordu insanların. Gördüğü şeylere alışkındı, bana yanlış gelen her şey ona normal geliyordu.

"Hayır," dedi. "*Kötülükle büyüyen çocuklar kötü olur* klişesinden de çok sıkıldım. Sen de mi buna inanıyorsun yoksa?" Ona cevap vermedim. "Geçmişteki travmaları sikeyim, bir şeylerin aklanma nedeni değil onlar. Geçmiş, şu an olduğum adamı yararan şey değil. Tüm bunlar bana normal geliyorsa, ne kadar kötü ve siklemeyen bir herif olduğumla ilgilidir. Böyle büyümem ile ilgili değil."

"Geçmişi çöpe atıyorsan zamanı geldiğinde kendini nasıl açıklayacaksın?" diye sordum ona döndüğümde. "Eminim ki açıklaman gereken çok şey olacaktır."

O kadar emin olmamalısın. Karşımdaki adam daha önce hiç rastlamadığım türden biriydi. Ona kendini açıklamak ve ölmek arasında bir seçim sunsalar silahı alıp kendi şakağına dayayabilirdi. Konu oysa hiçbir şey kesin ve net olmazdı.

"Açıklamayacağım."

"İnsanlar her zaman daha fazlasını göstermek ister."

"Daha fazlası yok."

"Her zaman daha fazlası vardır."

"Söz konusu bensem yok. Ne görüyorsan o."

"Sana bakınca bir şey görmüyorum," dedim yalan söyleyerek. Belki doğru kabul edilebilirdi. Bir şey görmüyordum sonuçta, bir sürü şey görüyordum. "Sen kendine bakınca ne görüyorsun?" Onunla dalga geçer gibi sürücü koltuğuna eğildim. "Kendini nasıl tanımlarsın?"

"Türkiye'nin en gözde bekârı, dünyanın en centilmen *gangsteri* ve görebileceğin en deli orospu çocuğu."

"Soru sor dedikten sonra verdiğin cevaplar..." dedim alaycı bir sesle. "Sana bir daha hiçbir şey sormayacağım çünkü ciddiye almıyorsun."

"Valeri," dedi huysuz bir sesle. "Sorduğun soruya baksana sen önce. Ne cevap verebilirim ben buna? *Kendini nasıl tanımlarsın* nasıl bir soru? Psikolog randevusunda gibi hissettim kendimi."

"Psikolog seansına mı gidiyorsun?" diye sordum kırmızı ışık yeşile döndüğü sırada. Direksiyonu kırarak sağa sapmıştı.

"Gidiyor olsam sence bu hâlde olur muydum?" dedi alayla gülümsediğinde. "Deli olduğumu hâlâ fark edemedin mi, tatlım?"

Tatlım mı demişti o?

"Sorumu cevaplamadın," dedim. "Hep bunu yapıyorsun. *Sor,* diyorsun ama soru hep havada asılı kalıyor. Ya da saçma sapan bir cevap veriyorsun. Bir konu açıldığında alaycılığınla ya da kendine has o flörtöz tavırlarınla konuyu dağıtıyorsun."

"*Kendime has flörtöz tavırlarım* mı?" diye sordu alaycı bir sesle. "Öyle bir şeyim olduğunu bilmiyordum."

"Yine aynısını yapıyorsun," dedim gözlerimi devirdiğimde. "Cevaplardan korkmadığını söylüyorsun ama hiçbir soruya gerçekten cevap vermiyorsun. *Bana her zaman şu an baktığın yerden bakmanı istiyorum,* diyebiliyorsun, sanki bakmam gereken başka noktalar varmış gibi beni meraklandırıyorsun, kafamın içini dolduruyorsun. Sonra ise *daha fazlası yok, bu kadar,* diyorsun." Kaşlarını çattı. "Ya gerçekten bir şey soracağım sana," dedim umursamadan. "Sen ne yaptığını biliyor musun ki?"

"Ben ne yaptığımı biliyorum, Rosa," dedi ciddi bir sesle. Sesi alaycılıktan çok uzaktı. "Ama sen ne istediğini gerçekten bilmiyorsun."

"Bu konuyla ilgili isteğimi söyleyecek olursam," dedim kolaya kaçarak. "Alaycı tavırlarını bir kenara bırakmanı ve sana ciddi bir soru sorduğumda ciddi cevaplar vermeni istiyorum. Bu kadar."

"Bu kadar?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Kafamı onu onaylarcasına salladım. "Güzel o zaman, bu kadar olsun." *Ne demek şimdi bu?* "Ne soracaksan sorabilirsin, ciddi cevap vereceğim."

"Sen kendine baktığında ne görüyorsun?" diye sordum tekrar. "Kendini anlat biraz, haydi. Gerçekten ama. Gerçekten anlat."

"İlkokula başlamışız gibi kendimi sana mı tanıtacağım, Valeri?" diye sordu gözünü ovuşturduğunda. Ona ters ters baktım. Bir adam bu kadar huysuz olamazdı ya. "Yaşımı ve boyumu da söylememi ister misin?"

"Bir bok söyleme," dedim gözlerimi devirerek. *Konuşmazsan konuşma, seni çekecek hâlim yok ya. Bir iki şey anlat dedik iyi ki.* "Radyoyu aç."

"En son bir kızdan trip yediğimde lise ikideydim," dedi, ona bakmasam da sesinden hayal edebiliyordum yüzünde oluşan o alaycı tavrı. "Bir mi yoksa? Öyle bir şeyler işte."

Bu, *en son lise ikideyken sevgilim oldu* demek mi oluyordu? Yani, sevgilisi olmayan biri ona neden trip atsın ki? Gerçi ben de sevgilisi değildim, yine

de bunu trip olarak görüyordu ama aslında ben ona trip falan atmıyordum. Neden atacaktım ki? *Trip kelimesini bu kadar fazla kullanamazsın ya.* Eski sevgilisinden bahsediyor olsa net bir tarih söyleyebilirdi ama lise bir ya da iki ne demekti? Ne zaman olduğunu bilmiyor muydu son sevgilisinin?

"Trip falan atmıyorum," dedim umursamaz bir şekilde. "Triplere giren sensin. Konuş dedim diye *çocuk muyuz, bilmem ne* diyerek kasıla kasıla durdun ama iki kelime etmedin." Yüzünde tekrar alaycı bir ifade oluştu. "Takıldığın kızları bana trip atabilecekler ya da atamayacaklar olarak sınıflandırıyor muydun lisedeyken?"

Aferin, konuyu asıl ilgini çeken yere getirmeyi yine başardın.

"Genelde takıldığım kızların yüzünü ikinci kez görmem," dedi tepkimi ölçercesine yüzüme baktığında.

Bizi saymıyor muydu şimdi bu şerefsiz?

"Tek seferde trip yiyordun yani," dedim zorlayarak. *Beni kızgındırma, Yakut. Sadece sevgilin olup olmadığını söyle işte.* "O da bir başarı tabii ki."

"Lisedeyken ilişkim vardı," dedi tuzağıma düşerek. *Evet.* "Ondan bahsediyordum."

"Sen ve ilişki?" dedim sahte bir şaşkınlıkla. "Hiç uygun bir ikili değil. Çok şaşırdım doğrusu."

"Şöyle bakınca ben de şaşırıyorum," dedi umursamaz bir sesle. "Saçma sapan isimler koymaya gerek yok."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Bilmem, doğru hissettirmiyor," dedi. "Birine karşı bir şey hissetseydim k m olmamı isterse o olurdum. Arkadaş olmak isterse en yakın arkadaşı olurum. Sevgili olmamı isterse ben varım. Evlenmek mi istiyor? İsterse bana yüzük taksın, yine varım." Kaşlarım çatıldı. "Ama daha önce birine karşı hiçbir şey hissetmedim," dedi umursamaz bir şekilde. Az önce söyledikleri beni şaşırtmasa da bu şaşırtmıştı. "Bir kızla uzun süre takılsam bile ona karşı bir şey hissetmiyorsam sırf içi rahat etsin diye ona sevgilim diyemem. Çocukken yaptığım saçmalığı yapmam yani."

"Anladım," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Şimdiye kadar Doren'in bunun imasını yapmamış olmasına şaşırdım." Gerçekten saçmalıyordum ama ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Normalde çoktan dalga geçmiş olması gerekirdi."

"Geçemez çünkü kız ile o da yakın," dedi. "Eğer olmasaydı çenesini asla kapatmazdı."

Şaşkın şaşkın ona bakıtım. "Hâlâ görüşüyorlar mı?" Kafasını salladı. "Peki, sen görüşüyor musun kızla?"

"Neredeyse on senedir görmedim," dedi. "Muhtemelen yolda görsem tanımam."

"İyiymiş," dedim yine ne diyeceğimi bilemeyerek. Ama kızla görüşmüyor olmasının içimi rahatlatmış olmasından utanç duyuyordum ve o utanca odaklanmamak için konuşup kafamı meşgul etmem gerekiyordu. "Ee... Kendin hakkında konuşmaya gelince yoksun ama başkalarını on saat anlatabiliyorsun, hayran olunası."

"Sen de kendin hakkında konuşmaya gelince yoksun," dedi bana baktığında. "Hatta sen daha çok yoksun."

Bir şey demek için dudaklarımı araladığım sırada oturduğum apartmanın önüne geldiğimizi fark ettim, Songur binanın önünde arabayı durdurmuştu. Zaman ne kadar hızlı geçmişti böyle! Oysa az önce arabanın içinde yalnızken âdeta durmuş gibiydi.

"Sanırım bu konuşma başka zamana kaldı," dedim hızlanan yağmura baktığım sırada. Karla karışık yağmur yağıyordu. "Benim uyumam gerekiyor."

"O evde rahat edebilecek misin?" diye sordu ciddileşerek. "Kendi evinde kalmak konusunda ısrar ettiğin için bir şey demedim ama burada bir adam olduğunu iddia ediyordun daha birkaç saat önce, Valeri. Nasıl rahat rahat uyuyacaksın?"

"Pencereleri kapatırım ve kapıyı kilitlerim," dedim. "Bir şey olmaz." Gözlerim etrafta dolaştı. "Başka bir evde kalmak istemiyorum. Duş almam gerek."

"Benim evimde de duş var."

"Haydi ya, gerçekten mi?" diye sordum alayla. *Her zaman beni reddeden sen mi olacaksın, Songur Yakut?* "Kıyafetim yok."

"Siktir et," dedi sırıttığında. "Çıplak dolaşman daha iyi zaten."

"Siktir git," dedim gülerek.

"O evde uyuyamayacaksın," dedi birden ciddileşerek. Ne zaman alaycı, ne zaman ciddi olduğunu yakalayamıyordum. Ruh hâli çok değişkendi. "Biliyorsun, değil mi? Sürekli pencereleri kontrol edeceksin. Neden reddettiğini anlamıyorum şu an. Daha önce bende kalmayı sorun etmemiştin." Bir şey dememe izin vermeden "Ben eve gelmem zaten," dedi. "Rahatsız olduğun buysa eğer. Sabaha karşı giriyorum, sen dersine gitmiş olursun."

Onunla aynı evde olmaktan rahatsız olma ihtimalimi düşünmüş müydü gerçekten? Sabah adamla uyumak için yapmadığım kalmamıştı ve beni reddetmişti. Bu sefer de ben biraz uzaklaşmak ve yalnız kalmak istiyordum.

Ama onun, benim umursadığım gibi umursamayacağından son derece emindim.

Çocukluk yaptığımı biliyordum ama aramızda olanlar onun açısından da benim açımdan da bir oyun gibiydi. Tek fark, onun tehlikeli oynaması karşısında benim çocukça oynamamdı.

"Seninle aynı evde olmaktan neden rahatsız olayım ki, Songur?" diye sordum. "Kaç kez aynı evde kaldık, olay o değil. Sadece evimde uyumak istiyorum."

Şu ana kadar yanında en rahat hissettiğim kişi olduğunu bilmiyordu ve bilmemesi benim için çok daha iyiydi. Ama gerçeği ben biliyordum. Onun yanında rahat hissediyordum. Ben kimsenin yanında sarhoş olmazdım, kimseye o hâlimi göstermezdim ama onun görmesi benim için hiç sorun değildi.

Ve bu büyük bir sorundu.

"Sen bilirsin," dedi omuz silkerek.

Bana doğru eğildiğinde bir an beni öpeceğini sandım, bu düşünce anında tüylerimin ürpermesine neden olmuştu ve bunu fark ettiğine emindim ama yaptığı hamle dudaklarıma yönelik değildi, kapıyı benim için açtığında nedense az önce inat etmeme rağmen gidesim yoktu.

"İyi geceler demeyecek misin?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"İyi geceler, Rosa," dedi dümdüz bir sesle.

Sanırım giderek Songur Yakut'a benziyordum çünkü onun sabaha karşı bana yaptığı şeyi bu kez ben yaptım. Sırtımı dönüp gitmemi beklerken birden ona doğru döndüm, kolluğun üstündeki elime ağırlığımı vererek üzerine eğildim. Aslında yanağını öpecektim ama yanağını öpeceğimi anladığı için anında yüzünü sağa doğru çevirdi ve dudaklarım dudaklarına denk geldi. Onun yaptığı gibi sadece bastırmış ve geri çekilmiştim.

"Üçkâğıtçılık yaptın," dedim yanağını geri çevirmesini kastederek. "İyi geceler, Yakut."

Bir şey demeyeceğini fark ettiğimde sessizce arabadan indim ve kapıyı kapatarak apartmana doğru yürümeye başladım. Kapıdan içeri girdiğimde hâlâ gitmemişti, daireme girip salondaki pencereden baktığımda da hâlâ oradaydı. Perdeyi aralayarak ona göründüğümde, eve girdiğimi anlayarak arabayı çalıştırdı ve gecenin karanlığında kayboldu.

Derin bir nefes alarak üzerimdekileri çıkarttım. Koridordan geçerken kapıyı kilitledim ve tüm pencereleri teker teker kontrol ettim. Sadece paranoya yapmadığımı, bugün olanların bir tesadüf olamayacağını biliyordum

ama başka bir yere taşınacak durumum yoktu, Songur Yakut'un evinde de daima kalamayacağıma göre buna alışmam gerekiyordu.

Duştan çıktığımda üzerime siyah, kalın bir eşofman takımı geçirdim ve ayaklarıma panduflarımı giydim. Kendimi yatağa atmak için ölüyordum, dehşet uykum gelmişti. Yatağa gitmeden önce tüm ışıkları kapattım ve kontrol amaçlı salonun penceresinden dışarıya, birkaç saat önce adamı gördüğüm yere baktım.

Kimse yoktu.

Derin bir nefes vererek odama girip yatağıma yattım. Yarın sabah dokuz buçukta dersim olduğundan sekize alarm kurdum. Telefonu elimden bırakacağım sırada gelen bildirim ile telefon elimde titredi.

Kralım: *Söylediklerimi siktir et. Evinin önünde bir adam vardı diye kendine eziyet etmene gerek yok. Kimse sana bir şey yapamaz. Ben icabına bakarım. Sadece uyu ve dinlen.*

Songur Yakut'un beni rahatlatmak için attığı mesaj, o gece uykusuz kalmamın asıl nedeni olmuştu.

Enes'e veda edip stüdyodan çıkmak için kapıyı açtığım sırada göz ucuyla girişteki saate baktım. 20.12'yi gösteriyordu.

Çantamı koluma asarak karanlık sokağa saptım ve ana caddeye çıkan yolda yürümeye başladım. Sabah derse giderken üzerime geçirdiğim siyah *body* ve deri tayt vardı yine üzerimde. Bir de beyaz, deri ceket. Yeni duş aldığım için hasta olmamak adına kafama bir bere ya da kapüşonlu geçirmek isterdim ama ne yazık ki yanıma böyle bir şey almamıştım.

Ankara sokaklarına karla karışık yağmur yağıyordu. Ellerim anında soğuktan buz kesmişti. Bot giymeme rağmen oldukça uzun topuklara sahip oldukları için doğru düzgün yürüyemiyordum yağmur ile dolup taşan çukurlar olan yolda. Ayrıca yorulmuştum ve uykum da gelmişti. Malum dün gece hiç uyuyamamışım, sırf uyumak için kendi evime gitmek istememe rağmen.

Songur uyuyayım diye içimi rahatlatmaya çalışırken neye sebep olduğunu bilseydi muhtemelen o mesajı dünya üzerinden yok ederdi. Ama kafamın içinde bazı çarkların dönmesine neden olduğunu da reddedemezdim. Sabaha kadar bana ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmüştüm.

Hayatım boyunca beklediğim buydu sanki. Çünkü insanlar gelip her şeyimi dağıtmış ve toplamam için tepeme dikilmişti, beceremediğimde de beni azarlamıştı. Şimdi o bana elini uzatıp kendi dağıtmadığı şeyleri bile toplamayı teklif ediyordu. Hayatım boyunca beklediğim şey buydu,

biliyordum. Ama bunu onun gibi bir adamda bulacağımı düşünemezdim. Bu kadar fazla yüzü olmak zorunda mıydı? Hangisi olduğunu gösterse olmaz mıydı? Bana ne kadar iyi hissettirdiğini kabullenmek, kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu.

Kafamın içi şerefsizle doluydu.

Aklımdan atamıyordum onu.

Ne kelimelerini ne hissettirdiklerini ne yaptıklarını ne de gözlerini.

Çıkmıyordu aklımdan.

Her yerdeydi.

Telefonum çalmaya başladığında, kulaklığımda çalan *Lana Del Rey*'in "Cherry" şarkısı kesildi. Huysuz bir şekilde cebimdeki telefonu çıkardım. *Kralım arıyor...* Hissediyor muydu bu adam? Ben onun varlığını unutamadığımdan yakınırken bir de beni mi arıyordu?

"Neredesin?" diye sordu telefonu açtığım anda. Selam bile vermemiş, acele ile sormuştu bu soruyu.

"Stüdyonun önündeyim," dedim acelesi karşısında şaşırarak. "Ne oldu ki?"

"Eve mi gideceksin?" diye sordu, arkadan müzik sesi geliyordu.

Aslında olanları konuşmak için Anka'nın yanına gidecektim çünkü kaçmak istemiyordum, olanları anlamak ve sorunumuzu halletmek istiyordum ama bana bu akşam meşgul olduğunu söylemişti. Bu yüzden eve geçecektim, büyük ihtimalle o da sabaha karşı bana gelirdi ve sabah bu meseleyi halledebilirdik.

"Evet," dedim yürümeye devam ederken. Soğuktan donan ellerimi ceplerime sokmuştum. "Ne oldu? Söylesene. Bir şey mi oldu?"

"O yavşak bırakacak mı seni?" diye sordu. Neden bahsettiğini anlamadığım ilk birkaç saniye kaşlarım çatıldı. Ama sonra Enes'ten bahsettiğini anlamıştım. Onu nasıl unutmamışım ya?

"Hayır," dedim. "Kendim gidiyorum. Metro ve sonra da otobüs kullanacağım. Siz zenginler metro ve otobüsü biliyor musunuz?"

"Metroya kadar yürüme, hava zaten buz gibi," dedi arkadaki müzik sesi azalmaya başladığında. Bu adam yine neyin peşindeydi? "Oradaki kafelerden birine gir. Ben gelip alacağım seni yarım saate."

"Neden?" diye sordum. Aklım karışmıştı. "Bir şey mi oldu?" Sadece beni bırakmak için gelecek hâli yoktu ya. Sonuçta aradığında dışarıda olduğumu bile bilmiyordu.

"Eve bırakacağım işte," dedi. "Bir şey konuşacağım hem seninle."

Derdi belli oldu, diye geçirdim içimden.

"Ne konuşacaksın?" diye sordum. Hiç hayra alamet değildi bu hâlleri.

"Gelince konuşuruz," dedi sadece. "Kapatıyorum."

Bir şey dememe izin vermeden telefonu kapattı, kaşlarımı çatarak elimdeki telefona baktım. Benimle ne konuşacak olabilirdi ki? Hiçbir şey yapmamıştım. Tüm gün okuldaydım. Ateş meselesi hakkında mı konuşacaktık yoksa? Hafızamı yokladım. Ona söylemeyi unuttuğum bir gelişme mi olmuştu? En son onu haberdar etmediğimde fazlaca sinirlenmişti ama ortada bir gelişme de yoktu ki, Ateş'i tüm gün görmemiştim. Öyle bir ses tonu ile konuşmuştu ki kendimden şüphe etmiştim.

Söylediği gibi bir kafeye yürüyene kadar en az yirmi dakika geçirdiğimden, onu beklemek zorunda kalmamıştım. Oraya vardığım an siyah ve spor, plakası 06 STY olan bir *Mercedes* caddenin ortasında duruyordu.

Yolcu koltuğunun kapısını açarak içeri girdim. Arabanın içerisi o kadar sıcaktı ki o ana kadar dışarıda donmak üzere olduğumu fark etmemiştim. Gözlerim ona döndü. Üzerinde siyah bir tişört ve deri ceket, altında da siyah bir pantolon ve *Harley* botlarla her zamanki gibi görünüyordu. Siyah saçlarını siyah beresi örtüyordu ve dün gece kokladığım parfümün kokusu her yerdeydi. Çaktırmadan derin bir nefes alıp kokusunu içime çektiğimde yeşil gözleri üzerimde dolaştı ve titreyen bedenime baktığı sırada arabanın klimasını çalıştırıp gaza bastı.

"Eee..." dedim konuşmayacağını anladığımda. Tam ağzımı açıp, "Ne konuşacağız?" diye soracağım sırada lafımı kesti.

"Günün nasıl geçti?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bunu sormak için mi lafımı kesmişti?

"Bunu mu konuşacağız?" diye sordum şaşkın şaşkın ona bakarken. Hiçbir şey demediğinde, "İyi geçti," diye cevapladım sorusunu. "Sabahtan beri okuldaydım. Üç dersim vardı, altı buçuk gibi çıktım. Sonra da okuldakilerle yemek yiyip dans kursuna uğradım, dersim vardı. Bu kadar." Kaşlarının çatıldığını fark ettim. "Senin nasıl geçti?"

"Şirketteydim, babamın yerine toplantılarına katıldım. Sonra Sonay kafa dağıtmak istedi ve onunla mekâna geçtik. Bu kadar. Pek eğlenceli bir gün değildi." Sonra bana doğru döndü ve "Sen sabahtan beri eve uğramadın mı yani?" diye sordu.

Şimdi derdi anlaşılmıştı işte. *Günün nasıl geçmişmiş... Sanki bir şey olmasa merak ederdi.* Ben bunu nasıl yemiştim ya? O hiç benimle durduk yere sohbet eder miydi? Belli ki ağzımı arıyordu.

"Neden ağzımı arıyorsun?" diye sordum dan diye. "Ne olduysa söyle. Bana durduk yere böyle sorular sorman daha garip oluyor."

"Bir şey yok," dedi. "Sadece merak ettim."

İşte, bu adama bu yüzden güvenilmezdi.

"Songur..."

"Evinin önündeki adamı tekrar görmüşler," dedi dan diye, ben yine lafı kıvıracağını düşünmüştüm ama dürüst olmayı seçmişti. "Sabahtan beri dışarıda olduğunu bilmiyordum, bu yüzden adamı gördüğün hâlde bana söylemedin sandım."

Adamı görsem neden ondan gizleyecektim ki? Çevremde bunu anlatabileceğim tek kişi oydu. Hatta daha acısı... Artık çevremde herhangi bir şey anlatabileceğim tek kişi oydu. Uzak durmam gereken herif... Hayatım bu aralar komik olmayan bir şaka gibi ilerliyordu.

Bir an duraksadım. O adam hakkında ona bir şey söylememden neden bu kadar rahatsız olmuştu, bilmiyordum ama ilgimi çeken şey cümlenin başındaki kısımdı. Kim görmüştü adamı evimin önünde? Songur Yakut'un bundan nasıl haberi vardı?

"Bir saniye, bir saniye," dedim ona döndüğümde. "Kim görmüş adamı?" Bana cevap vermedi ama ben cevabı almıştım. "Evimin önüne adam mı diktin, Songur? Sen manyak mısın!"

"Ne yapayım, Valeri?" diye sordu o da benim gibi sesini yükselterek. "Şu hareketlerine baksana. Hiçbir şey sikinde değilmiş gibi hareket ediyorsun! Ben de mi senin gibi davranayım? İnsan bu kadar tehlikeli bir oyunun içinde olduğunu kavrıyorsa, her daim içinden geldiği gibi davranamayacağını da kavramalı."

"Ne zaman diktin o adamı kapıma?" diye sordum dediklerine aldırmadan.

"Dün gece."

"O yüzden bana o mesajı attın," dedim şaşkınlıkla. "Nasıl olsa kapıma adam dikmiştin, değil mi? Sana göre artık güvende olduğum için boş yere endişe etmemi istemedin." Bana cevap vermedi ama bu sefer sessizliği cevap veriyordu. "Sana gerçekten inanamıyorum, Songur."

"Kötü bir şey yapmışım gibi tepki verme, Valeri," dedi sert bir sesle. Sinirlendiği, koyu yeşil gözlerindeki ifadeden bile belli oluyordu. Artık ne zaman sinirlendiğini anlayacak kadar hâkimdim onun mimiklerine. "Sen canını tehlikeye atmaya çok meraklısın diye ben yanımda geberip gitmene izin veremem."

"Sana kötü bir şey yaptığını söylemedim," dedim. "Ama beni haberdar edebilirdin, değil mi?"

"Etsem bu konuşmayı dün gece yapacaktık," dedi sinirle. "Kabul et, Valeri. Ters birisin. Sadece zorluk çıkarmak için uğraşıyorsun. Söylediklerimin mantıklı olduğunu biliyorsun, her zaman haklı olduğumu biliyorsun ama sırf benimle tersleşmek için saçma sapan detaylara takılıp önüme bir şeyler getiriyorsun. İnatçısın. Evet, bazen inanılmaz hoşuma gidiyor bu hâllerin ve böyleyken ne kadar tatlı göründüğünü düşünüyorum ama bazen de abarttığını ve sadece aptallık yaptığını düşünüyorum."

"Sanırım şu an ikinci durumdasın," dedim alaycı bir sesle.

"Sabrımı zorlama, Valeri," dedi üstüne bastıra bastıra. "Sen benim gerçek yüzümü görmedin diye bu kadar rahatsan sana seve seve gösteririm o yüzümü."

"O yüzünden korkmuyorum," dedim net bir sesle. "Ben senin korkutabileceğin bir kız değilim, Songur Yakut. Beni korkutamazsın."

"Sana gerçek yüzümü bir gün göstereceğim ve inan bana, o gün benimle hiç tanışmamış olmayı dileyeceksin," dedi tek bir nefeste. *Senin kalbini ben kıracağım, Rosa.* "Hatta hiç var olmamış olmamı dileyeceksin." Yeşil gözleri gözlerime kilitlendiğinde bir an nefes bile almadım. "Ben bunu bilmeme rağmen her geceyi yanında sonlandırmayı kendime yedirebilmeyi başardım ama sen bunu benim bildiğim gibi bilseydin aynı şehirde nefes almayı bile kendine yediremezdin."

Ağırlığını hissedebiliyordum. Henüz küçük bir çocukken taşıyabileceğimden çok daha ağır yüklerin sırtıma yaptığı baskıyı hissetmiştim. Şimdi her şeyi kaldırabilecek bir genç kızdım, büyümüştüm nihayetinde. Bir daha hiç hissetmem sandığım baskıyı tekrar hissediyordum. Daha ağır, daha yıkıcı ve daha boğucu... Ama sırtımda değil, kalbimde hissediyordum bu sefer. Taşımam gereken yükler değildi artık olay. Hissetmemem gereken hislerdi.

Aynaya baktığımda gördüğüm şeyden nefret etmeyi kendime ben öğretmiştim.

Şimdi neden bir çift yeşil gözün ardında gördüklerimden nefret etmeyi öğretemiyordum?

"Beni çok iyi tanıdığını sanıyor olmalısın," dedim uzun bir sessizlik sonrası. Bu kelimelerin ağzımdan çıkmasına ben bile şaşırmıştım. "Hakkımda böyle kesin yargılara varabildiğine göre."

"Rosa... Hiçbir şey bilmiyorsun."

Bilmek de istemiyordum zaten.

"En azından senin gibi bildiğimi sanmıyorum, Songur," dedim konuyu kapatarak. "Dediğim gibi karşı çıkmayacağım çünkü yaptığının kötü bir

amacı olmadığını ve beni korumak için yaptığını biliyorum ama bir dahaki sefere evimin önüne adam dikerken önce bana sor, tamam mı?"

"Tamam," dedi ters bir sesle. Beni şaşırtmıştı. "Tamam. Siktin kafamı! Tamam! Tamam!"

"Aaa..." dedim şaşkın şaşkın. "Manyağa bak. Pilli bebek gibi tek kelimeye takıldı. *Tamam* deyip duruyor. Delirdi kendi kendine." Bana ters bir bakış attığında olduğum yere sindim. "Eee... Bu muydu yani sadece?"

"Anka ile görüştün mü hiç bugün?" diye sordu. Dudaklarımı aralamadan kafamı iki yana salladım. "Serterkayalar ile neden görüşüyor bu kız? Bir fikrin var mı?"

"Serterkayalar mı?" diye sordum şaşkınlıkla. Anka yine ne bok yiyordu? "Ne alaka? Nerede gördün?"

"Sonay görmüş," dedi. "Serterkaya'nın mekânında. Gerçekten, sana bu yüzden o sarışın ile iletişimi kesmeni söylüyorum. Onun gibi tipler böyledir. Sen burnunu boktan kurtarırsın, o yine gidip burnunu boka sokmaya çalışır. Geri zekâlı işte."

"Bana hiçbir şey söylemedi," dedim. "Ayrıca onun hakkında düzgün konuş, Songur."

"Hay amına koyacağım ama artık ya!" diye bağırdı birden. "Ona vurma Songur, onu yapma Songur, onu deme Songur, önce bana sor Songur, o dediğin doğru değil Songur! Hay sikeyim senin Songur'unu ya! Kızım, ne istiyorsun lan sen benden? Belam mısın sen benim? Sabır testim misin? Nesin sen?"

"Günahlarının bedeliyim, canım," dedim onun delirmesine karşılık gülerek. "Senin sinir ettiğin insanların acısını çıkarmak için seni sinir bastası etmeye geldim ben de."

"Sen böyle yapınca sana sinir olmuyorum ki," dedi bana doğru döndüğünde. Gözleri birden dudaklarıma düşmüştü ve arabanın içi ısınmıştı. "Seni becermek istiyorum." Ona nasıl baktıysam, "Çok mu açık oldu?" diye sordu. "Peki... O zaman seni öpmek istiyorum diyelim."

Ne diyeceğimi bilemeyerek yeşil gözlerine baktığımda iç çekerek geriye yaslandı ve arabanın gazına biraz daha asıldı. Bunca zaman söylediklerini ciddiye almamıştım ama şu an anlayabiliyordum. Benim kafamın içi onunla ne kadar doluysa, onun kafasının içi de benimle doluydu. Ve ihtimal bile vermediğim gerçeği idrak etmek garip hissettirmişti.

Beni düşünüp durmak onu rahatsız mı ediyordu? Ondan mıydı bu siniri?

Bunu düşünmek istemediğim için, "Mekâna mı geçeceksin sen?" diye sordum. Sadece konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

"Evet," dedi. "Giryan gelecek, bir şey konuşacağız."

"Ben de gelsem olur mu?" diye sordum. "Eve gitmek istemiyorum."

Yeşil gözleri beni süzdüğünde, "Olur," dedi. Belki de ilk kez rica edercesine bir şey dememe şaşırmıştı. "Ama saat on olduğu an seni Sonay ile gönderirim. Gelip de seni görmesini istemiyorum."

"Tamam."

Beni bir kere daha süzdü. Bu sefer de hiç itiraz etmeden kabul etmiş olmama şaşırmış gibi görünüyordu.

"Kafamın içinde dönenleri duyduğunda böyle uslu bir kız olacağını bilseydim seninle ilgili her fantezimi anlatırdım," dedi alaycı bir sesle, sataşmak için.

"O adamlar ne zaman görmüş benim evimin önündeki herifi?" diye sordum şakalaşmak yerine cevap almayı seçerek. "Yakalayamamışlar mı?"

"Hayır, kaçmış," dedi. "Seni aradığımda görmüşlerdi işte."

Demek haber gelir gelmez beni aramıştı.

Kırmızı Yakut'un önüne geldiğimizde arabayı park etti ve ikimiz de arabadan hızla indik. O önde, ben de arkada ilerliyordum. Mekânın ön girişindeki güvenlik görevlileri Songur'a kafalarıyla selam verdiği sırada Songur'un önüne geçerek içeri girdim ve artık ezbere bildiğim mekânda ilerlemeye başladım.

Dans pisti yine doluydu. Hatta her zaman olduğundan daha doluydu. Gözlerim kalabalığın içinde dolaşırken Songur'un elinin belime dolandığını ve beni kendine çektiğini hissettim. Ondan uzaklaşmadım, yanında yürümeye başladım.

"Sonay nerede?" diye sordum duyması için sesimi yükselttiğim sırada.

"Bilmiyorum," diye cevapladı beni. "Buralardaydı ama kaybolmuş ortadan. Belki de aşağıdadır." Locaya oturduğunda belimi saran elini çekti ve koltuğa yayılarak bacaklarını iki yana açtı. "Bir şey içmek ister misin?"

"*Sex On The Beach* içerim," dedim yanına oturduğumda. Bana bir şey demeden birkaç adım ötede duran barmene işaret yaptı, barmen yanımıza birini gönderdiğinde Songur benim siparişimi ve kendi içeceği viskiyi söyledi.

İkimizin de içkisi geldiğinde ben sadece bir yudum almışken Songur bir bardağı bitirmişti bile. Gözlerim yüzünde, dolgun dudaklarında, kırmızı ışığın aydınlattığı esmer teninde, yüzündeki yara izinde ve keskin çene

kemiğinde dolaşıyordu. Beresini çıkardığı için siyah, dalgalı saçları artık alnına dökülüyordu ve profili nefes kesecek kadar iyi duruyordu.

Bu adam beni istiyor, ben de onu istiyorum ama ikimiz de birbirimize acı çektirmeyi seviyoruz. "Bir şey diyeceğim," dedi birden bana doğru eğildiğinde. Geri çekilmedim, sanki yaklaşmasını bekliyormuş gibi ben de ona doğru eğildim ve yüz yüze gelebilmemiz için yüzümü kaldırdım. Şimdi o kadar yakınımdaydı ki konuşsa dudakları dudaklarıma çarpardı.

"Hım?"

"Dün gece bana borçlandın demiştim ya," dedi dudaklarıma bakarak. Biraz daha bakarsa ve harekete geçmezse ben geçecektim ya da beni öpmesi için ona yalvaracaktım. "Sanırım nasıl ödemeni istediğimi buldum."

"Nasıl?" diye sordum. Konuştuğum anda dudaklarım dudaklarına temas etmişti ve bu beni deli ediyordu. Olduğum yerde kasılmamak için zor duruyordum, o ise olduğu konumdan gayet rahat gibi görünüyordu.

"Dans et benim için," dedi dudağını dudağıma bilerek sürttüğünde.

"Nasıl bir dans?" diye sordum. Kekelememeye çalışmak hiç bu kadar zor olmamıştı.

Heyecandan dudaklarım kurumuştu, bunu fark ediyor muydu acaba?

"Şöyle," diye fısıldadı, dudağı tekrar dudağıma sürtünce aramızdaki elektrik beni o kadar baştan çıkarmıştı ki bacaklarımı istemsizce birbirine bastırdım. Beni bileğimden tutup birden çektiğinde ne olduğunu anlayamadan kucağına oturmuştum. "Kucağımda."

"Kucak dansı yapmayı bilmiyorum," dedim gülerek. "Neredeyse her dansa hâkimken hakkında hiçbir fikrim olmadığı bir dansı istemen çok sinir bozucu."

Elimi önce omzuna, oradan da ensesine götürdüm. Dudaklarındaki alaycı gülümseme ile benim ne yapacağımı merakla izliyordu. "Ama içgüdülerimle hareket edebilirim, değil mi? Dansın olayı bu zaten. Sanırım..." Müzik sesi yükseldiği sırada, ensesinden destek alarak kendimi aniden kucağına attım. "Böyle yapılıyordur." Birden sertliğini tam oraya bastırmıştım ve bunu hiç beklemediği için dudakları aralanmış, kaşları çatılmıştı. İnip kalkan göğsüne, hareket eden âdemelmasına ve dolgun dudaklarına baktım. *Hayatımda bu kadar seksi bir şey görmedim.* İnlememişti ama yüz ifadesi öyle bir hâle gelmişti ki artık inlediğinde nasıl görüneceğini biliyordum ve sırf bu yüzden onu inlemek istiyordum.

"Böyle mi yapmam gerekiyor?" diye sorarken sesim inler gibi çıkmıştı. "Senin borçlarından çok sıkıldım, Yakut." Kucağında hareket ettiğimde iki elini tutarak kalçama götürdüm ve avuçlamasını sağladım. "Hiçbirini

ödemek istemiyorum. Bunu yapıyorum çünkü yapmak istiyorum. Borç sikimde bile değil." Kucağında yine hareket ettiğimde kafasını geriye attı. "Çünkü bu hâldeyken inanılmaz iyi görünüyorsun ve ben seni izlemek istiyorum."

"Valeri," dedi. Adım kulağıma hiç bu kadar güzel gelmemişti. "Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin sen."

"Öyle miyim?" diye sordum kucağında yükselip alçaldığımda, ellerimi ensesinde birleştirmiş ve dudaklarına doğru eğilmiştim.

"Siktir," dedi viski şişesini masanın üzerinden aldığında. "Öylesin, bebeğim. Öyle olduğunu biliyorsun, sormana gerek yok."

"Sesini daha fazla duymak istediğim için soruyorum," dedim. Kucağında asla rahat durmuyordum, onun kalçamı avuçlayan elleri de asla rahat durmazken nasıl bu kadar rahat olabiliyordu, bilmiyordum. Çünkü ben deli gibi ıslandığımı hissedebiliyordum. "Daha fazla konuş."

"Ne anlatmalıyım sana?" diye sordu dudaklarını boynumda dolaştırdığında. Dudaklarımdan kaçan inlemeye engel olamadım ve kendimi ona daha sert bastırdım. "Seni nasıl sikeceğimi anlatmamı ister misin? Çünkü şu an düşünebildiğim tek şey bu."

"Songur..." dedim nefesim kesilmiş bir şekilde.

Bunu yapmak istememin nedeni onun kontrolden çıkışına şahit olmaktı ama kontrolden çıkan tek kişi o değildi. Sadece dans edecektim, hepsi bu kadardı. Ama şimdi daha fazlasını istemekten kendimi alıkoyamıyordum. Ve mekânın ortasındaydık, bunu o an idrak edemiyordum bile.

"Sanırım kendi tuzağına düştün," dedi kafasını geri ittiğinde gülümseyerek. "Baştan çıkan sadece ben değilim, Rosa. Ama sen bu konuda benden çok daha iyisin."

"Sadece dans ediyorum," dedim masum bir sesle.

"Tabii," dedi içki şişesini kafasına diktiğinde. "Sadece dans ediyorsun." Boynumu kavrayıp beni aniden kendine çektiğinde inlememek için dişlerimi sıktım. "Deli gibi kasıldığını hissedebiliyorum, biliyorsun değil mi?" Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında gözlerim kapandı. "Beni çok fena istiyorsun."

"Sen de beni," dedim ama sesim çok kısık çıkmıştı.

"Bunu hiçbir zaman reddetmedim, Rosa."

Derin bir nefes alarak geriye çekildim çünkü kollarının arasında bayılacağımı hissediyordum. Ben kontrole takıntılı biriydim, o kontrolü umursamayan bir adamdı ve yörüngesine girdiğim her an benim de kontrolümü bir kenara fırlatmama neden oluyordu.

Suratıma su vurmam lazımdı sakinleşmek için.

"Kaçıyor musun?" diye sordu saçlarımı tek omzumun üstünde topladığında. Geri çekildiğimi fark etmişti. Kafamı iki yana sallayarak ayağa kalktım, dans etmeyi kesecek değildim ama hep kucağında olmam da gerekmiyordu. "Bacakların tutacak mı?" diye sordu. "Yığılıp kalma kucağıma?"

"Bence sen kendin için endişelen, Yakut," dedim gülümseyerek.

Gözleri dudaklarımdaki gülümsemeye kaydığında dikkatinin dağıldığını fark ettim, bu beni daha çok gülümsetti. Songur Yakut benden feci etkileniyordu.

Kucağından uzak durarak dans ettiğim uzun dakikalar boyunca beni sadece izledi ama bir süre sonra bileğimi tutarak beni tekrar kucağına çekti. Ona karşı koymadım çünkü zaten olmak istediğim yer burasıydı.

"Gülümsemeye devam et, Valeri," dedi saçlarımı geriye itirip eli ile yanağımı avuçladığında. Kafasını geri atmış ve beni iyice kendine doğru çekmişti. "Sana kafayı takmama az kaldı."

"Gülümserim tabii," dedim daha çok gülümseyerek, dudaklarının arasındaki sigaraya uzanıp onu kapmaya çalıştığımda. "Her seferinde öyle bakacaksan neden olmasın?"

Ağzını açacağı sırada telefonu çalmaya başladı. Onun dışından savurduğu küfrün aynısını içimden savurmuştum çünkü bu anın saçma bir telefon ile bölünmesini istemiyordum. Songur birden ayaklandı, elini bileğime sararak beni arkasını aldı, sanki iri cüssesi ile beni birinden gizliyordu.

"Ne oluyor?" diye sordum telefonu kapatıp cebine koyduğu sırada. Hâlâ kımıldamamıştı, beni kapatıyordu.

"Giryan içeri girmiş," dedi sinirli bir sesle. "Muhtemelen seni gördü. Böyle işin anasını sikeyim, kendi mekânımda bile rahat edemiyoruz lan. Bu orospu çocuklarına ben gerçekten boşuna para ödüyorum. Saat ondan önce onu mekâna sokmamalarını söylemiştim. Hepsinin amına koyacağım!"

"Sakin ol," dedim elimi çıplak koluna koyduğumda. "Bir şey olmaz. Gördüyse gördü."

"Sen neden bu kadar rahatsın, kızım?" diye sordu sinirle. "Bir de bana umursamaz derler, amına koyayım! Sen bambaşka bir modelsin."

Az önceki Songur'dan eser kalmamıştı işte. Birden hızlı adımlarla yürümeye başladı, ben de arkasından ilerlemek zorunda kalmıştım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bir öğrenelim şu Akat'ın derdini," dedi beni peşinde sürüklemeye devam ederken.

"Ben de mi geleceğim?"

"Zaten gördü seni," dedi. "Şimdi yanımda olmasan ne fark edecek? Yukarıda tek oturacağına yanımda ol, daha iyi."

İtiraz etmedim. Beni eve bırakacağı sürece sorun yoktu. Zaten insanların yüzümü görmesi onu telaşa sürüklediği gibi beni sürüklemiyordu. Sürekli Anka'nın yanındaydım bir kere, fark edilmeme ihtimalim yoktu. Songur Yakut kendini boşa yoruyordu.

Girdiğimiz karanlık koridor rutubet kokuyordu. Yanıp sönen ampuller vardı, kullanılmasına rağmen kullanılmıyor gibi göstermek için büyük bir çaba sarf edilmiş gibiydi.

Kapıyı açtı ve bir odaya girdi, benim girmemi bekledikten sonra kapıyı kapattı. Odanın duvarları koyu renkliydi. İçeride oldukça pahalı markaların içkileri ile dolu olan siyah bir vitrin ve siyah bir çalışma masası vardı. Siyah çalışma masasının üzerinde birkaç dosya ve bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Masanın hemen önüne ise siyah bir koltuk takımı ile ortaya siyah bir sehpa yerleştirilmişti.

Songur çalışma masasının arkasındaki döner sandalyeye oturduğunda ben de masaya oturdum. Çalışma masasının çekmecesinden bir paket puro çıkardı ve paketi sehpanın üzerine fırlatarak puroyu yaktı. Koku tüm odaya yayıldığında derin bir nefes alarak kokuyu içime çektim. Bunu fark ettiği için parmaklarının arasındaki puroyu bana uzatarak bir nefes çekmemi bekledi.

"Keşke altımda senin araban olsa," dedim duvardaki tabloları izlemeye başladığımda. "O zaman seni beklememe gerek kalmadan evime gidebilirdim."

"Arabama göz mü diktin, güzellik?" diye sordu alaycı bir sesle. "Bak, sana bir teklifim var."

"Yine aklından ne geçiyor, Songur?"

"Giryan sevgilisi ile gelecek," dedi. "O kıza tatlı davran, tamam mı? Sevdir kendini işte. Millete baktığın gibi ters ters izleme kızı."

"Neden bunu yapayım ki?"

"Çünkü bizim bir anlaşmamız var," dedi. "Ve benim istediklerimi yapman lazım." Ona gözlerimi devirdim. "Bunu bir oyun gibi düşün, Valeri. Ben üstüme düşeni yapıyorum, sen de yap. Bu oyunda beraberiz, tamam mı?"

"Tamam, yapayım," dedim umursamaz bir şekilde. "Kıza neden tatlı davranıyorum, onu anlamadım. Önemli birisi mi?"

"Henüz değil," dedi. "Annesi amcamla evlendiğinde öyle olacak ama. Tanımaktan zarar gelmez. Senden o kızı tanımanı istiyorum. Benim için."

"Tamam," dedim. "Yaparım."

"Aferin benim tatlı Rosa'ma," dediğinde gülerek gözlerimi ondan çektim. "Bu akşam iyi iş çıkarırsan dönüşte arabanın anahtarları sende."

"Ciddi misin sen?"

"Evet?"

"Ne kadar süreliğine vereceksin? Bir geceliğine mi?"

"Bir ceketi almamak için şekilden şekle girdin ama arabaya dünden razıymışsın, Rosa," dedi gülerek. "Hayırdır? Ömürlük mü vereyim sana arabamı?"

Dudaklarımı aralayıp itiraz edeceğim sırada odanın kapısı açıldı. Kimin geldiğini biliyordum ama Giryan'ı daha önce görmeme rağmen sevgilisini hiç görmemiştim ve nasıl göründüğünü merak ediyordum. Bu yüzden elimi masanın üzerine koyarak kapıya doğru döndüm.

Görüş alanıma giren kız masmavi gözlere, güzel bir yüze ve dikkat çekecek kadar kıvrımlı bir vücuda sahipti. Fiziği çok iyiydi, en az yüzü kadar. Benim gibi siyah saçları vardı ama çok daha canlı ve sağlıklı görünüyorlardı. Üzerinde mini bir elbise ile deri ceket vardı. Göz göze geldiğimiz an ters ters baktığımı düşünmesin diye direkt Songur'a döndüm ve oyalanmak için yeni yaktığı sigarayı aldım.

"Erken gelmişsin biraz," dedi Songur, Giryan'a dönerek. O an dün gece gördüğüm siyah saçlı adama döndüm, Songur gibi giyinmişti ve gördüğüm en açık tona sahip mavi gözlerinde alaycı bir ışık vardı.

"Aynen," dedi alaycı bir sesle. "Adamlarının ne kadar güvenilir olduğunu test edeyim dedim; bu sana yaptığım bir iyilikti, oğlum. Testten kaldı hepsi, kov gitsin."

Songur alaycı bir şekilde kafasını geriye attığında yüzünde bir sıntış vardı. Elini kaldırarak benim bacağıma doğal bir tavırla koyduğunda bunu sorgulamadım. Başparmağı bacağımın üstünü okşuyordu ama dikkati bende değildi. Önce bacağıma, sonra onun hareket eden parmağına ve en son da nefesimi kesen yüzüne baktım. Şu an bile odaklanabildiğim tek şeyin o olması beni korkutmaya başlamıştı çünkü zehir gibi işliyordu içime.

"Kelime oyunları benim değil, senin işin oldu her zaman, Akat," dedi Songur, Giryan'a dönerek. "Bu yüzden hiç oyalanmadan mevzuya gireceğim." Gözleri bana kaydı. "Az önce onu gördüğünü biliyorum. Geçen gün gördüğünü de biliyorum, haberi geldi." Kaşlarım çatıldığında Songur devam etti. Neyin haberi gelmişti? "Unutmanı istiyorum."

"Hafızam zehir gibidir, Yakut," dedi Giryan alaycı bir sesle. "Bunu en iyi senin bilmen gerekmiyor mu? Bir şeyi kolay kolay unutmam."

"Bunu unut," dedi Songur kafasını yana eğerek. "Bana borcunu hatırlıyor musun? Onu bu şekilde ödemeni istiyorum. Kızdan kimseye bahsetme. Özellikle de Parskan'a. Borcun kapansın."

"Borcunu bunun için mi harcayacaksın?" diye sordu Giryan alayla. "Bana yaptırabileceğin onca şey varken?"

Giryan kolunu omzuna atarak sevgilisini tekrar kendine çekti. Ondan bir saniye bile ayrı kalamıyormuş gibiydi ve yan yana gerçekten güzel görünüyorlardı. En önemlisi ikisinin de birbirini sevdiği belliydi.

"İlgilendirir mi?" diye sordu Songur. "Dediğimi yapman gerek. Bu bir borç. Ödenme şekline ben karar veririm. Kızı kimseye söyleme. Parskan'a özellikle de."

Hâlâ beni gizleme peşindeydi.

"Haydi ya," dedi Giryan alaycı bir sesle. "Çok yazık, Yakut çünkü Dolkan geçen gün onu gördüğü için kızı bana sordu. Kardeşime yalan mı söyleyeyim?"

"Senin bana önceden dediğin gibi bu yalan söylemek değil," dedi Songur alaycı bir sesle. "Sadece bildiğini gizlemek. Sen yapmayı seversin bunu, oğlum. Sana koymaz ki. Benim yüzüme gülüp arkamdan yaptın ya. Bir kere daha yaparsın, ne olacak?"

Anka haksızdı.

Songur'un rol yaptığı falan yoktu.

Şimdi dalga geçiyor olsa bile bahsettiği şey zamanında onu yaralamıştı.

Ve hiç unutmamak için bundan bahsediyordu, kurbanı oynamak için değil.

"İçki ister misin?" diye sordu Songur sanki az önce hiçbir şey dememiş gibi umursamaz bir sesle. O böyleydi işte. "Senin sevdiğin İskoç viskisinden var. İlk içtiğinde kusmuştun, hatırlıyor musun?"

Giryan'ın dudakları iki yana kıvrıldı ancak bu gülümsemesi alaycı değil, içtendi. Kafasını *evet* dercesine salladı. Sırıtmaya başladığında Songur da güldü ancak bu bir saniyeden uzun sürmemişti, ona baktığımda yüzünde yine soğuk bir ifade vardı.

"Araba kaçırdığımız gün," dedi Giryan, yüzündeki ifadeyi daha önce gördüğümü anımsamıyordum. "Arabanın içine kusmuştum. Hatırlıyorum."

"Leş gibi kokuyordu," dedi Songur alayla sırıttığında.

"Temizlemiştin ama," diye cevap verdi Giryan da sırıtarak.

"Siktir lan oradan!" dedi Songur alaycı bir sesle. "Sallama!"

"Anıların üzerini örtsen de gerçeği değiştiremezsin. Çok uzak geliyor şimdi o zamanlar, hâlbuki ne kadar geçti ki üzerinden?"

"Öyle," dedi Songur kafasını sallayarak. "*Bir sırtlan ve bir aslan ancak doğasını keşfedene kadâr arkadaş kalabilirler.*"

"Songur Yakut," dedi Giryan kafasını sallayarak. "Kabullenemediğin şey, bir tiyatro sahnesinde olmadığımız. Kimseye önceden rolü biçilmedi. Dünyaya gelmeden önce kaderimiz belirlenmedi. Kurulmuş bir düzene bir zar gibi fırlatılmadık biz, öylece zarın kaçı göstereceğini bekleyemeyiz. Küçükken belki mecbur bırakıldık her şeye ama şimdi ikimiz de ayak seslerimizle dünyayı titretebilecek güçteyiz. Hayatımızla ne yapacağımıza kendimiz karar veririz. Attığımız her adımda kim olacağımızı biz belirleriz."

"Benim kararım bu," dedi Songur net bir sesle. "Attığım adım bu. Verdiğim karar bu. Yapmak istediğim bu. Kendime biçilen rolü kabul etmiyorum, kendime bu rolü biçiyorum. Olmasını istediğim şey bu."

Huzursuz bir şekilde ona baktım. Yine aynı şeyi yapıyordu. Yine benim aklımı karıştırıyordu. Siyah saçlarımı kulağımın arkasına attığımda Giryan'ın sevgilisi ile göz göze geldik. Ona ters ters bakmığımı idrak edince kaşlarım çatıldı, asla sevimli görünmeyi beceremiyordum. Acaba şu an ne düşünüyordu?

"Ben Dolkan'ın peşinde olduğu o kızı en başından beri biliyorum," dedi Songur net bir sesle. "Senin yanındaki kızı da çok uzun zamandır biliyorum. Sizi hiçbir zaman onlardan yurmadım, o hâlde siz de adil oynayın. Bu oyunun kızlara sıçraması sadece saçmalık. Onu günah keçisi seçmenize izin vermem."

Bunu neden takıntı hâline getirmişti ki?

"Aksini iddia etmedim," dedi Giryan. "Benim, senin yanındaki kızla ne derdim olabilir? Ben hiçbir zaman sizin aranızda kalmadım, kalmayacağım da çünkü sizin saçma oyunlarınızla ilgilenmiyorum. Bu düşündüklerini Dolkan'a anlatman gerek. Zaten ortada bir şey yok. Neden bu kadar panik yaptığını anlayamıyorum. Ona kızı şimdi yanında gördüğümü söylemesem ne olacak? Hiç görmedi, bilmiyor mu sanıyorsun? Dolkan senin yanındaki kızı ne yapsın?"

"Dolkan'dan her şeyi beklerim ben," dedi Songur iğrenir gibi. "Onun ne bok olduğunu çok iyi biliyorum ve sözüne bile güven olmayacak adamın hareketlerine hiç güvenmem."

Bu üçlünün arasında ne olduğunu sadece ben mi bilmiyordum?

"Kızı görmedim ve duymadım," dedi Giryan birkaç saniye süren sessizlikten sonra. "Bu borç da burada kapanır."

"Kabul ediyor musun yani?" diye sordu Songur alaycı bir sesle.

Giryan kafasını onu onaylarcasına salladı. "Aynen. Ne duyduysan o."

"Vay be," dedi Songur alaycı bir sesle. "Giryan Akat'a da bakın siz. Hani senin kelimelerin, yalanın zehrine bulanmazdı hiç?"

"Hiçbir şey söylememek yalan söylemek değildir, Yakut," dedi Giryan rahat bir tavırla. Bunu gizleyecek olması, onu hiç rahatsız etmiyormuş gibiydi. "Bunu sana yüz kere söyledim, yüz birinci kere de söylerim ama biliyorum ki anlamayacaksın. *Çünkü sen sadece işine gelenleri anlarsın.*"

"Sizin de ilişkiniz kopmak üzere olan bir halat gibi artık."

Bu hoşuna gidiyordu.

"Ve sen bir darbe daha vurmayı göze alıyorsun. Bu oyun bittiğinde gerçekten dost kalmayı başarabileceğini sanıyor musun?" Viskiden bir yudum alıp Giryan'a döndü. "Yoksa birbirinizi boğazlayacak mısınız?"

"Oyunun sonuna geldiğimizde görürüz," dedi Giryan net bir sesle. "Erken konuşmak Tanrı'nın ya da bir aptalın işidir. Seni bilmem ama ben ikisinden biri değilim."

"Buna öngörü diyoruz," dedi Songur alaycı bir sesle. "Sadece gözlem yapıyorum ve bence ne oluyor, biliyor musun? O da sana yalan söylüyor. Ama nedense hep ben kötü karakter oluyorum."

"Songur," dedi Giryan net bir sesle. "Eğer *her oyunda bir kötü karakter olmak zorunda değil,* diyebilseydin kendine şu an çok farklı yerlerde olurduk ve bu konuşma hiç yaşanmazdı."

"Haklısın, her oyunda bir kötü karakter yoktur," dedi Songur. "Bazı oyunlarda iki kötü karakter vardır."

"Sikeceğim senin bu kötü karakter mevzunu harbiden," dedi Giryan bıkkın bir şekilde. "Borcu kapattıysak yeni mevzuya geçelim, seninle muhabbet etmeye gelmedim."

"Soner'in evine dinleme cihazı yerleştirmek çocuk oyuncağı," dedi Songur umursamaz bir sesle. Sonra bakışları Giryan'ın sevgilisine dönmüştü. "Kuzen," dedi birden alayla. "Ne haber ya?"

Gülmemek için kendimi zor tuttuğumda kıza sataşması karşısında ona yalandan vurdum, bakışları bana döndüğünde göz kırptı ve sonra tekrar Giryan'ın sevgilisine döndü.

"İyi," dedi kız. Sesi tam hayal ettiğim gibiydi. "Senden?"

"İyi olmaya çalışıyoruz," dedi Songur alaycı bir sesle. "Nişan ne zaman bu arada?"

"Bilmiyorum tam," dedi kız. "Birkaç gün sonra galiba."

"Yok," dedi Songur alayla. "Sizinkini soruyorum ben." Giryan'ın donup kaldığını ben bile fark etmiştim. "Ne oldu?" diye sordu Songur keyifle. "Korktun mu yoksa lan?"

"Çok komiksin lan sen," dedi Giryan alaycı bir sesle. "Konudan sapma sana, oğlum. İşim gücüm var benim. Senin gibi boş adam değilim."

"Karşılığında bir şey alırsam Soner'i hallederim," dedi Songur birden ciddileşerek. Soner'in amcası olduğunu anlamıştım, yani Giryan'ın sevgilisinin annesi ile evlenecek olan adamdı. "Yarın onun evine girmeme bakar, çalışma odasına dinleme cihazını bırakıp çıkarım. Ama bunun olması için bana karşılığında bir şey vermen gerekir. Ben karşılıksız iş yapmam."

Klasik Yakut! Böyle diyeceğini biliyordum. Onu tanımaya başlamıştım.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Giryan.

Songur viski şişesini eline aldığında ifadesiz bir şekilde ona bakmaya devam ediyordu. Kafasının içindeki şeytanların o an ne fısıldadığını hayal bile edemiyordum ama yüz ifadesi uzun zamandır olmadığı kadar korkunç görünüyordu. Eline bir fırsat geçmişti ve kullanmaktan da çekinmeyecekti.

"Onu şimdi konuşmayalım bence," dedi Songur yüzündeki o ifade silindiğinde. "Yarına bu işi halletmiş olurum ama söyleyeyim, Soner evine çok girmez. Aslında şirketteki odasına yerleştirmek daha mantıklı olurdu ama onu da ben yapmam."

"Baban neden Soner'e yardım ediyor?" diye sordu Giryan elindeki kristal bardağı siyah sehpanın üzerine bıraktığında. "Tamam, Soner'in bu işlerle ilgisi olduğunu anladım ama en başta neden onu yanına aldı? Neden ona bir hayat fırsatı verdi? Diğer kardeşleri ile konuşmuyormuş, neden Soner ile konuşuyor da diğerleri ile konuşmuyor bunu kardeşlik için yapıyorsa eğer? Yani Soner'i sevdiği için mi yapıyor bunu? Bana hiç inandırıcı gelmedi."

"Neden konuşmuyor?" diye sordu Songur kendi kendine, dudaklarında alaycı bir gülüş meydana geldiğinde öne eğilerek elindeki viski bardağını çevirmişti. "Çünkü babamın adalet anlayışı anlaşılmazdır."

"Soner de sana kötülük yapmamış mıydı?" diye sordu Giryan.

Songur'un yüzündeki ifade dondu, çenesinin titrediğini gördüm. Giryan neyi ima ediyordu? Kaşlarım çatıldı. Songur'un canını sıkacak bir şey söylediği için ona sinir olmam doğal mıydı?

"Yani demek istediğim şu," diye devam etti Giryan. "Soysal Yakut, oğluna zarar veren kimi yaşatmış şimdiye kadar da onlardan birisine yardım edecek? Bir çıkarı olmalı Soner'den. Ne çıkarı var? Bu dinleme cihazı saçmalığına gerek yok, bana istediğimi konuşarak da verebilirsin, Yakut."

Giryan gerçekten de Songur'u ve ailesini tanıyor olmalıydı.

"Sana aile ilişkilerimi anlatacak değilim," dedi Songur. "Evet, sana konuşarak da istediklerini verebilirim ama bu, benim ailem hakkında bir şeyler öğrenmene sebep olur. Bu kadar meraklı davranmana gerek yok. Anladım, kızın bu olaylara girmesinden korkuyorsun ama endişe etmeni gerektirecek bir şey yok ortada. Soner, Yakut soy ismini onun annesine vermez zaten."

"O ne demek lan?" diye sordu Giryan kaşlarını çatarak.

"Babam bu konuda katıdır," dedi Songur. "Mal varlığına kimsenin konmasına izin vermez. Çok az olmasına rağmen Soner'in de şirkette hissesi var ve babam, o küçücük hisse üzerinde birinin hak talep etmesinin ihtimalini bile kabul etmez. Küçüklükten beri beni bile tembihliyor, Soner'in evleneceğini düşünüp de tek kelime etmemesinin imkânı yok. Soner onun annesiyle sözleşmeli evlenecek."

Onun derken işaret parmağı ile Giryan'ın sevgilisini işaret etmişti. Suratımı buruşturdum. Songur'un babasını tanımıyordum ve tanımak istemiyordum ama biraz daha fazla para uğruna kafayı yemiş gibi görünüyordu. Sözleşmeli evlilik de ne demekti?

"Bu ne ya?" diye sordu kız birden. "Ne sözleşmesi? Bu ne kadar saçma bir şey! Annemin o saçma herifin parasına mı ihtiyacı var sanki? Nasıl gereksiz bir olay bu?"

"Yakutların dünyasına hoş geldin," dedi Songur alaycı bir sesle. "Bunlar iyi yönlerimiz."

"Kadının bu sözleşmeden haberi var mıymış?" diye sordu Giryan. "Belli ki mevzuyu biliyorsun, dökül işte, Yakut. Uğraştırma kimseyi."

Ne döndüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yorgunlukla esnedim. Hem sıkılmıştım hem de uykum gelmişti. Ayrıca bir an önce Songur ile yalnız kalmak istiyordum. Sadece bu geceye özel değildi, bir süredir böyleydi. Kimsenin olmasını istemiyordum etrafımızda.

Bir de uyumak. Mümkünse onunla.

Ama değildi.

"Ne bileyim amına koyayım ya?" diye sordu Songur, o da sıkılmış gibiydi. "Bunu mu takip edeceğim? Sözleşme vardır, babam başka türlü buna izin vermezdi zaten. Bu da sorunu cevaplıyor sanırım, Akat. Az önce sordun ya. Kardeşini sevdiği için mi yapıyor diye." Alayla güldü. "Babam kimi seviyor ki?"

"Baban seni seviyor," dedi Giryan.

"Biliyorum," dedi Songur ciddiyetle. "Babam beni seviyor ama parayı daha çok seviyor."

Kısa bir an için herkes sustu.

"Demek istediğim," diye devam ettirdi Songur kendini, sanki içimden geçenleri duymuştu ve toparlamak istiyordu. "Para önceliği olacaktır, Soner'in kendi başına iş yapmasına izin vermez. Annesi öğrenince bu işten vazgeçecek bir kadın ise eğer, sözleşmeyi öğrenmesini sağlayın. Soner kesin emrivaki yapar." Gözleri Giryan'ın sevgilisine düştü. "Yazık olur kadına, Yakut zehrine bulanmasın."

Birkaç saniyeliğine yeniden sessizlik olduğunda, odadaki yanıp sönen lamba patlayarak etrafa saçıldı.

"Bu ne lan şimdi amına koyayım?" diye bağırdı Giryan. "Cam sıçramadı üzerine, değil mi?" diye sordu, sevgilisi ile konuşuyordu. "İyisin, değil mi bebeğim?"

"İyiyim," dedi kız. "Bir şey olmadı."

"Rosa, iyi misin?" diye sordu Songur Yakut, ayağa kalktığını onu görmememe rağmen anlamıştım. Bir süre sonra eli elimi bulmuştu ve o ana kadar elimi masanın üzerine sıçrayan cam parçalarına bastırdığımı fark etmemiştim bile. "Elin kanıyor!" diye bağırdı birden, bunu beklemediğim için yerimde sıçramıştım. "Neden söylemiyorsun?"

"Sorun yok," dedim kısık bir sesle. "Masaya sıçradı kırıklar. Avucumu kesti, önemli değil. Çok acımıyor."

Doğruyu söylüyordum. Acısını şimdi hissediyordum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye sordu Songur. Avucumu açtığında kaşlarımı çatarak ona baktım ama karanlığın içinde yüzünü seçemiyordum. "Nasıl acımıyor? Bebeğim, bu kesik çok derin."

"Manyak mısın, Songur?" diye sordum kaşlarımı çatarak, bizi duymasınlar diye fısıldamıştım. "Kesti işte. Bir şey yok. Neden bağırıyorsun?"

"Kendine bir kere dikkat et lan," dedi sinirle. "Bir kere ya, bir kere."

"Etmiyorum dikkat falan!"

"Belli."

"Sal beni."

"Hayır."

Yüzünü göremiyor olmama rağmen kaşlarının çatıldığına emindim. Bir şey diyeceğini hissettiğim anda, "Birader," dedi Giryan. "Senin mekânda elektrikler gitti. Hayırdır, yirmi tane hastanenizin yirmisi de battı da mekânın faturasını ödeyemedin mi bu ay?"

"He aynen," dedi Songur umursamaz bir sesle.

"Bağırış sesleri geliyor dışarıdan," diye devam etti Giryan. "Bir mevzu var mıdır yoksa sadece yukarıdaki aptalların kuru gürültüsü müdür?"

"Ne bileyim ben, amına koyayım?" diye bağırdı Songur. "Emanet var mı üzerinde?"

"Var," dedi Giryan. "Sende?"

"Var," dedi Songur da. "Sorun yok."

"Bulaşabilecek birisi var mıydı son günlerde?" diye sordu Giryan.

Bunu gerçekten Songur'a mı soruyordu?

"Aykan saçmalıyordu son günlerde," dedi Songur, o sırada su sesi gelmişti. Ne yapıyordu bu manyak karanlığın içinde ve Aykan kimdi? Birkaç çekmecenin açılma sesi geldi. Sanırım elimi saracak bir şey arıyordu ama bulamamıştı. "Bana saldıracak kadar taşaklı mıdır, orası tartışılır ama."

"Nereden bulaştın ki sen ona?" diye sordu Giryan.

"Uzun hikâye."

Giryan ona cevap vermediğinde, "Mum buldum," dedim Songur'un açtığı çekmeceyi kapattığım sırada. "Songur, çakmağını versene."

"Yakma," dedi Giryan birden.

"Neden?" diye sordum. "Karanlıkta mı duracağız?"

"Zaten neden burada duruyoruz ki?" diye sordu Giryan buna cevap olarak. "Az önce millet bağrışıyordu, ben de burada Songur ile oturuyorum. Bir de mum yakalım, iyice romantik olsun."

"Cidden biz neden hâlâ buradayız?" diye sordu sevgilisi Giryan'a bakarak.

"Çünkü yukarıdaki kapı otomatik," dedi Giryan sevgilisine döndüğünde. "Nasıl çıkacağız yukarı?" Sonra birden Songur'a dönmüştü. "Oğlum, jeneratör yok mu burada? Bu ne amına koyayım ya? Bu nasıl mekân?"

"Mahsur kaldık be oğlum," dedi Songur telefonunu kontrol ettiğinde. Her zaman olduğu gibi hiçbir şey umurunda değildi. "Civarda kesinti olmuş, bizlik bir durum yok. Yazdı bana bizim çocuklar. Fırına var dışarıda zaten. Jeneratörler arıza çıkarmış alt katta, tuvalete inen birkaç aptal bağırmıştır. Üst katta sorun yok. Sen istersen siktir git oğlum, ben çıkamam şu an."

"Sen neden çıkamıyorsun?" diye sordu Giryan.

"Kız var yanımda, kör müsün amına koyayım?" dedi Songur. "Cesur yukarıdaymış."

Cesur piçi yukarıda mıydı? Buraya, Songur'un mekânına sonradan hangi yüzle geliyordu? Gerçi bunu sormak benim hatamdı. Adam yüzsüzdü.

"Siktir oradan!" dedi Giryan. "Harbi mi? Hay sikeyim ben böyle işi ya! Kaldık seninle böyle karanlıkta, iyi mi? Bu amına koyduğumun piçi nereden senin mekâna gelme cesareti buldu lan?"

"Sikilmek istiyor çünkü," diye cevapladı onu Songur umursamaz bir sesle. "Sen neden kalıyorsun?" diye sordu ardından da.

"Bizim de bir işler oldu işte," dedi Giryan umursamaz bir sesle.

Kafa yoracak kadar umursamıyordum konuşmaları.

Songur yanıma yaklaşarak elimi tuttuğunda avucumu açtım, birden avucumun içini yıkamaya başladığında garipsesem de elimi çekmemiştim.

Songur'un olduğu taraftan bir yırtılma sesi geldiğinde oraya doğru döndüm. "Lan," dedi Giryan alaycı bir sesle. "Oğlum, romantik ortam falan dedik de neden bana baka baka üstünü yırtmaya başladın? Sakin ol oğlum, gece daha uzun."

"Aynen amına koyayım," dedi Songur, alayla gülünce kendimi tutamayarak kahkaha attım. Yırttığı tişörtün parçasını eline aldı ve yanıma biraz daha yaklaşarak avucumun içindeki kesiği sardı. "Çıkarma şunu," dedi ters bir sesle, üstüne bastıra bastıra. "İn ayrıca o masadan, neden hâlâ oturuyorsun orada? Kıçına da mı cam saplansın, Rosa?"

"İsmin ne kadar güzelmiş," dedi Gece'nin sevgilisi, bu sırada oturduğum masadan inmiş ve ona dönmüştüm.

"Değil mi?" diye sordu Songur kıza dönerek. "Ben koydum." Sonra kıza dönerek kafasını sallamıştı. "Bir de beğenmezsin."

"Sen mi koydun?" dedi kız şaşkın bir sesle.

"İsmim Valeri," dedim kısaca. Songur'un istediği kadar sıcakkanlı olamıyordum ne yazık ki. Sonra, "Artık mumu yakabilir miyim?" diye sordum huysuz bir şekilde Giryan'a döndüğümde. "Gitmediğinize göre, karanlıkta oturmanın hiçbir anlamı yok şu an."

Giryan kafasını salladı.

"Senin o üstündeki tişört kesin beş bin dolar falandır lan," dedi Giryan alay dolu bir sesle. "Gitti güzelim tişört. Gitti paralar..."

"Doğru," dedi Songur alaycı bir sesle. "Keşke seninkini yırtsaydım. Nasıl aklıma gelmez ya?"

"O bayağı bir yanlış anlaşılırdı," diye cevapladı onu Giryan. "Ne zaman gider bu Cesur dalyarağı?"

"Ne bileyim!" dedi Songur. "Ne oldu, sıkıldın mı bizden? Eğlendiremedik mi seni?"

"Sıkıldım," dedi Giryan. "Bir şeyler yapalım bari."

"Oryantal açayım sana," dedi Songur telefonunu sallayarak. "Kıvırt şurada biraz, para saçarız."

"Sessiz sinema oynayalım mı?" diye sordu Giryan'ın sevgilisi birden. Ona şaşkınlıkla baktım ve bu bakışı atan sadece ben değildim ama umursamayarak omuz silkti. "Ne var ya? Sizin birbirinize dalaşmanızı mı dinleyip duracağım? İçim şişti, saatlerdir laf sokup duruyorsunuz, garip garip imalar yapıyorsunuz. Küçükken elektrik gittiğinde oynardık, aklıma geldi öyle."

"Çocuk muyuz biz?" diye sordu Songur.

"Olur," dedim onun sözünü keserek. Benim de canım sıkılmıştı zaten.

"Al işte," dedi Songur. "Çocuk olduğun belli."

"Korkun mu yenilmekten?" diye sordum alayla.

"Sessiz sinemanın tam olarak nesinden korkabilirim?" diye sordu Songur kafasını alaycı bir tavırla sallayarak. "Anlattığın filmlerin hepsi animasyon olacağından büyük ihtimalle bilemem, haklısın. Beş yaşımda değilim çünkü."

"Cidden, kızım," dedi Giryan sevgilisine doğru döndüğünde. "Sessiz sinema nereden çıktı şimdi?"

"Ya canım oynamak istedi," dedi kız omuz silkerek. "Sıkıldım. Karanlığın içinde oturuyoruz, birbirinize attığınız lafları dinliyoruz. Onun yerine bir şeyler yapalım. Hem ne varmış sessiz sinemada beğenilmeyecek ya? Çocuk oyunu değil ki bu."

"Oynayacak mısın, oynamayacak mısın?" diye sordu kız kafasını yana eğdiğimde. "Yalnız şunu belirteyim ki bu gerçek bir soru cümlesi değil. Altında yatan, *oynamak zorundasın şu an*, anlamını kavrayarak cevap vermen gerekiyor bana, Giryan."

"Oynamak istiyor musun?" diye sordu Giryan.

Giryan sevgilisinin yanağını öperek yavaşça geri çekildiğinde ayağa kalktı. "O zaman oynuyoruz," dedi Songur'a doğru ilerlediğinde. "Sevgilim istiyorsa oynuyoruz, Yakut."

"Hanımcıya bak ya," diye homurdandı Songur. "Bana ne lan senin sevgilinin ne istediğinden?"

"Kendisinin izlediği tek film *Fight Club* olduğundan dolayı oynamaya çekiniyor," dedim alaycı bir sesle. "Film kültürü yok, sıfır."

"Benim mi yok?" diye sordu Songur hayret edermiş gibi. "Gönder gelsin ulan. Tamam, oynuyoruz lan, haydi."

Benim yanıma yaklaştı ve kulağıma doğru eğilerek, "Yalnız yavrum, sen çok moda girdin," dedi fısıldayarak, sadece ben duyayım diye. "Sana kaynaş

dedik de onları görünce beni sat da demedik. Malum onlar odadan çıkınca yine bana kalacaksın." Sırıttım. "Ve doğrusun amına koyayım, benim bildiğim üç tane film var, harbiden rezil olacağız."

Kendimi tutamayarak kahkaha attığımda Songur'un gözlerini karanlığa rağmen hissettim.

"Ben onlara çok zor filmler söyleyeceğim, tamam mı?" diye sordum fısıldayarak, gülüyordum ama o çok ciddi dinliyordu. "Merak etme, benim izlemediğim film yoktur. Onlar da bilemediği için senin eksikliğin çok anlaşılmaz. Kralımın karizmasını çizdirecek değilim ya!"

"Düşmanıyla sessiz sinema oynamayan da ne bileyim..." dedi Giryan, Songur'un yanından geçerken. Songur tam bana cevap vereceği sırada yapmıştı bunu.

"Giryan ve sen çiftsiniz," dedim kızı ve Giryan'ı işaret ederek. "Songur ile ben çiftiz. Tamam mı?"

"Değiliz," dedi Songur alayla gülümseyerek bana baktığında, "Henüz," diye devam ettirdi kendini.

Önce ne dediğini anlamadım, anladığımda ise donakaldım çünkü bu konu hakkında neler düşündüğünü bana daha dün gece arabada söylemişti. Ona donuk bir ifadeyle baktığımı fark edince alaycı gülümsemesi büyüdü ve yanımdan geçerken bana göz kırptı. Göz kırpmasından nefret ediyordum.

"Evet, tamam, haydi," dedi Giryan'ın sevgilisi. "İlk ben başlayayım mı?"

"Başla," dedim. "Söylüyorum şimdi sana." Ona doğru ilerleyerek filmin ismini söyledim: *Var Olmanın Dayanılmaz Hafifliği*.

"Yuh ya!" dedi kız suratını buruşturarak. "Gerçekten yuh sana. Ayıp oldu, cidden büyük ayıp oldu bu. Koy elini şimdi vicdanına Valeri, hak ettiysem eyvallah..."

Kazanmak söz konusu olduğunda her şey mübahtı. Ona gülerek geri çekildiğimde kız Giryan'a döndü. Elleriyle dört yaptığında, "Dört kelime," dedi Giryan. Kafasını sallayarak parmağını havaya kaldırdı. "Yabancı."

Elleriyle tekrar dört yaptığında, "Dördüncü kelime," dedi Giryan. Çok ciddi görünüyordu. Kız saç telini koparark ona işaret etti. "Saç? Saç teli?" Kafasını *hayır* anlamında sallarken elini de *türet* dercesine sallıyordu. Eline masada duran içki bardağını aldı ve ağırlıklarını göstermek istercesine bir elini aşağı indirdi. "Şu an eşit kollu terazi misin sen?" diye sordu Giryan.

"*Eşit Kollu Terazi* diye film adı mı olur, amına koyayım?" diye sorduğunu duydum Songur'un.

"Kilo?" dedi Giryan onu umursamadan. "Kütle? Ağırlık? Ağır? Hafif? Hafiflik? Lan! Dört kelimeydi... *Var Olmanın Dayanılmaz Hafifliği!* O, değil mi?"

"Evet!" diye bağırdı kız zıplayarak ona ilerlediğinde, elimi çakması için uzattığında Giryan çaktı. "Aferin bebeğime," dedi kıza alaycı ama sevgi dolu bir sesle, sevgilisini kendine doğru çektiğinde gülümsüyordu ama emindim ki onu gülümseten şey kızın mutluluğuydu.

"Amına koyayım, saçtan *Var Olmanın Dayanılmaz Hafifliği*'ni nasıl çıkardı bu?" diye sordu Songur kendi kendine.

"Sıra sende," dedi kız bana ilerlediğinde. Kulağıma eğilerek, "*Harry Potter ve Felsefe Taşı*," dediğinde ona gözlerimi kısarak baktım ama bir şey demedim. Bu gece tatlı olmam gerekiyordu.

Elimle beş yaptığımda Songur, "Beş kelime," dedi. Kafamı salladım. Başparmağımı kaldırdığımda, "Yabancı," dedi. Tekrar kafamı salladım. Elimle bir ve iki yaptığımda Songur kaşlarını çatarak, "Bir ve iki," dedi. Yine kafamı salladım.

Ellerim ile *Harry Potter*'ın gözlüklerini gösterdim. Film izlemeyen biri olsa da sonuçta herkes *Harry Potter*'ı bilirdi, değil mi? Songur bana garip garip baktıktan sonra, "Ne yapıyorsun lan?" diye sordu.

Oflayarak sehpanın üzerindeki çubuğu aldım ve büyücü asası gibi salladım.

"*Harry Potter* lan!" diye bağırdı Songur. *Nihayet*, diye geçirdim içimden. Felsefe taşını nasıl anlatacaktım? Taş desem çıkarırdı bence, hangi filmi olduğunu anımsaması yeterdi. Taşı nasıl anlatacaktım peki?

Bu egoistin bunu anlamasının tek bir yolu vardı. İsteksiz bir şekilde işaret parmağımı havaya kaldırdım ve Songur'u işaret ettim.

"Öküz?" diye sordu Songur emin olamayarak.

"Harry Potter ve öküzün sence bir alakası olabilir mi, amına koyayım? *Harry Potter ve Öküzü* diye bir film mi var, amına koyduğumun malı?" diye sordu Giryan alaycı bir sesle.

"Oğlum filmlerin adını hatırlamıyorum ki," dedi Songur. "Öyle işaret edince aklıma bir şey gelmedi. Devam edeyim o zaman... Ayı? Korkutucu? Dev? İyi bir şey olamaz herhâlde, sen hayatta bana iyi bir şey demezsin."

"Süre bitiyor ya!" dedi Giryan'ın sevgilisi bağırarak. "Öyle çok düşünemezsin, bana ne!"

"Seksi?" dedi Songur birden. "Neden gömüyorum lan kendimi? Beni işaret ettin, seksi tabii!"

"*Harry Potter ve Seksi*..." dedi Giryan.

"Mükemmel, göz kamaştırıcı, yakışıklı, güçlü ve heybetli, taş..." Kafamı salladığımda duraksadı. "Lan ben taşaklı diyecektim ama bu heyecanlandı. Yoksa taş mı? Taş! Lan! Buldum, tamam, buldum lan! *Harry Potter ve Felsefe Taşı*!"

"Sağ ol ya," dedim yanına gittiğimde. "Öküz ne alaka?"

"Bana iyi bir şey deme ihtimalini göz önünde bulunduramadım," dedi Songur alayla. "Neden acaba? Taş demek? Bana yürümek için her fırsatı kullanmaya başladın bakıyorum da, Valeri Saka."

"Keşke kendimi işaret etseydim," dedim ters ters bakmığında. Daha hızlı anlardı en azından. "Sıra Giryan'da."

Songur, Giryan'ın yanına gitti. Kulağına bir film ismi fısıldadı. Giryan birkaç saniye sonra anlatmaya başlamıştı. Cüzdanını çıkardı, içinden para çıkardığında, "Para," dedi sevgilisi. "Nakit? Ücret? Cüzdan? Dolar? Zengin? Fakir? Yoksul? Fazla? Az? Pahalı? Ucuz? Hangisi ya?"

Az parayı işaret ettiğinde, "Ucuz!" diye bağırdı kız. Kafasını salladı, kızın aksine o çok sakindi. Giryan parmaklarıyla bir kitap sayfası karıştırıyormuş gibi yaptığında, "Kâğıt?" dedi kız. "Sayfa? Defter? Kitap? Kitap... Eee... Hikâye? Öykü? Masal? Roman?" Kafasını salladı. "Ucuz Roman! *Pulp Fiction*! *Yes*!"

"Mala anlatır gibi anlattı, helal olsun," dedi Songur.

Giryan, "Düzgün konuş lan," dedi. Yanına giderek kulağına eğildiğinde Songur, "İyi izleyin de öğrenin bakın bu işi, sadece iki saniye sürecek," dedi.

Giryan o kadar umursamazdı ki gidip *Yeşil Yol*'u söylemişti, doğal olarak Songur'un anlatması da birkaç saniye sürmüştü.

Songur'un, "Yavrum benim be!" dediğinde sırıttım. Giryan ise o sırada bir dahaki turda rövanş alacaklarını söylüyordu ki haklıydı, almışlardı. *Geçen Yaz Ne Yaptığını Biliyorum*'u anlatmamı istedi ve anlatamadım.

Buna karşılık Songur, kıza *Olağan Şüpheliler* filmini söyledi. Anlaramadığında oyun berabere oldu. Sıra Giryan'a geldiğinde yanıma geldi. Ona *Öldüren Cazibe* filmini söyledim.

Giryan birden belindeki silahı çıkarınca gülme krizine girdim.

"Ulan, şaka gibi," dedi Songur. "Adam belinden tabanca çıkarıyor ama sessiz sinema oyununda filmi anlatmak için. Böyle bir manzarayı herkes bulamaz."

"Ne yapıyorsun be?" diye sordu Giryan'ın sevgilisi ona bağırarak. Daha çok gülmeye başladım. Uzun zamandır bu kadar iyi hissettiğim bir akşam geçirmemiştim sanırım. Giryan silahı doğrulttuğunda kendini işaret etti. "Katil?" dedi sevgilisi. "Suçlu? Bu ne ya? Suç? Ölüm? Öldürmek? Şüpheli?

Zanlı? Ölmek? Öldürmek? Eee... Ölüm, öldürmek, öldürülmek, ceset, mezar..."

"Yavrum, mezar ne alaka ya?" diye sordu Giryan kendini tutamayarak. "Sence mezar olmasının ihtimali var mı?"

Kahkahalarının arasından, "Konuşmak yok ya!" diye bağırdım.

"Of, ne bileyim ya!" diye bağırdı kız da stres içinde. "Ölüm... Öldürmek işte! Ölü! Ölü insan!" Giryan bıkkın bir şekilde kendini işaret etti. "He... Öldüren insan! Bu tek kelime değil! Öldüren? Öldüren mi?"

"Sonunda," dedi Giryan, silahı beline geri koyduğunda ikinci kelimeye başladığını işaret etti ve kendini gösterdi. "Öküz?" diye sordu kız.

"*Öldüren Öküz?*" dedi Songur. "Giryan Akat'ın biyografisinin ismi bu galiba."

"Sen kendine kötü bir şey demezsin şimdi, o kadar eminim ki..." dedi kız alayla. "Başlıyoruz sıralamaya tüm güzel sıfatları. Yakışıklı? Seksi? Çekici? Büyüleyici? Göz kamaştırıcı?"

"Oyun bahane," dedi Giryan alayla. "Bana yürümek şahane..."

Ve bilemedi. Sıra Songur'a geçti. Eğer anlatabilirse kazanacaktık.

"Bak, beş saniye sürecek," dedi Songur karşıma geçtiğinde.

"İmkânı yok ya bunun!" dedi kız sinirle. "Her şeye böyle diyorsun sen de." Sesini kalınlaştırdığında gülmeye başladım yine. "Beş saniye sürecek bak!"

"İyi lan, izle," dedi Songur, kıza. "Tek kelime," dedim eliyle bir yaptığında. "Yabancı."

Songur, sadece Giryan'ı gösterdi.

Ve direkt, "Köpek balığı?" diye sordum. "*Jaws!*"

"Yuh ya," dedi kız abartılı bir sesle. "Ne alaka? Giryan ne alaka ya? Duydun, ben derken duydun ya!"

"Kaybedince çirkefleşmeye başladın bakıyorum da," dedim sataşmak için, sesim alaycıydı. "Hoşuma gitti."

"Songur takma isimler koymayı çok sever," dedim sırıtarak. Giryan'a dönmüştüm. "Sana köpek balığı dedi geçen, oradan aklıma geldi."

"Lan neden ifşa ediyorsun aramızdaki muhabbetleri?" diye sordu Songur bağırarak.

"Lan köpek balığı ne alaka?" diye sordu Giryan. Kaşları çatılmıştı ve sinirle Songur'a dönmüştü. "Benimle köpek balığı ne alaka lan?"

"Cidden," dedi kız da. "Köpek balığı ne alaka?"

"Dolkan'a da *sarı civciv* dedi," dedim.

"Onu herkes diyor," dedi Songur elini *önemsiz* dercesine salladığında.

"Evet, o Dolkan'ın ismi gibi," dedi Giryan da onaylayarak.

"Evet," dedi kız da. "Bak, o cuk oturmuş işte."

Omuz silkerek elimi Songur'a uzattım beşlik çakması için. Beni şaşırtarak bir beşlik çaktığında göz kırpmıştı.

"Senin yüzünden yenildik, Gece," dedi Giryan memnuniyetsiz bir sesle. "Beğendin mi yaptığını?"

"Pardon?" dedi Gece şaşkın şaşkın. "O ne demek ya? En ufak bir yenilgide gerçek yüzünü gösterdin, Giryan Akat! Bravo!"

"Kızım, sen anlatamadın ve sen bilemedin," dedi Giryan. "Benim yüzümden mi kaybettik yani? Bayağı bayağı senin yüzünden kaybettik ulan biz!"

"Benim yüzümden kaybettiysek bile bana bunu neden söylüyorsun?" diye sordu kız ters ters ona baktığında. Çok tatlı görünüyorlardı. Herkesin yaşamak isteyeceği bir ilişki gibiydi. "Söyleme. İçinde rut ya! Kaybetmedik benim yüzümden! Bu yükle beni yalnız bırakamazsın."

Onlar ofisten çıkmaya karar verene kadar onlarla dalga geçmeye devam ettik. Gerçi Songur'un umurunda değildi, o sadece bana uyum sağlıyordu. Birkaç saat sonra gittiklerinde Songur kapıyı kapattı ve arkama geçerek çenesini omzumun üzerine koydu, bunu yapmak için epey bir eğilmesi gerekmişti.

"Nasıl da tatlı olabiliyorsun isteyince," dedi, sıcak nefesi omzuma çarpıyordu ve viski ile sigara kokuyordu. Dudağını yanağıma bastırdığında, "Aferin sana," dedi. Sesi içimi gıdıklıyordu.

"Bir şey yapmadım ki," dedim omuz silkerek, geriye çekilmişti. "Kız zaten çok tatlıydı. Onunla kötü anlaşmak imkânsız gibi bir şey."

"Kıza ters ters bakıyordun," dedi alayla.

"Ben herkese ters ters bakıyorum."

"Bana bakmıyorsun."

"Sen herkes değilsin, Songur Yakut."

Bunu duyduğuna memnun olmuş gibi dudakları yana kıvrıldığında gamzeleri gözler önüne serildi. Birkaç adım atarak masaya doğru ilerledi, telefonu eline aldığında tüm dikkati oraya kaymış ve kaşları çatılmıştı.

"Ne oldu?" diye sordum bir şey olduğunu direkt anlayarak. "Ne oldu ya yine?"

"Senin evinin altındaki herifin adresini bulmuşlar," dedi kaşları biraz daha çatıldığında. Bu kadar çabuk muydu gerçekten? Gerçi kaç kişi o evin altında bekliyorlardı kim bilir, bir adamı yakalamaları çok da şaşırtıcı

değildi. "Çıkalım haydi, Cesur da gitmiş zaten. Adamı görmen gerek, tanıyıp tanımadığını anlayalım."

Kafamı sallayarak onayladım. Onu takip ederek önce üst kata, sonra da mekândan dışarıya çıktım. Birkaç saniye sonra arabaya binmiştik. Arabada bıraktığım beyaz, deri ceketi üzerime geçirdim. Songur arabayı çalıştırdığında hızla otoparktan çıkmıştık.

Fazla hızlı bir yolculuk olmuştu. Hiç konuşmamıştık ve on dakika sonra, ıssız bir sokaktaki depoya benzeyen bir apartmanın önündeydik. Songur kapıyı açarak içeri girdiğinde ben de onu takip ettim. Üst katın ışıkları yanıyordu, Songur için çalışan adamlar orada olmalıydı. Songur birkaç adım atarak kontrol etmek amacıyla üst kata baktı, adamlar o sırada kapıyı açıp içeriye dalmıştı bile.

"İçeride mi?" diye sordu Songur.

"Evet," diye onayladı adamlardan birisi. "Taktık kelepçeyi. Bir yere kımıldayamaz."

Songur bu cevapla basamaklardan indi ve adamı ayağına getirmelerini bekliyormuş gibi sırtını duvara yasladı. Ben ise merakla birkaç basamak çıkarak üst kata baktım, kapının önünde üç adam vardı.

O an büyük bir gürültü koptu. Ne olduğunu anlayamadım bile. Üst kattan geldiğini düşünerek üst kata doğru fırladım ama hayır, ses oradan gelmemişti. Adamlar da en az benim kadar şaşkın görünüyorlardı.

Bağıranın içerideki adam değil, Songur olduğunu idrak etmem biraz zaman aldı.

Ayakta zor duruyordu çünkü karnında bir bıçak vardı ve her yer kan olmuştu.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı hareket bile edemezken.

Ama öylece durmazdı, tabii ki durmadı da. Dirseği ile önündeki camı çıkardı. Ben nasıl bıçaklandığını anlamasam bile o, onu bıçaklayanın nerede olduğunu biliyordu. Belindeki silahı çıkararak az önce kırdığı camdan bir el ateş ettiğinde büyük bir çığlık koptu. Adamı göremesem de sesini duyabiliyordum. Bir el daha ateş ettiğinde çığlık atan adamın sesi neredeyse kesilmişti.

Ölmüş müydü?

Öldürmüş müydü onu gerçekten?

Birden dışarı fırladığımda, "Valeri!" diye bağırdı, sesini ilk kez bu kadar sinirli duyuyordum ama umurumda değildi. "Sakın yerinden kımıldama!"

Ama kımıldadım. Bana yetişemezdi çünkü ayakta bile zor duruyordu. Oysa benim ayaklarım yerde uzanan adama on saniye içerisinde ulaşacak

kadar sağlamdı. Adamın yerde kıvrandığını fark ettim, yüzünde bir kar maskesi vardı ve son nefesini vermek üzereydi. Songur onu ilk seferde kolundan, ikinci seferde kalbinin hemen altından vurmuştu. Sıktır! İlk atışı onu etkisiz bırakmaya yeterdi. Songur onu öldürmek için ikinci kere basmıştı o tetiğe.

Derler ki kötü adamların kurması gereken bir denge vardır.

Çünkü şeytanın hafızası kuvvetlidir.

Ve ne istediği de bellidir.

Ondan alınan borçları hiçbir zaman unutmaz. Kötü adamların hepsi için farklı bir defter tutar.

Bu yüzden eğer bir iyilik yaparlarsa, bunun bedelini kötülükle öderler.

"Valeri," dedi adam gözlerimin önünde son nefesini vermeden hemen önce. "Ağabeyini kimin öldürdüğünü biliyorum."

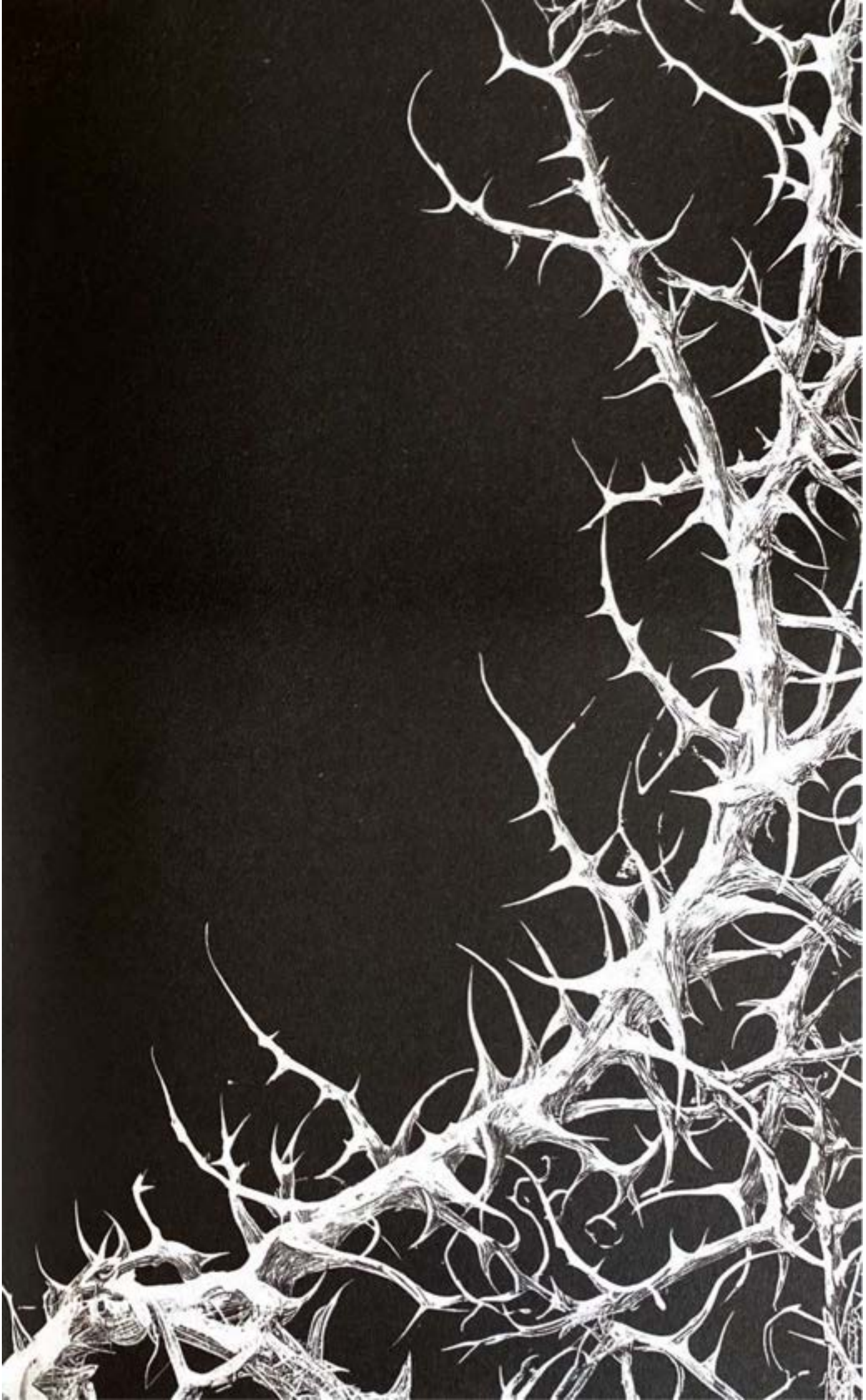

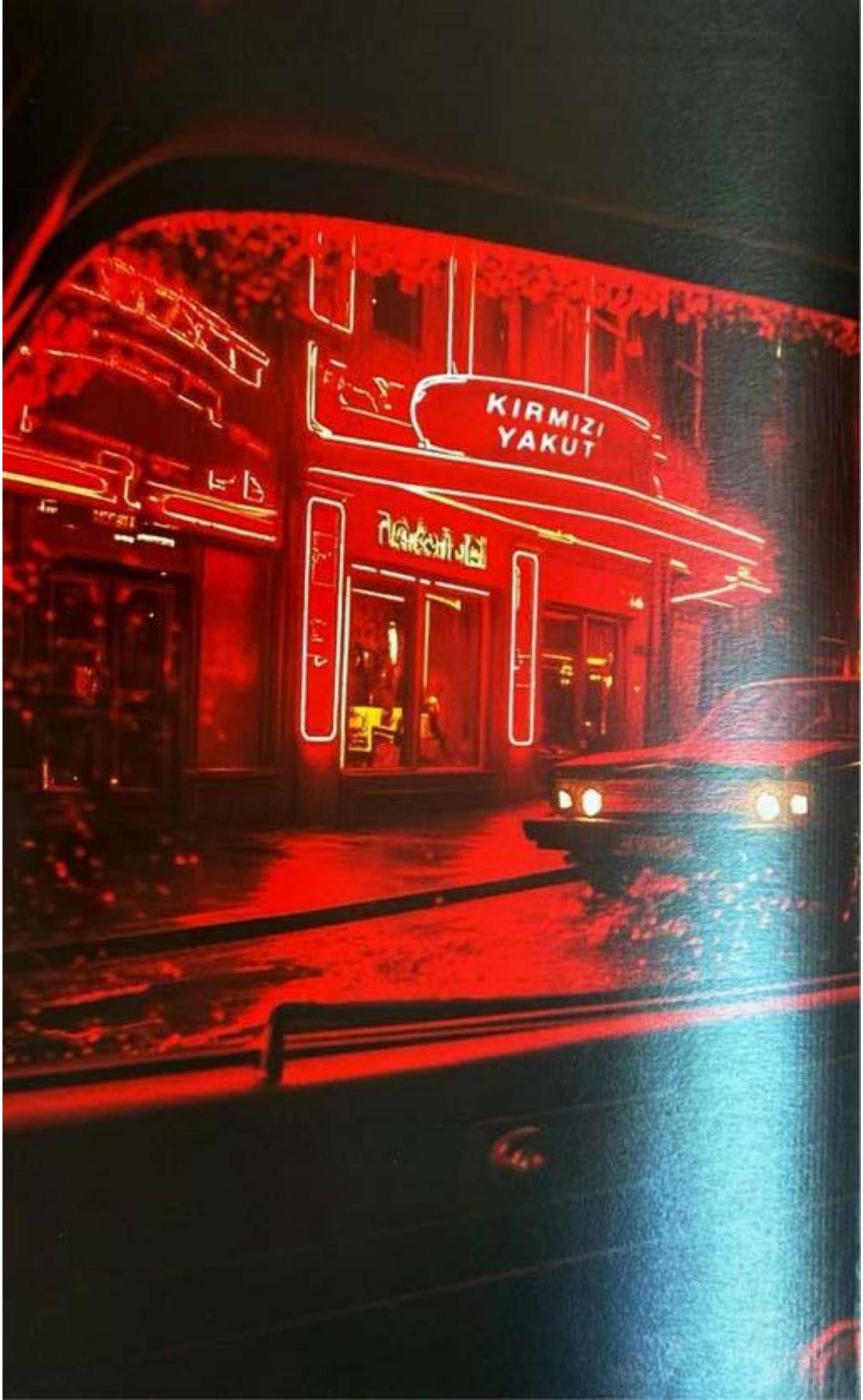
KIRMIZI
YAKUT